

Giới thiệu Không Yêu Đừng Quấy Rầy

Tác phẩm ngôn tình mới của Đản Đản 1133 xoay quanh cuộc sống của Văn Văn. Cô đăng tin cho thuê phòng ở trên mạng cùng thành phố được đăng tải trên internet: "Nội thất, máy điều hòa, internet đều có đủ cả, cần người ở chung. Không có nhu cầu vui lòng đừng làm phiền." Khiến Giang Diệc Hân xông vào thế giới của Văn Văn, Cũng hoàn toàn thay đổi cuộc sống trịch nữ đơn điệu của cô. Gần gũi lâu ngày, tình cảm đã dần dần chớm nở trở thành sự thật, Chỉ là, dù cho Văn Văn có là chú Koala chậm chạp trì hoãn cỡ nào đi nữa, rồi cũng có một ngày cô sẽ hiểu ra rằng, Anh chỉ lợi dụng cô để trốn tránh người con gái khác, Tôn trọng ấy như là kim châm vào người, dù phải mất rất lâu cô mới có phản ứng, thốt lên tiếng rên rỉ đau đớn, Dù có yêu sâu đậm đến đâu, một ngày nào đó, cô cũng phải dứt cựa dững khi để nói với anh: Không yêu đừng quấy rầy!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1

'Khu chung cư Hoa Hồng, hoàn cảnh thanh tịnh, môi trường vệ sinh sạch sẽ, tám mươi mét vuông, không gian thoải mái rộng rãi. Nội thất, máy điều hòa, internet đều có đủ cả, cần tìm người thuê chung. Đặt cọc ba tháng, tiền nhà trả theo hàng tháng. Bạn có nhu cầu vui lòng liên hệ với nick: Đầu Gỗ.'

Sau đó cô lưu lại mã số QQ của mình, đăng tải thông tin lên mạng ở khu vực thành phố. Sau khi đăng tin xong, Hạ Vị Văn mở văn bản ra, cô muốn chuyên tâm tập trung vào việc viết lách, nhưng mà....

Đối diện với file văn bản trống rỗng, ngồi cả nửa ngày mà cô vẫn không gõ ra được một chữ.

Ôi, phiền thật, cô nàng khốn kiếp Lương Vũ đó đúng là đồ trọng sắc khinh bạn!

Mỗi lần Diệp Thần tới qua đêm, cô đều phải dùng bông gòn nhét lỗ tai, chôn mình ở trong chăn làm như cái gì cũng không nghe thấy, nhưng cô tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vẫn bị Lương Vũ vứt bỏ!

"Tiểu Văn Văn thân mến, tôi sắp kết hôn với Diệp Thần!" Lương Vũ đi vui vẻ như vậy đó, cô không dám không chúc phúc, chỉ là hu hu, tại sao trên thế giới lại có một từ cưới chui? Làm hại cô có chút luyến tiếc Lương Vũ khiến người chán ghét, hơn nữa còn hại cô không có thời gian tìm khách thuê thích hợp kế tiếp.

"Ting ting" mười phút sau, âm thanh QQ nhắc nhở lời mời thêm bạn, phía dưới ghi chú đơn giản: Mướn phòng, có thật không?

Cô thêm đối phương vào, nhìn thấy tên QQ của đối phương thì trước mắt của cô sáng lên.

Thật là duyên phận!

Hơn nữa, ảnh QQ của đối phương là ngọn núi dốc đứng, khiến cô vừa thấy liền cực kỳ có cảm tình, bởi vì ảnh QQ của cô giống như nước sông đang chảy nhanh. Cho nên, có phải cô đã gặp được "Chung Từ Kỳ(1)" rồi không?

Được rồi, thật ra thì yêu cầu của cô với bạn cùng phòng thật không cao.

Koala Bear: "Có yêu cầu gì đặc biệt?"

Đầu Gỗ: "Nếu như có thể, không gian ngôi nhà bảo trì yên tĩnh thích hợp, tôi rất sợ âm ỉ, đặc biệt là ban đêm...." Cô thật sợ chết sống âm mất hồn khiến người ta mơ màng.

Đặc biệt là âm thanh rên rỉ của Lương Vũ vang đến đất rung núi chuyển.

Koala Bear: "Không thành vấn đề, tôi không có thói quen âm ỉ người khác vào lúc nửa đêm."

Đối phương không hiểu ý của cô, cô cũng không mặt mũi nói thẳng, chỉ có thể mặc niệm.

Đầu Gỗ: "VẬY.... trong phòng bạn dơ dáy bẩn thỉu thế nào cũng không quan trọng, nhưng phòng khách và phòng vệ sinh là khu vực dùng chung, có thể giữ vệ sinh không?" Một đêm này, lúc Lương Vũ vào ở đã từng bảo đảm với cô, nhưng khắp nơi trên ghế sa lon phòng khách, trong phòng vệ sinh luôn có thể nhìn thấy nội y xinh đẹp đồ rục của cô ấy.

Koala Bear rất sung sướng đánh xuống một hàng chữ: "Làm được, không thành vấn đề, tôi cũng sợ bẩn."

Đối phương thật là người tốt, nói chuyện rất tốt!

"Có thể mạo muội hỏi một câu, nghề nghiệp của bạn là...." Cô rất sợ gặp khách thuê có tính cách xấu.

"Tác giả viết vắn." Khi Koala Bear gõ xuống mấy chữ này, Văn Văn rơi lệ, trên thế giới này thật là có hai chữ duyên phận!

"A, trùng hợp như thế!" Cô bật thốt lên.

Hình như tôi không có hỏi cô đi? Hơn nữa, ngu ngốc, cô lộ nghề nghiệp ra ngoài rồi! Những lời này, Koala bear sẽ không nói ra miệng: "Tôi muốn nói rõ một chút, tôi bị mất chứng minh thư, không cách nào cung cấp giấy tờ, nhưng tôi có thể thêm tiền đặt cọc."

Lại có thể không có chứng minh thư....

Văn Văn còn đang do dự, đối phương đã hỏi: "Khi nào tôi có thể tới xem phòng?"

Do dự một chút, Văn Văn vẫn đánh xuống hàng chữ, "Lúc nào cũng được...."

"Vậy được, tôi logout trước, tám phút sau tôi đến chỗ cô!" Koala Bear là người thuộc phái hành động.

Chỉ là, đáp án này khiến cô sợ hết hồn.

Biểu tượng của đối phương đã biến thành màu xám tro.

Hu, cô còn chưa có hỏi cô (anh) điểm quan trọng nhất, giới tính là gì....

Nhưng, tác giả viết vắn phải là phái nữ chứ? Giống như Lương Vũ làm công việc biên tập, chính là nữ! Tinh thần AQ(2) của Văn Văn lại dâng lên rồi.

Tám phút, không nhiều không ít, chuông cửa được ấn vang.

Văn Văn luống cuống tay chân, bởi vì phải thấy người xa lạ, tâm tình khẩn trương tới tay chân cũng phát run, cô mở cửa.

Người trong cửa, ngoài cửa đều sững sốt.

"Cô là 'Đầu Gỗ'?" Người đàn ông ngoài cửa hoàn toàn không còn gì để nói.

"Tôi..." Văn Văn đứng ở ngoài cửa, hành lý đặt ở dưới chân, nhìn trai đẹp từ trên xuống dưới, hoàn toàn có thể làm cho người ta trợn tròn mắt, cô kinh ngạc, tiếp theo là một trận im lặng.

"Giới tính trên tư liệu QQ của cô là nam, tôi không có nghĩ tới tình huống này." Người đàn ông cảm thấy nhức đầu không dứt.

Anh mới vừa bỏ lại một câu với lão đại "Thế giới hòa bình, rốt cuộc giải thoát!" Liền chạy như bay ra, hiện tại muốn anh xách theo hành lý trở về? Có cần thăm như vậy không! Anh đã trải chiếu, ngủ ba ngày trên sàn nhà đá cẩm thạch trong văn phòng, hiện tại anh cực kỳ nhớ nhung tư vị của giường.

Nhìn khuôn mặt kia, Văn Văn vẫn trong trạng thái kinh ngạc.

"Tôi họ Giang, tên... Hân..." Anh tự giới thiệu.

"Giang, Hân..." Văn Văn sững sờ phải lặp lại tên của anh.

"Tôi hiểu rõ nam nữ muốn chung có thể có chút phiền toái, nhưng nếu chuyện đã như vậy...." Anh chỉ chỉ hành lý dưới chân mình, "Tôi rất có thành ý muốn phòng của cô, chuyện cô yêu cầu, tôi đều sẽ làm được, sẽ không gây phiền toái cho cô."

Cô không biết trả lời như thế nào, Văn Văn không giỏi nhất là cự tuyệt người khác.

Thấy bộ dạng cô nhũn như con chi chi, rất dễ khi dễ, Giang Hân trực tiếp xách theo hành lý bước vào, thân thiết đưa tay thon dài ra với cô: "Thuê phòng vui vẻ!"

Chú thích:

(1) Từ Kỳ, tên đầy đủ là Tục Từ Kỳ. Thời đại chiến quốc Xuân Thu, Sở quốc Hán Dương (nay là thuộc thôn Vũ Hân Thái, tỉnh Hồ Bắc), tương truyền Chung Từ Kỳ là một tiểu phu đội đầu lạp, mặc áo to, lưng mang đòn gánh, cầm rìu bản to. Trong lịch sử ghi lại khi Bá Nha về nước thăm người thân, đang đàn cô cầm ở Hán Giang, Chung Từ Kỳ vừa vặn gặp được, cảm thán nói: "Nguy nguy hồ như núi cao, dương dương hồ như Giang Hà" Sở thích hai người hợp nhau, liền trở thành bạn tri kỷ. Sau khi Chung Từ Kỳ mất, Bá Nha cho rằng trên đời đã mất đi tri âm, cả đời không động vào cổ cầm.

(2) AQ (chỉ số nghịch cảnh) là năng lực của chúng ta khi xử lý nghịch cảnh. Miêu tả chính xác lực chịu đựng suy sụp của một người. Căn cứ theo chuyên gia AQ Paul - tiến sĩ nghiên cứu sức chịu đựng, một người có AQ càng cao, càng có thể thay đổi khi đối mặt với nghịch cảnh, tích cực lạc quan, nhận khiêu chiến của khó khăn, phát huy sáng ý tìm ra phương án giải quyết, bởi vậy có thể bất khuất, càng đánh càng dũng cảm, biểu hiện trác tuyệt khi đối mặt với các chết

Giang Hân được lão đại giao cho một nhiệm vụ mới: Qua một tháng nữa là gần đến tết trung nguyên(1) rồi, viết một bài báo về tết trung nguyên.

"Tháng sau chính là tháng bảy âm lịch, rất nhiều tạp chí và tòa soạn báo sẽ viết đêm thất tịch lãng mạn và ám áp, làm nổi bật một ngày lễ mơ hồ, được người Ôn Thành gọi là 'giữa tháng bảy'. Tôi đã xem qua mấy đoạn video tương đối oanh động ở Ôn Thành vào năm ngoái, trong đó oanh động nhất chính là video chuyện ma quỷ khủng bố ở khu Long Vịnh vào tết Trung Nguyên.《Tuần san Thành Đô》mới vừa vào Ôn Thành làm thí điểm, tôi không muốn theo phong trào viết một bài báo phong hoa tuyết nguyệt không có ý nghĩa, nếu như có thể viết ngày lễ đạo giáo tết Trung Nguyên này, xoay quanh trung tâm ma quỷ, viết chuyện ma, có lẽ sẽ có lượng tiêu thụ khá."

"Lão đại, anh để cho tôi viết 'thả hoa đăng'? Như trong bóng đêm, lửa tím ngọn đèn dầu, theo sóng lan tỏa ra...." Anh không biết lớn nhỏ cười nhạo.

Anh không cảm thấy loại bài báo này thì có nguồn tiêu thụ gì, hơn nữa tết Trung Nguyên liên quan đến anh cái rắm ấy. Anh là phóng viên báo xã hội, tại sao chuyện quỷ sai này phải rơi vào trên đầu anh? Còn phải gắng viết đạt tới mức lay động cái đẹp? Mặc dù là không thể quang minh chính đại lấy ra giấy chứng nhận phóng viên, nhưng anh không cần thăm như vậy chứ, lại có thể luồn lách tới mức phải đi viết chuyện ma.

Lão đại bị khiêu chiến uy nghiêm, mặt không chút thay đổi: "Theo truyền thuyết dân gian, vào ngày tết Trung Nguyên, bày quỷ đều phải vượt ra khỏi Minh giới, chú nói loại người nào sẽ sợ trôi qua ngày lễ này nhất?"

Nói nhảm, đương nhiên là loại người làm việc trái với lương tâm rồi!

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, Giang Hân lập tức hiểu ý tứ lão đại, "OK, tôi đi tìm một chút có đại án oan tình trọng đại gì không?"

Anh thừa dịp lão đại sắp gác điện thoại "Hứa lão đại, còn chưa có chúc mừng anh được làm ba vào tháng trước! Muốn quà tặng gì?"

Người đàn ông luôn luôn nghiêm cẩn mà lạnh mạc, lúc này lộ ra mỉm cười, "Cảm ơn."

Không cho anh bất kỳ cơ hội ước ao ghen tị nào, Hứa Ngạn Sâm được gọi lập tức nói: "Quà tặng thì không cần, chú nắm chắc một chút cho tôi, nhanh chóng tìm được tin tức có thể để cho《Tuần san Thành Đô》làm lần đầu đã thành công, chấn động một thời!" Mở rộng bản đồ sự nghiệp của anh, khiến tuần san thành công đặt chân ở Ôn Thành, chuyện này với anh ta mà nói, chính là quà tặng tốt nhất.

Nhận được!

Cúp điện thoại, Giang Hân hiểu, hiện tại chuyện đầu tiên anh phải làm, chính là phải tìm trò vui, nếu không đến khi hoàn thành xong bản thảo sẽ hoàn toàn mệt mỏi giống như cuộc sống một con chó, nhất định sẽ làm cho người ta có cả suy nghĩ nhảy lầu.

Nhưng nơi nào có trò vui? Anh nghĩ nên xem vài cuốn sách.

Nhìn quanh căn phòng, phát hiện ở trong phòng có rất nhiều tiểu thuyết, anh tiện tay lật vài tờ, phát hiện phần lớn đều là sách mẫu xuất bản, hơn nữa hoàn toàn đều là tiểu thuyết ngôn tình.

Anh là một đáng mày râu, cho dù rảnh rỗi, nhảm chán đến sắp mọc meo cũng không chịu đựng nổi đối thoại tràn ngập buồn nôn kiểu tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Anh muốn ở trong phòng này tìm mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp, cho dù có lời nói ngôn tình, anh vẫn tương đối có thể tiếp nhận múa kiếm với mỹ nhân, xông xáo giang hồ..., nhưng anh lật tung cả căn phòng rồi, trừ tiểu thuyết ngôn tình chính là tiểu thuyết tình dục càng khiến người ta càng buồn ngủ hơn, có thể thấy được khẩu vị của khách thuê trước không chỉ có nhảm chán, còn tương đối "Nặng",

Trong chồng sách kia, duy nhất hấp dẫn anh là một tác giả có bút danh "Khảo Lạp".

Đều giống như tiểu thuyết tình yêu, giọng văn uyển chuyển hàm xúc tinh tế, giống như lời nói chân lý tình yêu êm tai. Nhưng cô viết 'kiếp tình nhân', lấy kỳ ảo thần bí làm gia vị, dưới ngòi bút tạo ra mỗi nhân vật đều giống như người thật, có cách suy nghĩ đặc biệt của mỗi người. Giọng văn ám áp, thỉnh thoảng đột nhiên có một vài lời nói khôi hài, thay thế không khí khảm trương đau buồn, thêm vào rất nhiều phong thái đa dạng, khiến chuyện xưa hợp khẩu vị của anh hơn.

Anh tốn một buổi tối, xem xong câu chuyện có một chút trinh thám này, lúc đặt sách trở về giá, mặc dù không thể nói giống như thợ đá khắc vào trong đầu từng lời nói và tư tưởng trong sách, nhưng đối với chuyện ma anh sắp viết, hẳn sẽ có tác dụng gợi ý nhất định.

Anh nghĩ, Khảo Lạp nhất định là tên một đại mỹ nhân rất có khí chất, có một mái tóc dài phiêu dật, vừa đen lại vừa trắng, có một tâm hồn đa sầu đa cảm, còn có một đôi mắt tinh táo.

Mặc dù cô viết chuyện ma, nhưng chắc chắn sẽ không giống cô bạn cùng phòng mới, là một người cô quái.

Mướn chung tháng thứ ba, Giang Hân không chỉ một lần hoài nghi, thật ra thì trong căn phòng này chỉ có một mình anh? Nếu như không phải mỗi ngày vào lúc nửa đêm, anh luôn ngủ không sâu, nghe được sát vách có một chút tiếng vang, suy nghĩ này của anh tuyệt đối sẽ thành lập!

Đúng vào lúc 12 giờ 30 phút, lại một đêm yên tĩnh.

"Két" một tiếng, tiếng cửa mở cẩn thận nhẹ nhàng, ngay sau đó truyền đến tiếng bước chân rón rén hơi nhỏ, tiếp theo chính là âm thanh truyền đến từ phòng tắm, nếu như những thứ này tồn tại thật.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nửa giờ sau, tiếp tục âm thanh làm cho người ta rợn cả tóc gáy, "Bay" trở về phòng, chứng minh anh không nghe

nhằm

Cho nên, không phải anh nghe nhầm? Nếu như không phải là anh kiên định trong nhà không có chuyện ma quỷ, nếu như không phải là anh khẳng định có thể có người lúc muốn đi toilet cũng sẽ trước len lén lăm lét nhìn trái phải, quan sát "Địa hình", sau khi xác định anh không có ở đây, lập tức chạy chậm chèo êm ra ngoài, anh thật cho là mình anh độc chiếm căn nhà này, dù sao những thứ khu vực chỉ rõ dùng chung kia, chỉ có anh sử dụng quang minh chính đại.

Công việc của anh áp lực rất lớn, thời gian dài, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi càng không có quy luật, đặc biệt là anh và Hứa lão đại yêu cầu đặc biệt nghiêm khắc với hiệu suất, không cần ngày ngày ngồi ở tòa soạn báo, nhưng điện thoại di động phải mở liên tục hai mươi bốn giờ, một cú điện thoại lập tức phải tới nơi.

Công việc của anh không hề làm việc và nghỉ ngơi như bình thường, nhưng cùng dưới một mái nhà, cơ hội anh gặp bạn cùng phòng đó gần như bằng không, làm hại anh thiếu chút nữa quên đối phương trông như thế nào.

Dĩ nhiên, đây là khoa trương, bạn cùng phòng có đôi mắt rất lớn, nhút nhát, mắt to đen trắng rõ ràng, khiến anh ấn tượng khác sâu.

Ngày ấy, lúc anh thân thiện đưa tay ra với cô, nói "Mướn chung vui vẻ!", vẻ mặt bị hù dọa của cô, rất muốn cự tuyệt, lại không biết mở miệng làm sao. Bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi, rõ ràng càng thêm khôi hài.

Chỉ là, anh thật sự có dọa người như vậy sao?

Mỗi ngày lúc anh ra cửa, sẽ theo thói quen nhìn cửa phòng bên cạnh một chút, giống như vẫn luôn khép chặt.

Thành thật mà nói, mặc dù thời điểm anh nói chuyện không nể mặt người khác, thỉnh thoảng miệng nói ** có vài lời hơi hiểm khích, nhưng nhân duyên của anh rất tốt, sợ anh đến như vậy, thật đúng là không thấy nhiều.

Mỗi buổi tối khi anh về nhà, ở dưới lầu sẽ theo thói quen ngược mắt nhìn trên lầu một chút. Gian phòng cách vách hiện ra ánh đèn, quần áo trên ban công tung bay xung quanh, chứng minh bên trong có người, mà anh quả nhiên là đang bị người ta né tránh .

Anh có một điểm không tốt, thích đối nghịch với người khác, vì vậy ba tháng này, anh thử qua không ít phương pháp.

Anh xấu xa khóa toàn bộ cửa sổ lại, ở bên trong...

Lột sâu riêng!

Khiến khắp phòng đều là mùi thối, một hương vị hôi thối tràn ngập bốn phía, ở trong không gian kín tuyệt đối sẽ hun đến muốn nhảy lầu.

Sau đó, quả nhiên như anh đoán, có người không chịu được nữa. Anh nghe bên trong tiếng chạy bộ vội vàng bạch bạch bạch và tiếng mở cửa sổ, sau đó....

Không có? Lại có thể không có! Anh khó có thể tin, lại có thể không có ai chạy đến chống nạnh lớn tiếng kháng nghị.

Tiếp theo, anh cố ý để bát đĩa phòng bếp chất thành núi, cố ý làm loạn phòng khách không sửa sang lại, thậm chí quá đáng đến nỗi lúc tắm khiến sàn nhà đầy nước.

Nhưng vừa tan tâm trở lại, phát hiện bát đĩa chất thành núi đã rửa sạch sẽ, lần nữa trở về vị trí cũ. Về phần phòng khách thì được quét dọn trơn bóng như gương, mà phòng tắm anh cố ý làm ướt cũng sớm lặn yên không tiếng động được lau sạch sẽ rồi.

Cho nên, người bạn cùng phòng này của anh thật ra là một Ninja rùa? Hơn nữa, còn là một con rùa rất sợ người xa lạ.

Bởi vì công việc, anh biết các phụ nữ khôn khéo cường hãn, tin tức anh cực khổ đoạt được cũng không lớn bằng bọn họ, muốn để phụ nữ bọn họ thua thiệt? Không có cửa đâu! Cho nên, giống như bạn cùng phòng, cô gái nhỏ không sợ thua thiệt, tính khí tốt đến bạo phát, anh thật rất tò mò, rất muốn khiêu chiến xem cực hạn của đối phương ở đâu.

Mặc dù hành vi của anh rất giống ăn no rửng mỡ, có người chịu cho anh thuê phòng mà không có chứng minh thư, không hộ khẩu, anh nên cảm kích đầu rạp xuống đất mới đúng, đằng này anh lại còn đối xử với ân nhân như vậy, ngay cả chính mình đều có chút phi nhổ. Nhưng tính cách của anh không thể tiếp tục nhân rồi, thật rất sợ buồn bực, hơn nữa lảng giềng hoà thuận hữu nghị, không phải rất tốt sao? Anh thề mình không có chút no ám sinh tật!

Anh thừa nhận, lần đầu nhìn thấy bạn cùng phòng mới này, liền rất có hảo cảm với cô. Dĩ nhiên loại cô gái nhỏ kiểu nữ sinh này, anh tuyệt đối không có xúc động đuổi móng vuốt.

Chạy tin tức một ngày, đối với nhiệm vụ mới lão đại giao phó, vẫn không không có bất cứ manh mối nào, công việc trong tay anh quá bận rộn.

Đêm khuya, anh còn chưa ngủ, trên khay trà bày một máy Laptop, một máy chụp hình, một máy ghi âm, còn có....

Một thùng KFC gia đình.

Anh đang viết bài tin tức, một tay chuyên chú viết chữ, một tay khác mang theo một lớp màng dầu mỏng mò vào trong thùng KFC gia đình, mò lên một

miếng thịt gà liền đưa tới khóe miệng.

Anh đã một ngày chưa ăn gì, đói bụng sắp chết! Trong mũi tràn đầy mùi vị dầu mỡ làm người ta giận dữ, nhưng anh thật sự không còn lựa chọn. Anh cực kỳ lười, muốn anh xuống bếp không bằng trực tiếp cầm dao chặt anh, mà tiệm ăn nhanh ở dưới lầu, trăm năm không đổi thức ăn, lại ăn nữa sẽ học máu, cho nên bây giờ vị dầu mỡ thật sự hoàn hảo.

Một cửa phòng khác "két" một tiếng, nhẹ nhàng mở ra, sau khi phát hiện anh vẫn còn ở phòng khách, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Văn Văn ở bên trong vừa dùng tay đè bụng, vừa nóng nẩy dậm chân.

Làm thế nào, làm thế nào? Tại sao Giang Hân còn chưa trở về phòng? Hít thở sâu một hơi, cô ý đồ trấn định mình.

Người ta đều nói, lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh, hiện tại cô chỉ cần tĩnh tâm lại, tự nhiên....

Trừ nóng nẩy, còn cần sự xem nhẹ nào đó.

"Trạch là một loại phương thức sống, trạch là áp lực, mình ở chung với chính mình là đủ rồi, cho nên tôi không chịu nổi hấp dẫn của trạch, tiếp tục cuộc sống của trạch. Khi tĩnh tâm lại, không nhúc nhích, trạch ở trong nhà, nhìn tĩnh vật, tâm tình của mình sẽ an tĩnh như bọn chúng. Tôi tin tưởng, bọn chúng cũng có linh hồn, khiến tâm trí nổi quá lâu dừng lại vào giờ khắc này. Mà lúc mệt mỏi phát hiện có một ổ an tâm ở đô thị phồn hoa, để mình sống yên ổn...."

Thấy mình viết gì đó, Văn Văn đưa tay xóa bỏ toàn bộ trong máy vi tính, đầu óc trống rỗng, chỉ có một dự vọng sinh lý nào đó càng thêm khí thế to lớn nhảy lên cao.

....

Khóe môi Giang Hân có nụ cười không rõ ý vị, anh đã ngồi ở đây một buổi tối, muốn xem một chút con Ninja rùa kia có thể ghen không đi toilet bao lâu.

Năm phút sau, "Két" lại là tiếng cửa mở.

Thấy anh vẫn còn thì "Rầm" đóng lại.

Ba phút sau, lại "két" mở cửa, "rầm" đóng lại, lặp lại như thế, tiếng cửa mở đóng đối thường xuyên.

Vóc người Ninja rùa nhỏ nhỏ, gương mặt tròn trịa, sau khi lại một lần nữa thò đầu ra, dùng một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, ưu sầu lên nắm lấy thất lưng của mình, giống như làm vậy thì anh sẽ thức thời lập tức trở về phòng.

Nhưng rất xin lỗi, tối nay anh không hoàn thành bản thảo phỏng vấn, chắc chắn sẽ không đến gần giường.

"Tôi...." Không nhịn nổi, cửa không hề đóng lại nữa, Ninja rùa đáng thương muốn nói lại thôi.

Anh rất tốt bụng không quay đầu lại, lạnh lạnh nói: "Phình vỡ bàng quang sẽ khiến cho bụng đau đớn kịch liệt, tay chân lạnh lẽo, mồ hôi lạnh nhễ nhại, thậm chí dẫn đến cơn sốc. Nếu cấp cứu trễ, tánh mạng có thể có độ nguy hiểm cao!"

Cho nên, nếu như cô muốn dùng bệnh trạng nứt mặt phình vỡ bàng quang đưa vào bệnh viện, anh không ngại, nhưng anh tuyệt đối không thiện lương, cho nên đừng tìm anh làm người tốt bụng kia.

Do dự một chút, Văn Văn vỗ bụng đã bắt đầu quặn đau, rốt cuộc vẫn không chống lại được "Dự vọng", chạy bước nhỏ vào toilet.

Khóa cửa, mở nắp bồn cầu lên, cô nhanh chóng ngồi xuống.

"Xẹt xẹt" thật thoải mái!

Cho dù cách một cánh cửa gỗ, đêm tối yên tĩnh, âm thanh cô đi tiểu đặc biệt rõ ràng, bởi vì nín tiểu quá lâu, tầm bắn vô cùng có lực.

Giang Hân cố giữ vững trấn định, nhưng bả vai vẫn bắt đầu run lên một cái.

Đóng bồn cầu, rửa tay, áp lực trong bụng đã giảm rất thoải mái, nhưng mặt của Văn Văn đã ứa máu giống như một quả táo đỏ.

Cô kì kèo ở trong phòng rửa tay thật lâu, cũng không dám ra ngoài, làm sao bây giờ? Quá mất mặt, thật là muốn chết.

Một nam một nữ chung một mái nhà, thật sự rất lúng túng.

Cô rất muốn từ chối anh, không để cho anh vào ở, nhưng gương mặt kia của Giang Hân khiến cô hoàn toàn không cách nào cự tuyệt.

Cúi đầu, tận lực không tiếp tục tạo ra cảm giác không tồn tại, cô lại muốn bay trở về phòng. Cô an ủi mình, chỉ cần ngủ một giấc là cô có thể phát hiện, mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Có ăn KFC không?" Trong phòng khách lạnh lẽo xuất hiện giọng nói dọa cô giật mình.

Cô giống bị người "Keng" một tiếng, cả người bị hạ chú định thần, dừng bước chân.

Thùng KFC gia đình đặt ở trên sàn nhà, trượt một đường vô cùng xinh đẹp đến trước mặt.

"Một mình tôi ăn không hết, giúp giải quyết một tay." Lau lớp dầu mỏng trên tay xuống, anh đang chuyên chú gõ chữ.

Văn Văn nuốt một ngụm nước miếng, một bộ dáng bị dọa sợ đến không dám cử động chút nào.

"Có phải cô sợ tôi không? Thành thật mà nói, khẩu vị của tôi không tốt như vậy, sẽ xuống tay cắn cô gái nhỏ." Văn Văn không quay đầu lại, nhưng giọng nói rõ ràng là 'tôi nhìn nhin cô lâu rồi, bây giờ chúng ta nhất định phải hàn huyên thật tốt một chút'.

"Hơn nữa, mặc dù tôi mạnh mẽ yêu cầu mượn phòng, nhưng đáng đáp của tôi rất giống cảm thú sao?" Có cần sợ anh đến như vậy không?

Anh mới không phải cảm thú, anh là người tốt!

Văn Văn nhếch môi, theo bản năng muốn giải thích, nhìn thấy mắt anh lại cuống quýt cúi đầu, nhìn áo sơ mi rộng rãi mình mặc có dài đến đầu gối không, "Tôi..." Không thể lộ suy nghĩ ra ngoài! Không phải sợ anh, chỉ là sự xuất hiện của anh khiến cô có chút hoảng sợ luống cuống, không biết nên đối mặt ra sao, cho nên vốn là lá gan cô đã nhỏ, dứt khoát trốn tránh.

(1) Tết Trung Nguyên: rằm tháng bảy

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2

"Cái gì, cô không phải là cô gái nhỏ sao?" Rốt cuộc Giang Hân xoay người lại, cười như không cười nhìn Văn Văn, có loại xúc động muốn cười to.

"Anh mới 28 tuổi, nhiều nhất cũng không quá 29 tuổi.... Tôi 24 tuổi.... Không phải cô gái nhỏ...." Cô nhỏ giọng cãi lại.

Giang Hân nhướn mi.

Không phải cô gái nhỏ? Cô mặc trên người cái gì vậy? Một cái áo sơ mi rộng thùng thình, còn rộng gấp đôi những bộ đồ thời xưa, hoàn toàn che lại vóc người, làm cho người ta nhìn không ra rốt cuộc đã phát dục chưa. Cô gái 24 tuổi sẽ ăn mặc tùy tiện như vậy sao? Nếu như cô không nói, anh vẫn cho là cô mới mười bảy hoặc mười tám tuổi, dù sao khuôn mặt của cô hoàn toàn là mặt học sinh.

Còn nữa, thật kỳ lạ, trên mặt anh có khắc số tuổi của mình sao? Không ngờ ánh mắt cô gái nhỏ này còn rất chuẩn.

"Tự nói 24 tuổi, đã không phải là cô gái nhỏ, làm phiền cô có thể ngồi ở bên cạnh tôi, chúng ta nói chuyện được không?" Giọng điệu anh giống như ra lệnh, dùng bộ dáng nói với một đứa bé.

"Không, không cần...." Cô bị hù dọa lui vài bước.

"Này...." Anh còn chưa kịp kêu cô, cô đã cho anh một bóng lưng vội vàng.

Rầm một tiếng, cửa phòng nhanh chóng bị đóng lại, rất vô tình, một bộ dáng cự người ngoài ngàn dặm.

"Mặc dù mặt có chút tròn, nhưng tuyệt không mập, hóa ra đứa nhỏ này sợ thùng KFC gia đình như vậy!" Xem ra mỗi người phụ nữ đều sợ mập, nhất định là thực phẩm trứng dầu hù dọa người!

Anh sờ sờ cằm, cự tuyệt thừa nhận mình không có sức quyến rũ, còn dọa bạn cùng phòng run lấy bầy.

Không sao, người như anh có một điểm không tốt, trời sanh có tính phản nghịch, kiên nhẫn. Thùng KFC gia đình không có lực hút, vậy thì đổi cái khác.

Văn Văn vào phòng, để lại ngực, vị trí góc trái nhảy cực nhanh.

Giang Hân.

Cô co quắp đến trước máy vi tính, gục xuống bàn.

Mới vừa rồi, thật cực kỳ khấn trương.

Từ nhỏ cô đã rất biết điều, yên tĩnh, không thích nhiều người. Nhưng tính cách của cô thật ra thì không có kỳ cục, mất thể diện như vậy.

Nâng khuôn mặt ửng hồng lên, một bóng dáng to lớn trong đầu càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Cho là mình sớm nên quên mất, mấy năm này, bóng dáng kia quả thật đã mờ đến gần như rất mơ hồ.

Cô mở một trang web lên, nhập tên web của trường, nhưng cô lại không đăng nhập lớp học của mình, mà là khóa 2001 hệ "tin tức truyền thông phổ biến".

Bên trong có một tờ ảnh chụp chung tốt nghiệp 5 năm, trong ảnh tốt nghiệp, bóng dáng đó lập tức liền rõ ràng, vẫn giống như suy nghĩ của mình, rất có cá tính, đẹp trai, tràn đầy tuổi trẻ, khuôn mặt rạng rỡ như ánh nắng mặt trời chiếu lên bóng dáng kia.

Mà tên trong ảnh chụp rõ ràng là: ba chữ Giang Diệc Hân.

Nhưng anh lại nói, anh gọi là Giang Hân, ngày đầu tiên anh vào ở, Văn Văn bị dọa đến gần như cho là mình nhận lầm người.

Văn Văn không rời khỏi, mà mở studio đại học lên, ảnh chụp nhập học hệ trung văn khóa 2004.

Cả lớp học, trong bốn mươi mấy người, nếu bảo bạn tìm ra bóng dáng của cô, sẽ vô cùng khó khăn. Nhưng nếu như nhắc nhở bạn, người mập nhất, bạn nhất định dễ dàng có thể tìm được cô.

Người đứng ở vị trí góc khuất nhất, đầu cúi thấp gần như không thấy rõ ngũ quan, thân hình trướng mắt giống như một khinh khí cầu lớn, chính là cô.

Thời điểm đó cô rất mập? Vóc dáng 1m58 nhỏ nhỏ, khoảng 140 mấy cân thôi.

"Bảo bối Văn Văn nhà chúng ta, tham ăn chính là phúc, nếu để cho ba nghe được con nói một chữ muốn giảm cân, ba tuyệt đối trở mặt!" Dáng người của cô di truyền từ ba.

Cố tình.

"Văn Văn, ăn gà chiên con thích nhất đi...!"

"Ba đứa nhỏ, Văn Văn nhà chúng ta còn ăn nữa, có thể nhìn được sao? Mặt cũng sưng đến biến hình!" Mẹ phản đối, liên tục không ngừng, "Rõ ràng ngũ quan rất đáng yêu, lại bị ông hủy thành giống như thần trư!"

"Bà nói ai là heo?" Ba tức giận đứng lên.

Từ nhỏ ba đã rất che chở cho cô, không chỉ không cho người khác khi dễ cô, ngay cả mẹ nói một câu nói xấu cô cũng không được.

"Ai da, hai người đừng tranh cãi nữa, con ăn con ăn con ăn!" Cô lấy một chân gà chiên béo ngậy đút vào miệng mình, hàm hồ nói, "Con muốn nhà chúng ta vĩnh viễn hòa thuận!"

Những lời này vẫn còn ở bên tai, sớ dĩ cô gái trong hình vẫn rũ thấp mắt xuống, vì sợ vừa nhắc mắt sẽ để người khác thấy nước mắt trong đáy mắt cô.

Năm 2004, ba bởi vì mập mạp, mỡ trong máu quá cao dẫn đến tắc máu não, qua đời. Cùng năm, trong nhà xảy ra rất nhiều việc, đau khổ tang chồng, hơn nữa đã kích trên sự nghiệp, mẹ gánh không được áp lực, bởi vì bệnh tật rời khỏi nhân thế.

Tên của cô gọi chưa muộn (Vi Văn), là bởi vì cô là con gái mà ba mẹ có lúc già, năm ấy ba đã 69 tuổi, mẹ đã 65 tuổi. Cô tự nói với mình, sống chết là quy luật tự nhiên của đời người, nhưng trước ống kính chụp hình, cô vẫn rơi lệ.

Một năm kia, cô làm chuyện gì đều là hỗn loạn.

** Trên sân, có một đám con trai đang tiến hành trận bóng kịch liệt.

"Diệc Hân, nhận banh!"

Theo một tiếng tiếng la, một người nam sinh anh tuấn nhảy lên, tiếp được banh, nhưng nam sinh dùng sức quá mạnh, banh lập tức bị đá lệch.

"Á." Văn Văn bị mũi, nặng nề ngã xuống đất.

Gọng kính màu đen gãy thành hai nửa, lỗ mũi vẫn đang chảy máu.

"Cậu không sao chứ?" Nam sinh gây họa vội vàng chạy tới gần, nhanh chóng hỏi.

Vừa dứt lời, anh đã cúi xuống áo sơ mi của mình, dùng áo che cái mũi của cô, cũng không để ý mình ở trần.

Hơi thở thuộc về phái nam đặc biệt nồng đậm, nhanh chóng tràn đầy mũi cô.

Thành thật mà nói, lúc ấy không có bất kỳ lãng mạn gì, áo sơ mi thật không dễ ngủ, một cổ mùi mồ hôi bắn nồng đậm, làm cho người ta muốn nôn mửa một trận.

Anh dùng một tay giữ cổ của cô, để cho cô ngửa ra sau. Anh đầm đìa mồ hôi, thậm chí nhỏ vào trên mặt Văn Văn, khiến cô không thoải mái mở lớn mắt.

"Này, cậu ổn chứ?" Anh lo lắng hỏi, "Có muốn tớ dẫn cậu đi phòng y tế không?"

Những bạn học khác đã vây quanh, "Diệc Hân, lúc này cậu thật đáng trùng ‘banh’ rồi!" Các nam sinh xung quanh lại có thể còn tâm tình lấy hình thể của cô đùa giỡn.

"Không muốn bị đòn, các cậu câm miệng lại cho tớ!" Dáng vẻ anh có chút tức giận, khiến những nam sinh kia ngượng ngùng ngậm miệng.

"Tớ dẫn cậu đi phòng y tế!" Anh ngồi xổm xuống, không hỏi gì, bồng cô lên.

Khi ôm lấy cô, trong nháy mắt sắc mặt của anh liền đỏ lên, không phải bởi vì xấu hổ, mà bởi vì trọng lượng của cô làm cho người ta rất có áp lực.

Nhưng anh không nói một câu nào.

"Không, không cần..." Có khi nào thì "Thân mật" như thế với nam sinh, cô vội vàng đẩy anh ra, nhảy xuống, gương mặt đỏ lên, "Tớ...tớ không có việc gì..."

Cô vội vàng chạy đi, hoảng sợ hoàn toàn không để ý tiếng gọi "này này này" ở sau lưng, thậm chí không cẩn thận liền mang theo áo mơ mi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3

Áo mơ si nhuộm đỏ máu của cô, cô đã giặt sạch sẽ, nhưng không biết có nên trả lại cho anh hay không?

Cô biết tên của anh, anh gọi là Giang Diệc Hân.

Trong trường này, chỉ cần bộ dạng nam sinh đẹp trai một chút, chính là đề tài vĩnh viễn không chán của các nữ sinh, cho nên biết tên của anh thật dễ như trở bàn tay.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm, cô gái mập mạp giống như cô, để tránh chọc người cười nhạo, tuyệt đối sẽ không biết không tự lượng sức mình đến gần trai đẹp chói mắt như vậy.

Nhưng áo sơ mi đó thật khiến cô đau tranh thật lâu.

"Không cho các cậu nói xấu Chức Tâm!" Lúc đến gần học viện hệ tin tức, cô ở ** trên sân nhỏ, nhìn thấy nam sinh nho nhã yếu đuối đang đánh nhau với một đám nam sinh thoát nhìn rất cường tráng.

"Tại này nói sai sao? Chức Tâm đang mang thai, lấy gia thế của Hứa Ngạn Sâm, sau này có thể coi cô ta như giày rách để ném không, thật đúng là một ần số!"

"Dư Nhân Thư, làm sao mày lại thảm như vậy? Theo đuổi lâu như thế, coi Thảm Chức Tâm như bảo bối. Hiện tại chính mình phát hiện người trong lòng bị người khác làm lớn bụng, mày đau lòng không?"

"Tao thấy, chờ Hứa Ngạn Sâm dùng một cước đá Thảm Chức Tâm, mày tiếp tục giữ vững thái độ này, có thể Thảm Chức Tâm đã là tàn hoa bại liễu sẽ suy nghĩ đến mày!" Các bạn học nói mát, càng nói càng quá đáng, càng nói càng khó nghe.

Đám nam sinh ở sân trường gần như là nhìn quen lắm rồi, nhưng mà đối với việc phá thai, mọi người vẫn rất để ý, thậm chí ánh mắt còn mang theo khinh bỉ.

Chuyện này huyền ảo quá lớn, Văn Văn không thể không biết, cho dù coi như đã sớm tốt nghiệp, Hứa Ngạn Sâm ở trong trường học gần như vẫn dùng thân phận của nhân vật truyền kỳ tồn tại. Gia thế, năng lực của anh ta không có người có thể sánh kịp, tự nhiên người đồ mắt quá nhiều. Lần này, Thảm Chức Tâm là bị những người đồ mắt kia lấy làm bia rồi.

"A!" Giận dữ gầm lên, không khống chế được tâm tình của mình nữa, nam sinh tên là Dư Nhân Thư kia giống như sư tử nổi giận vọt tới.

Nhưng mới mấy hiệp thôi, anh ta đã ngã xuống sân, bị đánh đến gần như không bò dậy nổi.

Đang lúc một nam sinh lại muốn nâng quả đấm lên thì một cục đá bay tới, đánh trúng nắm tay của hắn, nam sinh đau đến oa oa kêu to.

"Đánh nhau, dĩ nhiên tìm người biết đánh." Giang Diệc Hân ném cục đá lên không trung, cười lưu manh.

"Giang Diệc Hân, mày đừng xen vào việc của người khác, đây là quyết đấu giữa hệ truyền thanh chúng tao với hệ tin tức!" Nam sinh đánh người kia cả giận nói.

"Hình như tôi cũng là hệ tin tức? Đúng lúc các người thảo luận Thảm Chức Tâm, hình như là của lớp chúng tôi?" Anh nhún vai một cái, "Tôi làm người không có ưu điểm gì, nhưng phi, thường, bao che, khuyết điểm!"

Một quả đấm của anh đã trực tiếp đánh về phía Trương Hiệu mới vừa nói chuyện, đánh Dư Nhân Thư sưng mặt sưng mũi còn không chịu bỏ qua, đối phương nhất thời bị đánh đến mềm thành một đoàn.

Mấy người kia nhào tới đánh với anh.

Bốp bốp, bình bình, rầm rầm, quả đấm nện ở trên thân thể con người, không ngừng vang lên tiếng trầm đục, truyền ra khiến Văn Văn ngây người, cũng bị dọa ngốc, cô vội vàng che mắt.

Bởi vì chính là cô hẹn anh tới ** trường lấy áo, mới có thể dẫn tới trận ác chiến này.

Trong lòng cô hơi sợ, trời sanh nhất gan khiến cô lùi lại vài bước, rất muốn nhanh thoát khỏi hiện trường. Nhưng như vậy lại giống như không có nghĩa khí? Ba từng nói, làm người quan trọng nhất chính là nói nghĩa khí.

Trước là 3-1, hiện tại, cũng là 3-1.

"Giang Diệc Hân, mày nhớ cho tao, tao sẽ nói cho Vĩnh Bội, mày vì Thảm Chức Tâm đánh chúng tao!" Khóe miệng bị thương, môi sưng gấp đôi, đến mắt cũng bầm tím, nhìn bạn học kia nhếch nhác kêu gào.

Anh lại tiến lên một bước, ba người nam sinh kia cũng không dám vây công tới nữa, tan tác như chim muông.

"Hệ truyền thanh, chính là miệng lớn!" Anh rửa thềm một tiếng.

Bị mấy kẻ hệ truyền thanh thêm dầu thêm mỡ tuyên truyền, mặc dù Vĩnh Bội rất tin nhiệm anh, nhưng lòng ghen tỵ của con gái rất đáng sợ, trở về anh phải giải thích rồi!

"Còn tốt đó chứ?" Anh đỡ Dư Nhân Thư dậy.

Dư Nhân Thư không bảo vệ được cô gái mình yêu thích, ở ** trên sân khóc rống thất thanh.

"Dư Nhân Thư, cậu nói chân trời chỗ nào không có thom, cậu khóc cái gì hả?!" Giang Diệc Hân ngồi xổm ở trước mặt anh ta, vô cùng nhứt đầu.

Mà cô, vẫn còn chậm chạp giãy giụa giữa chạy và không chạy.

"Này, cậu nhìn rất quen mắt? Cái áo cậu cầm trong tay, là áo của tớ sao?" Không trấn an được Dư Nhân Thư, anh đột nhiên xoay người.

A, anh muốn lấy áo lau nước mắt cho đối phương? Văn Văn vội vàng giơ cao đôi tay, cầm áo nâng ở trước mặt anh.

Thấy có áo mới rồi, anh vươn tay nhận lấy, sau đó....

Nghênh ngang ở trước mặt cô coi áo, lộ ra lồng ngực rắn chắc, nhưng không để cho cô có cơ hội "Thường thức" nhiều, anh đã mặc lại áo sơ mi.

Anh tiện tay ném áo bị xé rách do vừa rồi đánh nhau vào thùng rác, trực tiếp hủy thi diệt tích.

Đây là lần thứ hai anh ở trước mặt cô coi áo rồi, Văn Văn lại một lần nữa bị dọa hồng, sợ tới mức động cũng không dám động.

"Lỗ mũi của cậu tốt hơn chưa?" Anh hỏi.

"Tốt, tốt lắm..." Cô trả lời cà lăm.

"Vậy thì tốt, tớ đi đây!" Anh phất tay một cái, cũng không quay đầu lại liền bước đi, "Cậu phải tin tưởng tớ, lúc đàn ông khóc, tuyệt đối không muốn người khác đứng bên cạnh nhìn đâu, cho nên cậu cũng như tớ, nhanh chóng đi đi!"

Đây là lần thứ hai cô gặp được anh, giống như lần đầu tiên, vẫn chỉ có một câu đối thoại.

....

"Này, cô nhóc béo, nói chuyện với cô đây."

"A." Cô trì hoãn mấy giây, ngoác nhìn về phía bạn học cũng không quá quen kia.

"Chúng tôi muốn đi quan hệ hữu nghị, tính cho cô một phần!" Dáng vẻ nữ sinh dẫn đầu kia rất bá đạo.

"Tôi không muốn, tôi không đi!" Cô vội vàng khoát tay.

"Cô dám không đi? Dẫn cô đi là coi trọng cô!" Nữ sinh khác đặt lên bả vai cô, "Trong quan hệ hữu nghị cũng có người béo, thích hợp với cô, cô đi theo sẽ cảm kích chúng tôi đấy!" Bốn phía đều là tiếng cười mỉa mai.

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì vóc người này, cô bị châm biếm không ít lần.

"Ah, hiện tại nhìn lại một chút, cô nhóc mập dường như gầy hơn nhiều rồi, có thể thoát phong thái của tội mình không?" Một người nữ sinh bên cạnh đáp lời.

Văn Văn có cặp mắt cực kỳ xinh đẹp.

"Cậu nói có khả năng sao?" Mọi người lại cười to vang dội.

Lá xanh luôn làm nền cho hoa tươi, Văn Văn mập mập, chính là lá xanh tốt nhất.

Không đề ý đến tiếng kháng nghị cô phát ra, các nữ sinh nhắc cô lên.

Toàn bộ quá trình quan hệ hữu nghị với hệ tin tức, cô làm đủ bốn phần lá xanh, nhưng họ cố tình không chịu bỏ qua cho cô.

"Ai nha, hôm nay phải làm sao bây giờ, lại có thể là bốn đối năm!" Một phút trước, bạn học nữ ở trước mặt cô hung giống cộp mẹ, giờ khắc này ở trước mặt các nam sinh lại rất giả bộ, giọng nói nũng nịu làm cho người ta dựng lông toàn thân.

"Chúng tôi có gọi Giang Diệc Hân, nhưng tên nhóc kia rất trung thành với bạn gái, cậu ta nói mình không làm kẻ bắt cá hai tay." Bạn học nam giải thích một câu, các nữ sinh đang ngồi ở đây đều rất thất vọng.

Lông mi thật dài của Văn Văn chớp một cái.

Trong đôi mắt mang theo tò mò đơn giản.

"Thật mất hứng!" Các nữ sinh rất không vui, nhưng vẫn quan tâm, "Vậy không phải sẽ có một người bị bỏ rơi sao?"

Văn Văn đang muốn thức thời giờ tay.

"Đây còn phải nói, đương nhiên là Văn Văn không ai muốn, trong mấy người tội mình chỉ cô ta mập nhất, thịt mỡ heo như vậy, chẳng lẽ còn có nam sinh gặm được?" Giọng nói rất khắc nghiệt.

Tay Văn Văn cương cứng, từ từ để xuống.

Cô thật không biết mình mập mập có lỗi gì với đám người các cô? Cô đang muốn đứng dậy....

"Mặt bánh quai chèo, cô không biết rất nhiều nam sinh đều là động vật ăn thịt ư? Dáng người khô cằn như bánh quai chèo của cô, mặt người nào bị mù mới có thể ước hẹn với cô." Sau lưng truyền đến tiếng cười như không cười.

Mọi người cứng đờ.

"Diệc Hân, sao cậu lại tới đây?" Một người nam sinh vội vàng đứng dậy hoà giải.

"Vĩnh Bội muốn tỏ biết thêm vài nữ sinh, nói để tránh tương lai hối hận, oán trách là cô ấy chiếm cứ tở, không cho tở quyền lựa chọn." Anh không sao cả nhún vai một cái.

Sở dĩ Vĩnh Bội dám làm như vậy, còn không phải là do nắm chắc rồi sao, đời này anh đã sớm chọn xong?!

Mặt nữ sinh bị kêu là bánh quai chèo, trong lòng tức muốn chết, bày một khuôn mặt thối, "Hiện tại như thế nào, muốn chọn đối tượng quan hệ hữu nghị rồi sao?" Đàn ông đều là động vật ăn thịt? Cô phì!

Mấy nam sinh quấy người một cái, thành thật mà nói, trước khi không bị Giang Diệc Hân tổn hại, mọi người coi trọng nhất là "Mặt bánh quai chèo", dù trên mặt cô có chút tàn nhang, nhưng vóc người cực đẹp.

Chỉ là hiện tại người nào chọn cô, không phải biến thành mặt bị mù rồi ư?

"Này, đi thôi, xem phim." Giang Diệc Hân gọi Văn Văn vẫn luôn cương cứng bả vai.

Văn Văn ngoài ý muốn ngược mắt.

Cho nên, cô là người đầu tiên được chọn? Mặt những nữ sinh khác đều đen rồi.

Văn Văn được cứu, cảm ơn vội vàng đứng dậy.

"Giang Diệc Hân, cậu thật cường hân, khối thịt mỡ heo lớn như vậy mà cậu cũng nuốt xuống được, cậu mới đúng là một người mất bị mù!" "Mặt bánh quai chèo" bị so sánh với một người mập, đám người ở sau lưng rùng rợn.

Giang Diệc Hân xoay người lại, ánh mắt cực lạnh lùng, khinh thường nói, "Trong mắt tôi, cô ấy rất đẹp, bởi vì nội tâm mới là xinh đẹp nhất! Mặt bánh quai chèo, cô có nội tâm không?"

Một nữ sinh bị một trái banh đá trúng lỗ mũi, không có oa oa kêu to, dễ dàng bỏ qua cho người gây họa, ngược lại còn trở về giặt áo sạch sẽ, nội tâm tuyệt đối cao hơn các cô gái trăm lần!

Cả người Văn Văn chấn động ngay tại chỗ, dòng nước ấm cảm động chảy khắp cơ thể, từ nhỏ đến lớn, trừ ba, anh là người đàn ông đầu tiên khen cô xinh đẹp.

Mặc dù, anh khen ngợi nội tâm.

Nói xong, anh kéo tay của cô, ở trước mặt một đám nữ sinh tức đến lệch mũi, mang theo cô rời khỏi hiện trường.

....

Giang Hân.

Giang Diệc Hân.

Hai cái tên này ở trong miệng Văn Văn, chạy một vòng lại một vòng.

Cô không nghĩ ra, tại sao anh muốn dùng tên giả, đã trở thành bạn cùng phòng, loại hành vi này của anh rất không thành thật.

Anh không nhớ rõ cô, lần đầu tiên gặp lại, Văn Văn liền xác định.

Cũng đúng, bọn họ ở trong sân trường chỉ gặp mặt ba lần, mặc dù lần thứ ba, bọn họ xem một bộ phim điện ảnh.

Nhưng đối thoại của bọn họ, vẫn chỉ có một câu nói.

Thời gian tan cuộc, anh nói gặp lại sau, cô cũng ngập ngừng trả lời ba chữ "Gặp lại sau".

Vốn là người sống trong hai thế giới, một tiếng gặp lại sau, liền đại biểu sau này không cùng xuất hiện nữa.

Nhưng cô lại dùng khoảng ba năm, từ từ dập tắt rung động ở trong lòng mình.

Trai đẹp và khí cầu mập mạp, thế nào cũng không thể được tổ hợp lại với nhau, cũng không phải là đang diễn《Tên của tôi là Kim Sam Soon》đúng không? Nhưng cô lại nhớ, tên phim điện ảnh năm đó là《Nếu như yêu》.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4

Thật ra thì làm bạn "Ổ chung" với Hạ Vi Văn, anh cũng bỏ ra cái giá rất lớn. Tỷ như thói quen ngủ trần trướng của anh, cũng không thể tùy tiện, đầu mùa hè đã rất nóng bức, nửa đêm đi toilet, anh cũng không thể xuất hiện với trạng thái nửa thân trần, chỉ mặc quần lót, dù là đang "Mộng du" cũng phải duy trì bộ dáng thần thánh áo mũ chỉnh tề.

Anh đã hy sinh nhiều như vậy, còn bị bạn cùng phòng xem như là "Tặc", đến cơ hội nói chuyện cũng không cho, cho nên anh rất oan uổng đó!

Mười giờ tối, đám người bọn họ vừa lúc làm xong một cuộc phỏng vấn, bởi vì bận công việc, từ giữa trưa đến bây giờ, mọi người đều chưa uống một

giọt nước, đối đến nỗi ngực dán vào lưng.

Ăn bữa khuya vào mùa hè, đi nơi nào ăn? Đương nhiên là đồ nướng cộng thêm bia, gia vị là ba hoa kèm đánh rắm, là phương thức thả lỏng rất tốt.

Mọi người vui vẻ thu dọn, đúng lúc cách đơn vị không xa có quán đồ nướng lâu đời, vừa khéo đi bộ nhanh khoảng mười phút là tới nhà của anh. Đây cũng là nguyên nhân lúc anh liếc thấy tin tức cho thuê kia, không để ý vẫn còn đang đi làm liên vội vã chạy tới, chỉ sợ xuống tay chậm hối hận không kịp.

Vừa gần đơn vị của anh, vừa có thể tiết kiệm tiền đi xe, cũng có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, có sao mà không làm? Cho nên để tránh bị đuổi vào quý tiếp theo, anh nhất định phải tạo mối quan hệ với con Ninja rùa kia.

"Phóng viên Giang, chờ được cháu rồi! Hôm nay bàn này này của các người, bác mời khách, tận tình ăn, cứ việc gọi." Thấy đoàn người bọn họ, ông chủ rất vui mừng, vội vàng tiến lên đón.

Mấy ngày trước, anh thay quán này làm một chuyên mục thức ăn ngon.

Bây giờ《tuần san thành đô》ở Ôn Thành đang trong giai đoạn khởi đầu, công việc tương đối phức tạp. Mặc dù mỗi người đều có khu vực công việc riêng của mình, nhưng trước mắt thành viên còn không nhiều, muốn áp dụng phân chia công việc thật sự thì tương đối khó khăn. Ví như chuyên mục thức ăn ngon, danh nhân, nếu rảnh rỗi anh cũng sẽ kiêm thêm một chút, theo như lời nói của Hứa lão đại, cái này gọi là người tài nhiều vất vả.

Ở giai đoạn mới xây dựng sự nghiệp, công việc mệt mỏi nhất chính xác là rơi vào trên đầu anh. Ngoài sáng là nòng cốt được tin nhiệm, thật ra thì anh hoàn toàn bị Hứa Ngạn Sâm lợi dụng. Ai bảo anh bị người ta thu lưu, vẫn là nhìn mặt mũi của Thẩm Chức Tâm! Nhưng anh cũng sẽ không vào lúc này ồn ào đòi cải cách, dù sao đi theo Hứa lão đại thật có thể học được rất nhiều kinh nghiệm khó có được. Hơn nữa, con gái quả quyết nhỏ thiếu thốn của Hứa lão đại mới ra đời, đến nay vẫn còn ở trong lồng giữ nhiệt, một lần lại một lần thông báo tin bệnh tình nguy kịch, cực kỳ giày vò.

Cho nên, Hứa lão đại giao tất cả công việc ở Ôn Thành cho anh xử lý, thực hiện, bản thân anh ta chỉ điện thoại chỉ huy mà thôi. Nhưng Giang Diệc Hân không dám có bất kỳ trách móc gì, cũng không dám tạo thêm phiền phức, chỉ có thể dùng hành động thực tế tới trợ giúp Hứa lão đại "Tuổi già" có con gái.

Trên thực tế, anh thậm chí không chỉ một lần nghĩ tới trở về Thượng Hải, đi xem một chút con gái bảo bối của Thẩm Chức Tâm và Hứa lão đại, nhưng là....

Thượng Hải.

Anh nghĩ, hay là thôi đi.

"Ông chủ, ông muốn hại cháu bị lão đại của chúng cháu chặt đầu sao?!" Anh cười híp mắt hỏi ngược lại.

Ngày đó anh một mình tới đây ăn thử, rồi cầm máy chụp hình, sau đó gõ gõ ở trong máy vi tính xách tay. Lúc ấy ông chủ tới, anh cũng không còn có ý nói gì, anh thích kiểm tra đột kích, rồi viết toàn bộ "Sự thật", nên khen ngợi thì anh sẽ không keo kiệt, nên phê bình anh cũng sẽ không lưu tình mặt mũi.

Tóm lại, ngày đó khi cầm hóa đơn đi quầy tính tiền, vẫn ăn đến rất hài lòng.

"Phóng viên Giang, ngày đó cháu chụp rất đẹp, viết bài báo càng tốt, trợ giúp rất lớn cho quán của bác! Cho nên hiện tại mời mọi người ăn một bữa, là bác phải làm!" Ông chủ rất khách khí, trên thực tế, kể từ sau khi đăng bài báo đó, ông không chỉ một lần đi tới tòa soạn tìm vị gọi là phóng viên Giang Hân này, hi vọng bày tỏ đáp tạ một chút, nhưng phóng viên Giang trơn trượt giống như bùn, chạy cực nhanh.

"Ông chủ, ông đừng hại cháu, tổng biên của tạp chí cháu rất hung dữ, bị anh ấy biết cháu nhận riêng thì công việc khó giữ được, tính nguy hiểm quá lớn, không có lợi lắm, không có lợi lắm!" Anh cười khoát tay từ chối.

Anh sợ nhất chiêu thức này của người khác, sắp tới mùa hè, anh cũng có thể đi đến chỗ khác để sưu tầm địa điểm ăn uống. Tuy anh rất tùy tiện, nhưng anh không thích dùng một lần thành bại để quyết định sống chết. Anh cũng không hy vọng khi chất lượng của đối phương giảm xuống hoặc là để cho anh phát hiện làm việc gì không đúng quy định**, mình viết bài sẽ có gánh nặng trong lòng.

Thấy anh nói nghiêm trọng như vậy, ông chủ cũng không tiện làm khó, "Vậy bác giám cho tạp chí cháu 85%, lại tặng thêm hoa quả và các món nguội." Chắc chắn chỉ có bạn bè của ông chủ mới hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

"Được, vậy thì cảm ơn trước." Anh nhún vai một cái, không chối từ nữa, tỏ vẻ cảm ơn.

Chờ ông chủ vừa đi, các đồng nghiệp liền kháng nghị, "Bây giờ bữa ăn tối miễn phí phải tự trả tiền rồi, chúng tôi mặc kệ, Giang Hân, bữa này anh phải tính tiền!" Vốn là mọi người nói AA, hiện tại khó chịu, có thể đồ thừa liền đồ thừa.

"OK, tôi trả." Tình hình anh rất rộng rãi, năng lực giữ tiền và quản lý tài sản rất tệ, cho dù tiền mượn phòng ba tháng kiêm tiền đặt cọc hai tháng đã vét sạch tiền anh tội nghiệp dành dụm, khiến cuộc sống gần đây của anh thật rất túng quẫn, anh cần tách một phần tiền thành hai để dùng. Nhưng hành vi khác than không có tiền này, anh thật không làm được.

Cùng lắm thì nửa tháng sau ăn miễn phí, hy vọng có thể chống đỡ, đừng hết đạn cạn lương.

Nhưng đột nhiên anh phát hiện một vấn đề rất nhức đầu, vì ngăn chặn tính thích xài tiền bậy bạ của mình, tháng này anh ra cửa, tiền mặt trong bóp da gần

như sẽ không vượt qua 500 tệ.

Anh tóm lấy một vị nhân viên phục vụ, xác nhận nơi này buôn bán nhỏ, không thể cà thẻ.

Vốn là nói một tiếng với ông chủ, khẳng định có thể ký nợ, nhưng anh không thích thiếu người nhân tình. Đúng rồi, nợ nhân tình, dù sao đều phải thiếu....

Anh nhanh chóng dùng di động lên mạng

Cứu mạng!

"Nước sông phi nhanh" gần như lên mạng hai mươi bốn giờ, sau khi chân chờ nửa phút, rốt cuộc đời sông lấp biển bắt đầu lay động.

Đầu Gỗ: ?

Koal-aBear: Tôi ăn com chùa, bị ông chủ giam! (Hệ thống hình ảnh QQ: nét mặt khóc lớn)

Đầu Gỗ: A (về mặt kinh ngạc)

Koal-a Bear: Mau tới cứu tôi, nếu không tôi rửa chén muốn đến tay rút gân, hơn nữa ông chủ uy hiếp nếu như mà tôi rửa không sạch, lúc nào cũng có thể bị bán sang Châu Phi làm nam kỹ. (về mặt phát điên)

Đầu Gỗ: Ách (về mặt đỏ mồ hôi lạnh)

Koal-a Bear: Không hàn huyền nữa, tôi rất bận, vội vàng thôi bong bóng, tiếp tục đi rửa chén cực khổ, cô nhanh dẫn tôi về nhà đi! (đánh một biểu tình rất ủy khuất)

Đầu Gỗ: (về mặt đỏ mồ hôi lạnh kéo dài) Ông chủ không có đánh anh chứ?

Koal-a Bear: Nhanh, nếu như mà cô còn không mang tiền tới, nhất định sẽ bị đánh vào bệnh viện, nghe nói ông chủ còn có chút bối cảnh xã hội đen! (biểu cảm đáng thương tội nghiệp)

Anh như có điều suy nghĩ, một tay cầm điện thoại di động, một tay khác dùng một ngón nhẫn nhả gỗ lên bàn theo quy luật.

Đầu Gỗ: (phát ra một biểu cảm lau mồ hôi) Anh phải có nói cho tôi biết, anh đang ở đâu?

Koal-a Bear: Cô ra khỏi chung cư, quẹo phải, đi bộ mười phút, quán đồ nướng XX, gian phòng 222.

Đánh xong hàng chữ này, QQ của anh liền biến thành màu xám, bởi vì anh đã nhanh chóng log out.

"Giang Hân, anh ở đây cười cái gì?" Một đồng nghiệp đang vui vẻ uống bia, tò mò hỏi.

Bởi vì bây giờ anh đang gục mặt xuống bàn, cười đến bả vai rung rung, hoàn toàn không thể tự kiềm chế.

"Không có, chỉ là vừa mới lừa một cô nhóc đàn độn." Không nên giải thích quá rõ ràng với người khác, anh vui một mình là được, lại trực tiếp cười thật to.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Dùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5

Văn Văn dùng tốc độ nhanh nhất thay xong quần áo, mang bóp da, vội vàng chạy ra khỏi nhà. Dọc theo đường đi, bởi vì quá mức sốt ruột, cô thiếu chút nữa vấp chân mấy lần.

Chỉ là đến cửa quán đồ nướng XX, đột nhiên cô mới chậm chạp phát hiện, nếu quả như thật bị ông chủ giam rửa chén, không phải là nên đi phòng bếp hoặc là hẻm sau tìm anh ư, sao lại biến thành phòng? Chẳng lẽ hiện tại ông chủ cũng xa hoa như vậy, nguyên ý dọn ra một cái ghế lô cho người ta rửa chén.

Cô có thể bị lừa.

Nhưng vừa nghĩ tới, chỉ là "Có thể" mà thôi, cô vẫn nhắm mắt đẩy cửa ra.

"Người chủ chuyện hôm nay thật rất oan, là tôi thì thật nuốt không trôi cục tức này, rõ ràng đã ký xong hợp đồng giấy trắng mực đen với nhà đầu tư, cũng nộp tiền mua phòng cho bộ phận rồi. Nhưng mấy năm nay bởi vì giá phòng ốc tăng đến điên rồi, nhà đầu tư không có lý do nào bội ước, người bị hại cho là có thể bảo vệ quyền lợi của mình, cầm hợp đồng muốn nhờ luật pháp trợ giúp, nhưng tòa án cũng không nguyên ý mở phiên tòa trực tiếp liên chuyển tới pháp đình xử lý, đồng thời để công ty giao hoàn trả một khoản tiền nhà năm vạn nguyên làm tiền bồi thường, đến cơ hội thẩm vấn trên tòa án cũng không có!"

"Đúng, năm vạn nguyên, từ chín năm trước đến bây giờ, căn nhà kia tăng ít nhất 50 vạn, thật là người dân thường không có chỗ giải oan!"

Mọi người vừa nói say sưa, vừa hung hăng giành thịt xiên nướng ăn, vừa thảo luận công việc của hôm nay.

"Chuyện này rõ ràng chính là môi giới bất động sản không tuân theo giao ước, vốn phần thắng lớn vô cùng, nhưng vấn đề xuất hiện ở quyền tài sản của căn nhà đó không rõ rệt, người bị hại tự nhiên có lý do bị áp lực. Chúng ta chỉ có thể phát động lực lượng truyền thông, hy vọng có thể giúp được anh ta, sẽ không để cho người bị hại tiếp tục không nhà ở." Anh vừa uống bia, vừa nói.

Cửa khép, Văn Văn lui một bước, không biết nên gõ cửa hay không.

Cô rất thích làm trạch nữ, thật ra thì có chút chứng sợ xã giao, hiện tại một phòng đầy người khiến cô khiếp đảm và sợ hãi.

Thật may là Giang Diệc Hân rất tinh, hô to một tiếng, "Hạ Vị Văn!"

Ánh mắt một phòng đều tập trung ở ngoài cửa.

Văn Văn có loại kích động muốn chạy trốn, cô không thích trở thành tiêu điểm, điều này làm cho cô cực kỳ không được tự nhiên.

"Mau tới đây, ngồi chung!" Hiếm khi lừa gạt được cô ra ngoài, anh tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thân cận với hàng xóm thật thà.

Cô lui về phía sau muốn chạy trốn.

"Hạ Vị Văn, cô có mang ví tiền chứ? Tôi không muốn ở lại rửa chén, buổi tối cô thay tôi tính tiền trước đi!" Anh cười híp mắt nói lên yêu cầu.

Ách.

Anh thật quên mang ví tiền ư? Văn Văn chỉ có thể nhắm mắt bước vào.

Tất cả mọi người xê dịch qua bên cạnh, tự động tự phát dành ra một ghế trống bên cạnh anh. Điều này làm cho cô vốn định để ví tiền xuống liền trốn đi, phải bị động ngồi xuống.

"Ăn chung, lát nữa chúng ta cùng về." Anh dè dặt âm lượng.

Thật ra thì, bọn họ thật không có quen thuộc như vậy.

Văn Văn lắp bắp không biết nên cự tuyệt như thế nào.

"Hình như tôi uống hơi nhiều, cô phải làm người tốt đến cùng, đừng bỏ tôi ở nơi này một mình!" Anh than thở.

Này....

Anh cũng đã nói như vậy, cô còn có thể cự tuyệt sao?

"Hạ tiểu thư, chúng tôi rất hiền lành, cứ tùy ý!" Các đồng nghiệp của anh đều lộ ra nụ cười hòa ái dễ gần.

"Được, cảm ơn...." Cô nhỏ giọng trả lời.

Ba đã dạy cô, cho dù luống cuống hơn nữa, cũng cần phải duy trì giáo dưỡnng mọi lúc, không thể không lễ phép.

Nói xong, bọn họ tiếp tục tán gẫu chuyện công việc của mình. Cô yên lặng, ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ vui đầu ăn cơm.

Bụng thật đói! Gần đây cô ăn mì ăn đến sắp nôn mửa rồi.

Ăn ngon! Suy nghĩ này khê hiện lên trong đầu Văn Văn, sợ tiếp xúc với người xa lạ, lại có món ăn ngon có thể giúp cô trốn tránh. Văn Văn suy nghĩ như thế liền không dừng tay được, không nói tiếng nào, vui đầu tận lực ăn, cũng không ngừng quơ đũa.

"Uống nước lạnh đi, thích hợp với đứa bé ngoan ngoan." Lúc có một đồng nghiệp tính toán mời bia, anh trước một bước, đặt nước lạnh ở trước mặt cô, cười như không cười, nói.

Văn Văn không có phản bác, bởi vì đúng lúc cô đang khát.

Thấy bộ dáng nhu thuận đáng yêu của cô, lại thêm dáng vẻ rất cố gắng ăn. Con gái bây giờ sẽ không làm như vậy, trên bàn, một anh chàng mắt kính rất cuộc không nhận được thử dò xét: "Giang Hân, anh và Hạ tiểu thư là...."

Văn Văn dừng đưa lại.

Giang Diệc Hân quay đầu đi, suy nghĩ một chút, "Bạn bè." Nếu như thừa nhận là bạn cùng phòng, một nam một nữ ở chung ở chung một chỗ, giải thích với bọn họ khẳng định rất phiền toái.

"Bạn gái?" Nào biết, anh chàng mắt kính sẽ tiếp tục hỏi tới.

Giang Diệc Hân sáng lảng cười to, "Là nữ, không phải chính là bạn gái sao? Suy nghĩ cái gì! Các người đều biết tôi thích dạng phụ nữ gì, cô ấy không phải là món ăn của tôi!" Anh thích kiểu phụ nữ lý trí, thông minh, mà không phải cô gái liều lĩnh mơ hồ.

Nhưng tiếng nói vừa mới rơi xuống, bên cạnh rõ ràng cương cứng một chút, anh lập tức phát hiện, "Dĩ nhiên, không phải nói Văn Văn không tốt. Trên thực tế, Văn Văn cực kỳ đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến người ta rất động lòng!" Sợ cô cảm thấy tự ái tổn thương, anh vội vàng nói vòng trở về, thậm chí vì khuyếch đại hiệu quả, cố ý gọi thân mật, thật giống như hai người thật sự là bạn tốt.

Anh chàng mắt kính thờ phào nhẹ nhõm, "Hạ tiểu thư, có thể có vinh hạnh kết giao bạn bè không?"

Yêu cầu này khiến Văn Văn và Giang Diệc Hân đều ngẩn ra, sau đó, Giang Diệc Hân sử dụng ánh mắt hiểu rõ mập mờ nhìn anh ta, cười hòa nhã nhìn anh chàng mắt kính.

Văn Văn nhất thời có chút luống cuống.

Ba từng nói, năm sông bốn biển đều là anh em, bạn bè càng nhiều càng tốt, như vậy Văn Văn mới sẽ không tịch mịch.

"Có thể cho tôi số di động của cô không?" Anh chàng mắt kính không buông tha, tiếp tục truy vấn.

"Có thể lấy mã số QQ không?" Rốt cuộc cô cũng trả lời, chỉ là có chút khó khăn.

Điện thoại di động của cô hư hai tháng, còn chưa có mua mới.

Anh chàng mắt kính sừng sốt một chút, "Được...." Mặc dù có chút thất vọng, có số điện thoại di động sẽ thuận tiện rất nhiều, nhưng là lùi một bước, có thể có mã số QQ cũng không tồi.

Giang Diệc Hân không nhìn ra, đây coi là nhìn vừa mắt rồi, còn hàm hồ cự tuyệt ư? Dù sao đôi mắt đen trắng rõ ràng kia của Hạ Vị Văn quá mức trong suốt, đơn thuần, ngược lại khiến anh không thăm dò vào được thế giới của cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6

Hơn mười một giờ, tất cả mọi người đều com nước no nê.

Tĩnh tĩnh Giang Diệc Hân nhiệt tình ôn hòa, ai cũng có thể nói chuyện, mà trong mắt cô giống như chỉ có đồng thức ăn nhìn vô cùng ngon miệng kia. Nói là bạn bè, nhưng mà cơ hội bọn họ nói chuyện với nhau cũng không nhiều lắm, bởi vì trong toàn bộ buổi tối, Văn Văn vô cùng yên lặng, dường như không hợp với những thức xung quanh, tự mình làm thành một thế giới riêng.

Nhưng mà, cho dù là như vậy, kì lạ là, cô điềm tĩnh, cùng với gương mặt trẻ con trong sáng, đã đánh gục hầu như tất cả các phái nam chưa lập gia đình trên bàn.

Giang Diệc Hân cũng nhận ra, những người đánh chú ý lên cô, không chỉ có một tên đàn ông đeo mắt kính, lúc cô nói ra mã số QQ, thì đều âm thầm ghi lại, cũng không phải chỉ có một hai cái mà thôi.

Vì thành viên trong tòa soạn vô cùng vui vẻ, lúc không có ông chủ ở đây nháo nhào cãi ầm ĩ.

"Người là mình gọi tới, đương nhiên là mình phải đưa Văn Văn về." Mấy con sói độc thân ngồi bên kia đều muốn vươn móng vuốt ra, vung tay lên, anh lập tức tuyên bố.

"Dùng con lừa của cậu hả?" Có người chất vấn, vô cùng ghét bỏ cái xe máy của anh.

Hiện tại việc tự chuẩn bị đã rất thông dụng. Ông chủ Hứa lại còn hào phóng trả toàn bộ tiền xăng, vì thế các thành viên trong tòa soạn đều mỗi người một

xe, ngay cả người đàn ông đeo kính mắt mới tốt nghiệp không lâu, cũng mua một chiếc xe máy loại giới hạn ở thành phố Ôn, giá khoảng mười vạn.

Chỉ có Giang Diệc Hân, vẫn còn sử dụng chiếc xe con lữa rách nát, chiếc xe máy này, chính là lấy của công chiếm làm của riêng. Ông chủ Hứa giao cho Giang Diệc Hân để tiện làm việc, có thể thấy được tài sản của Giang Diệc Hân có bao nhiêu vang dội.

Anh “Ngây thơ” nháy mắt, “Đúng thế, con lữa của mình đã đắc tội gì với các cậu sao?”

Thật may là, người ở chung với anh không có lộ ra ánh mắt khinh bỉ, chỉ cúi đầu, yên lặng đi theo anh ra đến cửa quán.

“Khi nào về tôi sẽ đem tiền trả lại cho cô.” Lữa gạt người ta ra ngoài, vậy mà trong mắt anh không hề có chút xấu hổ nào.

“Không cần đâu —— tôi cũng đã ăn rất nhiều.” Cô nhẹ giọng trả lời.

Chắc? Anh quay đầu, cười như không cười nói, “Cô đúng là không sợ chịu thiệt sao!” Cẩn thận nghĩ lại, trong ba tháng này, anh chưa lần nào nhận được hóa đơn thu tiền điện nước, cái người bạn cùng phòng này, từ đầu đến cuối, một chút ý kiến để cho anh gánh vác cũng không có. Hơn nữa, các đồ dùng điện trong nhà như máy giặt, tủ lạnh các thứ đều tùy ý cho anh sử dụng, trong phòng tắm, anh cũng từng thấy đồ lót gì đó của cô để quên, để cho anh cảm thấy phức tạp bối rối.

Anh đã đi ở trọ, hiển nhiên biết người thuê cùng có bao nhiêu bất tiện, trước kia ở trường học, bạn cùng phòng ở giường thường “Không cần thận” để tắt thối lên giường của anh, nói bao nhiêu lần mà vẫn “Không cần thận” như vậy. Bạn giường bên cạnh thì vô cùng yêu thích yên tĩnh, chỉ cần người đó đang đọc sách hoặc đang ngủ, anh đi lại, cũng liệt vào danh sách tiếng ồn với dB cao, chứ đừng nói đến, đến giờ tắt đèn, thì ngay cả ngọn đèn nhỏ cũng không được phép.

Tính anh vốn thẳng thắn, cho nên nhẫn nhịn bốn năm đại học, vừa bắt đầu làm việc tại Thượng Hải, anh liền thuê một phòng trọ đơn, bắt đầu một cuộc sống theo ý mình.

Lúc mới vào ở, thành thật mà nói, anh rất để ý tới cảm xúc của người khác, vẫn nói, đứng dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu. Nhưng mà, anh không ngờ, thỉnh thoảng cảm xúc dâng trào, trong phòng bật loại nhạc rock anh roll yêu thích của mình lên, mà cũng không nghe được bất kỳ câu nói kháng nghị nào.

Cho nên, người bạn cùng phòng tốt như thế, hại anh “Không cần thận” thích cảm giác được về nhà, người tốt như vậy, tìm được ở chỗ nào chứ? Cho nên, anh quyết định, nhất định dựa vào cô!

“Tự tôi về là được rồi.” Cô chưa từng ngồi xe máy bao giờ, cũng không dám ngồi lên, nhưng mà cũng không từ chối ngay tại chỗ, sợ ngay trước mặt đồng nghiệp của anh, làm anh mất mặt.

Anh không nói câu nào, chỉ ném mũ bảo hiểm cho cô, “Mặc dù đường cũng không xa lắm. Nhưng mà cô không cảm thấy, đi bộ trên đường lớn rất không an toàn? Hơn nữa là do tôi lôi cô ra ngoài, chúng ta lại ở chung nhà, tôi đương nhiên phải đưa cô về rồi!”

Con đường này rất rộng, gần đây là phủ Thị Chính, mặc dù trị an rất tốt, chỉ là, còn đường vắng như vậy cũng không có gì hay để mà đi dạo.

“Tôi...” Cô rất bảo thủ, không muốn muốn ngồi cùng đàn ông trên một chiếc xe máy, trong có về... vô cùng lúng túng...

Anh không nghe nói nhảm nữa, cất bước lên xe.

Khởi động tay ga, nhìn cô.

Vẫn vẫn lúng túng đứng tại chỗ, không biết bây giờ nên làm gì.

Đúng lúc ấy thì...

“Văn Văn?” Phía sau có người gọi cô.

Cô quay đầu lại, nhận ra là Lương Vũ, cô mặc cái váy màu bạc mới, trong tay cầm một cái túi xách màu sặc sỡ rực rỡ, cả người lộ ra vẻ tao nhã.

“Cậu làm gì ở đây vậy?” Văn Văn sững sờ hỏi.

Lương Vũ không phải sợ nhất là những quán bán đồ nướng hay sao? Vẫn thường sợ có mùi, sợ không vệ sinh. Trước kia có một lần cãi nhau với Văn Văn, là do cô gọi đồ nướng bên ngoài đến, kết quả, cả đến Lương Vũ gài rít, lên án cô không tuân theo quy định, làm hỏng chất lượng không khí trong phòng.

Về mặt Lương Vũ có chút không được tự nhiên.

“Không phải cậu vẫn nói ăn đồ nướng sẽ bị nổi mụn, còn gây ung thư sao?” Văn Văn thành thật hỏi.

“Diệp Thần thích ăn đồ nướng nhất, mình yêu anh ấy, chỉ đành phải nhường anh ấy thôi, đáp án này, cậu hài lòng chưa? Còn muốn hỏi gì nữa không?” Lương Vũ thẹn quá hóa giận.

Chắc.

Văn Văn không nói gì nữa, bởi vì, trong ấn tượng của cô, Lương Vũ luôn liến thoắng không ngừng, hết lần này tới lần khác trình bày Diệp Thần yêu cô ấy như thế nào, nhường nhịn cô ấy ra sao, làm cô hình dung ra, Diệp Thần một lòng một dạ với cô ấy, chính là đáng về cầm trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan.

“Ồi chào, Văn Văn, không phải mình nói cậu, nhưng mà cô ăn mặc kiểu gì vậy?” Chắc chắc vang lên, Lương Vũ bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

Văn Văn cúi đầu, nhìn áo sơ mi cùng quần jean trên người mình, không cảm thấy vấn đề gì, bởi vì trước khi ra ngoài, cô đã thay quần áo ở nhà, cố ý đổi lại chiếc áo sơ mi kiểu dáng nhẹ nhàng thoải mái cô mới đặt mua trên mạng.

“Sao cậu vẫn không biết cách ăn mặc như vậy, loại quần áo kiểu gì kia? Hơn nữa, tóc cậu sao lúc nào cũng buộc hết lên vậy? Cậu cũng nên đi đến tiệm làm tóc đổi một kiểu tóc mới đi chứ, chịu nóng một chút cũng được chứ sao! Còn nữa, cái thẻ loại giấy gì kia? Trời ạ, vẫn còn có người đi giấy Cavans sao, đã thế lại còn là để bằng? Cậu đã biết vóc dáng mình thấp, mà cũng không chịu che khuyết điểm của mình đi! Azzzz, cậu đã bao nhiêu tuổi rồi? Cậu mà cũng như vậy, coi chừng dù có nhà cửa làm của hồi môn, cũng không có người đàn ông nào chịu uất ức mà coi trọng cậu đâu!” Lương Vũ đem từ đầu đến chân cô ra trách mắng, đánh giá thấp đến đáy cốc.

Mặc kệ cho đối phương kích động, Văn Văn cũng chỉ cười nhạt, Lương Vũ vẫn có thói quen tìm xương trong trứng gà, cô cũng không cần để ý.

“Được rồi, mấy ngày nữa đến nhà mình tìm vài bộ quần áo, Diệp Thần suốt ngày mua quần áo mới cho mình, làm mình không có chỗ mà treo, phải xử lý một phần trang phục, vẫn còn rất mới, bỏ đi thì tiếc, tình cảm chúng ta tốt như vậy, mình đương nhiên có thể cho cậu!” Lương Vũ làm ra vẻ rộng rãi vui vẻ.

“Không cần đâu, nếu cần, mình sẽ tự đi mua.” Văn Văn mỉm cười từ chối.

“Cậu mua? Cậu không ra ngoài làm việc, lấy đâu ra tiền chứ?” Lương Vũ chất vấn lại lời của cô..., còn làm bộ vô cùng đau đớn, “Văn Văn, không phải mình nói cậu, suốt ngày ở nhà không chơi game thì cũng đọc tiểu thuyết, đây không phải là đang phí hoài cuộc sống hay sao! Nếu mình là ba mẹ đã chết của cậu, chắc chắn mình sẽ rất đau lòng.”

Nụ cười của Văn Văn, đông cứng.

Ngược lại Giang Diệc Hân bên cạnh đạp chân chống xe máy xuống, đôi tay thả tay lái ra, ôm ngực, tạo ra một cảm giác khí phách không nghe được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7

“A, cái túi xách trong tay cô ở Hồng Kông bán cũng rẻ lắm” Giang Diệc Hân cười nói, đột nhiên chen miệng vào.

Nghe được giọng nói có từ tính truyền từ sau lưng đến, là giọng nói trầm thấp của phái nam, Lương Vũ xoay người lại, trả lời, “Ánh mắt của anh cũng không tệ lắm...”

Lương Vũ lại chuẩn bị bắt đầu tự biên tự diễn, đột nhiên, cô giống như bị điện giật, nhìn chăm chăm vào Giang Diệc Hân, chỉ có thiếu điều không chảy nước miếng ngay tại chỗ.

Thấy nét mặt của cô, Văn Văn vô cùng khó chịu, cảm thấy bị mất thể diện.

“Văn Văn, anh chàng đẹp trai này là ai vậy? Sao không giới thiệu một chút!” Âm điệu cao vút vừa rồi của Lương Vũ trở nên mềm mại đi rất nhiều, kết hợp với giọng nói oán trách Văn Văn, càng tôn thêm vẻ đẹp của mỹ nhân dịu dàng.

Thái độ thay đổi 180 độ này, Văn Văn là bạn của Lương Vũ cũng tập mãi thành thói quen, vừa xuất hiện đối tượng mục tiêu, Lương Vũ liền thích giả bộ.

Văn Văn có chút cảm thấy không đáng giá cho Diệp Thần, ở trong mắt của cô, thả ra hứng thú với những phái nam khác, cũng giống như một loại bất trung vậy.

Về mặt Giang Diệc Hân buồn bực.

Anh ghét nhất bị người khác dùng ánh mắt ăn kem nhìn mình, lại còn ăn không ngừng! Thật may là hôm nay anh mặc quần áo chỉnh tề, không có bất kỳ chỗ nào bất tiện. Càng may hơn là, người ở chung với anh không giống vị hoa si trước mắt này. Nếu không, anh thật sự hoài nghi trình tiết của mình khó

mà giữ được.

“Túi xách này có phải mua ở quầy chuyên doanh trong nước không? Túi xách này năm trước được đưa vào thị trường Hồng Kông, năm ngoái ở Hongkong đã giảm giá rất nhiều!” Anh âm thầm bật cười, mang một dáng vẻ rất đường hoàng.

Nhất thời Lương Vũ không biết nên tiếp lời kiểu gì.

Túi xách này của cô, đúng là mua được vào đợt giảm giá.

“Chào cô, tôi là bạn cùng phòng mới của Văn Văn!” Giang Diệc Hân vươn tay, giọng điệu thoải mái giới thiệu.

Quả nhiên, con mắt của Lương Vũ trừng lớn, “Bạn cùng phòng, anh nói là bạn cùng phòng?”

Cô nhìn từ trên xuống dưới, cẩn thận quan sát Giang Diệc Hân, dường như hận không thể ngay lập tức kiểm tra xem anh ta có phải người phi giới tính không.

“Đúng vậy, tôi chính là cái người trong miệng của cô, coi như có nhà ở làm của hồi môn, cũng không có người đàn ông nào chịu uất ức mà coi trọng Hạ Vi Văn.” Anh cố ý để lại cho người ta rất nhiều không gian tưởng tượng.

Nói thật, anh thực sự không thích cái đề nghị lấy nhà ở làm của hồi môn này, nếu bạn dùng nhà cửa làm của hồi môn, vậy thì anh ở chỗ nào? Chờ đến khi tìm được phòng trọ trong nội thành với giá cả như vậy, anh đi ở đâu đường xá chợ cho rồi.

Nghe được cái tin tức kinh ai như vậy làm mắt đẹp của Lương Vũ biến thành mắt trâu, cô ngay lập tức nhìn chằm chằm vào Văn Văn.

Về mặt Văn Văn không được tự nhiên, tỏ ra vô cùng chột dạ, cô biết Giang Diệc Hân cố ý nói như vậy, là đang giúp cô lấy lại mặt mũi, nhưng mà, hành vi của anh có phải là giống cố tình làm loạn thì đúng hơn không?

“Văn Văn, cậu. . . cậu, cậu, thế mà lại học người khác ở chung!” Lời mà Lương Vũ nói ra không làm cho người khác kinh ngạc thì chết cũng không ngừng.

Trong lòng Giang Diệc Hân thầm cười nghiêng ngả, hay lắm, anh cũng muốn nghe người bạn cùng phòng mới của anh giải thích kiểu gì.

Giương mặt của Văn Văn đỏ lên, “Không, không phải như cậu nghĩ đâu!”

“Cậu. . . cậu, Văn Văn, cậu thật hư hỏng!” Lương Vũ cũng không thèm nghe giải thích, giờ ngón tay chỉ thẳng vào mũi của Văn Văn, run lên giống như lá rụng, mang một dáng vẻ khá là kích động.

Lương Vũ đột nhiên lóe lên một ý tưởng, “Cậu đừng có nói là, anh ta chính là ‘Sâu róm’ bạn tri âm mà cậu đã liên lạc hơn một năm nhá.” Trời ạ, nếu cô mà biết trạch nam mà cũng có loại mặt hàng ưu tú như vậy, cô đã sớm yêu qua mạng để tìm một lồng ngực nương tựa vào rồi.

Có suy đoán như vậy, thiếu chút nữa thì Lương Vũ thét chói tai.

“ ‘Sâu róm’, bạn tri âm?” Giang Diệc Hân nghiêng đầu hỏi Văn Văn.

Thế là có ý gì?

Văn Văn cảm thấy như mình bị lột sạch quần áo đứng trước mặt mọi người, một chút riêng tư cũng không có.

“Không phải phải về sao? Tôi ngồi xe của anh.” Văn Văn đội mũ bảo hiểm xong, trèo lên xe trước, cúi đầu, cô không muốn nói thêm một câu nào nữa, những ai quen biết cô, đều hiểu, đây chính là phương thức thể hiện sự tức giận của cô.

Giang Diệc Hân cũng không nhiều lời nữa, hướng Lương Vũ vẫy tay một cái, “Bye bye, hẹn gặp lại, có gì tôi lại thỉnh giáo cô ‘bạn tri âm’ là gì.” Anh cùng bạn cùng phòng mới không quen biết, càng không hiểu rõ cô, tự nhiên sẽ không biết, cô đành tức giận.

Nhấn tay ga, chiếc xe máy chạy ra khỏi quán đồ nướng.

“Vừa rồi không phải là Văn Văn sao, sao cô ấy lại ở đây?” Một người đàn ông với gương mặt lịch sự, dáng vẻ hơi bình thường, cầm cái chìa khóa xe BMW, tiến về phía Lương Vũ.

“Diệc Thần, anh biết không, Văn Văn lại biết được một anh đẹp trai (đại soái ca) siêu cấp vô địch. Hơn nữa trước mắt bọn họ còn đang ở chung.” Nhìn thấy bạn trai, Lương Vũ lập tức cất giọng the thé nói.

Diệc Thần liếc nhìn cái xe máy càng ngày càng xa, đáy mắt xẹt qua một cảm xúc phức tạp.

“Nhất định là Văn Văn thấy người ta đẹp trai, chủ động hiến thân! Dù sao trước kia cô ta cũng hay trải qua tình một đêm, cùng đang ông xa lạ không biết xấu hổ mà lần qua lần lại, cái này cô ấy vẫn quen thuộc nhất! Văn Văn này nhìn mặt thì nhu thuận, nhưng sau lưng cuộc sống riêng tư chính là vô cùng bừa bãi!” Lương Vũ chửi bới thỏa thích.

Càng nghe, con mắt Diệp Thần càng trở nên lạnh lẽo, cuối cùng, anh lạnh nhạt nói, “Đàn ông lớn lên đẹp trai, thì có ích gì chứ! Chủ yếu vẫn là, phải nhìn vào năng lực kinh tế!” Về điểm này, anh vô cùng tự tin, người đàn ông kia, vừa nhìn là biết là một người nghèo kết xác.

Chiếc chìa khóa xe BMW, bị anh nắm rất chặt trong lòng bàn tay, thiếu điều bị bóp nát.

Mà Lương Vũ vẫn còn không ngừng liến thoắng, “Không phải trên Web vẫn nói, trạch nam chính là hoàng tử ếch sao! Không được, em không tin, chắc chỉ là bạn bè bình thường đến giúp nò mày nở mặt, anh đẹp trai đó sao có thể là ‘Sâu róm’ được! Văn Văn sao có thể may mắn thế được!” Lương Vũ vẫn không tiếp nhận nổi cái tin trấn động này, “Em không tin, bọn họ lại ở chung một chỗ, em muốn đi kiểm tra đột xuất xem thực hư thế nào!”

Dáng vẻ ghen tị của phụ nữ, thật xấu xí, ngay cả Lương Vũ xinh đẹp cũng không ngoại lệ.

“Diệp Thần, có phải anh đói bụng rồi không?” Lương Vũ lại đổi lại vẻ mặt nịnh nọt.

“Ừ.” Diệp Thần cũng không quay đầu lại bước thẳng vào quán đồ nướng.

Thật ra, anh rõ nhất, tối này dù có là cao lương mỹ vị gì đi nữa, thì anh cũng không còn khẩu vị nữa rồi.

...

“Sâu róm là ai?” Vừa lái xe máy, Giang Diệc Hân vừa tò mò hỏi người phía sau.

“...” Phía sau không có tiếng trả lời.

“Cô thật sự yêu đương qua mạng hả?” Cho nên, người bình thường chôn chân ở trong phòng không bước ra ngoài nửa bước, thật ra là thông qua một cái dây điện, nhìn vào màn hình, trong tai là những lời nói ngọt ngào?

“...”

“Cô yên tâm, tôi chỉ tò mò một chút thôi, tôi đối với cô không hề có một ý nghĩ bất lương nào, ở cùng một chỗ với tôi, có thể sinh hoạt của cô sẽ có chút bất tiện, nhưng mà trình *** của cô sẽ thật sự an toàn! Hơn nữa, tôi còn là một người bạn cùng phòng vô cùng toàn năng, sửa chữa gì đó, chỉ cần cô nói một tiếng, tôi lập tức OK!” Dĩ nhiên, nếu cô thật sự có bạn trai như trong lời nói, nhưng cô việc sửa chữa kia, anh thích hưởng thụ thoải mái sẽ lập tức đứng sang một bên.

“Anh ấy, là một người rất tốt... anh ấy nói tôi có một tâm hồn đẹp...” Thật lâu, Văn Văn mới gian nan nói ra một câu.

Có chút tức giận, bởi vì anh phá rồi khơi ra đề tài này, nhưng mà giáo dục tốt đẹp làm cho Văn Văn không có khả năng hỏi mà không đáp.

Lúc này Giang Diệc Hân bị dọa sợ, “Ồi, không thể nào, vẫn còn có người lừa gạt kiểu này?” Một tiếng kêu không thể tin nổi vang lên, khẩn cấp phanh xe lại.

Nếu như anh nói cho đám sói trong cùng xã kia, cô gái này là hoa đã có chủ, hơn nữa còn bị một câu “Tâm hồn đẹp” lừa mất, đoán chừng đám đàn ông tối nay có ý định với cô, đều sẽ học máu mà chết.

Phía trước là đèn đỏ, anh vừa rồi bị sét đánh thiếu chút nữa là vượt luôn.

Anh phanh xe gấp, đôi tay Văn Văn chỉ nắm hờ vạt áo anh mang tính chất tượng trưng, không có mà cũng sẽ không ôm lấy thắt lưng anh, không có chút phòng bị nào bị một sức mạnh ập tới, làm cho cả người cô nặng nề đập bụm lên lưng anh một cái.

Có hai luồng mềm mại lại dồi dào dựa sát vào lưng Giang Diệc Hân, nặng nề đè một cái, tay hoảng sợ mất không chế ôm lấy hông của anh, lại càng dán chặt hơn vào người anh, gần như cùng với lưng của anh, chặt chẽ không rời.

Anh sửng sốt một chút.

Cô cũng chột dạ, cả người cứng lại.

Muốn chết mà, vớ người đẹp vô cùng!

Tám chữ này, tự nhiên nhảy ra trong óc anh.

Thật không nhìn ra, dưới cái áo sơ mi, Văn Văn lại rất có da có thịt, cảm giác trên lưng, giống như sóng lớn mãnh liệt vô cùng.

Anh không phải cố ý, thật, anh thề!

Giương mặt Văn Văn đỏ rực như sắp nhỏ ra máu, cô lùi cả người ra với khoảng cách lớn nhất, nắm được tay vịn phía sau, đem cả người thẳng tắp ngã ra sau, gần như sắp ngã xuống đất, cả người cô vẫn còn run lẩy bẩy.

Vừa rồi, vừa rồi... Ngực của cô, thật sự... đụng phải anh?

“Sắp tới chung cư của chúng ta rồi, không thì, cô xuống xe trước?” Anh nghiêng mặt sang một bên, liếc thất đôi tai lộ ra dưới chiếc nón bảo hiểm của người ngồi phía sau đó ừm, vì vậy, vô cùng tốt bụng thay cô giải vây.

“Được!” Văn Văn vội vàng nhảy xuống xe, đầu cũng không quay lại đi thẳng về phía trước, giống như phía sau có rắn độc thú dữ đuổi theo vậy.

Giang Diệc Hân thở dài, anh có thể khẳng định mình chính là con rắn độc thú dữ kia, nét mặt của cô rõ ràng đã quần đến sắp khóc, giống như vừa rồi bị anh kéo vào trng bụi cỏ cường gian.

Muốn chết mà, chỗ kia, vẫn chưa có đàn ông chạm qua đúng không? Mặc dù lần này cũng không được tính là “Chạm”, nhưng mà, Giang Diệc Hân hoài nghi chính mình vừa vô tình cướp đi “Lần đầu tiên” của tiểu cô nương người ta.

Không biết, không biết, a di đà phật, không phải còn có con “Sâu róm” hay sao? Anh tin chắc, đôi phương sẽ không thể biết được cái này, như vậy thật không có đạo lý, như vậy để cho anh thất vọng! (e không hiểu câu này lắm)

Aizzz, hay là không nên về nhà vội, tránh khỏi xấu hổ, để cho tiểu cô nương người ta còn có thời gian khóc một chút!

Giang Diệc Hân khom người thật nhanh quay đầu xe máy lại, đi ngược lại với đường về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8

Hôm đây, sau khi anh về nhà, gõ cửa phòng cô.

Cốc cốc!

Anh mới gõ hai tiếng, “Ken két...” Cửa phòng đã được mở ra.

“Tôi đến trả tiền lại cho cô.” Anh dựa vào cánh cửa, không hề không lễ phép mà xông vào.

Bây giờ nhìn kĩ, khóe mắt cô ửng đỏ, bên trong đầy những tia máu đỏ, không phải thật sự là vừa mới khóc xong chứ?

“664 đồng đúng không?” Anh lấy 1000 đồng từ trong ví ra, đưa cho cô, “Số còn dư coi như tôi đóng trước tiền điện ba tháng.”

Nhưng mà cô không nhận.

“Thật sự không cần, tối nay, tôi ăn rất vui, ăn còn nhiều hơn cả các anh.” Cô vội vàng xua tay, kiên trì không chịu nhận, “Về phần tiền điện nước, chính tôi đã chú thích trong quảng cáo cho thuê nhà là tiền thuê phòng đã bao gồm cả tiền điện nước.”

Tiền thuê phòng đã bao gồm tiền điện nước? Còn có điều này sao? Được rồi, anh là một người không bao giờ chú ý đến những chi tiết nhỏ.

“Ngốc quá, tiền thuê phòng sao lại bao gồm cả tiền điện nước. Nếu người tới là một người không có đạo đức công cộng, một tháng tiền điện sẽ tiêu hết nửa số tiền phòng giao cho cô, tuyệt đối là một cuộc sống thoải mái!” Quả thật so với anh còn không có ý thức về tiền bạc cùng đầu óc quản lý tài sản hơn!

Cô nở một nụ cười thật thà.

Bởi vì bị anh nói trúng, trước kia Lương Vũ chính là một người như vậy, mở cửa sổ còn bật điều hòa 24/24, bình nước nóng cũng như vậy.

“Tôi rất sợ tính toán những thứ này, tôi càng sợ tranh cãi. Tủ lạnh, máy giặt, lò vi sóng cùng những đồ điện khác, tôi thật sự không phân rõ ai dùng nhiều hơn, ai dùng ít hơn...” Cô nhỏ giọng giải thích.

Lúc vừa mới bắt đầu, cô cũng cùng Lương Vũ gánh vác tiền điện nước, nhưng mà, mới qua có hai tháng, Lương Vũ bắt đầu oán trách, nói máy tính cô mở 24 giờ rất tốn tiền điện, còn nói cô ở trong phòng thời gian dài như vậy, ai biết có mở điều hòa không, cô sợ nhất là chi li tính toán, vì vậy dứt khoát một mình gánh tiền điện nước.

Anh tức giận nhìn cô.

Không nói linh tinh nữa, anh cất tiền đi, giọng nói chân thật đáng tin, “Chờ tôi qua khoang chờ gian bận rộn này, tôi mời cô ra ngoài, tiêu hết số tiền này đi vậy.”

Cô cười ngượng ngùng.

Quả nhiên, anh không phải là một người đàn ông ham cái lợi nhỏ.

Thấy cô cười đến đơn thuần như vậy, đáng về tin tưởng toàn tâm toàn ý, ngực anh lại đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực không giải thích được.

“Tin tôi, vừa rồi không phải tôi cố ý phàn nàn!” Rốt cuộc, cũng mở miệng giải thích. Có lẽ người đàn ông khác thực sự sẽ dùng chiêu ** này, nhưng mà, chắc chắn sẽ không phải là anh!

Vốn không định giải thích, kinh nghiệm nói cho anh biết, chuyện như vậy cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chính là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Nhưng mà tính tình người bạn này của anh hướng nội, anh sợ cô sẽ suy nghĩ linh tinh.

Quả nhiên, ầm một cái, mặt cô lại bắt đầu đỏ.

“Tôi biết, anh không cần phải để trong lòng!” Cô cúi đầu, khẽ nói.

Tàng đá trên ngực rơi xuống, anh cũng khẽ cười.

“Vậy chúng là là bạn bè đúng không?” Anh thuận miệng hỏi.

“Được sao?” Cô hơi nhú mày.

Đàn ông và phụ nữ có thể trở thành bạn sao?

“Tính cách của chúng ta trái ngược như vậy, có thể làm bạn sao?”

Hơn nữa, tính cách của cô rất yên lặng, cùng anh gần như là người của hai thế giới, như vậy anh cũng đồng ý làm bạn với cô sao?

Anh thiếu chút nữa thì bật cười, lập tức cảm thấy vẻ mặt nghi hoặc không xác định được của cô thật đáng yêu.

Anh cũng trở nên nghiêm túc, cố ý nói, “ Dĩ nhiên, nếu như cô không cần trốn tránh tôi nữa thì càng tốt, làm hại tôi, luôn hoài nghi có phải mình đã đắc tội gì cô hay không, hay là cô đem tôi thành một tên biến thái!”

“Không phải, không có, tôi chỉ sợ tôi sẽ làm ảnh hưởng đến anh... Dù sao... Chúng ta cũng không cùng giới tính...” Cô thành thật trả lời.

Một mặt sợ mình lúng túng, một mặt, cũng sợ giới tính khác nhau, sẽ mang đến bất tiện cho cuộc sống của đôi phương, cho nên, tránh được thì liền tránh, nhưng mà, cô không ngờ lại làm anh hiểu lầm.

Thật ra thì...

“Tôi rất chào đón anh vào ở.” Cô nhỏ giọng giải thích.

Mỗi ngày nghe được tiếng mở cửa đóng cửa phòng, thậm chí là tiếng bước chân đi lại, làm cũng có thể cho cô an lòng, biết được trong căn phòng này không chỉ có mình cô.

Anh nhú mày, thật sao? Nhìn đáng về của cô, cũng không giống nói dối!

“Về sau, chúng ta cần phải yêu thương nhau như người một nhà.”

Người này đối xử với người khác chân thành đến không có đầu óc, từ nay về sau anh chính thức “Nhận định” rồi!

Môi co giương lên, nhìn đáng về giống như bị bốn chữ “Yêu thương lẫn nhau” làm cho sợ hãi, lại biết rõ căn bản anh không phải ý kia, ngơ ngác, không biết nên trả lời “Được” hay là... “Không được”.

Đáng về ngốc nghếch của cô, lại thành cô làm trò giải trí cho anh.

...

Bắt đầu từ hôm đó, quan hệ giữa anh và Văn Văn tiến một bước dài, mặc dù còn chưa khoa trương đến mức “Yêu thương lẫn nhau” nhưng mà, cô không còn cố gắng tránh mặt anh nữa.

Hoặc là, có lẽ cô chỉ muốn chứng minh, sự kiện “Ngoài ý muốn” ngày hôm đó, cô thật sự không để trong lòng, không hề trách anh? Ha ha, dù sao anh cũng rất hài lòng với tiến triển này, dựa vào nguyên nhân nào, anh cũng mặc kệ.

Mấy ngày liên tiếp, bởi vì thu thập tin tức về một án cường chế đỡ đỡ, Giang Diệc Hân gần như bận rộn đến chân không chạm đất.

“Tôi đã trở lại...” Sáng sớm trở về nhà, anh đã không còn hơi sức.

Không ai trả lời anh, có lẽ Văn Văn vẫn còn đang ngủ, anh mệt mỏi vào phòng.

“Khu Kiến Giang đã được xây dựng không quá 20 năm, chất lượng phòng ốc tốt, thiết bị đã hoàn thiện, cũng không phải là khu Bàng Hộ, cũng không phải là khu chung cư không an toàn, tại sao đột nhiên lại bị liệt vào danh sách khu đô thị cần được cải tạo, nói phải phá hủy là phá hủy? Nếu nói cải tạo khu đô thị cũ, cũ ở chỗ nào, thế nào được coi là khu đô thị cũ, thế nào được coi là khu đô thị mới? Chính phủ tỏ thái độ tôn trọng ý kiến của người dân, như vậy dân ý chân chính rốt cuộc là cái nào đây?..”

Anh viết đoạn này xong, thể lực đã cạn kiệt, mấy ngày nay đến từng nhà để điều tra, có gắng tìm được số liệu chính xác có thể tin được, giúp đại biểu người dân tra hỏi quan viên chính phủ, lại mời luật sư tổ chức buổi họp đàm với các cư dân. Anh thật sự bận rộn đến sắp sụp đổ rồi.

“Tiếp tục như vậy nữa, thì đi thăm hỏi diêm vương được rồi...” Nặng nề, anh ném mình lên trên giường, trực tiếp hôn mê.

Ngủ thẳng tới buổi trưa, anh mở mắt tỉnh dậy.

“Hồi quá...” Người qua người mình, anh âm thầm oán hận.

Hoàn toàn giống như bị mộng du, Giang Diệc Hân bay vào trong phòng tắm, cởi quần áo ra, quần lót, đem ngâm loạn xạ vào trong chậu, cầm một gạt đồ vào.

Cũng không biết đã đồ bao nhiêu, anh ném túi bột gạt sang một bên, bước đến giữa phòng tắm, hắt nước lạnh vào, thật sự thoải mái vô cùng.

Nhưng mà, đồng thời, nước lạnh cũng làm anh tỉnh lại.

Anh mở mắt ra, nhìn trái rồi lại nhìn phải, trong phạm vi của tầm mắt, nhìn kiểu gì cũng không tìm được thứ muốn tìm.

Xong đời rồi! Quần áo, đồ lót để anh tắm rửa, vậy mà lại không mang vào! Trước kia lúc còn ở Thượng Hải, mấy ngày mấy đêm mới về nhà, bởi vì quá mệt mỏi, anh cũng phạm phải sai lầm này, nhưng mà, khi đó, biện pháp duy nhất là tắm xong, trực tiếp khóa thân đi tới đi lui trong phòng, anh còn có thể để cả người trần truồng, đi ra phòng khác uống nước xng mới vào phòng mặc quần áo, đây cũng là biện pháp tự nhiên, nhưng mà, hiện tại, không thể, làm như, vậy, được!

Anh thật là ngủ đến hồ đồ, bởi vì quá thoải mái, thật sự coi nơi này là nhà của mình.

Tiếp tục hứng nước lạnh, tâm sự bắt đầu nặng nề, bây giờ phải làm gì mới ổn đây? Nhìn về phía trên chậu rửa mặt bằng đá cẩm thạch, là một cái cốc cùng một cái bàn chải đánh răng màu hồng, áp lực của anh lại càng nặng hơn.

Tắt vòi nước, từ trên cái giá inox lấy ra một cái khăn mặt của mình, lau sạch sẽ nước trên người, lại nhìn chiếc khăn lông sạch sẽ, cùng với thân hình lộ ra tón vện trong gương, cả người anh sầu muộn.

Thật sự rất giống một tên biến thái cuồng chứ?

Trong phòng tắm này, chẳng lẽ không có cái khăn tắm nào? Thật sự là không có! Chủ nhà còn là “Cô gái nhỏ” thuần khiết không có thói quen trùm khăn tắm đi qua đi lại, hiển nhiên, trong phòng tắm cũng không thể có đồ vật có thể cứu mạng anh!

Cả người trần truồng, anh ngồi xồm xuống, lôi bộ quần áo bẩn từ trong chậu ra, tiếp tục nhủ đầy ưu thương nhủ.

Nếu như anh mặc lại đồng quần áo đầy bột kia, da anh lại dễ bị dị ứng, tương lai một tháng chắc chắn sẽ hành hạ anh cho đến chết! Không được, anh không thể cứ chết một cách lãng xẹt như vậy được, tòa soạn còn đang cần anh tiếp tục làm trâu làm ngựa!

Thật ra thì, anh cũng không cần phải giãy giụa như vậy, vị bạn cùng phòng Hạ Vi Văn kia, nhất định chính là người tàng hình, phạm vi hoạt động của cô chỉ có ở trong phòng mình. Cho nên, anh sợ cái gì chứ, làm người, phải có tính thần mạo hiểm!

Đem khăn mặt che phía trước, che kín toàn bộ, anh hít hơi, lấy toàn bộ dũng khí, lặng lẽ mở cửa phòng tắm ra.

Rất tốt, bên ngoài quả nhiên yên tĩnh, căn bản không giống như là có người! Vậy thì cứ làm theo kế hoạch đi!

Anh nhẹ nhàng khom người đi ra ngoài, khăn mặt che kín bộ vị quan trọng của phái nam, mỗi bước đi của anh đều rất nhẹ nhàng, nhón nhón bước chân, chỉ sợ quấy rầy đến người trong phòng.

Thắng lợi ở ngay trước mắt, anh sắp chạm được nắm cửa của phòng mình rồi, ngay lúc một tay anh cầm lấy khăn mặt tiếp tục che, tay kia vươn ra, hướng về phía nắm cửa...

“Ken két...” Cửa phòng được mở ra, nhưng không phải là cái cánh cửa trước mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9

Văn Văn vừa đăng nhập trò chơi, liền thấy “Sâu róm” gửi tới một thư mời kết hôn.

Cô gửi qua một dấu chấm hỏi.

“Anh đang chơi một trò chơi, nếu muốn lên cấp nhanh hơn, lấy được kho báu, nếu chúng ta lựa chọn ‘Kết hôn’, thì vợ chồng có thể song tu, nhiệm vụ sẽ hoàn thành nhanh hơn! Hơn nữa, chỉ cần có nhân đôi, thì dù có cách nhau Thiên Sơn Vạn Thủy, chúng ta cũng có thể lập tức bay đến bên cạnh nhau chém yêu diệt ma!” “Sâu róm” thao thao bất tuyệt nói, bên cạnh cũng rất nhiều người “Kết hôn” rồi, đối với cái đường tắt này tự nhiên anh cũng cảm thấy động lòng.

“...” Cô biết, chỉ là trong trò chơi, không phải là thật, nhưng mà cô vẫn cảm thấy là lạ.

Cho dù, cô và “Sâu róm” quen nhau hơn một năm rồi, trong mắt của tất cả người chơi, bọn họ chính là một đôi tình nhân tình cảm tốt.

Cô rất thích võng du, tay trái Hàng Long Thập Bát Chương, tay phải Lục Mạch Thần Kiếm, cô có thể tự do vùng vẫy trong thế giới võ hiệp, ở đó, cô có thể không phải chịu gò bó của thực tế, tự do tự tại.

Cô và “Sâu róm” cũng chỉ là tình cờ quen biết nhau, thế giới trong trò chơi, hư hư thực thực, cô ở thế giới trong trò chơi, không cần lo lắng bản thân sẽ thất lễ, có thể trở nên hoạt bát, nếu không muốn trả lời, cô có thể giả bộ kiêu ngạo, dù sao, cũng không có ai biết, người bên ngoài màn hình, là thật hay giả, là nam hay nữ.

Lúc vừa bắt đầu tiếp xúc trò chơi, bởi vì cô đơn, lúc mới chơi, cô cái gì cũng không biết, người chơi khác ghét bỏ cô làm liên lụy, chỉ có “Sâu róm” tự tay dạy cô sự huyền bí của Võng Du, từng bước từng bước mang theo cô thăng cấp.

“Chuyện kết hôn, để cho em suy nghĩ thêm được không?” Cô cùng “Sâu róm” quen nhau trong trò chơi cũng một hai năm rồi, nhưng mà, kết hôn... Mặc dù chỉ là trò chơi, cô vẫn cảm thấy do dự.

“Sâu róm” cảm thấy có chút không vui, im lặng một lúc lâu.

“Trên giang hồ lại có ra võ thuật bí mật tuyệt học, anh phải đi động trời thần bí học tâm pháp, đến tối, em giúp anh treo mạng, ngày mai anh phải đi làm, đi ngủ đây!” “Sâu róm” nói lên yêu cầu của mình.

“Được.” Cô xung tập mãi thành thói quen, lập tức đồng ý.

Cho dù, vì yêu cầu treo mạng, một đêm của cô liền không yên tĩnh, nửa đêm phải thường xuyên rời giường thay anh lên cấp.

“Cuối tuần, công ty trò chơi muốn tổ chức hoạt động chân nhân tú cho người chơi, Đầu Gỗ, anh đã báo danh cho em rồi! Nghe nói những người tham gia sẽ được nhận một bộ trang bị, em liền lấy trang bị tới bồi thường tổn thất cho anh không thể kết hôn đi!” Nghe nói, công ty trò chơi đề người chơi nam bỏ phiếu bình chọn ra ba nữ thần Võng Du, tặng thưởng trang bị vô cùng cao cấp, nhưng mà, ngược lại không thể trông cậy vào cô được.

Văn Văn sững sốt, “Sao anh không nói trước với em?”

“Việc này thì có gì đâu, có rất nhiều người chơi tham gia, đến lúc đó anh cũng sẽ đi, chúng ta đều giống trạch nam trạch nữ suốt ngày ở trong nhà, bình thường không có cơ hội biết người khác phái, hiện tại có một hoạt động có thể gặp mặt nhau, có thể gặp được rất nhiều bạn trên mạng, sao lại không tham gia chứ?”

Trong tim Văn Văn có chút không thoải mái, “Em không muốn đi.” Xem ra công ty trò chơi tổ chức hoạt động chân nhân tú, chỉ là để cho trai tơ có cơ hội tán gái.

“Đầu gỗ, chúng ta quen nhau lâu như vậy, lại chưa từng một lần gặp mặt, vừa hay chúng ta có thể thử dịp hoạt động này nhận thức nhau luôn.” “Sâu róm” rất tích cực, “Anh đã hỏi người đứng ra tổ chức rồi, công ty trò chơi nói nếu như có thể mời được em đi, sẽ đồng ý phá lệ cho chúng ta một bộ trang bị cao cấp.” Bởi vì, bình thường cô vô cùng thần bí, ngay cả người đứng ra tổ chức cũng rất tò mò về hình dáng của cô.

“Anh để cho suy nghĩ một chút.” Cô không muốn đi, nhưng mà vừa mới từ chối yêu cầu kết hôn của người ta, lúc này lại từ chối nữa, thì kiểu gì cũng không nói nổi.

Cô rất “Chăm chỉ”, thời gian online nhiều hơn người bình thường rất nhiều, cho nên, học nghề rất nhanh, cấp bậc cũng càng ngày càng cao, càng về sau, thập chí đã vượt xa cả “Sâu róm” mang cô nhập môn, vinh dự trở thành cấp bậc “Đại thần”, rất nhiều bạn bè trên mạng tìm cô so chiêu, người thắng dĩ nhiên cũng không nhiều, có một người chơi nữ bởi vì ghen tỵ bắt đầu nhắm vào cô, vẫn thường hay giảng đạo đức kinh, nói cô đối xử với bạn bè không chân thành, chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt thật của cô, nói cô có lẽ không phải là yêu quái thì cũng là khủng long muội muội, mới có thể giấu mình kỹ như vậy.

Lực sát thương quá mạnh mẽ, vài người chơi nam bắt đầu trăm phượng ngàn kể đưa ra yêu cầu cô đăng video lên, nhưng mà, cô vẫn rất thần bí, luôn uyển chuyển nói lời từ chối, vì vậy tin đồn gay bắt lợi cho cô trên “Giang hồ” càng ngày càng nhiều, cho nên sau này rất nhiều người chơi nam đối với cô bắt đầu lùi bước, thậm chí còn không muốn cùng cô cùng nhau Võng Du.

Khi đó, chỉ có “Sâu róm” nhảy ra, nói tâm hồn đẹp mới quan trọng, đồng ý làm bạn trai của cô, tạo thế chân vạc ủng hộ, theo cô trải qua cuộc sống thung lũng.

Cho nên, tình nghĩa như vậy, bảo cô phải từ chối thế nào đây? Nhưng mà, bây giờ muốn công khai lộ diện trước mặt nhiều người như vậy, cô cần phải suy nghĩ thật kĩ.

“Đầu gối, anh vẫn giữ câu nói kia, tâm hồn đẹp mới quan trọng, mặc kệ em có dáng vẻ thế nào, ở trong lòng anh, em vẫn là người xinh đẹp nhất! Cuối tuần chúng ta gặp nhau ở hội gặp mặt nhé, tất cả đều không quan trọng, anh thật sự muốn gặp em một lần!” Quan trọng nhất là, anh rất cần bộ trang bị kia.

“Sâu róm” gửi tới những dòng này, làm trái tim cô vô cùng ấm áp.

Cô đang muốn trả lời, đột nhiên QQ vang lên thông báo có tin nhắn mới.

“Văn Văn, mở cửa!” Là Lương Vũ.

“?”

“Mình đang ở trước cửa nhà cậu, cậu nhanh ra mở cửa!” Lương Vũ không hề khách sáo trả lời lại.

Trước kia lúc vẫn còn ở cùng nhau, Lương Vũ cũng không bao giờ cầm theo chìa khóa, cũng ngại gõ cửa, chờ cửa rất phiền phức, luôn là ở trong thang máy gửi một tin nhắn, để cho cô nhanh ra mở cửa đón tiếp.

Mặc dù không hiểu Lương Vũ tới đây làm gì, nhưng mà người đã tới thì đều là khách, không thể chậm trễ, cô mở cửa phòng, bước ra, chuẩn bị đi mở cửa.

Nhưng mà...

Cả người cô hóa đá, nghẹn họng nhìn trần trời.

Bởi vì...

Cô lại có thể nhìn thấy một cái móng trần chuồng tròn vành vạnh.

Trước mắt, hiện ra một phong cảnh vô cùng kì dị, lộ ra toàn bộ, khom lưng, ngoái đầu nhìn lại, lộ móng.

Giang Diệc Hân vừa mới tắm xong, cả người hoàn toàn trần trụi, anh đang khom người, một tay dùng khăn mặt che đi vị trí quan trọng, nhưng mà bộ phận tròn tròn đang vênh lên kia, lại hoàn toàn lộ ra bên ngoài, nghe thấy tiếng mở cửa, anh không kịp trốn đi, đang dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn cô.

“A!”

“A!”

Hai người đồng thanh hét lên một tiếng, “Rầm” một cái, cô nhanh chóng đóng cửa trở về phòng.

Mà anh, cũng vừa khéo tới nơi, như tên lửa “Cạch” một tiếng xông vào phòng rồi đóng cửa thật mạnh lại.

Muốn chết mà! Không thể sống được nữa!

Hai người đồng thời đè nặng ngực, ngã ngối trên sàn nhà của phòng mình, không nhìn được ngựa mặt lên trời gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10

Đời này Giang Diệc Hân chưa bao giờ bị mất mặt như vậy, sự kiện Ô Long (quạ đen) này... Mặc dù đã che đi vị trí quan trọng... Nhưng mà, những chỗ còn lại, anh đều bị nhìn thấy sạch rồi, hơn nữa, quan trọng là, anh thật sự có lỗi với cô gái nhỏ, hại cô bị tổn thương tâm lý, hại cô suýt nữa thì bị đau mất hột.

“Văn Văn, sao lâu vậy? Sao cậu còn chưa mở cửa!” Trên cửa lớn, có người khó chịu liên tục gõ cửa, càng gõ càng ngày càng dồn dập.

Giang Diệc Hân vội vàng mặc quần áo đã hiểu ra tại sao cô lại đột nhiên mở cửa phòng đi ra ngoài.

Đều là do yêu tinh bên ngoài hại người!

Rốt cuộc, anh xác định mình đã áo mũ chỉnh tề, đi ra khỏi phòng, giả bộ bình tĩnh gõ cửa phòng cô, “Người bên ngoài là bạn của cô?” Anh không nói cho đồng nghiệp biết chỗ ở của mình, hiển nhiên không thể nào là khách của anh.

Cô vẫn chưa hoàn hồn, vẫn còn vỗ ngực, không ngừng thờ gáp.

Vừa rồi, vừa rồi, cô, đều nhìn thấy hết!

“Tôi, tôi... Đúng, là bạn của tôi, bạn...” Cô không dám mở cửa, cả người rối loạn đến nói năng lộn xộn.

“Tôi vô cùng xin lỗi, nhưng mà, đề nghị cô nhanh chóng xóa hết những hình ảnh đang ở trong đầu đi.” Anh thở dài.

“Ừ...” Nhưng mà, cô xóa kiểu gì đây? Sao có thể lập tức mất trí nhớ quên hết tất cả chứ...

“Văn Văn, sao cậu vẫn chưa mở cửa? Có phải đang làm chuyện gì mà không để cho người khác thấy được không?” Tiếng gõ cửa bên ngoài càng ngày càng lớn.

Bên trong phòng là giọng nói ừ ừ, bên ngoài là tiếng kêu gào, hai mặt giáp công, làm anh thở dài một lần nữa, “Cô đi ra ngoài trước được không? Tôi sợ bạn của cô không đợi được cô, làm âm ỉ đến hàng xóm bên cạnh đều muốn báo cảnh sát!”

“Ừ...” Cô lau mặt một cái, ngoan ngoãn bò dậy, nhưng mà ngày tại lúc cô đứng dậy mở cửa, bắp đùi mềm nhũn lại tê liệt ngã xuống.

Anh kịp thời vịn tay cô, thấy bộ dạng yếu ớt của cô, anh tức giận hỏi, “Lần đầu tiên?”

Cô sừng sốt hồi lâu, ngơ ngác nhìn anh, tri động đến hơn nửa ngày vẫn không khôi phục tinh thần, không hiểu anh hỏi có ý gì.

“Lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể (khỏa thân) của đàn ông?” Anh đi thẳng vào vấn đề, dứt khoát làn rõ.

Rầm, mặt cô lại đỏ như muốn nhỏ ra máu.

Bởi vì đúng là lần đầu tiên, nhà cô dạy dỗ rất nghiêm, cô lớn như vậy, ngay cả phim cấp ba cũng chưa từng xem qua... Ôi, bị anh hỏi trắng ra như vậy, cô một lần nữa lại muốn đập đầu vào tường mà chết!

“Cô cũng không chịu thiệt gì, cũng không mấy người phụ nữ có số mệnh tốt như vậy, có thể thấy được dáng vẻ khỏa thân của tôi! Nói như vậy, người chịu thiệt phải là tôi...”

Anh cố ra vẻ thoải mái trêu chọc, nhưng mà liếc thấy vành mắt hồng hồng của cô, anh kịp thời im miệng.

Ai da, nói sai rồi, biết rõ nha đầu này vốn non nớt vô cùng mà.

Anh vừa nói, anh chịu thiệt? Cũng đúng, người bị nhìn thấy hết, là anh chứ không phải cô. Nhưng mà, cô sao có thể ngờ được, anh lại không mặc quần áo mà đi lại trong phòng.

Mất của cô lại đỏ lên, thậm chí đây mắt nổi lên hơi nước, cô nghẹn ngào, ấp a ấp úng nói, “Không thì, tôi đem tiền thuê phòng tháng này trả lại cho anh...” Chuyện này, quả thật là lỗi của cô, cô không nên mạo hiểm xông ra như vậy, để cho anh phải chịu thiệt, nhưng mà, đối với việc bị cô xem sạch sẽ này, đã không còn cách nào có thể đền bù.

Giang Diệc Hân nhất thời cảnh giác.

Cô muốn đuổi anh đi?

“Hạ Vi Văn, cô hãy nghe tôi nói đã, tôi thề, về sau tôi sẽ không bao giờ làm ra chuyện ngu xuẩn này nữa!” Vừa nghĩ đến sẽ bị đuổi đi, cả người anh đều cảm thấy không còn sức lực, “Cô nhìn tôi, tôi thực sự vô cùng vô cùng hối hận, tôi chỉ so với cô kiên cường hơn một chút mà thôi...” Anh thật sự hối cái rồi, cho nên, làm ơn đừng đuổi anh đi.

Cô biết anh hối hận, cho nên sẽ đồng ý xóa tội cho anh.

Cô cúi đầu im lặng không nói gì, rất muốn rất muốn giống như lần trước, cô thể biểu thiện tự nhiên một chút, nói cho anh biết, không sao cả, chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mà, hiện tại cô vẫn còn chưa hòa hoãn được, cô cần một chút thời gian.

“Được rồi được rồi, đều là lỗi của tôi, lần sau mà xảy ra chuyện và phòng tắm mà quên mang quần áo, tôi nhất định sẽ gọi điện thoại cho cô, để cho cô vào phòng lấy quần áo giùm tôi, sẽ không còn xuất hiện loại chuyện Ô Long mạo hiểm này nữa, OK?” Tạo ra “Tồn thương” cho cô, anh đáng rất thành tâm thành ý xin lỗi.

Nhưng mà phản ứng của cô...

“Nhưng mà, anh không có số di động của tôi, hơn nữa điện thoại của tôi cũng bị hỏng rồi.” Cô nhú mồm, quyết định mua một cái điện thoại mới, lần sau còn xảy ra tình huống như thế này, dễ dàng liên lạc.

Cái ý nghĩ này vừa mới xông lên đầu, cô nhất thời ngăn ra.

Cô hậu tri hậu giác phát hiện, thì ra, bản thân cũng không hi vọng Giang Diệc Hân chuyển đi. Cùng ở với nhau ba tháng, trong nhà chưa bao giờ xảy ra tiếng kêu “Ngao ngao” lúc nửa đêm làm cô xấu hổ, bởi vì, cuộc sống riêng tư của anh vô cùng sạch sẽ, cô hoàn toàn chưa từng thấy anh qua lại thân mật với người khác phái. Còn nữa, trong phòng cũng không hề có mùi thuốc lá, bởi vì nếu anh muốn hút, thì sẽ đi ra khỏi phòng hoặc ra ngoài ban công, hơn nữa, anh cũng không uống rượu ở nhà, để tránh cho cô gái độc thân có cảm giác không an toàn.

Người đàn ông này nhìn qua tướng tùy tiện, thật ra lại rất chu đáo, cho với mấy người bạn cùng phòng trước, anh lại rất dễ thân cận.

Cho nên, quyết định cuối cùng của cô là sẽ mua điện thoại di động mới, mà không phải đuổi anh đi? Sừng sốt hai giây, anh thiếu chút nữa thì bật cười lớn, cô sao lại có thể dễ bảo như vậy, suy nghĩ hoàn toàn khác với người bình thường.

“Cảm xúc khá hơn chút nào chưa? Tôi đi mở cửa.” Anh chỉ chỉ cái cửa chính đang rung động, nếu không mở, cánh cửa có khả năng bị người gõ hỏng.

“Ừ, được...” Hít sâu một hơi, hồi phục một chút tinh thần, thuận theo gật đầu.

Giang Diệc Hân xoay người, đi mở cửa.

“Có lẽ Văn Văn không ở nhà!” Đứng ngoài cửa, không chỉ là một người, mà là một đôi.

Diệp Thần cau mày nói.

“Không thể nào, Văn Văn là một đại trạch nữ, sao có thể không ở nhà?” Lương Vũ không tin, cô đột nhiên lóe lên một ý tưởng, không có ý tốt, “Sáng sớm, anh bảo cô phải bên trong đang làm ‘Chuyện’ không tốt không, cho nên còn chưa ra mở cửa?” Trước kia chỉ cần cô gửi tin nhắn trên QQ, Văn Văn sẽ nhanh chóng ra mở cửa, như vậy tình huống bây giờ vô cùng quý dị.

“Hay là chúng ta đi thôi.” Diệp Thần chột nóng nảy.

“Lạch cạch.” Tiếng mở cửa vang lên.

“Hoan nghênh hai vị đến chơi, nhưng mà, xin hỏi, chuyện không tốt là chuyện gì vậy?” Giang Diệc Hân mang khuôn mặt tươi cười chào đón hai người trước mắt.

“Anh thật sự ở đây?” Lương Vũ kêu lên.

Hôm nay cô tới đây, chính là kiểm tra bất ngờ, muốn bắt được nhược điểm ba hoa khoác lác của Văn Văn, nhưng mà làm cho cô thất vọng rồi.

“Nếu như tôi nhớ không nhầm, thì tôi đã tự giới thiệu mình rồi đúng không?” Anh cười hi hi hỏi ngược lại.

Vị nữ sĩ này không chỉ thính giác có vấn đề, mà hai mắt cũng bị hỏng luôn rồi hả? Còn nữa, vị bạn trai kia, sao lại dùng đôi mắt đầy địch ý nhìn anh vậy?

“Lương Vũ, vào đi.” Văn Văn đứng ở phía sau nói.

Cô hiện tại cuối cùng cũng hơi tỉnh táo lại, thúc giục chính mình cố gắng đánh tan hình ảnh kia đi.

Người bị chịu thiệt vẫn còn thần nhiên như vậy, nếu như trong đầu cô vẫn còn YY những hình ảnh kia... Cái miệng tròn của anh vênh lên... Đó không phải thật xin lỗi anh?

Cô vì mình không có định lực, cảm thấy xấu hổ.

“Diệp Thần, sao anh cũng tới đây?” Thấy người áo mũ chỉnh tề phía sau Lương Vũ, Văn Văn cảm thấy ngoài ý muốn, chần chờ hỏi.

“Lâu rồi không gặp em, tới thăm em một chút.” Diệp Thần nhàn nhạt trả lời.

Lâu rồi không gặp cô, tới thăm cô, là có ý nhớ nhung sao? Nhưng mà, trước kia bọn họ vốn không có giao tình gì mà! Lương Vũ đã không còn ở đây, cô còn nghĩ anh sẽ không tới nơi này nữa.

Mặc dù, thật ra thì, trước kia cô có biết Diệp Thần.

Diệp Thần tuổi trẻ tài cao, là ông chủ của công ty mỹ thuật, có vài lần, trong công việc, cô và anh có liên lạc, có qua có lại, cũng biết nhau.

Dĩ nhiên, về nghề nghiệp của cô, đây là bí mật giữa cô với Diệp Thần, ngay cả Lương Vũ cũng không biết.

Một ngày, Diệp Thần tự nhiên tới cửa nhà mình, nói có một bản thảo bìa hàng mẫu cho cô sửa, ngày đó kỳ kỳ quái quái, còn mang theo một bó hoa, nói là phòng làm việc của anh làm quà tặng cho khách hàng.

Ngày hôm sau, Lương Vũ tới nói với cô, cô ấy thích Diệp Thần, cảnh cáo cô không được quá gần gũi với Diệp Thần, sau đó, mỗi lần chỉ cần cô nói với Diệp Thần nhiều hơn một câu, cô ấy sẽ biểu hiện không vui ra mặt.

“Vị này, “Sâu róm” tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Diệp Thần vẻ mặt lạnh nhạt bắt tay với anh.

Giang Diệc Hân nhún mày lại, “Sâu róm” tiên sinh? Hơn nữa, ánh mắt đối phương rõ ràng mang theo địch ý cùng dò xét.

Giang Diệc Hân cũng mỉm cười, không giải thích, thoải mái bắt tay.

“Anh, anh ấy không phải “Sâu róm”...” Ngược lại Văn Văn vội vàng giải thích.

“Anh ta không phải “Sâu róm”? Trời ạ, Văn Văn, cậu rốt cuộc còn giấu bao nhiêu anh trai tốt vậy?” Lương Vũ nhạo báng nói.

Lời này, nghe thế nào cũng cảm thấy chói tai, Giang Diệc Hân cau mày.

Đồng thời, bởi vì câu này, vẻ mặt Diệp Thần khé biến.

“Giang... Hân...” Dừng một chút, cô gọi tên anh.

“Hả?” Anh xoay người lại, nhìn cô.

Muốn anh giúp một tay đuổi hai người này ra ngoài? Anh vô cùng sẵn lòng.

“Bạn của tôi thì để tôi tiếp đón, anh cứ về phòng trước đi.” Cô vội vàng nói.

Lương Vũ nói chuyện luôn khoa trương như vậy, cô đã sớm thành thói quen, nhưng mà, không biết tại sao, cô không hi vọng anh đứng đây.

Có lẽ... Cô không muốn Lương Vũ nói hươu nói vượn, khiến Giang Diệc Hân sẽ là Diệp Thần thứ hai, đối với cô lưu lại ấn tượng xấu.

Về mặt này của cô rơi vào trong mắt của Diệp Thần, lại chính là giấu đầu lòi đuôi, rõ ràng từ trong miệng bạn gái biết được rõ bộ mặt thật của cô, nhưng mà, anh vẫn cảm thấy vô cùng thấy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11

Nếu như Văn Văn đã nói như vậy thì tất nhiên Giang Diệc Hân cũng không nói gì thêm nữa, nhún nhún vai, anh thức thời trở về phòng.

Vốn định ngủ bù, dù sao anh cũng đã mệt đến không thể chịu được, thật sự rất cần bổ sung một chút năng lượng. Nhưng mà rõ ràng anh nên lập tức ngủ thật say thì ngược lại lại lặn lội khó ngủ bởi vì trong phòng khách truyền tới tiếng TV cùng với tiếng cười đùa của phụ nữ, thật sự quá chói tai, làm cho anh vô cùng phiền não.

“Xin lỗi, tôi khát, cần uống miếng nước.” Một giờ sau, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, anh vẫn là rời giường, đập cửa đi ra ngoài.

Anh mở tủ lạnh lấy một chai nước suối, vặn nắp bình, ngửa đầu lên uống.

Anh không cẩn thận nhìn thấy trên bàn trà trong phòng khách là những miếng trái cây được cắt gọt rất tinh xảo chứng tỏ chủ nhân tiếp đãi rất tốt nhưng mà khách thì lại rất không có lễ phép, trên bàn, trên đất đều là vỏ trái cây, hạt dưa.

Đối với việc khu vực công cộng bị tùy tiện làm hỏng, điều này làm cho anh buồn bực tới cực điểm.

Nếu như anh nhớ không lầm thì mấy ngày trước đây anh còn rất tốt bụng chủ động gánh vác trách nhiệm làm vệ sinh công cộng vào thứ 2, 4, 6 nhưng hôm nay là thứ bảy cho nên dứt khoát để cho anh mà luôn đi!

Vốn dĩ không biết là tại đây đang diễn ra cái tiết mục nghệ thuật tổng hợp gì nhưng người phát ra tiếng cười khoa trương kia chắc chắn là Lương Vũ, bởi

vì sự xuất hiện của anh mà thu liễm đi rất nhiều nhưng lại đổi nhìn chăm chăm bóng lưng thon dài của anh, mập mờ đầy Văn Văn bên cạnh: “Vị bạn cùng phòng này rất tốt nha, ngay cả động tác uống nước cũng sexy như vậy, hơn nữa nhìn khối cơ vai cùng cơ cánh tay bèn chắc như thế nhất định là thường xuyên đi phòng tập thể dục thì vóc người mới có thể hoàn mỹ thế này!”

Bị Lương Vũ làm ồn ào như vậy làm cho Văn Văn lúng túng đến mức tay chân cũng không biết nên sử dụng như thế nào, chỉ sợ anh nghe được, vội vàng nắm tay Lương Vũ không cho cô nàng nói lung tung.

Giang Diệc Hân uống cạn một chai nước sau đó ném bình nước suối đã hết vào trong thùng rác.

“Tại sao cậu lại đánh mình.” bị bóp đau gần chết, Lương Vũ kháng nghị.

Văn Văn phát bệnh thần kinh gì vậy? Cô chỉ ngay thẳng khen bạn cùng của cô ấy mấy câu, không được sao?

Giang Diệc Hân cũng đã sớm nghe được tiếng vang ở phía sau, anh xoa người lại, lộ ra nụ cười với các cô.

Nụ cười như thế vô cùng mê người, không chỉ có Lương Vũ thấy vậy thì nước miếng thẳng tắp rơi xuống mà Văn Văn cũng ngây dại.

Văn Văn không tự chủ được từ từ buông lỏng Lương Vũ ra, cũng không có bất kỳ tri giác gì.

Anh hướng về phía các cô cười thì Văn Văn cũng nhếch khóe miệng cười đáp lại nhưng thật ra thì cô không biết mình đang làm cái gì.

“Các cô cứ tiếp tục tán gẫu đi, tôi đi ra ngoài hút thuốc.” Văn duy trì mỉm cười hiền lành như cũ, bỏ lại một câu nói, anh không chút do dự bước về phía ban công.

Vừa đến ban công, anh nặng nề thở ra một hơi.

Vóc người anh đẹp thì sao, mắc mớ gì cô ta phải đánh rắm! Hơn nữa, đối với bạn bè làm ô nhiễm bầu không khí như vậy tại sao Văn Văn còn không đuổi cô ta ra khỏi cửa? Đối với người bạn bè kia, anh cực kì khó chịu! Anh là người bao che, rất bao che, cho tới bây giờ cũng nhìn không quen có người ức hiếp bạn cùng phòng của mình!

Ban công nồng nặc mùi thuốc là, Giang Diệc Hân ngay lập tức phát hiện có gì đó không đúng.

Không biết Diệc Thần đang suy nghĩ gì, giương mặt tối tăm, dựa vào lan can, phun thẳng ra một ngụm khói.

“Phanh”, một cái bật lửa tiến thẳng tới trước mặt anh, trước mắt là mặt mũi lạnh nhạt của Diệc Thần.

Tiếp tục nhả khói nhưng mà Giang Diệc Hân khoát tay cự tuyệt bởi vì anh rất khó tính, chỉ cần là người anh không thích thì ngay cả giúp anh đốt lửa anh cũng không vui.

Diệc Thần cũng không miễn cưỡng. tắt bật lửa.

“Tại sao biết Văn Văn?” Diệc Thần lạnh nhạt hỏi.

Chuyện này có cần thiết phải kinh ngạc như vậy không? Giang Diệc Hân ghét nhất là nam nhân ưa bát quái.

“Quen trên web.” Anh lời ít mà ý nhiều.

Diệc Thần nhìn về phía anh, tỏ ra đáng vẻ quả nhiên là như vậy.

“Mạng cùng thành phố?” Diệc Thần lại nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Giang Diệc Hân cũng gật đầu.

Nhưng mà lúc đầu anh vừa gật xuống thì đột nhiên mắt của Diệc Thần trầm lại, rất trầm.

“Tôi thật không hiểu, thế giới internet như thế đối với các người có cái gì tốt? Chỉ có màn hình lạnh như băng, tất cả tình cảm đều là giả, tùy tiện đánh mấy chữ không cần quan tâm thực tế, phí tiền phí sức để cầu vui vẻ, chỉ cần ngồi trong phòng tán gẫu mấy canh giờ là có thể lên lút “yêu” trên internet hoặc là “yêu” trên điện thoại thậm chí còn biến thành tình một đêm trong cuộc sống thật sự hoặc là nam nữ bỏ tiền ra thuê tình thuê thân xác, đại gia bỏ tiền theo nhu cầu, rốt cuộc xã hội này sẽ ra sao? Thời đại internet thì không cần đối mặt với cuộc sống thực tế mà có thể không cố kỵ bất cứ điều gì, không cần để ý đến đạo đức?”

Giang Diệc Hân bị giáo dục đến ngán ra.

Hờ, thời đại internet thì thế nào? Trêu anh ta hay chọc anh ta?

“Nếu anh có bản lĩnh thì cho dùng mạng lưới internet quốc gia đi!” Giang Diệc Hân cà lơ phát phờ nói.

Anh rất thông minh, ít nhiều gì cũng có chút hiểu tại sao đối phương lại kích động như thế, mà mà cái gì gọi là tình một đêm, cái gì gọi là “yêu” trên

internet, cái gì gọi là “yêu” trên điện thoại, tư tưởng này có quá mức bị ối hay không?!

“Anh đã hỏi Văn Văn chưa? Ở ba loại phương thức trên, cô ấy thích loại nào?” Anh đùa đùa hỏi.

Hình như anh đã hỏi hần vấn đề không nên hỏi, cả người Diệc Thần trở nên căng thẳng nhìn chằm chằm anh.

“Tôi ghét nhất là loại người đã ăn trong bát còn nhìn trong nồi cho nên anh cùng bạn gái của anh nên nhanh chóng rút đi, muốn lên mạng làm, hay lên điện thoại thay đổi khẩu vị thì tùy các người, xin cứ tự tiện.” Giang Diệc Hân cười lạnh một tiếng, nhả khói, từ trên ban công ưu nhã rời đi.

Anh không muốn cùng người không có đầu óc lắm nhảm nhiều.

“Anh cho rằng vừa mới bắt đầu tôi liên tin tưởng cô ấy là người như vậy sao? Diệc Thần ở phía sau gặm nhẹ.

Có cao kiến gì?

Giang Diệc Hân cười như không cười xoay người.

“Đối với việc Lương Vũ nói xấu gièm pha cô ấy, cô ấy chưa bao giờ phản bác, nếu như không phải cô ấy là người có lỗi thì tại sao lại yên lặng như vậy?!” Ánh mắt biết lỗi của Diệc Thần làm cho người ta đau lòng.

“Xin lỗi, tôi chỉ tin tưởng mắt của mình.” Giang Diệc Hân nhún vai một cái, không chút cử động.

Anh không có hứng thú đối với chuyện tình cảm trong quá khứ, cũng không muốn hút thuốc lá nữa, chuẩn bị trở về phòng.

“Phó Vĩnh Bội vẫn xinh đẹp như vậy.” Lương Vũ cảm thán.

Đi qua phòng khách, nghe được cái tên đó, cả người liền đứng ngay tại chỗ.

Khi khói được nhả ra rơi xuống đất, mặt anh vẫn không thay đổi nhìn màn hình TV đang phát sóng chương trình phỏng vấn.

Dường như cả thế giới đều yên lặng, trong mắt anh chỉ có chữ ưu nhã tự tin đang thẳng thắn nói chuyện với khách mời.

“Nghe nói Phó Vĩnh Bội sắp gả vào nhà giàu có rồi.” Không phát hiện phía sau có thêm một người, Lương Vũ hưng phấn cùng Văn Văn thảo luận.

“Ừ.”

“Đính hôn năm ngoái, chú rể là Giang Thiệu Cảnh!”

“Ừ.”

“Cậu đã nghe qua Giang Thiệu Cảnh chưa? Ánh mắt của anh ta cực kỳ nhạy bén, là chủ tịch của tập đoàn Yến Thiên Hạ! Yến Thiên Hạ cậu có nghe qua chưa hả!” Lương Vũ ra vẻ giống như đang nhìn một cô gái nông thôn.

“Nghe qua.” Coi như Văn Văn không ở Thượng Hải mười mấy năm thì vẫn biết đến danh hiệu của Yến Thiên Hạ.

Danh tiếng của Yến Thiên Hạ nổi tiếng mấy chục năm nay, là một tập đoàn chủ yếu kinh doanh nhà hàng khách sạn dành cho giới thượng lưu, phàm là những người có chút tiền đều muốn đặt tiệc ở Yến Thiên Hạ.

“Hơn nữa không riêng gì như vậy, điều kiện tiên quyết là người kế thừa phải phát dương quang đại tập đoàn, Giang Thiệu Cảnh chia ra xây dựng hai tòa nhà cao tầng là hai hội sở tư nhân xa hoa gọi là "Hân" và "Cảnh" chuyên phục vụ cho những doanh nhân thành đạt và các đại minh tinh nổi tiếng, nghe nói ở nơi đó những thương nhân bình thường ngay cả ngưỡng cửa cũng đừng mong sờ tới được.”

“Ừ.”

“Cậu biết không, chủ tịch tiền nhiệm của Yến Thiên Hạ cùng chủ tịch phụ nhân buông tay nhân thế khi Giang Thiệu Cảnh còn niên thiếu, lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng Yến Thiên Hạ có thể phải đổi chủ nhưng mà việc làm cho người ta ngã bể mất kính chính là trước có hổ sau có sói vậy mà bị Giang Thiệu Cảnh mới có mười sáu tuổi đã đứng lên chống đỡ cả tập đoàn khổng lồ, cậu nói đi, rốt cuộc người này phải cần bao nhiêu quyết đoán!”

“Anh ta cũng có một chút tin đồn không tốt lắm.” Văn Văn bảo thủ nói.

Chẳng hạn như không chừa thủ đoạn nào, chẳng hạn như một tường thành, vạn xương khô. Một người thành công như vậy tất nhiên là không phải không có đạo lý.

“Nghe nói Phó Vĩnh Bội cũng xuất thân từ gia đình giàu có nhưng mà nhà cô ta kinh doanh bách hóa bị khủng hoảng kinh tế, nếu không phải lần này hai nhà liên hôn thì ngay cả cả vay tiền ngân hàng cũng là vấn đề đấy!” Lương Vũ làm việc ở tòa soạn tất nhiên sẽ biết nhiều nội tình hơn một chút.

“Cho nên, nhà giàu cũng có rất nhiều điều bất đắc dĩ.....” Văn Văn tràn đầy thấu hiểu than thở.

“Nhà giàu thì có cái gì bất đắc dĩ? Muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, muốn mua bao nhiêu túi xách hàng hiệu đều được!” Lương Vũ rất không ủng hộ.

Văn Văn vẫn luôn không thích cãi cọ.

“Cũng không biết hôn lễ hợp tác thế kỷ này lúc nào sẽ cử hành, nhẫn kết hôn của Phó Vịnh Bội là bao nhiêu carat?” Làm bộ giống như dân phố chợ, Lương Vũ chỉ quan tâm tới những thứ này.

“Rầm” một tiếng, cửa đóng lại làm cho hai nữ nhân ở trong phòng khách hoảng sợ.

“Bạn cùng phòng của cậu?” Lương Vũ cẩn thận đề đặt hỏi.

“Ừ.” Văn Văn khó khăn trả lời.

“Hình như tính khí không được tốt nha!” Lương Vũ lắc đầu một cái.

Làm cho cửa đóng lớn như vậy phải tức giận đến mức nào?

Là phòng khách bị Lương Vũ làm ồn ào cho nên Giang Diệc Hân tức giận sao? Văn Văn bắt đầu có chút đứng ngồi không yên.

“Lương Vũ, chúng ta đi thôi.” Hút xong điếu thuốc cuối cùng, Diệc Thần bước gần đến các cô, thân mật ôm thắt lưng Lương Vũ.

“Được, tạm biệt.” Văn Văn phát tay về phía bọn họ, tất cả lực chú ý đều dừng lại ở trên cửa phòng đóng chặt.

Ánh mắt của Diệc Thần rất trầm, Lương Vũ nheo lại đôi mắt đẹp, đã sớm chú ý tới nhưng mà Văn Văn vẫn chậm lụt như cũ.

...

Ngồi vào trước máy vi tính, Giang Diệc Hân bắt đầu làm việc, tiếp tục viết bài báo buổi sáng.

Nhưng từng chữ từng chữ giống như đang di động, anh muốn bắt nhưng mà làm sao cũng không bắt được, anh xoa trán mệt mỏi dựa vào lưng ghế.

Vẫn còn chưa được sao? Ảnh hưởng của Phó Vịnh Bội đối với anh vẫn còn rất lớn, đặc biệt là khi xuất hiện cùng với ba chữ Giang Thiệu Cạnh.

Điện thoại di động của anh vang lên.

“Diệc Hân, sinh nhật vui vẻ!” Anh nhận điện thoại, nghe được giọng nói của Chức Tâm.

Anh và Chức Tâm không chỉ là bạn học cùng lớp mà hơn nữa sau khi tốt nghiệp đều ở lại đây, cùng làm trong đài truyền hình, mặc dù công việc không cùng một tổ hay một chuyên mục nhưng mà lại cùng đài truyền hình nên tự nhiên có tình cảm, quan hệ cũng quen thuộc.

“Hôm nay là sinh nhật mình sao?” Anh lật một cái lịch.

Sau đó nặng nề gõ đầu một cái, thật sự là bận rộn đến choáng váng.

“Sinh nhật thì nên cùng bạn bè ra ngoài tụ tập một chút, chớ làm mình trở thành bộ dạng già cả, mẹ góa con cô!” Chức Tâm cười nói.

“Lại còn nói mình già cả, mẹ góa con cô? Cậu thật là đáng đánh nha!” Anh dùng nụ cười thẳng thắn để che dấu nỗi buồn nặng nề trong tim.

Hiện tại sinh nhật đối với anh mà nói thì một chút ý nghĩa cũng không có.

Dùng một lúc, Chức Tâm vẫn là lựa chọn nói cho anh biết: “Mình nghe nói Phó Vịnh Bội luôn luôn tìm cậu mà Giang Thiệu Cạnh gần như đến biển cũng đã lật lên một lần.”

Trầm mặc mấy giây, anh cười khô khốc: “Đồng học, cậu sẽ không bán mình chứ?”

“Mình vẫn nói mình không biết cậu ở đâu.” Chức Tâm lập tức giải thích chỉ là cuối cùng vẫn khuyên nhủ: “Nhưng mà mình vẫn thủy chung cảm thấy cậu trốn tránh không phải là biện pháp, dù sao Giang Thiệu Cạnh cũng là anh ruột của cậu mà sau này Phó Vịnh Bội sẽ trở thành chị dâu, nên đối mặt giải quyết vấn đề, cậu có tránh cũng không thoát đâu.”

Lần này thời gian anh trầm mặc dài hơn.

“Tiểu Quát Từ như thế nào?” Anh đột nhiên cười hỏi.

“Tạm được, mặc dù bình thường xảy ra rất nhiều chuyện nhưng mà bác sĩ nói tình huống của nó rất khả quan, có thể sống sót khỏe mạnh.” Nhắc tới con gái, Chức Tâm liền lộ ra nụ cười nhu hòa, không có ý thức được đã bị anh thành công chuyển hướng đề tài.

Sau khi cùng Chức Tâm hàn huyên mấy phút, anh cúp điện thoại, tâm tình rất tệ.

Trước kia mỗi năm tới sinh nhật anh đều bề bộn nhiều việc, vội vàng dành tất cả thời gian cho một người. Năm nay rốt cuộc cũng không cần bận rộn nữa, anh đã được tự do, anh đã được giải phóng.

Tâm rất chua xót, một lần nữa lại dựa vào lưng ghế, anh cảm thấy trái tim mình trống vắng, tình cảm bấy năm, nói mất liền mất.

Trống rỗng mờ mịt một hồi lâu.

“Nên đối mặt giải quyết vấn đề, cậu có tránh cũng không thoát được.” Lời của Chúc Tâm lại một lần nữa sôi trào trong đầu óc anh.

Đúng vậy, anh tránh được nhất thời nhưng có thể tránh được một đời sao?

Giấy gựa, do dự thật lâu sau đó anh gõ lên màn hình một dãy mã số.

Đó là số QQ đã bị vứt bỏ, trong cái QQ đó tràn đầy kỷ niệm mà anh không muốn nhớ lại.

Cài đặt chế độ ẩn QQ, mặt không biểu tình, anh mở ra một trang có chứa ảnh hai người chụp chung.

Khi đó, trong mỗi nụ cười của anh đều cất giấu tin yêu cùng tín nhiệm.

Sau này, sẽ không, anh sẽ không ngu ngốc như vậy nữa.

Anh đang muốn xóa hết tất cả thì một âm thanh báo tin nhắn mới không ngừng kêu lên, anh di chuyển con chuột kích chọn biểu tượng xinh đẹp đó.

Anh mở ra “Happy Birthday To You, Happy Birthday To You, Happy Birthday To Diệp Hân, Happy Birthday To You.” ngũ âm không hoàn chỉnh nhưng là một bài chúc mừng sinh nhật tràn đầy tình cảm.

“Diệp Hân, em đã đồng ý với anh mỗi năm sẽ hát một bài chúc mừng sinh nhật cho anh nghe, năm nay cũng không nuốt lời.” Phó Vịnh Bội hát cũng rất hoàn mỹ chỉ ngoại trừ một âm Si cho nên có một năm anh cố ý nói ước nguyện sinh nhật của mình chính là hy vọng mỗi năm cô sẽ hát một bài hát sinh nhật cho anh nghe.

“Bây giờ anh có ăn no, mặc ấm, có chỗ ở không? Diệp Hân, trở lại đi, đừng có chơi trò biến mất nữa, anh như vậy làm cho em.Rất lo lắng, rất đau lòng.”

Anh nhắm mắt lại, kiên quyết tắt đi không muốn nghe tiếp nữa.

Thông báo nhắc nhở có tin nhắn mới trên QQ vẫn nháy sáng không ngừng.

Anh nhìn thấy “Tôi là Giang Thiệu Cạnh”.

Anh đã từng mỗi lần nhìn thấy tên QQ của anh Hai thì cười một lần, nói anh Hai quê mùa, phải bỏ đi, có người nào lại trong sáng tới mức dùng tên thật của mình làm tên QQ? Nhưng mà Giang Thiệu Cạnh lại nói: “Anh Hai muốn đề cho đối tác làm ăn hoặc bạn bè một lần nữa nhớ rõ tên anh Hai, anh Hai là Giang Thiệu

Cạnh!”

Trong khung đối thoại của QQ chỉ có một câu rất ngắn gọn:

“Cá nhân anh Hai rất thương thức một câu tục ngữ, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo.”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12

Nằm ở trên giường, mu bàn tay gác lên trán, Giang Diệp Hân duy trì động tác này cực kì lâu, cả người cảm thấy mệt mỏi muốn chết nhưng mà vẫn không có cách nào nhắm mắt như cũ.

“Làm bạn gái của anh đi.”

“Đây là anh đang theo đuổi em sao?”

Năm thứ hai đại học ấy, ở bên cạnh anh không biết từ lúc nào đã luôn tồn tại hình bóng của Phó Vịnh Bội, trong đủ loại câu lạc bộ ở trường đại học,

trong câu chụp ảnh, anh và cô cùng là thành viên, hội yêu thích Computer cũng có bóng dáng của cô, ngay cả khi anh bị lừa gạt, sai lầm mà tham gia câu lạc bộ thư pháp cũng đúng lúc đúng phải cô ấy.

Cô rất thanh cao, ở trong mắt nam nhân khác rất khó trị mà anh thì giống như một trận gió, khôn câu nệ gò bó, ước chừng một năm, cô ấy ở trong mắt của anh chỉ là một “Mỹ nữ” chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể đùa giỡn hay khinh nhờn.

Sau đó, thích cô ấy là khi anh tham gia câu lạc bộ roller skating.

Căn bản anh không có cách nào tưởng tượng được, loại mỹ nữ chú trọng hình tượng như cô ấy sẽ hứng thú đối với loại vận động roller skating kịch liệt này.

Mà trên thực tế một lần nữa lúc cô lại trượt chân, ngã rất không ưu nhã mà anh cũng một lần nữa xác định căn bản cô ấy không hiểu cái gì gọi là rolling skating, loại vận động này không thích hợp cho loại mỹ nữ đoan trang như cô tham gia.

Anh trượt đến bên cô, đưa tay ra: “Anh giúp em.”

Nhưng mà cô lại gạt tay anh ra: “Không cần, nếu ngã xuống em sẽ tự mình đứng dậy!”

Đó là một cô gái chỉ dựa vào chính mình, trong con người là kiên cường, lý trí cùng tình táo. Tình yêu rất kì diệu, hóa ra bình thường chỉ cần trong nháy mắt là có thể dấn động trái tim của một người.

“Này, ít nhất em cũng nên đeo thêm một cái bảo vệ đầu gối đi.” Khi cô ấy không sợ chết chuẩn bị trượt thêm một lần nữa rút cuộc anh cũng không nhìn được mà lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng cô ấy quay đầu lại.

“Không cần, ghi nhớ cảm giác đau, lần sau em sẽ không dễ dàng ngã xuống!”

Trong bất cứ chuyện gì, cô là người nghị lực và không biết khuất phục, anh vẫn luôn luôn tin tưởng những lời này.

Sau đó cô ấy đã thành công, thành công chinh phục Roller skating, trong cuộc thi “Cuộc tranh tài của các tân thủ Roller skating” tài năng của cô ấy đã lan truyền đi xa. Anh vĩnh viễn nhớ, trong cuộc đua mỗi khi trượt qua một khúc cua thì anh sẽ luôn quay đầu lại, ánh mắt nhìn theo bóng dáng màu đỏ đang tự tin bay nhảy kia.

Anh biết lúc này anh xong rồi.

Sau khi cuộc đua kết thúc.

“Câu lạc bộ tiếp theo anh chuẩn bị tham gia là câu lạc bộ âm nhạc, em có muốn tham gia hay không?” Anh cố ý nói.

Khi đó vẻ mặt của Phó Vịnh Bội đặc sắc cực kì, bởi vì mọi người đều biết âm nhạc là sở đoản của cô, cô thậm chí còn không hiểu những con nòng nọc nhỏ đang bò trên đường kẻ kia là cái gì, không trở thành trò cười mới lạ.

“Tham gia thì tham gia, em sợ người nào!” Khuôn mặt của cô vẫn như vậy, mê hoặc mà quật cường.

“Được lắm, được lắm, anh phục em rồi.” Anh cười đầu hàng: “Làm bạn gái của anh đi.”

Đầu tiên cô sững sốt một chút sau đó trên mặt hiện lên nụ cười tự tin: “Đây là anh đang theo đuổi em sao?”

“Vậy sao, anh cho là em theo đuổi anh trước?” Anh đồng dạng nở nụ cười.

Cô đến gần anh, nói từng chữ: “Chẳng qua là em tìm mọi cách để hấp dẫn anh nhưng chính anh là người chủ động cũng là người yêu cầu kết giao đầu tiên cho nên em mới là người bị anh theo đuổi!”

.....

Cô là một cô gái rất mê người, bất luận là vẻ bề ngoài hay là nội tâm cũng hấp dẫn anh thật sâu.

Năm thứ nhất, sinh nhật anh.

“Thấy anh ngoan ngoãn như vậy, chưa bao giờ ngắm các cô gái khác một lần, như vậy đi, em sẽ tặng anh một phiếu thực tập.” Tất cả các bạn học vì một chỗ thực tập tốt đều tranh nhau tới sứt đầu mẻ trán nhưng cô lại dễ dàng giúp anh liên lạc với đơn vị thực tập là đài truyền hình.

“Làm sao làm được?” Phần quà tặng này thật ra thì anh không thể nói là mình có bất kỳ vui mừng nào.

Anh thích công bằng chính trực nếu như anh là người thích đi cửa sau thì chỉ cần gọi một cú điện thoại cho Giang Thiệu Cảnh, nói ba chữ liền có thể làm được rất nhiều chuyện.

Nhưng mà cô nói: “Xin hãy thu hồi lòng tự ái không cần thiết của anh đi, em muốn chúng ta có thể vĩnh viễn sống vai đứng chung một chỗ.”

Tuy rằng cô rất cường thế nhưng mà anh cũng không vì vậy mà không vui. Bởi vì anh thấy được sự trân quý của quà tặng năm đó, cô không phải chỉ muốn chơi đùa với anh mà thật sự là rất quyết tâm.

Cô cố chấp rất giống anh. Nhẹ nhàng cười một tiếng nhưng cuối cùng anh vẫn lựa chọn không đến báo danh ở đài truyền hình mà ngược lại, bằng năng lực của mình thi vào tổ tin tức radio.

Điều này làm cho cô tức giận rất lâu.

Năm thứ hai, sinh nhật anh.

“Không có quà tặng, chỉ có cái này? Em không cần tiết kiệm đến vậy chứ?” Anh cười đến mức bả vai không ngừng run rẩy bởi vì vậy mà anh lại nhận được phiếu tiếp đãi ở khách sạn.

“Cần gì giả bộ thanh thuần, không phải là anh đã lâu không cười rồi chứ?!” Cô dùng một bộ dáng thấu hiểu nhìn anh.

“Anh thận trọng thanh minh, em oan uổng anh!” Anh cười ha ha.

Sau ngày sinh nhật đó, hình như quan hệ của người càng thêm chặt chẽ gắn bó. Tốt nghiệp đại học, rất nhiều cặp tình cảm đã đi đến bước cuối nhưng bọn họ lại nói không được lời chia tay.

.....

Về thân thế của anh, anh vẫn cảm thấy không có gì hay ho để mà nói, nếu lựa chọn lý tưởng thì đại biểu là anh không thể nào đi kinh doanh Yến Thiên Hạ. Kinh doanh thỏa đáng, không ngừng mở rộng là mơ ước của anh Hai Giang Thiệu Cảnh, không phải là cuộc sống mà anh yêu thích.

Anh lựa chọn một cuộc sống bình thường, cho nên người biết thân phận chân thật của anh đã ít lại càng ít hơn.

Đối với Phó Vịnh Bội, ban đầu anh cảm thấy không cần thiết phải nói nhưng về sau dần dần không biết nên nói ra thế nào.

Tình yêu đại học rất đơn thuần nhưng sau này ra xã hội lại hoàn toàn không phải như vậy. Tất cả mọi người đều thay đổi, anh cũng vậy mà cô cũng vậy. Càng ngày Phó Vịnh Bội càng trở nên thực tế, từ việc suy tính hình tượng nghề nghiệp cho tới việc công khai tuyên ngôn độc thân với mọi người, điều này làm cho anh cực kỳ khó chịu, thậm chí dẫn tới tranh chấp chẳng qua cuối cùng anh cũng đã lựa chọn thấu hiểu thực tế đang xảy ra ở trước mắt.

Về mặt xinh đẹp, cử chỉ ưu nhã, càng ngày càng hấp dẫn nhiều người theo đuổi cô, không thiếu rất nhiều người giàu có, luật sư danh tiếng thậm chí còn có cả lãnh đạo của cô.

Đã từng có mấy năm anh cảm thấy bọn họ càng ngày càng xa cách, thậm chí đã vô số lần anh có thể nhận ra được Phó Vịnh Bội vô tình hay cố ý kéo dài khoảng cách lẫn nhau chẳng qua chỉ vì anh chỉ là một ký giả bình thường, không có bất cứ bối cảnh gì.

Thực tế làm cho anh càng ngày càng mệt mỏi.

Nhưng mỗi lần anh đều cho rằng quan hệ của hai người đã sắp sửa đi tới lúc cuối thì cô luôn là người xuống nước trước, một lần lại một lần nói thật xin lỗi, em yêu anh.

Trong lòng anh rất rõ ràng mặc cho cô ôm, thỉnh thoảng nóng bỏng, thỉnh thoảng lại chia ly bởi vì cô đang đau khổ giằng giằng giữa tình yêu và thực tế. Tình cảnh như thế thì làm thế nào anh có thể mở miệng tuy rằng năng lực kinh tế của anh không có hồng bét như trong tưởng tượng của cô ấy?

Năm thứ bảy, sinh nhật anh.

Trước khi cô chưa đưa ra quà tặng, anh đã lấy ra một chiếc nhẫn trước, cười hi hi: “Nếu chúng ta đã thuận lợi đi qua bảy năm như vậy thì phần thưởng là em cho anh cơ hội được nhốt em vào lồng đi!”

Thật ra thì anh đang đánh cược.

Hoặc thắng hoặc thua.

Đêm đó, kết quả màn cầu hôn làm cho cô hoảng sợ bỏ chạy còn chiếc nhẫn thì bị đánh mất trong nhà hàng.

27 tuổi, quà tặng sinh nhật của anh là nhận được tin nhắn điện thoại nặng nề: Em yêu anh nhưng mà thật xin lỗi...

“Thật xin lỗi, em yêu anh” cùng “Em yêu anh, nhưng mà thật xin lỗi”. Rõ ràng từ ngữ không khác nhau lắm nhưng trong đó khác nhau cái gì thì anh vẫn hiểu.

Đây chính là tình yêu bảy năm không có kết cục của anh và cô.

Anh cho là đến đây thật sự sẽ chấm dứt.

Bởi vì dựa theo tính cách của anh, anh sẽ không tiếc mà đi đây đưa tình yêu đã biến chất.

Thời điểm cuối năm, Giang Thiệu Cạnh nhận một tin ngắn gọn cho anh: “Hai mươi lăm âm lịch anh Hai đính hôn, mau về nhà một chuyến anh Hai giới thiệu chị dâu cho em biết.”

“Anh Hai giữ bí mật công việc cũng quá tốt đi? Bạn gái là ai vậy?” Anh bật cười.

Vốn dĩ anh cho mình đã cố gắng vượt qua thành công nhưng lại để cho Giang Thiệu Cạnh đi trước một bước.

“Là một cô gái đã giúp đỡ sự nghiệp của anh Hai.” Giang Thiệu Cạnh lời ít mà ý nhiều.

Anh cũng biết Giang Thiệu Cạnh là một người cuồng công việc, trong mắt trừ sự nghiệp cùng tiền đồ tất cả những thứ khác đều không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.

Mang theo đồng tình với tâm tình của chị dâu tương lai, hôm đó anh còn cố ý mặc tây trang mà bình thường mình không yêu thích, thậm chí còn nể tình thất cả vạt bước vào phòng tiệc.

Bên trong ánh sáng huỳnh quang lóe lên không ngừng, nghe nói cô dâu là một người có hình tượng công chúa tốt bụng, chính là do Giang Thiệu Cạnh lại một lần nữa lại làm nổi bật vũ khí bí mật “Thiên hạ” của Yến Thiên Hạ.

Giang Thiệu Cạnh là một thương nhân thông minh, tài sản to lớn, lớn lên anh tuần lại được ánh sáng truyền thông quảng bá, thoáng một cái liền trở thành vương tử trong mắt công chúng mà cô dâu “thần bí” chuẩn bị đính hôn kia, “Yến Thiên Hạ”, “Giang Thiệu Cạnh” mấy chữ này đều được cố ý lãng xề, cơ hồ mấy ngày này đều chiếm cứ trang đầu của các tờ báo giải trí lớn, thậm chí cả lượt tìm kiếm trên internet cũng xếp hạng nhất.

Bởi vì giữ công phu giữ bí mật rất tốt nên khơi mào được lòng hiếu kỳ của công chúng, mọi người đều điên cuồng phỏng đoán, thậm chí ngay cả các tạp chí Bát Quái còn lôi chuyện Giang Thiệu Cạnh từng lui tới với các nữ minh tinh hay các nữ doanh nhân, các thiên kim nhà giàu từng có hợp tác làm ăn trong mấy năm qua ra phân tích bình xét, thậm chí còn buồn cười tới mức vì Giang Thiệu Cạnh đã từng tham gia làm khách mời trong tiết mục phỏng vấn của Phó Vịnh Bội mà Phó Vịnh Bội cũng bị liệt vào trong danh sách đó.

Giang Thiệu Cạnh thành công không riêng gì ở Thượng Hải mà gần như là toàn Trung Quốc, ai cũng biết “Yến Thiên Hạ” cùng “Giang Thiệu Cạnh”. Mọi người khắp nơi đều tò mò ai mới là vị công chúa may mắn kia.

Cục diện này gây ra ảnh hưởng lớn tới mức thậm chí làm cho bữa tiệc dự kiến của Yến Thiên Hạ bị dời đến năm 2014.

Giang Diệc Hân đối với việc giống như quảng bá hôn lễ một chút hứng thú cũng không có, chẳng qua Giang Thiệu Cạnh là người thân duy nhất của anh trên thế giới này, lễ đính hôn của anh Hai anh nên lấy phũ phàng mà xuất hiện.

Khi nhạc hôn lễ được tấu vang, cô dâu thần bí khoác tay cha, ưu nhã xuất hiện trước mặt công chúng, cuối cùng lúc ven lên cái khăn che mặt bí ẩn, cả người anh giống như cứng lại, hóa đá tại chỗ.

Loạn súng bắn chim thì ra cũng sẽ bắn trúng một con.

Khi Giang Thiệu Cạnh nhận lấy cô dâu, kéo tay cô chính thức giới thiệu bọn họ với nhau: “Em của anh, Giang Diệc Hân. Đây là vợ tương lai của anh Hai, Phó Vịnh Bội.”

Cuộc sống không có giờ khắc nào đáng bị cười nhạo hơn lúc này.

Đôi mắt bình tĩnh của Phó Vịnh Bội cũng xuất hiện hốt hoảng, cô luôn luôn kiêu ngạo dừng cảm mà bây giờ trong mắt cũng hiện lên một chữ “Sợ”.

Cô đang sợ cái gì đây? Trong lòng Giang Diệc Hân đã biết rõ ràng.

Nhưng mà cô là người đối diện với sóng to gió lớn vẫn trấn định mỉm cười, giơ tay ra: “Lần đầu gặp mặt, rất hân hạnh được biết anh.”

.....

“Cốc cốc cốc” cửa phòng bị gõ vang.

Giang Diệc Hân từ trên giường ngồi dậy, anh lau mặt một cái, đi ra mở cửa.

“Tôi...Anh còn đang tức giận sao?” Ngoài cửa là bạn cùng phòng Văn Văn, bối rối bất an hỏi.

Tức giận?

Anh nhú mi dương dương tự đắc: “Thành thật khai báo, có phải cô làm chuyện gì có lỗi với tôi không?”

“Tôi đã dọn dẹp phòng khách sạch sẽ.” Văn Văn cẩn thận nói.

Bởi vì hành động đập cửa trở về phòng lúc chiều của anh dường như là thật sự tức giận.

“Đương nhiên là cô phải phụ trách dọn dẹp nếu không cô cho rằng tôi dễ bị bắt nạt như vậy?” Anh cố ý nói.

Quản nó có phải thứ bày hay không, anh mới không muốn thay cô chùi dĩa đâu!

“Tôi không có nghĩ như vậy.” Cô nghiêm trang trả lời.

Cô bé này có té bào hải hươc không vậy? Giang Diệc Hân bật cười.

Dường như thấy tâm tình anh tốt lên một chút..” Tôi...có nấu mì, anh có muốn ra ngoài ăn tối cùng nhau không?” Văn Văn càng thêm cẩn thận.

“Mì?” Anh nhướn mày

Không phải là mì ăn liền chứ?

“Không phải là mì trường thọ, anh đừng hiểu lầm!” Cô vội vàng lắc đầu thanh minh.

À.

Không phải là mì trường thọ? Những lời này đã khơi dậy lòng hiếu kì của anh.

“Tôi làm rất đơn giản, không biết anh có thích hay không.” Cô cẩn thận chỉ vào bàn ăn.

Không tự tin như vậy? Giang Diệc Hân cũng bước qua nhìn.

Rất tốt, rõ ràng là rất đơn giản: Mì hải sản Khang sư phụ...còn có rất rộng rãi...

Bỏ thêm một cái trứng!

*Khang sư phụ là một nhãn hiệu mì ăn liền ở Trung Quốc nha.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13

Anh ngồi trước chén mì, cầm đũa gắp lên một sợi trong đó, ăn một miếng, cười lạnh: “Xin hỏi đây là để cho người ăn hay heo ăn?”

Chỉ một câu châm chọc nhưng lại làm cho Văn Văn choáng váng.

Anh lại tiếp tục gắp một sợi trong tô giờ lên trước mặt, cố ý gây khó khăn: “Đứt từng đoạn, xin hỏi Hạ Vị Văn tiểu thư, cô hi vọng tôi đoán mệnh sao?”

Đập đôi đũa xuống bàn một cái, anh làm ra vẻ xem như cô lợi hại.

“Tôi không muốn ăn mì “trường thọ”!” Anh còn tăng thêm một câu: “Còn là cái loại thêm trứng này!” Anh không muốn ăn mì ăn liền, lại càng không muốn có thêm một cái trứng như vậy, chỉ cần nhìn đã làm cho người ta chán ngấy rồi.

Anh biết mình có chút “Cho cô mặt mũi cô còn không biết xấu hổ” nhưng mà chính là anh muốn gây khó khăn cho cô bạn cùng phòng này, để xem thử một chút rốt cuộc là sẽ có tức đến mức không để ý đến anh hay là vẫn tiếp tục “im hơi lặng tiếng.”

“Nhưng mà tôi không nấu được...” Văn Văn khó xử.

Cũng bởi vì tài nấu nướng của cô rất kém cho nên ngày ngày cô mới cùng mì ăn liền làm bạn.

“Hạ Vị Văn, cô không còn cách nào khác sao?” Anh tức giận hỏi.

Cho dù đây là một tô mì hồngбет thể mà lại có người không biết tốt xấu dám nói với anh những lời như vậy, anh tuyệt đối rất muốn lật bàn.

Cô sững sốt một chút.

“Tôi...tức giận nha...” Anh ghét bỏ như vậy làm cô có chút khó khăn, thời điểm nói đồ dành cho heo ăn cô cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Mặc dù đây là sự thật.

“Nhưng hôm nay là sinh nhật anh...” Cô nhỏ giọng nói.

Đều nói người có sinh nhật là lớn nhất, đương nhiên là phải làm cho anh, không để cho anh tức giận.

“Cô lên lút điều tra tôi?” Anh nhướn mày.

Xem ra anh đã coi thường người bạn cùng phòng này.

“Không phải, tôi...” Cô không biết nên giải thích thế nào, trên website trường có thông tin của anh.

“Quên đi, tôi không muốn biết.” Anh cắt đứt, hôm nay anh cực kỳ mệt mỏi, cái gì cũng không muốn nghe.

Dám điều tra anh, nếu như là người khác anh liền không nói hai lời mà dọn dẹp sạch đồ đạc đi khỏi nơi này! Nhưng mà đối với cô bé trước mắt anh tức giận không được.

Có lẽ là anh đang suy nghĩ về an nguy của chính mình, dù sao lai lịch của anh không rõ ràng, điều này cũng không có gì kì quái.

Anh cúi đầu, sùm sụp sùm sụp, dùng tốc độ cực nhanh giải quyết hết tô mì kia.

Nói thật, mùi vị của mì ăn liền rất tệ nhưng anh hiểu đây là tâm ý của cô, không thể chà đạp.

“Tức giận?” Cô cẩn thận.

“Ừ, sau này đừng điều tra tôi nữa, tôi rất không thoải mái.” Anh trực tiếp thừa nhận.

“.”

Trong mắt cô đều là thần sắc giãy giụa.

Muốn giải thích với anh nhưng lại không biết nên bắt đầu như thế nào, chẳng lẽ nói cho anh biết thật ra thì bọn họ là đã từng bạn học còn có, cô đã từng...cho nên... cho dù là quá khứ đã trải qua rất nhiều năm nhưng cô vẫn còn nhớ đến sinh nhật anh.

“Thôi, tôi cũng có chỗ không đúng.” Anh tự biết rõ.

Ngay cả tên anh nói với cô đều là giả thì anh có tư cách gì cầu xin người khác tin tưởng?

Cô không nói gì nữa, chỉ là cái gì cũng không so đo, cười cười, thấy anh ăn xong rồi thì bắt đầu dọn dẹp bát đĩa.

Mặc dù cô nấu đồ rất khó ăn nhưng mà việc rửa chén thì không cần phải có kỹ thuật.

“Thật ra thì tôi biết nấu ăn.” Anh đột nhiên nói: “Trước kia khi ở một mình, lúc rảnh rồi tôi đều tự mình nấu ăn.” Chẳng qua là anh lười mà thôi, nhưng mà so với kỹ thuật nấu ăn của cô, đẳng cấp của anh vẫn rất khác biệt.

Ặc.

Cô quay đầu lại, không hiểu anh có ý gì.

Thật ra thì anh cũng không biết mình muốn nói cái gì hoặc là nên nói cái gì nhưng mà anh có một ý tưởng còn chưa có xác định.

Có lẽ là đáng vẽ yên lặng thu dọn bát đĩa vừa rồi của cô làm cho anh có chút áy náy.

Cô ném vỏ hộp mì ăn liền vào trong giỏ rác sau đó nghiêm túc rửa bát đĩa sạch sẽ.

“Cô chưa ăn?” Đột nhiên anh hỏi.

Đợi vì đoạn ghi âm mà Giang Thiệu Cảnh nhấn tới làm cho cả người anh hỗn loạn quá độ nên bây giờ mới chú ý tới.

Văn Văn nhăn mặt cau mày: “Tôi...đang giảm cân.” Thật ra thì không phải là giảm cân mà bây giờ cô chán ghét ăn mì ăn liền, nên hiện tại bữa sáng cô ăn bánh bích quỳ, buổi trưa ăn mì ăn liền còn buổi tối thì không ăn.

Anh liếc mắt xuyên thấu qua cô.

“Mặc dù không xác định được là cô có cần giảm cân hay không nhưng mà tôi có thể mời cô ăn cơm!” Anh đứng lên.

Tối nay anh cũng muốn có một người ở cùng.

Văn Văn ngáy ngốc tại chỗ nhìn anh.

“Tôi nợ cô một bữa, không phải sao?” Anh lộ ra nụ cười rất có thành ý.

Rõ ràng nụ cười kia vẫn sáng lạn không thay đổi nhưng Văn Văn không khỏi cảm thấy tối nay anh có rất nhiều trống rỗng.

“Đột nhiên tối nay tôi muốn tiêu tiền cho nên không cho phép cô ngăn cản tôi.” Anh lấy bóp da ra, móc ra mười tờ một trăm nguyên cuối cùng bên ở bên trong đưa trước mắt cô. Cái dáng vẻ đó phảng phất như muốn nói, cứ xem như kẻ thù mà xài hết nó!

“Được.” Chính là phần trống rỗng đó làm cho cô gật đầu.

“Vậy đi thôi.” Anh cười ha ha một tiếng.

Mặc dù anh là người nghèo nhưng mà vẫn có tư cách bị lợi dụng.

Giang Diệc Hân nhìn qua đối diện, mỗi người một miếng bánh ngọt, mỗi người một ly trà sữa thì anh không khỏi nâng trán, không nhịn được cười.

“Tại sao lại tiết kiệm như vậy?” 36 đồng... coi như là anh mời khách?

“Tôi muốn ăn bánh ngọt lâu rồi, đặc biệt là bánh sinh nhật...” Cô nhỏ giọng trả lời.

“?” Dường như là có lịch sử đầm máu nha.

Khỏi dậy khẩu vị của anh rồi làm bộ không muốn nói tiếp mà kết thúc? Muốn đùa giỡn anh hả!

“Tùy tiện nói chuyện một chút, xem như là làm cho tôi vui vẻ!” Anh dùng chân đá đá cô.

Anh cần một chút chuyện xưa để dòi đi lực chú ý.

“Tôi đã từng thích một người con trai, một lần tới sinh nhật anh ấy thì tôi có một loại xúc động muốn đi mua bánh ngọt đưa cho người ta, nói với anh ấy một câu sinh nhật vui vẻ” Cô dừng khi nói ra khỏi miệng làm cho chính cô cũng sững sờ một chút.

“Vậy sau đó thì sao? Có mua hay không?” Anh thuận miệng hỏi một chút.

Cô lắc đầu.

Tặng bánh ngọt liên đại biểu cho chuyện giao trái tim cho người ta bị phơi bày dưới ánh mặt trời, khi đó cô không có dũng khí.

“Nhưng mà liên tục ba năm, ước nguyện sinh nhật của tôi đều là hy vọng đến ngày sinh nhật của anh ấy mình cũng được chia một miếng bánh ngọt.” Đã từng ngu ngốc như vậy bây giờ có thể nói ra miệng cũng đại biểu là một loại buông xuôi.

“Đàn!” Anh làm một dáng vẻ ngu ngốc không chịu nổi.

Cô cười cười, đối với việc anh vui vẻ cũng không để ý lắm.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14

Ăn xong bánh ngọt, hai người lại đi dạo thật lâu, thật lâu.

Không biết Giang Diệc Hân đang suy nghĩ gì mà từ bây giờ mãi cho đến hơn mười một giờ hai chân của anh giống như là vô ý thức, không mục tiêu đi về phía trước mà Văn Văn có thể cảm giác được tâm tình của anh rất sa sút cho nên vẫn không nói tiếng nào đi theo phía sau anh. Nếu một môi cô liên lặng lẽ đầm đầm hai chân đang mỏi sau đó tiếp tục đuổi theo.

Đột nhiên anh dừng bước ở trước cửa rạp chiếu phim.

"Phim chiếu tối nay không tệ. Có "Avatar", "Tình đầu trong trẻo", "Nhà trọ ở thôn hoang vắng", "Đường Sơn đại địa chấn". Tổng cộng có bốn bộ phim, thể loại phong phú. Văn Văn, dù sao cũng nhàn rồi, chúng ta xem phim suốt đêm đi."

Xem phim? Anh và cô?

Văn Văn ngáy ngẩn cả người.

"Xem như là giúp đỡ tôi đi." Anh cười nói.

Mặc dù đã đi qua nhiều con đường náo nhiệt nhưng anh vẫn cảm thấy tịch mịch mà bây giờ đã trễ, anh thật sự không muốn phải một mình đối mặt với cô độc nhưng anh có chú ý cô đi có chút mệt chẳng qua là vẫn không nghe được tiếng kháng nghị của cô.

Tuy rằng anh đang cười nhưng loại ánh mắt đó cô không thể nào hình dung ra được, rất sa sút, đáng vẻ vô cùng cô đơn.

Văn Văn chần chờ một chút sau đó gật đầu: "Được, cũng tốt..." Cô muốn giúp đỡ anh.

"Cảm ơn." Anh bỏ tiền đi mua vé.

Chẳng qua là một phút kia lúc bắt đầu bước chân vào rạp chiếu phim thì Văn Văn có chút hối hận, xem phim suốt một đêm không phải là một đề nghị tốt.

Bên trong tối đen như mực, căn bản đều là các cặp học sinh yêu nhau, bọn họ vô cùng càn rỡ cũng vô cùng nhiệt tình.

Nhìn một đôi ôm rồi lại hôn, da đầu Văn Văn trở nên tê dại. Đúng lúc đó có một nam sinh cấp ba buông cô bạn gái nhìn qua còn rất nhỏ ra sau một trận ôm hôn mãnh liệt, rất không thoải mái tron mắt nhìn Văn Văn đang "nhìn lên" bọn họ.

Ánh mắt kia hình như đang nói: Cô chú, nơi đây là địa bàn của bọn cháu, không thích hợp với hai người!

Dưới ánh mắt thương hại đó, Văn Văn cảm thấy rất lúng túng, thậm chí có một loại xúc động muốn xông ra nhưng mà suy nghĩ trong đầu vừa mới hình thành thì cổ tay đã bị người nào đó bắt được.

Giang Diệc Hân cười, anh nắm lấy tay Văn Văn: "Chúng ta trả tiền vào xem, không cần sợ bất cứ kẻ nào!" Trên thực tế, "phong cảnh" bên trong rạp chiếu phim thật sự làm cho anh có chút ngoài ý muốn, bây giờ các bạn nhỏ so với lúc anh đi học còi mờ hơn rất nhiều.

Nhưng muốn làm cho anh sợ? Nhường chỗ? Thật buồn cười!

Anh rất tự nhiên dắt tay cô, nhìn về xem phim, trong bóng tối đếm hàng đi tới chỗ ngồi.

Văn Văn vội vàng học anh "coi trời bằng vung" đi về phía trước, chẳng qua Văn Văn cảm giác được cổ tay bị nắm nóng rực, trong bóng tối khó có thể không chế được tim cô đang đập cuồng loạn.

Anh tìm đến chỗ ngồi.

"Ghét, đừng có sờ, có người đến đấy..." Vị trí bên cạnh truyền đến tiếng oán giận khe khẽ.

Văn Văn bị hù dọa làm cho nổi da gà, cảm thấy được sống lưng mình thẳng tắp.

Cốc... cốc.

Ngón tay Giang Diệc Hân cong lên, gõ vào tay vịn ghế sofa ở bên cạnh.

"Này, áo lót cũng lộ ra ngoài rồi, kìm chế đi! Nếu như không nhìn được tôi đề nghị các người ra khỏi rạp chiếu phim tới khách sạn!" Người bạn nhỏ, đại ca chính nghĩa đang dạy các người đạo lý cuộc sống đây.

Rõ ràng là anh đang cảnh cáo người ngồi bên cạnh nhưng mặt Văn Văn lại đỏ mặt đến mức đầu choáng váng, cô vuốt dọc theo ghế, cẩn thận ngồi xuống.

Bên cạnh an tĩnh hơn rất nhiều, thật sự bắt đầu có chút chú tâm xem phim.

"Tập trung nhìn màn ảnh!" Anh đã buông lỏng cổ tay cô ra, nhàn nhã tựa vào lưng ghế, ngồi bên cạnh cô.

Người ngồi suốt đêm trong phòng chiếu phim nhỏ đều là các cặp tình nhân, hai người ngồi trên ghế gần đến mức cô có thể nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của anh. Văn Văn vỗ ngực, sợ bị anh biết được bí mật của mình.

"Không cần sợ như vậy, cô càng sợ, bọn họ càng càn rỡ." Anh không có quay đầu nhìn cô nhưng lại biết cô đang rất khản trương.

Văn Văn nuốt nước miếng... Thật là may... Anh hiểu lắm. Cô vội vàng dời tầm mắt nhìn chằm chằm về phía màn hình không nhúc nhích. Cảnh trong phim "Avatar" vô cùng đẹp, lực chú ý của cô dần dần bị dời đi, nhịp tim cũng từ từ khôi phục lại bình thường.

Đã lâu rồi chưa xem phim chiếu rạp? Khi baba còn sống vẫn coi cô như là đứa trẻ, thường thường sẽ dẫn cô đi xem phim, đặc biệt là thể loại anime, baba nhất định sẽ không bỏ qua.

Khỏe môi Văn Văn lộ ra nụ cười, thể giới Avatar thoát nhìn đẹp hơn hiện thực.

Bộ phim này làm cho Giang Diệc Hân nhớ đến rất nhiều chuyện cũ, thời điểm chiếu phim này anh và Phó Vịnh Bội còn chưa có chia tay. Chẳng qua là càng ngày cô ấy càng có cái gì đó không đúng, thậm chí ngay cả việc cùng anh ra ngoài cũng trở nên không tình nguyện, nguyên nhân cô ấy không nói nhưng trong lòng anh biết rõ, đoán chừng là cô ấy sợ gặp người quen.

Anh là người làm cô ấy mất mặt như vậy sao? Cũng bởi vì anh không phải là nhân vật nổi tiếng trong thương giới mà chỉ là một nhà báo vô danh bình thường?

Anh có nghĩ tới việc cố gắng vặn hỏi tình cảm của bọn họ, anh mua vé xem phim. Lúc gần bắt đầu cô ấy lại gọi một cú điện thoại nói cho anh biết mình không có cách nào tới được.

Khi đó anh cái gì cũng không nói, giấu toàn bộ tâm tình vào trong đáy lòng.

"Diệc Hân, căn bản là anh không có thời gian rảnh rỗi đi điều tra thế giới tình cảm của cô ấy, hôn nhân của chúng ta là một bên nguyện mua một bên nguyện bán, như vậy mà thôi!" Giang Thiệu Cạnh giải thích với anh.

"Những việc này em cũng không muốn biết, em chỉ muốn hỏi anh Hai khi nào thì các người bắt đầu lui tới?" Anh không nhìn tạp chí viết như thế nào, anh chỉ nghe anh Hai nói!

"Tháng 12 năm 2009, sau tiết mục phỏng vấn, thỉnh thoảng anh Hai liền cùng Phó Vịnh Bội hẹn hò." Về mặt Giang Thiệu Cạnh bình tĩnh nói cho anh biết.

Tháng 12 năm 2009, ngày tháng châm chọc đến cỡ nào. Ngày chiếu phim "Avatar" là tháng 1 năm 2010 mà anh và Phó Vịnh Bội chính thức chia tay cũng là ngày này năm trước, cuối tháng 6 năm 2010.

Sự thật rất rõ ràng bày ra ngay trước mắt, anh bị người ta bắt cả hai tay.

Có lẽ một phút trước lúc bọn họ còn có thể ở trên giường làm tình kịch liệt thì trong lòng cô ấy đã bắt đầu tính toán hôn nhân có thể mang đến bao nhiêu ích lợi hay làm thế nào để lừa gạt, giấu giếm chuyện hẹn hò mập mờ không rõ cùng người khác với bạn trai chính thức là anh.

Rốt cuộc là anh làm đũa ngọc trong bao lâu? Lúc chia tay anh hy vọng hai người cho nhau một chút thời gian yên tĩnh để biết cái gì mới là quan trọng nhất đối với cuộc sống, hy vọng sau khi học được cách quý trọng thì có thể một lần nữa ở chung với nhau. Chia tay trong nửa năm, thậm chí anh không chỉ là một lần gãy gục, có nên nói cho cô ấy biết Giang Thiệu Cạnh là anh Hai của anh, anh cũng không phải là chỉ có hai bàn tay trắng hay không? Bây giờ suy nghĩ một chút cảm thấy rất châm chọc, đặc biệt là người cuối cùng mà cô ấy lựa chọn lại là Giang Thiệu Cạnh, anh Hai của anh.

Đối với đoạn tình cảm này anh có bao nhiêu nghiêm túc thì bị tổn thương bấy nhiêu.

"Ai, cho nên mới nói lấy vợ không thể lấy người phụ nữ quá thông minh, người ngốc một chút vẫn thích hợp hơn!" Anh làm bầm lâu bầu nhẹ giọng cười.

"A?" Văn Văn quay đầu, nghi ngờ nhìn anh: "Tộc Navi rất ngốc sao? Tại sao tôi không cảm thấy thế." Cô cảm thấy nữ nhân vật chính rất dũng cảm cũng rất thông minh.

"Không phải tộc Navi ngu ngốc, người ngu ngốc là cô!" Giang Diệc Hân tức giận.

Đột nhiên lại bị "mắng" làm cho cô giật mình, nghi ngờ.

Nói xong anh suy nghĩ một chút, rất muốn cười to: "Xin lỗi, tôi nói người khác, không phải là cô, tuyệt đối không phải là cô!" Càng nói anh càng muốn cười to.

Có lẽ tìm cô cùng vượt qua ngày sinh nhật này quả thật đã tìm đúng người, hiện tại tâm tình của anh đã khá hơn lúc đầu rất nhiều.

Bộ phim thứ hai là "Tình đầu trong trêu". Lúc xem tới tới đoạn học trưởng A Lượng nói cho Tiểu Thủy biết tuần trước anh ta đã bắt đầu hẹn hò cùng với học tỷ A Ân, đáy mắt Tiểu Thủy nhanh chóng đầm lệ, cười chúc phúc rơi vào hồ bơi thì nước mắt Văn Văn cũng không nhịn được mà chảy xuống.

Cô cũng đã từng trải qua loại sợ hãi này, mặc dù cô chưa từng dũng cảm theo đuổi giống như Tiểu Thủy mà lựa chọn yên lặng chờ đợi cho tới khi con tim bình tĩnh trở lại.

Cô tự ti, không có cách nào theo đuổi tia sáng chói mắt như vậy, chẳng qua là theo thói quen mỗi lần ở canteen trường học đều tìm kiếm bóng dáng chói mắt kia, ở cách cô mấy hàng ghế nhìn anh quan tâm chờ đợi lại thật ngon cho bạn gái, bỏ thịt mỡ vào trong chén mình. Anh nhìn về bạn gái cười thoải mái. Ở nơi xa cô đang ngồi cùng bạn học cũng mỉm cười.

Cô là người rất ham học, thường xuyên đi dự thính nghe các đàn anh đàn chị chuẩn bị báo cáo môn Truyền thông đại chúng. Bởi vì ở nơi đó có thể nhìn thấy bóng dáng anh vì bạn gái mà dành vị trí tốt. Ở trong phòng học anh cùng Phó Vịnh Bội thường xuyên truyền giấy nhắn hoặc là dùng khẩu hình miệng không phát ra tiếng động để nói chuyện, nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ khi nhìn vào mắt nhau ngọt ngào như thế, nhìn bóng lưng bọn họ dặt tay nhau rồi đi thoát nhìn tốt đẹp như thế giống như ánh mặt trời rực rỡ làm cho người ta không tự giác mà cười.

Ngay lúc đó quả thật cô đã mỉm cười, chẳng qua là đáy mắt yên lặng chưa xói.

Cô chưa từng có ý định cố gắng đến gần anh bởi vì cho dù cô ở trong lòng anh là một hình bóng mờ nhạt thì cô cũng không hy vọng mình trở thành một quái thai đáng ghét trong mắt của anh.

Mỗi người đều có một mối tình đầu, mà một tình đầu của cô chính là một đóa hoa yên lặng nở rộ trong đáy lòng.

Chẳng qua việc đó thật sự chỉ giống như đang làm một chuyện nhỏ mà thôi.

Bà vai cô hơi trĩu xuống, có chút nặng, Văn Văn quay mặt nhìn sang thì thấy loại tình yêu này làm cho Giang Diệc Hân cảm thấy nhàm chán, anh trực tiếp ngủ như chết ở trong rạp chiếu phim.

Văn Văn cầm lên cái mền mà anh chuẩn bị cho cô được đặt ở bên cạnh nhẹ nhàng đắp lên người anh.

Kết cục của "Tình đầu trong trẻo" là chín năm sau, học trưởng A Lượng gặp lại Tiểu Thủy trong một chương trình truyền hình. Tiểu Thủy kích động hỏi học trưởng A Lượng đã kết hôn hay chưa sau đó hai người bắt đầu quen nhau. Trên thực tế, kết cục là sau mối tình đầu 6 năm của cô, cô cũng gặp lại học trưởng "A Lượng", học trưởng có người ở trong lòng mà cô cũng có "bạn trai" cho nên cô rất cố gắng, cực kì cố gắng khắc chế nhịp tim của mình.

Bộ phim thứ ba là "Nhà trọ ở thôn hoang vắng"

Thôn hoang vắng là một thôn không có thời gian, truyền thuyết nói rằng những người nào yêu thương nhau chân thành tới nơi đây sẽ được chúc phúc còn nếu như là hư tình giả ý thì sẽ phải chịu bất hạnh.

Tối đoạn Dư Văn Nhạc cùng Trương Vũ Khởi bị chảy máu tai, treo ngược trong nhà trọ làm cho cô sợ tới mức tay chân phát run, đẩy anh ra nhưng Giang Diệc Hân đang ngủ mê man từ bà vai trượt xuống trước ngực cô.

Nghiêng ngả dựa vào ngực mềm mại của cô nhưng anh không cảm giác được chút nào tiếp tục ngủ như chết, cái mền trên người anh vừa lúc phủ lấy thân thể lạnh như băng vì bị dọa sợ của cô.

Cô nên đẩy anh ra nhưng nhiệt độ cơ thể của anh quá ấm áp làm cho người ta quyến luyến, dần dần cô không còn sợ nữa, thân thể từ từ ấm lại.

"Nhà trọ ở thôn hoang vắng" vẫn còn tiếp tục chiếu, Văn Văn bị dọa cho sợ đến mức vội vàng nhắm nghiền hai mắt, thân thể trượt dần xuống ghế.

Một lát sau buồn ngủ cũng chậm chậm bao vây lấy cô.

....

Bộ phim thứ tư là "Đường Sơn đại địa chân" có cảnh tượng rất hùng vĩ, hình ảnh rất rung động.

Nhưng mà anh dựa vào trên người cô, mặt cô lại dựa sát vào mái tóc đen dày của anh, hai người chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15

"Thật ra thì cô có nghĩ tới tăng tiền nhà lên một chút tương đối giúp ích được cô không?" Trong bữa ăn sáng Giang Diệc Hân hỏi.

Anh ngâm miệng không nói từ buổi sáng lúc tỉnh lại tại rạp chiếu phim, hai người đều ở trong tình cảnh lúng túng, cùng đắp một cái mền, anh dựa vào trên người mềm mại của cô thậm chí một cái tay còn vòng quanh eo cô. Nếu như ở thời cổ đại đoán chừng anh phải chịu trách nhiệm lấy cô.

"Đồ ngu ngốc, tâm phòng bị người khác tại sao lại thấp như vậy?" Anh nhẹ nhàng gọi chuyện cô, chỉ có thể dùng giọng nói bình tĩnh ung dung để che dấu lúng túng.

Văn Văn ăn một miếng cháo, ngược mắt không hiểu nhìn về phía anh.

"Tôi cảm thấy cô nên tìm một công việc, tự mình thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn này, như vậy thì cô mới có thể phân biệt loại người nào thích hợp làm bạn thân còn loại người kia chỉ cần qua loa lấy lệ là được." Tự xem như "đại ca", anh chỉ điểm cho cô.

Đối với chuyện tối hôm qua không cẩn thận chiếm tiện nghi của cô anh vẫn luôn có chút canh cánh trong lòng, cũng chỉ có cô, cái loại ngu ngốc này là xem như không có chuyện gì. Dĩ nhiên anh nói loại bạn bè chỉ cần qua loa lấy lệ tất nhiên không phải là mình.

Văn Văn không ngốc, cô lập tức hiểu.

"Thật ra thì Lương Vũ cũng không có tệ như vậy." Cô cười khẽ.

Anh nhất thời tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu. Như vậy mà còn nói không tệ? Đối với việc nhận thức chuyện "tốt", "xấu" anh và cô khác nhau thật xa.

"Đồ ngu ngốc, ở trước mặt nam nhân của mình bôi nhọ bạn thân, loại người như thế có thể làm bạn sao?" Rõ ràng cô là một cô bé tốt!

"Bởi vì Lương Vũ thích Diệp Thần, chẳng qua là cô ấy ghen tị thôi."

"Cô có thể giải thích với Diệp Thần, tôi có thể đảm bảo cho nhân phẩm của cô!"

Được rồi, anh thừa nhận suy nghĩ của anh có chút xấu xa muốn nhìn thấy người bạn thân kia tự ăn quả ác như thế nào.

"Nhân phẩm của một người không cần đến người thứ ba đảm bảo, nếu như cần thiết thì chẳng phải bạn bè như thế không đáng giá một đồng sao?." Văn Văn chẳng qua là cười nhạt tiếp tục ăn cháo. "Hơn nữa Diệp Thần ghét tôi nhưng đối với tôi cũng không phải là chuyện xấu gì, không phải sao?" Ít nhất thì cô có thể bớt đi rất nhiều rắc rối.

Anh sửng sốt một chút không ngờ cô sẽ nói như vậy.

"Thì ra cô cũng không ngu." Hơn nữa nhìn vấn đề cũng rất thấu đáo.

Cô cười cười.

Không liên quan đến đàn hay ngu ngốc chẳng qua là thờ ơ mà thôi.

"Như thế này đi, tôi đưa cô về nhà sau đó tôi phải đến tòa soạn làm việc." Anh ăn từng miếng từng miếng cháo.

Anh cực kỳ bận rộn cho dù là chủ nhật thì cuộc sống bận rộn vẫn phải tiếp tục.

"Không cần, tôi có thể tự đi!" Văn Văn vội vàng xua tay.

"Đồ ngốc, đưa con gái về nhà là nhiệm vụ của đàn ông con trai chúng tôi, huống chi là tôi hẹn cô ra ngoài trước!" Anh cong ngón tay búng lên đầu cô một cái.

"A" Cô bị bắt nạt, bị đau làm cô ôm đầu che trán.

Anh cười to.

Dáng vẻ đần đần lại đơn thuần của cô rất khả ái, ở cùng với cô cả người anh đều cảm thấy được buông lỏng.

"Đúng rồi, sau khi thanh toán tiền bữa sáng thì còn dư lại bảy trăm bốn mươi sáu đồng so với dự định, làm sao bây giờ?" Cùng cô "hẹn hò" quả thật cực kỳ tiết kiệm!

Cô khó xử, không phải ánh mắt kia rõ ràng là đang nói nhất định phải xài hết "chúng nó" sao?

Anh suy nghĩ một chút: "Như vậy đi, số tiền này coi như là tiền com nước." Anh đẩy tiền còn dư tới trước mặt cô.

Văn Văn nghi ngờ.

"Tôi đã nghĩ qua sau này không thể ngày nào tôi cũng ăn ở bên ngoài được mà cô lại ngày ngày ăn mì ăn liền đúng không? Cho nên nếu như chúng ta có thể tận dụng thời gian tan việc của tôi để phân chia công việc, cô mua thức ăn rửa chén, tôi nấu cơm." Cái ý kiến này anh đã suy nghĩ một đêm cuối cùng quyết định áp dụng.

Cô nhóc này ngày ngày ăn mì ăn liền đối với thân thể rất không tốt hơn nữa đưa cho cô nhiệm vụ mua thức ăn như vậy cô mới không ngày ngày làm ỏ ở trong nhà làm trạch nữ.

Văn Văn ngược mắt, mắt cũng không thèm nháy dỗi theo ánh mắt anh. Thật là bất ngờ nhưng cũng thật là vui mừng.

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là không thể chịu nổi mùi vị của mì ăn liền kia, mỗi lần cô ở trong phòng ăn mì ăn liền thì tôi cảm thấy rất muốn chết." Anh lập tức thanh minh.

Anh sợ nhất là những lời buồn nôn, ngàn vạn lần chớ dùng cái loại ánh mắt cảm kích đó nhìn anh.

"Này, cô ngốc, được hoặc không được, cô cũng nên cho tôi một đáp án chứ?" Anh ở dưới bàn đá đá cô.

Anh là người xấu, cố ý kêu cô là cô ngốc, cố ý trêu ghẹo cô.

Khỏe môi Văn Văn từ từ hiện lên nụ cười, đối với việc anh kêu cô ngu ngốc vẫn không có tức giận: "Được!"

"Nếu cô đã đồng ý thì sau này tôi liền kêu cô là cô ngốc." Anh cố ý xuyên tạc ý của cô.

Nhất thời cô dờ khóc dờ cười.

Nhưng mà có thể một lần nữa thấy được nụ cười của anh thật là tốt. Bị bắt nạt một hai câu thì có quan hệ gì?

Sau khi được Giang Diệc Hân đưa về nhà Văn Văn nhận được một cú điện thoại.

"Văn Văn, là thím đây, chủ con có một người bạn trên thương trường muốn giới thiệu cho con, con tới Thượng Hải một lần đi."

"Thật ra thì đối tượng này là chuẩn bị cho Hạ Hà nhưng bệnh của nó chưa lành, nói thế nào cũng không chịu từ nước Pháp trở về xem mắt... Đều là tại thím, chủ con có vẻ muốn giới thiệu Hạ Hà cho Dục Dương nhưng thím cảm thấy dường như không môn đăng hộ đối cho nên mới... "

Cô nhăn mặt cau mày, chuyện chị họ bị từ hôn ít nhiều cô cũng có nghe nói một chút.

"Anh Dục Dương là người rất tốt." Cô nhỏ giọng nói thay giúp đối phương.

Lúc cha mẹ qua đời chú dặn dò Trần Dục Dương thay cô nhi là cô xử lý mọi chuyện, cô cũng đã gặp qua CEO tập đoàn Hạ thị Trần Dục Dương mấy lần, mặc dù là người nghiêm túc nhưng nhân phẩm không tệ quan trọng nhất là rất quan tâm đến chuyện của chị họ Hạ Hà.

"Văn Văn, giúp thím một chút đi, để cho Hạ gia chúng ta sau này có bậc thang đi xuống!" Thím khẩn cầu.

"Nhưng mà..." Cô đã có bạn trai, cho dù là ở trên mạng, ngay cả mặt cũng chưa từng thấy qua.

"Văn Văn, coi như là con đang diễn trên sân khấu thôi mà!"

Suy tính hồi lâu cô nhắm mắt đáp ứng: "Được rồi, con chỉ ngồi đó thôi, vạ nhất..." Sau khi ba mẹ qua đời, chú thím rất quan tâm đến cô nên bây giờ cô không tiện cự tuyệt.

"Thật tốt quá, thím lập tức đặt vé máy bay cho con!" Thím hoan hô: "Yên tâm, vạ nhất có cái gì đó thím sẽ xử lý thay con!" Trên thực tế Hạ gia bọn họ thật đúng là mong đợi có "vạ nhất" phát sinh đây!

Buông điện thoại xuống, cô bắt đầu chuẩn bị hành lý đơn giản

.

"Buổi tối có thể tôi sẽ về nhà ăn cơm, cô đi mua thức ăn đi." Điện thoại di động mới mua của cô nhận được một cái tin nhắn, là Giang Diệc Hân.

Đọc xong tin nhắn mặt cô lộ vẻ khó nén được thất vọng.

"Bây giờ tôi phải đi Thượng Hải, ngày mai mới có thể trở về." Mặc dù bữa tối có tiệc rượu nhưng dường như cô lại hy vọng có thể ở nhà nếm thử một chút tay nghề của Giang Diệc Hân hơn.

"Được, con gái ở bên ngoài một mình nên tự biết chăm sóc nhiều hơn, đề phòng kẻ xấu, tôi chờ cô về nhà." Anh nhấn lại một cái tin nhắn.

Biết rõ đây chỉ là phép lịch sự nhưng mà lòng của cô vẫn cảm thấy ấm áp.

....

Văn Văn không nghĩ tới buổi tiệc xem mắt này sẽ được tổ chức ở hội sở "Cạnh".

Sức hấp dẫn của đèn thủy tinh ở nơi này bắn ra bốn phía, những bức tranh sơn dầu mê hoặc lòng người giống như đưa cả cung điện Louvre đến đây, ánh đèn trong hội sở lần lượt thay đổi, xoay chuyển mê ly, tràn đầy ý vị tao nhã.

Cô nghe nói trong tất cả các hội sở tư nhân có thể cùng "Cạnh" cạnh tranh cũng chỉ có hội sở "Hân" có ý vị bất đồng, phong cách mà hội sở "Hân" nhấn mạnh chính là "cứng rắn."

Nhưng điểm giống nhau là nghe nói ông chủ là cùng một người, chi phí thiết kế quang cảnh của hai hội sở đều hơn ngàn vạn, ngay cả một ly rượu thủy tinh cũng là mấy vạn một cái.

Văn Văn bị thím bắt phải ăn mặc dịu dàng, uyển chuyển hàm xúc, váy bằng tơ lụa dài mềm mại phóng khoáng, trong đáng yêu lại mang theo hương vị phụ nữ quyền rũ.

Hai tay cô đặt lên đầu gối, không được tự nhiên ngồi ở trên bàn dài.

"Hạ tiểu thư, khoảng chừng 5 phút đồng hồ sau Giang tổng của chúng tôi sẽ đến, tôi đến trước báo tin, vì để không lãng phí thời gian của mọi người, cô có thể điền vào tờ giấy này được không?!" Một vị lớn lên nhìn rất là tinh anh, tự xưng là người phụ tá khách khí nói.

Điền giấy tờ? Cô có nghe lắm hay không?

"Được... " Cô khéo léo đồng ý.

Đối phương lấy một tờ giấy từ trong cặp văn kiện ra, tờ giấy này cùng với bản lý lịch của công nhân chức có chút tương tự, bên trong cần điền tên, tuổi, ngày sinh, trình độ học vấn cao nhất, trường học đã tốt nghiệp cùng với...

Lịch sử tình cảm?

Không chỉ có cô mà ngay cả thím đều ngây ngốc.

"Thật xin lỗi, Giang tổng của chúng tôi hy vọng Hạ tiểu thư có thể viết vào chỗ lịch sử tình cảm một cách rõ ràng cụ thể nhất, tốt nhất là cô đã từng thích người nào hoặc người nào đã từng thích cô cũng có thể viết vào." Người phụ tá lễ phép nói.

Thím không vui: "Dầu gì Hạ gia chúng ta cũng là danh môn, loại hành vi này có cảm thấy quá đáng hay không?"

Về mặt của người phụ tá khó xử: "Thật xin lỗi, ở phương diện này Giang tổng của chúng tôi luôn bị thua thiệt... cho nên lần hẹn hò này càng thêm thận trọng."

"Vậy thì anh là đã xử lý sạch sẽ chuyện mình và Phó Vịnh Bội chưa?" Thím lập tức hỏi ngược lại.

"Xin yên tâm, đối với Phó Vịnh Bội Giang tổng của chúng tôi sẽ tự có chừng mực." Phụ tá đứng mực nói, hắn còn mỉm cười với Văn Văn: "Như vậy đi, Hạ tiểu thư, để không làm khó dễ công tác của tôi, cô viết ra tên những người bạn trai cũ mà mình từng lui tới là được rồi."

Chuyện này...

Văn Văn có chút luống cuống.

"Tình cảm của cháu gái tôi rất trong sáng, đến nay còn chưa có kết giao với bạn trai." Thím giành trước một bước nói.

Đối với đáp án này phụ tá rất vừa lòng cũng không kiên trì nữa.

Văn Văn nháy mắt mấy cái, cảm giác càng nghe càng hồ đồ, càng ngày càng hỗn loạn.

"Thím, các người nói Giang tổng là... " Cô thấp thỏm hỏi.

Chẳng qua bởi vì ôm tâm trạng đi ngang qua sân khấu xem diễn cho nên đến tên của đối phương cô cũng không có hỏi tới.

"Anh ta tới." Thím nhéo tay cô một cái.

Một người rất cao to, tản ra hương vị nam nhân thành thực cùng cương dương. Anh ta có một gương mặt rất nam tính, đường cong ngũ quan cứng rắn, mày rậm anh tuấn càng làm cho anh ta có vẻ khí thế hơn người, đôi mắt sắc bén giống như hai hồ nước dưới vực sâu làm cho người lần đầu tiên nhìn thấy có cảm giác xâm lược cực mạnh.

Giang Thiệu Cảnh!

Trong nháy mắt Văn Văn bị hù đến không nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16

"Xin chào." Thần sắc Giang Thiệu Cảnh lạnh nhạt nói với cô.

"Xin chào." Chẳng qua là đối phương chỉ ngồi trước mắt thôi mà Văn Văn có cảm giác mình bị áp bách cực lớn làm cho cô không dám mở miệng hô hấp.

"Tài liệu." Ngay sau đó anh ta đưa tay ra.

Phụ tá vội vàng đưa tờ giấy mà cô vừa mới điền xong.

Anh ta dùng tốc độ nhanh nhất lật xem chẳng qua là vừa nhìn đến tên tuổi chân mày liền nhíu lại.

Về mặt nghiêm túc kia không khỏi làm cho Văn Văn cảm giác sâu sắc được hình như bây giờ cô không phải là đi hẹn hò mà là đi phỏng vấn xin việc?! Người đàn ông trước mắt làm cho người ta cảm giác là một người chủ khảo nghiêm nghị.

Văn Văn nuốt nước miếng, không có tiền đồ, khi chân mày của Giang Thiệu Cảnh nhíu càng sâu thì cô càng khản trương đến phát run.

Lần đầu tiên cô hy vọng nghìn vạn lần lần "phỏng vấn" này không đạt, chuyện này thật là quá đáng sợ...

"Tôi cho là người tới sẽ là Hạ Hà tiểu thư." Giang Thiệu Cảnh khẽ mỉm cười, thông dong đặt tài liệu ở trên bàn.

Trí nhớ của anh ta rất tốt, mới chỉ có ngắn ngủi mấy giây mà đã ghi nhớ toàn bộ thông tin trên giấy vào trong đầu.

Rõ ràng là anh ta đang cười, môi khẽ nhếch nhưng mà Văn Văn không khỏi rung mình một cái. Nụ cười đó làm cô sợ hãi, cả người càng thêm thấp thòm.

"Văn Văn là con gái của anh chúng tôi, cũng là danh môn vọng tộc, bởi vì Hạ Hà vừa mới giải trừ hôn ước cho nên... Tâm tình có chút không tốt, cho nên..." Thím thấy sóng to gió lớn trước tiên liền khôi phục trấn định.

Nghe xong anh ta cũng không có lộ ra không vui. "Vâng, có thể hiểu được." Lời ít mà ý nhiều làm cho Hạ phu nhân thả lỏng.

"Mời Hạ tiểu thư uống trà." Anh ta bình tĩnh tiếp đãi thay cô rót một ly trà.

"Được..." Văn Văn nhu thuận đáp lại chẳng qua là lúc nhận lấy trà hai tay khẽ run không dứt.

Ôi... Vừa mới bắt đầu mà cô đã mong đợi buổi hẹn hò nay kết thúc nhanh lên một chút.

Trước đó cô đã xem qua một tờ báo nói một ánh mắt của Giang Thiệu Cảnh có thể giết người trong vô hình, theo cô thấy thì hình như không phải là địch cũng sẽ bị giết nhầm.

Cô là người qua được giáp vậy mà cũng nhanh chóng bị trúng đạn mà chết.

Không khí trầm mặc như vậy mấy phút.

Văn Văn khản trương năm năm túi xách, đang nghĩ đến anh ta sẽ tuyên bố "Tan hợp, Hạ tiểu thư, cô có thể trở về." hoặc là "Phỏng vấn kết thúc, Hạ tiểu thư, cô bất hạnh té ngựa..."... vân vân... mà chuyện này đối với cô là một tin vui lớn.

Nhưng mà..

"Hạ phu nhân, để cho người trẻ tuổi chúng tôi nói chuyện riêng một chút." Anh ta lạnh nhạt nói.

Cùng với tình huống cô đặt ra hoàn toàn khác biệt, nghe vậy trong lòng Văn Văn kêu gào thảm thiết, dùng ánh mắt vô cùng khản thiết nhìn thím.

Ô, thím, con chỉ là đi ngang qua sân khấu xem diễn thôi, mang con cùng đi đi! Cùng đi đi!

"Được, hai người cứ nói chuyện đi." Thím rất thức thời, vội vàng đứng dậy, trước khi đi ra cửa còn nhìn cô một lần cuối, cho cô một ánh mắt khích lệ giống như đang nói "Văn Văn cố lên!"

Trong phòng trường bối đã rời đi, Giang Thiệu Cảnh dựa lưng vào ghế nhìn về phía cô.

Ánh mắt của anh ta quá lạnh, hơi thở thì giống như trời đông giá rét làm hại Văn Văn không khỏi run lên một cái.

"Hạ tiểu thư, cha mẹ cô...?" Anh ta lạnh nhạt khách sáo hỏi.

"Mười năm trước...bọn họ đã qua đời..." Nhắc tới cha mẹ hốc mắt của Văn Văn liền đỏ lên.

Anh ta lạnh nhạt nhìn nàng một cái: "Tôi có mẹ và một em trai."

Hà, vừa rồi cô không có hỏi về tình hình gia đình của anh ta, Văn Văn phát hiện lúc anh ta nhắc đến mẹ và anh trai trên mặt dường như không có một chút tình cảm.

"Hạ tiểu thư, cô tốt nghiệp học viện phát thanh Thượng Hải?"

Vào chính đề của phỏng vấn...

"Đúng vậy...." Văn Văn nhắm mắt, có hỏi thì có đáp.

"Ở trường học thật sự không có bạn trai?" Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng hỏi.

"Không có, không có."

"Một người cũng không có?" Anh ta nhìn vào tờ giấy, từng câu từng chữ ép hỏi một lần nữa.

Ánh mắt của anh ta vô cùng sắc bén giống như đang nhìn vào nội tâm đối phương, giọng điệu của anh ta cực kì nghiêm khắc giống như đang tra hỏi tội phạm.

"Không có, một người cũng không có!" Văn Văn nhất thời bất mãn cũng không sợ hãi nữa.

"Xin lỗi, cô và em trai của tôi học cùng một trường, để tránh anh em bất hòa tôi nhất định phải hỏi thăm rõ ràng." Giọng nói của Giang Thiệu Cảnh rất chậm nhưng lời xin lỗi gần như không có thành ý gì.

Ngay lúc này phụ tá của anh ta đẩy cửa bước vào.

Lúc này Văn Văn mới chú ý tới anh ta vừa vào phòng thì phụ tá lập tức rời khỏi phòng bao, dáng vẻ dường như rất bận rộn.

Phụ tá giao cho anh ta một bì văn kiện màu vàng, anh ta đứng lên: "Xin lỗi, tôi có chút việc."

Văn Văn vội vàng đứng lên: "Vâng tôi đi!" Thật là tốt quá, cô bị "bắt giam" rốt cuộc cũng có thể được thả ra.

Vốn Giang Thiệu Cảnh chỉ định để cho cô chờ một chút mà thôi nhưng thấy dáng vẻ của cô hình như rất "gấp" vì vậy anh ta móc ra một tờ danh thiếp đưa cho cô: "Hẹn gặp lần sau, tạm biệt." Sau đó lưu loát xoay người rời đi.

Văn Văn bỏ danh thiếp của anh ta vào trong túi, vội vàng chạy trốn.

...

Phòng làm việc bên trong hội sở, Giang Thiệu Cảnh đang nghiên cứu tài liệu phụ tá đưa cho anh ta.

"Mặc dù học cùng trường với Nhị thiếu gia nhưng không giống khoa, giống lớp, sẽ không có quan hệ."

Anh ta sờ sờ cằm, lâm vào trầm tư.

"Biểu hiện từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn hơn nữa không có kết giao với bạn trai, anh xem dáng vẻ của cô ấy khi còn bé..." Phụ tá đưa bản fax ảnh bìa màu rực rỡ cho anh ta xem.

Trong hình Hạ Vi Văn lớn gấp hai bây giờ.

Thấy tám hình kia Giang Thiệu Cảnh cũng giật mình một cái.

"Rất thần kỳ đúng không, tôi thật sự có một loại xúc động bất quá muốn đuổi theo hỏi cô ấy làm sao mà giảm cân thành công, có chỉnh sửa hay không, làm sao lại trở nên xinh đẹp như vậy! Phụ tá cười trêu chọc.

Nói xinh đẹp thì có chút khoa trương nhưng mà dung mạo của Hạ Vi Văn vừa nhìn đã có thể làm cho người ta thấy hảo cảm, là một loại cảm giác thoải mái.

"Ngũ quan vẫn vậy, vốn là không quá xấu xí." Giang Thiệu Cảnh nhàn nhạt nói.

"Giang tổng, tôi cảm thấy cô ấy không tệ, lấy vợ nên lấy một phụ nữ đơn giản một chút đặc biệt anh luôn ở bên ngoài dong ruổi sa trường nên tìm một người phụ nữ làm cho anh có thể cảm giác được gia đình ấm áp thì thích hợp hơn." Phụ tá khuyên nhủ.

"Tại sao? Cậu cảm thấy tôi thích hợp loại với loại phụ nữ này?" Mặt anh ta vô biểu tình hỏi ngược lại.

Bộ dáng của anh thoát nhìn rất thích hợp với loại phụ nữ giống như con thỏ nhỏ?

"Giang tổng, anh cho danh thiếp, không phải sao?" Phụ tá cười hỏi.

Nhưng...

"Đặt hồ sơ này trong khu B." Anh ta ném túi hồ sơ màu vàng cho phụ tá.

"Giang tổng, tại sao?" Phụ tá không hiểu hỏi.

Hắn cho là ít nhất hồ sơ của Hạ Vi Văn có thể đặt trong khu A.

Lần hẹn hò này bọn họ chọn người chia làm nhiều cấp bậc. A là trúng tuyển, B là đang cân nhắc, C là không cần phải suy nghĩ nữa.

Anh ta lười phải trả lời.

"Giang tổng, Phó Vịnh Bội lại tìm anh." Sau khi nhận một cú điện thoại, mặt phụ tá lộ ra vẻ khó khăn.

Gương mặt anh ta lạnh nhạt vô tình: "Không cần để ý!"

Từ trong hội sở "Cạnh" ra ngoài Văn Văn nhận được một cú điện thoại của Sâu Róm.

"Một ngày không lên mạng, đi đây vậy?" Sâu Róm ân cần hỏi.

Văn Văn chột dạ một trận.

....

Mười một giờ, Giang Thiệu Cạnh từ hội sở "Cạnh" đi ra.

Xe mới chỉ đi được hai con đường liền dừng lại.

"Trước mặt phát sinh chuyện gì vậy?" Giang Thiệu Cạnh cau mày hỏi phụ tá.

Rất hiếm khi thấy kẹt xe vào thời gian này.

Phụ tá liếc nhìn hàng dài người đang đứng xếp hàng kia lại nhớ tới tờ báo mới đọc hôm nay lập tức hiểu: "Giang tổng, là mấy game thủ đang đứng xếp hàng mua máy chơi game chiến tranh hoàng đế số lượng có hạn được phát hành nhân kỉ niệm mười năm thành lập công ty Nhật Bản."

"Hai trăm máy chơi game đúng tám giờ sáng mai sẽ được bán ra, rất nhiều game thủ đều chuẩn bị đứng xếp hàng một đêm." Vừa nhìn đội ngũ kia đã thấy khoảng hai ba trăm người cho nên mới nói tuổi trẻ thật tốt.

"Chúng ta đi đường vòng." Chuyện nhàm chán như vậy ngay cả nghe tiếp Giang Thiệu Cạnh cũng không có hứng thú.

Nhận được lệnh phụ tá vội vàng đảo tay lại nhưng đuôi mắt liếc thấy một người lập tức kêu lên: "Giang tổng, Hạ tiểu thư cũng ở trong đội ngũ xếp hàng!"

Ánh mắt sắc bén của theo đầu ngón tay của phụ tá quét về phía đám người.

....

Mưa phùn bay đầy trời, Văn Văn đội mưa đứng xếp hàng bên trong đội ngũ thật dài, đã đứng được ba tiếng đồng hồ.

"Đầu Gỗ, cực khổ, cảm ơn em, ngày mai gặp lại! Cố gắng lên nha!" Điện thoại di động của cô nhận được một tin nhắn QQ.

Cô vừa đói lại vừa mệt, thậm chí không có cách nào trở về khách sạn chỉ có thể đứng tại chỗ tiếp tục xếp hàng.

Sớm biết có loại kết cục này, cho dù có sợ hãi và không thích Giang Thiệu Cạnh hơn nữa cô cũng cố gắng lấp đầy bụng trước. Một đêm này làm sao cô có thể vượt qua đây? Còn có bây giờ trước tiên nên đi mua dù hay là tiếp tục đứng ở đây giành chỗ?

Trong những người xếp hàng ở đây chỉ có một mình cô là cô đơn lẻ bóng, những game thủ khác gần như đều có hẹn nhau mà đến, thay phiên giành chỗ.

Văn Văn tự an ủi mình rằng yêu cầu của Sâu Róm cũng không quá đáng, ai bảo cô vừa đúng lúc đi "du lịch" Thượng Hải đây? Nhưng mà hiện tại cô cực kỳ hối hận khi đến Thượng Hải.

Trong lòng cô vẫn còn nhớ kĩ bữa ăn trưa không thể nào bù đắp cho buổi tối được.

Đầu Gỗ: Về nhà rồi?

Cô đợi mấy phút rồi cuộc điện thoại cũng báo có tin nhắn QQ.

KoalaBear: Ủ, vừa mới tắm xong. Chuyện ở Thượng Hải như thế nào rồi?

Đầu Gỗ: Rất... thuận lợi.

Đợi mấy phút cô cũng không thấy tin nhắn trả lời.

Anh đang viết bản thảo?

Lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau đớn, Văn Văn ngồi xồm xuống, xoa bóp cái chân.

Ngồi chồm hồm một lúc lâu, cô biết rõ là không đúng nhưng vẫn không nhịn được khát vọng trong nội tâm.

Đầu Gỗ: Anh ăn cơm tối chưa?

Lại đợi mấy phút.

KoalaBear: Ăn rồi, vừa mới ăn mì ăn liền.

Đầu Gỗ: Không phải là anh ghét mì ăn liền sao?

KoalaBear: Tiền ăn của tôi đã bị tiểu muội muội nào đó lên bỏ trốn cầm theo rồi, không ăn mì ăn liền chẳng lẽ lại uống nước lút dạ?

Cô bật cười.

Đầu Gỗ: Tại sao lại thảm như vậy?

KoalaBear: Toàn bộ tiền trong túi tôi đều dâng hiến cho Bao Tô Bà, còn tới nửa tháng nữa mới phát tiền lương, tình trạng kinh tế của tôi bây giờ tuyệt đối thảm hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Đầu Gỗ: Đáng đời, ai bảo anh tiêu tiền không có kế hoạch!

Lúc gỡ xong câu này Văn Văn mới giật mình phát hiện dường như sau đêm sinh nhật đó quan hệ của bọn họ thân mật hơn rất nhiều.

Hơn nữa khi nghe giọng giống như oán trách của cô anh có nghĩ rằng cô quá nhiều không? Nhất thời Văn Văn cảm thấy thấp thòm

Thật may là anh không nghĩ quá nhiều,

KoalaBear: Đàn ông vốn là như vậy, ngày nào cũng phải xem hôm nay tiêu hết bao nhiêu tiền, ngày mai tiết kiệm ra sao, so đo vụn vặt như vậy thì cuộc sống này phải sống như thế nào?

Đầu Gỗ: Làm vợ anh sẽ rất cực khổ.

Khăng định là anh rất sợ phụ nữ thích càu nhàu lại không muốn bị quản giáo.

KoalaBear: Sai lầm rồi, sau này có vợ tôi sẽ thay đổi nhưng đoán chừng người có thể giúp tôi quản lý kinh tế chắc vẫn còn nằm trong bụng cha mẹ vợ, haha!

Cùng anh nói chuyện một lúc lâu, cảm giác chân hết đau đốn, bụng cũng không còn đói nữa, cho dù lúc này đang bận rộn thì miệng Văn Văn vẫn treo một nụ cười, gương mặt bừng sáng.

KoalaBear: Tôi đi ngủ, cô cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.

Nhìn thấy anh muốn loguot, Văn Văn cảm thấy hoảng hốt.

Đầu Gỗ: Tôi... Chiều mai tôi có thể về tới nơi, tôi đi chợ mua rau và vài thứ làm đồ ăn chờ anh trở về có được không?

KoalaBear: Ngày mai tôi phải đi phỏng vấn không biết có thể về kịp bữa tối hay không.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn Văn sụp xuống, cảm thấy rất thất vọng, tâm tình sa sút.

KoalaBear: Cô cứ mua thức ăn trước đi, tôi sẽ cố gắng về kịp, nếu như không chờ được thì hãy ăn tạm cái gì đó lót dạ trước.

Nhất thời khuôn mặt của Văn Văn sáng lên.

KoalaBear: Ừ, bye bye.

Một giây sau đó biểu tượng ngọn núi biến thành màu xám tro.

Văn Văn đưa điện thoại di động lên đặt tại ngực, cô biết, biết như thế này là không tốt, cực kì không tốt nhưng mà cảm giác nhịp tăng nhanh quen thuộc như vậy, chân thật như vậy căn bản không có cách nào khống chế.

....

"Hạ tiểu thư, thì ra cô là người có sở thích nhảm chán là lãng phí cuộc sống như vậy?" Một giọng nói lạnh như băng kéo cô về thực tế.

Một cây dù che lên thân thể bị ướt mưa của cô.

Văn Văn kinh ngạc ngược mắt. Tầm mắt vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt lãnh khốc mà nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17

Dưới một cây dù, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy, Giang Thiệu Cảnh cao lớn càng lộ ra khí thế hơn người.

"Giang tiên sinh, thật là trùng hợp." Văn Văn khó khăn duy trấn định tiếp đón anh ta.

"Ừ, rất có duyên." Mặt anh ta không chút thay đổi.

NO, NO, NO! Cô tuyệt không muốn có duyên phận với anh ta.

"Giang tiên sinh, tôi đang xếp hàng." Văn Văn lúng túng chỉ chỉ đội ngũ thật dài phía trước, mặc dù hiện tại cô rất tịch mịch, nhưng cũng không hi vọng anh ta tiếp tục đứng ở chỗ này.

"Tôi thấy được." Ánh mắt của anh ta vẫn lạnh lùng như cũ, "Nhưng Hạ tiểu thư lãng phí thời gian một buổi tối, chỉ vì lấy được một máy chơi game bản số lượng có hạn, cô không cảm thấy như vậy rất lãng phí thời gian sao? Lãng phí thời gian đến thật đáng xấu hổ". Đòi này anh ta ghét nhất người lãng phí thời gian.

Những lời này của anh ta khiến nhiều người tức giận, rước lấy vô số ánh mắt xem thường của người khác, nhưng mặt anh ta vẫn không đổi sắc, kiêu ngạo tự nhiên.

Ngược lại Văn Văn bị chất vấn đến gương mặt nóng lên một trận, nói không nên lời.

"Hạ tiểu thư, tôi quên thỉnh giáo cô một vấn đề." Anh ta thông thả ung dung hỏi: "Xin hỏi, hiện giờ nghề nghiệp của cô là gì? Nữ trí thức, giáo sư, hay là tự làm việc cho mình?"

"Tôi.... tôi ở nhà chơi game...." Văn Văn lắp bắp trả lời.

Ở nhà chơi game.

Rất tốt, đây chính là công việc của cô sao?

"Thứ cho tôi mạo muội, tôi đã điều tra qua cô...ba của cô của và chủ tịch xí nghiệp Hạ thị là anh em ruột, nhưng năng lực của tổng giám đốc Hạ tương đối mạnh, mà ba của cô tương đối bình thường, cho nên lúc ông của cô chọn người thừa kế, thay đổi truyền thống, chọn con thứ mà không phải là con trai trưởng, làm cho Hạ thị bây giờ càng ngày càng lớn mạnh. Mà thật đáng tiếc, cho đến khi qua đời, ba của cô chỉ có một xương in ấn rách nát. Thậm chí sau khi ba cô qua đời, xương in ấn kia cũng bởi vì mẹ cô kinh doanh không tốt mà đóng cửa, cuối cùng bị Hạ thị thu mua." Theo báo cáo điều tra, người cả nhà bọn họ đều có chút ngu không chịu được.

Văn Văn choáng váng, cô không ngờ tới đối phương lại tra rõ ràng lai lịch của cô như vậy. Lòng của cô lướt qua một trận không thoải mái, ngay cả cô giới nhện đến đâu cũng có chút cảm giác tức giận.

Mặc dù cả đời ba của cô không tính là đại phú đại quý, nhưng cả nhà bọn họ sống rất vui vẻ! Làm cho mẹ con cô thương tâm khổ sở chính là cuối cùng họ vẫn không giữ được xương in ấn ba để lại, tại sao anh ta muốn đâm vào chỗ bị thương của cô? !

Giang Thiệu Cảnh giống xem không hiểu sắc mặt, vẫn tiếp tục nói tiếp.

"Sau khi ba mẹ cô chết, để lại cho cô 30% cổ phần Hạ thị, còn có động sản, bất động sản đều tương đối khả quan. Mỗi một năm, Hạ thị đều chia hoa hồng cho cô, nhưng cô không cần phải tham gia đại hội cổ đông, cũng không có bất kỳ quyền phát ngôn ở Hạ thị. Nói một cách khác, hoàn toàn không có người biết hóa ra cô cũng là chủ gần hơn phân nửa Hạ thị! Hơn nữa, cô là một người không hiểu kinh doanh, tài sản của cô không thể tăng lên, để mặc cho tài sản bị giảm giá trị, mớ meo." Đây cũng là điều anh ta cảm thấy khó chịu nhất.

"Giang tiên sinh, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?" Được nuôi dưỡng tốt khiến Văn Văn cho dù ghen một hơi khó chịu cũng không cách nào phát tác tại chỗ, giọng hỏi thăm vẫn là ôn hòa khách khí.

"Hạ tiểu thư, cô có lòng tin đoạt lại Hạ thị không?" Anh ta đi thẳng vào vấn đề.

Đoạt lại Hạ thị? Văn Văn bị hỏi vấn đề này, thiếu chút nữa ngoác mồm kinh ngạc.

"Tại sao tôi phải đoạt lại?" Cô kinh ngạc hỏi.

Chú, thím đối xử với cô không tệ.

"Nếu như vị hôn phu tương lai của cô có dã tâm này, muốn giúp cô đoạt lại thứ thuộc về cô?" Anh ta hỏi ra trọng điểm.

"Tại sao tôi phải vì thành toàn ham muốn cá nhân của anh ta mà bất nghĩa với chú, thím của tôi?" Văn Văn mở to hai mắt, cảm thấy như nghe được chuyện nghìn lẻ một đêm.

"Rất tốt, tôi nên hỏi cũng đã hỏi xong, tôi hiểu. Cô tiếp tục chờ trò chơi điện tử của cô đi, gấp lại sau!" Anh ta giao cây dù cho cô, bỏ lại những lời này, cũng không quay đầu lại bước về phía xe hơi.

Rốt cuộc anh ta biết tại sao mình muốn đặt hồ sơ của Hạ Vị Văn ở khu B, mặc dù là bé gái mồ côi, nhưng điều kiện của Hạ Vị Văn rất khá, hơn nữa có gương mặt khiến người ta yêu thích.

Lần đầu tiên nhìn thấy, anh ta liền có cảm tình với cô.

Chỉ là trực giác của đàn ông có lúc cũng rất đáng sợ, quả nhiên hai người hoàn toàn không phải người của một thế giới.

Văn Văn ngơ ngác cầm dù đứng ở sau lưng anh ta, cảm thấy không giải thích được.

Trở lên xe, anh ta lạnh nhạt dặn dò trợ lý: "Ném hồ sơ của Hạ tiểu thư vào khu C!" Một máy chơi game bản số lượng có hạn khiến anh ta trực tiếp xử cô từ hình.

....

Về đến nhà, Giang Thiệu Cảnh tắm rửa sạch sẽ, mở ra một quyển tiểu thuyết nước ngoài, anh ta an tĩnh đọc.

Gò má chuyên chú của anh ta toát ra một cỗ khí chất đặc biệt và khó có thể hình dung, giống như là một pho tượng thạch cao đặt ở một góc, lạnh lùng, cô độc và yên tĩnh.

Chưa đọc được mấy dòng, tiếng điện thoại phá vỡ yên tĩnh của căn phòng.

"Giang tiên sinh, vị hôn thê của ngài nhất định muốn gặp ngài." Nhân viên quản lý dưới tòa cao ốc gọi điện thoại lên.

"Giang Thiệu Cảnh, đừng làm náo loạn quá đáng, thân phận của hai chúng ta đều không ném nổi thể diện đâu!" Điện thoại bị đoạt qua, truyền đến giọng nói dễ nghe mang theo ẩn nhẫn, uy hiếp của Phó Vịnh Bội.

"Lên đây đi." Anh ta cúp điện thoại.

Bắt đầu lui tới với Phó Vịnh Bội, chẳng qua là cảm thấy dung mạo và giọng nói của Phó Vịnh Bội làm cho anh ta rất hài lòng, đàn ông đều là động vật thị giác, huống chi anh ta thích dã tâm và thông tuệ của Phó Vịnh Bội.

Hiện tại? Thành thật mà nói, vừa nghe thấy giọng nói của cô ta, anh ta đã cảm thấy phiền.

Anh ta mở cửa để Phó Vịnh Bội vào nhà.

"Tôi còn tưởng rằng trong phòng có phụ nữ chứ!" Vừa bước vào, Phó Vịnh Bội liền chế giễu.

"Có phụ nữ không kỳ lạ, không có phụ nữ cũng không kỳ quái." Anh ta rót hai ly rượu cho mình và cô ta.

Anh ta có giấu phụ nữ hay không là ý nguyện của chính anh ta, sẽ không bởi vì cô ta mà thay đổi hoặc là thu liễm.

Ẩn ý trong lời nói khiến Phó Vịnh Bội đổi sắc mặt.

"Hôm nay tôi muốn hỏi anh một chút, tại sao tôi nghe nói anh đang xem mắt, anh giống như quên mất mình là người có hôn ước rồi thì phải?" Phó Vịnh Bội châm chọc hỏi.

"Tôi chưa từng quên." Anh ta trả lời vô cùng bình tĩnh.

"Vậy anh còn...."

"Giờ phút này có hôn ước, không có nghĩa là sau một phút chúng ta vẫn nhất định sẽ có hôn ước, đúng không?" Anh ta lạnh lùng hỏi ngược lại.

Phó Vịnh Bội thờ dốc vì kinh ngạc, "Anh có ý gì?"

Anh ta cười lạnh không trả lời.

"Anh muốn đá tôi?" Về mặt Phó Vịnh Bội đầy tức giận, "Rất tốt, anh đá tôi, không chỉ phá hủy tôi, cũng sẽ phá hủy chính anh! Tôi dám cam đoan, chỉ cần anh dám làm như vậy, tôi sẽ nói lung tung với truyền thông, đến lúc đó ngàn người chỉ trích, anh cũng không chiếm được chỗ tốt! Hơn nữa, sau khi xảy ra chuyện xấu này, sẽ không có ai dám bày tiệc rượu mừng với Yên Thiên Hạ!" Phó Vịnh Bội cô không phải là bị hù đến lớn sao!

"Chỉ là mấy năm gần đây, mọi người luôn dễ quên." Anh ta nhàn nhã nói.

Thật ra thì, đây cũng là bản khoán của anh ta, cho nên không tìm được "Bến tàu" tốt hơn, anh ta vẫn không thể dễ dàng lên bờ.

"Giang Thiệu Cảnh, tâm cơ của anh rất sâu, rất đáng sợ!" Trong lòng Phó Vịnh Bội lạnh lẽo nói qua.

"Tôi cũng tặng cho cô lời nói như vậy." Môi của anh ta lướt qua một nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đứng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18

"Tôi không thể bị anh phá hủy!" Danh vọng, hình tượng, những thứ này đều là cô vất vả xây dựng nhiều năm, Phó Vịnh Bội cô không thể thua trong tay Giang Thiệu Cảnh!

"Nói yêu đương với em trai, sau đó ân cần ước hẹn với anh trai. Lúc đó, Phó Vịnh Bội cô chưa từng sợ sao?" Anh ta hỏi ngược lại.

Cả người Phó Vịnh Bội cứng đờ.

"Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng bị người đùa bỡn." Không chút để ý nâng ly mời cô ta, giọng điệu băng hàn này làm cho người ta phát run.

"Tôi đùa bỡn ai? Lựa chọn kết hôn với anh là suy tính từ rất nhiều yếu tố, tôi thiếu thái độ là thành khẩn!" Phó Vịnh Bội đứng thẳng lưng, phủ nhận tất cả.

Đã từng có một đoạn thời gian rất dài, cô ta cũng rất khổ sở giữa, đấu tranh giữa tình yêu và tiền bạc, mà loại phụ nữ như cô ta cũng vĩnh viễn không thể có loại tình yêu uống nước cũng no bụng. Cô ta dứt khoát chọn con đường này, chỉ là không ngờ bước chân vào lại không có đường về.

Rất buồn cười, thì ra người yêu mà cô ta coi như tên nhà nghèo lại có xuất thân nhà giàu có. Không phải là sức quan sát của cô ta quá kém, mà là cách sống tùy tính của người yêu cô ta dẫn người ta đi nhầm đường.

"Nhưng thành khẩn của cô lại khiến Diệc Hân bỏ nhà ra đi, không phải sao? Dưới tình huống như vậy, cô cảm thấy chúng ta còn có thể có hôn lễ được ư?" Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng hỏi ngược lại.

Trên thế giới này có rất nhiều sai lầm, không phải một câu thật xin lỗi là có thể đền bù.

"Đừng làm như mình là anh em tình thâm, nói một cách thẳng thừng, anh chẳng qua chỉ là kẻ cướp đoạt thôi!" Phó Vịnh Bội phản kích.

Lời này khiến sắc mặt Giang Thiệu Cảnh trầm xuống.

"Cô điều tra tôi?"

"Đúng, tôi điều tra anh!" Phó Vịnh Bội thẳng lưng, "Anh và Diệc Hân chỉ là anh em nửa đường, năm đó mẹ anh là thư ký kiêm người tình của Giang đồng, nhưng cuối cùng Giang đồng vẫn nghe theo an bài của gia tộc kết hôn với thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, từ bỏ mẹ của anh! Chỉ là tất cả mọi người không ngờ lúc ấy mẹ anh đã lỡ mang thai, hơn nữa âm thầm mưu kế, chờ anh 16 tuổi, bà ta liền muốn mang anh vào nhà họ Giang! Giang đồng bị mẹ anh cuốn lấy, không còn biện pháp mới đồng ý suy nghĩ chuyện để cho anh nhận tổ quy tông! Nào biết chuyện này còn chưa có kết quả, Giang đồng vì đỡ dành an ủi Giang phu nhân, hai vợ chồng cùng gặp nạn trong tuần trăng mật. Năm ấy Diệc Hân chỉ có 12 tuổi, cho nên anh mượn cơ hội chống lại cả nhà họ Giang, lấy thân phận con trai trưởng gia nhập vào Yến Thiên Hạ!"

Sắc mặt của Giang Thiệu Cảnh càng ngày càng khó coi.

"Nhưng đến bây giờ có rất nhiều cổ đông ở 'Yến Thiên Hạ' vẫn không cách nào chân chính chấp nhận anh, bởi vì tất cả của anh đều là cứng rắn tranh đoạt từ trên người của Diệc Hân! Anh chỉ là tu hú chiếm tổ chim khách, Diệc Hân mới đúng là chủ nhân chân chính của 'Yến Thiên Hạ', là thái tử gia duy nhất được nhà họ Giang thừa nhận! Cho nên anh phải dựa vào hôn nhân để củng cố địa vị của mình, để 'Yến Thiên Hạ' thật sự không thể rời bỏ Giang Thiệu Cảnh anh!"

Nghe xong lời nhận xét đặc sắc, Giang Thiệu Cảnh giật quá hóa cười, "Cho nên cô hỏi hận?"

Một câu nói đánh trúng tim đen của Phó Vịnh Bội.

Đúng, cô ta hỏi hận, hỏi hận mình có mắt không biết vàng xem ngọc, nhưng thế giới này không cần nhất chính là hai chữ hỏi hận.

"Nghe nói, cô rất tích cực hỏi thăm tung tích Diệc Hân. Thế nào, muốn hợp lại?"

Phó Vịnh Bội bị hỏi không nói tiếng nào.

Cô ta không phủ nhận, ý niệm này thật sự đang xoay quanh mãnh liệt trong đáy lòng cô ta.

Nhưng là....

"Cô chết tâm đi, tôi hiểu tính cách Diệc Hân, coi như cô quỳ xuống cầu xin nó, nó cũng sẽ không quay đầu lại." Cặp mắt Giang Thiệu Cảnh thoáng qua tia mỉa mai.

Phó Vịnh Bội cắn môi dưới của mình gần như trắng bệch.

Lui tới bảy năm, sao cô ta có thể không biết tính tình người yêu mình. Chính vì như vậy, lòng của cô ta mới phải tràn đầy tuyệt vọng. Cô ta làm chuyện tuyệt tình như vậy, muốn quay đầu lại thật quá khó khăn.

"Diệc Hân có từng nói với cô hay không? Nói nghiêm túc, cô cũng không được tính là mối tình đầu của nó?" Giang Thiệu Cảnh rất "Tốt bụng" nói cho cô ta biết.

"Anh ấy từng đề cập qua một chút." Phó Vịnh Bội ôm thân thể, "Lúc cấp ba, anh ta và hoa khôi của trường từng lui tới hai, ba tháng, sau lại bởi vì tính tình không hợp cho nên chia tay."

Diệc Hân một khi yêu, là một người đàn ông bỏ ra rất nhiều tình cảm, chỉ cần cô ta hỏi, anh gần như chưa từng giấu giếm.

"Tính tình không hợp?" Giang Thiệu Cảnh giống như nghe được chuyện cười lớn, "Nó là người giao thiệp bạn bè rất rộng lớn, rất khó không hợp với tính tình người khác đây? !"

"Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?" Phó Vịnh Bội gay gắt chất vấn.

"Giang Diệc Hân đồng ý toàn tâm toàn ý kết giao với đối phương, nhưng hoa khôi của trường đó cũng như cô, ngoài mặt đối với nó ngàn y trăm thuận, thật ra thì vì chứng minh sức quyến rũ của mình, rất không chịu được cô đơn...."

Phó Vịnh Bội bị khinh thường, sắc mặt tái xanh một trận.

"Trong lúc tan lớp, Diệc Hân vô tình bắt gặp bạn gái và bạn tốt nhất của mình, hai người đó lại có thể ôm hôn ở trong phòng thể dục của trường."

Phó Vịnh Bội hít một hơi lạnh, cả người tê dại, "Vậy vận số anh ta thật đúng là không tốt, thì ra tôi không phải là người đầu tiên..." Dự cảm chẳng lành càng ngày càng nghiêm trọng.

"Cô không hỏi tôi tại sao biết rõ ràng như thế ư?" Giang Thiệu Cảnh "Tốt bụng" hướng dẫn cô ta.

"Tại sao anh biết?" Biết rõ là cạm bẫy, Phó Vịnh Bội vẫn không nhận được tò mò bước vào .

"Bởi vì chuyện kia huyền ảo rất lớn. Hoa khôi của trường vì muốn kéo nó quay lại, không chỉ vừa khóc vừa gào đơn giản như vậy, đối phương vì nó tự sát hai lần, chảy rất nhiều máu!" Nụ cười hả hê của Giang Thiệu Cảnh rất lạnh lẽo, rất máu tanh.

Tự sát?

Phó Vịnh Bội nắm chặt nắm tay.

"Kết quả thế nào?"

"Kết quả, nó vẫn bỏ rơi người ta như thường, coi như đối phương lại vì nó chết mười lần cũng vô dụng!" Mối mong của Giang Thiệu Cảnh nói ra kết quả vô tình.

Nghe được kết quả này, Phó Vịnh Bội nhắm mắt, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Đúng, tính cách của người yêu cô ta chính là dứt khoát như vậy.

Cho nên vào lúc hôn lễ, cô ta mới có thể mỉm cười làm bộ không biết anh, mà không phải lấy xuống khăn voan trắng.

"Phó Vịnh Bội, coi như cô có thủ đoạn kinh người, có thể vẫn hỏi Diệc Hân, nhưng tôi đây là cửa đầu tiên cô không qua được!" Giang Thiệu Cảnh tàn nhẫn bỏ đá xuống giếng, "Bây giờ tôi là người đứng đầu nhà họ Giang, tương lai em trai tôi muốn kết hôn với người nào, trước hết phải lấy được sự đồng ý của tôi, không phải con mèo, con chó nào cũng có thể tùy tiện vào cửa chính nhà họ Giang chúng tôi!"

"Nói nhiều như vậy, anh còn chưa nói kết quả của người bạn tốt kia." Lúc mở mắt, trên mặt cô ta không còn chút dấu vết khổ sở nào, bờ môi của cô ta đã lộ ra nụ cười, nói sang chuyện khác.

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu Giang Thiệu Cảnh chọn cô ta, đủ trấn định trước bất cứ chuyện gì.

"Có thể có kết cục gì, đoạn giao mà thôi." Anh ta hỏi hột.

"Phải là cả đời không qua lại với nhau đi, anh ấy sẽ không lãng phí hơi sức đi thù hận hoặc là trả thù, phương pháp tốt nhất của anh ấy chính là không đếm xỉa tới." Phó Vịnh Bội khẽ mỉm cười, đáp trả từng chữ, "Giang Thiệu Cảnh, anh ấy không phải trốn tránh nên bỏ nhà ra đi, mà là...."

"Anh ấy không bao giờ muốn gặp lại anh và tôi nữa!"

Giang Thiệu Cảnh chấn động nặng nề.

"Ham muốn khống chế của anh rất mạnh, nhưng rất đáng tiếc, anh không khống chế được Giang Diệc Hân!" Mặt Phó Vịnh Bội lộ vẻ tiếc hận, "Hon nữa, Giang Thiệu Cảnh, tôi đã không còn đường lui nào, cho nên chúng ta chỉ có thể đồng sinh cộng tử!"

....

Ánh rạng đông dần dần xuất hiện, bầu trời tràn ngập những rặng mây lơ lửng, khó bề phân biệt. Giang Thiệu Cảnh dựa vào bên cửa sổ, ngón giữa đốt thuốc, khói mù lượn lơ ở bên trong, suy ngẫm đến mất hồn.

"Xấu hổ, xấu hổ, đứa bé xấu hổ không ai muốn!"

"Bò như chó đi, chỉ cần mày bò như chó, tao liền bỏ qua mày!"

"Không thể bởi vì con là cô nhi liền đánh những bạn học khác, tính tình con cực đoan lại kiêu ngạo như vậy, giáo viên không có biện pháp để cho con đạt được đạo đức đủ yêu cầu."

....

Cho đến khi người phụ nữ kia xuất hiện, vận mạng của anh ta mới thay đổi

"Sau này con họ Giang. Nhớ, con phải vĩnh viễn mang họ Giang!"

Khi người phụ nữ kia dẫn anh ta đi tới trước tòa nhà đó.

"Con là Giang Thiệu Cảnh, sau này con phải cướp đi toàn bộ mọi thứ ở chỗ này."

Tòa nhà kia cực kỳ xinh đẹp, cánh cửa cũng lộ ra ánh sáng rực rỡ, căn phòng ở dưới đất của anh ta vĩnh viễn đều là mùi ẩm thấp, dường như trong nháy mắt liền bị đánh tan tành.

Mở cửa là một thiếu niên.

"Em là Giang Diệc Hân, anh là ai?" Cho dù quần áo của anh ta dơ dáy bẩn thỉu, thiếu niên đó vẫn lộ ra nụ cười sáng ngời với anh ta.

Sau lưng thiếu niên xuất hiện một người đàn ông, diện mạo tuấn tú sạch sẽ, môi mông kiên nghị, giống như khắc ra từ một khuôn mẫu với thiếu niên đó.

"Anh là Giang Thiệu Cảnh, là anh của em, con của ông ta!" Anh ưỡn ngực nói từng chữ, đã tâm ****.

....

Mặt trời dần dần mọc lên từ đường chân trời phía đông, cho đến khi chiếu rọi cả một vùng đất.

"Mệt quá." Một buổi tối không ngủ, hai chân Văn Văn đau nhức đến phát run.

Cô nặng nề thở ra một hơi.

Mặc dù mệt đến gần như sắp ngã xuống, nhưng Văn Văn thành công ôm được máy chơi game bản số lượng có hạn, khoe mẽ vẫn lộ ra nụ cười đơn thuần và thỏa mãn.

"Mình sẽ nói với sâu róm, mình muốn.... chia tay với anh ta, máy chơi game bản số lượng có hạn này là quà chia tay, anh ta chắc chắn sẽ tức giận một chút?" Nghĩ đến điểm này, chân mày cô nhíu lại.

Đều do cô không tốt, "sâu róm" nói với mọi người anh ta là bạn trai của cô, cô lại không giải thích, làm chuyện phát triển đến mức này.

Nhưng hiện tại cô....

"Mình không thể có bạn trai, mình muốn thích Giang Diệc Hân, cho dù chỉ là tiếp tục thăm mền mà thôi...." Ôm máy chơi game, cô dùng tiếng nói nhẹ giống như lông vũ níu nòn

Cảm giác nhip tim ngực đầu trở lại, mãnh liệt như vậy, cô hoàn toàn không có cách nào trốn tránh. Việc có thể làm chỉ là để cho đóa hoa trong trái tim yên lặng nở rộ, có thể nở rộ hoàn toàn.

"Máy chơi game.... nhờ mày rồi!" Cô khẩn cầu tất cả có thể thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19

"Văn Văn, cô tới đây đi." Trong phòng bếp, Giang Diệc Hân đang gọi cô.

"Ừ!" Cô vẫn ngồi ở trong phòng khách tùy thời đợi lệnh, nhảy dựng lên.

"Rau dưa đó đều là loại già, không thể xào ăn được nữa, cũng không nấu canh được! Bên trong củ cải trắng đều là loại già rỗng ruột, không có cách nào làm thịt bò hầm củ cải, hơn nữa nếu như hầm thịt bò cách thủy, cô phải mua thịt bò nạm, mà không phải loại thịt sườn bò mắc tiền này! Mùa hè đừng mua bao tử heo, đầy mùi khai, tôi không làm món này được. Cua cô mua lại không có thịt, lúc cô mua thức ăn phải khôn khéo một chút, đừng có bộ dáng vừa nhìn liền biết là người dễ dàng bị làm thịt! Còn nữa, không cần lập tức mua nhiều thức ăn như vậy, với loại thời tiết này, ngày mai thức ăn sẽ không còn tươi nữa...."

Anh đứng ở phía trước nói cho cô nghe rất nhiều, thấy phía sau không nói tiếng nào, cho là cô tức giận, quay đầu lại liền phát hiện cô đang nghiêm túc ghi chép.

Anh bật cười, trời rất nóng đứng ở phòng bếp, buồn bực khi phải đối mặt với một bàn nguyên liệu không thể nấu ăn được trở thành hư không.

"Muốn phản bác lời tôi nói không?" Cầm cái xiên xào đồ, anh cười hỏi.

Văn Văn vội vàng lắc đầu.

Dáng vẻ nhu thuận của cô thành công làm anh vui vẻ, Giang Diệc Hân hắng giọng cười một tiếng, xoa xoa tóc của cô, "Thật biết nghe lời!" Từ nhỏ đến lớn luôn muốn có một em gái ngoan như vậy.

Tay anh khẽ chạm trán của cô, nghiêm chỉnh mà nói, tiếp xúc tay chân không đáng kể chút nào, nhưng vào lúc này gương mặt Văn Văn lại nóng lên, đầu óc choáng váng, gần như đứng không vững bước chân.

Cô vội vàng mở to mắt, không dám ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, như vậy sẽ khiến tim cô đập nhanh đến sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khoảng cách gần như vậy, cô thật sợ sẽ bị anh phát hiện, lực hút của anh với cô thật quá mạnh mẽ.

"Hiện tại cũng gần tám giờ, tôi làm cơm chiên thịt bò với trứng đơn giản, chúng ta tạm chấp nhận được không?" Anh nhìn đồng hồ treo trên vách tường một chút, thời gian quả thật đã rất trễ, trọng điểm là bụng anh đã cực kỳ đói, cả người cực kỳ mệt mỏi, không muốn nấu món quá phức tạp.

Ngày đầu tiên "Bắt đầu nấu ăn", anh liền muốn lười biếng.

Thật may là cô không có chỉ trích anh, rất dễ nói chuyện, "Ừ!" Văn Văn gật đầu đồng ý.

Chỉ cần có đồ ăn, miễn là có thể nắm được tay nghề của anh, cô đã cảm thấy thật thỏa mãn.

Tốn 10 phút, anh làm xong bữa ăn tối.

Văn Văn đang cầm cơm chiên thịt bò với trứng anh đưa tới, cúi đầu nhìn thức ăn trong tay. Trong mũi ngửi thấy được một cỗ mùi thơm ngào ngạt của món ăn, hương vị kia đập thẳng vào mặt, lượn quanh ở mũi cô, chui vào lòng của cô, để cho hô hấp cả người cô đều không thông thuận.

"Nhìn không ngon?" Anh ngồi mở miệng lớn ăn cơm chiên, nghi ngờ hỏi cô đang cầm chén ngơ ngác không nhúc nhích.

"Không có, không có...." Văn Văn phục hồi tinh thần, vội vàng nhét cơm chiên thịt bò vào miệng, nhanh chóng nuốt xuống, bởi vì ăn quá nhanh nên bị nghẹn, thậm chí ho khan vài tiếng.

"Xem ra rất không được hoan nghênh." Thấy cô không thưởng thức, chỉ "Nuốt", Giang Diệc Hân sờ sờ cằm của mình, vô đoán nói.

Anh đưa một ly nước ấm cho cô, để cho cô có thể thuận lợi nuốt cơm xuống.

Cúi đầu, anh lại nhém thử một miếng, không phải anh kiêu ngạo, anh thật cảm thấy mùi thơm bốn phía, mùi vị đậm đà, tay nghề của mình quả thật rất tuyệt.

"Không, không phải, ăn rất ngon!" Cô uống vài ngụm nước mới có thể thuận lợi nuốt xuống.

Cô vội vàng giải thích, chỉ sợ anh hiểu lầm, cảm thấy cô không biết phân biệt, không "quản" cô nữa.

"Làm ơn, tôi chỉ là không tin tưởng vị giác của cô, tôi rất có lòng tin với tài nấu nướng của mình!" Chân mày anh cau lại.

"Ừ." Văn Văn vội vàng cúi đầu tiếp tục ăn cơm, lại không dám ngẩng đầu.

"Hôm nay cơm chiên, ngày mai mình tan việc sớm, nên nấu món ngon gì cho vợ con ngu ngốc của chúng ta đây?" Vừa ăn, anh vừa lăm bằm lằm bằm, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, "Đúng rồi, ngày mai cô đi mua một ít tôm, tôi trở về sớm, làm tôm tôi cho cô ăn!"

"...." Cô vui đầu ăn cơm.

"Không phải là tôi tự khen mình, đi theo tôi, cô thật có phúc, tôi sẽ làm cho cô ngày ngày vui vẻ!" Tâm tình của anh rất tốt, tự biến tự diễn.

"...."

Thấy mình nói đùa mà xung quanh không có động tĩnh gì, cũng không phản bác một tiếng, anh ngược mắt nhìn thấy bên má cô đột nhiên nhiễm hồng.

"Sao cô lại đỏ mặt?" Anh nghi ngờ cúi người đến gần cô.

Có phải do nhìn cười không? Buồn cười liền hào phóng bật cười đi, da mặt anh dày lại không sợ bị tổn hại.

"Không có, thời tiết hơi nóng." Cô nói qua loa, còn dùng tay quạt quạt gò má nhiễm đỏ của mình.

Văn Văn, bản thân cô đã 24 tuổi rồi, không phải thiếu nữ 18 tuổi đang thắm mẹn anh đâu! Cô liếc mạy nhắc nhở mình, sờ lên khuôn mặt của mình, không để cho nó tiếp tục nóng lên nữa.

"Đúng, mấy ngày nay có chút nóng, nhưng trong phòng khách mở điều hòa thì quá hao tốn điện rồi, chúng ta nhịn một chút, chờ tháng bảy, tháng tám nóng thêm chút nữa, chúng ta sẽ xa xỉ một phen!" Điện nước đều là cô gánh, anh không muốn làm cho cô bé ngốc này gánh kinh tế quá nặng, vì thế cho dù mình nóng đến sắp nằm bò cũng quyết định tiếp tục nhịn.

"Ừ." Cô không có ý kiến đáp nhẹ đồng ý.

....

Tôi thật sự rất luyến tiếc ăn hết chén cơm chiên thịt bò này! Lúc ngo ngác cảm cơm, phải rất cố gắng khắc chế mới có thể không xông về phòng, chụp hình lưu niệm trước. Thật tiếc nuối, không có dũng khí như vậy....

Bị ánh mắt hoài nghi của anh nhìn chăm chú, tôi cảm thấy mình giống như bị cuốn vào trong ánh mắt mênh mông như biển của anh, tâm sắp bị biển nuốt hết, như là bị thiêu đốt.

Anh gọi nhỏ ngu ngốc rất thân mật, bộ dạng anh cười lên thật là đẹp mắt.

"Chúng ta" "Chúng ta", anh há miệng là "Chúng ta", ngậm miệng cũng "Chúng ta", thật sự rất thích hai chữ này.

Thật là sợ ngu ngốc của mình sẽ dọa anh, cho nên tôi nói thời tiết hơi nóng. Thuận tiện nhắc nhở mình, ngày mai phải tìm lý do tự nhiên hơn.

....

Đêm đó, Văn Văn ghi chú mấy dòng chữ này trong nhật ký.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20

Ăn tối xong, Văn Văn "Bắt đầu làm việc", đôi tay mịn màng vươn vào trong bồn rửa bát đầy bọt, cô cười híp mắt, bắt đầu tỉ mỉ rửa bát.

Từng cái bát được cô rửa sạch sẽ, cô ca hát trong lòng, nhưng mà, tính cách của cô vốn hướng nội, cùng lắm, cũng chỉ là mặt nóng hừng hực mà dùng âm lượng chỉ mình có thể nghe được, khẽ hát.

Giang Diệc Hân giúp cô sắp xếp bát đĩa xong mới đi tắm, sau khi tắm xong, anh mặc một cái áo phông trắng nhàn nhả ngồi ở phòng khách đọc báo buổi tối:

Công ty trò chơi SquareEnix nổi tiếng tung ra 200 bản hạn chế kỷ niệm tròn mười năm máy chơi game “Ảo tưởng cuối cùng” ra đời, làm cho nhóm người mê Võng Du điên cuồng tranh giành. Rạng sáng ngày hôm nay, người đứng trước cửa của cửa hàng XX giữ độc quyền về máy trò chơi này đã xếp thành hàng dài, Thượng Hải cả đêm đều có mưa nhỏ, nhưng mà, không hề làm giảm nhiệt tình của những người tuổi trẻ mê Võng Du.

dien.da.n.le.q.uy.don

Vẫn dĩ, Giang Diệc Hân cũng chỉ là tiện tay xem qua thôi, nhưng mà, bức hình đăng trên báo kia, thật sự nhìn rất quen mắt, dường như anh đã gặp qua ở đâu đó rồi thì phải.

Anh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên túi ny lông màu trắng trên ghế sa lon kia, anh mở túi ra, quả nhiên, chính là cái máy chơi game trong bức hình.

“Văn Văn, cô rất thích chơi game sao?” Đứng dựa vào cửa phòng bếp, Giang Diệc Hân cười như không cười hỏi.

Văn Văn đang rửa chén, nghe được câu hỏi của anh, lập tức nghiêm túc.

“Bình thường...” Cô hơi chột dạ.

Có phải mình luôn thức suốt đêm để chơi game bị anh biết được không? Ở chung dưới một mái nhà, hình như khó mà không bị bắt gặp?

Cho dù biết đây là tự do của mình, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng không yên.

“Thế này mà nói là bình thường sao?” Giang Diệc Hân vừa cười vừa giơ cái máy chơi game bản hạn chế trên tay lên.

Văn Văn mở to mắt, thầm trách mình quá sợ ý, không nên để máy chơi game ở trên ghế sa lon.

“Đội mưa đứng suốt đêm xếp hàng có mệt không?” Giang Diệc Hân thuận miệng hỏi một câu.

“Ừ...” Văn Văn không dám ngẩng đầu lên.

“Mắc mưa?” Giang Diệc Hân nhìn cô một cái.

“Ừ.” Văn Văn thành thật trả lời.

“Không bị sốt chứ?” Anh tiếp tục hỏi.

“Không.” May mà về sau có một cái ô, hơn nữa, sức khỏe của cô rất tốt, không dễ ngã bệnh được.

Thật ra thì, anh có một người bạn đang làm ở tổng đại lý máy chơi game ở Thượng Hải, nếu như cô sớm nói cho anh biết, anh gọi một cuộc điện thoại là có thể dễ dàng giải quyết.

Anh đang muốn nói cho cô biết thì.

“Không, không phải là cho tôi dùng, đúng, là bạn...” Sắc mặt Văn Văn hơi trắng bệch, sắp không gánh nổi áp lực, nhẹ giọng giải thích.

Cứ như vậy bị Giang Diệc Hân một hỏi một đáp, làm cho cô chợt nhớ tới Giang Thiệu Cảnh đã nói, “Cô Hạ, lãng phí cả một buổi tối, chỉ để lấy được chiếc máy chơi game phiên bản hạn chế, cô không cảm thấy, cuộc sống cứ trôi qua như vậy, lãng phí thời gian một cách đáng xấu hổ hay sao?”

Nếu Giang Diệc Hân cũng có cái nhìn như vậy, cô nên làm gì bây giờ? Dù sao, Võng Du có thể khiến con người mất ăn mất ngủ, nhưng mà đối với những người không hứng thú, thì không hề tán thành.

Bò.Công.Anh-d.d..l.q.d

Về việc Giang Thiệu Cảnh nghĩ thế nào về cô, Văn Văn vốn không so đo, dù sao, đối phương cũng chỉ là người xa lạ, nhưng mà, nếu người đó đổi thành Giang Diệc Hân...

“Sao vậy?” Giang Diệc Hân thu lại nụ cười.

“Anh Sâu Róm nghe nói tôi ở Thượng Hải, liền nhờ tôi mua hộ máy chơi game...” Văn Văn một năm một mười khai báo lại mọi việc.

Cho nên, cô thật sự không mê chơi game như vậy, nếu như anh không thích cô chơi game, thì cô...

Hạ Vi Văn, rốt cuộc mày đang khấn trương cái gì? Anh ấy chỉ thuận miệng hỏi mấy câu mà thôi, mày lại nghĩ đi đâu vậy?

Càng nghe, sắc mặt của Giang Diệc Hân càng trầm xuống.

Lúc đầu, anh thực sự chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi, sợ cô bị bệnh mà còn kiên trì đòi rửa chén, nhưng mà, bây giờ, anh không có cách nào làm

như mình không nghe thấy lời giải thích của cô.

“Trò chơi này rất hay, cô đã xếp hàng cả đêm chỉ để đưa cho người khác, vậy thì đưa cho tôi cũng được!” Nụ cười trở lại trên gương mặt anh, anh làm như không có chuyện gì ném ra một câu như vậy.

Cái gì? Nghe vậy, Văn Văn tròn tròn mắt.

“Giang, Giang... Hân!”

Văn Văn vội vàng gọi anh lại, nhưng mà, Giang Diệc Hân làm như không nghe thấy, cầm máy chơi game của cô, xoay người trở về phòng!

...

Văn Văn ngồi ở trong phòng của anh, khăn trương nhìn anh.

Mà người bị nhìn chăm chú, ngược lại gương mặt lại tự nhiên thoải mái, siêu cấp vui vẻ chơi game.

Sau khi lại chém giết xong một cửa ải, anh đầu cũng không quay lại, lạnh lạnh nói một câu, “Không tệ, cảm giác, tốc độ, hình ảnh đều rất được.”

Văn Văn nuốt cổ họng, nhìn cái ót anh, cẩn thận, “Vậy, chơi có vui không?”

“Vui chứ, đã rất lâu rồi tôi không được chơi trò chơi vui như vậy!” Thật ra thì, kể từ khi lên cấp ba, anh đã không còn quá mê chơi game nữa.

“Vậy, vậy... Vậy thì tốt rồi.”

Lại đợi một lúc lâu, đến lần thứ ba cô ân cần pha trà cho anh thì Giang Diệc Hân liếc nhìn đồng hồ báo thức.

“Gần mười một giờ rồi, hôm qua cô một đêm không ngủ, có phải bây giờ nên về ngủ rồi không?” Cô nam quả nữ, còn ở trong một không gian nhỏ như vậy, vẫn nên kiêng dè một chút thì hơn.

Nghe vậy, Văn Văn đang định ngồi xuống lần nữa, bỗng cách ghế ngồi khoảng vài mi li mét, do dự, đấu tranh lại hỏi, “Này, máy chơi game rất được hả?”

“Không tệ.” Nhân lúc đang chém giết, anh xoay người lại, nở nụ cười cực đẹp với cô, miệng đột nhiên trở nên cực kỳ ngọt, “Cảm ơn Văn Văn, món quà sinh nhật này, tôi rất thích!”

Quà sinh nhật? Không biết là bị nụ cười của anh mê hoặc, hay là bị câu nói của anh dọa sợ, Văn Văn cảm thấy đầu mình hơi choáng váng.

“Nhưng mà... Nhưng...” Văn Văn lắp bắp.

“Ngày đó tôi mời cô đi ăn cơm, nhưng cô không tặng quà cho tôi, vừa hay, món quà này, tôi vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng thích, cho nên, cảm ơn cô!” Anh cố ý dùng vài chữ vô cùng liên nhau, hơn nữa còn nói cảm ơn.

“Giang... Hân, anh đừng có đùa!” Văn Văn bị anh bắt nạt đến sắp khóc rồi.

Máy chơi game này thật sự rất quan trọng với cô, không thể đưa cho anh được.

“Ừm hừ.” Anh từ chối cho ý kiến, hừ nhẹ một cái.

Đùa? Anh cũng không có đùa, hiện tại anh vô cùng nghiêm túc.

“Tôi... Ngày mai tôi đi mua, anh thích gì, tôi đều mua cho anh!” Cô ngồi xổm trước mặt anh, vỗ tay cầu xin tha thứ.

“Tôi chỉ thích cái máy chơi game này!” Nào ngờ, anh vô cùng không nể mặt mà từ chối.

Văn Văn gấp đến độ hốc mắt cũng đỏ lên, nhưng mà anh căn bản không nhìn thấy.

Nhưng mà, lần này anh ngồi chơi game, rõ ràng trầm mặc đi rất nhiều.

Cô kéo vạt áo anh, anh không để ý tới, cô tiếp tục cẩn thận từng li từng tí kéo kéo.

“Văn Văn, nếu tôi thích một cô gái, đừng nói để cho tôi đứng suốt đêm chờ mua máy chơi game, cho dù đứng vài đêm cũng không có vấn đề gì, chỉ cần cô ấy có thể vui vẻ là được!” Đang chơi game, đột nhiên anh nói ra một câu này.

Cô biết, ai mà làm bạn gái anh sẽ rất hạnh phúc, khi đó cô cũng rất hâm mộ Phó Vinh Bội, nhưng mà cô không hiểu, tại sao anh lại nói một câu này.

Tiếp tục kéo góc áo của anh, Văn Văn tội nghiệp tiếp tục nín lấy anh.

Trả lại cho tôi đi mà! Cầu xin anh!

“Nhưng mà ngược lại, tôi vô cùng thích một vật, muốn bạn gái tôi cực khổ đứng xếp hàng suốt đêm để đổi lấy? Đàn ông cái rắm gì!” Anh hừ lạnh một tiếng.

Anh đem suy nghĩ bày tỏ đầy đủ rõ ràng, anh nhìn không vừa mắt, anh vô cùng khó chịu với cái tên Sâu róm kia! Muốn thì sao không tự mình đi mà xếp hàng, cái thể loại đàn ông gì vậy!

di.e.n.d.a.l.q.u.y.do.n

Văn Văn cái hiểu cái không anh tại sao đột nhiên lại tức giận, nhưng mà...

“Giang... Hân” Nước mắt của Văn Văn đều sắp rơi xuống rồi.

Cái máy trò chơi này, đối với cô thực sự rất quan trọng.

Nhưng mà, Giang Diệc Hân chỉ hất tay cô ra, mắt hí thành một đường thẳng, cô ý làm bộ đáng đáng yêu, cười với cô lặp lại một lần nữa, “Tôi rất thích món quà sinh nhật này, cảm ơn tiểu ngu ngốc của nhà chúng ta, vất vả rồi.”

Anh thật sự muốn nhìn xem, bị anh cướp đi quà tặng, tên côn trùng kia sẽ ** giận dữ như thế nào, anh thật muốn nhìn một chút, cô sẽ tiếp tục bị bạn trai ức hiếp như thế nào!

“Chờ đến sinh nhật của tiểu ngu ngốc nhà chúng ta, tôi cũng sẽ trả lễ lại như vậy, đưa một phần đại lễ cho cô.” Anh thực sự thích cô bé thuần khiết hiền lành này, cho nên, nếu muốn anh đi đội mưa xếp hàng một đêm, anh cũng OK!

Anh đều đã nói như vậy, cô còn có thể làm sao?

Trong nháy mắt, Văn Văn có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Không có quà tặng chia tay, cô chia tay với tên Sâu Róm kiểu gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21

Tối hôm qua, anh có nói, nếu buổi sáng anh dậy sớm được, sẽ nấu cháo cho tôi.

Vừa rời giường, tôi liền nhìn thấy một bát cháo trên bàn.

Tôi nếm thử một miếng, hương vị đậm đà ấm áp, tan ra ở trong khoang miệng, quán quanh đầu lưỡi.

Tôi nhướn mày, vẻ mặt giãn ra, anh ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy liền hỏi, “Ngon không?”

“Ngon, rất ngon!” Tôi cười gật đầu phụ họa.

Ăn ngon đến mức, thật sự muốn cất kỹ.

“Ừ, tôi cũng cảm thấy đồ ăn trong tiệm cháo ở tầng dưới cũng không tệ lắm.”

Chỉ một câu nói, làm cho mặt tôi ngốc trệ, thật may là, anh không phát hiện ra.

Đã không còn sự rung động kia, cúi đầu, nếm lại một lần nữa, hương vị ở lưỡi đã trở nên biến dạng.

Chỉ là, hôm nay nhìn thấy anh, hô hấp vẫn cảm thấy khó khăn như vậy. Lần này, tôi phải mất bao lâu, mới có thể dập tắt được sự rung động đang hồi sinh ở trước ngực.

(Một trang nhật ký)

Rốt cuộc, khi nào cô mới có thể cầm lại chiếc máy chơi game kia đây? Sâu Róm đã nhiều lần thúc dục Văn Văn, cô đều chỉ có thể áp ứng.

“Vân Vân, tôi ra ngoài đây!” Sau một tiếng kêu, Vân Vân vội chạy ra khỏi phòng, chỉ kịp nghe được tiếng đóng cửa.

Trên bàn, còn có một chén cháo thịt nạc trứng muối.

Mấy ngày hôm này, cô và Giang Diệc Hân đều ăn cháo ở tiệm cháo dưới tầng này. Giang Diệc Hân vừa rời giường, gọi trước một cuộc điện thoại xuống tầng dưới, chờ khi anh tắm xong, cháo nóng hổi cũng được đưa tới nơi.

Mỗi lần, anh đều để lại cho cô nhiều hơn một chút, đây chỉ là sự hào phóng với người ở chung mà thôi.

Không hơn.

Vân Vân cảm thấy mình vừa vui vẻ lại vừa mất mát mâu thuẫn nhau.

Đặc thù của nghề nghiệp, vì thế anh rất bận rộn, hơn nữa, Tổng Biên Tập của tòa soạn bọn họ yêu cầu đối với công việc vô cùng nghiêm khắc. Ngày đó vốn anh đồng ý về nhà sớm, nhưng mà, tạm thời có một cuộc phỏng vấn phải làm, cô chỉ có thể để đồng tử vừa mới mua vào trong tủ lạnh, nhưng mà cô dám mở miệng thúc giục lung tung, thực sự không dám.

di.e.n.da.n.l.e..q.u.y.do..n

Buổi trưa, cô mở tủ lạnh ra, lấy ra một khối đã đông thành đá, bỏ vào trong lò vi sóng để đã đông.

Đó là cơm chiên thịt bò anh làm ngày đó vẫn còn thừa lại, ngày hôm sau anh bảo vứt đi, nhưng mà, Vân Vân lại bỏ chúng nó vào trong ngăn đá, mỗi ngày ăn một bát nhỏ.

Thật đáng tiếc, hôm nay là bát nhỏ cuối cùng rồi.

Bát cơm sau khi được làm nóng, Vân Vân lấy một cốc nước vừa nhai kỹ nuốt chậm, vừa lăm vào trầm tư.

Aizzz, phải làm thế nào đây? Vốn định làm vẻ mặt nghiêm túc, hướng Giang Diệc Hân cứng rắn lấy lại, nhưng mà, dáng vẻ của anh có vẻ vô cùng thích, ngay cả đi làm cũng mang máy chơi game theo.

Anh thật sự thích như vậy... Cô có thể mở miệng kiểu gì đây? Nhưng mà, không có máy chơi game này như đã hứa, chắc hẳn Sâu Róm sẽ vô cùng tức giận ?!

“Tĩnh tĩnh”

Vừa nghe thấy tiếng báo có tin nhắn, da đầu Vân Vân liền tê dại, mở ra đọc, quả nhiên...

“Đầu gối, hôm nay là ngày chân nhân tử cuối cùng, em nhất định phải xuất hiện đấy!!! Còn nữa, tiện thể mang máy chơi game cho anh nha!!!”

Xem ra, thật sự không thể tránh được rồi...

...

Đây là lần đầu tiên Vân Vân đi gặp bạn trên mạng, cảm giác đặc biệt thấp thòm.

Chuyên gia đều nói, một cô gái nếu như không có võ công hạnh nhất cùng trí thông minh, thì ngàn vạn lần không được đi gặp mặt bạn khác phái trên mạng. Mà Vân Vân tự nhận mình một không có võ hai không có trí thông minh, cho nên, cô vẫn không đem thể giới ảo, dẫn đường đến hiện thực.

“Lương, Lương Vũ, cậu... Cậu đến chưa?” Đi được vài bước, Vân Vân liền khẩn trương lấy điện thoại ra.

“Yên tâm đi, mình đến rồi! Cậu cứ đi về phía trước đi, nếu thật sự có gì không đúng, mình sẽ báo cảnh sát giúp cậu.” Lương Vũ đáp lại cô.

“Này, không cần khoa trương như vậy chứ?”

“Ai nói không cần khoa trương như vậy? Người trên thế giới mạng đều là giả dối, tuyệt đối không chân thật, nếu các người gặp mặt, phát hiện đối phương không hề đối với mình chân thành như vậy, hơn nữa, khả năng có thể rất không an toàn, thì làm thế nào? Cậu không đọc báo sao? Có một cô gái cũng đi gặp bạn trên mạng, kết quả là uống một ly nước đã bị bỏ thuốc mê, ngày hôm sau tỉnh lại, nằm ở trong bồn tắm, một bên thân đã bị người ta cắt mất rồi!” Lương Vũ cố ý hù dọa cô, “Cậu chính là người ngốc nhất trong những người ngốc, ngộ nhờ bị người ta bán đi, có khi còn ngồi đếm tiền cho bọn họ!”

Vân Vân càng nghe càng sợ, “Chắc sẽ không như vậy đâu, mình quen anh ấy lâu như vậy...”

“Cậu thì biết cái gì, cậu chỉ nghe đối phương kể về tình trạng của bản thân, anh ta nói anh là là kỹ sư phần mềm máy tính, chẳng lẽ cậu coi là thật sao? Cậu có nghĩ đến, mình có thể bị lừa không, biết người biết mặt nhưng không biết lòng”

Tối hôm qua cô nghe Lương Vũ nói một tràng như vậy thì do dự hỏi, “Nếu cậu đã cảm thấy hứng thú như vậy, thì đi cùng mình đi?”

“Hừ, ai nói với cậu là mình thấy hứng thú?” Lương Vũ kêu oan.

Nhưng mà hôm nay, Lương Vũ vẫn chủ động xuất hiện.

“Mình là thấy chúng ta là bạn bè, không nên để cho cậu dễ dàng bị người lừa đi như vậy...!” Thật ra thì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Lương Vũ vẫn luôn hiểu kỳ Sâu Róm trông như thế nào, mới có thể đi cùng Văn Văn.

Văn Văn tâm sự nặng nề bước về phía trước, đi tới nơi đã hẹn.

Cách đó không xa, có một người con trai đang đứng không ngừng nhìn đồng hồ trên tay, người con trai này gầy gò cao lêu nghêu, dáng vẻ bình thường, nhưng lưng không được thẳng, mặc dù chưa tới mức gù lưng, nhưng mà không có cách nào làm cho người ta cảm giác cao lớn.

Bồ.Công.Anh-d.d..l.q..d

Hắn đeo một mắt kính gọng đen, dưới khoe miệng có một nốt ruồi, chỗ đó, tục gọi là nốt ruồi phúc khí.

Trước đó Văn Văn cũng có nhìn qua hình của Sâu Róm, cô lập tức nhận ra hắn, nhưng mà giùng giàng do dự, Văn Văn vẫn không có cách nào thoải mái mà đi đến phía trước được.

Đặc biệt là, trong tay cô trống trơn, không có máy chơi game tiếp thêm can đảm cho cô!

Có lẽ cô đứng lẻ mề ở đó quá lâu, trong nháy mắt bốn phía đều nhìn vào, tên con trai có nốt ruồi nhìn về vị trí cô đang đứng, ánh mắt rõ ràng dừng một chút.

“Bên kia có một tiểu mỹ nữ đang nhìn cậu kìa.” Một người con trai gầy như cây gậy trúc đứng cạnh hắn nói, đẩy đẩy hắn, nói đùa, “Có phải là Đầu Gỗ không?”

“Không thể nào!” Người con trai có nốt ruồi xua xua tay, nhưng hai mắt vẫn nhìn về phía Văn Văn, “Nếu Đầu Gỗ xinh đẹp như vậy, chắc chắn sẽ không suốt ngày che che giấu giấu như vậy.” Không thể nào, cho nên, mục đích hắn đến đây hôm nay chỉ là muốn lấy máy chơi game thôi.

“Nhưng mà, cô ấy vẫn luôn nhìn cậu!” Đồng bạn lại nhắc nhở hắn.

“Thật sao? Để cô ấy nhìn thêm mấy lần đi, ai kêu anh đây lớn lên đẹp trai như vậy!” Chàng trai có nốt ruồi sờ sờ đầu, tuy rằng nói tự mãn như vậy, nhưng ánh mắt vẫn lảng lảng, nhẹ nhàng nhìn về một bên.

Một lúc lâu, Văn Văn vẫn đứng im tại chỗ, tiếp tục gầy gù, từ chối thật lâu, cô lấy dũng khí, đang muốn bước về phía trước.

Đột nhiên, một dáng vẻ thon dài cách đó không xa, bóng dáng anh tuấn đập vào mắt của cô.

“Giang Hân, cậu cũng tới hội triển lãm chụp ảnh mấy em gái sao?”

“Hết cách rồi, trang báo mình phải làm kỳ này, chuẩn bị làm một kỳ về nữ thần Võng Du!”

“Mình cho là cậu không làm bên mảng Anime này chứ, dù sao trước đây rất ít khi thấy cậu viết về mảng này.”

“Tổng Biên Tập của bọn mình nói, lấy lượng tiêu thụ làm tiêu chí hàng đầu.”

Nụ cười mê người quen thuộc, đưa lưng về phía cô, nói chuyện cùng với đồng nghiệp.

Ông trời! Văn Văn bị dọa phải lùi từng bước về phía sau.

Đột nhiên bụng phải quặn đau một trận, Văn Văn xoay người bỏ chạy.

“Này, Văn Văn, sao cậu kém cỏi như vậy, chạy cái gì mà chạy!” Lương Vũ tỉnh mắt, mắng ở trong điện thoại.

Sâu Róm lấy điện thoại di động ra, gọi vào số của Đầu Gỗ, đáng tiếc, đầu dây vẫn báo đang bận.

“Cô gái à!” Thấy người vẫn cùng hắn “Liếc mắt đưa tình” chạy trời chết, Sâu Róm gấp đến độ chạy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22

“Cô à, cô cũng đến tham gia buổi gặp mặt chân nhân tú sao? Cô thích chơi game à, game mà cô chơi tên là gì vậy? Có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau trong biển ‘Du’ mệnh mỏng rồi!” Sâu Róm lấy can đảm ngăn cô lại, có vẻ rất muốn làm quen với cô.

Sau lưng, chàng trai gây trúc huyết gió.

Loại cảm giác này, Văn Văn không nói ra được, mọi khi ngồi ở trước màn hình biết nhau rất lâu, rất lâu, rất lâu, thậm chí còn có thể hàn huyên tâm sự, nhưng mà, khi người thật đứng trước mặt thì có cảm giác vô cùng xa lạ và khó chịu, dường như một câu cũng không nói được.

di.ẽ.ñđ.à.n.ỉ.ê.q.úyđ.ô.n

Rõ ràng đã nhìn thấy ảnh của Sâu Róm, nhưng mà vẫn cảm thấy sợ hãi với người này.

“Thật ra, tôi là Mộc...”

Vừa nghe đến chữ “Mộc”, hai mắt của Sâu Róm đã tròn to, tỏa ra ánh sáng kì dị.

Không phải là Đầu Gỗ chứ, không thể nào, vận khí của hắn tốt như vậy? Làm sao có thể chứ!

“Văn Văn.” Đang lúc cô nhắm mắt nói ra hai chữ “Đầu Gỗ” thì phía trước vang lên giọng nói đầy từ tính.

“Thật trùng hợp quá, sao cô lại ở đây?” Giang Diệc Hân cảm mấy ảnh, dường như chỉ thuận miệng hỏi một câu.

Đúng vậy, thật sự quá trùng hợp mà, khéo đến mức cô muốn chạy, chạy được một nửa, lại bị đuổi kịp.

“Biết tôi đang ở khu triển lãm, cho nên đến tìm tôi sao?” Không để cô kịp trả lời, Giang Diệc Hân tiếp tục dịu dàng cười hỏi.

Đối với cái vấn đề này, Văn Văn muốn thành thực lắc đầu, nhưng mà nhìn thấy nụ cười “Rất nhiệt tình”, “Rất vui vẻ” của anh, Văn Văn không đành lòng đội một gáo nước lạnh xuống đầu anh.

Văn Văn chỉ có thể mỉm cười.

“Đi thôi, đã đến tận đây rồi, tôi mời cô ăn cơm.” Giang Diệc Hân rất tự nhiên vòng tay lên vai cô.

Văn Văn cẩn thận từng li từng tí nhìn bàn tay đang khoác lên vai mình, nhịp tim lại lỡ nhịp một lần nữa.

Cô muốn nói cho anh biết, mình đã ăn trưa rồi, nhưng đến bên miệng lại biến thành...

“Anh còn chưa ăn trưa sao?” Văn Văn nhú mày hỏi.

“Hôm nay rất nóng, một chút ngon miệng cũng không có, không ngờ đã hai giờ chiều rồi.” Anh thường bận rộn đến hai ba giờ chiều mới ăn cơm trưa.

Loại thời tiết này đúng là muốn lấy mạng của những nhân viên hay phải ra ngoài như anh mà!

Có phải bị trúng gió rồi không? Văn Văn cau mày nhìn anh.

Đột nhiên cảm thấy anh kiểm tiền cũng thật vất vả, để cho cô cảm thấy khổ sở.

“Vậy thì sao được? Nóng như thế nào cũng phải ăn cơm, nếu không dạ dày sẽ hỏng mất! Thân thể mới là tiền vốn cách mạng!” Văn Văn không nhịn được lo lắng cầu nhàu anh.

“Cho nên, nhìn thấy cô liền cảm thấy vui vẻ, lập tức đã cảm thấy thèm ăn rồi.” Anh cười sang sảng một tiếng, ôm lấy vai cô, “Khuôn viên này có một quán ăn nhỏ, bên trong phục vụ cơm trưa, đồ uống lạnh, chúng ta đi thôi!” Thời tiết lúc này, hơi nóng cuộn cuộn như muốn nướng cháy người ta, cũng không cần vì những người vô vị mà mạo hiểm để bị cảm nắng!

di.ẽ.ñđ.à.n.ỉ.ê.q.úyđ.ô.n

Vừa nghe đến đồ uống lạnh, Văn Văn lập tức không thèm suy nghĩ gì nữa theo chân Giang Diệc Hân, cô nghĩ nhanh chóng đi đến nơi có điều hòa, để cho anh cảm thấy thoải mái một chút! Lo lắng như vậy, Văn Văn cũng không biết mình gần như đem Sâu Róm coi như không khí mà quên luôn rồi.

Nhìn thấy một màn trước mắt, Sâu Róm xụ mặt xuống, vừa rồi trong nháy mắt, hắn còn tưởng mình vận số tốt như vậy, cho rằng cô gái mắt to có mái tóc xoăn tự nhiên này là Đầu Gỗ! Quả nhiên, con người không nên ôm quá nhiều ảo tưởng, thì ra vừa rồi tiểu mỹ nữ không phải là nhìn hắn, mà là anh chàng đẹp trai sau lưng hắn.

Chịu đựng cảm giác mất mát mãnh liệt, đang định lùi về phía sau.

“Quý Vị Văn, sao cậu có thể như vậy? Không phải đã nói trước, hai chúng ta đi cùng nhau sao?” Lương Vũ đỏ mắt nhảy ra ngoài, ngăn cản đường đi của bọn họ.

Cô núp ở một chỗ bị ánh nắng mặt trời nướng cho cháy khét, chịu đựng ánh mắt bị con ếch độc hại, Văn Văn có thể lại tốt số đi theo trai đẹp uống đồ uống lạnh, đây là cái thế giới gì hả? Hơn nữa, quan trọng là, cái tên Sâu Róm kia không phải là nhân vật chính của ngày hôm nay sao?

Mặc dù, chỉ đứng phía xa nhìn trộm, đã đủ để Lương Vũ nhìn thấy bộ mặt thật, rốt cuộc hiểu cái gì là trạch nam, cái sơ mi trắng giặt đến ố vàng, khẳng định chính là đồng phục làm việc, người đàn ông luôn nhìn vào máy tính, quả nhiên không thể mong đợi có bất kỳ phẩm vị gì, căn bản chính là con ếch nam điển hình! Điều này làm cho cô thấy thật lãng phí thời gian, muốn về nhà ngay lập tức.

Lúc Lương Vũ nhảy ra, Văn Văn mới giật mình, từ lúc Giang Diệc Hân xuất hiện, làm đầu óc của mình liên phát đục.

Cô đang muốn nói xin lỗi.

“Lương Vũ, thật trùng hợp , lại gặp mặt rồi! Cô cũng tới tham gia chân nhân tú sao, hay là tới gặp bạn trên mạng?” Giang Diệc Hân thoải mái chào.

“Cô ấy là cùng...” Văn Văn đang muốn giải thích.

“Lương Vũ, hôm nay cô mặc quần áo rất đẹp, nếu cô mà tham gia chân nhân tú như tôi nói, tôi rất có lòng tin, nhất định có thể đoạt được chức vô địch, trở thành nữ thần Vồng Du!” Giang Diệc Hân liếc nhìn cô, nói với giọng thưởng thức.

Nghe thấy anh nói, cô vội vàng nhìn về phía Lương Vũ, hôm nay Lương Vũ mặc một cái áo sơ tằm màu đen mát mẻ, chất liệu rất mỏng, hơi xuyên thấu, áo ngực màu đen bên trong như ẩn như hiện, phía dưới mặc một cái quần ngắn miễn cưỡng có thể che mông, khiến cho một đôi chân thon dài, màu lúa mạch mê người tùy tiện hiện ra.

Thì ra là, anh thích những cô gái ăn mặc mát mẻ như Lương Vũ? Văn Văn cúi đầu nhìn thoáng qua cái áo phong giản dị của mình, lại nghĩ tới các phóng viên khác hỏi anh có phải đến hội triển lãm để chụp ảnh các em gái không, một cô cảm giác ê ẩm, tràn ngập trái tim.

Có phải đàn ông đều thích phụ nữ mặc ít? Kiểu phụ nữ giống như cô ngay cả những bộ quần áo không tay cũng chưa bao giờ mặc thử, khẳng định trong mắt anh, chẳng có chút quyến rũ nào?! Văn Văn cảm thấy như đưa đám.

Nữ thần Vồng Du?

Vừa nghe thấy trai đẹp ca ngợi, Lương Vũ lập tức kiêu ngạo tự tin, “Đó là đương nhiên, tôi không chỉ xinh đẹp, phẩm vị quần áo cũng rất tốt, tôi mà muốn giành lấy cái danh hiệu nữ thần Vồng Du, làm gì có đất đặt chân cho những em gái dung tục kia?”

di.ễ.đđ.à.n.lê.q.úyđ.ô.n

Giang Diệc Hân vỗ tay phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy, Lương Vũ, cô mà ra tay, nhất định có thể bắt được trái tim đàn ông làm tù binh.”

Lương Vũ được khen liền cảm thấy tự mãn, cái danh hiệu nữ thần Vồng Du kia, cô phải đi thử một chút, chứng minh sức quyến rũ của mình!

“Lương Vũ, lên đi, đem những Phù Dung tử, Phung muối muối đẩy hết xuống đài đi, tôi đối với việc cô đi giải cứu số mạng của các trai to, dẫn bọn họ về con đường thẩm mỹ quan đúng đắn thật sự có lòng tin.” Anh chỉ vào giữa sân khấu không ngừng cổ vũ.

“Coi như anh tinh mắt.”

Hai người bọn họ sao lại trở nên hợp cạ như vậy?

“Đúng rồi, cô còn chưa nói cho tôi biết, đã gặp được Sâu Róm trong truyền thuyết chưa?” Giang Diệc Hân đột nhiên hỏi một câu.

“Gặp được rồi, không phải là anh ta sao?” Ngón tay của Lương Vũ chỉ vào con ếch trạch nam bên cạnh theo bản năng.

Sâu Róm bị điểm đến tên, nhất thời kinh ngạc một hồi, đại mỹ nữ tự tin tràn đầy làm cho người ta kinh nể trước mắt chính là Đầu Gỗ? Ông trời! Không thể nào! Internet quả nhiên là một thế giới thần kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23

Trong quán ăn vặt, Giang Diệc Hân gọi một chén sủi cảo, Văn Văn gọi một ly kem, còn Lương Vũ thì gọi một ly nước ép hoa quả. Ba người bọn họ ngồi ở một bàn, bởi vì Lương Vũ không có thái độ quá tốt với sâu róm, sâu róm và người bạn Trúc Can của mình một bàn.

"Ây da, cô ấy thật sự là Đầu Gỗ trong trò chơi?" Người bạn Trúc Can.

"Tôi... cũng không xác định..." Theo lý thuyết, 'Đầu Gỗ' phải là một cô gái có dung mạo rất diễm lệ nhưng không lễ phép, nhưng mà....

Sâu róm vừa liếc nhìn Văn Văn, cặp mắt to trắng đen rõ ràng kia tinh khiết như dòng suối nhỏ, có thể khiến nhịp tim người ta tăng nhanh một trận.

Sâu róm nhỏ giọng nói với bạn thân, "Tớ cảm thấy người bên cạnh đó rất ngây thơ, một bộ dáng thuần khiết, ngược lại làm cho người cảm giác giống 'Đầu Gỗ' hơn!" Aizz, thời đại internet mê hoặc người.

"Tôi đi toilet." Giang Diệc Hân và Lương Vũ trò chuyện quá hăng say, gần như hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của cô, Văn Văn đứng dậy.

Hai đạo ánh mắt sáng quắc đánh giá một bàn của bọn họ, khiến cô ngồi cũng không được tự nhiên.

Cô phải làm sao bây giờ? Mới vừa rồi dường như cô có nghe được, Giang Diệc Hân muốn Lương Vũ đi tham gia tuyển chọn game thủ xuất sắc. Gì mà nếu như có thể đoạt giải quán quân nữ thần game online, tạp chí bọn họ sẽ chụp làm bìa tạp chí, tương lai có thể có rất nhiều công ty game online sẽ tìm cô ấy làm người phát ngôn, tiền tài cuốn cuộn không dứt.

Nhưng Lương Vũ hoàn toàn chưa chơi trò chơi bao giờ, tại sao có thể để cho cô ấy đi tham gia tuyển chọn đây?

Lúc Văn Văn trở lại từ trong phòng rửa tay, chỗ ngồi chỉ còn một mình Giang Diệc Hân.

Anh ngồi trên ghế, khoe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ. Bên ngoài mặt trời rất chói mắt, nhưng Văn Văn cảm thấy hoàn toàn kém hơn trong phòng này.

Lúc đi qua bàn bên cạnh, Văn Văn không nhận được liếc mắt một cái, vừa đúng lúc bốn mắt chạm nhau với sâu róm, Văn Văn lễ phép cười nhẹ một tiếng với anh ta, vội vàng bước nhanh.

"Lương Vũ đâu?" Hiện tại cô không biết nên làm sao, bởi vì dường như....

"Cô ấy đi thi đấu rồi." Giang Diệc Hân cười nhếch môi.

Ách, hóa ra là thật....

Cô dựa về phía Giang Diệc Hân, "Nhưng Lương Vũ vốn không có số tài khoản, cô ấy làm sao có thể có tư cách tham gia?" Tham gia trận đấu game thủ xuất sắc này có yêu cầu cấp bậc nhất định với game thủ nữ, bây giờ Lương Vũ lập tức đi đăng kí cũng đã chậm.

Giang Diệc Hân hơi nhích tới gần cô, hạ thấp giọng, "Cô ấy dùng số tài khoản của cô đi báo danh.... Nghe nói tiền thưởng cho người đứng đầu là một vạn khối đấy...." Nếu như thắng, vừa lúc có thể mua một túi xách hàng hiệu.

Quả nhiên! Văn Văn vô lực một trận.

Bây giờ tư thế nghiêng người nói chuyện của bọn họ rất thân mật, hô hấp của anh và cô chỉ ở trong gang tấc, Văn Văn vừa nhấc mắt là có thể thấy rõ lông mi vừa dày vừa dài của anh.

Lúc này, tim của cô đập dữ dội như trống nhảy.

"Cho nên Văn Văn ngoan, hôm nay cô và Lương Vũ đổi một thân phận đi." Lông mày anh xinh đẹp, ánh mắt bướng bỉnh.

Văn Văn biết, đã coi hồ khó xuông.

Hai đạo ánh mắt sáng quắc kia nhìn chăm chăm sau lưng cô.

"Tôi lại đi toilet một chút." Văn Văn kéo dài khoảng cách khiến cô kinh tâm động phách, lần nữa lúng túng ôm bụng trốn tránh.

Cô không dám ngăn cản đường tiền tài của bạn bè, nhưng sợ rằng cô và sâu róm là vĩnh viễn không có ngày quen biết nhau rồi.

Hoạt động bình chọn game thủ xuất sắc đang tiến hành trong khí thế ngất trời.

Trên đài, Lương Vũ thỉnh thoảng làm ra một chút tư thế đáng yêu như chu miệng, làm nũng, sau đó lại biến đổi thành vẻ lạnh lùng, không chỉ khiến đám game thủ nam dưới đài không chớp mắt, đến Văn Văn cũng nhìn đến mắt choáng váng.

Theo từng động tác khiêu gọi của Lương Vũ, Giang Diệc Hân đứng ở dưới ánh nắng mặt trời, tiếng máy chụp hình "tách" "tách", chắc tốn rất nhiều cuộn phim của anh.

Văn Văn che dù, yên tĩnh đứng ở dưới ánh nắng chói chang, ánh mắt nhìn chăm chú giống như không thể rời khỏi Lương Vũ và Giang Diệc Hân, một cổ phiến muộn lại chạy lên não, Văn Văn chán nản, gần như không nói được gì.

Quả nhiên, đàn ông đều yêu mỹ nữ mát mẻ.

"Lương Vũ, chúng ta về nhà đi." Lợi dụng chút thời gian rảnh, Văn Văn đến gần Lương Vũ.

"Tại sao, tớ còn muốn đoạt giải quán quân!" Lương Vũ không chịu đi.

"Nhưng..." Gạt người không tốt, hơn nữa lúc Lương Vũ ở trên đài, cô nghe được rất nhiều game thủ ở dưới đài bình luận....

Văn Văn nghe rõ ràng, khó khăn kể ra, Lương Vũ ngược lại nở nụ cười, "Bọn họ đều ở đây thảo luận 'hung khí nhân gian' của tớ rất đáng sợ ư?"

Đúng, những người game thủ kia thật sự rất phấn khích!

Từ sau khi trưởng thành, Văn Văn rất chú trọng, không để cho đường cong của mình lộ rõ quá mức. Hơn nữa bình thường mặc quần áo, cô đều rất chú ý cổ áo, bảo đảm lúc mình cúi người sẽ không làm lộ cánh xuân.

Ở trong lòng Văn Văn, vật "Hung khí" như vậy là vũ khí vô cùng bí ẩn, chỉ có thể để lại cho người thân thiết nhất, tại sao có thể mặc cho người khác vung tay múa chân.

"Ha ha, thiệt là, chỉ mới là D thôi mà?!" Lương Vũ không tức giận như cô nghĩ, Lương Vũ còn là một bộ dáng rất vui vẻ.

Văn Văn choáng váng, D? Hình như Lương Vũ không phải cỡ D đi, bởi vì cô tương đối quen thuộc với cỡ D.

"Để cho bọn họ xem đi, nếu tớ có điều kiện như vậy, sợ cái gì!" Lương Vũ bị nói cỡ ngực lớn, nội tâm âm thầm vui vẻ, xem ra túi nước mình mới mua rất có hiệu quả thị giác.

Nếu Lương Vũ đã nói đến nước này, Văn Văn không nói nhiều làm gì nữa, cô tiếp tục lặng yên lui sang một bên, tiếp tục nhìn chăm chú vào một điểm nào đó.

"Văn Văn, giúp tôi đi mua chai nước suối lạnh, tôi nóng chết rồi." Điểm hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của cô - Giang Diệc Hân đang chụp hình hô một tiếng với cô.

"Được!" Văn Văn vội vàng chạy đi.

Ở siêu thị nhỏ, cô còn nghiêm túc cẩn thận tìm kiếm nước suối lạnh nhất ở trong tủ lạnh.

"Thật ngoan!" Giang Diệc Hân nhận lấy nước, ngửa đầu, một hơi liền uống nửa bình.

"Đừng uống quá nhiều, không tốt cho bao tử." Văn Văn vội vàng kéo ống tay áo của anh, nhắc nhở anh.

Trên hội triển lãm, sâu róm nhìn cô chăm chăm không rời.

Giống, quá giống rồi! Bộ dáng săn sóc tỉ mỉ này, hoàn toàn chính là "Đầu Gỗ"!

Kết thúc một vòng thi đấu kịch liệt cuối cùng, Lương Vũ lấy tư thế xinh đẹp, vóc người thật tốt, quan trọng nhất là còn có nick name "Đầu Gỗ" - đại thần khiêm tốn thần bí oanh động toàn trường, được con trai toàn hội trường bầu phiếu cho nữ thần game online lần này.

Thấy kết quả tuyển chọn, nhìn Lương Vũ lĩnh một vạn tệ tiền mặt, còn có trang bị cực kỳ cao cấp trong game. Văn Văn ở dưới rất ngoài ý muốn, sững sờ ngây ngốc.

Đúng lúc Lương Vũ dương dương tự đắc hỏi bọn họ buổi tối muốn đi đâu ăn mừng thì sâu róm chủ động nhích lại gần, "Đầu Gỗ, tôi mời các người ăn cơm!"

Văn Văn lập tức nghĩ tới trang bị cực kỳ cao cấp, còn có máy chơi game!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24

Vốn Lương Vũ không muốn đi, Văn Văn lại kéo kéo ống tay áo của cô, nhỏ giọng dùng âm lượng chỉ có hai người các cô có thể nghe được, "Làm ơn đưa trang bị cho sâu róm." Đối với Lương Vũ, trang bị trò chơi cầm tới tay cũng không dùng được, nhưng mà đối với game thủ mà nói, nhất định chính là ngàn vàng khó cầu.

Văn Văn cũng động tâm, rất muốn có. Nhưng nếu thật sự không để Lương Vũ đưa trang bị này cho 'sâu róm', cô sẽ rất áy náy.

"Nghe nói trang bị này cũng có thể bán lấy tiền...." Lương Vũ là người thông minh, biết trên thế giới này chỉ cần có quan hệ cung cầu thì sẽ không thể

thoát khỏi lợi ích và tiền bạc.

"Tớ mua theo giá thị trường." Văn Văn lập tức đồng ý.

Lương Vũ hài lòng nhếch miệng.

Một màn này vừa vụn rơi vào trong mắt Giang Diệc Hân.

"Giang Hân, cùng đi đi!" Dù sao không phải xài tiền của cô, Lương Vũ rất hào phóng. Hơn nữa, cô còn hy vọng có thể xây dựng xong quan hệ với Giang Hân, có thể ở trên tạp chí viết về cô hoa lệ một chút.

"Được." Da mặt của Giang Diệc Hân rất dày, không có chỗ nào là anh ngại không dám đi.

Vô duyên vô cớ thêm một người, đám người 'sâu róm' cũng không tiện phản đối, đoàn người đi đến một quán hải sản.

"Nơi này thú vị chết, hoàn cảnh lại không tốt, chúng ta không thể đi một chỗ tốt hơn sao?" Nắm lỗ mũi, Lương Vũ cực kỳ khó chịu.

"Nhưng trước kia ở QQ em từng thảo luận qua, nói em rất thích ăn hải sản, hơn nữa thích cảm giác tự nướng..." Sâu róm sững sờ.

Quán ăn này rất tiện nghi, hoàn toàn phù hợp với "Yêu thích" mà cô từng đề cập qua.

Lương Vũ tròn trĩnh mắt, phẩm vị của Văn Văn quả nhiên rất thấp! Cô rất muốn rống to với con ếch nam trước mắt này, nhìn cô giống loại phụ nữ dễ dàng chăm sóc như vậy ư? Còn mời khách? Cô phi.

"Lương Vũ." Đang lúc cô định phát tác, Giang Diệc Hân cười cảnh cáo ra tiếng.

Lương Vũ thông minh ngậm miệng, quy định cuộc thi, nếu như tư liệu người dự thi là giả, hành động cố ý lừa gạt tiền thưởng, tùy thời sẽ phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật.

Cho nên kết quả là từ nay về sau cô chính là "Đầu Gỗ"!

Lương Vũ tâm không cam tình không nguyện ngồi xuống, sau đó Giang Diệc Hân ngồi xuống, Văn Văn gần như không có giấy giữa gì, ngồi xuống ở bên cạnh.

"Hi, Đầu Gỗ, tôi là Hầu Tử, chúng ta từng quyết đấu với nhau ở trên núi Nga Mi! Còn nhớ tôi không? !" Trúc Can Nam chào hỏi trước.

Không biết trả lời như thế nào, Lương Vũ thông minh hừ lạnh một tiếng, làm bộ khinh thường, khiến Trúc Can Nam cứng đờ ngay tại chỗ.

Văn Văn rất muốn che mặt, xem ra địa vị giang hồ mà cô khổ cực thiết lập sẽ bị hủy vào ngày hôm nay. Bắt đầu từ ngày mai, cô muốn chơi game online thì phải bắt đầu làm lại tất cả thêm một lần nữa rồi.

Cô đang tiếc hận, đau đớn và khổ sở, bên cạnh có người vỗ nhẹ bả vai của cô. Cô ngước mắt, nhìn thấy là Giang Diệc Hân.

Anh đưa điện thoại của mình cho cô, về mặt Văn Văn vô cùng nghi hoặc nhận lấy, phát hiện trong ô soạn tin nhắn có một hàng chữ:

"Khi nào đăng kí nick, giúp tôi đăng kí một nick. Qua hôm nay, tôi thấy game online cũng rất có ý tứ, sau này chúng ta cùng nhau chơi đi!" Buổi chiều vừa rồi vì sợ bị 'sâu róm' đoán được, Văn Văn sợ tới mức tắt điện thoại đi động, không ngờ anh sẽ chú ý tới.

Trái tim Văn Văn âm ập, "Sau này chúng ta cùng nhau chơi đi" khiến cảm giác chán nản chỉ có thể từ người mới không có gì bắt đầu lại từ đầu trở thành hư không.

Xóa hết chữ của anh, cô ghi lại: "Được." Sau đó, lúc trả điện thoại lại cho anh, Văn Văn lộ ra khuôn mặt tươi cười với anh.

Cô rất dễ dụ, Giang Diệc Hân hé miệng cười.

Bởi vì Lương Vũ, không khí yên lặng một hồi.

"Đầu Gỗ, chúng ta quen biết lâu như vậy, không ngờ em lại xinh đẹp như vậy." 'Sâu róm' lo lắng đánh vỡ trầm mặc của cả phòng.

Lương Vũ là người rất thu hút, xinh đẹp và thời thượng, hơn nữa còn có phong hào mới nữ thần game online.

Lương Vũ lườm anh ta một cái, rất muốn đáp lại "Việc đó còn cần phải nói!" Nhưng cô lại không muốn để thành tựu xinh đẹp của mình biến thành của Văn Văn, cho nên dứt khoát khinh thường quét mắt một vòng, không lên tiếng.

Đối với Lương Vũ ngạo mạn, Văn Văn gấp gáp chết rồi, Giang Diệc Hân lại cười thầm không dứt.

"Bất tri bất giác, chúng ta đã ở trên mạng quen biết gần hai năm rồi. Lại nói, một tay anh dẫn dắt em 'lớn lên'." 'Sâu róm' vẫn chủ động tìm Lương Vũ nói chuyện.

Nói giỡn, ở bên trong game, mọi người đều biết Đầu Gỗ rất nghe lời của anh, nói cô làm gì thì sẽ làm ngay, nào biết trong cuộc sống hiện thực lại thay đổi chứ? Coi như anh là trạch nam, nhưng anh cũng là một trạch nam có tính tự tôn có được hay không!

Sâu róm bắt đầu nhớ lại lúc trước .

Văn Văn nghe đến đầu càng ngày càng cúi xuống, bắt đầu đoạn cuộc sống làm người mới kia, tất cả mọi người không quá để ý tới cô, quả thật chỉ có ‘sâu róm’ chịu trở thành bạn của cô, dĩ nhiên có phải vì tính khí cô tốt, có thể thường giúp anh treo máy nửa đêm hay không thì không thể phân rõ.

Giang Diệc Hân nghe đến một mặt nhàm chán, mà Lương Vũ trực tiếp không nhìn nữa, "Thế nào lại là anh mạng ‘Đầu Gỗ’? Không phải cấp bậc của anh thấp hơn ‘Đầu Gỗ’ nhiều ư?" Mới vừa rồi cô ở chỗ người tổ chức nhìn thấy cấp bậc của ‘Đầu Gỗ’, cao đến dọa người, nhưng trong bảng cao thủ giang hồ cũng không tìm được nick ‘sâu róm’ , cho nên hành vi bây giờ của anh ta là muốn tiếp cận đại thần?

Thật ra thì trừ không kiên nhẫn, Lương Vũ chỉ thuần túy là nhàm chán hỏi một chút, nhưng trong nháy mắt liền miêu sát sâu róm.

Văn Văn đã muốn khóc rồi, bởi vì tất cả lời nói bây giờ của Lương Vũ đại biểu cho ‘Đầu Gỗ’. Cô xác định, cho dù tiếc hận hơn nữa, mình cũng không thể dùng nick name này tiếp tục xuất hiện ở trên giang hồ, đây thật sự là rất mất thể diện!

Bữa cơm này ăn đến vô cùng ngọt ngào, ‘sâu róm’ và ‘Trúc Can Nam’ đã hoàn toàn đáp không nên lời với ‘Đầu Gỗ’, trên mạng có câu nói rất hay, gặp nhau không bằng hoài niệm.

Người ở trên mạng có tính tình tốt, có lẽ trong cuộc sống hiện thực có chứng rối loạn lưỡng cực, chứng tự đại, chứng ngạo mạn, vân vân.

Một đêm này ‘sâu róm’ rất ủ rũ, ánh mắt nhiều lần nhìn về phía Văn Văn, cực kỳ hy vọng kỳ tích xuất hiện , ‘Đầu Gỗ’ có thể đổi thân phận, là cô gái tốt tình và lễ phép ở trước mắt này.

Trước khi đi, rốt cuộc xảy ra một chuyện khiến ‘sâu róm’ rất phấn chấn.

"Ừ, trang bị trong sổ tài khoản này tặng cho anh!" Lương Vũ rất rộng rãi đưa ra phong bì màu trắng mà ban tổ chức giao cho cô.

Cả một đêm, thái độ rất cao ngạo của ‘Đầu Gỗ’ hoàn toàn tan thành mây khói, ‘sâu róm’ đang không biết nên làm sao sao mở miệng nói về trang bị mới tốt. Niềm vui ngoài dự đoán này khiến anh ta mừng rỡ như điên, đang muốn nhận lấy, nào biết Lương Vũ lại thu hồi về.

"Nói trước, nhận trang bị này xong, sau này anh không thể nói lung tung với người khác rằng tôi là bạn gái của anh, cho dù chỉ là hư cấu trong game cũng không được!" Từ nay về sau, Lương Vũ cô phải làm ‘Đầu Gỗ’ ở trong game rồi, phải có loại bạn trai con ếch như vậy, cô ném không nổi cái mặt này.

Đừng nói ‘sâu róm’, đối với yêu cầu này Lương Vũ, đến Văn Văn cũng ngần ngại cả người.

Văn Văn không nhìn được dời ánh mắt về phía Giang Diệc Hân, Giang Diệc Hân đang đợi xe, thuận tiện nhìn trắng sáng.

Một bộ dáng không liên quan tới anh.

‘Sâu róm’ từ chối hồi lâu, tay vẫn từ từ đưa về phía phong bì màu trắng đó, nắm được phong bì, ‘sâu róm’ rút lại, nhanh chóng thu vào.

Lại nói cục diện này, ai nấy đều thấy được ‘Đầu Gỗ’ tuyệt không dễ khi dễ, dây dưa tiếp nữa, chỉ có thể tự rước lấy nhục.

Nhận quà tặng chia tay liền đại biểu tất cả kết thúc.

Văn Văn mở to mắt, đoán không ra vấn đề khó khăn quá nhiều cô rất lâu lại có thể được Lương Vũ giải quyết nhẹ nhàng.

Chỉ là, phương này thức.... hu....

Đoán chừng sau này không cần hy vọng xa vời mọi người có thể làm bạn bè rồi!

Thấy các cô chuẩn bị đi, ‘sâu róm’ nóng nảy, "Đầu Gỗ.... cái đó.... máy chơi game bản số lượng có hạn đó...." Kỳ thực đã không còn ôm hy vọng gì, chỉ là vẫn muốn giữ lại mong đợi cuối cùng.

Nói đến máy chơi game này, Văn Văn liền tê dại da đầu, cô nhìn người khời xương.

Giang Diệc Hân rút cuộc thường thức xong ánh trăng rồi, thu hồi tầm mắt cười với cô một tiếng.

"Máy chơi game? Máy chơi game gì cơ?" Lương Vũ nghi ngờ.

"Nếu như em mua thì bán lại cho anh, anh sẽ trả lại tiền máy chơi game cho em!" ‘Sâu róm’ nóng nảy.

"Lương Vũ, có lẽ anh ta nói đến chính là cái này, ‘Đầu Gỗ’ thích gặp anh, vậy em sẽ tặng quà sinh nhật gì cho anh." Giang Diệc Hân rất tốt bụng lấy ra máy chơi game từ trong ba lô lệch vai của mình, quơ quơ ở trước mặt Lương Vũ, kịp thời nhắc nhở cô.

Thấy rõ ràng máy chơi game kia, 'sâu róm' kinh ngạc rồi, một bộ dáng giống như nuốt phải một con ruồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25

Sáng sớm hôm nay, chưa đến bốn giờ mà Giang Diệc Hân đã rời giường ra cửa, bởi vì cần phải lên điều tra một việc.

Phần lớn người Ôn Thành đều thiên về suy nghĩ mê tín, đặc biệt là người có tiền. Công ty bố trí phong thủy, đầu tư có lời hay không, vị trí căn nhà này có lợi với mình hay không, đều muốn hỏi kỹ từng việc một.

Hứa lão đại hi vọng anh làm một chuyên đề nhằm vào vấn đề này, vừa đúng có thể kết hợp viết ra chuyên mục tết trung nguyên.

Hơn bốn giờ sáng, anh đã ở trước một căn nhà bắt đầu giành số với một đại đội người, nghe nói người phụ nữ có danh xưng thân mật là "Mẹ Diệu" này là một tiên cô, có thiên nhân, rất thần thông, cực kỳ nổi danh ở chỗ này. Bà ta có thể nhìn thấy rất nhiều điều kỳ quái, càng có thể nhìn thấy quá khứ, tương lai của người khác, có thể chỉ dẫn cho người đó một con đường sáng.

"Nhóc con, chú muốn hỏi cái gì?" Lúc đang chờ đợi, có người hỏi anh.

"Tôi đây còn có thể hỏi cái gì, sự nghiệp, tình cảm thôi." Anh cố làm mặt thành kính.

Đội đến eo mỗi lưng đau, hơn chín giờ sáng mới đến phiên anh.

Anh vừa bước vào một căn phòng cũ kỹ, còn chưa mở miệng.

"Người trẻ tuổi, khí đen trên trán cậu rất nặng, gần đây ra đường phải chú ý, chớ để đồ không sạch sẽ dính lên thân." "Tiên cô" ngồi ở trong phòng, trờ một cặp mắt sắc bén, những thứ khác không khác gì phụ nữ bình thường.

Anh chấp tay bày tỏ kính ý, ngồi ở đối diện 'Mẹ Diệu'.

"Gần đây cậu sẽ gặp phải một phiền toái lớn trên công việc, tính cách của cậu quá cố chấp, quá dửng dưng cảm tiến lên, điều đó sẽ khiến cậu rước lấy họa lớn lên người." 'Mẹ Diệu' mở miệng liền nói.

Giang Diệc Hân không để ý lắm, anh sớm đã có chuẩn bị tâm tư, mười người coi bói, nhất định là có chín người thích nói những lời này. Huống chi nghề nghiệp của anh nhất định là trời sanh không sợ rước họa vào thân. Nếu sợ, anh cũng sẽ không ăn chén cơm này.

"Còn nữa, chuyên mục bây giờ cậu đang chuẩn bị bắt đầu làm cũng đừng làm nữa, điềm này rất xấu, sẽ dẫn dắt cậu đi đến chỗ làm cậu gặp phải vật bản, bỏ cũng không xong!" Chỉ là, nghe được lời nói của 'Mẹ Diệu' khiến cho anh hơi có chút ngoài ý muốn.

Giang Diệc Hân âm thầm kinh ngạc, "Tiên cô" này đoán được nghề nghiệp của anh? Hay chỉ đơn giản là nói mò? Anh rất thông minh, không giống tin đồ khác, bị đoán được một chút liền cho rằng đối phương thật có thần thông, lập tức mở miệng chủ động lật lên lá bài tây mà mình có được.

Giang Diệc Hân không biến sắc, anh không biểu lộ gì, mặc cho đối phương nói tiếp.

"Tóm lại, năm nay vận trình của cậu rất kém, gần như kém đến đáy cốc." 'Mẹ Diệu' cau mày, bây giờ rất ít thấy người có vận trình kém như vậy, hơn nữa còn là tự mình rước họa vào thân.

"Cần đổi vận sao?" Giang Diệc Hân rất chuyên nghiệp hỏi.

Rất tốt, muốn chỉ dẫn anh vào vấn đề chính rồi.

Anh nghe nói đổi vận cần rất nhiều tiền.

Nào biết...

"Không cần, có một số việc là trời đã định, không phải đổi vận là có thể xong việc, hơn nữa cậu trời sanh rất có nghị lực, cũng coi là một người có phúc. Công việc năm nay mang lại cho cậu vận trình khá gian khổ, nhưng chính cậu có thể vượt qua."

"Huống chi, năm nay sao tinh yêu của cậu dừng ở trên sao sự nghiệp, chiếu sáng lẫn nhau, sẽ có chút trợ giúp để cậu vượt qua cửa ải khó."

Sao tinh yêu rơi ở trên sao sự nghiệp?

Anh cười, "Mẹ Diệu, không phải bà sẽ chỉ tìm bạn gái đồng hành chứ?" Quả thật nói dõc, anh mới không tìm bạn đồng hành! Hơn nữa, gần hai năm không có ngoài ý muốn, anh không có ý định nói yêu đương, bởi vì anh thật sự mệt đến không còn hơi sức tiếp tục yêu.

Đối với vấn đề này, "Tiên cô" cười không đáp.

"Tình yêu của cậu có xung đột với tình thân. Năm nay biến tình của cậu sẽ có sóng lớn, con đường này sẽ đi rất không trôi chảy. Có lẽ tình huống sẽ xấu đến mức giữa người cậu yêu và người thân quan trọng nhất của cậu, cậu chỉ có thể chọn được một người trong hai người này."

Nghe vậy, anh càng ngạc nhiên, cả người phát run.

Anh không ngờ 'Mẹ Diệu' sẽ nói được điểm này, khéo môi anh khẽ nâng lên, đây là hành động anh phòng ngự người khác theo thói quen.

"Về mặt tình yêu, cậu chiếm tiên cơ, nhưng cậu có hậu vận, cho nên vốn nên là của cậu, có thể bị cướp đi hay không, điều này thì chưa có kết quả!" Mẹ Diệu nói tới đây thì dừng.

"Mẹ Diệu, bà nói sai rồi, tình cảm của tôi và anh tôi rất tốt, sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất cứ chuyện gì!" Giang Diệc Hân buồn cười, anh hoàn toàn không tính giành lại Phó Vịnh Bội, nếu như anh tính đấu một trận với Giang Thiệu Cảnh, anh không nhất định thua, cũng sẽ không bỏ đi cho xong việc.

Nhưng 'Mẹ Diệu' giống không nghe thấy lời của anh nói, "Cậu và cô ấy bắt đầu trong lúc không để ý, hành động vô ý của cậu sẽ làm cô ấy rơi lệ. Cũng giống như vậy, trong tương lai, vô ý của cô ấy cũng khiến cậu ném được mùi vị của thống khổ." 'Mẹ Diệu' dừng một chút, "Tôi chỉ cho cậu năm chữ, không yêu đừng quấy rầy." Nhớ năm chắc tiên cơ!

Nghe đến đó, nụ cười Giang Diệc Hân không thay đổi.

Thành thật mà nói, anh không có hứng thú tiếp tục ngồi ở đây, mặc cho người ta phân tích tình cảm của anh.

"Cậu trời sanh không tin quỷ thần, cũng không tin tà ma, lần sau đừng đến nữa. Chỗ này của tôi không thích hợp với cậu, đừng trở lại." Lúc anh xoay người rời đi, 'Mẹ Diệu' ở phía sau nhắc nhở.

Sai rồi.

Anh sẽ thường đến, bởi vì anh muốn viết chuyên đề "Tết Trung Nguyên" này, mấy ngày gần đây nhất định phải trở thành khách quen.

Lúc đi ra cửa, anh vẫn là bộ dáng cà lơ phát phơ. Thật ra thì, 'Mẹ Diệu' nói đúng một câu, anh là người trời sanh không tin quỷ thần, cũng càng không tin tà ma! 'Mẹ Diệu' nói cũng có vài điểm chính xác, nếu như không có chút tài năng, cũng sẽ không lừng danh gần xa như vậy, chỉ là tình cảm? Chuyện cười, anh thật không có ý định nói yêu đương, tại sao lại nói "Không yêu đừng quấy rầy" chứ? Chẳng lẽ còn trông cậy vào anh lãng phí hơi sức đi báo thù, đoạt lại Phó Vịnh Bội? Anh không phải vai nam chính trong tiểu thuyết tình yêu, càng không phải loại hoa trương còn thêm giả tạo này

Công việc của hôm nay vẫn còn rất nhiều, anh lập tức quẳng lời nói của 'Mẹ Diệu' ra sau ốt.

Đang chạy đến chỗ phòng vấn kế tiếp, điện thoại di động của anh nhận được một tin nhắn QQ.

Là một dãy số QQ mới không có cấp bậc, hình vẽ đó không ngừng chớp lên, một thân hình phúc hậu, diện mạo rất giống gấu Koala.

Khảo Lạp: "Hôm nay trở lại ăn cơm tối sao?"

Là anh hại tên "Đầu Gỗ" của cô từ đó đổi chủ, tan biến trong giang hồ.

Vốn định trả lời ba chữ "Không có rảnh", nhưng suy nghĩ một chút, đột nhiên có chút áy náy. Còn nữa, hình như một tuần rồi anh không về nhà đúng giờ làm "Ông xã nấu ăn", cô bé kia có thể lại ăn nỷ ăn liền một tuần rồi.

Koala Bear: "Được, buổi tối tôi trở về, chúng ta cùng nhau ăn cơm." Anh sửa đổi một chút hành trình trong trong sổ ghi chép.

Trong lúc vô tình nhìn tên QQ mình đang dùng, kinh ngạc phát hiện, mình lại có thể thành "Đồng loại" với cô bé kia.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26

Biết được tin tức này làm cho Văn Văn kích động không ngừng.

Cùng nhau ăn cơm tức là đại biểu cho việc cô có thể được ăn thức ăn do anh làm! Tâm tình Văn Văn sung sướng, mặt mày giãn ra, cười híp mắt bởi vì

anh mà rất nhiều tâm tình giấu kín đều được gọi ra.

Koala Bear: "Lại lấy trộm tên của tôi!" Mặc dù nick QQ này là anh lượm được do đồng nghiệp vứt bỏ, lại quá lười biếng cho nên đến tên của QQ cũng không thêm đổi.

Khảo Lạp: "Không có, rất lâu trước đây tôi đã có tên này." Cô tốt tính tốt tình giải thích. (Khảo Lạp trong tiếng trung cũng có nghĩa là Koala đó)

Bạn cùng phòng Koala: "Dưới một mái nhà lại có hai con gấu Koala, cô cảm thấy vui lắm sao?" Động tác của anh rất nhanh chóng sửa lại tên.

Cô nhìn anh một hồi, cười ngây ngô.

Cô muốn trở thành đồng loại của anh, cùng anh vui buồn, hơn nữa tốt nhất là còn có cơ hội có thể..... sánh đôi.

Lá gan của cô cực kỳ nhỏ vậy mà gần đây lại bị một suy nghĩ lớn mật chiếm cứ.

Đó chính là.... ..

Cô rất muốn theo đuổi anh! Lương Vũ đã làm cho cô cảm giác được nguy cơ, trước kia cô chỉ là một cô bé mập mập tự ti còn anh cũng đã có bạn gái tất nhiên là cô chỉ có thể âm thầm đau thương nhưng hiện tại anh chỉ có một mình mà bây giờ cô cũng đã gầy hơn nhiều, đối với chính mình cũng hơi có chút tin tưởng, cô sợ nếu mình buông tay một lần nữa thì anh sẽ thuộc về người khác! Cô rất muốn thăng cấp quan hệ bạn cùng phòng. Không biết có cơ hội hay không đây?

Khảo Lạp: "Đúng rồi, nick game tôi đã lập giúp anh còn giúp anh thăng lên cấp trung.."

Bạn cùng phòng Koala: "Ừ, cô làm việc tôi rất yên tâm! Khi lên cấp bậc cao hơn hay có nhiệm vụ khó khăn tôi sẽ tự mình chơi." Kỳ thật anh không thích chơi game sở dĩ đồng ý chơi cùng với cô bé này là do lúc ấy anh nhìn thấy ánh mắt khổ sở cộng thêm chút cô độc của cô.

Anh thừa nhận là anh có ý đối phó với Sâu Róm, ai bảo anh ta chạm đến ranh giới bao che khuyết điểm cuối cùng của anh.

Khảo Lạp: "Kỳ thật có biện pháp để thăng cấp rất nhanh.... .." Cô áp a áp ứng.

Gương mặt cô hồng hồng giống như trứng gió. Quả thật cô không thể tin được chính mình lại lớn mật đến như thế. Chỉ là cô thật sự muốn thử một chút, cũng không cảm thấy hối hận.

Bạn cùng phòng Koala: "Biện pháp gì?"

Anh đã giẫm vào "bẫy rập", Văn Văn khẩn trương tới mức các ngón tay đặt trên bàn phím Computer ra mồ hôi nóng hổi.

Khảo Lạp: "Chính là nếu như hai chúng ta kết hôn trong game.....Có thể cùng nhau luyện công còn có thể gia tăng điểm kinh nghiệm, có khả năng di chuyển lại còn được tặng trang bị chuyên dụng giành cho vợ chồng.... .." Văn Văn cảm thấy mình thật sự là không biết xấu hổ, cô vậy mà lại đi lừa gạt anh!

Cô khẳng định mình sẽ bị anh nắm là cực kỳ rộng tuếch, cực kì nhảm chán!

Thảm.....thảm.....Cô biểu hiện quá rõ rồi!

Bạn cùng phòng Koala: "Được, vậy thì kết hôn đi!" Có nhiều ưu đãi như vậy thì tại sao lại phải do dự? Dù sao hiện tại hai tài khoản game đều nằm trong tay cô, cô cảm thấy làm thế nào có ích lợi cho việc thăng cấp thì cứ làm, anh cũng không có ý kiến.

Ặc, nhìn thấy câu trả lời không hề do dự trong khung tin nhắn làm cho cô ngẩn ngơ.

Sau đó cô hét lên một tiếng, ngã vào giường, chân tay khuỵu tứ tung loạn xạ, cả người kích động đập đá trên giường, nhện không được mà hoan hô: "Anh đồng ý, anh đồng ý, anh đồng ý rồi!" Cô vui vẻ đến mức cả khuôn mặt đều là tươi cười hào hứng.

Sau khi chia tay với Sâu Róm lại có thể thành thật với tình cảm của chính mình. Loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời! Cho dù chỉ là.....

Cô thích Giang Diệc Hân, càng ngày càng thích nhiều hơn, rất thích, rất thích! Cho dù chỉ là trò chơi nhưng trước kia vì không đúng người nên cô cũng không muốn kết hôn bây giờ cô lại chủ động "Cầu hôn."

"Mình phải nạp ít tiền vào trong tài khoản của mình, sắp xếp lại tân phòng, còn phải mua đồ trang trí, mua giường cưới." Từ trong chăn chui ra hai mắt của cô phát sáng.

"Không, không, không đúng.....không đúng, hiện tại mình phải đi mua đồ ăn trước, anh có nói buổi tối sẽ về nhà ăn cơm!" Văn Văn từ trên giường nhảy dựng lên.

....

Tiếp thu kinh nghiệm lần trước, lần này Văn Văn mua đồ ăn đặc biệt cẩn thận, cố gắng làm tốt công việc của mình.

"Dì à, nếu quả mướp này khi gọt vỏ ra mà không non thì con không trả tiền đâu!" Đứng ở quầy bán rau dưa cô dựa theo cách của anh mà nói.

Cách này quả nhiên hữu dụng, cô mua được hai quả mướp nhìn qua có vẻ rất tươi ngon.

"Ông chủ, tôm để cho con tự chọn." Cho dù có phần hơi sợ hãi thứ này nhưng cô vẫn vươn tay ra, sợ tới mức tay phát run, nhanh chóng vớt con tôm vào trong rổ.

Cô không thông minh, rất nhiều chuyện đều làm không được tốt nhưng từ hôm nay trở đi cô muốn cố gắng! Cố gắng trở thành.....một người phụ nữ có thể hấp dẫn được anh!

Ngoại trừ những thứ này.

Trên đường xách đồ ăn về nhà bước chân của cô càng ngày càng chậm sau đó đột nhiên dừng lại tại một cửa hàng trên con phố bán đồ trang sức.

Đều nói phụ nữ ba phần dựa vào diện mạo, bảy phần dựa vào cách ăn mặc, kỳ thật bộ dáng Lương Vũ sau khi tẩy trang hoàn toàn không được xinh đẹp như vậy.

Trong đầu cô đều là suy nghĩ về hình ảnh Giang Diệc Hân không ngừng chụp ảnh Lương Vũ. Nguy rồi, không phải là anh thích Lương Vũ đấy chứ? Văn Văn lo lắng một trận.

Nhìn những trang sức rực rỡ muôn màu kia Văn Văn cứng rần cúi đầu đẩy cửa bước vào.

....

Trong phòng bếp Giang Diệc Hân đang đeo tạp dề nấu cơm, nhíu mày cười nói: "À, hôm nay thật sự là mặt trời mọc ở hướng Tây nên mới có người mặc váy!" Lúc vừa mới về nhà anh rất hoảng sợ, tuy loại váy áo Văn Văn đang mặc rất là bảo thủ nhưng lại tạo ra được hiệu quả thị giác cực kỳ thoải mái làm cho người ta có cảm giác cô vĩnh viễn là một nữ sinh trong sáng ngây thơ.

Văn Văn cũng đang mặc tạp dề giống anh đứng bên bàn trong bếp, sắc mặt đỏ hồng không được tự nhiên, vội vàng cúi đầu rửa rau.

"Nói thật đi, có phải chuẩn bị đi xem mắt hay không?"

Vấn đề của anh làm cho Văn Văn sững sốt sau đó cô muốn gọi điện thoại cho chị họ của mình.

"Trên thực tế là ngày mai tôi bắt đầu đi làm, chị họ tôi bận việc nên tôi làm nhân viên thu ngân cho chị ấy mấy ngày." Cô chậm rãi nói.

Giang Diệc Hân lập tức nghe ra được hàm ý trong lời nói.

"Chị họ nghe nói hiện giờ tôi không có bạn trai, chị ấy muốn...." Bởi vì cô là bé gái mồ côi cho nên việc trong tương lai có hạnh phúc hay không rất được họ hàng thân thích quan tâm. Trước kia cô vẫn lấy bạn trai làm bia đỡ đạn hôm nay bị chị họ nghiêm túc hỏi thăm lập tức không chịu được đành phải thừa nhận lung tung rằng mình vừa mới chia tay với bạn trai.

"Chị họ cô muốn giới thiệu bạn trai cho cô sao?" Giang Diệc Hân rửa sạch kéo cắt tôm, dùng lưỡi dao sắc bén cắt lưng tôm lấy ra ruột bùn màu đen, sau đó bằm nhỏ tói nhét vào chỗ hở trên lưng tôm, anh bớt chút thời gian hỏi.

"Ừ." Văn Văn khẩn trương nhìn chằm chằm vẻ mặt của anh, chỉ một chút xúu biến hóa cô cũng không dám bỏ qua.

Anh đối với cô có tình cảm nam nữ sao? Cho dù chỉ là một chút.

Giang Diệc Hân lấy tôm ở trên bàn bỏ vào trong nồi bắt đầu chưng cách thủy: "Điều kiện của đối phương như thế nào?"

"Là bác sĩ, cực kỳ nổi tiếng ở thành phố của chúng ta, chị họ hy vọng tôi.....có thể lui tới lâu dài....." Văn Văn cẩn thận nói.

Cô thừa nhận mình đang thăm dò anh.

Giang Diệc Hân đối với cô quá tốt, đã vậy anh còn tận lực đối phó với Sâu Róm làm cho cô dấy lên hi vọng.

"Gần quan được ban lộc?" Giang Diệc Hân giúp nói ra những gì mà cô còn chưa nói.

"Ừ." Những lời này làm cho cô vô cùng chột dạ bởi vì bây giờ đầu cô hoàn toàn bị những lời này chiếm lĩnh.

"Ha ha, cho nên cô đi làm ở phòng khám? Thành thật mà nói tiếp xúc gần gũi có thể biết được nhân phẩm của người ta một cách rõ ràng, nền tảng tình cảm cũng bền chắc hơn, chỉ cần cô cười ha ha một tiếng cũng không quá xấu hổ mà còn có thể làm quen được đồng nghiệp nữa đó! Đây thật sự là một biện pháp hay nha!"

Giang Diệc Hân giờ ngón tay cái lên, trầm trồ khen ngợi cao chiêu của chị họ cô.

"Cho nên ý tứ của anh là?" Cả người Văn Văn khản trương tới mức ngừng hô hấp.

"Đương nhiên là đi! Bác sĩ nổi tiếng đó nha, nghề nghiệp cao thượng, thu nhập lại cao, chị họ cô giới thiệu cho cô thì chắc hẳn nhân phẩm cũng rất tốt!" Giang Diệc Hân vỗ vai cô: "Văn Văn, cố lên!"

Văn Văn ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt thật lâu cũng không có nháy sau đó cô cúi đầu.

"Tất nhiên anh cảm thấy được thì sẽ được, tôi đi gọi điện thoại cho chị họ."

Cô viện một cái cổ tròn ra khỏi phòng bếp bởi vì nếu ở lại cô sợ anh sẽ phát hiện ra cái mũi của cô đã bắt đầu đỏ lên...

....

Tối đó Giang Diệc Hân làm một bàn đồ ăn nhưng Văn Văn không có một chút khẩu vị nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27

Mới không bao lâu mà trong Thành phố Ôn đã xảy ra một sự kiện lớn, công việc của Giang Diệc Hân quả thực cũng gặp ít nhiều phiền toái.

Hôm đó hai chiếc xe buýt đường dài đang chờ khách tòng vào nhau ở trên cầu, ban đầu chỉ là tông vào đuôi xe bình thường nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà chiếc xe phía sau chạy với tốc độ quá nhanh vào thời khắc mấu chốt phanh lại không ăn làm cho xe buýt phía trước phải chịu lực quá mạnh đâm vào vòng bảo hộ bốc cháy sau đó hai chiếc xe đều rớt xuống sông.

Ngày đó lại có một cơn bão lớn đổ bộ làm cho thủy triều dâng lên vài chục mét, chỉ trong nháy mắt hai chiếc xe buýt liền ngập sâu xuống nước.

Đêm hôm đó trời mưa to như trút nước, sấm rền vang trời, tia chớp lóe sáng làm cho màn đêm trở thành ban ngày.

Bởi vì làm ca đầu tiên nên Văn Văn làm việc và nghỉ ngơi rất đúng giờ. Văn Văn đã lên giường đi ngủ nhưng lại bị kinh hải bật dậy.

Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân ở trong phòng khách.

"Giang Hân, đã trễ thế này anh còn đi đâu vậy?"

Giang Diệc Hân đang mang giày: "Trên cầu lớn bắc qua sông X xảy ra chuyện, có hai chiếc xe buýt rơi xuống nước, bây giờ tôi phải lập tức tới hiện trường!"

Văn Văn nhìn thoáng qua thấy ngoài trời tối đen như mực, gió thổi quỷ khóc thần gào làm cho cửa sổ đập vào nhau "Rầm rầm rầm". Thời tiết tệ đến cực điểm làm cho tâm tình của Văn Văn bất ổn, mí mắt phải nháy không ngừng.

Cô muốn khuyên anh đừng đi nhưng biết chuyện đó không có khả năng xảy ra, đây là công việc của anh còn cô chỉ là bạn cùng phòng.

"Cầu lớn bắc qua sông X cách chỗ này một giờ đi xe, anh muốn đi bằng cách nào?" Văn Văn hỏi tới cửa.

"Nếu xe khác không tới đó được thì tôi phải lái xe gắn máy!" Giang Diệc Hân đã vọt tới cửa thang máy.

Đối với phóng viên mà nói thời gian gắn liền với sinh mệnh.

Văn Văn vội vàng chạy tới bên cửa sổ, thế giới ngoài kia được mưa cọ rửa thành một màn sương mù, mưa to giống như thác đổ, rầm rầm điên cuồng trút xuống, ngay cả bóng dáng một chiếc taxi cũng không có. Trong garage có một chiếc xe máy vọt nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng dáng mặc áo mưa chạy càng lúc càng xa, Văn Văn cũng không hiểu rõ chính mình tối nay tại sao lại hoảng hốt như vậy.

Mở máy tính ra, Văn Văn vào trong diễn đàn tin tức bão đổ bộ quả nhiên đã có tin tức hai chiếc xe rớt xuống sông.

Nghe nói hiện trường cực kỳ hỗn loạn.

Không chỉ có trên cầu lớn bắc qua sông X mà nghe nói vài chỗ khác đều đã xảy ra tai nạn xe cộ, thậm chí còn có một chiếc xe cứu thương đang trên đường chạy tới cầu lớn bắc qua sông X.

Thật lâu sau đó Văn Văn nhìn đồng hồ một lần nữa, đã là rạng sáng, chắc Giang Diệc Hân cũng đã đến hiện trường rồi chứ? Nhưng cô đăng nhập vào

QQ nhìn thấy biểu tượng của “bạn cùng phòng Koala” trong list bạn bè vẫn là màu xám.

"Mấy người đã nghe thấy những lời đồn từ đầu thập niên 90 về cây cầu đó chưa? Nghe nói sông X có một con rồng, cây cầu vừa vận đặt ở đuôi rồng, năm đó cây cầu xây thế nào cũng không được về sau có mời một cao tăng đắc đạo hạ thần chú nên mới miễn cưỡng xây được. Sau khi cao tăng đắc đạo kia niệm kinh xong thì lập tức viên tịch, toàn bộ chim sẽ ở hai bên bờ sông X đều rơi xuống nước chết hết!

"Tôi là người Thành phố Ôn, xác thực đã từng nghe nói qua về những việc quái dị khi mới xây cầu!"

"Nghe nói hai đầu cầu bắc qua sông X đều có dựng mấy tấm bia đá, Long tộc sợ nhất là Đại Bàng Kim Sí Điều giống như Phật Như Lai trấn áp Tôn Ngộ Không bằng chú ngữ, những chuyện này không phải dân chúng suy nghĩ mà là do ngay lúc đó lãnh đạo nghĩ ra được!"

Mới có một hai giờ ngắn ngủi mà bình luận ngày càng nhiều lên, đều là truyền thuyết ngược lại tin tức hiện trường rất ít, giống như đã bị phong tỏa.

"Mười năm trước còn có một sự việc rất kì quái mấy người còn nhớ rõ không? Lúc ấy trường trung học X nghỉ vào mừng Hai, có một chiếc xe buýt trên đường đi chơi xuân trở về ngang qua cầu lớn bắc qua sông X đó, nghe nói lúc đó có một học sinh ăn nói bất kính với thần linh kết quả là làm cho mọi người rơi xuống sông, không ai sống sót!"

"Tôi cũng là người Thành phố Ôn, hai năm trước tôi có một người chị, lúc đó chị ấy cùng chồng đang trở về sau khi kết thúc tiệc đính hôn, với lại còn đang mang thai cuối cùng xe riêng cũng rơi vào sông X, toàn bộ người trong nhà đều không ai qua khỏi."

"Xin khuyên mọi người nên tránh xa con sông giết người kia, đặc biệt là trong loại thời tiết này, quả thực là quý sai Địa Phủ tới bắt người mà!"

Bình luận ngày càng trở nên đáng sợ hơn.

Vân Vân nhớ tới mấy ngày trước đây, khi đó đang ăn cơm nói chuyện phiếm, trong lúc vô ý Giang Diệc Hân đã nói ra những chuyện kì lạ khi anh đi tìm mẹ Diệu.

"Anh cũng tin những thứ này?" Cô tò mò hỏi, bởi vì chính bản thân cô cũng rất mê tín.

Trước cái đêm baba qua đời, lúc trọ ở trường cô vẫn hay nằm mơ thấy baba đứng đầu giường nói với cô: Vân Vân, về sau phải tự chăm sóc bản thân mình. Sau đó baba hôn cô một cái, nói với cô hẹn gặp lại.

Ngày hôm sau ngủ dậy cô mới biết được baba bị tắc mạch máu não, đã qua đời.

"Tôi mới không tin, mẹ Diệu nói khi đen trên trán tôi rất nặng, lại nhắc nhở tôi khi ra ngoài phải chú ý nhiều hơn!" Về mặt Giang Diệc Hân tỏ ra không sao cả nói cho cô biết.

Anh không tin tà ma nhưng lại làm cho lòng Vân Vân vương vấn.

Một đêm đó, Giang Diệc Hân không về, cả đêm Vân Vân đều không thể đi vào giấc ngủ, mấy lần từ trên giường đứng dậy, một lần lại một lần mở web ra cập nhật tin tức.

Nghe nói công tác cứu hộ của xe cứu thương cực kỳ khó khăn, triển khai thật lâu nhưng thành quả lại rất nhỏ.

Nghe nói đã vớt được một chiếc xe lên, đã có thể xác định số người tử vong bên trong xe lên đến con số 30 người, nhưng còn một chiếc xe lại kì quái đến mức không tìm ra một chút tung tích.

Nghe nói việc này ảnh hưởng rất lớn đến giao thông, chính quyền địa phương phải trực tiếp ra mặt can thiệp. Ở hiện trường, người nhà nạn nhân, các phóng viên và cảnh sát đã xảy ra va chạm.

Cả đêm mí mắt phải của Vân Vân nháy không ngừng. Buổi sáng lúc đăng nhập QQ thì biểu tượng của “bạn cùng phòng Koala” vẫn là màu xám. Biết là không nên quá cả tin vào tin đồn nhưng cô vẫn không nhịn được gọi điện cho Giang Diệc Hân chỉ là không bắt được tín hiệu.

Sáng sớm, Vân Vân vẫn đi làm như bình thường nhưng cả ngày cô đều mất hồn mất vía.

"Vân Vân, hôm nay cô thu tiền mặt là hai vạn 6753 đồng nhưng chỗ phòng thu phí lại đưa ra hóa đơn lên đến hai vạn 9893 đồng!" Lúc tan việc, kế toán cùng với cô đối chiếu kiểm tra sổ sách, tròn tròn mắt.

Tình huống của Vân Vân cũng không có tốt hơn bao nhiêu.

Đi làm ở phòng khám Triệu Sĩ Thành đã gần hai tuần, đây là lần đầu tiên cô mắc phải sai lầm, đã vậy còn là sai lầm rất lớn.

Trong lúc này ước chừng chênh lệch hơn kém ba ngàn, một tháng lương của nhân viên thu ngân cũng không đủ để bồi thường.

Nhất thời cả phòng khám lặng ngắt như tờ.

"Anh Hai, xử lý chuyện này như thế nào?" Dung Hoa xoay người hỏi Triệu Sĩ Thành.

"Mọi người lấy biên lai ra đối chiếu một lần nữa, chỗ nào có sai sót nếu là khách quen thì gọi điện tới nói rõ nguyên nhân, nếu đối phương đồng ý thì mời bọn họ đến phòng khám để làm lại sổ sách tiền bạc một lần nữa." Bác sĩ Triệu Sĩ Thành lạnh nhạt nói.

"Được." Dung Hoa gật đầu đồng ý.

Chỉ là kỳ thật bọn họ đều biết khoản tiền có thể thu hồi lại rất thấp.

"Tôi....tôi tới hỗ trợ." Tay chân Văn Văn luống cuống.

Tất cả mọi người trong phòng khám đều ở lại tăng ca, đối chiếu từng cái hóa đơn, tìm ra được rất nhiều điểm sai lệch.

"Văn Văn, cô làm cái gì vậy, 3 cô cũng viết 8 mà 6 cô cũng viết 8, tại sao cô lại thích số 8 như vậy!" Bởi vì tăng ca nên nữ hộ lí Tiểu Mễ nhin không được mà oán giận, giọng nói cũng không được tốt lắm.

Đó là bởi vì bác gái làm trong phòng thu phí ở hiệu thuốc viết số rất khó đọc nhưng với lý do này thì Văn Văn không có cách nào giải thích được bởi vì ngày đầu tiên đi làm chị họ đã nhắc qua với cô mà cô cũng đối chiếu biên lai vô cùng cẩn thận, thậm chí còn làm lại nhiều lần.

Cô đồ mắt tiếp tục chỉnh sửa hóa đơn.

Chị họ Dư Vãn vừa đi vào phòng khám thì liền gặp phải chuyện này: "Văn Văn là em gái của tôi, bất luận em ấy có sai sót gì thì đều do tôi chịu trách nhiệm, về tiền bạc thì tôi sẽ bồi thường cho phòng khám. Đây là công việc đầu tiên của em ấy, có rất nhiều điểm không tốt nhưng xin mọi người hãy khoan dung, đừng chỉ trích em ấy nữa, có được hay không?"

Chị họ Dư Vãn của tôi không nặng không nhẹ nói một câu làm cho Tiểu Mễ vội vàng ngậm miệng lại.

"Chị họ." Cô kéo kéo ống tay áo chị họ.

Hôm nay quả thật là lỗi của một mình Văn Văn.

"Khi đó chị cũng thu sai rất nhiều, Văn Văn, bất luận người khác nói gì chỉ cần biết và sửa sai là được, không cần mất tin tưởng đối với khả năng của mình!" Chị họ vỗ vỗ vai cô.

Văn Văn nhìn chị họ bước lên phòng khám trên lầu hai, nghe nói khi đó chị họ ở tại phòng khám mấy ngày, lúc đó là trước khi ly hôn lại cùng bác sĩ Triệu làm chuyện ái muội.

Nhưng mà cô vẫn không rõ vì cái gì chị họ lại muốn tác hợp cho cô với bác sĩ Triệu.

"Anh tôi không trách cô, yên tâm đi, anh nói mở phòng khám luôn luôn kiếm được lời, cũng không phải là chuyện gì lớn lắm." Dung Hoa an ủi Văn Văn đang ủ rũ.

Văn Văn đang muốn nói thì di động của cô lại vang lên, cô vội vàng lấy điện thoại ra nhìn, đáng tiếc không phải là số của Giang Diệc Hân mà là một số điện thoại lạ hoắc.

"Xin hỏi cô là Hạ Vị Văn đúng không?" Trong điện thoại một giọng nói cực kỳ nghiêm túc vang lên.

"Đúng."

"Đây là cục cảnh sát XX, cô biết Giang Hân không?"

Văn Văn hoảng sợ: "Biết.....biết!"

"Giang Hân cản trở người thi hành công vụ, đánh lén cảnh sát, căn cứ vào việc anh ta không lấy ra được giấy chứng nhận hợp pháp chúng tôi có lý do để nghi ngờ anh ta giả mạo phóng viên tới gây rối. Chúng tôi sẽ tạm giam và tiến hành xử phạt hành chính đối với anh ta! Anh ta yêu cầu cô tới cục cảnh sát một chuyến, có một số việc muốn nói với cô!"

Đề điện thoại xuống, Văn Văn luống cuống, bất chấp lễ phép, cô nghiêng ngả lão đảo vội vàng đi lên phòng khám trên tầng hai.

"Vãn, em cho rằng anh là người tính toán sòng phẳng như vậy sao?"

"Người là do em giới thiệu, em gái em phạm sai lầm tất nhiên em sẽ phải chịu trách nhiệm!"

"Trước kia em cũng phạm rất nhiều sai lầm, anh đã bao giờ cần em phải gánh vác chưa!" Giọng nói của bác sĩ Triệu nghe qua có phần khó chịu.

"Nếu anh nói một tiếng rằng thích Văn Văn, muốn kết giao với nó, tất nhiên em sẽ không nhúng tay vào." Dư Vãn cực kì thông minh nói.

"Em biết rõ người trong lòng anh là ai, tại sao lại chia rẽ uyên ương?!" Người này tức giận rồi.

Không khí bên trong dường như có phần không thoải mái nhưng Văn Văn vẫn cương quyết xông vào.

"Chị họ, trên người chị có bao nhiêu tiền mặt? Hoặc là bác sĩ Triệu, anh có thể có tôi mượn một vạn tiền mặt không?" Cô lo lắng nói.

Lúc đi làm cô chỉ mang theo mấy trăm đồng bên người thôi, đi cục cảnh sát tất nhiên là phải mang theo tiền bảo lãnh, có thể sẽ bảo lãnh được Giang Diệc Hân ra ngoài! Bất luận là biện pháp gì thì cô cũng không thể để cho Giang Diệc Hân bị tạm giam!"

"Xảy ra chuyện gì?" Dư Vấn kinh ngạc hỏi.

Văn Văn cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng có một điều cô có thể xác nhận tên thật của anh là "Giang Diệc Hân",rốt cuộc có lẽ giấu diếm cũng không được nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28

Văn Văn vội vàng chạy tới cục cảnh sát, chị họ Dư Vấn thấy vẻ mặt cô quá mức lo lắng cho nên tự mình lái xe đưa cô tới.

Bên ngoài trời mưa phùn lâm râm, chị họ Dư Vấn còn chưa dừng xe lại mà Văn Văn đã muốn mở cửa nhảy xuống.

"Văn Văn, em đừng có gấp như vậy. Mang theo dù đi!" Dư Vấn ở phía sau kêu to.

Nhưng Văn Văn không quan tâm được nhiều như vậy, cô lao thẳng vào màn mưa, chỉ là chạy chưa được vài bước thì ngoài ý muốn nhìn thấy một bóng lưng không đủ thẳng giống như cây gậy trúc có mấy chỗ gấp khúc rất quen mắt đang đứng tại cửa cục cảnh sát lộ đầu vào nhìn, bước tới bước lui.

"Trần Kiệt?" Gặp được Sâu Róm ở đây làm cho Văn Văn có vài phần ngoài ý muốn.

Toàn thân đối phương ẩm ướt, tóc tai, quần áo giống như mới vừa từ trong nước lên, có thể vắt được ra nước, chắc hẳn là đã đứng dầm mưa một hồi lâu.

Trần Kiệt là tên thật của Sâu Róm, lần ăn cơm trước cô có nghe anh ta tự giới thiệu, Văn Văn không dám gọi thẳng tên trên mạng của anh ta, sợ anh ta sinh nghi.

"Hạ Vị Văn? Cô là Hạ Vị Văn bạn của "Đầu Gỗ"?" Trần Kiệt cũng nhận ra cô, cực kì vui vẻ.

Mấy chữ "bạn của Đầu Gỗ" làm cho Văn Văn cực kỳ chột dạ.

"Tại sao anh lại ở đây? Hơn nữa tại sao lại không kiếm chỗ tránh mưa?"

"Nhìn thấy cô thật là tốt quá!" Trần Kiệt cực kỳ kích động, nói năng lộn xộn. "Hạ Vị Văn, cô có thể nói bạn của cô nhường lại cái máy chơi game bản số lượng có hạn đó cho tôi không? Giá cả có thể thương lượng? Tôi ở đây chờ anh ta đã lâu rồi nhưng anh ta lại không để ý đến tôi...Tôi có thử đi Thượng Hải mua mấy chơi game kia nhưng hoàn toàn không mua được, trên mạng cũng không có người nào đồng ý bán lại..."

Lại là máy chơi game, hiện tại Văn Văn không có nhiều thời gian cùng anh ta thảo luận về máy chơi game.

"Xin lỗi, tôi còn bẽ bộn nhiều việc...." Cô đang muốn cự tuyệt.

"Văn Văn, em đứng tại đó làm chi, làm bầm lều bầu?" Chị họ Dư Vấn bung dù đi đến gần tôi, kỳ quái hỏi.

Lều bầu lều bầu?

"Em gặp bạn!" Lúc đầu Văn Văn giải thích với chị họ nhưng khi cô xoay người một lần nữa thì không thấy tung tích Sâu Róm đâu cả.

Không phải muốn máy chơi game sao? Chạy đi đâu rồi?

"Bạn?" Dư Vấn nhìn thoáng qua bốn phía, cửa của cục cảnh sát đều có người ra ra vào vào nhưng bộ dáng không giống như có quen biết với Văn Văn.

"Chị họ, em nên đi vào nói với cảnh sát như thế nào thì bọn họ mới đồng ý để cho em nộp tiền bảo lãnh anh ta ra?" Văn Văn rất khẩn trương chuyện này còn những chuyện khác thì cô không có thời gian để chú ý đến.

....

Ở trong cục cảnh sát cô gặp được Giang Diệc Hân.

"Bọn họ đánh anh?" Nhìn thấy anh bị còng tay, khoe môi còn xanh tím một mảng, Văn Văn hết hồn.

Ánh mắt nghiêm túc của cảnh sát quét lại đây nhưng mà Văn Văn không sợ, nghĩ đến khả năng anh có thể bị bọn họ dùng hình phạt riêng cô liền tức giận đến phát run.

Cô đang muốn đứng lên cãi cọi với cảnh sát thì đúng lúc bị Giang Diệc Hân giữ chặt lại.

"Nói nhỏ cho cô biết thiếu chút nữa thì tôi đã xử đẹp hai cảnh sát có mạng vũ trang cực kỳ chướng mắt, cho nên rất công bằng!" Anh dựa sát vào cô, hạ thấp giọng, cười đùa để trấn an cô.

"Anh...Anh...Anh..." Văn Văn chỉ vào mũi anh, ngón tay run lên.

Cô không nghĩ tới những gì cảnh sát nói đều là sự thật, vậy mà anh lại đánh lên cảnh sát! Trách không được vừa mới nghe đến việc nộp tiền bảo lãnh cảnh sát liền một lời từ chối ngay.

"Muốn nói cái gì thì nói nhanh lên!" Một cảnh sát đi ngang qua, giọng nói không tốt lắm thúc giục.

"Này, chứng minh thư cùng thẻ phóng viên anh để ở đâu? Trong hộp da hay là trong ngăn kéo kia?" Văn Văn lo lắng hỏi.

Sở dĩ cảnh sát đồng ý cho anh gặp cô là bởi vì bọn họ là bạn cùng phòng, anh muốn nói cho cô biết chỗ đặt chứng minh thư cùng thẻ phóng viên.

Nghe vậy anh thu lại nụ cười, mấp máy môi.

Một giây kia Văn Văn nhìn ra được anh không tình nguyện.

"Giang Diệc Hân, anh cũng không thể giấu giếm một lần nữa, làm ơn đi!" Văn Văn gấp đến độ hốc mắt đều đỏ lên.

Tại lúc cô kêu đúng tên anh trong nháy mắt kia anh liền sững sờ.

Tươi cười của anh lạnh nhạt đi vài phần: "Tại sao cô lại biết tên của tôi? Đường như tôi đã nói qua về sau cô không được điều tra tôi nữa, việc điều tra này làm cho tôi cực kỳ khó chịu!"

Nghe thấy giọng điệu của anh lạnh nhạt đi rất nhiều làm cho Văn Văn hoảng hốt một trận, cắn cắn môi, không thể không thừa nhận: "Tôi không điều tra anh, kỳ thật...chúng ta là bạn học."

Bạn học?

Giang Diệc Hân ngac nhiên.

"Có thể anh không có ấn tượng đối với tôi nhưng mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh thì đã nhận ra anh rồi!" Văn Văn cực kỳ khó khăn thừa nhận.

Anh có tức giận hay không, vì đã biết mà muộn thế này mới thừa nhận? Cô chỉ sợ sau khi anh biết cô nhận ra anh thì sẽ lập tức chuyển đi...Dù sao anh cũng giả danh thuê phòng trọ khẳng định là có việc khó nói.

Nếu đã biết là giả mà cô lại rất phối hợp trái một câu kêu anh là "Giang Hân", phải một câu kêu anh là "Giang Hân"?

"Tôi phục cô rồi!" Anh tức giận nói.

Nếu là bạn học mà nói thì việc biết anh quả thật không có gì lạ bởi vì lúc anh ở trường học đã chơi trội không ít mà cô lại khiêm tốn như vậy, tính tình trạch nữ, việc anh không nhớ rõ cô hay không có cơ hội biết cô cũng không có gì gọi là hiếm lạ.

Một câu giải thích của cô làm có cảm giác khó chịu của anh lập tức dịu xuống, anh nghĩ chắc là vì biểu tình hoảng sợ của cô bé kia làm cho anh không có biện pháp tiếp tục giận cô nữa.

"Hiện tại anh có thể nói cho tôi biết chứng minh cùng thẻ phóng viên của anh để ở đâu không?" Văn Văn vội vàng đi vào vấn đề chính.

"Tôi không có chứng minh thư cũng không có thẻ phóng viên, tôi không có hộ khẩu!" Tươi cười của anh vẫn không thay đổi chỉ là người biết anh đều có thể rõ ràng lúc này trong tươi cười của anh có quá nhiều cố chấp.

"Anh đừng đùa, không có thẻ phóng viên bọn họ thật sự sẽ khép anh vào tội cản trở người thi hành công vụ, nhiễu loạn trật tự xã hội!" Tới cùng là anh đang trốn tránh cái gì, vì cái gì lại muốn mai danh ẩn tích? Chẳng lẽ trước kia anh phạm phải một sai lầm gì đó nên không dám gặp người?

"Có thể phóng viên thì thế nào? Cô tới chậm rồi, lúc trước có rất nhiều phóng viên bị ép buộc dẫu viết giấy cam đoan không được viết "lung tung" trên báo!" Vừa nói tới những lời này ánh mắt của Giang Diệc Hân cực kỳ lạnh, cố chấp cùng kiên quyết không thể khuyên được: "Để cho bọn họ kiện đi, chẳng qua tệ nhất cũng như vậy thôi! Không có khả năng không cho tôi viết được!"

Văn Văn lo lắng nhìn quanh trái phải, may mắn cảnh sát chỉ thờ ơ liếc một cái, cũng không nghe được chuyện hai người đang nói.

"Làm sao anh có thể...." Cô muốn phê bình anh nhưng giọng mềm nhũn nên không biết nói cái gì "A, chẳng lẽ, anh là...Anh là tội phạm đang bị truy nã?" Cho nên khi lộ thân phận ra ngoài mới tôi tệ hơn? Suy nghĩ miên man này làm cho Văn Văn sợ hãi.

Giang Diệc Hân cũng cười ra tiếng, hiện tại anh đang là ông nói gà bà nói vịt sao? Cô bé trước mặt này thật sợ ngốc đến độ lợi hại rồi.

"Văn Văn, cô thật sự quá đáng yêu!" Đột nhiên anh nhìn vào mắt cô trở nên thâm tình khẩn thiết.

Văn Văn không hiểu anh bị làm sao vậy. Tất cả biểu tình đều trở nên dịu dàng, dùng ánh mắt cực kỳ chuyên chú như đang nhìn người yêu nhìn cô.

Tìm Văn Văn đập lờ một nhịp, toàn bộ lỗ tai đều đỏ lên, nhìn thấy bọn cảnh sát đang theo dõi bọn họ mang theo ánh mắt chăm chọc thì cô liền chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Giang Diệc Hân cầm tay cô: "Cô không phải càng muốn biết, muốn hiểu tôi sao? Bao gồm cả chứng minh thư của tôi để ở đâu?"

Lòng bàn tay của Văn Văn nóng lên, cô sững sờ nhưng vừa mới gạt đầu cô liền phát hiện có chỗ không thích hợp, trong tay của cô có thêm một vật nhỏ nhỏ màu bạc thô sơ, lập tức có phản ứng ra, Văn Văn khẩn trương xiết chặt lấy nó.

"Nó được đặt ở..." Nhìn quanh bốn phía một lúc, anh dựa sát vào cô, hạ giọng: "Văn Văn, tôi gọi cô tôi là vì đồ vật này, nhất định phải đưa nó cho Hứa lão đại của tôi!"

A? Tuy đã dự đoán được trước nhưng Văn Văn vẫn kinh ngạc.

"Tất cả phóng viên chúng tôi đều cách hiện trường rất xa, cũng không có người nào tiến lại gần được, may mắn là tôi leo lên chỗ cao, chụp được vài thứ..." Anh muốn sau khi Hứa lão đại xem video clip này xong thì sẽ hiểu tại sao anh lại mạnh động đánh cảnh sát như vậy.

"Rõ ràng là công tác cứu hộ mới được triển khai một nửa đã ngừng lại! Bọn họ nói một câu rằng vụ tai nạn đã qua bốn năm giờ, không người nào có khả năng sống sót nếu tiếp tục cứu hộ thì chi hao phí tài lực đi vót mấy thi thể! Hoàn toàn là chó má, nhưng sự thật là có một tên cảnh sát nói bậy bạ rằng mình gặp được nữ quý cho nên trong thời tiết tồi tệ này không có một cảnh sát nào dám đi cứu người!" Quả thực là xem mạng người như cỏ rác.

Anh giải thích đơn giản, một bên đề ý thấy cảnh sát không chú ý đến liền cầm lấy tay cô.

Cái vật nhỏ nhỏ này luôn được anh giấu ở dưới chân chờ cô tới liền công bố toàn bộ cho mọi người!

"Nói chuyện xong chưa, cô về nhà lấy giấy chứng nhận đi, còn anh theo tôi đi vào!" Cảnh sát thô lỗ nói với bọn họ.

Anh bị dẫn vào trong phòng tạm giam, quay đầu dùng khẩu hình miệng an ủi cô: Nhớ kỹ chuyện tôi đã dặn còn có chừng lo lắng cho tôi.

Khi đó Dư Văn bắt lấy tay Văn Văn không cho cô động đậy.

Xe chạy ra khỏi cục cảnh sát tới một chỗ an toàn.

"Chị họ, bọn họ có tiếp tục đánh anh ấy hay không?" Ở trong xe Văn Văn hỏi lại một lần nữa, muốn tìm một lý do để an tâm hơn.

"Chị không biết, nhìn anh ta cũng là người có bản lĩnh!" Dư Văn mở laptop, cắm thẻ nhớ vào, tuy rất muốn an ủi em họ nhưng cô không có cách nào nói dối được.

Rốt cuộc các cô cũng mở thẻ nhớ ra.

Nhưng sau khi xem xong đoạn video clip kia, cả hai người đều tròn tròn mắt.

Hiện trường cực kỳ hỗn loạn, người nhà của nạn nhân kêu gào thảm thiết: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Nhưng không có một người nào chịu đáp lại bọn họ ngược lại dùng bạo lực để trấn áp.

Ngay cả một nhóm người nhà nạn nhân chuẩn bị bỏ tiền ra thuê đội lặn biển tìm kiếm cũng bị dùng vũ lực ngăn lại, bị đối xử thô lỗ!

"Bọn họ đang làm cái gì vậy?" Văn Văn quả thật không thể tin được vào hai mắt của mình.

Những cảnh sát nhân dân này không đi cứu người mà ngược lại đi dùng vũ lực đối phó với dân chúng!

"Không biết lãnh đạo cấp cao nào ra lệnh, quả thật dùng bọn cảnh sát trở thành nanh vuốt cho chính mình sử dụng!" Chị họ Dư Văn lạnh nhạt nói: "Nhưng mà dám chụp loại ảnh này anh ta sẽ gặp phải chuyện cực kỳ phiền toái!"

Văn Văn ngây ngẩn cả người.

"Nếu như chuyện này được công bố có khả năng sẽ làm chấn động cả nước, đến lúc đó ảnh hưởng rất lớn, liên lụy rất rộng, thậm chí sẽ làm cho những lãnh đạo cấp cao quan tâm, đến lúc đó mọi chuyện càng ồn ào, chắc chắn sẽ có người ngã ngựa nhưng có khả năng chỉ là mặt ngoài, mỗi một cấp lãnh đạo đều liên quan với nhau như mạng nhện, chỉ cần có một người không "Tốt" thì khẳng định bọn họ sẽ lên trả thù!" Chị họ Dư Văn phân tích: "Tốt nhất

là em không cần dính vào, chị đề nghị không nên rước họa vào thân."

Đây là cách nghĩ của cô nhưng quyền quyết định là ở Văn Văn!

Văn Văn do dự, từ chối một lúc cuối cùng vẫn quyết định bấm số điện thoại mà Giang Diệc Hân đã nói bên tai cô.

"Em không biết cái gì gọi là rước họa vào thân nhưng em biết anh ta giao vật này cho em là vì tin tưởng em!" Cho nên cô không thể làm cho anh thất vọng.

Chị họ Dư Vấn nhìn cô một cái thật sâu cũng không tiếp tục nói lời phản đối nữa.

Văn Văn liên lạc với tổng biên tập báo Hứa lão đại mà anh nói, video được gửi đi thành công.

Mấy phút đồng hồ sau cô gọi điện thoại cho Hứa lão đại một lần nữa: "Tổng biên tập, anh xem xong video clip chưa?"

"Rồi." Người trong điện thoại lạnh lùng ít lời.

"Anh có thể nghĩ biện pháp cứu anh ta ra khỏi cục cảnh sát không?" Văn Văn rất sợ, sợ có người biết được người khởi xướng đứng sau vụ ồn ào này là anh, sợ anh ở trong cục cảnh sát bị trả thù.

Suy nghĩ đến việc có khả năng anh sẽ bị đánh thì tâm tình của Văn Văn liền thất lại.

"Anh ta không có giấy chứng nhận, cực kỳ phiền phức, tôi sẽ tự có chừng mực!" Hứa lão đại cũng không muốn nhiều lời với cô liền cúp điện thoại.

"Chị họ..." Văn Văn bất lực nhìn về phía chị họ.

Cô không hiểu cái câu tự có chừng mực kia là ý gì, cứu hay không cứu? Lòng của cô rất bất ổn.

"Em sợ tổng biên tập kia qua sông đoạn cầu?" Chị họ Dư Vấn nhận ra lo lắng của cô.

"Anh ta không có giấy chứng nhận..." Văn Văn thì thào: "Tục ngữ nói đúng, dân không đấu với quan!"

Nếu tổng biên tập kia không đáng tin, chỉ cần tòa soạn không thừa nhận thì trên thế giới này đột nhiên biến mất một phóng viên không có giấy chứng nhận chắc cũng không có tí ti ảnh hưởng nào?

Bởi vì chuyện này quan hệ đến an nguy của anh nên Văn Văn đứng ngồi không yên.

"Văn Văn, em bình tĩnh đi!"

Bình tĩnh? Làm sao cô có thể bình tĩnh? Cô cực kỳ, cực kỳ thích Giang Diệc Hân, cô muốn anh bình an trở về, muốn anh tiếp tục nấu đồ ăn, cô tiếp tục rửa chén, hai người lại yên lặng ăn cơm cùng nhau.

Cô đột nhiên nghĩ đến một người, có lẽ anh ta sẽ có cách.

"Lương Vũ đã có nói qua gia thế của Diệp Thần rất tốt, dường như ba anh ta làm lãnh đạo....Hình như là cục trưởng gì đó?" Văn Văn nói cho chị họ.

Nếu cô đi tìm Diệp Thần giúp đỡ thì có thể cứu được Giang Diệc Hân ra ngoài không?

"Văn Văn, em ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy, chỉ có hai khả năng xảy ra. Một là bị người ta từ chối khéo léo, hai là bị người ta đùa giỡn!" Chị họ Dư Vấn lên tiếng ngăn cản cô: "Hiện tại em cũng không cần làm gì cả, càng không nên suy nghĩ bậy bạ, bình tĩnh nghe ngóng tin tức!"

Nhưng Văn Văn giống như không nghe thấy, cả đầu cô đều suy nghĩ tìm Diệp Thần! Diệp Thần!

Văn Văn cực kỳ ngu ngốc, ngốc đến nỗi khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể làm, cô ngốc nhất thế giới, bởi vì sợ bị chị họ mắng nên chuyện cô muốn tìm người giúp đỡ cô lựa chọn im lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29

Văn Văn gọi điện thoại cho Lương Vũ trước, nhưng mà lại không gọi được, bởi vì quá lo lắng, cô gọi luôn cho Diệp Thần.

Thành thật mà nói, số lần cô gọi điện thoại cho Diệp Thần đã ít lại càng ít hơn, tính cách của cô vốn hướng nội, rất sợ và cũng không có thói quen nói chuyện với người khác, công việc có gì cần, bọn họ đều bàn bạc luôn ở công ty.

Bây giờ, có phải bọn họ đang ở chung không? Lần đầu tiên cô muốn hỏi địa chỉ nhà của Diệp Thần và Lương Vũ, không vì sợ hướng nội mà muốn đến thăm hỏi.

Nghe xong cuộc điện thoại của cô, Diệp Thần im lặng một lúc lâu.

“Em có việc tìm tôi sao? Đừng tới nhà tôi, bên ngoài đang có bão, để tôi đến gặp em!” Không để cô có cơ hội phản đối, Diệp Thần nhanh chóng cúp điện thoại.

Chắc, tuy rằng Diệp Thần cùng Lương Vũ muốn tới làm phiền cô, nhưng mà, có phải thật ra là không muốn cô tới làm phiền bọn họ không? Nếu Diệp Thần đã nói như vậy, Văn Văn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cúp điện thoại, sau đó lại tiếp tục chờ đợi trong khăn trương, lo lắng.

May là Văn Văn cũng không phải đợi lâu, chuông cửa liền vang lên.

Văn Văn vội vàng chạy ra mở cửa, “Ah, Lương Vũ không đến sao?” Nhìn thấy chỉ có một mình Diệp Thần ngoài cửa, Văn Văn hơi sững sốt.

“Lương Vũ cô ấy ngủ rồi.” Diệp Thần trả lời.

Mấy tuần không gặp, Văn Văn đẹp lên rất nhiều, ánh mắt thâm sâu của Diệp Thần nhìn chăm chú vào cô.

Này, bây giờ mới hơn tám giờ, Lương Vũ đã đi ngủ rồi sao? Không giống cô ấy chút nào.

“Để tôi gọi điện thoại cho cô ấy.” Văn Văn đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng.

Cô nam quả nữ ở chung một gian phòng thật sự không hay lắm, hơn nữa, cô sợ về sau Lương Vũ biết được, sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết.

“Không phải em tìm tôi sao? Tôi còn tưởng em đang rất vội chứ.” Diệp Thần khẽ mỉm cười, dường như tâm tình có vẻ vô cùng tốt.

Động tác lấy điện thoại di động của Văn Văn ngừng lại.

Quả thật, người cô cần tìm là Diệp Thần, cô đang có việc nhờ người ta, không cần phải băn khoăn nhiều như vậy.

“Vâng, tôi đúng là muốn tìm anh.” Văn Văn không tự nhiên ngồi đối diện hắn.

Diệp Thần chăm chú mãi miết nhìn cô, ánh mắt nhu hòa.

“Diệp Thần, chúng ta quen biết cũng khá lâu rồi, mặc dù không được coi là thân quen, nhưng mà, quan hệ giữa tôi và Lương Vũ cũng không tệ, vì thế, chúng ta miễn cưỡng cũng có thể coi là bạn bè đúng không?” Văn Văn khẩn trương nắm chặt hai tay để trên đầu gối, thận trọng nói.

“Dĩ nhiên. Tôi còn xem em còn hơn cả bạn bè nữa.” Khóe môi của Diệp Thần cong lên tạo thành một nụ cười, nụ cười kia, rất phức tạp, dường như còn xen lẫn rất nhiều thứ trong đó, “Văn Văn, hôm nay em rất đẹp.”

Hả?! Văn Văn nhìn thoáng qua bộ váy mặc trên người, xấu hổ thú nhận, “Bởi vì, hiện tại đã bắt đầu đi làm, cho nên...”

“Như vậy rất tốt, Văn Văn, thật sự rất tốt.” Diệp Thần nhanh chóng ngắt lời cô, “Tôi nghe nói em đã bắt đầu đi làm, mặc dù chỉ là một nhân viên thu ngân, nhưng mà, em không lại cả ngày mê muội trong thế giới Internet, đã là một thay đổi rất lớn!”

Diệp Thần đã nghe Lương Vũ nhắc tới chuyện cô đi làm nhân viên thu ngân rồi hả? Văn Văn thở dài, cô cũng biết, Lương Vũ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội cười nhạo cô mà. Chỉ là, Diệp Thần khích lệ cùng ủng hộ cô như vậy, làm cho Văn Văn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Văn Văn, em tìm tôi có chuyện gì vậy? Chỉ cần là việc có thể giúp được, tôi đều sẵn lòng.” Diệp Thần nhẹ nhàng nói.

Không hiểu sao, thái độ dịu dàng của Diệp Thần làm cho Văn Văn cảm thấy không được tự nhiên.

“Không sao, em cứ nói đi. Có phải muốn tôi tìm giúp em một đơn vị công tác tốt một chút đúng không? Em thích công ty tư nhân hay là cơ quan nhà nước? Văn Văn, tự tôi mở công ty riêng, ba tôi lại là cục trưởng, em có rất nhiều lựa chọn, chỉ cần có thể giúp đỡ, tôi nhất định sẽ giúp.” Thái độ tích cực ân cần của Diệp Thần, làm Văn Văn cảm thấy rất lúng túng.

Nhưng mà, câu nói “Ba tôi lại là cục trưởng”, Văn Văn nghe được rất rõ.

“Diệp Thần, ba anh làm ở cục nào vậy?” Văn Văn cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Cục công an!”

Nghe được ba chữ đó, ánh mắt Văn Văn sáng bừng lên, khóe môi cong lên thành một nụ cười như hoa nở.

Nụ cười thoáng qua này, làm cho Diệp Thần gần như mê mẩn.

“Ba tôi có rất nhiều quan hệ, em muốn chức vụ nào, đơn vị gì, tôi chỉ cần nói một tiếng với ông ấy là được!” Diệp Thần không kim lòng được mà đến gần cô.

“Diệp Thần, không phải công việc... Tôi có một người bạn, xảy ra chút chuyện, người đó anh cũng biết...” Văn Văn kể sơ qua một chút tình huống, vô cùng thành khẩn nói, “Diệp Thần, anh có thể bảo ba anh giúp tôi một chút được không, bảo lãnh anh ấy ra trước?” Cô rất ngu ngốc, người quen biết lại ít, thật sự không còn cách nào khác.

Bồ.CôngAnh-di.ễn.đà..nlê.qu.yđ.ô.n

Nghe hết sự tình, khuôn mặt vốn tươi cười của Diệp Thần đông cứng lại, thái độ của hắn từ từ trầm xuống, “Em rất lo lắng cho anh ta?”

“Anh ấy, là bạn cùng phòng của tôi...” Văn Văn nuốt cổ họng, đột nhiên bị hỏi, cô vụng về che giấu, khuôn mặt không khỏi hơi ửng hồng.

“Bạn cùng phòng? Sự thật chuyện cũng không phải đơn giản như vậy!” Ánh mắt của Diệp Thần đột nhiên trở nên rất kì quái.

“Hạ Vị Văn, em nói thật cho tôi biết, có phải em đã lên giường với anh ta rồi đúng không?!”

Giọng nói chất vấn không hề khách khí, làm cho Văn Văn bị hỏi đến ngu luôn.

Nam nữ thuê chung một phòng liền đại biểu một mối quan hệ không bình thường? Huống chi, ngữ điệu chất vấn của Diệp Thần, nghe qua vô cùng quái dị, giống như... Bất được chứng cứ bà xã của mình vụng trộm ở bên ngoài vậy.

Nhưng mà, vấn đề là, Diệp Thần cùng với cô chỉ là bạn bè bình thường thôi mà!

“Nếu như anh ta chỉ là một người bạn cùng phòng, em cần gì phải ăn nói khép nép vội vàng cầu xin tôi giúp đỡ như vậy?” Cô sững sờ không kịp phản ứng, làm cho giọng nói của Diệp Thần đột nhiên cao vút lên.

Thực ra, tuy là hung dữ như vậy, nhưng mà hắn đang chờ cái lắc đầu phủ định của cô.

Văn Văn bị Diệp Thần hỏi mà cảm thấy không hiểu gì cả.

Chẳng lẽ, Diệp Thần nhìn thấu được tâm sự của cô? Cảm thấy cô giấu diếm nói dối chính là không coi anh là bạn bè, cho nên không thích? Văn Văn rất sợ chọc cho Diệp Thần mất hứng, làm anh không muốn giúp cô.

“Đúng vậy, Giang Diệc Hân không chỉ là bạn cùng phòng!” Văn Văn nhắm mắt thừa nhận.

Đáp án này, làm Diệp Thần cứng ngắc.

Cô thừa nhận, cô ấy thế mà lại thừa nhận? Không phải cô ấy luôn luôn giả bộ thuần khiết hay sao? Tại sao lại không giả bộ tới cùng, cho đến khi hắn cũng bị lừa mới thôi đi?!

Vì muốn Giang Diệc Hân bình an, lần đầu tiên Văn Văn thổ lộ tâm sự với người ngoài, “Tôi... Tôi thích... Giang Diệc Hân... Diệp Thần, mong anh giúp tôi, nói với bác trai một tiếng, có thể bảo lãnh anh ấy ra ngoài trước được không?” Có phải cô chịu thừa nhận thích Giang Diệc Hân, Diệp Thần sẽ nghĩ đến mặt mũi bạn bè, mà giúp đỡ cô? Nếu thật sự là như vậy, cô cũng không sợ bị chê cười!

“Em thích anh ta?” Giọng nói của Diệp Thần trở nên khó nghe lặp lại lời của cô.

“Đúng, tôi rất thích anh ấy.” Văn Văn dùng cảm thừa nhận một lần nữa.

Ai ngờ, Diệp Thần đột nhiên trở nên kích động vọt lên phía trước, dường như không thể tin được những gì mình nghe thấy được, “Quan hệ của hai người không phải nhiều nhất chỉ là vui đùa một chút thôi sao, làm sao lại có thể phát triển thành thích anh ta?”

Bồ.CôngAnh-di.ễn.đà..nlê.qu.yđ.ô.n

Quan hệ vui đùa một chút mà thôi? Văn Văn bị mấy chữ này làm cho ngơ luôn. Cô và Giang Diệc Hân có lúc nào chơi đùa chứ? Bọn cô căn bản còn chưa có... Phát triển đến bước này mà...

Nhất định là Lương Vũ lại nói lung tung rồi! Lương Vũ có thể nói bậy tất cả mọi chuyện, nhưng mà, tuyệt đối không thể nói bậy bà về Giang Diệc Hân!

Không để cho cô có cơ hội mở miệng, Diệp Thần không chịu được mà bước nhanh về phía trước, nắm lấy bà vai cô, “Hai người đã quen biết bao lâu, em lại có thể thích anh ta, sao em lại có thể tùy tiện như vậy?”

Hiện tại Diệp Thần đã trở nên điên cuồng, đáng vẻ kích động, hù sợ Văn Văn, “Tôi quen biết với Giang Diệc Hân đã lâu rồi, tôi... tôi cũng thích anh ấy rất lâu, rất lâu rồi... Cho nên, tôi mới đồng ý cho người khác thuê chung phòng!... Chúng tôi không có chơi đùa...” Cô không phải đùa ngốc, nếu không phải đã sớm quen biết Giang Diệc Hân, nếu như không phải, đã từ rất lâu trước kia đã bị anh làm cho rung động, cô sao có thể để cho người xa lạ vào ở.

Bất cứ chuyện gì liên quan đến Giang Diệc Hân, Văn Văn đề vô cùng kiên nhẫn giải thích.

Nhưng mà, lời nói của cô... Lại vô hình trung giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

“Cho nên, Hạ Vị Văn, bây giờ em vì anh ta, không lại ‘Chơi đùa’ nữa rồi hả? Tôi vẫn luôn thích em, biết rõ em không tốt, ánh mắt của tôi vẫn không thể rời khỏi em được, thì được coi là cái gì hả?” Diệp Thần càng ngày càng trở nên điên cuồng.

Trước kia biết cô bên ngoài thì giả bộ thanh thuần, thật ra thì rất thích chơi đùa thì coi như thôi đi, nhưng mà bây giờ biết được cô thật lòng thích một người, Diệp Thần cảm thấy mình phải chịu đả kích nghiêm trọng.

Mấy câu nói đó của Diệp Thần, làm cho Văn Văn hoàn toàn đông cứng.

Trước kia, có đến vài lần, thật ra thì cô mở hồ có thể cảm thấy được Diệp Thần có cảm tình với cô, muốn theo đuổi cô, nhưng mà sau khi Diệp Thần qua lại với Lương Vũ, tình cảm của bọn họ vô cùng “Nồng nhiệt”, tự nhiên Văn Văn cũng sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.

Văn Văn hơi sợ, cô bước từng bước về phía sau, “Tôi... Tôi cùng với Lương Vũ là bạn tốt!”

Cô hy vọng, hắn có thể lấy lại chút lý trí.

“Diệp Thần, anh là bạn trai của bạn tôi, hơn nữa, hai người cũng sắp kết hôn rồi!” Văn Văn lớn tiếng nhắc nhở hắn.

“Lương Vũ? Lúc nào thì tôi đồng ý kết hôn cùng cô ta?” Diệp Thần buồn cười, khinh bỉ, “Chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi.”

Văn Văn ngây ngẩn cả người, ngay sau đó, cô nắm chặt hai tay lại.

Tuy rằng Lương Vũ không phải người tốt, nhưng mà cô có thể khẳng định, Lương Vũ đối với Diệp Thần tuyệt đối không phải chỉ là chơi đùa một chút mà thôi.

“Là cô ta chủ động dán đến, Văn Văn, sở dĩ tôi đồng ý để Lương Vũ theo đuổi, chỉ là muốn làm cho em ghen tỵ, muốn em tới gần tôi!” Kết quả không chỉ không kích thích được lòng ghen tỵ của cô, hành động im lặng của Văn Văn làm cho hắn vô cùng thất vọng, hắn mới dưới cơn kích động, cùng Lương Vũ phát triển thêm một bước, cùng từ trong miệng Lương Vũ mà dần dần nhận ra bộ mặt thật của cô.

“Tính tình của em rất tốt, bất kể tôi cùng với Lương Vũ ‘Biểu diễn’ như thế nào, em cũng không lên tiếng, Hạ Vị Văn, trong lòng em không hề có tôi một chút nào sao?” Diệp Thần tức giận bất bình.

Bỏ.CôngAnh-di.ễn.đà..nlê.qu.yđ.ô.n

Hắn coi sự thân mật giữa người tình với Lương Vũ chính là “Biểu diễn”?

Văn Văn vì Lương Vũ mà cảm thấy rét lạnh.

“Tôi vô cùng thích em, chỉ cần em đồng ý cùng tôi qua lại, từ nay về sau đảm bảo tính nét đoan chính, tôi lập tức quăng Lương Vũ, một lòng một dạ với em, thật sự!”

Cả người Văn Văn cũng phát run, bởi vì tức giận.

Lần đầu tiên cô phát hiện, mình thật sự không thích Diệp Thần! Không thích kiểu ngạo tự mãn của hắn, không thích hắn tự cho là đúng!

“Diệp Thần, chuyện này là không có khả năng!” Văn Văn đứng lên, ý muốn tiễn khách, “Tôi đã có người trong lòng rồi, tôi sẽ không tùy tiện cùng người khác lui tới.”

Trong nháy mắt, bởi vì ghen tỵ, khuôn mặt nho nhã lịch sự của Diệp Thần trở nên vặn vẹo, “Em thật sự thích anh ta?”

Văn Văn cảm thấy, mình sợ Diệp Thần, sợ người đàn ông mắt không chế trước mắt.

“Đúng vậy! Tôi chuẩn bị theo đuổi Giang Diệc Hân!” Văn Văn lấy dũng khí, hy vọng hắn có thể tỉnh táo.

“Vậy thì anh ta cũng phải giữ được mạng mà ra ngoài, Hạ Vị Văn, em không nghe một chút tin tức gì sao? Trại tạm giam của cục công an thành phố Kinh Châu tỉnh Hồ Bắc, đã xảy ra việc một phạm nhân đang bị giam giữ tử vong một cách kì lạ, người kia chính là bị chìm trong ao giặt quần áo dẫn tới ngạt thở mà chết!” Diệp Thần lạnh lùng nói.

Bỏ.CôngAnh-di.ễn.đà..nlê.qu.yđ.ô.n

Văn Văn hít một hơi khí lạnh, ngay tại lúc cô đang sững sờ, lại có thể bị Diệp Thần đề xuống ghế sa lon.

“Không phải em muốn giúp anh ta sao? Vậy thì ngủ cùng tôi một đêm, tôi đảm bảo ngày mai anh ta có thể được thả ra từ trong cục cảnh sát!” Đáy mắt Diệp Thần đều là điên cuồng.

Bỗng chốc, Văn Văn bị khổng chế cả khuôn mặt đều kim nén đến đỏ hồng, “Anh muốn làm gì? Đừng làm loạn!”

Văn Văn liều mạng giãy dụa, nhưng mà, tiếc rằng lúc này khí lực của Diệp Thần lớn đến dọa người, hơn nữa, còn giống như đã điên rồi, “Hạ Vĩ Văn, em vốn thích chơi đùa, còn giả bộ đơn thuần gì nữa? Hôm nay tôi nhất định phải ngủ với em!” Chỉ cần chiếm được, mới không còn nhớ nhung!

Ngoài cửa phòng mưa to gió lớn, Diệp Thần vươn tay bịt kín miệng của Văn Văn, ngăn lại tiếng kêu cứu mạng của cô, một tay khác, bắt đầu xé rách quần áo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 30

Giang Diệc Hân bước ra từ trong cục cảnh sát, hít thở không khí tự do.

“Cảm ơn Hứa lão đại, em biết ngay, năng lực của anh tuyệt đối sẽ không làm em thất vọng.” Nói cảm ơn với người bên kia điện thoại, miệng của anh rất ngọt.

“Khách sáo rồi, cậu rất có năng lực, video kia tôi đã phát tán lên mạng, không tới một tiếng nữa, thời tiết bên ngoài sẽ thay đổi.” Hứa đại ca lạnh nhạt nói, “Chuyện cậu ‘Làm mất’ giấy chứng nhận, tòa soạn chúng tôi đã thay cậu đưa ra chứng minh công tác, về phần cục cảnh sát bên kia, tôi cũng đã bảo luật sư của tòa soạn lấy ra giấy cam đoan. Sức mạnh của dư luận bên ngoài vô cùng lớn, nếu cục cảnh sát tiếp tục giam giữ cậu, áp lực cũng rất lớn.” Cho nên, cũng không phải công lao của một mình ông.

“Phải ha, vậy cũng là do thủ đoạn của lãnh đạo chúng ta vô cùng dũng mãnh.” Nụ cười của anh vẫn không thay đổi, tiếp tục thổi phồng.

“Ký giả Giang, Hồ Mặt Cười như cậu năng lực tự vệ hiển nhiên rất mạnh, không cần phải khiêm tốn như vậy.” Hứa lão đại không hề khách khí mà hừ lạnh, “Cậu có nói nữa thì cũng vô dụng, phí sửa chữa xe máy, cậu tự phụ trách!” Hứa lão đại vô tình dội cho anh một gáo nước lạnh.

Aiiii, túi tiền của anh!

Anh cam chịu số phận cúp điện thoại.

Ai, xe máy của anh vẫn còn đang ở hiện trường, không biết giờ ra sao rồi, đoán chừng lại phải sửa chữa một phen rồi! Nội tâm nhỏ nhỏ của Giang Diệc Hân đấu tranh một cái, đến hiện trường lấy xe trước? Hay là về nhà nghỉ ngơi trước đây?

Bên ngoài vẫn còn đang mưa, trong đầu Giang Diệc Hân lập tức hiện lên một đôi mắt to lo lắng, chuyện ngày hôm nay, có lẽ đã dọa sợ nha đầu kia rồi!

Anh bắt xe, lúc mở cửa xe, không hiểu sao sau gáy chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Xe taxi dừng trước cửa nhà, anh nhìn thấy một chiếc xe thể thao hàng hiệu, trong quen quen vô cùng chướng mắt.

Không phải chứ, hai cái người làm người ta chán ghét lại đến? Anh nghĩ hay là vào cửa hàng tiện lợi tránh trước đã.

“Hắt xì!” Giang Diệc Hân hắt hơi một cái.

Thật là kỳ lạ, mặt dù trời đang có bão, nhưng mà, nhiệt độ cũng chỉ làm cho còn người cảm thấy mát mẻ, tại sao lại có cảm giác như ông già vậy?

Anh quyết định không ra ngoài chịu rét, trực tiếp lên lầu, đem hai người thích rình rập đuổi ra ngoài.

Con số trên thang máy nhảy lên từng số, “Đỉnh” một tiếng, anh đã đến nơi, Giang Diệc Hân vừa tiến tới gần phòng trọ vừa móc chìa khóa ra.

Bên trong hình như đang chiếu phim truyền hình gì đó, có tiếng khóc hu hu, cái loại âm thanh đó, nói thế nào nhỉ, có chút kích thích, giống như là... Không thể nào, hai cái người chướng mắt lại không biết xấu hổ kia, tại nhà bọn họ xem phim a phiến bạo lực?

Nhưng mà, không đúng, giọng nói này rất quen tai.

Giang Diệc Hân tăng nhanh tốc độ mở khóa.

“Hạ Vĩ Văn, em vốn thích chơi đùa, còn giả bộ đơn thuần gì nữa? Hôm nay tôi nhất định phải ngủ với em!” Anh vừa mở cửa, liền nghe được câu nói kích thích này.

Cả người Văn Văn bị đè lên ghế sofa, gương mặt tái nhợt, hoảng sợ, Diệp Thần che miệng cô, đang giờ trò, vô cùng bạo lực mà xé rách quần áo của

cô.

Bồ.Công.Anh-diễn..đ.àn.l.êq.u.yđ.ôn

Không phải âm thanh trong phim truyền hình, anh không có hiểu lầm.

Giang Diệc Hân bước nhanh về phía trước, kéo lấy phía sau tay áo Diệp Thần, bắt chập tất cả, dễ dàng khống chế được Diệp Thần.

Diệp Thần bị xoay vặn làm cả người ngã quỵ xuống đất, trong nháy mắt được an toàn Văn Văn liền vội vàng ngồi dậy, ôm lấy chính mình, cả người hoảng sợ run rẩy.

“Giang, Giang Diệc Hân...” Đối với việc anh đột nhiên xuất hiện, Văn Văn vô cùng bất ngờ.

Hai tay của Diệp Thần vô cùng đau, vừa gãy giữa, vừa kinh ngạc hỏi, “Anh ra khỏi cục cách sát bằng cách nào?” Thật là xuất hiện rất không đúng lúc rồi.

Cục cách sát? Làm sao Diệp Thần lại biết anh bị nhốt trong đó?

“Hai người không phải đang chơi trò chơi chứ?” Giang Diệc Hân cũng không thèm nhìn anh ta, hướng ánh mắt về phía Văn Văn, tình tảo hỏi cho rõ ràng trước.

“Không phải, Giang Diệc Hân, anh ta...” Lời còn chưa dứt, miệng không nói thêm câu gì nữa, nước mắt của Văn Văn đã từng giọt từng giọt rơi xuống.

Rất tốt, không cần nói nữa!

Giang Diệc Hân bẻ vặn cánh tay của Diệp Thần giống như bánh quai chèo, Diệp Thần bị đau kêu gào như heo bị chọc tiết.

Văn Văn sợ đến choáng váng, bởi vì, cô có thể nghe thấy tiếng xương của Diệp Thần kêu “Rắc rắc” vô cùng rõ ràng.

“Giang Diệc Hân, buông tao ra!” Diệp Thần bị đau đến mức cả khuôn mặt đều vặn vẹo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Mày... Mày mà không buông tao ra, tao sẽ khiến cho mày phải ngồi tù cả đời.”

Quyền lớn như vậy?

Nghe vậy, Giang Diệc Hân nhún mày, lực độ trong tay hơi nói ra, anh bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói, “Nói cho tao một lý do để tao không đánh mày.”

Diệp Thần thành gãy ra thành công, hấn lắc lắc cánh tay đau đớn vô cùng, trong giọng nói tràn ngập sự kiêu căng ngạo mạn, “Giang Diệc Hân, nhất định là mày không biết, ba ta là cục trưởng, nên Văn Văn mới cầu xin tao cứu mày ra!” Nhắc tới những lời này, trong giọng nói của hấn cất giấu ghen tỵ điên cuồng như cũ.

Vì anh, Văn Văn đi cầu xin sự giúp đỡ của Diệp Thần? Giang Diệc Hân nhìn về phía Văn Văn, ngay lập tức Văn Văn chợt dạ lại khó chịu, cúi đầu xuống.

Không có lúc nào như lúc này, Văn Văn cảm thấy mình giống như một con heo vậy, rõ ràng anh có thể bình an trở về, mình lại khản trương lo lắng đến luống cuống, còn hại bản thân lâm vào hiểm cảnh.

Cô đỏ mắt, rất sợ bị anh mắng.

“Bây giờ, mày ra mở cửa cho tao, tao muốn bình an đi ra ngoài.” Diệp Thần vô cùng khoa trương mà ra lệnh.

Giang Diệc Hân vẫn nhún mày như cũ, “Anh bạn à, anh dựa vào cái gì mà ngông cuồng như vậy?”

“Mày vừa mới bị bắt giam, nếu như tao đoán không nhầm, thì mày chỉ mới được bảo lãnh ra ngoài, mày có thể bị khởi tố bất cứ lúc nào, nếu như mày còn gây chuyện nữa, sẽ vô cùng phiền toái.” Diệp Thần cười lạnh, “Mày có tin không, nếu mày động đến một sợi tóc của tao, tao tuyệt đối có khả năng để cho mày ngồi tù ba năm!”

“Giang Diệc Hân, đừng...” Văn Văn vội vàng níu lấy ống tay áo của Giang Diệc Hân, chỉ sợ anh trở nên kích động.

Giống như Diệp Thần vừa mới nói, anh vừa mới được thả ra, không thể gây chuyện được!

“Diệp công tử, anh nói đúng, tôi là một người không thích rước họa vào thân.” Giang Diệc Hân bị uy hiếp, lộ ra một nụ cười, “Tôi đưa anh ra ngoài, cung tiễn công như nhà cục trưởng của chúng ta!”

Văn Văn buông tay áo của Giang Diệc Hân, thờ phào nhẹ nhõm.

Diệp Thần xoa xoa cánh tay vô cùng đau nhức của mình, ưỡn thẳng lưng.

“Đúng rồi, Diệp công tử, nếu lần sau tính thú của anh lại nổi lên, tốt xấu gì cũng nên thông báo trước một tiếng, tôi tự nhiên sẽ biết phải chuẩn bị như thế nào.” Giang Diệc Hân cười đến vui vẻ.

Bồ.Công.Anh-diễn..đ.àn.l.êq.u.ýđ.ôn

Những người quen anh đều biết, chỉ cần anh cười càng “Vui vẻ”, chứng tỏ gió bão càng mạnh.

Đáng tiếc Diệp Thần không quen anh, liếc anh một cái, liền ngao mạn bước về phía cửa.

“Diệp công tử, tôi nói là lần tới! Thật ngại quá, anh cũng không thông báo trước một tiếng, đúng lúc, tôi cũng chưa uống thuốc hạ hỏa!” Dứt lời, một quả đấm vô cùng mạnh mẽ vụt qua đánh vào người trước mặt.

Diệp Thần bị đau ngã ở trên mặt đất một lần nữa, lỗ mũi đau nhói nóng rất, bàn tay sờ vào toàn là máu.

Hai mắt Văn Văn trừng lớn, bởi vì, ai có mắt cũng đều có thể nhìn thấy được, sống mũi của Diệp Thần khẳng định đã bị gãy.

“Mẹ nó, mày coi ba mày là Lý Cương đúng không?!” Giang Diệc Hân cười lạnh, “Nói cho mày biết, tiểu súc sinh, ba của tao còn là Giang Cương đấy!”

“Cái mũi của tao! ... Giang Diệc Hân, mày xong đời rồi, tao nhất định sẽ giết chết mày!” Diệp Thần đau đến gào thét.

Nhưng mà, Diệp Thần còn chưa uy hiếp xong, một chân đã đạp thật mạnh vào ngực hắn.

“Ông đây lâu rồi không được đánh người thoải mái, đang muốn luyện lại thân thủ một chút!” Đạp vào ngực Diệp Thần, giọng của Giang Diệc Hân vẫn có vẻ miên cưỡng như cũ, giống như đang bàn luận về thời tiết vậy.

Diệp Thần bị đá phải cong người lại, gương mặt hoàn toàn tái nhợt, phía dưới bị thương nặng gần như muốn học máu.

Giang Diệc Hân đuổi đuổi người, vắn vắn bả vai, bẻ các đốt tay của mình, đáng vẻ giống như chuẩn bị diễn một vở kịch hay.

“Giang, Giang Diệc Hân...” Văn Văn sợ xảy ra án mạng, sợ đến mức cả người bất động, muốn anh lại, lại không biết phải nói cái gì.

“Nha đầu, cô về phòng cho tôi, khóa cửa! Các pha bạo lực sau đây, không thích hợp cho nữ sinh giám định mà thường thức!” Anh chỉ chỉ Văn Văn, dùng giọng ra lệnh không cho người khác nghi ngờ, “Không có lệnh của tôi, không được phép mở cửa phòng!”

Giọng điệu của anh quá cứng rắn mạnh mẽ, Văn Văn ngỡ ngàng đứng dậy, cô trở về phòng theo chỉ thị, đóng cửa khóa lại. Ở trên giường, ngồi một lúc lâu, Văn Văn mới hậu tri hậu giác khóc lớn.

Cô sợ hãi, vô cùng sợ hãi, bị người đàn ông mình không thích làm nhục như vậy, cô cảm thấy rất ghê tởm, gương mặt ghê tởm của Diệp Thần bỏ nhào về phía cô khi đó, một lần nữa phóng đại trong đầu cô.

May mà, anh xuất hiện kịp thời.

...

Cảnh bạo lực này, thật sự không thích hợp với nữ sinh.

Giang Diệc Hân anh lúc đi học, ở trong kí túc xá thích nhất là cùng bạn cùng phòng chơi “Bye bye” thần công. Cái gọi là “Bye bye” thần công, chính là một chân giẫm lên hông người phía dưới, kéo cả hai tay hai chân của người ta lên, bẻ đến mức tối đa, xoay vặn đến chia năm xẻ bảy, gần như gãy xương, làm cho người ta đau đến mức sức lực để kêu cũng không có.

Anh cũng thật lâu không có làm trò biến thái như vậy rồi, cũng đã rất lâu không có người nào dám chọc cho anh giận đến mức như vậy.

Anh từng nói, anh điển hình là một người bao che khuyết điểm.

Diệp Thần bị buộc phải tập yoga, tập đến gãy xương. Không chỉ có vậy, còn bị Giang Diệc Hân đánh đến chỉ còn thoi thóp một hơi, cả khuôn mặt của hắn đặc sắc đến khủng khiếp, môi sưng lên gấp ba gấp bốn lần, mắt cũng sưng đến không thể mở được, anh bên chân mày đều đã treo những tơ máu dài mảnh, rất giống thất khiếu đỏ máu, phía dưới bông mắt bị bầm tím giống như màu sắc tự nhiên, sống mũi thì khô cần nói... Quả thật, thê thảm đến không nổi nhìn.

Bồ.Công.Anh-diễn..đ.àn.l.êq.u.ýđ.ôn

“Giang Diệc Hân, mày, có gọi thì mày giết tao đi, bây giờ mà mày thả, thả tao ra ngoài, tao chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mày!” Diệp Thần đau đến không muốn sống, cả người căn bản không đứng lên nổi, Giang Diệc Hân quá khỏe, hắn nhơ nhể yếu đuối, tất cả đều không tránh được.

Giang Diệc Hân cười hắc hắc.

“Yên tâm đi, chắc chắn anh không muốn trả thù tôi đâu...”

“Mày, mày muốn làm gì?” Diệp Thần hoảng sợ kêu lớn.

Bởi vì Giang Diệc Hân nhanh nhẹn cởi áo của hắn, còn bắt đầu cởi quần của hắn.

“Văn Văn không nói cho anh biết sao? Tôi có ham mê đặc biệt!” Về mặt của Giang Diệc Hân chính là đáng vẻ sao mày lại không biết vậy.

“Mày... Mày, đồ súc sinh, mau dùng tay!” Khắp người Diệp Thần đều là mồ hôi lạnh, khổ sở giãy giụa, tiếc rằng, toàn thân hắn đau đớn đến không thể đứng nổi.

Không... Không được, dừng! Lần đầu tiên Diệp Thần nếm trải cảm giác sợ hãi là như thế nào, người bạn cùng phòng này của Văn Văn thật là đáng sợ, quá biết thái rồi!

Giang Diệc Hân nhũu mày, “Sợ cái gì, cục hoa của anh sẽ được an toàn, tôi chỉ muốn...”

Một tay Giang Diệc Hân giờ chiếc máy chụp ảnh loại nhỏ lên, môi khẽ nhếch, “Tôi chỉ có một ham mê giống anh Trần Quán Hi* thôi!”

“Không... Dừng mà!” Diệp Thần nằm rạp xuống giấy giữa bò ra bên ngoài, nhưng tiếc rằng, hình ảnh hắn khóa thân bò lồm ngồm trên mặt đầy đều đều được ghi lại từng cái dưới ống kính, sau cùng, Giang Diệc Hân lại còn không hề khách khí đập hắn một cái, đem nơi tư mật của anh ta ghi lại không sót một chút nào.

“Ah, phía dưới đã nhỏ như nắm kim châm, lại còn đòi học người ta dùng sức mạnh!” Giang Diệc Hân khinh bỉ.

Diệp Thần đã tức đến phát điên rồi, hắn nắm bùm bụp xuống mặt đất, phát ra một loại âm thanh giống như dã thú bị thương gào thét.

Cố tình, miệng Giang Diệc Hân vẫn tiếp tục nói những lời ác độc.

“Chỉ là tin tôi đi, mặc dù cùng là đàn ông, anh không nhất định sẽ được, nhưng mà, với dáng người bạch trâm kê y hết tiểu thụ của anh, đặt ở trên thị trường, nhất định sẽ làm nhóm ‘Công’ trên trang Web đồng tính điên cuồng!” Giang Diệc Hân tấm tắc khen ngợi.

“Mày... Mày... Mày dám!” Diệp Thần nghe hiểu lời của anh.

“Diệp công tử, tôi không có gì là không dám cả, anh là gổm sứ, tôi là ngôi vờ!” Giang Diệc Hân cất máy ảnh đi, nở một nụ cười rực rỡ, lạnh lạnh nói.

“Tao đồng ý với mày, sẽ không trả thù mày... Mày nhanh xóa những tấm hình đó đi!” Khả năng chịu đựng của Diệp Thần đã đến cực hạn, gần như sụp đổ.

“Vì cái gì mà tôi phải tin anh?” Anh cười nói, “Nguyên tắc của tôi là, người không phạm mình, mình không phạm người, người nếu phạm tôi, tôi nhất định sẽ phạm người đó!”

Nụ cười của anh rõ ràng là vô cùng rực rỡ, nhưng mà, Diệp Thần cảm thấy ở trong tươi cười của anh, toàn thân mình đều phát rét.

“Sau này tao sẽ không đến tìm Văn Văn nữa, mày hài lòng chưa?” Diệp Thần gầm nhẹ.

Được, anh hài lòng!

“Về phần ‘Diễn xuất đặc sắc’ của anh, cứ để bảo quản ở chỗ tôi trước, đến khi tôi chắc chắn anh giữ đúng lời hứa mới thôi! Bây giờ, anh có thể rút!”
Luc này, Giang Diệc Hân cuối cùng cũng đã chơi đủ, anh vô cùng tốt bụng mở cửa hộ, dùng chân đem Diệp Thần “Mời” ra ngoài.

Bỏ.Công.Anh-diễn..đ.àn.l.êq.u.yđ.ôn

“Quần áo của tao!” Diệp Thần nằm trên mặt đất, eo như đứt gãy, không bò dậy nổi, che bộ vị quan trọng của mình, xấu hổ chật vật gào thét.

“Ah, tôi quên mất.” Giang Diệc Hân mở cửa một lần nữa.

Ở dưới ánh mắt hy vọng cháy bỏng của Diệp Thần, chỉ thấy...

Không phải ném quần áo, mà Giang Diệc Hân ném điện thoại di động của hắn ra, “Dù sao phía dưới của anh cũng không lớn, vật này lại vô cùng hữu dụng, vừa có thể lấy đề che tạm vừa có thể tìm Lương Vũ thân yêu của anh đến cứu mạng! Hắc hắc, không cần cảm ơn.”

Bị bôi thêm một đả kích nữa, Diệp Thần choáng váng một lúc, mới có thể miễn cưỡng cầm lấy điện thoại, che ở phía dưới.

Giang Diệc Hân không có bất kì tia đồng cảm nào, không chút khách khí mà đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 31

Giang Diệc Hân gõ cửa phòng, một lúc lâu sau, Văn Văn mới nhô đầu ra, hai mắt của cô hồng hồng, rõ ràng là mới vừa khóc xong.

Trên thực tế, ngay lúc anh đánh đánh người ngồi cửa, tiếng khóc của cô như đang tấu nhạc, để cho anh càng đánh càng hăng say.

Giang Diệc Hân thật sự không biết nên nói cô thế là tốt hay không tốt nữa, nha đầu này, là người thiếu kinh nghiệm sống điển hình.

“Tôi vô cùng cảm động khi cô lo lắng cho tôi như vậy, nhưng mà, xin cô tin tưởng tôi... Tôi biết cách tự bảo vệ mình, thật đấy!” Giang Diệc Hân cố gắng dùng từ ngữ uyển chuyển, “Cho nên, thật sự không cần cô giúp đỡ.” Anh không liều lĩnh, làm việc trước sau đều nghĩ đến hậu quả.

Văn Văn cố gắng khẽ động đậy khóe môi, “Tôi hiểu, tôi rất ngốc, thật xin lỗi...”

Anh không phải có ý này! Cô không lên án, không oán giận, nhưng mà, anh biết hôm nay cô đã chịu đủ rồi, chắc chắn cô đã bị sợ hãi.

“Hôm nay cô cũng mệt mỏi rồi, đi ngủ sớm đi!” Vỗ vỗ mặt cô, trấn an.

Anh không hiểu, tại sao cô phải đối xử tốt với anh như vậy? Anh chỉ là một người bjan cùng phòng bình thường, cô lại vì anh mà thiếu chút nữa lâm vào hiểm cảnh! Phảng phất, dường như có một điểm mấu chốt nào đó, chờ anh tìm hiểu.

Văn Văn nhìn anh không chớp mắt.

“Tôi cũng đi nghỉ đây, hẹn gặp lại.” Anh xoay người.

Văn Văn đứng tại chỗ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn bóng lưng anh, không nói tiếng nào, cũng không nhúc nhích.

“Có phải cô rất sợ hay không?” Thở dài, Giang Diệc Hân quay đầu lại, thật sự không có cách nào bỏ rơi cô gái đang cố gắng giả bộ bình tĩnh này, ánh mắt còn chưa tỉnh hồn.

“Diệp Thần... Anh ta có còn quay trở lại nữa không?” Văn Văn dùng âm thanh rất nhẹ hỏi, cố cố gắng kìm chế, để cho mình không nhớ lại những việc vừa xảy ra.

“Tôi nghĩ, bây giờ anh ta vẫn còn đang ở ngoài cửa.” Giang Diệc Hân thành thật trả lời.

Đôi mắt Văn Văn mở to, cô không muốn nhớ lại, nhưng vẫn vô cùng hoảng sợ.

“Nhưng mà, tôi nghĩ, trong thời gian ngắn, anh ta tuyệt đối không dám ‘Bò’ vào đây nữa đâu.” Giang Diệc Hân khẽ mỉm cười.

Nha đầu này rất sợ phiền phức, anh thông minh không nói rõ cho cô biết, ước chừng bản thân đã làm gãy vài cái xương sườn của Diệp Thần, nhân tiện làm cho chân của hắn ta cũng gãy luôn.

Anh ghét nhất bị người khác làm phiền, cho nên, anh cũng không muốn nha đầu này lo lắng làm phiền đến anh cả đêm.

Nhưng mà, hiển nhiên không giải thích, cũng có một chỗ xấu.

Anh tắm xong từ phòng tắm bước ra, vô cùng kinh ngạc phát hiện, Văn Văn ôm đầu gối, cả người cuộn tròn tựa vào cửa phòng tắm.

“Ồ đây... An toàn hơn một chút...” Văn Văn xấu hổ giải thích.

Cách anh càng gần, ngộ nhớ Diệp Thần đi vào nữa, cô có thể kịp thời kêu cứu.

Kinh nghiệm bị bịp miệng thiếu chút nữa thì bị cường bức thật đáng sợ, để lại bóng ma trong lòng Văn Văn.

Mới vừa rồi, nếu như anh về chậm một chút, có lẽ tất cả đã quá muộn rồi.

Tên đầu heo bên ngoài không biết đã được người đón đi chưa? Một giây kia, anh rất muốn cho Văn Văn xem tình trạng thê thảm của tên kia một chút, nhưng mà nghĩ đến mình ác ý ném quần áo của hắn vào thùng rác ở ngoài ban công, làm hại đối phương tron bóng không một mảnh giáp, thật sự độc hại ánh mắt của cô thì không hay.

“Buổi tối... Lúc anh ngủ... Có thể... Mở cửa...?” Đề nghị này, không không chế được phát ra từ cổ họng của cô.

Bình thường, hai người bọn họ đều khóa cửa phòng trước khi đi ngủ.

Giang Diệc Hân nhìn cô một cái, “Cô trở về phòng đi.”

Đây ý là cô bị cự tuyệt sao? Cô không nói thêm gì nữa, đứng dậy, cúi đầu, đi hai bước, quay đầu lại, phát hiện anh đi theo phía sau cô.

“Cửa sổ trong phòng khóa kĩ chưa?” Anh hỏi.

“Rồi.” Văn Văn nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nhát gan, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều khóa kĩ cửa sổ.

“Khóa luôn cả cửa phòng đi!” Theo cô đến cửa phòng, Giang Diệc Hân dừng bước.

Quả nhiên là bị từ chối.

Văn Văn cắn môi, gạt đầu một cái, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, khéo léo trở về phòng, đóng chặt cửa.

Ngồi ở trên giường, cô ngẩn người, cảnh tượng Diệp Thần nhào về phía cô kia, hiện rõ ở trong đầu không thể xóa đi được.

Văn Văn ôm đầu gối, vòng hai tay quanh người, suy nghĩ một hồi, buổi tối có lẽ không có cách nào đi vào giấc ngủ được rồi.

Đột nhiên, cô nghe thấy âm thanh “Lạch cạch”, dường như đồ đạc gì đó bị di chuyển.

Cô sợ hết hồn hết vía đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, không biết có nên mở cửa kiểm tra hay không, đúng lúc ấy thì...

“Là tôi.” Giọng nói của Giang Diệc Hân, trong nháy mắt làm cho cả người cô trở nên bình tĩnh lại.

“Cô cứ yên tâm ngủ đi, tôi mang cái ghế sofa tới đây, buổi tối sẽ ngủ trước cửa phòng cô, có chuyện gì thì chỉ cần gọi tên tôi hoặc trực tiếp mở cửa.” Mặc dù biết không có tác dụng gì, nhưng mà vừa rồi khi cô ấy đem đôi mắt đen lấy còn ánh nước nhìn chăm chăm vào anh thì Giang Diệc Hân biết, tối nay nháy định mình phải làm cảnh vệ rồi.

Nha đầu này, không hề giấu diếm một chút cảm xúc nào, khi anh bảo cô về phòng thì nháy mắt ánh mắt liền như đưa đám, rõ ràng như vậy.

Bảo cô khóa cửa phòng, cũng bởi vì anh là đàn ông, anh không hi vọng thân phận phái nam của mình, sẽ làm nha đầu này sợ.

Văn Văn trong phòng, nghe xong câu nói của anh, sững sốt một chút, sau đó, sau một hồi, cô lộ ra một nụ cười cảm động.

...

Giang Diệc Hân tương đối cao, phải ngủ trên ghế sofa, quả thực là giày vò.

Hôm đó, anh gần như không cách nào ngủ yên, sau nửa đêm...

“Cầu xin anh, có thể bán lại máy chơi game này cho tôi được không, giá cả có thể thương lượng mà!” Có ai đó, đứng ở bên cạnh anh lại nhai không ngừng.

Máy chơi game, trò chơi gì vậy?

“Này này, đừng đánh tôi mà... Anh cũng không chơi nó, tôi thật sự vô cùng cần nó, rất muốn có được nó. Anh muốn bao nhiêu tiền, mới đồng ý bán lại cho tôi?”

Anh con mẹ nó, thật phiền phức!

Anh nghĩ muốn trực tiếp đá bay giọng nói của cái người không ngừng quấy rầy mình đi, nhưng mà, anh giống như bị một vật nặng nghìn cân đè lên người, cả người mê mê tỉnh tỉnh, mơ mơ hồ hồ không thờ nổi, tệ hơn nữa là, nga cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Cả người anh đã tê rần rồi sao? Quả nhiên, không thể ngủ ghế sofa.

Bởi vì muốn giãy dụa, lại không thể động dậy, mồ hôi lạnh trên trán Giang Diệc Hân cũng tuôn ra ầm ầm.

“Bây giờ tôi có thể chơi máy chơi game của anh một chút được không? Tôi thật sự thích nó...”

Đây rốt cuộc là giọng nói của anh, nhanh nhanh cút đi!

...

Văn Văn nằm trong phòng cũng không có cách nào ngủ yên, nghe được âm thanh mê sáng ở bên ngoài.

Cô vội vàng xuống giường, lúc mở cửa phòng ra, cô liền gặp được người canh giữ đang nằm trên ghế sofa trước cửa phòng cô kia, hình như đang gặp ác mộng.

“Mẹ nó, cút ngay...” Hai mắt Giang Diệc Hân nhắm chặt, khó chịu trần trọc nói mê.

Văn Văn lo lắng ngồi xổm trước mặt anh, thay anh lau mồ hôi lạnh trên trán.

Anh ở trong cục cảnh sát bị người khác vây đánh sao? Anh còn nói không có chuyện gì cả! Giang Diệc Hân luôn thích cười hi hi giấu tâm sự ở trong lòng, cô lúc, cô thật sự không biết được, câu nào là thật, câu nào là giả, dù sao, có hỏi thì anh cũng không nhất định sẽ nói lời thật.

Cô vô cùng lo lắng, bây giờ anh, mò thấy cái gì, mà lại khó chịu như vậy?

Tay của cô, đặt nhẹ lên mu bàn tay anh, muốn trấn an anh, như kỳ tích, chân mày anh đột nhiên giãn ra, yên tĩnh lại.

Nhìn dáng vẻ chìm vào giấc ngủ của anh, khóe môi Văn Văn cũng không nhìn được mà cong lên thành một nụ cười ấm áp. Cô không dám buông tay chỉ có thể ngậy ngốc khẽ đặt ở trên mu bàn tay anh.

Một lát sau, đôi chân của Văn Văn vì phải ngồi xổm mà trở nên chua xót, tê dại đến mức không thể ngồi xổm được nữa, cô liền ngồi bệt xuống đất luôn, muốn đi lấy đệm, lại sợ làm anh tỉnh giấc, chỉ có thể chấp nhận ngồi lên sàn nhà lát đá cẩm thạch cứng ngắc.

Như vậy, chỉ hơi tiếp xúc, đã làm cho Văn Văn có cảm giác an toàn, chỉ cần có anh ở bên, cô không sợ bất cứ cái gì cả.

Nhắm mắt lại, nhẹ nhàng tựa đầu lên ghế sofa.

Một lát sau, cô vậy mà cũng từ từ tiến vào mộng đẹp.

...

Sắc trời, dần dần sáng lên.

Lần này, là Văn Văn tỉnh lại trước, vừa mở mắt, cô bắt gặp được gương mặt vẫn còn đang ngủ say của anh, cảm anh đã lẩm cẩm râu đen, dáng vẻ đặc biệt phóng khoáng cùng hấp dẫn.

Văn Văn ngơ ngác tham lam nhìn chăm chú.

Cô vươn tay ra, dịu dàng chạm vào vẻ mặt bình thản của anh, khi đầu ngón tay lướt đến dưới cằm anh thì bị những chiếc râu ngắn của anh đâm vào tay cảm thấy ngứa ngứa, động tác vô cùng đơn giản, lại làm cho trái tim cô Trương phồng lên, tràn đầy một cảm giác hạnh phúc không nói được.

Cô thật sự rất thích anh.

Vô cùng thích, rất muốn rất muốn tỏ tình với anh.

Cô ngơ ngác nhìn anh, không không chế được mà dần nghiêng về phía anh, hơi thở của hai người càng gần càng gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh, mê muội, Văn Văn nhắm mắt lại, âm âm, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi của anh.

Chỉ trong một giây đó thôi, giống như cánh bướm khẽ đậu xuống.

Lui về phía sau, Văn Văn đè ép ngực mình ngã ngồi trên sàn nhà, thờ hồn hên. Cô vừa làm cái gì vậy? Thật không thể tin được! Cô lại có thể nhân lúc anh ngủ say...

Nhịp tim của Văn Văn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, giống như là tiếng sấm nổ.

Nhưng mà, cô thừa nhận mình không hối hận, đó là nụ hôn đầu của cô, nếu như lại xảy ra chuyện giống như tối hôm qua, cô sẽ vô cùng hối hận mình không còn kịp đem thứ tốt đẹp nhất của bản thân, đưa cho mối tình đầu của mình.

“Mình bị điên rồi! Lại có thể hôn trộm anh ấy!” Văn Văn nghiêng ngả lão đảo chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, vội vàng làm cho bản thân tỉnh táo lại, chỉ mười bước ngắn ngủi, dọc đường đi thậm chí vụng về không biết đã đụng vào bao nhiêu đồ vật.

Người đang vì hành động của cô, phải chịu bao nhiêu áy náy cùng kinh sợ, thì Văn Văn cũng không biết, vào lúc cô chạy về phía nhà vệ sinh, Giang Diệc Hân đã mở mắt.

Đôi mắt của anh dần dần nặng nề.

Mới vừa rồi, anh giống như đang chiến đấu cùng với người khác trong giấc mơ, mới có thể đặc biệt mệt mỏi như vậy, thân thể nặng nề, không có cách nào lập tức mở mắt ra. Nhưng mà, đêm hôm qua, khi những lọn tóc mềm mại nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, chạm rải rơi xuống người thì ý thức của anh đã som tỉnh lại.

Xúc cảm mềm mại, nhẹ nhàng chạm vào môi của anh thì anh chỉ có thể lựa chọn tiếp tục giả bộ ngủ.

“Nha đầu kia...” Nhẹ nhàng sờ lên đôi môi vừa bị người ta hôn trộm, anh cuối cùng cũng hiểu được điều quan trọng kia là gì.

Chỉ là, anh không hề cảm thấy vui sướng một chút nào, chỉ thấy tâm tình vô cùng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32

Văn Văn sắp đến giờ tan tầm, cũng bởi vì tâm tình vô cùng vui vẻ, hôm nay cô không hề mắc phải lỗi sai nào.

“Siêu thị nhỏ bên cạnh chuẩn bị nhượng lại, tôi cảm thấy chị có thể cân nhắc đem bên đó nhập lại làm một với nhà thuốc chúng ta, đồng thời có thể bán một chút đồ dùng cần thiết cho trẻ em, như sữa bò non, sữa bột phòng ngừa tiêu chảy, còn có thể gia tăng thêm các loại thuốc khác...” Chị họ Dư Văn cực có đầu óc buôn bán nói.

“Dư Văn, công ty mới đã để cô hao phí đầu óc rồi, cô tới phòng khám chơi là được rồi, không nên suy nghĩ quá nhiều.” Bác sĩ Triệu thái độ ôn hòa, thật ra thì có chút chủ nghĩa đàn ông.

Thấy anh như thế, chị họ Dư Văn không tiếp tục nêu lên đề nghị nữa.

Cô chuẩn bị tan ca, chị Dư Văn muốn mời, “Văn Văn buổi tối ba chúng ta cùng đi ăn cơm đi.”

Cô đang muốn đồng ý, nhưng mà, ngẩng mặt lên, ngoài ý muốn thấy được một người đang đứng dưới tàng cây không xa, một người đàn ông đẹp trai nở một nụ cười rực rỡ với cô.

Thấy cô nhìn thấy mình, người đàn ông chỉ chỗ mình đứng, lại chỉ lên đồng hồ trên tay, nói cho cô biết, anh đang đợi cô tan ca.

Văn Văn trở nên kích động.

“Chị họ, em không đi...”

Chị họ Dư Văn cũng nhìn thấy người đàn ông kia, trong lòng hiểu ra, “Là anh ta?”

Thoáng cái khuôn mặt Văn Văn liền hồng rực lên, khiến cho chị họ Dư càng thêm chần chẫn.

“Đi đi, trên đời này, rất khó gặp được người mình thích, nếu gặp được, cảm thấy anh ta đáng giá để mình bỏ ra, thì phải biết nắm chặt thời gian nắm chặt tình yêu của mình.” Chị họ Dư Văn cười ảm đạm.

“Chị họ, em, em muốn thổ lộ với anh ấy... Chị thấy em có cơ hội không?” Lời nói của chị họ Dư Văn, cho Văn Văn một khích lệ cực kì lớn.

“Chỉ cần em cảm thấy anh ta đúng là người mình cần, cứ thử đi, mới không để cho sau này phải hối hận.” Chị họ Dư Văn xoa xoa tóc cô.

“Vâng.” Văn Văn gật đầu.

Có chị họ cổ vũ, Văn Văn tràn đầy năng lượng, chạy về phía Giang Diệc Hân.

“Sao anh lại đến đây.” gương mặt Văn Văn hồng hồng, trái tim đập thành thịch trong lồng ngực.

“Muốn mời cô ăn cơm, bỏ việc đến đây.” Giang Diệc Hân tươi cười với cô.

“Bây giờ chúng ta đi mua thức ăn?” Cô lập tức hỏi.

“Không, hôm nay tôi mời cô đi ăn nhà hàng.” Giang Diệc Hân lắc đầu.

Anh mời cô ăn cơm? Đây chính là hẹn hò sao? Trái tim Văn Văn càng đập nhanh hơn, “Được.”

...

Một bữa này, thức ăn vô cùng phong phú.

“Vị trí của chúng ta có thể nhìn thấy cảnh sông Trường Giang, thật sự rất đẹp.” Văn Văn vô cùng hưng phấn, “Đồ ăn cũng rất tươi, thịt bò thật mềm.”

“Cô thích là tốt rồi.” Sánh vui cùng nhau di dạo, Giang Diệc Hân lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Nhưng mà đã tốn của anh không ít tiền.” Văn Văn cảm thấy hơi xấu hổ.

“Quẹt thẻ mà, mặc kệ đi!” Anh nhún vai một cái, “Mời cô ăn cơm, đâu thẻ hẹp hòi như vậy.” Hiện tại anh một người ăn no, cả nhà không đói bụng, không cần suy nghĩ nhiều như vậy.

Văn Văn đỏ mặt, “Lần sau không cần phải tiêu nhiều tiền như vậy...”

Anh nhún vai, nhìn về phía cô, “Nha đầu, cô còn chưa già, làm sao lại dài dòng giống như bà quản gia vậy?”

“Không phải...” Văn Văn nhẹ giọng nói, “Thật ra thì, ăn cơm, quan trọng nhất không phải là ở đâu, mà là ăn cùng với ai... Ăn với anh ở trong nhà hàng, tôi thật sự rất vui về...” Cô là kiểu người dễ dàng thỏa mãn.

Bước chân của Giang Diệc Hân ngừng một chút, anh cười không nói gì.

“Tôi có lời muốn nói với anh!” Văn Văn lấy hết dũng khí.

Cô muốn hỏi anh, có đồng ý làm bạn trai cô hay không.

“Vừa hay, tôi cũng có lời muốn nói với cô.” Anh cười nói, “Vẫn là để tôi nói trước thì hơn.”

Chắc.

Văn Văn luôn không thích tranh giành với người khác, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

“Văn Văn, cô có thích xem ảo thuật không? Cô muốn xem tôi trình diễn ảo thuật không?” Ai ngờ, điều anh muốn hỏi lại là cái này.

“Thích! Tôi muốn xem!” Văn Văn dùng sức gật đầu.

Giang Diệc Hân hái được một bông hoa màu vàng ở ven đường, đặt trong lòng bàn tay, “Cô nhìn cho kĩ...” Anh nắm chặt tay, nhẹ nhàng thổi, ở trước mặt cô vung lên, lúc mở bàn tay ra một lần nữa, bông hoa vàng đã không thấy đâu.

“Hoa đâu rồi?” Văn Văn kinh ngạc không dứt.

“Ở trên đầu cô ấy.” Anh cười.

Văn Văn vội vàng sờ lên trên đầu, quả nhiên, quả nhiên tìm được bông hoa vàng trên tai mình.

“Thật lợi hại, sao anh làm được vậy? Chẳng lẽ anh có năng lực siêu nhiên sao?” Văn Văn kinh ngạc, ngây ngốc hỏi.

“Thật ra thì, chẳng qua động tác của tôi tương đối nhanh, mà cô...” Nụ cười của anh vẫn không thay đổi, “Chỉ là bị cảm giác sai lầm của mình lừa gạt mà thôi.”

“Vừa rồi tôi không hề thấy anh cắm bông hoa vào tai tôi kiểu gì.” Hiện tại Văn Văn vẫn còn đang trong thán phục.

“Cho nên mới nói, mọi người rất dễ bị ảo giác bên ngoài lừa gạt. Cô tiếp xúc với sự vật quá ít, nhìn thấy mọi thứ cũng quá ít, bị mê hoặc cũng là rất bình thường.” Anh cười lạnh nhạt, tiếp tục nói, “Giống như đàn ông như tôi vậy, mặt ngoài giống như ảo thuật có thể mang lại cảm giác mới mẻ cho phụ nữ, nhưng mà, sau khi bí mật được vạch trần, thì sẽ cảm thấy vô cùng thất vọng, bởi vì, tôi quá rất nhiều khuyết điểm, chỉ là cô không nhìn thấy mà thôi, ví dụ như, cố chấp, dễ dàng kích động, chuyện gì cũng chỉ lo cho mình không quan tâm đến cảm nhận của người khác.”

Về mặt hưng phấn của Văn Văn, bắt đầu từ từ đông cứng lại, bởi vì, cô hơi nghi ngờ, lại trong khoảng thời gian ngắn không thể nói rõ được không đứng ở chỗ nào, chỉ có thể giải thích, “Không phải mà, anh rất tốt...”

“Đó là bởi số người đàn ông mà cô tiếp xúc quá ít, trên thế giới có rất nhiều rất nhiều đàn ông tốt hơn tôi nhiều.”

Cô không hiểu, anh có ý gì.

“Văn Văn, cô có biết, vì sao tôi lại gọi cô đến cục cảnh sát, mà không phải là người khác không?”

Anh chuyển đề tài quá nhanh, cô thiếu chút nữa không theo kịp suy nghĩ của anh, “Tại sao?”

“Bởi vì, đấu tranh nội bộ trong tòa soạn của chúng tôi rất kinh, mặt ngoài mọi người đều tỏ ra như bạn thân, nhưng mà một khi cướp đi tin tức, quân anh là con trời, vẫn cứ hại anh không cần quan tâm gì cả.” Anh dừng bước, “Văn Văn, tôi và cô ở chung một chỗ rất thoải mái, không cần đấu đá lục đục, không cần cực khổ phòng bị, cô là một cô gái rất đơn thuần, đáng giá để cho người khác toàn tâm toàn ý, có thể gặp được cô, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh!”

Văn Văn nhìn anh, anh đem cô nói thành một người quá tốt, để cho cô rất lo lắng, thậm chí mơ hồ có dự cảm, lời nói tiếp theo, sẽ là lời mà cô không muốn nghe, “Anh... Muốn nói cái gì?”

Giang Diệc Hân cười, “Chúng ta là bạn cùng phòng tốt vĩnh viễn.”

Văn Văn sững sốt, “Bạn cùng phòng tốt vĩnh viễn...”

Cô nghĩ, cô đã hơi hiểu rồi.

Anh vì sao lại phải hạ thấp chính mình, vì sao lại nói cô tốt như vậy,

Trái tim, bốc lên một chút chua xót, từ từ lan tràn.

“Có thể hay không... Có một ngày, tôi không làm bạn cùng phòng tốt của anh nữa?...” Văn Văn nhìn chăm chú vào mũi giày mình, không ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi.

Cô không muốn mình phải hối hận, mặc dù biết, lúc này mình còn hỏi như vậy, thật sjw quá ngu ngốc.

“Có chứ, chờ đến khi nào chúng ta tìm được người trong lòng mình, có gia đình riêng, dĩ nhiên không thể tiếp tục thuê chung phòng với người khác phải, sao có thể làm bạn cùng phòng được nữa!” Anh lập tức cười ha ha trả lời.

Văn Văn nhắm mắt lại.

“Nhưng trước đó, tôi sẽ vẫn xem cô là bạn cùng phòng tốt!” Biết mình rất tàn nhẫn, nhưng mà, anh vẫn phải nói ra.

Quả nhiên.

Lần đầu tiên thích một người như vậy, cũng là lần đầu tiên bị người ta từ chối, mặc dù, anh lựa chọn cách thức từ chối tương đối uyển chuyển ôn hòa.

“Cám ơn anh tối hôm nay đã mời tôi một bữa cơm phong phú đắt tiền như vậy, tôi hiểu rồi.” Văn Văn ngẩng đầu lên, cố gắng mỉm cười.

Nhìn thấy cô mỉm cười, anh cũng tươi cười trở lại.

Hai người tiếp tục đi dạo, chỉ là, tươi cười qua đi, nghiêng đầu sang hướng khác, không nhìn thấy được vẻ mặt của nhau thì Văn Văn cố gắng hết sức ép nước mắt của mình trở về. Mà anh, sau khi thấy cô mỉm cười, mặc dù trái tim âm thầm thờ phào một hơi, chỉ là tâm sự nặng nề.

Cô rất tốt, vừa đơn thuần lại khéo léo, anh nói gì, cô cũng đều rất nghe lời, thật sự thích hợp làm bạn gái! Nhất là khi, anh vừa trải qua một đoạn tình cảm mệt mỏi.

Nhưng mà, anh đối với cô, thật sự không có loại cảm giác đó.

...

Thượng Hải, trong một hội nghị khẩn cấp của một đài truyền hình.

“Bắt đầu từ tối ngày hôm qua, trên tất cả các trang mạng đều lan truyền một đoạn video, đoạn video đó tạo thành một hiệu quả cực kì chấn động, trong trạng sự kiện nóng của toàn cầu, đã đứng đầu bảng xếp hạng Microblogging tháng này.” Giám đốc đài truyền hình nói.

“Giám đốc, vừa lúc tôi cũng việc cần báo cáo, tôi nghĩ muốn đồng thời làm tiết mục phỏng vấn, đi đến thành phố Ôn phỏng vấn Giang Hân chủ nhân của clip này! Tôi muốn thuyết phục anh ta hợp tác với đài chúng ta, cùng nhau xâm nhập ngầm điều tra sự kiện lớn này!” Trước khi tất cả mọi người kịp phát biểu ý kiến, Phó Vĩnh Bội đã đánh đòn phủ đầu.

“Tại sao lại như vậy?” Xung quanh trở nên xôn xao ồn ào.

“Cô ấy rất thông minh, hiểu được phải giành lấy tin tức đầu tiên, không đúng sao?” Các đồng nghiệp khinh thường.

Đối mặt với những âm thanh âm thầm giễu cợt, Phó Vĩnh Bội không chút giao động, đưa lên tài liệu gì đó, “Giám đốc, đây là kế hoạch tôi đã thức cả đêm để làm, xin phê chuẩn lần phỏng vấn này của tôi.”

“Nhưng mà, nhiệm vụ này có chút nguy hiểm, trong quá trình săn tin, cô có thể phải chịu áp lực rất lớn.” Giám đốc hơi e ngại.

“Một người bạn của tôi đã nói, người làm tin tức, điều đầu tiên chúng ta phải làm chính là tìm ra sự thật, không e ngại gì, dũng cảm tiến tới, cho dù phải bỏ ra tất cả cũng không hề hối tiếc!” Sau khi cô thốt ra, ngay cả bản thân cũng sững sốt một chút.

Câu nói rất có nhiệt huyết này, khiến cho giám đốc hài lòng gật đầu, “Phó Vĩnh Bội, hình tượng của cô trước công chúng luôn vô cùng đoan trang, rất chính nghĩa, quả thật rất thích hợp cho chương trình lần này!”

Thắng! Nhịn kích động xuống, Phó Vĩnh Bội âm thầm nắm chặt tay.

Ánh mắt cô nhìn về phía đoạn video trên màn hình lớn kia: Lần này, dù có khó khăn gian khổ như thế nào, cô nhất định phải nắm chặt cơ hội, đi vào lòng dân, trở thành biểu tượng nữ anh hùng làm việc nghĩa!

Cô muốn cho Giang Thiệu Cảnh sâu sắc hiểu được, Phó Vinh Bội cô không phải anh nói bỏ rơi là bỏ rơi!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1

Cùng sống chung dưới một mái nhà, có một vài chuyện đã xảy ra chút thay đổi, hơn nữa một khi vạch trần, rất khó tránh khỏi lúng túng.

Mặc dù anh đã tận lực giảm thương tổn đến mức thấp nhất.

"Có lẽ sẽ.... có một ngày, tôi không thể làm bạn cùng phòng tốt của anh nữa ư?"

Anh tiếp thu logic không tệ, anh đã nói muốn làm bạn cùng phòng tốt vĩnh viễn, rất nhiều người nói tới đây liền dừng, nhưng cô bé tương đối ngốc này còn cố tình làm điều thừa hỏi thêm một câu như vậy.

Trong lòng cô bé đơn thuần kia khổ sở, anh chưa đến nỗi đoán không ra vài phần, cho nên làm hại anh đến bây giờ còn bị những lời này làm cho phiền lòng không dứt.

Từ khi anh trưởng thành đến giờ, phụ nữ bày tỏ tình cảm với anh thật sự rất nhiều, nếu như đến bây giờ mà anh còn chưa học được nghệ thuật cự tuyệt, vậy anh thật sự quá kém rồi. Nhưng lời nói của anh tốt đẹp hơn nữa, cũng sẽ tổn thương tâm của cô bé kia thôi? !

Anh chỉ sợ cô bé kia càng lún càng sâu, mới có thể quyết định nhanh chóng nói rõ ràng với cô.

Nhưng bây giờ anh hoài nghi, có phải mình quá trực tiếp rồi không? Hoặc là dùng là phương pháp không đủ ôn hòa? Đáng chết, anh không nên để lại chút dấu vết, hoặc là trước để ý kéo dài khoảng cách với nhau, sau đó sẽ chậm rãi để cho cô có quá trình để vượt qua?

Có phải anh không nên chuyển vào đây? Mặc dù anh rất thích căn phòng này, nhưng ở thêm nữa, sợ rằng sẽ tạo thành bất tiện với cô bé kia.

Anh biết rõ, cô quá đơn thuần, rất không giống với những người phụ nữ anh từng quen biết.

Càng nghĩ, anh càng ảo não.

Vừa rồi cô bé kia bởi vì anh mà suýt bị người ta vô lễ, mà phương thức hồi báo này của anh có phải rất quá đáng rồi không?

Rạng sáng bốn giờ.

"Giang Diệc Hân.... chuyển nhượng mấy chơi game cho tôi đi...."

Anh giật mình tỉnh lại từ trong ác mộng, lau mồ hôi lạnh trên trán, anh đứng dậy xuống giường đi uống nước. Một trận choáng váng, chân thiếu chút nữa đứng không vững.

Thật sự là kỳ quái, tại sao luôn cùng là một giấc mơ?

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

Anh bung ly nước tựa vào bên tường, cảm giác tim đập nhanh sau khi tỉnh dậy từ ác mộng đã từ từ đập chậm lại.

Văn Văn rửa mặt xong, đi ra từ trong phòng tắm, thấy anh liền sợ hết hồn.

Mấy ngày nay, mặc dù bọn họ vẫn còn chung một mái nhà, nhưng bọn họ rất ít chạm mặt. Bởi vì mỗi ngày Văn Văn đều cố ý đi sớm về trễ, đáng vẻ vô cùng bận rộn.

Thật ra cũng không bận rộn cái gì? Chỉ là tránh anh mà thôi!

"Sắc mặt anh không tốt lắm." Muốn tránh ra nhưng thấy bộ dạng anh rất mệt mỏi, có vẻ không tốt lắm. Do dự một chút, Văn Văn vẫn tiến lên, mở miệng, "Hình như mấy ngày nay anh luôn gặp ác mộng...."

Trên thực tế, thoát nhìn không phải chỉ là sắc mặt không tốt đơn giản như vậy, hốc mắt anh có chút thâm đen.

Bởi vì ở chung một chỗ cho nên khó tránh khỏi sẽ biết được rất nhiều việc, tỷ như gần đây ban đêm luôn nghe được tiếng nói mê giật mình của anh, hình như cứ sau mỗi đêm, anh đều sẽ gặp ác mộng liên tiếp.

"Ừ, gần đây nghỉ ngơi không tốt, cũng ngủ không ngon." Anh nhún vai một cái.

"Vẫn còn lấy tin chuyện xe rơi xuống sông ở trên cầu Đại Kiều sao?" Thật ra thì gần đây cô vẫn chú ý tin tức, đọc tất cả tin trên mạng, mọi người lan truyền càng ngày càng lợi hại, kiểm kê từng sự cố kỳ lạ phát sinh ở các cầu xây dựng trong mười mấy năm qua, làm cho người ta cảm thấy sờn da ớn toàn thân.

"Ừ, ngày ngày bám sát ở đó, nhưng tiến triển không nhanh." Anh uống một ngụm nước ấm, đứng một lát với cô như vậy liền cảm thấy cả người ấm lên, rất có tinh thần.

"Nghe nói gần đây nơi đó.... âm khí rất nặng, anh phải chú ý nhiều..." Cô vụng trộm lo lắng, lại không thể nói quá nhiều.

"Tôi không tin điều này!" Anh cười ha ha, còn nửa thật nửa giả cười giỡn rất ác liệt nói, "Nói ra hù chết cô, gần đây có người ở trong mộng của tôi đòi mấy chơi game!" Là bởi vì anh làm chuyện xấu đoạt đồ của người khác mới luôn thấy ác mộng ư?

Văn Văn ngẩn ra.

Không hiểu là anh nói giỡn hay là nói thật.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, chỉnh sửa túi đeo lưng, "Dù sao cũng không ngủ được, tôi muốn ra cửa sớm một chút!" Thật ra thì anh có chú ý tới vào giờ này mỗi ngày, cô đều sẽ ra cửa.

Một cô gái đi vào giờ này thật không an toàn, còn không bằng anh thức thơi một chút.

"Đúng rồi, gần đây tôi tương đối bận rộn, đều sẽ ra cửa vào bốn, năm sáng, buổi tối thì mười một, mười hai giờ mới có thể trở lại!" Anh vừa mang giày vừa không quay đầu lại nói.

Bận rộn như vậy? Cô không cần phải né tránh nữa?

"Ừ, đi đường cẩn thận." Văn Văn đứng ở sau lưng anh, gật đầu.

Anh nói bọn họ là bạn tốt cùng phòng, cho nên cô nhất định phải lấy ra bộ dạng bạn tốt, không để anh bị quấy nhiễu.

"Đúng rồi, hình như tủ lạnh bị hư bộ phận làm lạnh rồi, cô rảnh thì gọi người tới sửa đi. Bây giờ thời tiết rất nóng, cô nhớ vứt hết thực phẩm hư bên trong, nếu không sẽ hôi chua đấy." Anh phát tay chào cô.

Trên thực tế sau bữa ăn tối ngày hôm đó, bọn họ vẫn không dùng cơm chung với nhau. Thình thoảng tâm huyết dâng trào, anh có về nhà nấu chút đồ, nhưng cô luôn nói rất bận, hại mỗi lần anh đều nấu quá nhiều, luôn còn dư lại.

Đi ra khỏi cửa, anh vỗ đầu một cái. Ách, hồng bét, anh lại có thể chưa rửa mặt đánh răng liền chạy ra khỏi nhà rồi!

Bây giờ đã không thể trở về nữa, để tránh bị đoán được thật ra thì anh nhìn thấy cô cũng rất lúng túng. Việc khẩn cấp bây giờ là đi cửa hàng tiện lợi mua đồ dùng vệ sinh cá nhân, chỉ có thể tùy tiện tìm nhà vệ sinh công cộng giải quyết một chút.

....

Sau khi đưa mắt nhìn anh rời đi, Văn Văn đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

Bên trong có cơm chiên trứng anh nấu khuya ngày hôm qua, Văn Văn lấy cơm chiên trứng ra.

Quả nhiên không có một chút độ lạnh, hình như tủ lạnh bị hư thật.

Chỉ là cô không có ném vào trong thùng rác, mà là ngồi ở trên bàn ăn, yên lặng dùng để làm bữa ăn sáng

Không thể lãng phí thực phẩm

Cô giải thích hành vi của mình như vậy, nhưng trong lòng cô biết rõ tại sao cho dù mỗi ngày mình trốn tránh, nhưng vẫn luôn lén ăn những thứ cơm thừa kia.

Có lẽ, ngày anh ở nơi này sẽ không còn lâu đâu.

Lấy điện thoại di động ra, nhìn điện thoại di động một chút. Vẫn chưa tới bốn giờ rưỡi, bình thường vào thời gian này cô đã sớm ra cửa, có khi thì đi dạo ở trong công viên một chút, có khi thì dứt khoát đi phòng khám bệnh giúp đỡ một chút. Chỉ là hôm nay không cần thiết nữa, mấy ngày sau này, có thể cũng sẽ không có cần nữa.

Nhưng cô không ngủ lại được nữa.

Yên lặng ăn thêm vài miếng cơm, ánh mặt trời còn chưa chiếu xuống trong phòng, gần đây luôn cảm thấy đặc biệt mất mát.

Văn Văn lại ngáy ngẩn một hồi .

Âm khí trong phòng quá nặng, cô nhớ tới một chỗ. Có lẽ, năng lực của cô có thể làm được một chuyện cuối cùng cho bạn cùng phòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2

Trên Đại Kiều có nhiều xe cộ qua lại, xe lưu thông nhanh như vậy nên tạo ra những tiếng động âm ỉ.

Lúc lái xe ngang qua thì không cảm giác được, nhưng khi Giang Diệc Hân đi bộ trên Đại Kiều, cảm giác chỗ sàn cầu xảy ra chuyện không may lay động có chút lợi hại.

Hơn nữa, không phải một mình anh có cảm giác này, người xung quanh cũng cảm thấy như vậy.

Tuy sự cố đã qua vài, nhưng tình cảnh hiện trường trên Đại Kiều vẫn mất trật tự như cũ. Cảnh sát canh giữ, tiếng thét tức giận của người thân người gặp nạn, mang theo nước nở kháng nghị, người ngã ngựa đổ đầy hỗn loạn.

Đến nay còn có không có chiếc xe nào dám lái lên chỗ đó.

Hai chiếc xe đồ chạm vào nhau, rốt cuộc chết bao nhiêu người? Mấy ngày nay, anh một mực truy tìm danh sách tử vong, mất tích của lần tai nạn này. Nhưng xe đồ vận chuyển hành khách đường dài vẫn không có quy định danh sách thực tế, điều này mang đến khó khăn rất lớn cho công việc điều tra. Hơn nữa phía trên vẫn ra sức từ chối, làm cho người ta thật hoài nghi con số ba mươi mấy người gặp nạn ở dưới nước!

Khi xác nhận số người tử vong, bọn họ gặp rất nhiều trở ngại, anh đi qua từng nhà tang lễ để xác minh, nhưng luôn bị ngăn cấm thô bạo, thậm chí bị uy hiếp.

Mấy ngày nay làm cho anh cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là dân chúng sống hèn mọn, chết biệt khuất.

"Thời tiết tháng bảy, trời nắng chan chan, nhưng vừa bước lên Đại Kiều, tôi liền cảm thấy lạnh gáy, một trận gió lạnh! Đầu cầu có hai đầu chim ưng, mà đối diện phía trên đầu cầu có treo một tấm bảng cảnh báo lái xe cẩn thận, đến nay đã được mấy năm! Hiện tại tôi đứng ở trên vị trí mà phóng viên Giang Hân đã chụp ảnh, bây giờ chúng tôi sẽ quay trở lại ống kính.... Mấy ngày nay, chúng tôi vẫn nghĩ cách để tiếp xúc được với phóng viên Giang Hân dừng cảm không sợ hãi, nhưng rất đáng tiếc bởi vì phóng viên Giang quá bận rộn với chuyện phỏng vấn sự kiện lần này, khiến chúng tôi vẫn không có cơ hội được gặp mặt, cho nên chúng tôi đi thẳng đến hiện trường, hy vọng có thể nhìn thấy phong thái của phóng viên Giang...."

Bên rìa cây cầu có một nữ mc đài truyền hình đưa lưng về phía anh, đang quay tiết mục.

"Giang Hân, đài Thượng Hải XX đã liên lạc với anh mấy lần, xin anh cho một cuộc phỏng vấn, muốn tôi trả lời thế nào?" Cô tiếp tân ở đại sảnh tòa soạn liên lạc với anh.

"Tôi là phóng viên, tôi cũng cần người khác cho tôi phỏng vấn? Nói cho bọn họ biết, tôi không rảnh!" Anh một lời cự tuyệt.

Gió ở bờ sông rất lớn, mái tóc dài của người nữ mc kia như thác nước tung bay theo gió, cầm micro có ký hiệu đài truyền hình, quay về phía ống kính để thu hình tiết mục.

Anh tình mắt nhìn thấy một người thân người nhà nạn nhân rất có tính đại biểu mà anh cần, anh cầm máy chụp hình chạy tới bên cạnh.

Người nữ mc lơ đãng nghiêng người ngoài đầu lại nhìn, sau đó hóa đá trong nháy mắt, từ từ để micro xuống.

"Giang Diệc Hân!" Một tiếng hô gấp gấp vang lên, khiến anh theo bản năng quay đầu lại.

Ánh mắt xuyên qua đám người giao nhau, trong nháy mắt, đầu óc của anh trống rỗng.

....

Một đôi mắt xinh đẹp quen thuộc như vậy, lập tức làm cho ngực Giang Diệc Hân đập nhanh đến không có cách nào hô hấp.

"Là anh, thật sự là anh? ! Làm sao anh có thể ở nơi này?" Biểu cảm trên mặt Phó Vịnh Bội tràn ngập ngoài ý muốn, kinh ngạc, kích động, còn có phức tạp.

Bởi vì ngoài ý muốn này, Giang Diệc Hân không cách nào suy nghĩ, không cách nào cử động, chỉ có thể nhìn cô ta đi từng bước về phía anh, mà anh chỉ có thể cứng ngắc người tại chỗ thật lâu.

Cô ta kinh ngạc, trong khi đang làm việc lại vứt bỏ micro chạy về phía anh. Hình như anh đã trải qua mấy đời, thiếu chút nữa cho là anh và cô ta đang sống ở quá khứ.

Phó Vịnh Bội chạy vội tới trước mặt anh, ánh mắt yên lặng dừng lại ở trên người anh, không nháy mắt một cái, kích động đến nỗi cho là mình sinh ra ảo giác.

"Em thu âm bài hát sinh nhật cho anh, đã nghe chưa? Bây giờ anh ở đâu? Chẳng lẽ anh vẫn ở Ôn Thành?? Hiện tại anh đang làm công việc gì, vẫn là phóng viên sao?" Cô ta liên tục hỏi, loại cảm giác khẩn trương này không thể miêu tả bằng lời được, chỉ sợ sau một phút anh liền biến mất.

"Vịnh..." Muốn gọi tên cô ta, lại khó khăn không gọi ra miệng được. Cái tên này đã chôn ở trong lòng anh quá sâu, quá kiên cố, không hề nguyện ý để dàng hồ lên nữa, không nguyện ý yêu hận tình sâu của mình bị tùy ý tác động nữa, nhưng lại thân bất do kỷ.

Nhưng anh cũng không có để cho mình duy trì luống cuống này quá lâu.

"Xin chào, ở chỗ này nhìn thấy cô, có chút ngoài ý muốn!" Giọng nói anh bắt đầu vững vàng hơn rất nhiều.

Anh khách khí, xa lánh khiến Phó Vịnh Bội cứng đờ. Mười mấy giây sau, cô ta mới khôi phục lại từ chấn động đột nhiên gặp nhau này.

"Sao anh lại ở Ôn Thành?" Cô ta lại khôi phục thành Phó Vịnh Bội tinh táo thuộc về mình, khuôn mặt trấn định.

"Công việc." Hai tay anh cầm ở trong túi, khuôn mặt dần dần khôi phục về thanh thản.

Câu trả lời của anh quá đơn giản, khiến trong lúc nhất thời, Phó Vịnh Bội không biết nên hỏi tiếp như thế nào.

Rõ ràng có rất nhiều chuyện, cô ta từng tưởng tượng lúc gặp mặt nhất định phải hỏi một câu, tỷ như có phải bây giờ anh đã khá hơn nhiều rồi không?

Nhưng khuôn mặt quen thuộc của anh, trong mấy tháng ngắn ngủi càng trở nên có chút xa lạ.

Cô ta hiểu rõ, là bởi vì anh ngăn cách cô ta ở ngoài cánh cửa.

Anh chính là như vậy, chỉ cần anh có lòng muốn giấu cảm xúc, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ nhìn thấu.

Trước kia chỉ vì anh thích cô, mới có thể không che giấu cảm xúc với cô, hi vọng ả ố đều sẽ thoải mái mở lòng để cho cô thấy rất rõ ràng, hiện tại thế nào? Trong ánh mắt xa cách của anh, cho dù Phó Vịnh Bội vẫn luôn tự tin, cũng có chút không xác định rồi.

"Thật xin lỗi, tôi còn có công việc bận rộn, lần sau mọi người có cơ hội gặp mặt sẽ liên lạc lại sau!" Ai cũng nghe được giọng điệu của anh chỉ là khách sáo mà thôi.

"Diệc Hân!" Phó Vịnh Bội đuổi theo phía sau anh.

Anh rất quan trọng với cuộc sống của cô ta, gần như quyết định thành bại của cô ta. Lần này, cô ta sẽ không bao giờ để cho anh dễ dàng biến mất nữa!

Nhưng anh lại giống như hoàn toàn không nghe thấy.

"Tình huống như thế nào?" Lần nữa lấy máy chụp hình và bút phóng vấn ra, anh tập trung toàn bộ tinh thần cho công việc, không để cho mình phân tâm chút nào.

"Vẫn không tìm được thi thể, bây giờ bác đã không ôm hy vọng, chỉ muốn nhìn thấy thi thể con trai bác." Một ông lão đầu tóc bạc phơ, dốc cạn cả đáy lòng kêu gào.

"Con trai của bác có thể chỉ là mất tích, có lẽ anh ấy không có đi lên chuyến xe này, có lẽ anh ấy đang lưu lạc ở một nơi nào đó ở Trung Quốc, không nhất định sẽ ở bên trong!" Lời nói của anh qua loa không khác gì chính phủ, nhưng có khác biệt ở chỗ, anh là thật tâm muốn an ủi.

"Không phải, nó nói đi Ôn Thành, bác không có nghe lầm, chính là Ôn Thành!" Ông lão khổ sở, giống như đã tiếp nhận số mạng rồi, nín lấy ống tay áo của anh, "Phóng viên Giang, bác chỉ là muốn biết, nó còn sống hay đã chết!"

"Có bao nhiêu người thân người gặp nạn hoặc người thân người bị hoài nghi gặp nạn đã trải qua mấy ngày hành hạ liên tiếp, trong lòng của bọn họ chỉ còn lại có một nguyện vọng khẩn cấp. Đó chính là chúng tôi yêu cầu chính phủ mở hộp bảo, chúng tôi yêu cầu công khai danh sách tử vong! Có một danh sách tử vong chính xác từng số, từng chữ!" Anh dùng máy chụp hình tùy thân chụp lại, "Ông lão này, có lẽ con ông ấy vẫn còn ở dưới sông, ông ấy luôn nhìn xuống con sông này. Ông lão này, ông ấy vợ không chỗ nương tựa, mỗi tháng dựa vào con trai gửi phí sinh hoạt đến để sống qua ngày. Lần này tới Ôn Thành, lộ phí cũng là do người cả thôn quyên tiền mới có thể lên đường. Mỗi ngày, ông lão này đều ngủ ở trên Đại Kiều, ông đang khổ sở chờ đợi một chân tướng. Nếu như các người không thể trả cho ông ấy một đứa con trai, như vậy xin hãy trả cho ông ấy một nguồn kinh tế có thể sống qua nửa đời sau! Chúng tôi ở chỗ này, chờ trả lại chân tướng sự thật, chờ đường quốc lộ, cho ra một bồi thường hợp lý!"

Phó Vịnh Bội sững sờ nhìn anh đang làm việc, lời nói sắc bén của anh lớn mật đến mức khiến người ta chặc lưỡi hít hà.

Năng lực hồi phục của anh quá mạnh mẽ, trong mắt giống như đã không có sự tồn tại của cô ta.

Hơn nữa, quan trọng nhất là....

"Anh ấy là ai?" Phó Vịnh Bội nín thở lắng nghe phóng viên địa phương ở bên cạnh hỏi.

"Anh ấy chính là Giang Hân!" Tên phóng viên địa phương kia liếc cô ta một cái.

Hôm nay ở trong sự kiện này, Giang Hân dám nói dám làm, đã là phóng viên cực kỳ thu hút ở nơi này, mọi người gần như đều lấy anh làm trung tâm.

Giang Hân? ! Cô tìm được Giang Hân rồi!

Phó Vịnh Bội buồn vui đan xen, biết đây là phiền toái! Nhưng đồng thời, có phải cũng đại biểu cơ hội của cô ta đã tới rồi không?!

Thành và bại, thật sự là chỉ quyết định tại lần giao chiến này.

"Giang Hân, tôi là phóng viên đài truyền hình Thượng Hải XX, xin tiếp nhận phỏng vấn của tôi!" Cô ta đứng ở cạnh cầu hô to.

Nhưng cho dù cô ta hô rách cả họng, anh cũng không quay đầu lại, càng không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh xuống cầu, cởi bỏ giày, chân không gẫm ở trong bùn lầy, khoảng cách càng gần hiện trường tai nạn sẽ càng có nhiều điểm mấu chốt.

Trên cầu, Phó Vịnh Bội biết, lần này mình tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội tốt mà trời cao ban xuống!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đứng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3

"Cứu mạng, cứu mạng...." Giang Diệc Hân nghe được tiếng cầu cứu yếu ớt.

Tầm mắt của anh liền nhanh chóng nhìn quanh bốn phía một lần, chỉ thấy bên cạnh bờ sông, cách chỗ anh không xa nằm một bà lão đã hơi thoi thóp/ Nước sông không ngừng tràn qua thân thể tái nhợt của bà, nhìn đáng đấp giống như là rót vào nước nên được thủy triều đánh dạt lên bờ.

Giang Diệc Hân không suy nghĩ nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất xông lên trước, "Bà lão, bà sao rồi? Chịu đựng, tôi lập tức gọi xe cứu thương giúp bà...."

Anh đang muốn lấy điện thoại di động ra, nhưng lại bị một bàn tay già nua ngăn lại.

"Phóng viên Giang, xe vẫn còn ở trong đấy, đấy sông.... lún, sắp bị lún rồi!" Về mặt bà lão khổ sở, giằng giằng chỉ vào một điểm trong sông, run rẩy chỉ, nói cho anh biết, "Nhà tôi ở khu XX tòa nhà XX.... Ra, lúc ra cửa nói phải đi du lịch ở nơi khác, nói một hai tháng mới có thể trở về, vì vậy con trai và cháu trai tôi còn không biết tôi xảy ra chuyện.... Số điện thoại di động của con tôi là 1, 3, 8XXXXXX. Xin giúp, giúp thông báo một tiếng...." Bà lão đưa tay, dùng sức nắm lấy cổ tay của anh, lực độ lớn đến mức khiến đau đớn một chút

Anh rất nghiêm túc nghe, từng chữ từng câu đều ghi tạc trong đầu. Nhưng đồng thời lời nói của bà lão cũng khiến cho anh có một cảm giác quý dị không nói nên lời được.

"À, bà lão này ngồi cùng xe với tôi, ngồi ở bên cạnh tôi...." Sau lưng, người nào đó mở miệng càng quý dị hơn.

Giang Diệc Hân vội vàng quay đầu lại, sau lưng là một người thanh niên, dáng người cao gầy yếu mang theo mắt kiếng, dáng đứng hơi thẳng, lưng thoát nhìn hình như có hơi gù, dưới khoe miệng còn có một nốt ruồi đen rõ ràng.

Nhìn rất quen mắt.

"Có phải sẽ có tiền bồi thường tai nạn giao thông không? Nếu như mà ba mẹ tôi thay tôi an táng hậu sự xong, tiền còn lại có đủ mua mấy chơi game của anh không?" Thanh niên đó ngồi xổm xuống, về mặt thành thật hỏi.

Máy chơi game....

Giang Diệc Hân nhận ra anh ta là ai rồi, "Sâu róm, sao anh lại ở nơi này?" Toàn bộ hiện trường bờ sông bị phong kín rồi, bình thường phóng viên cũng không vào được dưới cầu, mà chính anh là phóng viên đại biểu mới miễn cưỡng được cho phép vào.

Cho nên, "sâu róm này" rốt cuộc là theo vào từ đâu? Hơn nữa, lời nói của anh ta....

"Tôi à? Tôi ở đây rất đã lâu rồi, vừa mới bắt đầu tôi cũng không biết tại sao mình ở nơi này. Mấy ngày này, tôi biết được một chút rồi, bởi vì dường như tôi bắt đầu bốc mùi, cũng tắm không sạch." Sâu róm ngửi thân thể bốc mùi của mình, "Tôi luôn xuất quỷ nhập thần, lúc ở nhà cũng có thể khóa cửa phòng một tháng không ra cửa, đoán chừng ba mẹ tôi cũng không biết tôi xảy ra chuyện...."

Coi như lá gan của Giang Diệc Hân luôn luôn rất lớn, giờ phút này cũng cảm thấy lông toàn thân đều dựng lên hết rồi. Anh quay đầu lại nhìn một cái, hiện trường nào còn có bóng dáng của bà lão nào.

"Anh bán máy chơi game cho tôi, có được hay không? Cái máy chơi game đó vốn phải là của tôi, anh không bán cho tôi...tôi phải đi quán 'Đầu Gỗ', xin em ấy đòi lại từ chỗ của anh!" Về mặt sâu róm đây chấp nhất nói.

Bầu trời quang đãng, Giang Diệc Hân nháy mắt mấy cái, bóng dáng trước mặt đã biến thành trong suốt, từ từ biến mất không thấy, dường như tất cả đều là ảo giác.

Nhưng anh nhìn cổ tay của mình, nơi đó có một vòng màu xanh, là bà lão vừa rồi dùng sức cào anh bị thương.

Anh không tin trên thế giới này có quỷ thần, thật không tin!

....

Lúc xế chiều, chính phủ lần nữa xuất động rất nhiều thiết bị đào đất, dò thám dưới nước. Thời điểm năm, sáu giờ tối, lại thật đào ra được xe buýt ở chỗ bà lão kia nhắc tới.

Toàn bộ chiếc xe, không một người may mắn thoát khỏi, bị nước sông ngâm quá lâu, rất nhiều thi thể đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu thối rữa, nhưng dung mạo vẫn có thể phân biệt được rõ ràng.

Mà anh, thật sự dùng dây số đó liên lạc với con trai của bà lão.

Dân chúng vây xem càng ngày càng nhiều, Giang Diệc Hân cũng bị đuổi ra khỏi hiện trường, chính mắt thấy một cỗ lại một cỗ thi thể bị chuyển ra khỏi xe. Trong đó có một khối thi thể chưa kịp che lại khuôn mặt, khiến cho anh ớn lạnh cả người.

Anh không nhìn lầm, chính là bà lão đã dùng sức níu lấy tay của anh vào lúc hùng đông.

"Mẹ tôi không có điện thoại di động, bình thường công việc của vợ chồng chúng tôi quá bận rộn, cũng không quá quan tâm đến bà...." Khi con trai của bà lão chạy tới hiện trường, hối tiếc gào khóc.

....

Tám giờ tối, anh một đường trầm mặc ở vùng phụ cận tìm được một quán cơm, tùy tiện giải quyết bữa ăn tối.

"Giang Hân, sao cậu thần như vậy, lại có thể cảm ứng được vị trí xe buýt sẽ ở đó, đánh báo cáo kiên trì xin phía trên tìm kiếm ở nơi đó? !" Cũng là bởi vì anh đưa ra yêu cầu xin tìm kiếm mãnh liệt, sau đó mới có kỳ tích đào ra được.

Những người theo anh đồng hành tới đây đều dùng một loại ánh mắt rất sùng bái đuổi theo anh để hỏi.

"Không phải mấy ngày trước có bão sao? Sụt lún cũng không có gì quá kỳ." Anh hỏi họ, hoàn toàn không tranh công.

"Hân, chúng ta nói chuyện một chút đi." Phó Vịnh Bội luôn không tìm được cơ hội nói chuyện, thậm chí vẫn bị anh làm như không thấy, rất dứt khoát ngồi ở trước mặt anh. Tư thế nhất định bắt buộc kia khiến mấy vị đồng hành đang nói chuyện phiếm với anh nhìn vài lần, sau đó thức thời tránh đi.

"Tôi đang ăn cơm." Giọng nói Giang Diệc Hân càng lạnh nhạt.

Gọi đối phương một chữ, lúc trước, thời điểm hai người thân mật nhất đều gọi người yêu như vậy, nhưng bây giờ....

Đôi mắt Giang Diệc Hân trầm xuống, anh không cảm thấy cô ta có tư cách này.

"Em hi vọng anh tiếp nhận phỏng vấn." Phó Vịnh Bội nói thẳng, trước lấy chuyện công làm trọng.

Phó Vịnh Bội cô xuất thân phú quý, dung mạo đoan chính thanh nhã, khí chất cao nhã. Từ nhỏ đến lớn, thành tích học tập đều vô cùng ưu tú, ngoài việc học ra, còn là quán quân trong các cuộc thi trong trường. Cho nên tới bây giờ, cô ta làm bất cứ chuyện gì cũng tương đối có lòng tin, vẫn không đánh một trận chiến mà không nắm chắc.

"Tôi đã nói rồi, tôi không chấp nhận phỏng vấn." Anh vui đầu ăn cơm, tầm mắt cũng không muốn nâng lên.

"Anh ở dưới cầu nhìn thấy gì?" Phó Vịnh Bội muốn tìm hiểu, tiến một bước ép hỏi.

Cô cảm thấy có cái gì không đúng, bởi vì lúc anh lên ghi chép, cô ta quay được một chút hình ảnh.

Phó Vĩnh Bội để máy quay phim loại nhỏ của mình ở bên cạnh anh, mở ra cho anh xem.

Lúc này Giang Diệc Hân rút cuộc có phản ứng, nguyên ý ngược mắt.

Trong đoạn video, tầm mắt anh nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, giống như nhìn thấy cái gì vội vàng chạy tới một vị trí nào đó, ngồi xổm xuống Anh vừa nói chuyện vừa muốn lấy điện thoại di động ra, cánh tay lại dừng lại ở giữa không trung.

Giống như bị thứ gì bắt được .

Sau đó, anh giống như đang nghiêm túc nghe ai nói, rồi xoay người đối thoại với người nào đó. Nhưng trên đoạn video, từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình anh.

"Anh thấy được cái gì, nghe được cái gì mới có thể đột nhiên chỉ ra được vị trí chính xác xe buýt bị chôn vùi?" Phó Vĩnh Bội hỏi tới.

Cô ta và anh lui tới nhiều năm như vậy, tự nhiên biết trạng thái tinh thần anh rất tốt, sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện tình trạng lâm bầm lâu bâu.

"Việc này có quan trọng không?" Anh khách khí hỏi ngược lại.

"Quan trọng, đây đối với em rất quan trọng, nếu như là...." Phó Vĩnh Bội giấu nhìn bốn phía, xác định không có ai chú ý tới đối thoại của bọn họ mới kích động nói: "Nếu như anh thấy thứ giống như trong đầu em, như vậy chỉ cần anh chịu nói ra lời nói thật, tiết mục truyền tiếp theo sẽ tạo ra hiệu quả oanh động bao nhiêu, anh hiểu không?!" Không nghĩ ngờ chút nào, tiết mục sẽ biến đổ nữa bầu trời!

"Cô không khác gì trước kia." Môi của anh rút cuộc lạnh lùng khê nhếch, giễu cợt nói.

Trước kia anh cảm thấy cô ta mạnh mẽ, lòng muốn công danh đều rất đáng yêu. Có thể giúp cô ta, anh tuyệt đối sẽ không mơ hồ, nhưng sau chuyện này....

Anh cảm thấy rất chán ghét!

Phó Vĩnh Bội sững sốt.

"Em cũng cần hỗ trợ của anh, tiết mục này rất quan trọng với đài của chúng ta và em...." Phó Vĩnh Bội hi vọng anh hiểu***** công việc của cô.

"Đài của cô, chuyện của cô liên quan gì tới tôi?!" Giang Diệc Hân ngắt lời cô.

Lúc này Phó Vĩnh Bội hoàn toàn cứng đờ.

Tính cách của anh luôn luôn thẳng thắn, nếu như anh nguyên ý cười nói với ai, khách khí ứng phó, đây là để mắt đối phương. Nhưng đối với một vài hoa si không nói đạo lý quân quỷ lấy anh, anh sẽ trực tiếp không nể tình chút nào.

Cho nên hiện tại cô ta cũng bị liệt vào hàng ngũ không được hoan nghênh sao? Cô ta cứng đờ, đột nhiên rất nhớ nhung, cách nói chuyện hài hước trước kia, thích anh đùa bỡn rồi chăm sóc cô ta rất cẩn thận.

"Nếu như anh không đồng ý, em sẽ mời cấp trên ra mặt." Cô ta cao giọng.

"Tùy cô." Anh nhún vai một cái, một bộ dáng chẳng hề để ý.

Phó Vĩnh Bội hít sâu một hơi, cô ta hiểu rõ, chỉ cần người nào chọc tới anh, anh tuyệt đối cứng mềm đều không ăn.

"Chuyện công nói xong rồi, chúng ta nói một chút chuyện riêng đi." Phó Vĩnh Bội hạ thấp thái độ.

Bởi vì hiện tại thái độ anh đối xử với cô ta không nhẹ nhàng như trước kia, khiến tim của cô ta một hồi ê ẩm, không thể tiếp tục tiếp tục giữ vững cứng rắn.

"Nói đi!" Giọng điệu của Giang Diệc Hân bình thản khách sáo, không có bất kỳ cảm xúc phạt phồng. .

Anh không trộn lẫn bất kỳ cảm xúc riêng nào, thái độ khách khí như đối đãi với người xa lạ khiến Phó Vĩnh Bội cứng đờ. Vốn là lời nói đầy bụng, hiện tại ngược lại không biết nên nói gì.

"Thieu Cạnh rất nhớ thương anh...anh có thể liên lạc với anh ấy, nói cho anh ấy biết anh rất tốt được không?" Nghĩ thật lâu, Phó Vĩnh Bội miễn cưỡng nói ra lời đạo đầu.

Thật ra thì câu nói đầu tiên cô ta muốn hỏi hoàn toàn không phải như vậy! Tại sao có loại cảm giác gặp nhau ngược lại không bằng hoài niệm?

"Cô là lấy thân phận chị dâu ra lệnh cho tôi sao?" Đôi mắt anh thoáng qua tia mỉa mai.

Hai chữ 'chị dâu' khiến Phó Vĩnh Bội trong nháy mắt liền cứng đờ.

"Tôi chỉ có một người anh, lúc các người kết hôn, tôi sẽ tham gia! Cho nên cô có thể yên tâm rồi chứ? Chị dâu." Anh lạnh nhạt nói.

Mặc dù mặt ngoài bình tĩnh, nhưng thật ra thì tâm tình của anh đã trải qua chín cơn mưa tám nắng.

Trái một tiếng chị dâu lại một tiếng chị dâu, giọng nói lạnh nhạt gọi đến trong lòng Phó Vịnh Bội chưa xót một trận không nói nên lời.

"Em và anh trai của anh còn chưa kết hôn, xin đừng sớm đặt xưng hô như vậy lên trên người em!" Phó Vịnh Bội không cách nào nhịn được nên bật thốt lên.

Rõ ràng người rất muốn kết hôn với Giang Thiệu Cảnh là cô ta, rõ ràng người vì sự nghiệp bách hóa của gia tộc nên không thể kéo dài hôn sự thêm nữa cũng chính là cô ta. Nhưng người lúc này hoàn toàn không cách nào chịu được hai chữ 'đại tẩu', cũng chính là cô ta!

"Vì sao lúc trước anh không nói với em, anh là nhị thiếu gia của nhà họ Giang... Nếu không, em cũng sẽ không thể...." Cô ta cắn môi dưới, chất vấn.

Nếu như lúc đầu anh chịu nói, chuyện hoàn toàn sẽ không phải là cục diện hiện tại! Cô ta cũng không nở buông tha anh!

Cô ta cho là trong tình yêu của bọn họ, người chưa bao giờ thành thật chỉ có cô ta, không ngờ....

"Là con cái nhà ai, người nào là anh của tôi, trên người tôi lại có bao nhiêu bất động sản, những thứ này có ý nghĩa sao? Tôi chỉ muốn tìm một người chỉ vì tôi là Giang Diệc Hân, Giang Diệc Hân bình thường. Mà người phụ nữ tôi lựa chọn, không phải bởi vì coi trọng thân thể của tôi và những thứ hoàn toàn không có chút giá trị nào với tôi đó, mới bằng lòng làm vợ tôi, cùng tôi tay trong tay cả đời!"

Anh nói mấy câu đó không nặng không nhẹ, nhàn nhạt, nhưng đủ để cho sắc mặt cô ta lúc xanh lúc trắng.

Phó Vịnh Bội cười gượng, cô ta khôn khéo, lập tức đổi đề tài đúng lúc, cố làm nhẹ nhõm, "Không đề cập tới những thứ này! Hiện tại ở đâu? Em có thể đi đến nhà của anh ngồi một chút không? Em nhớ anh nấu ăn rất ngon, thật rất hoài niệm...." Cô ta rất muốn gọi lên ký ức tốt đẹp của bọn họ lúc trước.

"Thật xin lỗi, tôi không tùy tiện mời người tới nhà làm khách, lại càng không tùy tiện nấu cơm cho người khác ăn!" Anh lần nữa ngắt lời cô ta, "Đặc biệt là bạn gái trước."

Để cho anh mời cô ta ăn cơm? Có thể! Nhưng mời cô tới nhà làm khách, còn nấu cơm cho cô ta ăn? Không thể nào!

Bị cự tuyệt hoàn toàn, gượng ép nâng môi lên, cô ta đang muốn nói cái gì nữa, nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của anh vang lên.

"Đúng, tôi là Giang Diệc Hân...." Trong điện thoại di động là giọng nói của một người phụ nữ xa lạ, đối phương lại có thể biết tên của anh. Anh cũng rất khó hiểu, kỳ quái hơn nữa chính là vấn đề của đối phương, "Đúng, cơm trong tủ lạnh là mấy ngày trước tôi nấu cho Văn Văn, nhưng không gặp mặt cô ấy nên còn thừa rất nhiều...."

Câu trả lời khẳng định này khiến Phó Vịnh Bội bắt đầu nhìn anh chằm chằm.

"Cái gì? Văn Văn ăn những thứ cơm thừa kia, hiện tại viêm tràng vị cấp tính, hôn mê nằm viện? !" Nghe xong nội dung, sắc mặt của anh là một mảnh kinh ngạc, vội la lên, "Cô nói cho tôi biết địa chỉ bệnh viện, tôi tới ngay!"

Cúp máy, anh lập tức đứng dậy, "Cô từ từ dùng cơm, tôi có việc gấp đi trước!"

"Giang Diệc Hân!" Phó Vịnh Bội gấp gấp gọi anh lại.

"Văn Văn" trong miệng anh là ai? Lại có thể ăn được anh đích thân làm cơm, còn khiến cho anh khẩn trương thành ra như vậy? ! Chẳng lẽ anh có tình yêu mới? Anh nói đúng một điểm, anh thật không tùy tiện nấu cơm cho người khác!

Phó Vịnh Bội nắm chặt nắm tay, suy nghĩ trong lòng đều tràn đầy điên cuồng ghen tỵ khó có thể hình dung.

Cho đến giờ phút này, cô ta cảm nhận khắc sâu được, mặc dù người mình muốn gả cho là Giang Thiệu Cảnh, nhưng người cô ta yêu vẫn không có đổi!

Bước chân của anh hoàn toàn không có dừng lại.

"Tại sao không cướp lại em?" Cô ta không có thể chịu được, ở phía sau hô to.

Cái vấn đề này quấy nhiễu ở trong tim cô ta khoảng nửa năm.

Nếu như, nếu như anh chịu cướp đoạt, cô ta không nhất định vẫn chọn Giang Thiệu Cảnh kia. Mặc dù anh ta có năng lực mạnh, nhưng lại lạnh lùng đến hoàn toàn không có tình cảm!

Anh quay đầu lại, nhưng anh chỉ lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, "Không đáng giá." Bỏ lại ba chữ đáp án, anh liền lạnh lùng chạy ra khỏi quầy cơm, sải bước chân dài leo lên xe máy đi mất.

Cả quá trình, anh chưa từng do dự, chưa từng quay đầu lại, dứt khoát mà gọn gàng.

Chỉ có cô ta, lần nữa ngáy ngốc ngồi lại chỗ cũ.

Không đáng giá? Có ý tứ gì? Cô ta khiến cho anh thất vọng như vậy sao? Cô ta cũng là bắt đắc dĩ mà!

Bởi vì ba chữ này, cô ta cảm thấy chính mình như bị đánh vào mười tám tầng địa ngục!

Đây chính là ngày đầu tiên bọn họ gặp lại? Anh đi nhanh như vậy, vội vàng như vậy, hoàn toàn khác với những gì mà cô ta tưởng tượng. Anh thậm chí vì một người phụ nữ khác mà gấp thành như vậy, bữa ăn nhanh trên bàn ăn không đến một nửa.

Trước kia đều là anh nhân nhượng cô, dung túng cô, sủng ái cô, trong mắt vĩnh viễn chỉ có cô. Lần đầu tiên, Phó Vịnh Bội nếm được tư vị bị anh không chú ý! Tư vị kia thật là làm cho người ta.... nổi điên....

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4

Giang Diệc Hân dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện.

"Con bé đau đến lăn lộn này giờ, bác sĩ mới vừa chích thuốc an thần cho nó, để cho nó có thể ngủ an ổn một giấc."

Văn Văn ở trên giường bệnh, bộ dáng hình như ngủ rất ngon, nhắm mắt, sắc mặt tương đối tái nhợt.

"Tại sao lại đột nhiên viêm ruột cấp tính? Hơn nữa, ngày hôm qua tôi cũng không có nấu đồ ăn cho cô ấy!" Thấy cô như vậy, anh cũng không chịu nổi.

Người phụ nữ tự xưng là chị họ kia lạnh lùng nhìn anh một cái, sử dụng ánh mắt ý bảo anh ra ngoài bàn tiếp.

"Cầu xin anh, làm người tốt một chút. Đồ thiêu trong tủ lạnh, tiện tay liền ném hết đi!" Chị họ vừa bước ra phòng bệnh liền không khách khí chỉ trích.

"...." Anh không cách nào cãi lại, mình quả thật là rất lười vứt rác, có thể để lại cho Văn Văn, anh liền để lại không làm.

Người thật sự vốn lười và xấu, là bạn cùng phòng như anh không làm đủ tốt.

Chị họ thấy anh không lên tiếng, không có ý đồ nguy biện, nhất thời lửa giận cũng tiêu mất rất nhiều, "Nó gọi điện thoại nhờ tôi giúp, lúc tôi chạy đến, nó đã đau đến đứng cũng đứng không vững."

"Tủ lạnh bị hư, tôi nên chịu khó tìm người sửa.... tôi thật sự là không biết...." Cô là lười không muốn đi ra cửa mua điểm tâm hoặc là cơm tối, hay là....

Giang Diệc Hân không cần đoán nhiều cũng có thể biết, nếu như chỉ là lười, trên đường đi làm hoặc là tan việc về nhà mua một bữa ăn là chuyện rất thuận tay. Cô bé kia rất ưa thích cơm anh nấu, loại thích này anh rõ ràng là mang theo tình cảm không giống vậy.

Chị họ nhìn anh một cái, dựa vào nét mặt của anh đã hiểu rõ hai người bọn họ đồng thời đều nghĩ đến một điểm rồi. Thật ra thì em họ của mình có bao nhiêu ngu ngốc, cô rất rõ ràng, không trách được người khác.

"Cho dù nuôi mèo nhỏ hoặc chó nhỏ cũng không thể lúc thích thì ôm tới trên chộc mấy cái, lúc không thích liền ném ở một bên! Huống chi Văn Văn không phải thú cưng anh nuôi!" Cô hận nhất đàn ông không có lòng trách nhiệm.

Giang Diệc Hân bị phê bình đến không thể nói chuyện.

Cho dù anh biết có thể chị họ hiểu lầm một ít chuyện.

Sau khi biết Văn Văn thích anh, anh chỉ là cảm thấy lúng túng, cũng không có cố ý không để ý tới cô.

"Ngày hôm qua, Văn Văn đột nhiên chạy tới, nhờ tôi giới thiệu đối tượng cho nó." Chị họ hít vào một hơi thật sâu.

Giang Diệc Hân ngạc nhiên, anh.... thật sự tổn thương cô bé này sâu như vậy ư? Ngày ấy nói mấy lời nói làm người ta đau lòng, kỳ thực anh hi vọng cô sẽ khóc ra, thậm chí có thể chỉ trích anh vô tình, nhưng cô lại vẫn mỉm cười.

Sáng sớm hôm nay gặp nhau cũng như thế, vẫn quan tâm anh như cũ, hoàn toàn không có một bộ dạng trách anh.

"Tôi hỏi nó tại sao, có phải bởi vì anh không? Nó nói không phải, chỉ là vì nó đột nhiên cảm thấy thế giới mình tiếp xúc quá nhỏ bé, biết đàn ông quá ít, có lẽ nó tiếp xúc nhiều người hơn, sau này mới sẽ không bị ảo giác bên ngoài dẫn sai đường." Chị họ nhíu mày, "Thích là thích, không thích là không thích, tôi thật sự không hiểu cái gì gọi là bị ảo giác bên ngoài dẫn sai đường? Mặc dù nó già bộ giống như không có việc gì, nhưng mà tôi lại có thể cảm giác được nó rất khó chịu, con bé là người có suy nghĩ đơn thuần, nói những lời đó làm cho người ta rất lo lắng!"

Đó là suy nghĩ của anh, anh đã nói! Đứa ngốc, anh rõ ràng nói đã thương người như vậy, nhưng cô vẫn che chở cho anh trước mặt chị họ, không khai anh ra.

Anh không biết lúc này mình nên có tâm tình gì.

....

Lúc Văn Văn tỉnh lại, bên cạnh không có một bóng người, giống như có một loại hơi thở gọi là cô độc vây quanh người cô.

Nơi này là một phòng bệnh dành cho hai người, mà trí nhớ của cô chỉ duy trì tới lúc mình ngất vì quá đau thôi.

Chị họ đâu? Cô nhớ là chị họ đưa cô tới bệnh viện.

Nhìn quanh bốn phía một lần, con gái của dì ở giường bên cạnh đang tỉ mỉ nuốt đi ăn cháo, không có một người cô quen biết.

"Cô gái nhỏ, bạn trai con trông chừng con cả đêm, trời còn chưa sáng đã về nhà trước! Thằng bé nói nếu như con tỉnh lại thì chớ lộn xộn, ngoan ngoãn chờ nó trở về." Dì nuốt vào một hớp cháo, chuyển đạt lời nói.

Sao cô có bạn trai được? Dì nhất định là nói sai rồi!

Dạ dày rất khó chịu, nhưng bụng thật là đói, Văn Văn giùng giàng ngồi xuống, chân vừa mới chạm đất đã cảm thấy người không thăng bằng, gần như đứng không vững gót chân.

"Cẩn thận!" Vừa lúc có người bước vào phòng bệnh, tiến lên ôm chầm cô.

Không có đau đớn như mình chờ đợi, ngược lại ngã vào một lồng ngực ấm áp, Văn Văn ngờ ngác ngược mắt nhìn Giang Diệc Hân.

"Mới chưa tới sáu giờ sáng, sao tỉnh lại sớm như vậy?!" Giang Diệc Hân đỡ cô đến bên giường.

Cô không muốn dựa vào sức của anh, nhưng tứ chi cô mềm nhũn đến gần như không có lực.

"Bác sĩ nói trước mắt dạ dày cô chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, đều nói thức ăn bệnh viện rất tệ, cho nên tôi đi về nhà nấu cháo." Anh giải thích.

Cho nên anh thật ở bên cô cả đêm? Văn Văn kinh ngạc.

Mùi cháo bay vào trong mũi cô, mùi hương đặc biệt, vừa ngửi đã biết là dùng lửa nhỏ từ từ nấu ra. Lòng của Văn Văn lại nổi lên một trận gọn sóng, cô tự nói với mình, không thể như vậy!

"Cám ơn." Cô lộ ra nụ cười ngọt ngào với anh.

"Đúng rồi, sau này không cho ăn lung tung đồ để qua đêm nữa, muốn ăn cái gì nói cho tôi biết!" Anh xoa xoa tóc của cô.

Cảm giác thân mật đột nhiên xuất hiện này khiến cho cô sửng sốt một chút.

Trước tiên, Giang Diệc Hân đổ cháo vào chén nhỏ, cầm thìa để cho cô đánh răng rửa mặt, sau đó bưng cháo đến trước mặt cô, hỏi thăm, "Có hơi sức không? Có muốn tôi đút cô ăn không?" Cả quá trình, anh tỉ mỉ đến mức khiến nhịp tim Văn Văn đập nhanh không ngừng.

Văn Văn phục hồi lại tinh thần, sợ hết hồn, vội vàng nói, "Không, không cần, không cần!" Khóe mắt cô len lén liếc nhìn chút, con gái giường bên cạnh thổi cháo nguội bột, cùng mẹ cô ấy lộ ra nụ cười hâm mộ với cô.

Rốt cuộc cô đã biết tại sao người ta lại hiểu lầm rồi.

Mặc dù cô nói không cần, nhưng anh vẫn quấy cháo đến nhiệt độ có thể ăn mới đưa vào trong tay cô.

"Có phải chị họ tôi.... nói cái gì với anh không?" Cô tâm thần thấp thỏm hỏi.

"Cô ấy nói rất đúng, tôi không nên lừa như vậy. Đúng ra tôi nên sớm xử lý xong đồ thiêu trong tủ lạnh." Nếu như sáng sớm hôm qua, không phải anh vội vàng ra cửa, cô cũng không đến nỗi sẽ nằm viện.

"Chuyện không liên quan đến anh!" Văn Văn vội vàng khoát tay.

Đều là cô không tốt, không nên tham luyến một ít ôn nhu không thuộc về của cô.

Anh cười cười, không nói gì nữa.

Văn Văn ăn xong cháo, anh đứng dậy thu dọn sạch sẽ chén đĩa, cô muốn ngăn lại cũng không kịp.

Thừa dịp anh rời đi, Văn Văn lại xuống đất, chịu đựng ngất xỉu, vịn tường đi tới một vị trí.

Anh trở lại, lập tức đỡ cô lại, nhíu mày hỏi: "Cô muốn đi đâu?" Không phải anh quá thích trông nom, mà là hiện tại bộ dạng cô rất yếu đuối và tái nhợt, thật làm cho người ta không an tâm được.

Văn Văn vừa vội vừa thẹn, mặt đỏ nghẹn, chính là không nói ra miệng được.

"Nhóc con, bạn gái của cháu là muốn đi toilet!" Di ở giường bên cạnh, thích xen vào chuyện người khác lập tức mở miệng.

Người bình thường nhịn cả đêm, lại uống cháo, không muốn đi toilet mới là lạ!

Văn Văn mặc cỡ đến muốn độn thổ, bởi vì di ở giường bên cạnh thật sự nói đúng, hiện tại cô có hơi lúng túng.

"Tôi đỡ cô đi." Lời của anh khiến gương mặt cô càng đỏ hơn.

Anh ngược lại rất tự nhiên đỡ cô đến toilet, thậm chí còn giúp cô giờ nắp bồn cầu, đứng nghiêm ở cửa đợi cô, "Xong thì gọi tôi."

Tại sao cô luôn mất thể diện như vậy, mà anh lại luôn cực kỳ tự tại như thế? Ngồi xuống bồn cầu, Văn Văn liều mạng dùng tay quạt gương mặt nóng đỏ của mình.

Xong rồi, đừng nghĩ giải thích được với di ở giường bên cạnh! Thật ra thì cô cũng rất hy vọng tất cả đều là thật, nhưng cô biết, anh chỉ là đền bù. Mặc dù chân chính biết anh không bao lâu, nhưng cô rõ ràng tính trách nhiệm của anh mạnh như thế nào.

Mở cửa toilet ra, Giang Diệc Hân lần nữa đỡ cô trở về giường.

Hai người đều xấu hổ một chút, không biết nên nói gì.

"Tôi... thật ra thì có thể không phải do ăn cơm thiêu..." Văn Văn động động môi, đánh vỡ trầm mặc, chủ động giải thích, "Hôm đó tôi còn uống một chút đồ không sạch sẽ..."

Anh nhìn cô, "Thứ gì?"

Cô cười xấu hổ, ấp a ấp úng nói: "Hôm đó, 'mẹ Diệu' của tôi tới.... Bà ấy nói trên trán tôi có khí đen, trong nhà chúng ta có vật bẩn, để cho tôi uống một chén linh phù..." Thảm, cô nhất định sẽ bị anh phê bình cộng thêm khinh thường, từ trong lời nói của anh liền biết, anh ghét người mê tín nhất.

Nhưng vì để anh không tiếp tục không thoải mái, cô chỉ có thể nói ra sự thật.

Quả nhiên, anh trầm mặc.

"Còn nữa, lúc tôi cầu xin cho mình, thuận tiện lấy thêm một phần cho anh. Mặc dù có thể anh không thích, nhưng anh có thể để ở trong bóp da hoặc là trong túi quần áo trước không..." "Mẹ Diệu' nói đến rất đáng sợ, bà nói trong phòng của bọn họ có vật bẩn, mấy ngày gần đây sẽ luôn luôn quần lấy anh và cô, nếu như con quý kia không được đáp ứng ý nguyện, đừng hòng đuổi đi được."

Gần đây anh gặp ác mộng liên tiếp, vẫn khiến cho lòng cô rất lo lắng.

Giang Diệc Hân liếc mắt nhìn vật kia.

Là linh phù, thật sự là rất "Thuận tiện". Anh từng đi nơi đó, dĩ nhiên biết 'mẹ Diệu' không tùy tiện bán loại linh phù này.

"Của cô đâu, lấy ra cho tôi nhìn một chút." Anh ôm ngực, một bộ dáng rất tự nhiên.

Văn Văn lắp bắp.

"Tôi... đốt linh phù đó uống rồi, cho nên tôi không cần..." Cô chột dạ nói.

Trên thực tế, cô từng cầu xin 'mẹ Diệu' có thể cho nhiều thêm một linh phù bảo vệ bình an, nhưng 'mẹ Diệu' nói loại vật này tin thì có, không tin thì không, nếu muốn chỉ có thể chính anh tự mình tới cửa.

Cô cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong tay anh, hi vọng anh đừng cự tuyệt nữa.

Anh nhận lấy linh phù, không ngừng siết chặt ở trong lòng bàn tay. Một lát sau, anh buông tay ra, "Cô nhóc, đừng rụt đầu nữa." Anh dùng một loại giọng điệu ra lệnh rất bá đạo, không thể nghi ngờ.

Văn Văn ngẩn ngơ, vẫn ngoan ngoãn thò đầu ra .

Anh cởi dây đô ra, đeo phù vào trên cổ cô, nhanh nhẹn buộc lại.

"Giang Diệc Hân...." Văn Văn thiếu chút nữa gấp đến khóc.

"Cô nhóc, đừng động, cô trước hãy nghe tôi nói đã." Anh đè lại đôi tay mảnh khảnh đang nóng này muốn cởi linh phù trên cổ của cô ra.

Văn Văn ngược mắt, nghe lời anh nói.

"Tôi là một đảng mây râu, sao tôi lại sợ ma quỷ được chứ? Nhưng ngược lại, tôi lo lắng cho cô, cho nên cô nhóc, cô phải đeo lên cho tôi!" Trước hôm nay, anh có thể sẽ giấu cột lờn nói vừa rồi của cô, nhưng chuyện ở bờ sông vào buổi sáng nay, khiến anh thật sự có chút dưng hết cả lông.

Vô luận thiệt giả, anh không thể bắt cô mạo hiểm, trước hết xác định an nguy của cô.

Lời của anh khiến Văn Văn ngây ngẩn cả người, chậm chạp không phản ứng kịp, cũng không thể nhúc nhích.

"Chị họ cô nên tới vào lúc này rồi chứ, tôi phải đi làm trước, buổi tối tôi lại đến với cô!" Xác định cô thật sự đang nghe lời anh nói, anh thoáng yên lòng đứng dậy.

Đi ra phía ngoài mấy bước, anh dừng bước chân lại một chút, "Văn Văn, về chúng ta.... có một số việc.... cô để cho tôi ngẫm lại...." Tính cách của anh luôn luôn dứt khoát, nhưng lần đầu tiên anh dao động.

Cho đến khi anh không quay đầu lại, bước ra khỏi phòng bệnh, Văn Văn vẫn không hiểu ý tứ của anh.

Nhưng là.

Văn Văn sờ linh phù không tặng được ở trên cổ mình, không biết vì sao lại nhận lấy, nên làm cái gì bây giờ? 'Mẹ Diệu' nói, anh là người rất cố chấp, không tin quỷ thần. Nhưng người thật sự bị quỷ dây dưa, chỉ có một biện pháp mới có thể bảo vệ bình an.

Người đeo linh phù, từ buổi chiều trở đi, nhất định phải một tắc không rời theo sát anh, thậm chí ngay cả ngủ.... cũng phải ở chung một chỗ....

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5

Vốn anh nên chăm sóc Văn Văn, nhưng gần đây công việc anh thật sự không cho phép xin nghỉ

Giang Diệc Hân đến tòa soạn, khi nhìn thấy chỗ ngồi của mình có người không nên gặp thì sừng sốt một chút.

"Lại gặp mặt." Gặp được anh, Phó Vịnh Bội hào phóng mỉm cười đứng dậy.

"Sao cô lại ở chỗ này?" Anh tùy tiện ném túi lên trên chỗ ngồi, giọng nói lạnh nhạt hỏi.

"Tìm anh. Tối ngày hôm qua gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho anh, sao lại không nhận?" Phó Vịnh Bội ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh, nhìn anh chăm chú, dịu dàng nói, "Hân, chúng ta nói chuyện một chút đi, được không!"

Trước kia chỉ cần cô dùng ánh mắt thâm tình nhìn anh chăm chú, dùng giọng nói ôn nhu khẩn cầu anh, cho dù là sao trên trời, anh cũng có nguyện ý hái xuống cho cô.

"Thật xin lỗi, tôi thật sự vô cùng bận!" Nhưng anh rất lạnh lùng.

Mặt nạ lạnh lùng này hoàn toàn không có một cái khe, khiến Phó Vịnh Bội có loại cảm giác không thể nào xuống tay được.

"Đêm qua em gọi điện thoại cho anh cũng rất trễ, anh vẫn còn ở bên cạnh Văn Văn kia sao? Cho nên không nhận điện thoại của em? Anh như vậy có chút quá đáng đó." Cho dù trong lòng Phó Vịnh Bội như bị mèo cào, vẫn mỉm cười tiếp tục hỏi.

"Cả đêm qua tôi đều ở bệnh viện, điện thoại để ở chế độ im lặng. Rốt cuộc cô có chuyện gì mà cần phải gọi nhiều cuộc điện thoại cho tôi như vậy?" Về mặt của anh vẫn rất nhạt, dường như hoàn toàn không nghe được lời nói mập mờ oán trách của đối phương.

Bởi vì bây giờ anh hoàn toàn không còn quan hệ với cô ta, nếu như hiện giờ bọn họ là tình nhân, ở bên cô gái khác là anh không đúng, anh không nói hai lời liền nhận lỗi, nhưng hiện tại tại sao cô ta phải dùng giọng điệu mập mờ như vậy oán trách anh quá đáng chứ?

"Em..." Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Phó Vịnh Bội vụn vỡ một giây, lập tức khôi phục trấn định, "Em tìm anh, dĩ nhiên là vì việc công."

"Tôi không cảm thấy bây giờ chúng ta còn việc riêng hay việc công gì cần thiết phải thảo luận!" Anh dựa vào thành ghế, giọng điệu nhàn nhạt.

Trước kia, tim của anh chưa bao giờ đề phòng, hiện tại hành động của anh thể hiện phân rõ giới tuyến, phòng cô ta như phòng trộm, tim Phó Vịnh Bội nhói đau. Nhưng Phó Vịnh Bội cô chưa bao giờ thất bại!

"Không, việc riêng hay việc công, chúng ta đều có rất nhiều chuyện để nói." Nụ cười xinh đẹp, tự tin của cô ta vẫn không thay đổi, cô ta lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, sau đó đưa điện thoại di động cho anh, "Tổng biên của anh sẽ đích thân nói cho anh biết công việc anh được sắp xếp."

Giang Diệc Hân liếc mắt nhìn, là số điện thoại của Hứa lão đại, nhú mày, anh nhận lấy điện thoại di động:

"Giang Diệc Hân, công việc của cậu là phụ trách hợp tác với Phó tiểu thư của đài truyền hình XX. Nếu như cần, toàn soạn của chúng ta và đài truyền hình bên kia cũng có thể phái người hỗ trợ các người! Nhưng phải bảo đảm, tuần san kế tiếp của chúng ta và tiết mục của đài truyền hình XX phải cùng lúc xuất ra!" Trong điện thoại di động truyền đến lời dặn dò nghiêm túc của Hứa lão đại.

Mẹ nó!

Giang Diệc Hân rất muốn mắng chửi người!

"Hứa lão đại, tôi không hiểu ý đồ của anh, về sự kiện tai nạn xe buýt, một mình tôi có thể xử lý rất tốt toàn bộ bài báo. Nếu như anh không tin năng lực của tôi, có thể để cho thành viên khác của toàn soạn chúng ta tham gia, mà không phải tổ đội với đài truyền hình!" Anh cực kỳ khó chịu với mệnh lệnh này.

"Tôi đã cân nhắc qua, sự kiện lần này không giống bình thường. Nếu như muốn tin tức này không bị áp chế xuống thì phải kết hợp với lực lượng truyền thông khác, 'Tuần san thành đô' của chúng ta mới vừa ** tới Ôn Thành, còn không có thể lực nhất định, nếu như có thể hợp tác với đài truyền hình XX, còn có hi vọng thắng cả hai cục diện!" Anh là người lãnh đạo, cho nên anh phải suy tính càng sâu xa.

Khóe môi Giang Diệc Hân khẽ nhếch, trào phúng nâng cao giọng, "Cho nên tôi bị bán ra rồi hả?" **, anh cũng không tin Chức Tâm chưa nói với Hứa lão đại, tại sao anh lựa chọn đi Ôn Thành? Anh cũng không tin Hứa lão đại không biết trước kia anh và Phó Vịnh Bội là quan hệ thế nào!

"Giang Diệc Hân, cậu và Phó Vịnh Bội đã quen biết lâu như vậy, tôi nghĩ làm việc sẽ rất ăn ý. Về phần việc riêng, tôi tin tưởng cậu có thể xử lý được." Một câu đơn giản, công là công, tư là tư!

Cúp điện thoại, Giang Diệc Hân muốn bật cười với chiếc điện thoại di động.

Hứa lão đại là ai, anh rất rõ ràng. Sự nghiệp đối với Hứa lão đại là rất quan trọng, những linh quên như bọn anh bỏ ra bao nhiêu sức lực, sẽ có bấy nhiêu thù lao, nhưng về cảm xúc cá nhân? Nếu như có nhân từ thì thật sự là chuyện tiểu lâm rồi.

"Hợp tác vui vẻ!" Phó Vịnh Bội duỗi tay về phía anh.

Cô đã nói cô sẽ không thua!

"Được, hợp tác vui vẻ!" Anh cũng rất dứt khoát, chỉ là ở bên trong loại dứt khoát này rõ ràng là khách sáo và xa lánh.

Tay Phó Vịnh Bội vẫn dừng ở giữa không trung, anh lạnh nhạt đến không muốn nắm giữ.

"Nắm tay một chút mà thôi, thế nào, sợ chúng ta sẽ tình cũ lại cháy?" Phó Vịnh Bội nhú mày.

Cô rõ ràng, anh còn có cảm giác với cô, nếu không không sẽ không kháng cự cô như vậy.

"Thật xin lỗi, để tránh làm việc lúng túng, tôi không có thói quen tiếp xúc thân thể với đồng nghiệp nữ." Anh lạnh nhạt nói.

Một câu nói đông cứng khóe môi của Phó Vịnh Bội, cô cho là dựa vào cơ hội hợp tác có thể đến gần anh, nhưng dường như là cô nghĩ quá đơn giản.

Nếu muốn hợp tác, về mặt anh không biểu cảm bắt đầu lưu loát bắt tay vào sắp xếp tư liệu.

Anh làm công cho người ta, nhận tiền lương của người, tự nhiên phải lấy chủ nghĩa cá nhân xuống, đẩy cảm xúc cá nhân qua một bên! Nhưng tiếp xúc thân thể? Xin lỗi, anh chỉ bán sức lao động, không có thói quen bán thịt!

Một buổi sáng, anh và Phó Vịnh Bội đều trôi qua ở trong phòng họp, chia mùi nhọn về sự kiện này, anh giảng giải cho cô ta nghe rất kỹ càng, tất cả tài liệu anh vớt vát kiếm được, anh đều không có giấu giếm.

"Buổi chiều tôi đi bệnh viện trước một chuyến, lại đi nhà tang lễ, tìm hiểu một chút tình huống trước mắt." Hiện tại mọi người là cộng sự, cô ta muốn làm như thế nào, anh không phản đối.

Quả nhiên.

"Em cũng đi!" Phó Vịnh Bội trả lời ngay.

Một buổi chiều, hai người đều bận ba khắp nơi, sau khi có Phó Vịnh Bội tham dự, anh không cần lái xe gắn máy, về phía giao thông cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên đường trở về từ nhà tang lễ, Phó Vịnh Bội mở chiếc xe BMW màu đỏ cực kỳ lóa mắt của mình ra. Đó là lúc cô ta đính hôn, vì giữ thể diện nên mua làm đồ cưới.

"Bây giờ chúng ta đi một chuyến, hẹn cục trưởng ăn cơm tối, tìm cách thu thập tin tức." Phó Vịnh Bội đề nghị. Đây chính là chỗ tốt khi tham gia vào đài truyền hình này, danh tiếng đủ lớn, kinh phí đầy đủ, tài nguyên càng dồi dào.

Anh cũng đã sớm nghĩ đến điểm này.

Hứa lão đại quả thật nói đúng một điểm, anh và Phó Vịnh Bội rất ăn ý ở vài chỗ, cô ta có thể nghĩ tới chuyện anh đã sớm nghĩ tới.

Nhưng là.

"Tôi phải tan sở vào lúc năm giờ, buổi tối tôi có chuyện." Anh một lời cự tuyệt.

Anh đã đồng ý với chị họ Văn Văn, cô ấy phụ trách ban ngày, anh vừa tan tầm liền đi qua. Nếu như hẹn cục trưởng ăn cơm, tối hôm nay anh đừng nghĩ đi tới bệnh viện.

Tối hôm qua, sợ cô nửa đêm lại bị tiêu chảy, anh dựa vào bên giường Văn Văn canh giữ cả đêm, suốt đêm anh tỉnh lại nhiều lần, hoàn toàn không có ngủ ngon.

"Có chuyện gì quan trọng hơn công việc?" Phó Vịnh Bội hỏi ngược lại.

"Bạn nằm viện, tôi phải chăm sóc cô ấy." Anh lời ít mà ý nhiều, không muốn nói nhiều.

Không khí yên lặng một lúc.

"Bình thường lái xe gắn máy không nguy hiểm à? Tại sao không mua xe ở Ôn Thành?" Cô đổi lại đề tài thử dò xét.

"Không muốn mua." Tùy tiện đáp một tiếng, anh không có hứng thú nói chuyện tào lao.

Khỏe mỗi Phó Vịnh Bội hài lòng gương nhẹ, quả nhiên anh không chuẩn bị lập gia đình ở Ôn Thành, tự nhiên không có tính toán mua xe, mua nhà! Cho nên, anh đi chăm sóc cô gái kia, khẳng định trước mắt chỉ là bạn bè bình thường!

"Văn chưa có bạn gái sao?" Cô tiến một bước thử dò xét.

"Rốt cuộc cô muốn hỏi cái gì?" Anh ghét nhất người khác quanh co lòng vòng!

Phó Vịnh Bội nhìn về phía trước, chuyên chú lái xe, như là thuận miệng nói giỡn, "Nếu như mà em nói, em vẫn rất yêu anh, em muốn theo đuổi anh một lần nữa, có cơ hội hay không đây?"

Anh tuyệt không thương thức trò đùa này.

"Không có cơ hội!" Vô luận là đùa giỡn hay không, anh đều một lời lạnh lùng cự tuyệt.

Về mặt Phó Vịnh Bội thoáng qua một chút lo lắng, cô cứ như vậy bị vứt bỏ như dép cũ? Mặc dù, người nói chia tay là trước cô!

"Tại sao?" Xe vẫn đang chạy vững vàng, người nêu câu hỏi, về mặt vẫn trấn định như cũ, dường như chỉ là thảo luận về thời tiết.

"Tôi chưa bao giờ tin tưởng chuyện hoang đường sau khi chi tay gặp lại sẽ gương vỡ lại lành!" Tròng mắt anh thoáng qua tia mỉa mai.

Anh chỉ cần thời gian lắng đọng, quên mất đoạn tình cảm đã cố gắng dụng tâm, mà không phải sử dụng thời gian làm chuyện gương vỡ lại lành!

Hai tay cầm tay lái của Phó Vịnh Bội cứng đờ, biết rõ là loại kết cục này, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi thêm một câu, cảm xúc không tránh khỏi càng đánh sâu vào.

Cô cười ha ha, cố làm ra vẻ tự nhiên, "Thời gian bảy năm thật không tốt, em hiểu anh rất rõ, gương phá chính là phá, cho tới bây giờ em cũng không hy vọng xa vời anh quay đầu lại! Nhưng Giang Diệc Hân, trong cuộc sống tương lai này, em vẫn sẽ quấn lấy anh, cho đến khi đạt mục đích!"

"Cô có mục đích gì?" Rất tốt, mọi người đều nói thẳng ra.

"Anh trai của anh muốn thoái hôn, em hi vọng anh ra mặt giải quyết vướng mắc tính cảm của ba người chúng ta." Phó Vịnh Bội nói thẳng ròi.

Mắt anh trầm xuống, "Chuyện của các người, cần gì lôi tôi vào?!"

"Cần gì lời anh vào? Sau khi em và anh trai của anh đính hôn, anh cố ý đi mất, chẳng lẽ không phải cố ý phá hư, trả thù em phản bội sao?" Phó Vịnh Bội hỏi ngược lại.

Anh không có!

"Thái độ anh trai của anh rất rõ ràng, nói không giành phụ nữ với anh. Vô luận anh xuất phát từ mục đích gì, anh đều thành công rồi, em rất có thể sẽ bị thoái hôn." Giọng điệu Phó Vịnh Bội đầy mỉa mai.

Cả khuôn mặt Giang Diệc Hân đều kéo căng ra.

"Giang Diệc Hân, vô luận anh có thừa nhận hay không, hành động ích kỷ trốn đi của anh đã hủy diệt hạnh phúc của em!" Phó Vịnh Bội nhìn về phía anh, rất nghiêm túc nói: "Nếu như anh không muốn em nữa, quyết tâm không hợp lại. Vậy anh phải đi nói cho anh trai của anh biết, anh không hề có tình cũ với em, chuyện giữa chúng ta tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến hôn lễ của em và anh ấy!"

Cô là phụ nữ thông minh, biết con đường này không thể thực hiện được, như vậy cô phải nhanh chóng lựa chọn một con đường khác.

"Giang Diệc Hân, em muốn anh tỏ rõ thái độ, trả lại hạnh phúc cho em!" Phó Vịnh Bội xuống tay từ trên người anh, gần từng tiếng khí thế bức người.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6

Đây chính là tình yêu bảy năm của anh? Rốt cuộc là anh đã từng bị mù mắt, hay là cô ta trở nên quá đáng sợ? Tình yêu thời học sinh đều rất đơn thuần, rất tốt đẹp, một đoạn tình cảm có thể qua bảy năm, đại biểu quý trọng lẫn nhau.

Nhưng tất cả trước mắt khiến cho trái tim anh băng giá. Xã hội là một chảo nhuộm lớn, danh lợi, phú quý dễ dàng làm cho người ta mê muội, tình yêu hoàn toàn không đáng một đồng.

"Em không thể nói mình rất thích anh trai anh, tối thiểu trước mắt em không còn quá nhiều cảm giác với anh ấy. Nhưng em thường thức năng lực và tài tạo ra tài phú của anh ấy, trở thành nữ chủ nhân của 'Yến Thiên Hạ' có sức hấp dẫn quá lớn với em!" Phó Vịnh Bội rất thông minh và lời đòi, coi như anh đã từng là thái tử gia, nhưng đã sớm bị Giang Thiệu Cảnh mưu quyền soán vị.

Cho nên cô ta xin anh chớ đề phòng cô ta? Giang Diệc Hân rất muốn cười to, lại làm động tới khoe môi.

Trong lòng anh, tình yêu đã sớm giống một đóa hoa hồng tàn lụi, nhưng anh không ngờ còn dư lại giá rét, cũng là một mặt đáng ghét làm cho người ta tự giấu.

Giờ phút này, anh càng xác định thật may là mình không có nói cho cô ta biết về bí mật nội bộ mà 'Yến Thiên Hạ' không thể tuyên bố.

"Em rất thực tế, anh vẫn biết mà." Nói xong lời nên nói, Phó Vịnh Bội cũng trầm mặc.

Cô ta rất thực tế, thực tế đến vô tình. Nhưng tại sao giờ phút này lại chứa hy vọng xa vời không thực tế? Cô ta hi vọng anh đổi ý, kiên nghị nói cho cô ta biết, rời khỏi Giang Thiệu Cảnh, rời khỏi hôn lễ của anh ta, rời khỏi nữ chủ nhân của 'Yến Thiên Hạ', anh muốn tái hợp với cô ta!

Chỉ cần anh nói, cô ta nhất định gật đầu đồng ý!

Anh luôn luôn là một người đàn ông rất quyết đoán, vĩnh viễn biết rõ mình muốn cái gì, không cần cái gì, không phải sao?

Nhưng anh chỉ là nhìn phía ngoài cửa sổ, không nói.

Nét mặt không biểu cảm khiến tâm cô ta càng phát lạnh. Chẳng lẽ, cô ta thật không đáng giá anh em bọn họ trở mặt?

Một đóa hoa hồng tàn lụi, lại giấu gai, đâm vào lòng của anh khiến máu tươi đầm đìa, vì đã từng trả giá cho tình cảm, trong lòng đau đến không cách nào hình dung. Nhưng mặt anh không đổi sắc, anh rất kiêu ngạo, tuyệt không để bất luận kẻ nào phát hiện.

Radio bên trong xe đúng lúc báo giờ.

Hiện tại là đúng năm giờ.

"Xin đưa tôi đi bệnh viện XX." Anh vẫn khách khí, lạnh nhạt như cũ.

"Phải đi chăm sóc phụ nữ?" Phó Vịnh Bội ê ẳm hỏi.

Cô không sai, người sống thì phải đối mặt thực tế! Cô đã không cách nào quay về. Ở trong lòng anh, cô là loại hình tượng nào thì có gì quan trọng? Đã thương anh, đã thương mình cũng không quan trọng, quan trọng là chính cô có thể thành công được cái gì!

Nhưng tại sao biết anh và một người phụ nữ tên là "Văn Văn" thường xuyên tiếp xúc, mình ngược lại giống như uống vài cân giấm chua? !

Anh không trả lời, bởi vì bây giờ anh đang ở nghĩ một chuyện rất quan trọng, sẽ không để cho trái tim mình đau đớn giống như bị nứt ra bởi một người phụ nữ không đáng giá.

Anh cần nhanh chóng làm một quyết định.

Xe tìm được chỗ đậu ở bãi đậu xe bệnh viện XX.

"Nếu là bạn của anh, em cũng đi lên thăm cô ta một chút." Đáy mắt Phó Vịnh Bội giấu ghen ghét, cười rất giả dối.

Cô ta cần xác nhận, người phụ nữ kia không hề có lực hút với anh!

"Tùy cô!" Ngoài ý muốn, anh hoàn toàn không có phản đối.

Đối với loại thắng lợi dễ dàng này, khỏe môi Phó Vịnh Bội khẽ nhếch. Cô muốn quan sát người phụ nữ gọi là Văn Văn đó, nếu như đối phương thật sự có suy nghĩ không thực tế với anh, cô nhất định sẽ làm cho cô ta biết khó mà lui!

Một trước một sau, Phó Vịnh Bội theo sát anh không rời.

Giang Diệc Hân nhấn nút thang máy lên lầu, đi tới cửa phòng bệnh.

"Văn Văn, bác sĩ nói ngày mai em có thể xuất viện, nhưng nhớ ở nhà phải điều dưỡng một khoảng thời gian."

"Dạ. Chị họ, đừng lo lắng cho em."

Nghe được giọng nói đặc biệt nhu thuận trong phòng bệnh kia, khỏe môi Giang Diệc Hân hơi lộ ra chút nụ cười.

Nhìn thấy Văn Văn đơn thuần, tâm tình của anh rốt cuộc khá hơn một chút.

Anh đang muốn bước vào chào hỏi các cô.

"Không phải mấy ngày trước em nhờ chị giới thiệu bạn trai cho em sao? Chị có người bạn làm luật sư, trình độ học vấn cao, thu nhập cao, đáng đáp không tẻ, nhân phẩm không tẻ, cuối tuần chị sắp xếp cho hai người gặp mặt." Chị họ đang đưa lưng về phía anh, tự nhiên mở miệng.

"Dạ, được." Văn Văn thấy anh đứng ở cửa, do dự một chút, nhẹ giọng lúng túng gật đầu.

Có lẽ xem mắt, kết giao một bạn trai, đối với cô hay với anh đều tốt hơn, không để cho mình tạo ra áp lực tâm lý quá nặng với anh.

Luật sư? Giang Diệc Hân nhú mày một cái, làm luật sư vô luận là đúng hay sai thì miệng lưỡi đều rất lưu loát, Văn Văn nhất định sẽ bị ăn chết!

"Không cần quyết định gấp gáp như vậy, nếu không vừa mắt với người bạn luật sư của chị, chị còn có mấy người bạn trên thương trường, em từ từ chọn, cuối cùng cũng sẽ có một người hợp mắt." Chị họ tiếp tục lạnh nhạt nói.

"Được, tốt...." Văn Văn đáp nhẹ, ánh mắt không dám nhìn loạn, lúng túng giả bộ không có nhìn thấy anh.

Thương nhân coi trọng lợi ích, hay đi xa, lại càng không thích hợp Văn Văn! Anh đập một cước tiến vào.

"Giang Diệc Hân, anh đến rồi à? Bác sĩ nói tôi đã tốt hơn nhiều rồi, buổi tối không cần người ở bên cạnh, anh nhanh một chút về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi!" Văn Văn nở nụ cười tươi, làm bộ mới nhìn thấy anh, đầu óc dần thành một đoàn thúc giục anh, vừa mới nói xong lại phát hiện không đúng. Anh về nhà, vạn nhất lại bị....

Nhưng tối hôm qua ** hôn mê, vẫn không có tri giác, tối nay nếu như để cho anh hầu ở bên cạnh, cô khẳng định toàn thân không được tự nhiên.

Anh nhìn cô một cái, quả nhiên là viêm ruột cấp tính, sau khi truyền mấy bình nước, sắc mặt quả thật đã khá hơn nhiều.

Phó Vịnh Bội đứng ở sau lưng anh, quan sát Văn Văn.

Cô ta còn tưởng là hồ ly tinh ở đâu ra, thì ra chỉ là người bạn nhỏ. Phó Vịnh Bội an tâm, khuôn mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Cô ta hiểu rõ Giang Diệc Hân nhất, loại cô gái nhỏ này, tối đa chỉ có thể là em gái nhà bên của anh, Giang Diệc Hân thích phụ nữ thành thực, tài trí, vóc người cao!

"Giang Diệc Hân, cô ấy là ai? Bạn.... bạn của anh sao?" Nhìn thấy người phụ nữ có gương mặt xinh đẹp đứng ở sau lưng anh, phong cách lịch sự tao nhã, Văn Văn sững sốt một chút.

Người phụ nữ kia, nhìn quen quen....

"Chị dâu tương lai của tôi, cô ta nói muốn tới thăm cô". Giang Diệc Hân cũng không giới thiệu thay họ, chỉ là vẫn nhìn thẳng Văn Văn, nhàn nhạt trả lời.

"À...." Văn Văn muốn kéo ra một nụ cười lễ phép, nhưng vô luận cố gắng như thế nào, cô vẫn không cách nào mỉm cười được.

Bởi vì, cô nhận ra người phụ nữ lịch sự tao nhã đó là ai rồi.

Lúc đại học, cô rất hâm mộ cô ta, thật rất hâm mộ. Sau này, đối phương lại trở thành nữ chủ truyền bá, Văn Văn không để sót mất bất cứ tiết mục nào của cô ta.

Văn Văn vẫn cảm thấy, bọn họ rất xứng đôi, cho đến cuối năm ngoái, tin tức giải trí công khai, tạo thành rung động nho nhỏ cho cô. Thì ra là, bọn họ đã sớm chia tay?

Không chú ý tới vẻ mặt người phía sau như thế nào, Giang Diệc Hân bước lên trước một bước.

"Văn Văn, đừng đi xem mất."

Yêu cầu này của anh khiến Văn Văn sững sốt một chút. Máy giây sau, Văn Văn đỏ mặt, cả lăm, "Anh đừng hiểu lầm, tôi...tôi đi xem mất, không, không phải là bởi vì anh...."

"Đừng đi xem mất." Anh nhắc lại một lần nữa, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Anh quyết định, thật sự quyết định, anh cũng sẽ không hối hận về quyết định này!

Văn Văn ngơ ngác, cảm giác hôm nay ánh mắt anh nhìn cô rất khác.

Văn Văn nuốt khan, nếu anh không để cho cô đi xem mất, vậy cô.... sẽ không đi! Dù sao, thật ra cô cũng không thật sự muốn quen biết những người đàn ông khác.

Cô hơi dương môi, đang muốn gạt đầu đồng ý.

"Làm bạn gái của anh." Câu nói tiếp theo của anh khiến đầu Văn Văn trống rỗng.

Phó Vịnh Bội không thể tin trọn to con mắt xinh đẹp.

Văn Văn hoài nghi tính lực của mình xuất hiện vấn đề, ngửa đầu ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Có... có ý gì?

Không đợi Văn Văn hiểu ý, anh đã dùng tay đỡ đầu cô, anh cúi người về phía cô.

Anh dùng nhiệt độ của mình in dấu lên đôi môi ấm áp của Văn Văn.

Một giây, hai giây, ba giây.

Thật ra thì, chỉ là dấu ấn tượng trưng môi chạm nhẹ môi thôi. Môi của anh lui ra khỏi cánh môi của cô, Văn Văn vẫn còn đang chấn kinh, trừng lớn mắt, toàn thân mềm nhũn.

Anh, anh, anh mới vừa rồi hôn cô?!

Trong thời gian ngắn, Văn Văn chỉ có cảm giác đầu mình sắp hôn mê, nhìn cái gì cũng không chân thật, nghe cái gì cũng không rõ ràng, chỉ nhìn anh ngơ ngác, trái tim đập mạnh như tiếng trống.

"Cô bé, em không cần suy nghĩ nhiều, gạt đầu là được rồi." Nhìn cô ngây ngốc giống như bị chấn động, tâm tình anh tốt cuộc trở nên tốt hơn nhiều.

Giọng điệu dụ dỗ của anh giống y như khi anh nói "Làm phiền cô, mời ngồi ở bên cạnh tôi, chúng ta nói chuyện một chút." "Tôi ăn cơm chùa, bị ông chủ giam!".

Anh hôn một cái khiến đầu Văn Văn choáng váng đến không rõ trạng thái, anh nói cô gạt đầu, cô liền ngơ ngác gạt đầu.

"Anh sẽ làm một bạn trai xứng chức, toàn tâm toàn ý với em." Anh thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Cô mang theo đôi mắt nước vô cùng mờ mịt, vẫn còn tiếp tục nhìn anh, nhìn đến mức tim anh đập nhanh một trận, anh vươn tay, che mắt cô lại.

Không để cho cô nhìn thấy nhiều người có lòng dạ đáng ghê tởm hơn. anh không có quay đầu lại, ánh mắt rét lạnh, lạnh lùng nói với sau lưng:

"Trở về nói cho anh trai tôi biết, tôi tìm được cô gái mình thích rồi, tôi sẽ rất hạnh phúc! Anh ta không nợ tôi cái gì! Đồng thời, tôi cũng chúc hai người bách niên hảo hợp!" Anh nghĩ Phó Vịnh Bội nên thấy rõ một màn này chứ?!

Mấy giây sau, sau lưng truyền đến tiếng giày cao gót đập đất nặng nề, âm thanh càng lúc càng xa.

Anh buông Văn Văn ra, chị họ vẫn ở bên cạnh quan sát anh lộ ra nụ cười lễ phép, "Chị họ, chị trở về trước đi. Bắt đầu từ hôm nay, Văn Văn là bạn gái của tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Chị họ không hề nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu, cái nhìn kia giống như nhìn thấu nội tâm của anh.

"Tôi mặc kệ bây giờ tâm tình anh như thế nào, bắt đầu từ bây giờ, hãy đối xử với con bé thật tốt!" Chị họ ném một câu nói, xoay người rời đi.

Văn Văn vẫn còn ngơ ngác, anh nói anh thích cô? Có thật không?

Văn Văn khó mà tin được, hạnh phúc sẽ đột nhiên phủ xuống như vậy.

Thấy cô không cách nào phản ứng kịp từ trong thân phận mới này của mình, anh sờ sờ đầu của cô, "Anh là bạn trai của em, anh sẽ chăm sóc em. Cho nên, không cho đuổi anh đi."

"Hôn phách" của Văn Văn vẫn không cách nào trở về vị trí ban đầu, nhưng có một loại cảm giác hạnh phúc giống như có toàn thế giới đang từ từ bao vây cô.

Cô, yêu rồi.

Đáy lòng yên lặng nở rộ một đóa hoa, nở rộ rồi.

....

Mặt không biểu cảm bấm một dãy số điện thoại di động, đối phương mới vừa bắt máy, "Là tôi.... tôi tìm được em trai Giang Diệc Hân của anh rồi." Phó Vịnh Bội chết lặng nói.

Giang Thiệu Cảnh không nói, có thể thấy được lời đạo đầu của cô thật đã tạo thành hiệu quả rung động.

Phó Vịnh Bội tiếp tục nói vị trí nơi ở và đơn vị làm việc bây giờ của Giang Diệc Hân cho đối phương, "Anh ấy đã có bạn gái, anh cũng không tìm được lý do bỏ rơi tôi nữa rồi...."

"Tôi sắp xếp công việc trong tay xong sẽ đi Ôn Thành!" Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng ngắt lời cô ta, "Lại nói chuyện của chúng ta, tôi phải xác nhận có phải Diệc Hân là thật sự có bạn gái như lời cô nói trước không đã!"

Không còn thêm yêu cầu gì khác, Phó Vịnh Bội cúp điện thoại.

Hôn lễ của cô, hẳn là có hy vọng.

Cô chết lặng mở cửa xe, chết lặng ngồi lên ghế lái. Cô muốn lái xe, nhưng tay nắm chìa khóa xe không ngừng run rẩy.

Giang Diệc Hân, anh đủ ngoan độc!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7

Giang Diệc Hân đón Văn Văn xuất viện. Lúc trở lại căn nhà này một lần nữa thì quan hệ giữa hai người bọn họ đã trở nên khác biệt.

"Về sau bữa tối mỗi ngày sẽ tiếp tục do anh phụ trách, em phụ trách ăn chơi là được!" Mới sáng ra bạn trai mới đã vì cô mà ở phòng bếp bận bịu không nghỉ: "Anh sẽ không giống như trước kia không muốn chịu trách nhiệm nữa, về sau mỗi ngày đều sẽ cố gắng về nhà cùng em cơm tối, ít nhất bảo đảm mỗi tuần từ sáu ngày trở lên! Về phần mua thức ăn, rửa chén, tạm thời đều do anh làm, chờ thân thể của em khôi phục rồi mới nhắc đến!"

Trước kia anh không muốn chịu trách nhiệm? ! Nhưng về sau anh sẽ thật sự cố gắng mỗi ngày đều cùng cô ăn cơm tối? Văn Văn cảm thấy rất vui mừng.

Bây giờ Văn Văn vẫn còn có cảm giác không chân thực. Trong đầu của cô luôn hiện lên một hoài nghi, bọn họ thật sự bắt đầu qua lại rồi hả?

Anh ra ra vào vào, một món lại một món ăn được đặt lên bàn, toàn bộ đều đầy đủ sắc hương vị đồng thời vừa nhìn cũng đã biết là rất thích hợp với dạ dày của cô lúc này.

"Nhưng anh vừa thích ăn ngọt lại thích ăn cay." Văn Văn nhìn bốn mẹt một canh trước mắt, nhăn mặt nhăn mày.

Những thức ăn này đối với cô thì không có vấn đề gì nhưng làm sao anh có thể ăn nó với com?

"Em đừng để ý đến anh, bây giờ em chỉ có thể ăn những thứ này !" Anh bày ra bộ dáng bạn trai nhìn về phía bạn gái mới, tăng âm lượng của giọng nói.

Khẩu vị của anh vị không quan trọng, thân thể của cô tương đối quan trọng hơn có được hay không? !

"Mấy ngày nay em đang ở trong thời kì khôi phục, trước tiên nên ăn cháo, anh sẽ làm thêm nhiều món tốt cho dạ dày của em". Còn nữa, từ lạnh anh đã tìm người sửa xong, sáng sớm ngày mai anh sẽ làm đồ ăn ngon cho em trước khi ra ngoài nhất định em phải nhớ ăn đúng giờ, nhai kỹ nuốt chậm!" Anh dặn dò.

Văn Văn chăm chú nhìn anh.

Sáng sớm ngày mai anh lại phải nấu ăn? Như vậy không phải là cực kỳ vất vả sao?

Anh vừa giúp cô múc cháo, vừa ngẩng đầu lên liền đụng phải ánh mắt ngây ngô mà chăm chú của cô.

"Hạ Vị Văn, chúng ta thật sự bắt đầu quen nhau rồi !" Anh giống như con giun trong bụng cô, tức giận nói: "Còn nữa, không cho phép nhìn anh chăm chăm nữa!"

Văn Văn đỏ mặt. Cô nhìn rõ ràng như vậy sao?

"Em nhìn trai đẹp cả đêm còn chưa chán sao? Mặc dù da mặt anh rất dày, cũng thừa nhận bộ dáng của mình tao nhã vô cùng nhưng em cứ nhìn chăm chăm như vậy làm anh không được thoải mái, sợ bị em phát hiện thật ra thì anh quá đen, da cũng không được tốt, có lẽ sau đó sẽ không có kiên nhẫn nhìn nữa!" Tối hôm qua Văn Văn không ngủ được luôn nhìn anh chăm chăm, giống như chỉ sợ vừa nhắm mắt lại thì tất cả đều là nằm mơ, làm hại anh cũng cảm thấy lúng túng, một đêm không nhắm mắt được.

Bị anh trêu chọc, Văn Văn đỏ mặt đến sung huyết, mặc cỡ không dám ngẩng đầu lên nhìn người ta.

Nào có, da của anh có màu lúa mạch, là làn da của người yêu thích vận động, rất có hương vị đàn ông, làm sao cô lại không kiên nhẫn nhìn được chứ? ! Mỗi lần cô liếc anh một cái thì tim lại đập nhanh hơn một chút. Người bạn trai này của cô tất cả cái khác đều tốt chỉ là chỗ không được hoàn mỹ duy nhất chính là miệng quá mức hư hỏng!

Văn Văn mỉm cười, tâm tình hạnh phúc như muốn tung bay.

Bữa sáng so với bình thường ấm áp hơn một chút đồng thời cũng nhiều lúng túng hơn khi bắt đầu mối quan hệ mới.

Anh vẫn duy trì nụ cười, cúi đầu ăn com, mà cô cũng yên lặng như vậy chỉ là mỗi lần ăn một miếng đều giống như ăn mật, cảm giác ngọt ngào, thuần khiết do hương vị cháo mang lại cứ lần lần quấn trong miệng không dứt.

Một lát sau, anh phá vỡ trầm mặc trước.

"Tôi mai chúng ta hẹn hò ở đâu đây?"

Hẹn hò? Văn Văn ngẩn ra, đỏ mặt nói: "Có.... tốn tiền quá hay không?"

Thiếu chút nữa anh bị cháo của mình làm cho sặc.

"Này, anh không có tệ đến nỗi ngay cả tiền hẹn hò cũng không có chứ? !" Anh kháng nghị.

Xem ra anh thật sự nghèo như vậy sao? Nếu như anh gọi cho luật sư của anh, chỉ cần anh ta nói số dư trong tài khoản của anh thôi cũng đủ dọa ngất cô rồi!

"Không phải..." Văn Văn thấy anh khó chịu, sợ đến mức vội vàng xua tay.

Cô làm tổn thương lòng tự ái đàn ông của anh sao? Cô tưởng rằng coi như có xác định quan hệ người yêu đi nữa thì bọn họ cũng chỉ tới tới lui lui trong căn phòng này, nào biết anh lại muốn dẫn cô ra ngoài hẹn hò.

"Chẳng lẽ em cảm thấy đầu còn choáng váng, hay là nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, ngày khác chúng ta hãy đi?" Anh không có tức giận với cô.

"Không cần, đi ngay hôm nay đi!" Nghe nói muốn dời sang ngày khác, Văn Văn gấp đến độ thốt ra.

Cô muốn hẹn hò, cô chờ đợi được hẹn hò, cô thích hẹn hò!

Anh không muốn hù dọa cô nữa, lộ ra nụ cười, múc một hóp cháo đưa vào miệng: "Em thích hẹn hò ở chỗ nào?"

Văn Văn sững sốt một chút, cô chưa từng hẹn hò qua nên không có kinh nghiệm ở phương diện này.

"Hay chúng ta...ra ngoài xem phim?" Cô cẩn thận từng li từng tí đề nghị: "Ngày mai là thứ ba, vé xem phim được giảm một nửa, chiều nay em đi xếp hàng mua phiếu...." Thích một người sẽ bắt tri bắt giác thay anh tiết kiệm tiền.

Anh lại bị sặc một hóp cháo.

Đi xem phim, thật đúng là đề nghị không tệ, nhưng mà nửa giá...? Thân là bạn gái cô lại muốn đứng xếp hàng mua phiếu trước?

"Loại công việc có thể chiếm được tiện nghi này nên để người bạn trai như anh làm đi." Anh dờ khóc dờ cười cự tuyệt ý tốt của cô.

Thật ra thì anh cũng không quá vui vẻ khi biết vé xem phim giảm một nửa, chỉ vì tiết kiệm một chút tiền như vậy mà chen lấn với quá nhiều người, hầu hết đều là học sinh mua ghế đôi tình nhân còn không nói lại còn phải giành vé với người ta.

"Nhưng mà công việc của anh rất bận...." Văn Văn cau mày.

Phòng khám bệnh bên kia cho phép cô nghỉ mấy ngày, bây giờ thời gian rảnh rỗi của cô cực kỳ nhiều.

"Cho dù bận rộn hơn nữa thì anh cũng phải có thời gian nghỉ trưa chứ? !" Lần hẹn hò đầu tiên lại để cho cô đi xếp hàng mua vé xem phim, cô xem như không có gì nhưng anh thì không thể được!

Chuyện này không cần phải cãi cò nữa, cứ quyết định như vậy đi!

"Anh đi xem báo một chút, xem thử có bộ phim nào thích hợp với con gái hay không." Anh đứng dậy.

"Chúng ta đi xem Transformer 3 đi!" Cô vội vàng nói.

"Em thích xem Transformers?" Anh nghi ngờ.

Đây là phim điện ảnh mà con trai thích xem, hơn nữa....

Anh lại cẩn thận suy nghĩ một chút, mấy ngày trước đây, thời điểm trailer của Transfomer 3 được quảng cáo rộng rãi thì anh có nói một câu: Mình đã chờ đợi Transformer 3 rất lâu rồi.

"Anh thích, em cũng thích." Cho dù cùng anh xem phim gì thì cô cũng đều thích cả!

Nhìn Văn Văn mỉm cười, anh cũng lộ ra nụ cười.

Anh tự nói với mình, cô gái này, anh nhất định phải quý trọng thật tốt!

"Ngu ngốc, không thể quá cưng chiều đàn ông!" Anh vuốt cái mũi của cô thật mạnh.

....

Giang Diệc Hân vui ở trong chăn đọc tạp chí một hồi, cảm thấy hơi trễ đang chuẩn bị khép sách lại đi ngủ.

Tiếng gõ cửa truyền đến, sau đó chỉ thấy cô ôm một cái gối đi tới đây.

"Anh.... muốn ngủ sao?" Văn Văn co quắp hỏi.

"Ừ" Sau nửa giờ anh và cô nói chúc ngủ ngon, hiện tại cô lại tìm anh vì có chuyện gì đó sao?

Nhất thời dáng vẻ của cô co quắp, tay chân không biết đặt ở nơi nào: "Em...em có thể.... ngủ... ngủ cùng với anh được không?" Văn Văn cực kỳ khó khăn, lắp bắp nói ra yêu cầu.

Lần này đổi lại Giang Diệc Hân cũng sững sờ ngây cả người.

Chuyện này... chuyện này, mới kết giao ngày thứ nhất, không phải quá nhanh rồi chứ?

Thấy anh không cười được, nụ cười cực kỳ vắn vẹo, Văn Văn lúng túng giải thích: "Em... Em sợ ngủ một mình lại ngất đi một lần nữa...." Việc có đủ sút sạo, chính cô nghe cũng thấy xấu hổ.

"Em trở về phòng ngủ đi, anh sẽ mở cửa phòng, buổi tối cũng sẽ chú ý đến tình hình của em." Anh mỉm cười cắt đứt.

Mặc dù đã thật lâu anh không có chạm vào phụ nữ, nhưng hiện tại đã ngủ cùng nhau, thật quá nhanh, anh làm không được!

Văn Văn nhếch nhếch môi muốn nói cái gì đó nhưng khi ngược mắt lên đúng lúc bắt gặp được mặc dù anh đang mỉm cười nhưng vẻ mặt quá kiên nghị, cuối cùng còn do da mặt của Văn Văn quá mỏng liền cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Anh nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Chui vào chăn, anh bịt kín chăn lại, chính là không nghĩ ra tại sao cô....Nhìn anh thật sự là người có thể lấy sắc đẹp thay cơm?

....

Ngủ thẳng đến nửa đêm, anh rời giường muốn đi vệ sinh, vừa mới bước bước đầu tiên đã không cẩn thận, hình như dẫm vào cái gì đó làm anh thiếu chút nữa ngã nhào.

"Ai." Anh đập phải cái gì mềm nhũn mà còn có thể kêu đau?

Anh vội vàng mở đèn, nhìn thấy cô cuộn lại thành một cái kén, một mồi núp ở đầu giường của anh, cúi đầu, bộ dạng còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

"Hạ Vĩ Văn, em làm gì ở đây?" Anh dờ khóc dờ cười.

Mộng du sao?

Ánh sáng chiếu vào làm cho ý thức của Văn Văn từ từ quay trở lại.

Hồng bét, bị bắt được rồi! Sắc mặt Văn Văn có chút trắng bệch, cô còn đeo bùa hộ thân vào trên cổ vốn là muốn trời sáng thì im lặng rồi đi, đây là biện pháp duy nhất mà cô có thể nghĩ đến.

"Có đau hay không?" Anh vội vàng ngồi xổm xuống, xoa bóp bắp chân vừa mới bị anh dẫm trúng.

"Không, không đau...." mới vừa rồi chân chỉ bị đập nhẹ một cái, cô kêu đau theo bản năng mà thôi, lúc này Văn Văn cảm thấy cực kỳ lúng túng.

Mặc dù nghe được nói không đau nhưng anh vẫn xoa nhẹ thêm một lúc lâu.

"Hiện tại có thể nói cho anh biết em đang chơi cái trò ngu ngốc gì ở đây không?" Anh tức giận hỏi.

Quyến rũ anh? Quyến rũ theo như lời của anh chính là trực tiếp leo lên giường, thừa dịp anh ngủ mơ màng thì hai người liền gạo sổng nấu thành com chín mà không phải ôm chăn canh giữ bên cạnh giường anh, lại còn ngủ gà ngủ gật.

Rốt cuộc cô có biết rằng thân thể của mình còn chưa được khỏe hay không?!

"Sợ tới? Còn nữa.... ... cái đó...." Anh lại suy đoán.

Đột nhiên anh nghĩ đến việc có thể cô đi gặp mẹ Diệu, nghe những lời của bà ta làm cô không dám ở trong phòng một mình, dù sao cũng là một cô gái hơn nữa lá gan của cô lại không lớn được bao nhiêu.

Do dự một chút, Văn Văn gật đầu.

"Em không thể nói sớm hơn một chút sao?" Anh tức giận vỗ đầu cô.

Buồn cười chết người, làm hại anh giống như “khuê phòng nam tử” suy nghĩ lung tung.

"Em có thể ngủ chung với anh không?" Văn Văn cẩn thận cầu xin một lần nữa.

"Được rồi, có thể!" Anh nhún vai một cái: "Nhưng lần sau không được làm anh mất mặt như vậy nữa!"

Cô làm hại anh mất thể diện vào lúc nào? Văn Văn vô tội nhìn anh.

Được rồi, mất thể diện là do anh tự tìm lấy! Tư tưởng của bạn gái anh rất trong sáng, một chút ý nghĩ đen tối với anh đều không có.

"Đi lên đi!" Anh thúc giục.

Văn Văn vội vàng bò lên giường, chui vào chăn, trong chăn đều là hơi thở của anh làm cho cô đỏ mặt, tim đập rộn ràng.

Một cảm giác hạnh phúc tràn ngập khắp thân thể cô. Có thật là về sau người đàn ông này thuộc về cô đúng không?

Có chút goại ý muốn là anh không có lên giường. Anh trải nệm được chuẩn bị cho mùa đông lên trên sàn nhà.

"Em ngủ trên giường đi, còn anh ngủ trên sàn nhà." Anh nằm xuống.

Văn Văn sùng sốt một chút.

"Sàn nhà rất lạnh..." Cô lo lắng nói

Bởi vì cô cố ý muốn được ngủ chung với anh trong một phòng nhưng kết quả là hại anh chỉ có thể trải chăn đệm nằm dưới đất.

"Làm ơn đi, bây giờ là mùa hè, rất thoải mái." Nếu không có thêm một tấm chiếu trải ở phía trên nệm thì chắc anh đã nóng đến chết rồi.

Thật ra thì anh có thể ngủ cùng với cô mà.

Văn Văn nhếch nhếch môi, cuối cùng da mặt quá mỏng không thể nói ra miệng.

Đưa lưng về phía cô, cho dù từ phía sau đã truyền đến tiếng hít thở nhưng thật lâu sau anh cũng không cách nào ngủ được cả.

Cô bé này đối với anh quá tốt làm cho anh cảm thấy rất áp lực.

Có lẽ lúc bắt đầu bọn họ cũng không phải là rất "Chân thành" nhưng trong cuộc sống tương lai anh sẽ mang hết khả năng ra cung chiều cô, làm cho cô hạnh phúc, đáp lại tình cảm chân thành mà cô đã bỏ ra.

Anh sẽ làm một bạn trai hoàn mỹ nhất.

Nhưng mà không liên quan tới tình yêu.

Bởi vì từ đầu đến cuối anh đều không có loại cảm giác động lòng giữa nam và nữ đối với cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8

Lúc chạng vạng, trời đổ mưa to.

"Hôm nay cô gái đó không có tới nhì?" Vừa lái xe chở anh đi, đồng nghiệp Nhân Kính Nam vừa nhạo báng anh.

"Cô ta có tới hay không thì công việc ở đây của tôi đều phải tiếp tục, khác nhau ở chỗ nào? !" Anh xem thường nói.

"Người có mắt đều nhìn ra được cô ta đến đây là vì cậu, là có ý tứ đối với cậu!" Nhân Kính Nam liếc mắt đưa tình với anh.

Anh cười nhạt.

Quan điểm về cuộc sống không giống nhau thì không có cách nào ở chung một chỗ được, cô ta đi đường của cô ta, anh đi đường của anh là được rồi.

Hiện tại anh chỉ nên quan tâm, để ý đến một người! Anh lại nhìn xuống đồng hồ, đã 5 giờ 45' rồi. "Nguy rồi, tôi có hẹn với bạn gái lúc 6 giờ." Lần hẹn hò đầu tiên anh tuyệt đối không thể tới trễ được!

Anh lấy điện thoại di động ra cố gắng liên lạc với Văn Văn, nhưng mà lại nghe thấy trong điện thoại di động vang lên giọng nói máy móc: "Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được..."

Hôm nay, Motorcycle đột nhiên "Giận dữ" không chịu nổ máy, anh lại gọi xe taxi không được cho nên mới nhờ đồng nghiệp đưa anh tới đây, hiện tại rõ ràng chỉ cần đi qua tòa nhà Thiên Kiều là đã tới nơi vậy mà lại bị kẹt xe, khẳng định 20' nữa cũng chưa đến được.

"Hả, cậu có bạn gái sao?" Nhân Kính Nam kinh ngạc: "Không phải thẳng nhóc cậu nói không muốn quen bạn gái sao? !" Không biết bao nhiêu người trong tòa soạn đều nói giúp anh giới thiệu đối tượng nhưng đều bị anh một lời cự tuyệt.

"Duyên phận tới có ngăn cản cũng không được." Anh thuận miệng qua loa.

Nhân Kính Nam thật hâm mộ, nói: "Người anh em, cậu cũng nên cho tôi “ngăn cản cũng không được” một chút đi!"

"Hả?" Có ý tứ gì đây?

"Người bạn kia của cậu đó, tôi thật sự rất có cảm tình, nhưng mà dường như rất lâu rồi cô ấy không có lên QQ" Nhân Kính Nam lẩm bẩm, đáng vẻ giống như là: Bạn thân à, khẳng định là cậu hiểu được tấm lòng của tôi mà.

Anh cười như không cười liếc Nhân Kính Nam một cái: "Bỏ cái ý nghĩ đó đi." Không phải không lên QQ mà là đổi số QQ, nhưng anh cũng không định nói cho cậu ta biết!

"Này, cậu thật là quá đáng! Chỉ lo cho hạnh phúc của mình, không quan tâm đến hạnh phúc của người khác!" Nhân Kính Nam oa oa kêu to, có mấy người đàn ông độc thân trong tòa soạn của bọn họ cũng muốn lấy được số điện thoại liên lạc của Văn Văn nhưng mà Giang Hân ra sức từ chối, cứng mềm đều không ăn, hiện tại anh ta cũng được coi như là bạn thân của Giang Hân, mặc dù không thuận đường cũng đưa anh tới chỗ hẹn vậy mà anh vẫn không chịu nhả số điện thoại ra?

"Thành toàn cho hạnh phúc của cậu để cậu đi của bạn gái của tôi hả, cậu cho rằng đầu óc của tôi bị lừa đã hư rồi?" Anh bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hồi ngược lại.

Hồngбет, vẫn đang kẹt xe, không nhúc nhích được mà mưa thì càng lúc càng lớn.

Nhân Kính Nam bị hù dọa, một lát sau mới kịp phản ứng với tin tức mà Giang Hân vừa nói ra, nhất thời rống giận: "Cậu...cậu.... Giang Hân, cái tên âm hiểm này, đồ lừa gạt!" Nói cái gì mà "Cô ấy không hợp khẩu vị của tôi", hiện tại lại âm thầm bắt người của anh, anh khinh!

"Hừ..." Anh cũng không phải là có ý.

Đúng rồi, hình như lúc này khi người nào đó cầu xin đi nhờ xe anh ta có nói lần hẹn hò đầu tiên không thể tới trễ, hai mắt Nhân Kính Nam tỏa sáng, có lẽ vẫn còn chưa trễ đâu!

"Giang Hân, hay là tôi thay cậu đi đến nơi hẹn đi!" Sắc mặt Nhân Kính Nam biến hóa rất nhanh, vẻ mặt lấy lòng.

Giang Diệc Hân miễn cưỡng nhìn anh ta, xem thử anh ta muốn giờ trò gì.

"Dáng vẻ cậu lớn lên rất đẹp trai, muốn loại con gái nào mà không có, quan hệ của chúng ta lại thân thiết như vậy, cậu nhường Văn Văn cho tôi đi!" Nhân Kính Nam rất buồn nôn cọ xát lên người anh: "Tục ngữ nói rất đúng, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo!" Xin thương xót, tặng bộ quần áo này cho anh ta đi!

Những lời này thật quen tai, mắt Giang Diệc Hân căng lên, lạnh lạnh nói: "Bây giờ cậu xuống xe, cởi hết quần áo, trần truồng chạy một vòng ở Ôn thành này thì tôi sẽ suy nghĩ lại một chút."

Nhân Kính Nam ngây ngẩn cả người.

"Không phải là quần áo không quan trọng sao? Vậy cậu còn mặc làm gì? Trục tiếp cởi ra, không mặc gì cả, không phải càng sáng khoái hơn sao?" Giang Diệc Hân bỏ đá xuống giếng.

"Cậu...cậu... Đồ không tim không phổi, không có tình anh em! Cậu mà không nhường Văn Văn cho tôi thì tôi liền tuyệt giao với cậu!" Nhân Kính Nam bị anh làm cho tức chết rồi.

Dòng xe vẫn nhích từ từ giống như ốc sên, nhìn qua thời gian, có lẽ không còn kịp rồi! Trong trận mưa to, anh đẩy cửa xe ra, nhưng mà vẫn không quên quay đầu về phía "người anh em", cười rất là vui sướng: "Tôi chính là con rết, thứ nhiều nhất chính là chân, đứt một hai cái chỉ là chuyện nhỏ, bò lại càng thoải mái hơn."

Thật là độc, thật sự rất độc!

Nghe vậy, Nhân Kính Nam nhất thời hộc máu ba thước.

Phụ nữ như quần áo, anh em như tay chân? Nếu người nào đụng đến quần áo của anh, anh chém tay chân người đó!

....

Đột nhiên trời đổ mưa to, khiến Văn Văn không kịp chuẩn bị, lo lắng lấy điện thoại di động ra một lần nữa, nhưng mà lúc ra cửa mới phát hiện điện thoại di động hết pin, hiện tại không liên lạc được với Giang Diệc Hân mà cô cũng không cách nào biết được thời gian.

Nhìn màn mưa trút xuống như thác nước, người ở trước cửa rạp chiếu phim càng ngày càng nhiều, hàng loạt chiếc dù che mưa che khuất tầm mắt của người bên cạnh làm cho người ta không nhìn rõ được khuôn mặt của nhau.

Lại một lần nữa Văn Văn từ phòng vé chạy vào trong màn mưa, lo lắng đứng ở trong mưa, hết nhìn Đông tới nhìn Tây, mặc cho mưa to xối lên người của cô, làm cho cô thiếu chút nữa mở mắt không ra.

Giang Diệc Hân đã nói qua, ở rạp chiếu phim có rất nhiều cửa, cũng có nói cô không thể chạy loạn!

Xong rồi, không kịp thời gian rồi! Giang Diệc Hân ở trong tình cảnh "ngựa xe như nước" cố gắng lách người chen qua.

"Người trẻ tuổi, chạy đi đâu thôi sao?" Rất nhiều tài xế bởi vì anh không tuân thủ luật giao thông mà nhô đầu ra, tức giận nguyên rửa.

Anh ra về không nghe, đội balo che đầu, không để ý đến nước mưa đang xối lên trên người, chạy nhanh đến chỗ tòa nhà Thiên Kiều.

Trong mưa to, anh chạy đến Thiên Kiều.

Trong mưa to, cô đứng ở trước cửa rạp chiếu phim

5 giờ 59 phút.

Anh chạy đến cửa rạp chiếu phim, đang muốn tìm chỗ trú mưa để liên lạc với cô thì ngay lập tức nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh quen thuộc đang đứng ở dưới màn mưa.

"Hạ Vĩ Văn!" Từ xa xông tới, dùng balo của mình để ngăn nước mưa rót xuống người cô.

"Anh đã đến rồi hả? !" Trên mặt của cô đều là nước mưa, ngửa mặt đưa mắt nhìn anh, khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười ngọt ngào, giống như một đóa hoa sen mới nở cực kỳ xinh đẹp.

"Tại sao em lại đứng ở nơi này?" Mắt anh lóe lên một cái, tiếp đó chỉ còn lại tức giận.

Cô không có đầu óc sao? Cứ đứng ở trong mưa như vậy là muốn ngã bệnh hả? !

"Điện thoại di động của em hết pin, em sợ anh không tìm được em!" Cô giải thích.

Cô không thể bỏ qua lần hẹn hò đầu tiên của bọn họ!

"Em là người ngu ngốc sao? Chỉ cần em chưa rời khỏi, anh có tâm thì làm sao có thể không tìm được em? Ngã bệnh thì làm thế nào!" Anh tức giận mắng.

Mắng xong, chính anh cũng sùng sốt một chút.

Rạp chiếu phim rất lớn, cũng rất nhiều người mà điện thoại di động của cô lại liên lạc không được, nếu như anh không tìm được cô, thật sự vẫn sẽ tiếp tục tìm mà không phải là nghĩ cô đã về nhà rồi hoặc là không có tới?? Anh cũng không dám chắc nữa.

"Không sao, mùa hè mặc mưa sẽ không bị cảm." Cô cười cười, tính khí vẫn tốt như cũ, bị mắng cũng không tức giận.

"Em...em... đồ ngu ngốc này!" Nhìn bộ dạng này của cô, anh nói không ra lời.

Anh thật sự không thể chịu nổi cô gái quá ngu ngốc.

Nhưng mà không biết vì sao khi nhìn thấy tươi cười ấm áp của cô thì anh cũng không tức giận nổi nữa, có lẽ là bởi vì cô ngu ngốc không sai, nhưng mà cũng có thể là anh đã gặp được một tâm chân tình.

Cô rất coi trọng lần hẹn hò này, cô và anh không giống nhau, anh là bởi vì ý thức trách nhiệm, mà cô là bởi vì thích anh.

Đột nhiên có một loại thông suốt, có lẽ đời này anh cũng không thể nào tìm được một cô gái ngu ngốc như vậy, cũng không thể nào tìm được người thích anh như vậy nữa.

Lần hẹn hò đầu tiên của bọn họ thật là hoành tráng, cả hai người đều được ướt sũng.

Sau khi đưa khăn giấy cho cô lau mặt, anh và cô đi đến KFC ở dưới rạp chiếu phim để tránh mưa, bước vào trong tiệm, Văn Văn bị ướt nên khi bị gió lạnh thổi qua liền không nhịn được mà run run. Bây giờ là mùa hè, ai lại mặc áo khoác ra ngoài? Anh muốn cởi nhưng cũng không cởi được, cho nên trong phim ảnh nếu có diễn cảnh này thì cũng phải xem thử là mùa nào đã!

Chỉ là cô bị ướt thôi mà, tại sao lại rước lấy nhiều ánh mắt khác thường của những người đàn ông trong cửa hàng như vậy? Anh nghiêm túc nhìn cô một cái, nụ cười ngừng lại, từ từ lạnh mặt.

Anh dẫn cô đi đến vị trí ở trong góc, nhìn quanh bốn phía một cái, rất không có đạo đức chen ngang, dùng tốc độ nhanh nhất gọi món và trả tiền. Lần đầu tiên anh thấy mình may mắn vì có diện mạo đủ đẹp nên nhân viên cửa hàng cũng không có đuổi anh ra ngoài, mà mấy nữ sinh xếp hàng phía cũng chỉ oán trách mấy câu rồi thôi.

Giang Diệc Hân nhét một túi KFC lớn vừa mới mua vào trong ngực cô: "Đừng ăn vội, chờ anh trở lại đã, ôm nó trước đi!"

Ah, phim bắt đầu chiếu vào lúc 7 giờ 40 phút, thời gian cũng không kịp nữa, tại sao lại muốn đi mua KFC? Mặc dù Văn Văn rất thắc mắc nhưng không có hỏi nhiều, nghe lời ôm lấy túi gà chiến, thử này vừa mới được làm không bao lâu, vẫn còn rất ấm làm cho cô thoải mái hơn rất nhiều.

"Em ngồi ở đây đợi anh...anh sẽ trở lại rất nhanh!"

Không cho cô cơ hội nói chuyện, anh đã xông vào trong mưa to lần nữa, chỉ là lần này anh chạy về phía cửa hàng tổng hợp.

Sau khi anh đi được một lát, Văn Văn mới kinh ngạc phát hiện áo T shirt màu trắng trên người mình đã bị ướt toàn bộ, hình dạng và màu sắc áo lót bên

trong đều lộ ra ngoài.

Văn Văn vội vàng gắt gao ôm chặt lấy túi đồ.

....

Đại khái chỉ khoảng mười lăm phút sau, Giang Diệc Hân che một cây dù mới mua trở lại cửa hàng.

"Quần áo size M, không thành vấn đề chứ?" Anh hỏi cô.

"Ừ." Thì ra là anh đi mua quần áo?

"Quần áo của chúng ta giống nhau, không ngại chứ?" Dù sao cũng là mua ở cửa hàng tổng hợp, anh không có thời gian nhiều để chọn lựa, chỉ thuận tiện lấy một bộ để thay cho bộ quần áo ướt sũng ở trên người, không biết mất nhăm mất mớ thế nào lại chọn trúng đồ đôi.

Giống nhau? Là đồ đôi!

"Ừ!" Ánh mắt Văn Văn sáng lên, dùng sức gật đầu.

Lúc này khoe môi của anh mới hiện lên nụ cười, anh biết Văn Văn là một cô gái không thích xoi mói, việc này khiến anh tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

"Chỗ đó.... Là B.... Đúng không?" Đến gần cô, dùng giọng nói chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được, khẽ hỏi.

? Cái gì B? Văn Văn nghi ngờ nhìn anh, không hiểu ý của anh là gì.

Anh kín đáo đưa một túi quần áo cho cô.

"Em đi thay đi, mặc không vừa cũng phải vừa, anh không muốn đi đổi đâu!" Dù gì cũng là lần đầu tiên anh đi mua đồ vật này, rất lúng túng, không muốn đi đổi một lần nữa, rất mất mặt.

Văn Văn không có thời gian hỏi nhiều, hai người đi về hai nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Văn Văn lấy một cái áo T shirt thoải mái từ trong túi ra, tiếp theo đó là một cái áo lót màu trắng tinh rất đơn giản, rất bảo thủ nhưng đủ để làm cho người cô tê cứng.

Thời điểm mặc cái áo lót không ra hình dạng áo lót lên người, cả khuôn mặt của Văn Văn đỏ lên giống như say rượu.

Rốt cuộc cô cũng biết anh hỏi có phải là B hay không là có ý gì.

Không phải B, về sau có cơ hội thì anh sẽ biết.

Mặc áo lót không hợp size xong, mặt của Văn Văn hồng giống như trứng gió, lại không nhìn được cúi đầu mím môi cười. Thời điểm tháo mác áo lót xuống, trong lúc vô tình cô nhìn thấy nhãn hiệu thì liền ngậy người.

Áo lót thiếu nữ? ! (Loại áo mà mấy đứa vừa mới dậy thì mặc á, tự tưởng tượng nhá :v)

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đứng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9

Hai người mặc đồ đôi, ngồi đối mặt với nhau ăn cơm tối, miếng thịt gà thì quá dầu mỡ, cola thì quá lạnh, những thứ này đều là anh ăn mà cô chỉ có thể uống canh nóng, ăn bắp luộc.

"Đợi lát nữa anh đi mua cho em chút gì đó để ăn." Thân là bạn trai, anh cực kì săn sóc.

"Không cần, em uống một chén canh, ăn hai hai trái bắp là no rồi." Cô nhỏ giọng trả lời.

Bên ngoài vẫn còn mưa, nếu lại đi mua đồ ăn thì anh sẽ rất cực khổ.

Anh rất nghiêm túc suy nghĩ, quả thật gần đây không có đồ ăn thích hợp với cô hơn nữa dạ dày cô bây giờ cũng không thích hợp ăn quá no.

"Vây cũng được, chút nữa về nhà sẽ làm đồ ăn khuya cho em." Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, phim cũng sắp chiếu rồi.

Thành thật mà nói, phần 3 của Transformer rất hoành tráng nhưng mà cô lại cảm thấy rất nhàm chán, trong cả buổi chiếu phim, cô chỉ nhìn về mặt chăm chú của anh khi xem phim.

Thời điểm hết phim.

"Cảm thấy xem được không?" Sau khi xem xong Transformer 3, tinh thần của anh rất phấn chấn.

Không ngờ bộ phim này lại hấp dẫn anh đến vậy, mà câu nói này là câu các cặp đôi hay hỏi nhau sau khi xem phim xong, lời nói cứ lộn lờ trong đầu cô, cô xấu hổ mở miệng.

"Em xem không hiểu lắm." Sợ anh muốn thảo luận tình tiết phim với cô, cô chỉ có thể thẳng thắn trước.

Giang Diệc Hân sững sốt: "Nội dung của Transformers rất đơn giản mà!" Vậy mà bạn gái của anh lại không hiểu?

"Nội dung quá lộn xộn, lúc đánh nhau thì cứ đánh tới đánh lui làm em không phân biệt rõ ai là người tốt, ai là người xấu." Văn Văn không biết xấu hổ thừa nhận.

"Tại sao em không nói sớm? Màu sắc của Autobots là màu sắc rực rỡ còn Decepticons đều là màu xám tro." Hiện tại phim đã chiếu xong rồi, nói tiếp cho cô nghe cũng đã muộn! Anh nghĩ một chút: "Khi nào rảnh rồi anh sẽ dẫn em đến cửa hàng đồ chơi, lúc đó sẽ giải thích rõ cho em biết."

"Được." Bất giác môi cô hiện lên nụ cười.

Thật là vui mừng ngoài ý muốn! Cho nên bọn họ lại có lý do để tiếp tục hẹn hò?

"Đáng tiếc là nghe nói chưa quay phần tiếp theo, có lẽ qua mấy năm nữa sẽ có phần 4, lúc đó anh lại dẫn em đi xem, có thể vừa xem vừa nói cho em nghe." Anh cảm thán.

Qua mấy năm? Anh lại dẫn cô đi xem? Chỉ bằng mấy câu nói đó đã làm cho Văn Văn kích động đến run rẩy.

"Vây.... Chúng ta về nhà xem lại một lần, anh nói cho em nghe?" Văn Văn cẩn thận đề nghị.

Vừa xem vừa nói cho cô nghe, tình cảnh này quá ấm áp làm cho lòng cô rung động nhưng mà nhất định là anh sẽ không vui? Phim đã xem qua rồi, ai sẽ vì giải giải cho bạn gái mà xem lại một lần nữa?

Không ngờ.

"Được, chờ trên web ra bản HD thì chúng ta xem lại lần nữa." Anh đồng ý.

Chung quanh bọn họ đều là bạn bè tốp năm tốp ba ra về sau khi xem phim xong, cũng có một số đôi tình nhân ôm nhau hoặc là nắm tay, chỉ có bọn họ là vai kề vai mà thôi.

Giống như bạn bè bình thường.

Chen lẫn trong đám đông, có một vài lần vai hai người chạm vào nhau sau đó lại tách ra, Văn Văn len lén nhìn trộm anh.

Cô thật hy vọng, thật hy vọng, anh có thể nắm tay của cô.

Giống như những đôi tình nhân khác, mười ngón tay quấn quýt đan xen.

Nhưng mà anh không có. Đối với cô anh rất tôn trọng thủ lễ, thời điểm xem phim cũng giống vậy, những cặp khác thì người con trai nếu không khoác tay lên vai thì cũng ôm eo bạn gái, mà đầu người con gái thì dựa vào vai của người con trai, chỉ có bọn họ là không có, toàn bộ quá trình anh chỉ không ngừng đưa đồ ăn vặt cho cô còn cô thì ăn không ngừng mà thôi.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, đột nhiên khát vọng muốn thân thiết với anh rất mãnh liệt, cực kì mãnh liệt, hoàn toàn không khác chế được.

Thời điểm vai hai người chạm vào nhau một lần nữa thì ngón tay của Văn Văn giật giật, thật sự muốn ôm lấy cánh tay anh.

Mu bàn tay anh khẽ lướt qua ngón tay của cô, Văn Văn lại giật giật, cô cố gắng hít thở thật sâu....

"Bên ngoài trời còn đang mưa, em ở đây đợi anh...anh tới trước cửa gọi xe!" Anh dùng tay đẩy cửa kiếng, bước nhanh ra ngoài, lòng bàn tay hai người lại cách xa nhau một lần nữa.

Văn Văn cúi đầu đưa mắt nhìn đầu ngón tay trống không của mình, thất vọng, tiu nghỉu.

....

Lần hẹn hò đầu tiên, hai người không có nắm tay nhau, Văn Văn cảm thấy rất mất mát.

Trưa ngày hôm sau, cô giặt sách áo đôi và áo lót mà anh mua, xếp gọn lại, bỏ vào trong ngăn tủ cất giữ bảo bối của mình.

Viết nhật ký được một lát, cô nhận được điện thoại của Lương Vũ.

"Hạ Vĩ Văn, mình muốn trả thân phận ‘Đầu Gỗ’ lại cho cậu!" Lương Vũ rống to.

Văn Văn sững sờ một chút, trên thực tế sau khi chuyện đó xảy ra, cô không dám liên lạc với Lương Vũ nữa.

"Mỗi đêm mình đều mơ thấy ác mộng, có một con sâu cứ bám theo mình, chính là người bạn đã chết của cậu đó!" Lương Vũ cũng cảm thấy không thể tin được, nhưng liên tiếp chừng mấy ngày cô đều mơ thấy Sâu Róm!

Văn Văn rất gấp gáp, chỉ sợ Lương Vũ nói ra chuyện ngày đó, thật may là hình như cô ấy không biết gì cả: "Ai nha, gần đây mình bận đến sắp chết rồi, mấy ngày trước Diệp Thần gặp phải bọn cướp, bị thương nặng phải nhập viện, hiện tại ngày nào mình cũng phải chạy qua chạy lại giữa hai bên nên không rảnh tới nhà cậu chơi...."

"Lương Vũ, mình...mình đang lui tới với Giang Hân." Văn Văn cắt ngang Lương Vũ đang nói không biết mệt.

Cô biết chỉ cần nói cho Lương Vũ nghe thì Diệp Thần cũng sẽ biết ngay lập tức, hi vọng sau khi Diệp Thần biết thì có thể đối xử thật tốt với Lương Vũ.

"Ông trời của tôi!" Lương Vũ kêu to: "Mình biết ngay là hai người các cậu có gian tình mà! Không, không, không, là cậu có gian tình với anh ta! Mau thành thật khai báo, làm sao cậu lừa được anh ta!"

Văn Văn sờ sờ gương mặt đang nóng lên của mình, cô thể hiện rõ ràng như vậy sao?

"Thì cứ như vậy quen nhau thôi...." Văn Văn đỏ mặt nhớ tới lần trước mình bị từ chối khéo, sau đó bị viêm ruột phải nằm viện, rồi đột nhiên anh lại nói ra yêu cầu muốn cô làm bạn gái của anh mà không có lí do gì cả.

"Kỳ quái, thật là kỳ quái, thật sự kỳ quái!" Lương Vũ dùng ba kỳ quái liên tiếp.

"Có cái gì kỳ quái?" Lương Vũ nói một câu, làm cho cô rất hồi hộp.

"Lúc trước rõ ràng anh ta cự tuyệt cậu, tại sao lại đột nhiên tiếp nhận? Thái độ biến chuyển quá nhanh như vậy, cậu không cảm thấy kỳ quái sao?!" Lương Vũ hỏi ngược lại.

Không kỳ quái! Cô nằm viện, anh đột nhiên phát hiện mình thích cô, theo tình tiết thường thấy của tiểu thuyết thì cái này rất bình thường! Văn Văn đương đương tự đắc, cho dù có làm thế nào cũng không giải thích được.

"Lương Vũ, mình hỏi cậu, đàn ông á, nếu như tặng nội y cho con gái thì sẽ tặng nhãn hiệu và kiểu dáng gì?" Vấn đề này vẫn quán lấy cô suốt một đêm.

"Đàn ông chia làm hai loại, một loại luôn muốn bọc cậu lại thật kín, không để cho người khác nhìn thấy vóc người của cậu dù chỉ là một chút xiu, một loại khác dĩ nhiên là cậu ăn mặc càng hấp dẫn càng tốt, lộ càng nhiều càng tốt, trên thế giới này làm gì có người đàn ông nào không thích bạn gái xinh đẹp!" Lương Vũ không cần suy nghĩ, lập tức trả lời.

Cô sững sờ một chút: "Vậy, nếu như anh ta tặng cho cậu áo lót thiếu nữ thì cậu cảm thấy anh ta là loại đàn ông nào?"

"Ha ha, áo lót thiếu nữ? Cậu đùa gì thế, cái loại dành cho mấy đứa nhỏ 10 tuổi vừa trở mã mặc ấy hả?" Lương Vũ giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế giới này.

"Đúng, đúng vậy...." Văn Văn rất chột dạ.

"Vậy thì thật là xin lỗi, đại biểu cho việc cậu không có một chút lực hút nào đối với anh ta, anh ta không xem cậu như là một người phụ nữ mà hoàn toàn xem cậu như là em gái nhỏ ở trong nhà!" Cười xong rồi, Lương Vũ không khách khí nói.

Văn Văn sững sờ.

Ngày hôm qua thời điểm thấy nhãn hiệu áo lót thì cô cũng có ý tưởng này.

"Nhưng mà mình là bạn gái của anh ấy...." Cô không muốn làm em gái nhỏ!

"Vậy thì chủ động quyến rũ anh ta, nhìn xem thử anh ta sẽ có phản ứng gì!" Hạ Vĩ Văn, cậu cũng có hôm nay sao? Đầu óc Lương Vũ suy nghĩ cực kì xấu xa còn nội tâm thì đang cười nghiêng ngửa: "Có lẽ anh ta sẽ cảm thấy rất tội lỗi rồi đẩy cậu ra.... Tại sao lại muốn đẩy cô ra!"

Chủ động quyến rũ....

Có lẽ anh ta sẽ cảm thấy rất tội lỗi rồi đẩy cậu ra.... Tại sao lại muốn đẩy cô ra?

Nghe đến mấy câu này, Văn Văn ngẩn người một hồi.

"Mình nói này, Văn Văn, không phải anh ta vì nhà cửa của cậu cho nên mới miễn cưỡng tiếp nhận cậu đấy chứ? Mặc dù bề ngoài của anh ta tốt đến không ngờ nhưng khuyết điểm duy nhất chính là nghèo rớt mồng tơi! Trong cái thế giới thực tế này, đàn ông lớn lên đẹp trai thì có ích lợi gì? Anh là người nhà quê, cho dù có phần đầu cả đời cũng không mua nổi một căn phòng ở Ôn thành của chúng ta. Vừa mới bắt đầu anh ta từ chối cậu là bởi vì không thích cậu, nhưng mà sau khi suy nghĩ kỹ lại, nếu như miễn cưỡng chính mình làm "tiểu bạch kiểm" tiếp nhận cậu thì không cần phải phần đầu ba mươi năm mà nửa đời sau đã ung dung rồi cho nên mới chấp nhận lui tới với cậu! Dù sao nghe nói tài sản mà Văn Văn cậu được thừa kế rất nhiều, có thể coi như là tiểu phú bà, lại còn vừa ngoan vừa dễ lừa gạt như thế này...."

"Lương Vũ, cậu nói vậy!" Văn Văn đánh gãy lời của cô ta, giận đến phát run.

"Cậu tức giận hả?" Lương Vũ rất kinh ngạc.

"Không được nói xấu anh ấy, nếu không mình sẽ tuyệt giao với cậu!" Lần đầu tiên tức giận, Văn Văn chủ động cúp điện thoại.

Lời Lương Vũ nói đều là nói vậy, cô ý trâu cô, cô biết rõ ràng nhưng mà tại sao trong lòng cô rất lo lắng? Anh thật sự thích cô sao? Yêu cầu lui tới ngày ấy, quả thật thái độ của anh rất kỳ quái.

Văn Văn ngồi yên một lát, cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên.

Không phải là Lương Vũ rảnh rồi chạy tới cười cô chứ? Cô cũng không muốn hỏi Lương Vũ những thứ này, nhưng mà Lương Vũ là người viết kịch bản cho chuyên mục tình cảm nam nữ, nên hiểu biết nhiều hơn so với người bình thường, vì vậy cô mới có thể hỏi cô ấy về vấn đề áo lót kia.

Nhưng mà đúng là cô không nên hỏi, sau khi hỏi xong ngược lại lòng của cô càng bất ổn hơn.

Nên tới thì cuối cùng cũng tránh không khỏi, Văn Văn nhắm mắt đi mở cửa, nhưng cửa vừa mở ra, người đứng ngoài cửa làm cho cô sợ ngây người.

Ngoài cửa là một người có khuôn mặt cực kì kiên cường cứng rắn, rất là đàn ông.

Văn Văn lại bị hù lần nữa, động cũng không dám động: "Anh...anh...."

"Tôi là Giang Thiệu Cảnh, cô vẫn còn nhớ chứ? !" Giọng nói nghiêm túc, lạnh lẽo và kiêu ngạo.

Thật là không có nghĩ đến, khéo thật!

Không đợi cô có bất kỳ phản ứng nào, anh ta đã chen chân bước vào trong nhà.

"Tôi cố ý tới tìm cô." Giang Thiệu Cảnh lạnh nhạt nói.

Văn Văn không dám thở mạnh, má ơi, hồng hết rồi, vậy mà đối tượng xem mắt của cô lại tìm tới cửa! Ngần vịn đừng nói cho cô biết, cô đợi "phỏng vấn" rồi chứ.

"Giang... Giang tiên sinh, khoan đã, về việc xem mắt kia, tôi...tôi có thể giải thích...." Văn Văn sợ hãi lắp bắp.

"Về việc xem mắt của chúng ta, về sau không được hé răng một chữ với bất kì người nào!" Anh cảnh cáo cô, nét mặt kia giống như việc xem mắt với cô là vô cùng nhục nhã.

"A, a...." Văn Văn bị dọa sợ, theo bản năng gật đầu.

Anh ta hài lòng, cũng không có coi giày, không được mời mà tự vào nhà cô, ngồi trên ghế sa lon, bắt chéo hai chân.

"Xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là anh ruột của Giang Diệc Hân. Mục đích tôi tới đây rất đơn giản, để tìm hiểu cô một chút cũng thuận tiện kiểm tra xem thử cô có phù hợp làm bạn gái của em tôi hay không!" Khí thế kia so với giám khảo còn giống hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10

Anh trai ruột của Giang Diệc Hân ? Văn Văn choáng váng.

Thái độ của đối phương thái hơi kiêu ngạo, vào phòng người khác mà ngáy cả giày cũng không cởi, làm cho người ta nhìn tương đối không vừa mắt, nhưng mà, sau khi nghe anh giới thiệu giới thiệu, Văn Văn giống như khinh quả bóng bay bị châm một lỗ, cảm xúc gì cũng không có.

Giang Thiệu Cảnh, Phó Vĩnh Bội? Ngày đó ở phòng bệnh, Giang Diệc Hân che kín mắt của cô, nói với người sau lưng: "Trở về nói anh trai tôi biết, tôi tìm được cô gái của mình rồi, tôi sẽ rất hạnh phúc! Anh ấy không nợ tôi cái gì cả! Đồng thời, tôi cũng chúc hai người trăm năm hảo hợp, bách niên giai lão!"

Cô thật sự ngu ngốc mà, ngày đó cô nên nghĩ đến chút gì chứ! Nhưng mà, anh trai cũng có rất nhiều loại, cô lại thật sự không ngờ sẽ là cái loại này, nếu như vậy, Giang Diệc Hân căn bản cũng không phải là người nghèo rớt mồng tơi, hơn nữa còn có một gia đình cjwc kì có tiền? !

Sự thật ở trước mặt Văn Văn, lại càng hoảng sợ.

Mà quan hệ của ba người bọn họ lại vô cùng phức tạp, càng làm cho không hiểu nổi, cũng không muốn, không dám biết quá nhiều.

Giang Thiệu Cảnh bốn phía xung quanh một cái, cái phòng chim sẻ này tuy nhỏ, nhưng đồ đạc đều đầy, trang trí không tẻ, sắp xếp cũng rất gọn gàng sạch sẽ.

Sau đó, ánh mắt của anh dừng lại trên bàn ăn, anh cất bước lên phía trước.

"Com trưa?" Ba món nhỏ, nhìn qua có vẻ rất được.

"Vâng." Văn Văn căng thẳng gật đầu.

Anh đứng bên bàn ăn, không hề khách sáo mà cầm đũa lên, nếm thử một miếng.

Anh có vài chục năm kinh nghiệm kinh doanh trong lĩnh vực ăn uống, nếm qua cũng biết, đây là món ăn gia đình, hơn nữa, hơn nữa còn rất tươi nhất định không phải là đồ ăn từ đêm qua để lại, chứng tỏ, vị "Đầu bếp" này không chỉ hơi mà còn là rất chịu khó.

"Là cô làm sao? !" Anh thuận miệng hỏi một chút.

Xem ra cô gái Giang Diệc Hân tìm lần này cũng không tệ, vừa nhìn liền biết thuộc loại nghi gia nghi thất.

Ai ngờ....

"Không phải, Diệc Hân làm." Văn Văn lập tức trả lời thành thật.

Em trai anh làm? Giang Thiệu Cảnh nhíu mày.

Thảo nào! Từ nhỏ Diệc Hân đã rất có thiên phú về nấu ăn, cái này là di truyền từ ba, mà anh, hoàn toàn không biết một chút gì.

"Sáng sớm nó làm đồ ăn cho cô xong, sau đó mới ra khỏi nhà?" Giang Thiệu Cảnh dùng giọng nói rất nhẹ hỏi thăm.

"Vâng, vâng." Không biết vì sao, cả người Văn Văn trở nên lạnh lẽo.

Có một loại người, dùng giọng nói nhẹ nhàng so với vang dội càng đáng sợ hơn, cô cuối cùng thấy được!

Anh đi tới, dùng ngón tay từ từ, từ từ khê vuốt lên khay trà.

"Cái này, là ai đánh rửa vậy?" Anh giờ đầu ngón tay mình về phía cô, hỏi.

Cái gì? Có bụi sao? Văn Văn vội vàng bước lên phía, nhìn kĩ đầu ngón tay của anh, "Tối qua Diệc Hân vừa mới đánh rửa qua!" Anh mới nhận chức bạn trai liền vô cùng vất vả, về nhà liền nấu bữa khuya cho cô, sau khi hai người ăn xong, anh liền lấy lý do ăn xong phải vận động, bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Giang Diệc Hân thích sự ngăn nắp, có phần hơi thích sạch sẽ. Cho nên, cái này không phải nên vô cùng sạch, không hề có chút bụi gì sao?

Nghe vậy, khóe mắt Giang Thiệu Cảnh nặng nề giật giật.

"Đóng bát đĩa chưa rửa trong bồn rửa bát trong kia, cô đừng có nói là, cũng là để cho Giang Diệc Hân về rửa!" Lúc này, giọng nói của anh trở nên nặng nề.

Lúc này Văn Văn mới cảm thấy có cái gì đó không đúng, trên gương mặt nghiêm túc Giang Thiệu Cảnh hai hàng lông mày nhíu chặt, vô cùng hung dữ, giống như đang muốn giết người.

"Đúng vậy" Biết rõ nếu cô gật đầu, có thể sẽ bị đánh bay, nhưng mà, cô không có cách nào nói dối được, cô là một bé ngoan trung thực.

"Trong nhà các người cái gì cũng để cho Giang Diệc Hân làm, mà cô giống như là không có tay có chân, chỉ việc phụ trách ăn nhậu chơi bời là được hả?" Câu hỏi của anh, từng câu từng chữ được rít ra từ kẽ răng.

"Em.. Trước mắt là như vậy..." Cô cũng muốn giúp đỡ, nhưng mà Giang Diệc Hân không cho, còn nói nếu để cho anh phát hiện mấy ngày nay thân thể cô không tốt mà còn trộm làm việc nhà, anh liền trở mặt.

"Cô chính là một người phụ nữ lười biếng chỉ biết chơi bời!" Anh lạnh giọng giận dữ mắng mỏ, ấn tượng đối với cô lập tức rút xuống đáy cốc!

Xong rồi! Nếu như anh chỉ là người quen, Văn Văn chẳng thèm quan tâm anh nghĩ khi gió gì về cô, nhưng mà, vấn đề là, anh là anh trai ruột của Giang Diệc Hân.

Văn Văn nơm nớp lo sợ, nhưng mà, cô không phải là người phụ nữ giỏi về việc giải thích cho bản thân.

Thấy cô sợ đến sắc mặt tái nhợt, giống như anh là quái thú bắt nạt người, Giang Thiệu Cảnh để cho mình bớt giận, anh ghét nhất là phụ nữ vừa nát vừa không trôi chảy, nhưng mà, người phụ nữ này là bạn gái em trai mình, anh còn cách nào khác? Anh nhìn!

Anh ngồi lại ghế sa lon một lần nữa, giọng nói khôi phục lại sự bình tĩnh, "Cô với Giang Diệc Hân có phải nghiêm túc hay không?"

"Dạ!" Cô không chơi trò chơi tình cảm, cô tuyệt đối là nghiêm túc!

Môi của anh, lạnh lùng nhếch lên, "Diệc Hân không còn cha mẹ, huynh trưởng như cha, muốn vào cửa nhà họ Giang chúng tôi, trước hết vượt qua cửa ải của tôi!"

Văn Văn một cử động cũng không dám.

"Mà tôi, tuyệt đối không cho phép một người phụ nữ lười biếng làm em dâu của tôi!" Giang Thiệu Cảnh lạnh giọng nhắc nhở cô.

Cô không hợp cách! Không hợp cách nghiêm trọng!

Văn Văn sững sờ.

"Em trai tôi rất ưu tú, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì nó cũng có thể làm, tôi thật sự không nghĩ ra, làm sao nó có thể coi trọng loại phụ nữ vừa ngu ngốc vừa lười như cô được? Bây giờ, ngày nào nó cũng phải đi làm, còn phải mò mẫm dậy sớm để phục vụ người phụ nữ lười biếng như cô?" Ánh mắt của anh lạnh lẽo, "Tôi mặc kệ vợ chồng son các người có thấy vui vẻ hay không, dù sao, cô đừng có mà mơ tưởng bắt nạt em trai tôi như vậy!"

Trái một tiếng người phụ nữ lười biếng, phải một tiếng người phụ nữ lười biếng, Văn Văn nghe thấy đôi mắt suýt chút nữa thì trào nước mắt. Từ nhỏ đến lớn, từ xưa tới giờ chưa từng có người nào dùng giọng điệu nghiêm nghị mà chỉ trích cô như vậy! Hơn nữa, cô thật rất lười biếng sao? Cô cảm thấy vô cùng oan uổng!

Văn Văn cảm thấy người đàn ông trước mắt thật sự rất đáng ghét, trong mắt không coi ai ra gì, nhưng mà, cô có thể làm gì? Văn Văn chỉ có thể siết chặt tay, liếc nhìn kiểm chế.

Giang Diệc Hân chưa từng nhắc đến người nhà của anh, thật ra thì, cô là bạn gái vừa mới nhậm chức, cũng có nghĩ tới rút cuộc anh đến từ gia đình như thế nào? Về sau cô có được người nhà của anh thích hay không? Có thể.... Có phiền não giữa mẹ chồng con dâu hay không?

Bây giờ cô biết, thì ra cha mẹ của bạn trai đều đã mất, ấn đề cô lo lắng căn bản không tồn tại. Nhưng mà, làm sao lại có thể gặp được một người anh trai tự phụ làm cho người ta hoài nghi là có phần yêu em trai (luyến đệ) một cách quá mức như vậy? Văn Văn có một loại cảm giác khó không ra nước mắt, cô tự biết, mình gặp phải phiền toái rồi!

Nhưng mà, một anh trai kinh khủng sẽ làm cho cô buông tha người mình thích? Không thể nào!

"Muốn trở thành em dâu của tôi, nhất định phải biết làm việc nhà, hơn nữa còn phải nấu ăn ngon, dù sao, gia tộc chúng tôi xuất thân từ ngành ăn uống, không thể làm trò cười được." Mặt anh không chút thay đổi nói.

Văn Văn nuốt cổ họng. Trở thành em dâu của anh? Gả cho Giang Diệc Hân? Thật là một cảm giác xa xôi, nhưng mà, cũng là chờ mong chân thực nhất trong lòng cô .

"Bây giờ, cô đi làm mấy món sở trường của cô rồi mang ra đây!" Giang Thiệu Cảnh chỉ chỉ cô, ra lệnh, "Tôi phải biết, cô có bao nhiêu phen phụ đức (phẩm hạnh của người vợ)!" Anh là giám khảo, yêu cầu được kiểm tra cô!

Phụ đức? Văn Văn bị hai chữ cũ kỹ này đánh cho cháy xém rồi.

Nhưng mà, đối phương mang vẻ mặt nghiêm túc, cô căn bản không có biện pháp nào xem nó là nói đùa.

"Tôi.... Tệ nhất.... Chính là tài nấu nướng...." Văn Văn gian nan thừa nhận.

Người anh trai này thật là đáng sợ, mới quen liền muốn ra đòn phủ đầu, còn muốn kiểm tra phụ đức của cô.

Anh lại vịn chặt mày lại, vịn Văn Văn kinh tâm táng đảm.

"Vậy cô sẽ làm gì?" Anh dứt khoát hỏi.

"Cái đó, mì ăn liền!" Thấy sắc mặt của anh vô cùng khó coi, Văn Văn vội vàng thêm một câu, "Tôi, còn có thể cho thêm một quả trứng...." Cho nên,

muốn ăn không?

Giang Thiệu Cảnh hít một hơi khí lạnh, rất tốt, anh biết khả năng của người phụ nữ này gì! Chính là tức chết người không đền mạng!

"Ghi danh vào lớp dạy nấu ăn, lập tức, ngay lập tức!" Anh lạnh nhạt đứng dậy, "Dùng tốc độ nhanh nhất học được ba mươi món ăn, chỉ cần tôi có thể cho cô trên điểm chuẩn, tôi sẽ không có phản đối co và em trai tôi ở chung một chỗ!"

Ba mươi món ăn? Ánh mắt Văn Văn ánh mắt trợn ngược.

"Sau hai tuần, khi đó, tôi sẽ tới khảo hạch thành tích lần đầu tiên! Tôi đối với cô yêu cầu không cao, đầu tiên cô chỉ cần nấu tám món ra được!" Không hề có ý nghĩ muốn ở cùng một gian phòng với người phụ nữ này nữa, anh mở cửa phòng đi thẳng.

Hai tuần lễ? Tám món ăn? Yêu cầu này còn không cao? Văn Văn đang muốn thay mình tranh thủ.

Anh chợt quay đầu lại, dọa cô giật mình, lạnh giọng cảnh cáo, "Tôi chưa phê chuẩn, không cho phép tìm em trai tôi thử món ăn, nếu để cho tôi biết cô hại dạ dày của nó xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Còn nữa, tôi nghĩ, chắc cô sẽ không nói xấu người khác với chồng, nói tôi vào nhà bắt nạt cô, hại anh em chúng tôi bất hoà chứ? !" Anh lạnh lùng hỏi ngược lại.

Thật là ánh mắt dọa người!

"Không, sẽ không! Anh hai ngại đi đường cẩn thận!" Văn Văn quả quyết cúi người chào, vui vẻ đưa tiễn anh trai.

....

Tan việc, khởi động chiếc xe máy rách nát, Giang Diệc Hân dùng tốc độ nhanh nhất đi chợ mua thức ăn, sau đó trở về chung cư.

Chỉ là, lúc đang chuẩn bị lên lầu, anh bị một nhóm người ngăn cản.

"Nhị thiếu gia, Đại Thiếu Gia ở trong xe chờ ngài!" Trợ lý cung kính nói với anh.

Anh trai nhanh như vậy đã tới rồi? Giang Diệc Hân thờ dài, quả nhiên nhìn thấy trước cửa nhiều hơn hai chiếc xe màu đen sang trọng.

Không có bất kỳ giây giằng co, Giang Diệc Hân chui vào chiếc Lincoln đầu tiên.

"Anh hai, tìm tôi có chuyện gì vậy?" Anh bức bối.

Vốn là chờ lâu, Giang Thiệu Cảnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi đôi mắt lạnh lùng ra.

"Đã lâu không gặp." Giọng nói nhạt nhẽo của anh cất lên.

"Còn chưa đến nửa năm, không cần làm như vừa trải qua sinh ly tử biệt chứ? !" Giang Diệc Hân cười như không có chuyện gì xảy ra.

"Ký một cái vào tài liệu của công ty đi, cậu đột nhiên mất tích, làm lỡ rất nhiều công sự của tôi." Giang Thiệu Cảnh rất vô tình.

"Ừ, Được." Giang Diệc Hân gật đầu.

Luật sư cùng một đoàn trợ lý đứng ở ngoài xe, tay ôm đóng tài liệu gấp cao như ngọn núi.

Giang Diệc Hân nhận lấy từng cái một, chỉ tiện tay lật một chút, tuyệt bút vung lên, bắt đầu ký tên.

"Nửa năm nay cậu đều không đến công ty, có cần trợ lý giải thích cho cậu không?" Giang Thiệu Cảnh lạnh nhạt hỏi.

"Không cần, chúng ta là anh em, tôi tin anh!" Giang Diệc Hân tươi cười sang sảng, động tác ký tên không hề ngừng lại.

Một lúc lâu, bốn bề đều yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng "Soạt soạt" trên giấy mà Giang Diệc Hân nhanh chóng ký tên.

Nửa tiếng sau, Giang Diệc Hân để bút máy xuống, vắn vắn cánh tay vì ký tên mà đau nhức.

"Bị người bán vẫn còn ngồi đếm tiền hộ!" Thấy đánh về không quan tâm của anh, Giang Thiệu Cảnh bĩu môi, quang ra một câu lạnh lùng.

"Anh hai, xong rồi, bây giờ tôi phải về nhà nấu cơm!" Xong việc, anh đẩy cửa xe ra, muốn xuống xe.

"Giang Diệc Hân, cuối cùng sẽ có một ngày tôi sẽ cướp đi tất cả của cậu, để cho cậu trở nên vô cùng bi thảm, hai bàn tay trắng!" Ánh mắt Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo, cảnh cáo anh.

Giang Diệc Hân vẫn cười cười như cũ, "Thả ngựa đến đây đi! Dù sao sau khi ba mẹ qua đời, tôi nghèo túng đến mức chỉ còn mỗi tiền thôi, trừ người

thân là anh ra, tôi cũng không quan tâm mất đi cái gì nữa!"

Thật là đã không có đầu óc còn không chịu thua kém người khác!

"Anh hai, bạn gái đang chờ tôi về nhà, lần sau lại mời anh ăn cơm!" Giang Diệc Hân thoải mái mà đối với anh phất tay một cái.

Giang Thiệu Cảnh đưa mắt nhìn bóng dáng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đứng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11

Ngày thứ mười hai bọn họ kết giao.

"Ngay cả bác sĩ cũng nói, bây giờ dạ dày của em một chút vấn đề cũng không có!"

"Ừ, thì sao?" Buổi sáng anh theo cô đến bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán, anh cũng nghe thấy, không có gì.

"Bây giờ em có thể làm những công việc sinh hoạt bình thường!" Cô không muốn lại làm người phụ nữ lười biếng nữa!

"À, không phải phòng khám bên kia đã sớm tuyển được người khác rồi hay sao?" Một câu nói của anh, làm cho cô trút giận.

"Muốn phân công việc nhà." Cô kiên trì.

Cô biết anh thương cô, nhưng mà, , cô cũng đau lòng cho anh như vậy.

"Không phải dẫn em tới chợ mua thức ăn rồi hả ? !" Giang Diệc Hân còn mang dáng vẻ em ầm ĩ gì nữa.

Rất nhiều khi, cô thật sự cảm thấy anh coi cô như là một người bạn nhỏ.

"Hôm nay anh thật sự không làm thêm giờ?" Văn Văn thăm thò dài.

"Tòa soạn của bọn anh có hai ngày nghỉ!" Thật ra thì, anh thật sự rất bận, nhưng mà, cùng cô đến bệnh viện, đây là nghĩa vụ của người làm bạn trai.

"Em thấy anh gần đây rất bận rộn, có nghỉ được không?" Văn Văn hơi nhíu mày.

Anh rất bận, bọn họ cùng ngủ trong một phòng, vì vậy, cô biết anh thường hay nửa đêm mở máy vi tính làm báo cáo.

Nghĩ đến điều này, về mặt Văn Văn hốt hoảng một chút.

Nếu như cô nói cho người khác biết, bọn họ ngủ cùng trong một phòng gần hai tuần, nhưng cái gì cũng không xảy ra, lời này nói ra người khác có thể tin sao? Mới đầu, cô cần bản không có nghĩ tới phương diện này, nhưng mà qua chừng mấy ngày, ngay cả cô cũng dần dần cảm thấy có cái gì không đúng, hai người bọn họ tiếp xúc thân mật cực kỳ ít. Mặc dù cô chưa từng yêu, nhưng mà biết nam nữ một khi hấp dẫn, sẽ rất muốn đến gần nhau.

Chẳng lẽ, anh thật ra chỉ là bề ngoài cỡ mờ, nhưng trên thực tế, về phương diện này, còn xấu hổ hơn cả cô?

"Anh không đi với em, em biết chọn thức ăn sao? Hơn nữa, vóc dáng em nhỏ như vậy, mua nhiều thức ăn như vậy, em sẽ rất tốn sức, anh nhìn không được tự nhiên !" Lông mày của anh nhíu lại.

Thật ra thì, bây giờ cô tương đối nhận biết được hết các loại thức ăn, bởi vì... Cô gạt anh, đến lớp dạy nấu ăn, học được rất nhiều kiến thức.

"Làm sao mà ánh mắt đảo không ngừng vậy, giống như gạt anh làm việc trái với lương tâm!" Ánh mắt của cô nháy nhiều hơn một cái, anh lập tức phát hiện ra.

"Vóc dáng em có nhỏ lắm đâu?" Văn Văn nói lảng sang chuyện khác.

Cô không muốn để cho anh biết, cô bị anh trai anh đe dọa, mặc dù cô nhất gan, nhưng mà, những thứ này những vấn đề tự cô có thể giải quyết.

"Không phục?" So với chiều cao của anh, cô chỉ có thể đứng đến cằm của anh .

Anh lại bắt nạt cô.

Cô đập xuống ngực của anh một cái.

Thật ra thì, mặc dù bọn họ không tiếp xúc thân mật nhiều lắm, nhưng mà, thích ứng với thân phận mới, bọn họ ở chung càng ngày càng tự nhiên.

"Còn nữa, em mới không có dễ hỏng như vậy, mang một chú đồ đã cảm thấy tốn sức!" Cô đi tới gian hàng, chọn một quả dưa hấu.

Giang Diệc Hân thích ăn nhất là dưa hấu ướp lạnh! Những thứ anh thích và ghét, cô đều nhớ kỹ trong lòng.

Cô thanh toán xong, đang muốn nhận lấy quả dưa hấu từ trong tay chủ quầy, anh đã chủ động bước lên cầm đi.

"Anh không quan tâm em có sức hay không, bạn trai ở bên cạnh, chính là không để cho em làm việc nặng!" Nói xong, anh liền bước đi.

Anh tùy ý một câu nói, làm cô ngọt ngào tận đáy lòng.

Hai tuần này, thân là bạn trai, anh che chở cho cô không thiếu nửa phần, Văn Văn cảm thấy mình sắp thành công chúa rồi, sắp bị anh cưng chiều lên đến tận trời.

"Mua chút bắp cải, em thích ăn!" Chưa đi được mấy bước, anh liền dừng bước.

Hai người từ chợ rau ra ngoài, mua thức ăn xong, giắt chiếc xe máy ra, anh tỉ mỉ đội mũ bao hiểm giúp cô.

Lúc kéo dây mũ giúp cô, mu bàn tay anh vô ý mon trón môi của cô, Văn Văn ngo ngắc nhìn hắn.

Từ lúc bọn họ kết giao, cái kiểm thân mật giống như nắm tay, hôn, ôm kia, chưa từng có. Thân mật lớn nhất của bọn họ, chính là anh thích sờ đầu của cô, mà cô thỉnh thoảng sẽ đầm ngực của anh.

"Lên xe thôi." Anh leo lên chiếc xe máy trước.

Cô cũng cẩn thận từng li từng tí lên xe, ngồi yên về phía sau, kéo hai ống tay áo của anh, cẩn thận không đụng tới anh.

Đây là lần đầu tiên bọn họ cùng đi chợ mua thức ăn, cũng là sau khi xác định quan hệ, lần đầu tiên cô ngồi lên xe máy anh.

"Em sống ở cổ đại hả? Cẩn thận một chút, an toàn là trên hết, đừng bảo thủ như vậy!" Anh kéo tay cô về phía trước, để cho cô ôm eo của mình.

Văn Văn cảm thấy cổ tay bị anh kéo qua nóng bừng, lúc anh buông ra, cảm giác trống rỗng lại rõ ràng như thế.

Thật hy vọng, anh có thể đụng chạm cô nhiều hơn một chút.

"Anh đi đây!" Anh nhắc nhở cô.

Văn Văn lặng lẽ buộc chặt hai cánh tay, càng thêm vững vàng ôm eo của anh. Quần áo mùa hè đều rất mỏng manh, ôm eo của anh thì thậm chí cô cũng có thể cảm thấy là da dưới lớp áo này vô cùng ấm áp.

Thật là muốn, thật là muốn đến gần anh, loại khát vọng này, càng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn, cô một mực chờ đợi, nhưng mà, anh dường như luôn là quá mức thủ lễ (tuân thủ lễ nghĩa).

Từ chợ về đến nhà chỉ cần đi xe vài phút.

"Đến rồi." Anh dừng xe xong, xoay người, giúp cô lấy mũ bảo hiểm xuống trước.

"Em lên lầu trước, đồ thì để anh cầm là được rồi." Anh giao phó.

"Đừng!" Cô vội vàng đem một vài túi nhẹ khoác lên tay trái của mình.

"Ngốc quá, anh có hai tay, em để một tay anh không cầm gì, một bàn tay trống đó để làm gì?" Anh liếc cô một cái.

Cái gì cũng bị cô nhanh chóng đoạt hết, đồ còn dư lại, anh chỉ cần xách một tay là có thể giải quyết xong.

Tai phải của Văn Văn hồng rực.

Ah? Anh không phải đang nói lời trêu đùa gì chứ? Nhìn anh hoài nghi, nhưng mà, lại đoán không được rốt cuộc nơi đó có điểm quái dị gì.

Anh xoay người, đang muốn trở về nhà, đột nhiên, tay anh, bị cái gì đó móc vào.

Giang Diệc Hân cúi đầu, phát hiện, là tay của cô.

Cô cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, không chỉ có đôi tai mà thôi, hai má nhah chóng đỏ rực như có thể nhỏ ra máu, nhưng mà, cô dùng tay phải còn trống, nhẹ nhàng nắm lấy tay trái của anh thật chặt.

Giang Diệc Hân sững sốt một chút, anh đã hơi hiểu.

"Vừa rồi đi chợ mua thức ăn, tay của anh rất dơ." Anh ôn hòa nói.

Nghe vậy, Văn Văn từ từ, từ từ buông lỏng bàn tay của anh ra.

Hai người một trước, một sau, vào nhà.

Anh rửa tay nấu ăn, mà cô, cúi đầu, hai mắt đỏ ửng đi vào phòng của mình ngăn người.

Anh nấu xong, gọi cô ra ăn cơm, toàn bộ quá trình, khác với bữa cơm nói cười mấy hôm trước, hai người đều trầm mặc không có nói chuyện.

Ăn no, anh buông chén đĩa xuống.

"Em cũng ăn xong rồi, hôm nay để em rửa bát!" Văn Văn cũng buông chén đĩa xuống, đứng dậy dọn dẹp.

Anh tỉ mỉ quan sát, trên mặt của cô vẫn mang theo mỉm cười, giống như việc bị từ chối vừa rồi, không hề xảy ra.

"Đừng rửa vội, chúng ta đi xem phim đi." Anh lên tiếng đề nghị.

"Nhưng là, thứ bảy không chiếu nữa." Trước kia, mỗi anh nhắc tới việc hẹn hò, cô cũng rất hưng phấn, nhưng mà hôm nay, cô không muốn ra khỏi cửa.

Giang Diệc Hân nhìn chăm chăm vào cô, "Chúng ta đi xem phim cả đêm đi." Mấy ngày trước cô nhắc tới, chờ hôm nào anh được nghỉ phép, có thể cùng đi xem phim suốt đêm, như vậy lập tức có thể xem rất nhiều bộ phim, đáng về rất tính toán.

Tối nay cô không muốn cùng anh ở chung một chỗ, đi xem phim suốt đêm, vậy thì ngay cả một chỗ cô muốn tránh đi cũng không có? Văn Văn cắn cắn môi, không biết nên từ chối kiểu gì.

"Chúng ta đi thay quần áo trước, mười phút sau ra khoir nhà." Anh về phòng trước.

Coi như là đi xem phim cả đêm, cũng không đến nỗi ra khỏi nhà sớm như vậy chứ? Mặc dù qua lại không bao lâu, nhưng mà, mệnh yếu giữa bọn họ đã sớm quyết định, cô luôn là người phải nghe lời.

Văn Văn trở về phòng, thay quần áo xong.

Lúc mở cửa phòng, anh đã đợi ở đó từ lúc nào.

Anh mặc một bộ quần áo thoải mái, gương mặt sáng sủa vô cùng đẹp trai, nhìn thấy cô, đáng về nở nụ cười với cô, giống như một công tử cao quý bước ra từ truyện tranh.

Văn Văn lần nữa nặn ra nụ cười với anh.

"Chúng ta đi thôi." Anh đi tới, nắm tay cô.

Mười ngón tay quấn quít.

Văn Văn ngây dại, nhịp tim nhanh chóng tăng nhanh, cả người đều nóng bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12

Giữa mười ngón của hai người, nóng bừng lên.

Thật ra thì có lúc trong lúc vô tình anh lộ ra sự cao quý, thật sự làm cho người ta tim đập không thôi, một bộ quần áo rất bình thường, lại có thể mặc ra một hương vị vô cùng mê hoặc.

Văn Văn rốt cuộc cũng hiểu rõ, lúc học đại học, tại sao cô lại cảm thấy chàng trai này khác với những người khác.

Trên đường đi, anh dẫn tới vô số ánh mắt của các cô gái, khiến Văn Văn cảm thấy lo lắng.

Ngược lại...

Văn Văn cúi đầu đưa mắt nhìn bản thân, cô mặc một bộ quần áo giản dị, hình tượng vĩnh viễn cũng chỉ cho người ta miễn cưỡng dùng bốn chữ “Cô gái nhỏ” (tiếng hán là ‘nhân gia bích ngọc’) để hình dung. Ngũ quan của cô không tệ, nhưng mà lại không có quá nhiều hương vị của phụ nữ, hơn nữa, coi như thật ra xuất thân của mình cũng không kém, nhưng lại không có bất kỳ phong cách ưu nhã thành thực nào.

Song song mặt đỏ tim đập, cô càng nghĩ càng như đưa đám.

Ánh mắt Giang Diệc Hân lại một lần nữa dời về phía cô, kể từ sau khi cùng cô lui tới, atính tình nóng nảy của anh cũng ổn định hơn rất nhiều, cả người đều là cảm giác nhẹ nhõm vui vẻ.

Đồng thời, anh cũng muốn làm cô vui vẻ.

"Nha đầu, có chỗ nào không vui sao?" Dáng vẻ cô cúi đầu im lặng, làm anh lo lắng.

"Không có." Cô đỏ mặt trả lời.

Người trong lòng đang ở bên cạnh, tay với tay nắm chặt không rời, cô làm làm gì có chỗ nào không vui?!

Anh nhìn cô chăm chú, dáng vẻ của cô quả thật không giống như đang không vui, hán là không có nói dối.

Hơn mười một giờ, hai người cùng đi dạo đủ rồi, anh dắt cô vào rạp chiếu phim.

Bên trong, đã có vài cặp đôi trẻ tuổi ở đó, trong bóng tối, bọn họ vô cùng suồng sã nhiệt tình như cũ. Mặt Văn Văn càng đỏ hơn, bởi vì, cô nghĩ đến mục đích ban đầu khi cô đề nghị đi xem phim suốt đêm, cô, cô muốn kích thích anh một chút....

Hắn nắm chặt tay cô dắt đi, mắt nhìn thẳng đi qua từng cặp từng cặp đôi đang ôm hôn nhau, ở vị trí khuất nhất hàng thứ hai, dẫn cô ngồi xuống.

Ngồi xuống, bọn họ liền nghe được có tiếng mập mờ gì đó truyền ra từ ghế sau.

"...." Anh lúng túng cười với cô, đỡ cô ngồi xuống, "Anh đi thuê một cái chăn trước."

Lúc lần đầu tiên tới đây, anh có thể không khách khí chút nào mà cảnh cáo người ngồi cạnh chú ý một chút, nhưng mà bây giờ, quan hệ của hai người bọn họ đã khác, ngược lại làm anh cẩn thận không được tự nhiên.

Văn Văn khéo léo ngồi xuống, cho dù tiếng vang sau lưng để cho cô lúng túng đến đỏ mặt, nhưng mà, một góc môi cô nhếch lên thành nụ cười căn bản không có cách nào che dấu. Cuối cùng cô cũng có thể ở cùng một chỗ với “Học trưởng A Lương”!

Không tới một phút, anh đã trở lại.

"Vừa xem phim, vừa đắp chăn, hơi lạnh sẽ càng ngày càng lớn." Anh tỉ mỉ dùng cái chăn bọc cô lại.

"Anh thì sao?" Cô hỏi anh.

"Một đấng mày râu như anh thì cần gì chăn." Anh xì mũi coi thường.

Anh mới không cần đàn bà như vậy, cũng không phải là cô gái nhỏ mảnh mai.

Do dự một chút, trong bóng tối, đôi tay nhỏ bé của Văn Văn lục lọi bên dưới, anh lập tức hiểu được ý đồ của cô, lại cùng với cô mười ngón tay quần quýt lẫn nữa.

Nhưng mà, đã nắm tay cô, tại sao ánh mắt của cô vẫn còn như đang đấu tranh vậy? Giang Diệc Hân phát hiện, để hiểu người bạn gái đơn thuần của mình, nói dễ cũng rất dễ, nói khó cũng rất khó.

Suy nghĩ một chút, anh vươn tay, đem cả người cô cũng kéo vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi bên tai cô, "Là thế này đúng không?"

Giương mặt Văn Văn càng đỏ hơn, nhưng mà, nhìn về phía hắn, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, vô cùng lúng túng cùng ngượng ngùng gật đầu, "Vâng, như vậy.... Ấm hơn..."

Cũng không phải là mùa đông, còn cái gì mà ấm với không ấm chứ! Anh dờ khóc dờ cười.

Nhưng mà, đã có người nói, cô cười lên rực rỡ như mùa xuân, ngọt ngào đáng yêu chưa? Ít nhất, anh cảm thấy là như vậy.

Anh không giấu cợt cô, biết mình làm đúng, nhìn thấy nụ cười của cô, tâm tình của anh cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Đoạn tình cảm này, anh cũng không thoải mái như mặt ngoài, trong lòng cũng vô cùng thấp thỏm, luôn là bản thân đối với cô chưa đủ tốt.

Cô muốn gì, anh đều hết sức thỏa mãn cô, như vậy, anh có thể càng hoàn mỹ hơn một chút đúng không? Anh dùng mình đôi tay mạnh mẽ của mình,

chạm rãi thu hẹp, vững vàng ôm chặt eo thon của cô.

Phim đang chiếu, nhưng anh và cô đều có phần không yên.

"Bây giờ mới phát hiện, trừ gương mặt tròn ra, thật ra thì em rất gầy, toàn thân không có chút thịt nào." Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, cần "Tiếp xúc tại hiện trường" mới có thể tìm ra "Bí ẩn" giấu dưới lớp quần áo .

Cứ ôm nhau như vậy, lúc anh nói chuyện, trong lúc vô tình hơi thở phả vào trên cổ của cô, làm cả người cô đều nóng lên, tim đập dữ dội.

"Vâng...." Văn Văn trả lời mềm nhũn trả lời.

Mặt của cô hơi tròn, làm cho người ta cảm giác cô bị bầm giống như trẻ sơ sinh, hơn nữa, thật ra thì bản thân cô chính là thể chất dễ mập, sau khi ba mẹ qua đời, trong lòng đau khổ hơn nửa tháng không có ai chăm sóc mới có thể gầy thành như vậy, nhưng mà, mấy ngày này có anh chăm sóc cẩn thận, Văn Văn lại bắt đầu lo lắng cho mình sẽ béo phì, cho nên rất chú ý ăn uống, không dám ăn quá nhiều, sợ mình lại biến thành em gái nhỏ.

Sau khi nói chuyện yêu đương, Văn Văn luôn là hận bản thân có thể gầy hơn một chút, có thể xinh đẹp hơn một chút, đối với anh có thể có nhiều lực hút hơn một chút.

"Sao lại không có hơi sức gì vậy? Có phải khó chịu chỗ nào hay không?" Anh cảnh giác, cúi đầu phủ tay lên cái trán của cô.

"Không có." Cô nằm trong ngực anh, ngẩng mặt lên, vội vàng trả lời.

Môi của anh, cùng gương mặt cô chỉ nhau có vài cen ti met.

Anh hơi sùng sốt, cô cũng vậy.

Mắt Văn Văn một cái cũng không dám chớp nhìn chăm chú vào anh.

Anh yên lặng , khoe môi kéo kéo, nói đùa, "Nha đầu, em còn nhìn anh như vậy... Anh sẽ hôn em đấy, a...!"

Anh cho rằng, như vậy có thể hù dọa được cô.

Nhưng mà, không ngờ, Văn Văn chớp chớp mắt, hai mắt sáng ngời, cô càng đỏ mặt, lại từ từ nhắm nghiền hai mắt lại.

Anh ngó ra.

Lông mi của cô, liên tục khẽ run, đang đợi, đang mong đợi cái gì.

Ý kia vô cùng rõ ràng.

Dưới tình huống này, Giang Diệc Hân không thể nào lại cười mà cho qua, anh cúi đầu hôn, dưới nhiệt độ của anh, mút hôn lên môi của cô.

Nụ hôn này, rất nhẹ nhàng, ở giữa bờ môi cô trần trọc **, đều hết sức che chở, cực kỳ dịu dàng.

Văn Văn vươn tay ôm lên vòng eo bên cạnh của anh, vụng về mà hôn trả lại.

Nhẹ nhàng gõ điểm, cánh môi hai người dây dưa một lúc lâu, anh buông cô ra, cười xoa xoa gương mặt cô, sau tai của cô, cũng nóng bỏng đến gần có thể nấu chín trứng gà, "Nụ hôn đầu?" Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng mà, thật ra là khẳng định, kỹ thuật non nớt kia đủ để nói lên tất cả, toàn bộ tâm lòng, đều cho anh.

Văn Văn bị hôn thì ánh mắt rã rời một lúc, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, nghe được câu hỏi của anh, cô nhẹ giọng trả lời, "Không phải, lần thứ ba...."

Anh sùng sốt một chút, làm sao có thể! Cảm giác của mình sai chỗ nào sao?

"Đây là lần thứ ba chúng ta hôn môi...." Cô ngượng ngùng thừa nhận.

Lần đầu tiên, là cô hôn trộm anh, lần thứ hai, là ở bệnh viện, anh đồng ý làm bạn gái của cô.

Hắn nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Ngốc, thật sự rất ngốc, đụng chạm ở cấp bậc mầm non như vậy, sao có thể tính là hôn môi.

"Văn Văn, anh dạy cho em thế nào gọi là hôn môi." Không hiểu, ngực có một cổ **, anh đem cái chân kéo lại.

Văn Văn sửng sốt, mặc cho anh đè cô ở trên ghế .

Hôn môi? Bọn họ không phải mới vừa làm sao?

Anh dùng cái chăn che giấu không gian bí ẩn giữa hai người.

Sau đó, anh hơi dùng lực một lần nữa kéo cô vào trong ngực, Văn Văn nín thở, vo cùng khấn trương.

Anh dùng môi bắt đầu từ từ hôn lên gò má của cô, dùng môi lướt qua sợi tóc của cô, lướt qua sau tai cô, một lần nữa lại trở về bên má cô, trượt đến đôi môi của cô.

Cả người Văn Văn khẽ run, mềm nhũn thành một đoàn.

Nụ hôn dịu dàng của anh, lần nữa để lại, lực độ từ từ tăng lên, phần môi dây dưa gia tăng nhiệt độ, tiếp theo, anh dùng lưỡi đẩy răng của cô ra.

Văn Văn vẫn níu chặt anh, đầu óc choáng váng, trống rỗng, hai mắt mờ mịt nhìn theo anh.

Cô không biết.

Chuyện này rõ ràng là sự thật.

"Nha đầu, hôn môi, không phải chỉ là môi cùng môi đụng nhau." Anh dùng âm thanh khàn khàn, nói nhỏ bên tai cô.

Cô là một tờ giấy trắng, thật quá đơn thuần...

"Dạy, dạy em..." Văn Văn yếu ớt ướm lên.

Không do dự, anh hôn cô một lần nữa, lưỡi khều vào trong bờ môi của cô, ngất lịm cô ngọt Phuong Mỹ, rồi rậm ở lưỡi của cô, dây dưa tăng nhiệt độ, chuyển thâm....

Thì ra là, giúp nhau lúc hoạn nạn, đây mới thực sự là hôn môi!

Anh dây dưa với cái lưỡi của cô một lần nữa thì Văn Văn chỉ toàn thân cũng nhiễm hương vị của anh, tâm hồn say mê như đã bay đến một nơi thật xa.

Ghế ngồi phía sau, không biết lại là cô nàng nào, một tiếng ** quỵên rũ đến tận xương.

Trong khi hôn hít cuồng nhiệt, bản năng của phái nam, làm cho anh kích động vươn tay vào cổ áo cô, theo thân thể mềm mại của cô, nhẹ nhàng khẽ vuốt.

Văn Văn mềm giống như một khối đậu hũ, mặc anh đụng chạm.

Chóp mũi anh đều là hơi thở thơm mềm đặc biệt thuộc về cô, tay anh xoa làn da mịn màng của cô, ngón giữa chạm tới dọc bên ngực áo cô.

"Ừm..." chỗ ngồi phía sau phát ra một tiếng **, đánh mạnh vào đầu anh, lần này, lý trí trở về, anh vội vàng buông Văn Văn ra, rút bàn tay trong áo cô ra.

Trong nháy mắt anh buông cô ra, Văn Văn cảm giác mình giống như từ trên thiên đường rơi về trần gian.

"Thật xin lỗi." anh vỗ vỗ, ặc, hành vi của mình vừa rồi không lễ phép, lập tức nói xin lỗi.

Thật xin lỗi cái gì? Mắt to mê mê mang mang của Văn Văn nhìn anh, không hiểu lắm.

"Cứ theo phát triển vừa rồi của chúng ta, anh có thể ngay lập tức đứng dậy, dẫn em đến nhà trọ bên cạnh." Nam nữ trưởng thành ở chung một chỗ, không cần thận sẽ **.

Anh nói trắng ra như vậy, cô nhất định sẽ bị dọa đến hoa dung thất sắc chứ?

Văn Văn không ngốc, hiểu được ý của anh, hô hấp của cô rối loạn, nhịp tim cũng càng rối loạn, nhưng mà....

"Được, tốt..." Âm thanh đồng ý nhẹ như muỗi kêu của cô vang lên.

Lúc này, đối lại là anh ngập ngừng cả người.

"Như, nếu như, đúng, đúng là anh.... Em.. Em sẽ không hối hận...." Cho dù Văn Văn rất ngượng ngùng, vẫn nói ra tâm ý của mình đầy đủ.

Anh sững sờ còn chưa tỉnh hồn lại, một lúc lâu, anh mới....

Cong ngón trở lên gõ mạnh vào cái trán của cô một cái, "Quả nhiên là ngu ngốc!"

Thật là ngốc đến thế là cùng! Giữa nam nữ yêu nhau, chú trọng kỹ xảo muốn mà còn từ chối, năm đó, Phó Vịnh Bội chính là vô cùng biết rõ cái loại thủ đoạn này, rõ ràng có vô số cơ hội, không khí cảm giác đều rất đúng, nhưng mà cổ tình không để cho anh được như ý, cuối cùng, đến sinh nhật của anh, đem bản thân làm quà tặng đưa cho anh, để cho anh đối với lần đầu tiên của bọn họ ** khắc cốt铭心 tâm thật lâu.

Không giống cô, ngốc đến thế là cùng! Ngốc đến nỗi không hề biết, người phụ nữ đạt được quá dễ dàng, đàn ông sẽ không quá quý trọng! Thật là đàn, ngốc đến nỗi khiến anh bị mềm nhũn đến rối tinh rối mù!

"Em..." Mập mờ giữa hai người bọn họ biến mất, cô sững sờ, nói không ra đầy đủ.

"Xem phim đi!" Anh ôm cô vào trong lòng lần nữa, lần này, là thật sự nghiêm túc xem phim!

....

Buổi sáng hôm sau, trong rạp chiếu phim, ánh tỉnh lại trước, anh cúi đầu đưa mắt nhìn, cô cuộn tròn bình yên nằm ngủ trong lòng anh, rất yên tĩnh, rất yên tâm, giống như tin tưởng toàn tâm toàn ý, anh sẽ bảo vệ cô thật tốt.

"Nha đầu ngốc...." Anh vuốt ve khuôn mặt của cô.

Hai người phát triển nhanh như vậy, tốc độ hoàn toàn thoát khỏi kế hoạch của anh, làm cho anh cũng vô cùng bất ngờ.

Anh còn tưởng rằng, hai người bọn họ sẽ qua lại khoảng ba tháng, tối thiểu nửa năm nữa mới hôn nhau, sau đó, đến khi lên giường, ít nhất cũng phải một hai năm nữa.

Nhưng mà....

Lấy tốc độ như hiện tại, anh dường như....

Nên chuẩn bị ** trước.

Mặt thật là nhột, Văn Văn bị nháo tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

....

Hai người nắm tay, đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Chặn xe taxi, anh đang muốn lên xe, điện thoại di động vang lên.

"Phó Vĩnh Bội, chuyện gì vậy?" Nghe xong lời nói của đối phương, anh nhú mày, "Được, tôi lập tức đến tòa soạn."

Cái tên đó, khiến Văn Văn đã sớm kinh hãi ngược mắt nhìn.

Tắt máy, "Anh có chút công việc khẩn cấp, phải đến tòa soạn ngay." Anh nhét cô ra vào trong taxi.

"Được, vâng, anh bận rộn..." vừa nghe có công việc quan trọng, Văn Văn không dám nói thêm gì nữa.

Anh kín đáo đưa tiền cho tài xế, sau đó ghi lại biển số xe.

"Chỉ, chỉ có anh và cô Phó làm thêm giờ sao?" Văn Văn không nhận được, vẫn cẩn thận hỏi thêm một câu.

"Ừ." Mấy ngày này, anh và Phó Vĩnh Bội đều hợp tác chạy tin tức kia, sau khi anh và Văn Văn xác định quan hệ, Phó Vĩnh Bội cũng không còn làm chuyện gì quá quắt dây dưa với anh nữa, lập trường của anh vô cùng kiên định, cây ngay không sợ chết đứng, không cần phải cố tình tránh né cái gì cả.

"Vậy, vậy anh cẩn thận một chút...." Văn Văn không yên tâm ngập ngừng nói.

"Ừ."

Anh may mắn, căn bản Văn Văn không biết anh và Phó Vĩnh Bội từng nói chuyện yêu đương với nhau.

Nhìn quanh, thừa dịp bốn phía vắng lặng, tài xế cũng không có chú ý nhiều, anh cúi người hôn vào môi cô, "Buổi tối gặp lại." Bây giờ, anh thật sự cảm thấy, hai người đang yêu nhau.

"Buổi tối gặp lại." Văn Văn ngồi ở trong taxi, ngăn người ngắm nhìn bóng lưng anh xoay người vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 13

"Đây là quốc lộ nơi thứ hai tuần sau sẽ công bố danh sách những người đã chết?" Vừa đến đơn vị, Giang Diệc Hân nhận lấy tập tranh chân dung trong tay Phó Vịnh Bội, "Những tài liệu cơ mật này, làm sao cô có thể lấy được lấy được?"

Khỏe môi Phó Vịnh Bội nâng lên một nụ cười tự tin, "Tôi tự nhiên có cách của tôi, cùng hợp tác với tôi, sẽ không chịu thiệt!"

Hai tuần nay, bọn họ coi như hợp tác vui vẻ.

Giang Diệc Hân nhũn mày, cúi đầu chuyên chú nhìn một nhóm người trong danh sách.

"Sao quần áo lại nhăn thành một đồng như vậy, tối hôm qua đi làm chuyện xấu gì hả?" Phó Vịnh Bội cười khanh khách vươn tay muốn chỉnh lại cổ áo của anh.

Nhưng mà, tay của cô còn chưa chạm được chéo áo của hắn, anh đã tìm được một cái ghế làm việc ngồi xuống, anh chống tự nhiên dời đi, lập tức cách cô vào mét.

Hắn tiếp tục tập chuyên chú nhìn danh sách.

"Nói thế nào thì chúng ta cũng là chị dâu em chồng tương lai, chị dâu là tôi đây quan tâm đến cuộc sống của em chồng một chút cũng không được sao?" Phó Vịnh Bội ngồi ở trên bàn hội nghị, nụ cười không đổi.

Anh lật sang một tờ, "Tôi có bạn gái quan tâm là đủ rồi."

Sắc mặt Phó Vịnh Bội hơi khẽ biến đổi.

"Tại sao tôi cảm thấy danh sách này có cái gì đó rất không đúng? !" Nhìn xong danh sách, anh chột ngược mắt.

Bên trong ngay cả tên tuổi của Trần Kiệt cũng không có!

"Tôi vẫn nghi số người chết có hơn trăm người, nhưng mà, trong đây chỉ có bốn mươi mấy người!" Ngày đó chính mắt anh thấy được thi thể của Trần Kiệt được mang ra, tỉ mỉ tính suro qua một lượt, những thi thể anh nhìn thấy lúc ấy, khẳng định không chỉ dừng lại ở con số như vậy!

"Tôi cũng cảm thấy như vậy, bên trong bỏ qua rất nhiều người, số người chết càng thêm không đúng." Khỏe môi Phó Vịnh Bội lạnh lùng nhếch lên, "Xem ra, phía trên là có ý ‘chuyện lớn hóa nhỏ’."

"Chết nhiều người như vậy, làm sao có thể chuyện lớn hóa nhỏ? Tại sao người dân không có quyền được biết rõ sự thật? !"

"Muốn xây một cây cầu lớn, phải hao phí bao nhiêu tiền của công sức, phía trên khẳng định không muốn mở rộng phạm vi ảnh hưởng, cố ý nói dối con số."

"Gia đình của những người đã mất, trên mặt mỗi người đều là hoảng sợ cùng khổ sở! Con số nói dối như vậy cũng có nghĩa là rất nhiều gia đình không nhận được tiền bồi thường, tôi tuyệt không thể để chính quyền địa phương một tay che trời!" Trên mặt của anh đều là cứng rắn, "Bài báo này, chúng ta nhất định phải làm được, dẫn tới bên trung ương chú trọng đến, cưỡng bách mở hợp báo, cho người dân một nhìn được chân tướng cùng công bằng!"

"Nếu muốn gây ồn ào như vậy, rất nguy hiểm." Phó Vịnh Bội nhắc nhở anh.

"Nếu sợ, sao phải làm phóng viên?" Anh nhàn nhạt trào phúng nói.

"Được, vào sinh ra tử, tôi đều sẽ đi với anh!" Phó Vịnh Bội khẽ mỉm cười.

Nhưng mà, lời nói của cô không làm dậy nổi một chút xúc động nào của anh, anh chỉ bình thản nói, "Yên tâm đi, tôi sẽ không cứng đối cứng, tôi còn muốn sống thêm vài năm, không muốn chết dễ dàng như vậy!"

Đối với cô, tim của anh thật là làm từ tảng đá! Phó Vịnh Bội khẳng định lại một lần nữa.

"Bây giờ chúng ta thảo luận đối sách cho ngày mai." Về mặt cô tự nhiên.

"OK, nhưng mà, chờ một chút, tôi gọi một cuộc điện thoại trước." Anh dặn một tiếng, đến cửa phòng họp, bấm số.

"Em về đến nhà rồi sao? Ừ, vậy thì anh yên tâm... Anh cũng đến công ty rồi, tối ngày hôm qua cũng không ngủ được, tốt nhất buổi trưa em nên ngủ một giấc! Ba bốn giờ chiều anh lại gọi điện cho em, sẽ nói cho em biết, anh có về nhà ăn cơm tối không..."

"Dạ dày của em vừa tốt lên đừng ăn linh tinh gì, cũng đừng để mình đói bụng, bên trái chung cư nhà chúng ta có một quán tên là ‘Quán cơm Tiểu Bình’ đồ ăn nơi đó còn có thể..."

"Thôi, hôm nay nắng rất to, buổi trưa em đừng đi ra ngoài! Anh có quen với ông chủ nơi đó, buổi trưa anh sẽ gọi điện thoại đặt cơm cho em, em cứ

ngoan ngoãn ở nhà chờ ăn là được...."

"Không biết, mặc dù hơi gấp, nhưng mà gọi điện thoại, đặt cơm trưa cho em vẫn có thể làm được! Buổi tối nếu anh không có thời gian về nhà ăn cơm, anh đổi quán cơm khác, để bên đó đưa đồ ăn đến cho em, mùi vị của nhà đó cũng rất được...."

"Không được, không cho phép em ăn mì ăn liền!"

Anh chăm sóc cho cuộc sống của Văn Văn từng li từng tí.

Phó Vĩnh Bội ghé vào cửa phòng họp ghé lên nổi lên đồ kị đến gần như cắn đứt hàm răng.

Dặn dò xong, anh ngắt máy trở về phòng họp.

"Phát triển nhanh như vậy, hai người đã ở chung rồi sao?" Phó Vĩnh Bội nhú mày hỏi.

"Chúng ta họp đi" Anh không muốn thảo luận chuyện riêng của mình với cô.

Vừa rồi thì lộ ra gương mặt dịu dàng thân thiết nói chuyện điện thoại, bây giờ đối mặt với cô liền không còn sót lại chút gì, mang bộ dáng giải quyết công việc! Phó Vĩnh Bội nắm chặt cây bút trong tay.

"Được." Chỉ là, mấy giây sau, Phó Vĩnh Bội vẫn ưu nhã như trước.

"Cô nói người Trung Quốc sợ cái gì nhất? Hôm nay là mừng một tháng bảy, nửa tháng nữa, chính là tết Trung Nguyên rồi! Có câu, ban ngày không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa...."

"Hân, ý của anh là...." Phó Vĩnh Bội suy nghĩ sâu xa.

"Ngày mai tôi sẽ kể vài chuyện cái con trai Diệp Tiểu Thúy, đến lúc đó cô lấy ra toàn bộ video cô lấy được ra! Cuối tuần tôi sẽ bắt tay vào làm phụ trách làm chuyên đề cho ‘Tuần san thành đô’...."

Bên trong phòng họp, đều là giọng nói thảo luận công việc của hai người bọn họ.

....

Thứ tư.

Văn Văn xem báo hôm nay, ngẩn người cả ngày.

Trên trang đầu tiên của báo Báo có một tiêu đề rất kinh người: Phóng viên Giang Hân mình từng gặp quỷ ở bờ sông.

Con trai của bà Diệp nói trên báo, lúc ấy chính là phóng viên Giang Hân ký gọi điện thoại cho anh, gọi anh đến hiện trường. Bà Diệp với phóng viên Giang trước đây không qua lại, làm sao có thể quen biết? Mà phóng viên Giang theo chỉ điểm của bà Diệp, chuẩn xác chỉ ra nơi xe buýt bị gặp khó khăn khi bị lún.

Phóng viên Giang Hân tiếp tục thừa nhận, ở bờ sông từng có một con ma đập vai anh đòi máy chơi game, đó là một con ma một trạch nam, anh ta nói nick name của anh ta là “Sâu róm”, tên thật là Trần Kiệt!

Mà vừa mới công bố cho người dân danh sách những người thiệt mạng, căn bản không có người nào tên là Trần Kiệt! Báo chí trong hai ngày này, đều khí thế ngất trời viết về chuyện này, dân chúng bắt đầu hoài nghi với danh sách những người thiệt mạng.

Nghe nói, kỳ sau, ‘Tuần san Thành Đô’ sẽ công bố những tư liệu mới nhất.

Văn Văn trừng mắt, "Sâu Róm"? Ở cửa đồn cảnh sát, cô còn nhìn thấy Trần Kiệt, Văn Văn cảm thấy lông măng trên người đều dựng đứng.

"Leng keng" đúng lúc ấy thì, chuông cửa vang lên, Văn Văn vội vàng nhảy dựng lên đi mở cửa.

"Giang... Tiên sinh..." Ở cửa, nhìn thấy cái đó càng làm cho cô rợn người khinh khủng hơn, là anh hai.

Giang Thiệu Cảnh bước vào, vẫn không cời giày, trực tiếp an vị trên bàn ăn.

"Bữa trưa của tôi." anh lạnh lùng nói.

"Có, có!" Văn Văn vội vàng đến phòng bếp, bùng ra thành quả đã khổ cực chuẩn bị một buổi sáng.

Tám món ăn, cô một chút cũng không dám chậm trễ.

"Giang tiên sinh, xin mời dùng..." Văn Văn gian nan nói.

Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng liếc cô một cái, "Gọi tôi đại ca Giang hoặc trực tiếp gọi tên." Về sau mọi người có thể là người một nhà, tiên sinh tới tiên sinh đi, quá khách sáo rồi.

Do dự một lát, Văn Văn vẫn chữa lại: "Anh hai..." Cô muốn ở cùng một chỗ với Giang Diệc Hân, cho nên, cô muốn làm người nhà của anh vui lòng.

Thức ăn rất đơn giản, bởi vì những món ăn quá phức tạp, Văn Văn không dám mạo hiểm.

Giang Thiệu Cạnh anh thích ăn thịt, vừa nhìn thấy thức ăn đầy bàn, khẩu vị ít đi mấy phần.

Anh nhắc dưa, hướng về muốn thịt duy nhất.... thịt bò hầm cách thủy, anh từ từ nhai kỹ một phen, sừng sờ, lại nhai xuống.

Tìm một tờ khăn giấy, che môi lại, anh đem miếng thịt trong cổ họng khạc ra, gói lại, đặt sang một bên.

Bởi vì động tác của anh, ngay cả tim của Văn Văn cũng nhảy lên, món ăn này, không đạt, Văn Văn có phần hiểu được.

Cô vốn ngay cả bếp gas cũng không biết bật, vài ngày sau khi cô giáo dạy nấu ăn cho cô, càng thêm không khách khí chỉ ra, cô một chút xíu thiên phú phòng bếp cũng không có.

Nhưng mà, Giang Thiệu Cạnh nói đúng, nếu Giang Diệc diệc Hân là người họ Giang, tại sao cô có thể không chiến thắng được phòng bếp? Diệc Hân đối với cô rất tốt, tốt đến nỗi cô đồng ý làm bất cứ chuyện gì cho anh!

Canh rong biển trước mặt, bề ngoài thật sự không đẹp lắm, đáng về một cây rong biển lơ lửng ở phía trên trông thật sự rất ghê tởm, Giang Thiệu Cạnh trực tiếp đẩy chén canh ra.

Hắn kéo món cá hấp ở xa nhất lại.

Văn Văn chột dạ sờ sờ đôi tay giấu sau lưng của mình, hai tay của cô vì làm cá mà có vài vết thương. Nhưng mà, cho dù khổ công, thu hoạch đạt được cũng không thể so sánh với công sức bỏ ra, món ăn này bề ngoài vẫn chưa được, không giữ được đầy đủ hình dạng cá, hơn nữa, vừa mang ra khỏi nồi cô thấy có một mùi tanh khó ngửi, làm kiểu gì cũng không thể xử lý được.

Nhưng mà, rõ ràng cô có nhớ bỏ nhiều hơn một vài miếng gừng mà!

Giang Thiệu Cạnh trợn mắt nhìn đĩa cá mấy lần, nhắm mắt lại, dường như đang cố gắng kiềm chế tính tình của mình, bàn tay đẩy món ăn này ra.

Yên lặng kinh khủng, tràn ngập trong không khí, khiến Văn Văn càng khẩn trương hơn.

Món ăn cuối cùng, là hẹ xào trứng.

Giang Thiệu Cạnh nhai kỹ nuốt chậm, thỉnh thoảng một vài mảnh vỏ trứng màu trắng, bắn ra từ đôi môi lạnh lùng của anh.

Văn Văn rất muốn khóc, bởi vì lúc cô mới vừa vào bếp, tay chân quá luống cuống, đập trứng thì lại có thể để vài mảnh vỏ trứng rơi vào.

Anh dùng giọng nói vô cùng lạnh lùng hỏi: "Từ Thượng Hải đến thành phố Ôn, lái xe phải mất bao lâu, cô có biết không?"

"Năm, sáu tiếng..." Văn Văn nhẹ giọng trả lời.

Cô cũng không phải là ngu ngốc.

"Tôi bỏ xuống một ngày làm ăn, tổn thất bao nhiêu tiền bạc, cô có biết không?" Anh lại hỏi.

Cô, cô làm sao biết được vấn đề cơ mật cao cấp như vậy chứ? ! Văn Văn không dám lên tiếng.

"Sáng sớm hơn tám giờ rưỡi tôi xuất phát từ Thượng Hải, lái đến dưới lầu nhà cô đã gần hai giờ chiều, trước khi đến, tôi còn tự nói với mình, đối với cô phải khoan dung một chút, về sau trở thành người một nhà mọi người mới có thể khách khí. Cho nên trên đường cao tốc, tôi không ăn bất kì đồ ăn nào, ảnh hưởng đến khẩu vị của mình."

"..." Văn Văn da đầu tê dại.

"Nhưng mà, tôi được ăn cái gì? Thức ăn của heo còn tốt hơn đồng đồ ăn này!" Anh bùm một cái đặt đĩa xuống.

Quả thật hoàn toàn không nên lấy số lượng đè ép chất lượng! Nếu như cô là nhân viên của anh, anh trực tiếp liền kêu cô cắt!

"Hạ Vị Văn, cô thật có bản lĩnh, một bàn đồ ăn này của cô, so bác gái nấu đồ ăn cho heo trong cô nhi viện, càng khó ăn đáng sợ hơn thức ăn cháy khét!" Âm thanh của anh mới hơi giương cao một chút, Văn Văn đã bị dọa sợ đến phát run, trên thế giới này sao lại có một người đáng sợ như vậy? Thầy chủ nhiệm trước kia của cô cũng không khủng bố như anh!

Cô nhi viện?

"Anh chưa từng ở cô nhi viện, làm sao có thể nói những người bạn nhỏ phải ăn thức ăn cho heo? !" Quá si nhục người! Văn Văn không nhận được phản bác, lời nói của anh thật sự quá cay nghiệt, không chỉ có làm tổn thương lòng tự ái của cô, còn liên lụy đến những người bạn nhỏ vô tội!

Anh nhìn cô một cái, dừng một chút, lạnh giọng trả lời, "Làm sao cô biết tôi chưa từng đến đó?" Dù sao về sau mọi người có thể sẽ là người một nhà, bí mật anh đã từng là đứa trẻ bị vứt bỏ, cũng không thể lừa gạt quá lâu.

Nhưng mà, Văn Văn hiểu lầm ý hắn.

Anh là tổng giám đốc của một xí nghiệp lớn, anh đương nhiên có thể đến cô nhi viện làm từ thiện

"Tôi đã cố gắng hết sức rồi." Cực kì uể oải, Văn Văn vẫn cố lấy dũng khí thanh minh cho mình

Cố gắng?

"Thật sao? Tôi không nhìn thấy sự cố gắng của cô! Những thức ăn này, không đạt, tất cả đều không đạt." Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo tuyên bố.

Văn Văn chán nản rũ đầu xuống.

Ngay cả giáo viên cũng khuyên cô, nói cô không thích hợp nấu ăn, mau sớm nghỉ học đi, vẫn có lấy lại chút tiền học phí

"Tôi hiểu, lần sau nhất định sẽ cố gắng, sẽ không để cho anh hai lại thất vọng như vậy."

Văn Văn không nổi giận, điều này làm cho Giang Thiệu Cảnh hơi ngoài ý muốn.

Trầm mặc một chút, anh lần nữa mở miệng...

"Cô đang mặc quần áo quý quái gì trên người vậy?"

Cái gì? Văn Văn cúi đầu, hôm nay cô mặc áo phông, không cảm thấy có vấn đề gì mà

"Phẩm vị quần áo cũng thật kém! Cô đừng nói cho tôi biết, mỗi lần cô ra cửa đều diện loại trang phục này." Giang Thiệu Cảnh cay nghiệt phê bình.

Giống một em gái, căn bản không giống một phụ nữ!

Sắc mặt Văn Văn cứng đờ.

"Em trai tôi dẫn cô ra ngoài, cũng không cảm thấy mất mặt sao?" Lần thứ nhất: , anh còn tưởng là chỉ là đứng trùng hợp, lần thứ hai 2:, anh đều đã hẹn trước, cô vẫn là mặc loại trang phục không có phẩm vị này.

"Người dựa vào quần áo, phật dựa vào vàng (kiểu người đẹp vì lụa lúc tốt vì phân ý), cô tiếp tục mặc loại trang phục này, sẽ chẳng khác nào ném đi thể diện của ‘Yên thiên hạ’ của chúng tôi!" Một ngày nào đó, chủ nhân chân chính của ‘yến thiên hạ’ sẽ ra ánh sáng, nếu nữ chủ nhân tương suất ngày mặc loại trang phục này, đối với hình tượng của công ty tuyệt đối là một chuyện cười lớn!

Anh đi thẳng tới cửa, lạnh giọng ra lệnh, "Đi ra ngoài với tôi!"

....

Văn Văn cũng không biết mình làm vậy, hoàn toàn ở trong tay của anh hai kinh khủng này, giống như con rối gỗ của con nít.

"Cái váy này, chất vải mỏng manh.... như có thể nhìn xuyên qua.... Không quá phù hợp với tôi...." Văn Văn nhỏ giọng kháng nghị.

Nhưng mà, một ánh mắt của đối phương, làm cho cô im miệng.

"Không thể nào, vị tiểu thư này, cô mà mặc bộ quần áo này sẽ rất đáng yêu, cả người đều có ý vị của phụ nữ." Nhân viên bán hàng vội vàng nói.

Đến cửa hàng, Giang Thiệu Cảnh đang gọi điện thoại xử lí đơn giản một chút công việc tùy tiện ngược mắt nhìn cô một cái. anh và cô đã từng thân thiết với nhau, tự nhiên biết Hạ Vị Văn lúc chung điện, thật ra thì rất có sức hút với đàn ông.

Ý vị của người phụ nữ nhỏ, câu nịnh nọt này, làm Văn Văn ngoan ngoãn đồng ý để nhân viên bán hàng gói lại.

Giang Thiệu Cảnh dẫn cô đến đều là các cửa hàng hàng hiệu, giá tiền cũng thật khó có thể để người thường tiếp nhận được.

"Chọn nhiều hơn vài bộ quần áo, cả giày, túi cùng bộ, nhất định phải chọn cho tốt." Anh cúi đầu tiếp tục loay hoay với chiếc điện thoại di động, vẫn mang giọng nói lạnh lùng nói, "Tôi chưa bao giờ mua quần áo, giày cùng túi cho phụ nữ, là bạn gái của em trai tốt của tôi, cô có thể là ngoại lệ!" Vì yến thiên hạ, hôm nay không đáp mấy chục vạn lên người cô, anh là sẽ không từ bỏ ý đồ!

Nhân viên bán hàng vội vàng xem Văn Văn như công chúa mà phục vụ.

Cái dáng vẻ ngạo mạn như vương tử kia, khiến Văn Văn dở khóc dở cười, "Không cần, Giang đại ca, những thứ đồ này mặc dù rất đắt, nhưng mà tôi có thể tự trả được."

Văn Văn hít sâu một hơi, đối với nhân bán hàng nở một nụ cười sáng lạn, "Tiểu thư, các cô lại đề cử mấy bộ quần áo cho tôi đi!" Bà có để lại đi sản làm đồ cưới cho cô, vừa nghĩ tới mặt mũi của "Yến thiên hạ", cô nguyện ý nhận xuống cảm giác nhức nhối.

Có lợi mà không chiếm là đứa ngốc, phụ nữ không phải là nghĩ như vậy sao? Đặc biệt là đối với quần áo và túi xách! Anh đều đã nói "Thanh toán" rồi, người phụ nữ này lại có thể cự tuyệt? ! Thật là mười phần là một đứa ngốc! Giang Thiệu Cảnh cúi đầu động tác đùa nghịch điện thoại di động dừng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đương Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14

Văn Văn ở trong phòng, nhìn bài báo mới nhất.

Mấy ngày nay, bên ngoài giống như trời, các bài báo lần lượt ra lò, khiến hai chữ "Giang Hân", nhất thời bị đẩy lên đầu sóng.

Mà anh, mấy ngày gần đây cũng rất bận rộn, khó có được một ngày về sớm như hôm nay.

"Văn Văn!" Trong phòng tắm, anh gọi cô.

"Đến đây!" Văn Văn vội vàng vọt ra phòng.

"Khụ... Văn Văn, Anh... Vội vào tắm nên quên mang quần áo...." Bị nhốt rồi! Anh thật sự là mỗi khi vội liền dễ dàng dẫn đến hồ đồ!

Anh rất xấu hổ, anh bây giờ, đang trần truồng mông tròn vành vạnh, khóa thân đứng ở trong phòng tắm, ngăn cách bằng cánh cửa nói chuyện với cô.

Không thể liều lĩnh đi ra ngoài, sự kiện Ô Long ngày đó đã khắc sâu vào trong tâm trí anh rồi.

"Vâng...." lập tức hiểu được tình cảnh xấu hổ của anh, đôi tai Văn Văn N như bị phồng, vội vàng vào phòng của anh, kéo ngăn kéo tủ của anh ra.

Đồ mặc ở nhà của anh, khăn tắm.... Quần lót....

Văn Văn đang muốn đóng ngăn kéo lại thì một chút góc cạnh của chiếc hộp nhỏ màu xanh dương đậm lộ ra, Văn Văn lấy ra nhìn qua, nhất thời, như bị sét đánh, gương mặt đỏ rực.

Là một hộp ** còn chưa mở.

Văn Văn vội vàng ném hộp giấy nhỏ vào trong ngăn kéo, hai tay che gương mặt nóng rát của mình.

Từ sau khi hôn môi hôm đó, quan hệ của bọn họ ấm lên rất nhanh, trước đây mỗi buổi tối sẽ trò chuyện một lúc rồi nói chúc ngủ ngon, bây giờ biến thành mỗi tối hôn nhau trên miềm sau đó chúc ngủ ngon.

Thậm chí có nhiều lần, cũng thiếu chút nữa lau súng cướp cò....

Đang cầm quần áo của anh, Văn Văn không dám suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng chạy vọt ra khỏi phòng.

"Y phục của anh...." Không dám nhìn coi một cái, cô vội vàng đem quần áo nhét vào bên trong khe hở anh mở ra.

"Cám ơn." Giang Diệc Hân cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ, đặc biệt nhìn thấy cô ngay cả quần lót lấy giúp anh.

Mặc quần áo từ tế, anh đi ra khỏi phòng tắm, tóc vẫn vẫn còn ở nước, anh cầm khăn tắm lau lưng tung.

"Em lau giúp người...." Hai người cũng rất lúng túng, Văn Văn vội vàng tìm đường sống.

"Ừ." Anh giao khăn tắm cho cô.

Giang Diệc Hân ngồi ở trên ghế sa lon, Văn Văn cẩn thận giúp anh lau tóc.

"Tút TUT TUT" TV đang bật kênh trò chơi, trên màn hình là từng khối vuông Russia khác nhau rơi xuống dưới (trò Tetris – xếp hình ý).

Giang Diệc Hân chuyển kênh, xem tin tức.

"Sao người anh lại lạnh như vậy? Anh tắm nước lạnh?" Sờ thấy tóc anh cùng cổ anh có cảm giác man mát, Văn Văn hỏi.

"Ừ, tắm được một nửa thì đột nhiên không có nước nóng nữa."

Văn Văn nghi ngờ, sao có thể, bình nước nóng có dung lượng là 80 lít, trong phòng chỉ có bọn họ, làm sao nước nóng có thể không đủ?

"Hình như bình nước nóng bị hỏng, lúc lạnh lúc nóng, em tắm chưa? Nếu chưa, thì để anh leo lên sửa chữa." Anh ân cần.

"Em tắm rồi, để ngày mai sửa đi, buổi tối ánh sáng trong phòng tắm không đủ, trèo quá cao sẽ dễ gặp chuyện không may."

"Ừ."

"Tút TUT TUT", TV tự động chuyển kênh, lại biến thành kênh trò chơi, khối vương Russia vẫn còn rơi xuống dưới.

Văn Văn hơi sững sốt, tim đập thình thịch, Giang Diệc Hân cũng thế.

Không khí, có chút quỷ dị.

Bọn họ đột nhiên nghĩ đến, ban đầu, bọn họ ngồi ở trên ghế sofa xem một bộ phim trên kênh phim truyền hình, sau đó, anh đi tắm, cô trở về phòng lên mạng, không ai xem TV cả.

"Hình như điều khiển TV bị hỏng." Hồi lâu, Giang Diệc Hân sau khi trầm mặc liền mở miệng.

"Vâng, vâng..." Văn Văn gật đầu, nín lấy ống tay áo của anh, "Chúng ta về phòng thôi."

"Được, mười một giờ, nên đi ngủ rồi." Anh quả quyết đứng dậy, lập tức mang cô trở về phòng.

Đóng cửa phòng, Văn Văn vội vã lên giường, anh nằm thẳng tắp trên sàn, mắt mở to, anh ngẩn ngơ một hồi.

Cho đến khi cánh tay bị một người nhẹ nhàng nắm chặt, anh mới giật mình, phát hiện cả người mình cứ nhiên ra mồ hôi lạnh.

Thì ra là Văn Văn không biết bò xuống giường từ khi nào, quỳ xôm ở bên cạnh anh.

"Sao vậy?" Anh xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần của cô.

Có phải bị dọa sợ hay không? Lá gan của anh tương đối lớn, cũng không quá tin vào chuyện ma quỷ, nhưng mà, cô là cô gái nhỏ, anh chỉ sợ cô sẽ bị dọa đến hỏng.

"Lễ tình nhân vui vẻ." Nhưng mà, ai ngờ, cô lại nói ra câu này.

Đây lễ tình nhân đầu tiên bọn họ trôi qua cùng nhau, mặc dù, đêm thất tịch ở thành phố Ôn không phổ biến như lễ tình nhân của phương Tây.

"Lễ tình nhân vui vẻ." Anh thờ phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười, "Nha đầu, thật xin lỗi, mấy ngày nay bận rộn quá, không thể ở cùng em, mấy hôm rồi không nấu cơm cho em." Bạn trai là anh thật sự thất trách rồi.

Hôm nay là đêm thất tịch, anh cố ý tan việc sớm một chút, làm cho cô một bàn đồ ăn.

Cô lắc đầu một cái, ý nói không sao, cô có thể hiểu được.

"Ngủ ngon." Mặc dù nói ngủ ngon, nhưng mà, Văn Văn vẫn còn quỳ xôm bên cạnh anh, không nhúc nhích nhìn hắn, ánh mắt kia, có chút sợ, có chút lo lắng.

Hắn cười, "Lại gần đây."

Văn Văn lập tức vô cùng nghe lời tiến lên trước.

Anh vươn tay, kéo cổ cô xuống, vững vàng giữ chặt cô, giữa răng môi mặc sức trần trọc, hưởng dụng mỗi tác ngọt ngào trên đôi môi cô.

Văn Văn vẫn giống như trước, bị anh hôn đến nằm xụi lơ ở trong ngực anh.

"Nha đầu, ngủ ngon." Vừa hôn xong, buông cô ra, anh vẫn giống như trước, nói chúc ngủ ngon với cô.

Nhưng mà, tối nay rất kỳ lạ, cô cũng không vội vã ngượng ngừng rời đi, mà là, vẫn dùng đôi mắt to của cô tiếp tục nhìn hắn.

"Sao vậy?" Anh kỳ quái.

Văn Văn đột nhiên nhào vào trong ngực hắn, ôm lấy anh thật chặt.

Mấy ngày nay, những thứ viết trên bao kia làm cho cô rất lo lắng, hôm nay, cô đi qua chỗ mẹ Diệu, thay anh tính một chút, mẹ Diệu nói vận mệnh của anh cực kỳ kém, bởi vì chuyện gì cũng quẩn, cả người lúc nào cũng bị uy hiếp, vật bản nơi Di Thế muốn quẩn lấy anh đòi anh giải oan, thế lực ác độc ở giới hiện thực sẽ không bỏ qua cho anh.

Sắp tới tết Trung Nguyên, chuyện vừa xảy ra trong phòng có chút quỷ dị, mẹ Diệu nói rằng tháng bảy hàng năm năng lượng của những vật bản kia rất lớn, lá gan cô lại nhỏ, nghe những thứ này, sao có thể không vì an nguy của anh mà sợ?

Cô nói gì?

Cô ở trong lòng anh mơ hồ nói không rõ, thật vất vả anh mới nghe rõ, cô đang nói: "Anh không thể có chuyện, em muốn bảo vệ anh."

Anh không biết nên khóc hay cười, trái tim cảm động đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Anh ôm cô lên: "Nha đầu, đừng ngủ trên đất, dễ bị cảm."

Anh đem cô ôm trở về giường lần nữa, thay cô đắp chăn, đang muốn rời khỏi giường, nào biết, vạt áo bị giữ lấy.

"Em...chúng ta ngủ cùng nhau đi, đừng, đừng ngủ trên đất" Mặt Văn Văn hồng đến sắp chảy máu rồi, nhưng vẫn là đem ý muốn của mình biểu đạt rõ ràng.

Giang Diệc Hân hơi sững sốt, cô ý nhủ mày cười, "Em biết chúng ta ngủ cùng nhau, là có ý gì không?" Anh là đàn ông bình thường, không thể nào tự tìm khổ mà đắp chăn bông nói chuyện trong sáng.

Cô biết, mới vừa rồi cô thấy anh đã sớm chuẩn bị ** xong xuôi.

"Em hiểu. em thật sự rất yêu, rất giao bản thân cho anh...." Văn Văn hít một hơi, thổ lộ.

Nghe được lời thổ lộ của cô, con mắt của anh chuyển thâm.

Loại cảm giác quay cuồng trong lòng kia là cái gì? Bản thân đang bị một người ngu ngốc yêu, anh không phải động vật máu lạnh, sao có thể không cảm động cho được.

Yên lặng một lát.

Anh cong ngón trở lên, gõ mạnh vào trán cô, "Quả nhiên là ngu ngốc!" Được rồi, nói đùa xong rồi, anh nên trở về ngủ thôi.

Nhưng mà, sau khi ăn đau, vàng trán trắng nõn của cô, lập tức nổi lên vết đỏ, cô lại níu lấy tay của anh không thả, cố chấp không muốn buông ra.

Cô muốn giữ anh lại, cho dù một căn phòng, một cái giường, cô cũng không yên tâm, cô muốn giữ anh lại bên cạnh mình, ôm chặt lấy anh, mới có thể không sợ những vật bản kia sẽ quẩn lấy anh.

Cuối cùng anh cũng hiểu rõ, cô đang vô cùng nghiêm túc.

Một hồi yên lặng, anh cuối cùng cũng mở miệng, "Nghe nói lần đầu tiên của phụ nữ rất đau, em đã chuẩn bị tâm lý chưa?"

"Em chuẩn bị tốt lắm, em không sợ đau." Văn Văn dùng sức găt đầu, không tiếp tục để anh nói thêm gì nữa, ôm lấy anh, chủ động hôn sâu.

Cô muốn dùng hành động thực tế nói cho anh biết, cả người của cô cũng đã vì anh mà chuẩn bị ổn thỏa xong.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 15

Khi anh tiến vào, xông phá một tầng trở ngại, kết hợp chặt chẽ với cô, Văn Văn cảm thấy đau, thật sự rất đau! Nhưng mà, trong nháy mắt đó thân mật cực hạn làm cô cảm động, khiến đôi mắt Văn Văn nổi lên sương mù đầm lệ.

Không lúc nào rõ ràng hơn thời khắc này, cô cảm thấy mình thực sự yêu người đàn ông này

Buổi sáng lúc tỉnh lại, khoác lên trên eo cô là cánh tay trần trụi, cảm giác chân thật tồn tại, khiến gương mặt của Văn Văn treo lên một nụ cười ngọt ngào.

Văn Văn vừa mở mắt, liền thấy được gương mặt sáng sủa đầy ý nghĩa trước mắt, khỏe môi cô khó nén được nụ cười ngây ngô, đưa tay xoa xoa gương mặt bình thần của anh, cảm nhận cảm giác râu mới nhú đâm vào tay.

Loại cảm giác đó, rất thân mật, rất chân thật, rất hạnh phúc, dường như cô đã tìm đến được bậc thang lên thiên đường hạnh phúc.

Văn Văn rất cuộc hiểu rõ, tại sao trên một số sách luôn luôn viết, phụ nữ vĩnh viễn sẽ không quên được người đàn ông đầu tiên của mình, quả thật, khi lửa nóng của anh xâm lấn thân thể cô thì cô cảm thấy cả linh hồn của mình, cũng đã bị anh nắm trong lòng bàn tay.

Cả đời này cô đều khó mà quên được cái run rẩy trong nháy mắt khi kết hợp với anh kia.

Cái loại run rẩy từ thân thể đến tâm hồn, vừa đau lại ngọt lại rung động

Cả người cô, giống như kẹo kéo, xem lưng anh như thân cây, ôm chặt lấy anh.

Anh bị ôm tỉnh.

"Chào buổi sáng." Mới vừa bị đánh thức, giọng nói của anh từ từ chậm rãi, trầm thấp đặc biệt có từ tính.

"Chào buổi sáng." Âm thanh của cô mềm nhũn như bông.

"Buồn ngủ quá." Anh xoay người lại, trở tay ôm cô, kéo cô vào trong ngực một lần nữa.

Quần áo vạt đầy trên mặt đất, lúc này hai người đều cả người trần truồng, ôm nhau ở chung một chỗ không có bất kì cái gì ngăn cách, vô cùng thân mật.

Theo cái ôm này, Văn Văn vô cùng xấu hổ cảm nhận được rõ ràng, có một vật cứng đờ ở giữa chân của cô, nóng rực.

"Còn đau không?" Anh nhẹ giọng hỏi bên tai cô.

Trốn ở trong ngực của hắn, Văn Văn mặc cỡ gạt đầu cũng không phải, lắc đầu lại không được, vì vậy, trực tiếp đem đầu mình chôn sâu trong ngực anh hơn.

"Yên tâm, mặc dù bây giờ em có thể cảm thấy nơi nào đó đang ‘uy hiếp, nhưng mà, anh đảm bảo với em, bây giờ anh tuyệt đối không có ý định làm gì em nữa!" Làm ơn, anh còn chưa có sức sinh như vậy! Đối với khủng hoảng nhỏ của cô, Giang Diệc Hân bị lấy lòng đến hăng giọng cười to.

Bị anh cười nhạo, Văn Văn cả người thẹn thùng xấu hổ, mặc dù, tối ngày hôm qua toàn bộ hành trình anh đều đối với cô chậm chạp cọ sát lẫn nhau, dịu dàng đến mức tận cùng, tuyệt đối không có một chút xíu mạnh mẽ đâm tới, nhưng mà, cái loại đau đớn đó như muốn xé người thành hai nửa, đến nay da thịt nhạy cảm nơi tư mật vẫn còn in ở trong đầu của cô, cảm giác đau nhức cùng căng trương.

Văn Văn lộ đầu nhỏ ra, ngượng ngùng cười với anh.

"Cho dù nha đầu em phải biết rõ, mặc dù bây giờ thân thể anh không trong sáng, nhưng mà tâm hồn trắng tinh một mảnh, cho nên, có thể trả lời anh một vấn đề không? Rốt cuộc, còn đau nhức nữa không?" Anh hỏi lại lần nữa.

Biết anh không lấy được đáp án, chắc chắn sẽ không bỏ qua.

"Còn có một chút." Văn Văn trả lời rất bảo thủ.

"Nha đầu, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, không nên chạy linh tinh." Anh thương tiếc dịu dàng xoa bóp khuôn mặt cô.

Cả quá trình tối ngày hôm qua, anh đều cảm thấy dường như mình là hung thủ giết người, đang tàn nhẫn tiến hành tưới sống phanh thây xẻ thịt với cô.

Trải qua tối hôm qua, anh càng hiểu rõ về cô hơn, mặc dù về mặt tình cảm, phản ứng có thể chậm chạp hơn người bình thường một chút, nhưng mà, thân thể của cô đối với cảm giác đau đớn rất nhạy cảm.

"Vâng." Cô thuận theo gạt đầu.

Hai người, thân dán thân, lại ôm thêm một lúc nữa.

"Giang Diệc Hân, về sau em có thể viết về chuyện xưa của chúng ta không?" Cô đột nhiên có một loại ý nghĩ ** như vậy.

Anh nhướn mày, "Thì ra là, bạn gái của tôi còn có thể viết sách?" Anh nên nói cái gì cho phải? Chân nhân bất lộ tướng?

Văn Văn nhẹ giọng nói cho anh, thân phận khác của mình, thân phận này, cô chưa bao giờ dễ dàng nói cho bất kì ai cả, bởi vì, cô cảm thấy đây là chính là **** của cô, nhưng mà, lúc này lại không chút do dự nói cho anh biết, bởi vì, anh bây giờ đã là người thân thiết cận nhất của cô.

Sau khi nghe xong, anh xác định một chuyện, cô gái này của anh thật sự là chân nhân bất lộ tướng!

"Vây hoa hồng em nhận được chắc rất nhiều nha, nghe nói mỗi một lần xuất bản chính là hơn 20 vạn quyền trở lên." Anh bình tĩnh đến nổi lòng mày cũng

không xe dịch một phân, "Cho nên, tôi bây giờ là bị tiểu thiên hậu Khảo Lạp giới ngôn tình dùng quy tắc ngầm rồi hả? Trở thành nơi cung cấp tư liệu sống của Khảo Lạp tiểu thư? !"

Khảo Lạp không tác giả phòng phú, tốc độ của cô có thể so với rùa đen, nhưng mà, mỗi lần xuất bản lượng tiêu thụ tuyệt đối rất kinh người. anh còn cho là, Khảo Lạp nhất định là một đại mỹ nhân có khí chất, có một mái tóc đen dài phiêu dật, một tâm hồn đa sầu đa cảm, còn có một đôi mắt vắng lặng. Thì ra là, một nha đầu ngốc bên cạnh anh!

Văn Văn bị anh chọc cho dờ khóc dờ cười.

"Em viết tiểu thuyết, chưa bao giờ viết trò đùa." Cô thay mình giải thích.

Thật ra thì, không phải là không viết, mà là sẽ không.

"A, cho nên tôi sẽ không trở thành vai nam chính trong ngôn tình sắc của tiểu thiên hậu ngôn tình?" Thật ra thì, anh còn rất mong đợi, nếu như cô dám viết tiểu thuyết đòi truy, 20 vạn sách này, đại gia anh bao toàn bộ.

Anh người này miệng thật là xấu! Còn nữa, cô rõ ràng đang cùng anh thảo luận chuyện đứng đắn, thế nào đề tài lại nói về tiểu thuyết đòi truy rồi?

"Nói đi, em có thể viết về anh hay không?" Cô mong đợi.

Hiện tại lòng ngực của cô sôi trào, thật là muốn đem chuyện tình của bọn họ viết ra, nhưng mà, trước hết vẫn phải chờ cái gật đầu của anh.

Nếu cô viết về chuyện xưa của người khác, nhất định phải được sự đồng ý của người từng trải, cô cảm thấy, đây là sự tôn trọng tối thiểu giữa người với người, mặc dù cô không thông minh cho lắm, nhưng mà, đây là nguyên tắc của cô.

Hắn thận trọng suy nghĩ một chút, "Tốt, nếu như em không ghét bỏ chuyện tình của chúng ta rất bình thường không có gì thú vị, hoàn toàn không có ** kích thích, độc giả đọc xong sẽ rất muốn trả lại sách ** , hoàn toàn phá hỏng bằng hiệu tiểu thiên hậu ngôn tình của em, như vậy mà em còn không sợ, chúng ta liền cùng nhau trở thành độc được phòng bán vé đi!"

"Mới sẽ không như vậy!" Cô mềm giọng kháng nghị.

Mặc dù, chuyện xưa của bọn họ là rất bình thường, nhưng mà đối với cô mà nói là một loại kỷ niệm, đợi đến khi bọn họ đều già rồi, có thể lấy ra tí mỉ thường thức lại nụ cười từng co lúc tuổi trẻ của bọn họ.

Nụ cười của cô, thật ấm, giống như một mặt trời nhỏ ấm áp, soi sáng trái tim của anh.

Trước kia, anh vẫn cảm thấy quan niệm của mình rất sáng suốt, ít nhất, anh chưa bao giờ phải cầu mong một nửa kia của mình là nữ. Nhưng mà, thì ra là khi thật sự xảy ra, anh cũng sẽ có một loại cảm giác hư vinh thỏa mãn rất tầm thường.

Không kim được, anh cúi đầu, hôn lên mặt của cô một cái, "Nha đầu, cảm ơn em, anh phải đi làm rồi."

Nhìn qua đồng hồ báo thức trên chiếc tủ đầu giường, Văn Văn sợ hết hồn, "Oái, sắp chín giờ rồi, anh ngủ quên sẽ tới trễ mất!"

Anh cười cười, không nói nhiều, đứng dậy, xuống giường.

Thật ra thì, lúc sáu giờ anh có tỉnh một lần, nhưng mà, thấy cô ngủ rất ngon, anh không có cách nào lập tức rời đi.

Bởi vì, lần đầu tiên xảy ra quan hệ thân mật, nếu như sáng sớm tỉnh lại, jkhông thấy bóng dáng anh đâu, cô nhất định sẽ cảm thấy uất ức đúng không? !

Anh đạp chân trần trên mặt đất, mở tủ quần áo ra, lấy ra một cái quần lót mới và một cái áo phông, thoải mái ở trước mặt cô mặc vào.

"Cột trụ Kinh Thiên " vừa thô vừa hung hãn bị chôn sau vải vóc, Văn Văn bọc chắn chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, vẫn còn đang trợn mắt há mồm.

Cô rất cuộc biết, tối ngày hôm qua, tại sao rõ ràng anh rất dịu dàng, mình lại bị đau thành như vậy. Mặc dù không có cái gì so sánh, nhưng mà, ngu ngốc cũng nhìn ra được, anh.... Mới thật đúng là vị chân nhân bất lộ tướng kia....

Một bên anh vừa mặc quần áo, vừa mở điện thoại mà tối hôm qua làm tình với cô nên tắt đi.

Vừa mới mở máy một cái, tin nhắn lập tức liên diên cuồn cuộn tới không ngừng, anh mới mới vừa mặc xong quần, chuông điện thoại di động đã vang lên.

"Chuyện gì?" Bất máy, giọng nói anh nhàn nhạt hỏi.

"Giang Diệc Hân, anh có quan niệm về thời gian hay không? ! Thân là phóng viên, làm sao anh có thể tắt điện thoại di động? ! Chúng ta nói hẹn nhau ở chỗ mẹ Diệc lúc năm giờ, nhưng là bây giờ cũng đã gần chín giờ, thậm chí một chút bóng dáng của anh cũng không có!" Đối với việc anh thất ước cùng không liên lạc được, Phó Vịnh Bội rất tức giận.

"Cô xếp hàng lấy số, mấy giờ lă đến lượt chúng ta?" Anh hỏi.

"Khoảng mười giờ." Phó Vịnh Bội miễn cưỡng trả lời.

"Được, tôi nhất định sẽ tới trước mười giờ." Không cho cô bất kỳ cơ hội nói nhảm nào nữa, Giang Diệc Hân cúp máy.

Cô ở sau lưng, cùng anh, cũng yên lặng một hồi.

Anh hồi phục lại tinh thần, thấy cô vẫn nhìn theo anh như cũ, vì vậy, anh lộ ra một nụ cười tự nhiên.

"Sao vậy? Vẫn còn cảm thấy hứng thú với bộ máy của anh hay sao? Tối ngày hôm qua, không phải em đã được dùng qua hay sao? !" Anh còn đi tới, ngồi ở trước mặt cô nói chuyện tào lao.

Giang Diệc Hân, có thể bắt nạt người khác như vậy sao? Cái người này đúng là không biết xấu hổ! Văn Văn phục hồi lại tinh thần, đem gương mặt mình mang nhiệt năng của mình, chôn sâu dưới gối.

Cô càng xấu hổ như vậy, anh càng muốn bắt nạt cô. anh đem cả người cô cùng với cái chân ôm ở giữa hai chân, để cho "Cột trụ Kinh Thiên" vẫn còn rất hung hãn của bản thân, cách vài vốc từ từ cọ sát lẫn nhau, treu đùa cô.

Mà cô, hoàn toàn mang một bộ dáng sắp té xỉu.

Giọng điệu của anh vẫn bình thản như trước, "Bây giờ anh mới phát hiện ra, , sau khi lên giường với em cũng một loại phúc lợi."

"Cái... Phúc, phúc lợi gì?" Bị anh bắt nạt, Văn Văn cảm thấy mình sắp trúng gió rồi.

Chỗ tốt gì? Có người thương, có người thích, buổi tối có người làm ấm chăn? Văn Văn ngốc nghếch đáng yêu vô cùng muốn biết đáp án.

Anh cong ngón tay, nặng nề bắn ra, trán của cô lại bị công kích.

"Anh có thể coi nơi này là nhà, không cần giả bộ lịch sự trước mặt em, muốn trần truồng chạy trong phòng liền trần truồng chạy trong phòng, muốn ngủ khóa thân liền ngủ khóa thân!" Cái chỗ tốt này, ngay hạnh phúc tịw do tự tại của anh cuối cùng cũng đến!

"Anh..." Văn Văn dờ khóc dờ cười, rất muốn mắng anh là biến thái.

Nhưng mà, anh nói có thể đem nơi này trở thành gia đình? Một câu nói thuận miệng của anh, làm cho Văn Văn vô cùng hứng phấn.

"Anh đi đánh răng rửa mặt trước !" trạng thái của cô hôm nay không được, không tiếp tục bắt nạt cô nữa, anh đem cô thả lại giường, mò cái quần lót của mình bên gối đầu, anh liền chuẩn bị đều mang đi phòng tắm giặt đi.

Nhưng mà, quần lót của anh, bị một cái tay nhỏ níu lấy.

"Em... Để em giặt..." Văn Văn đỏ mặt yêu cầu.

"Để làm gì, anh cũng không phải là gãy tay gãy chân, cần em phục vụ." Anh nhú mồm.

"Không phải, em... em muốn giặt cho anh..." Văn Văn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Anh tiếp tục nhú mồm.

"Đây, đây coi như là chỗ tốt của em, phúc lợi, được không? !" Nói xong, cô quả thật muốn chui chuồng chó cho rồi.

Nhưng mà, cô sẽ không buông tha phúc lợi này sau khi quan hệ của hai người thăng cấp.

Cô muốn giặt quần áo cho anh, thật là rất muốn rất muốn.

"Em..." Anh muốn mắng cô thật không có chí khí, nhưng mà, cũng là bắt đắc dĩ cưng chiều xoa xoa tóc của cô.

Anh được cô yêu, cô yêu, rất rõ ràng, rất ngu ngốc.

Mắt thấy đáy mắt sẽ toát ra một loại cảm động mắt mờ thì anh xoay người, lập tức đến phòng tắm.

Tắc rửa xong, anh chuẩn bị đi làm, cô cũng đã mặc xong quần áo, đang chịu đựng cảm giác khó chịu ở chỗ xấu hổ kia, dọn dẹp phòng của hắn.

"Văn Văn." Anh gọi tên cô.

Văn Văn vội vàng quay đầu lại.

"Trước khi đi làm, anh có câu nhất định phải nói cho em biết." Anh ập a ập ứng, một bộ dáng vô cùng thẹn thùng.

Hai mắt Văn Văn tỏa sáng, là ba chữ kia sao?

Văn Văn trở nên kích động.

"Đó chính là...." Anh lấy dũng khí nói thẳng cho cô biết....

"Hôm nay em nhất định đừng ra khỏi cửa, bởi vì, bây giờ bộ dáng em đi giống như chim cánh cụt, người có mắt đều nhìn ra được, tối hôm qua chúng ta đã làm chuyện xấu gì." Ném lại một câu, anh nhanh chóng đi ra khỏi cửa.

Văn Văn không đợi được ba chữ kia, ánh mắt đăm đăm, thật vất vả, mới hiểu được mình lại bị bắt nạt.

"Giang Diệc Hân, anh thật sự rất đáng ghét, cực kỳ quá đáng!" Văn Văn cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười lại mắt mếu.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16

Lúc Giang Diệc Hân chạy tới chỗ mẹ Diệp, Phó Vịnh Bội đã đứng chờ ở cửa từ sớm.

"Anh đang làm gì vậy, tôi chưa bao giờ thấy anh lại không có chút quan niệm về thời gian như vậy!" Một thân một mình đứng chờ từ bốn giờ sáng tới bây giờ, cô cực kỳ khó chịu.

Vốn nghĩ, mấy giờ đứng xếp hàng này, hai người có thể xúc tiến vấn đề một chút tình cảm, cởi bỏ một chút không thoải mái, nào biết, anh lại có thể thả chim bồ câu cho cô! (Gần giống như cho leo cây ý.)

Thật sự là đủ rồi, bọn họ yêu nhau bảy năm, mỗi một lần chỉ cần ước giao cẩn thận, anh một lần cũng không từng đến trễ qua, bây giờ lại có thể để cho một mình cô đứng chờ những năm, sáu tiếng!

"Chẳng lẽ là đắm chìm trong hương thơm dịu dàng, ngay cả công việc cũng không để ý rồi hả?" Cái giả thiết này, Phó Vịnh Bội cố ý trêu chọc, khoe môi nở nụ cười lại rất cứng ngắc.

"Xin lỗi." Anh nhún vai một cái, không giải thích cũng không cãi lại, thái độ xin lỗi coi như thành khẩn, chỉ là đối với chuyện riêng của mình thì không hề đề cập tới.

Bởi vì, bọn họ bây giờ là cộng sự, hành vi tắt điện thoại di động, quả thật có chút sai, nhưng mà nếu để cho anh làm lại một lần, anh vẫn sẽ không chút do dự.

Thái độ của anh, khiến Phó Vịnh Bội rốt cuộc không nói lên lời, vừa lúc đến phiên dãy số của bọn họ.

"Phóng viên Giang, là cậu à." Anh bước vào ngồi trên ghế dài đối diện mẹ Diệp, ngay lập tức đã bị nhận ra.

Anh khẽ mỉm cười với mẹ Diệp, thái độ lần này khiêm tốn thành khẩn hơn rất nhiều.

"Phóng viên Giang, không phải ta đã nói với cậu, lần sau không cần trở lại chỗ này của ta nữa sao?!" Mặc dù nói như vậy, nhưng thái độ của mẹ Diệp đối với anh vẫn rất hòa thuận, "Khí đen trên trán cậu không có tăng thêm, có phải chất lượng giấc ngủ mấy buổi tối gần đây rất tốt hay không?"

Anh hơi run sợ, "À, vâng."

"Bạn gái của cậu rất săn sóc, rất thích cậu, vì cậu, cô ấy đã tới nơi này tìm ta mấy lần. Cậu bây giờ ngủ được là do dưới gối có một tấm bùa, đó là do cô ấy xin từ nơi này của ta...." Mẹ Diệp nhìn anh một cái, cố làm ra vẻ thần thần bí bí, "Ta nói với cô ấy, tấm bùa này rất lợi hại, nhưng mà không thể để cho cậu biết được, nếu như ngộ nhỡ nói cho cậu, lập tức sẽ mất đi hiệu lực."

Anh kinh ngạc.

"Không hỏi cô ấy đã thả bùa gì ở dưới gối của cậu hay sao?"

"Không phải là bùa dễ ngủ à?!" Anh không hiểu hỏi ngược lại.

Đối với phản ứng anh, mẹ Diệp cười hài lòng, "Đúng, là bùa dễ ngủ, không để cho ác quỷ quấy nhiễu giấc mơ."

Mỗi người đều hoặc nhiều hoặc ít có chút bệnh đa nghi, cô ấy cố ý làm một điều xúi quẩy như vậy, sẽ làm cho đàn ông cho rằng người yêu hạ cố độc tình yêu vào mình, ngay tức khắc sẽ chia tay, nhưng mà vị phóng viên Giang này hoàn toàn không hỏi nhiều, xem ra, đối với bạn gái vô cùng tin tưởng.

"Bạn gái của cậu huê chất lan tâm, là kiểu người thích hợp để lấy về nhà..., phải biết quý trọng." Mẹ Diệp cười nói.

"Vâng." Anh không phản bác.

Phó Vịnh Bội bên cạnh cũng nữa không nghe nổi nữa, "Mẹ Diệp, hôm nay chúng tôi tới, là muốn nhờ ngài giúp một chuyện."

"Nói đi." Lúc ánh mắt chuyển sang Phó Vịnh Bội, vẻ mặt của mẹ Diệp lạnh nhạt đi rất nhiều.

"Chúng tôi muốn mời ngài tham dự sự kiện vào buổi tối ngày mười bốn tháng bảy âm lịch của "Tuần san Thành Đô", vì những người gặp sự cố xe buýt ở quảng trường XX cử hành lễ truy điệu." Phó Vịnh Bội tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Không chỉ có rất nhiều truyền thông sẽ chú ý đến lễ truy điệu lần này, mà còn có rất nhiều người dân ghi danh tình nguyện tham gia."

"Tòa soạn của các người cùng Đài Truyền Hình đã cùng với cục điện lực của địa phương dàn xếp xong, lúc đồng hồ chỉ đúng 12 giờ, toàn bộ đèn ở hai bên quảng trường đều sẽ tắt, cả quảng trường rơi vào một biển nến, sẽ có vô số đèn Khổng Minh bay lên trời, nghênh đón tết Trung Nguyên, cầu mong cho đám vong linh yên nghỉ..." Mẹ Diệp lại có thể chậm rãi nói ra chi tiết kế hoạch của bọn họ.

Phó Vịnh Bội cùng Giang Diệc Hân đều có chút dự liệu.

"Suy nghĩ của các người rất tốt, nhưng mà các người có lòng tin đến lúc đó ngộ nhờ hiện trường hỗn loạn, có thể dàn xếp được tình cảnh đó?" Mẹ Diệp hỏi ngược lại.

"Lễ truy điệu lần này, chúng tôi sẽ sắp xếp phù hợp, giữa truyền thông phối hợp lẫn nhau, hiện trường đảm bảo sẽ không hỗn loạn." Phó Vịnh Bội trả lời.

"Con người thì mấy người có thể quản lý tốt, còn mấy thứ kia thì sao? Thời điểm vô số đám vong linh đi tới quảng trường, đến lúc đó nếu như cả quảng trường lay động, giữa người với người đột nhiên bắt đầu ác đấu, đánh nhau, thậm chí phá hoại, các người có lòng tin, có thể dàn xếp được trường hợp dòi núi lấp biển?" Mẹ Diệp không khách sáo nói, "Điểm xuất phát của các người thật sự rất tốt, nhưng mà, kết cục không nhất định tốt đẹp như trong tưởng tượng của mấy người, dù sao, Vong Linh cũng có phân biệt thiện ác, cũng giống như nhân loại vậy, rất nhiều Vong Linh căn bản không thể giảng đạo lý! Đến lúc đó gặp những Vong Linh dây dưa gây khó khăn, nên làm cái gì?"

Mẹ Diệp nói, khiến người luôn luôn không tin quỷ thần như Phó Vịnh Bội cũng thấy được sự đe dọa.

Nhưng mà...

"Mẹ Diệp, cho nên chúng tôi mới đến đây để mời ngài." Thái độ của Giang Diệc Hân rất khiêm tốn, "Chúng tôi không vì tư, không vì lợi lộc, chúng tôi chỉ hi vọng có thể khiến nhiều người dân chú ý tới sự cố cầu Đại Kiều hơn, khiến chính phủ có thể đề mắt tới, cho ra một phương án giải quyết tốt nhất, mà không phải qua quýt che mắt người dân."

Lời của anh, khiến cho mẹ Diệp nghĩ sâu xa một lúc lâu, cuối cùng đồng ý, "Được, đến lúc đó ta sẽ đi, ta sẽ dẫn con rể tương lai của ta đến." Con rể tương lai của mẹ Diệp là dương nam, chỉ cần anh ta đang ở trên mặt đất, ánh sáng sẽ bắn ra bốn phía, đối với trường hợp ngộ nhờ mất không chế thì tương đối có lợi.

Chuyến đi mời mẹ Diệp lần này, thuận lợi ngoài dự kiến.

Lúc đứng dậy cáo từ, Giang Diệc Hân đột nhiên lấy ra một máy chơi game từ trong túi xách trên vai của mình ra, "Mẹ Diệp, tôi muốn thỉnh giáo một chuyện, về vật này, tôi nên đốt cho Trần Kiệt kiểu gì?" Là trực tiếp thiêu trong chậu sao?

"Ta cho là cậu không tin những thứ này." Nghe vậy, mẹ Diệp vui vẻ.

"Thà tin là có, không thể tin là không, không phải sao? !" Bây giờ không phải là vấn đề anh tin hay không, mà là anh có một người bạn gái rất tin điều này, đã như vậy, anh hy vọng có thể vì Văn Văn cầu một cái an lòng.

"Không phải trực tiếp thiêu." Mẹ Diệp lắc đầu, "Phải làm một cái gói vô cùng đặc biệt, để máy chơi game ở bên trong, tuyền định một canh giờ, niệm kinh, làm tiếp một hồi cách thức tiêu chuẩn sau đó mới mang đi thiêu, như vậy Vong Linh mới có thể nhận được."

"Mẹ Diệp này, tôi có thể đem chuyện này nhờ ngài giúp được không?" Anh lập tức nói.

Phó Vịnh Bội kinh ngạc quan sát anh.

"Có thể, nhưng mà, ta thu lệ phí rất cao, so với giá trị máy chơi game của cậu còn cao hơn rất nhiều." Mẹ Diệp cố ý nói.

"Không thành vấn đề." Anh đồng ý một tiếng.

...

Gần tới tan việc, trên đường đưa anh về nhà, Phó Vịnh Bội thật sự không nhịn được.

"Anh tìm mẹ Diệp đốt máy chơi game cho Trần Kiệt, là việc có chuẩn bị từ trước, viết thêm một đoạn chuyên đề?"

Anh yên lặng, "Tôi làm bất cứ chuyện gì, không nhất định đều liên quan đến công việc."

"Chẳng lẽ anh thật sự tin những thứ hoang đường này?" Phó Vịnh Bội cảm thấy không thể tin được.

"Tôi mặc kệ cái gì mà hoang đường hay không hoang đường, tôi chỉ hi vọng trong nhà sẽ không xảy những chuyện Ô Long như TV tự động chuyển kênh, lúc tắm đột nhiên nước nóng không chảy ra nữa." Bất luận có phải tên Sâu Róm kia đang quấy rối hay không, với anh thì không có vấn đề, nhưng mà hù dọa Văn Văn thì một chút cũng không hay ho gì cả.

"TV tự động đổi kênh, lúc tắm đột nhiên không có nước nóng? Những việc này, anh nên gọi thợ đến nhà sửa chữa, chứ không phải tốn hơn mấy ngàn đi làm mấy chuyện linh tinh!" Phó Vịnh Bội rất không đồng ý.

"Phó Vịnh Bội, cô quản quá nhiều rồi." Anh nhân nhạ nói.

Phó Vịnh Bội bị câu nói của anh chặn ngang họng.

Lúc xe của cô dừng lại dưới khu nhà anh, cô nhắc nhở anh, "Buổi tối chúng ta còn rất nhiều công việc phải bận rộn!"

Anh nhìn đồng hồ trên tay, "Tôi hiểu, bây giờ là năm giờ rưỡi chiều, chúng ta bây giờ tối gấp lại." Còn hơn một tiếng nữa, trước tiên anh cần phải về nhà thăm Văn Văn một chút, xác định thân thể của cô bây giờ ra sao, có còn đau nhức giống buổi sáng hay không.

"Anh thật đúng là hiếu tử, bạn trai nhị thập tứ hiếu." Phó Vịnh Bội vô cùng không có tư vị mà châm biếm anh.

Anh không có hứng thú nói linh tinh với cô, mở cửa xe, đi thẳng xuống xe.

"Giang Diệc Hân, chẳng lẽ anh đối với cô gái nhỏ kia thật sự nghiêm túc sao?" Phó Vịnh Bội có chút hốt hoảng.

"Phó Vịnh Bội, cô thật sự quản quá nhiều rồi!" Giang Diệc Hân nhìn cô một cái, vẻ mặt hơi lạnh nhạt.

"Giang Diệc Hân, dù sao chỉ có một tiếng rưỡi, mời tôi lên nhà ngồi một chút đi!" Phó Vịnh Bội rất thông minh, không hỏi thêm nữa, chỉ là vội vàng xuống xe đuổi theo.

"Bất tiện." Anh từ chối.

"Sao lại bất tiện rồi hả? Tôi cũng sẽ không nói lung tung với bạn gái anh, tôi chỉ là muốn làm quen với cô ấy một chút mà thôi!" Hành vi đem bạn gái nhỏ của mình giấu kín của anh, thật làm cho người khác rất dễ chịu.

"Không cần thiết." Thái độ của anh rất kiên quyết.

Phó Vịnh Bội không cam lòng, tiếp tục đuổi theo, nào biết, trong chung cư vừa lúc có một chiếc xe lái ra, đúng lúc sắp đụng tới.

"Cẩn thận!" Giang Diệc Hân vội vàng kéo cô một cái, Phó Vịnh Bội thuận thế ngã xuống, ngã vào trong lòng anh.

"Ồi, chân của tôi!" Cô kêu đau.

"Sao rồi?" Giang Diệc Hân hơi nhíu mày, đỡ cô.

"Hình như bị trật rồi." Ngũ quan Phó Vịnh Bội nhíu thành một đoàn, đáng vẻ dường như rất đau.

Giang Diệc Hân đang muốn đỡ cô đến ghế ngồi bên cạnh, vừa mới đi vài bước, bước chân của anh liền ngừng lại, lập tức đẩy đôi tay của Phó Vịnh Bội đang quấn ở thắt lưng anh ra.

"Văn Văn, sao em lại ở đây?"

Bạn gái của anh, đang ngây ngốc đứng ở giữa cửa lớn, yên lặng nhìn bọn họ.

"Em thấy trong nhà không còn coca, cho nên xuống lầu mua." Yên lặng một lát, Văn Văn giải thích cho anh.

Anh rất thích uống coca ướp lạnh, mỗi lần về nhà đều muốn uống một lon, mới vừa rồi cô mở tủ lạnh thì phát hiện không còn, vội vàng xuống lầu, không ngờ, vừa lúc nhìn thấy một màn này.

"Chân của cô ấy bị trật rồi." Giang Diệc Hân cũng giải thích với Văn Văn.

Sao anh lại có thể xui xẻo như vậy? Ngay cả chính anh cũng cảm thấy, mới vừa rồi Phó Vịnh Bội ngã thật là đúng dịp, mà anh lại đỡ quá thuận tay.

"Em thấy được." Nét mặt Văn Văn vẫn rất bình tĩnh, cô bước tới chỗ Phó Vịnh Bội, "Phó tiểu thư, chân của cô còn tốt đó chứ?"

"Bị trật rồi, có thể phải đến nhà hai người cõng giày nghỉ ngơi! Hai người không ngại mời tôi ăn cơm tối chứ?" Phó Vịnh Bội nở một nụ cười tự nhiên.

"Vậy anh đỡ Phó tiểu thư lên nhà đi, em đến quán ăn gần đây mua vài món ăn về nữa?" Văn Văn ngược mắt, ôn hòa hỏi anh.

Mua món ăn gì chứ! Chính thân thể cô cũng rất không thoải mái!

"Ba người chúng ta đến quán thịt nướng Hàn Quốc đối diện ăn cơm tối đi!" Giang Diệc Hân quả quyết quyết định.

Cởi giày nghỉ ngơi? Quán thịt nướng Hàn Quốc, cũng được thôi!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17

Quán thịt nướng Hàn Quốc ở đối diện cửa trung cư của bọn họ, đi bộ chỉ mất ba phút.

Gương mặt Phó Vịnh Bội buồn bực, bởi vì mình đang bị Văn Văn cẩn thận từng li từng tí đỡ, mà Giang Diệc Hân đi bên cạnh Văn Văn, bày ra dáng vẻ ông chủ, khiến cho Phó Vịnh Bội ngay cả vật áo anh cũng không sờ tới.

Gian phòng trong quán thịt nướng Hàn Quốc này là một căn phòng nhỏ độc lập, cảnh vật xung quanh rất tốt, trang hoàng tương đối có phong tình của nước khác.

Phó Vịnh Bội cởi giày cao gót nhỏ dài ra, thói quen liền muốn đi tới bên cạnh Giang Diệc Hân.

"Văn Văn." Nhưng mà Giang Diệc Hân lại ngoắc ngoắc tay Văn Văn, hướng cô vồ vồ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Văn Văn vội vàng đi tới, cùng anh vai kề vai ngồi chung một chỗ, còn Phó Vịnh Bội thì cô đơn chiếc bóng.

Rất khách sáo cùng lễ phép, Giang Diệc Hân đem một quyển thực đơn đưa cho Phó Vịnh Bội trước, "Cô xem muốn ăn cái gì trước đi."

Phó Vịnh Bội mỉm cười, tao nhã lật thực đơn.

"Còn em, nha đầu, em muốn ăn cái gì?" Giang Diệc Hân ôm lấy Văn Văn, lười biếng đem cằm mình đặt trên đầu vai Văn Văn, nhẹ giọng hỏi cô.

Tư thế thân mật này, rõ ràng là nam nữ đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt.

Tốc độ lật thực đơn của Phó Vịnh Bội, chậm dần, một tờ dừng lại thật lâu.

Văn Văn đỏ mặt, mặc anh giống như không có xương dựa vào người mình, lật thực đơn, "Muốn ăn chuỗi tiêu hầm đường, còn nữa, món này nhìn có vẻ ngon...." Cô chỉ chỉ phan cát ngành.

"Em không ăn được cay!" Nha đầu này một chút cay cũng không thể ăn, mỗi lần trong thức ăn có chút hạt tiêu, cô cũng sẽ bị cay đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Ăn chút gì đó no bụng trước, hôm nay em cần phải bổ sung nguyên khí." Anh dùng giọng nói chỉ có hai người có thể nghe được, nhỏ giọng giao phó.

Hừ hừ, cô hiểu.

"Được, vậy thì ăn thịt bò đi." Cô đối với anh từ trước đến giờ đều nói gì nghe nấy.

Anh gọi nhân viên phục vụ, ngược mắt, Phó Vịnh Bội đang dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn anh.

"Cô muốn ăn cái gì?" Đối mặt với Phó Vịnh Bội, âm điệu của anh liền phai nhạt mấy phần.

"Làm gì mà phải giả bộ xa lạ như vậy, quá không hiền hậu rồi? Tôi thích ăn cái gì, không phải anh rõ ràng nhất sao?" Phó Vịnh Bội khẽ mỉm cười.

Nghe vậy, Giang Diệc Hân cùng Văn Văn cũng cứng đờ.

Văn Văn lập tức cúi đầu, tiếp tục lật tới lật lui thực đơn, giả bộ rất chuyên tâm xem thức ăn, dáng vẻ như không chú ý nhiều.

Nụ cười trên mặt Giang Diệc Hân, dần dần biến mất, anh dùng ánh mắt cảnh cáo Phó Vịnh Bội.

Nào biết, Phó Vịnh Bội không chịu đe dọa, cô ưu nhã mỉm cười, đối với Văn Văn nói: " Xin chào, chị nghĩ, em biết chị là ai chứ?"

Hai tay của Văn Văn, ở dưới đáy bàn run lên, lúc nâng đôi mắt lên thì cô trở về nụ cười lễ phép, "Em biết, ngày đó trong phòng bệnh từng thấy, chị là chị dâu tương lai của Diệc Hân." Lần đầu tiên cô đối mặt với loại tình trạng này, không biết nên làm gì, nhưng mà, Văn Văn khẳng định, trước mặt tình yêu, cô không cho phép mình làm một Văn Văn mềm yếu sợ phiền phức.

Chị dâu tương lai, mấy chữ này, chân thành lại không chút hoài nghi từ miệng đối phương nói ra, khiến cho khóe mắt Phó Vịnh Bội giật giật.

"Thật ra thì, chị cùng Diệc Hân biết nhau rất sớm, so với anh trai anh ấy còn sớm hơn đây, bọn chị còn cùng tốt nghiệp trong một trường, cùng một khóa...." Phó Vịnh Bội duy trì nụ cười, cố ý nói bóng nói gió.

"Phó Vịnh Bội, có phải cô thích ăn cơm trộn nôi đá? !" Giang Diệc Hân ngắt lời cô, giọng điệu nói chuyện của anh vẫn ôn hòa như cũ, mặt mang theo nụ cười, chỉ có ánh mắt, để lộ ra không vui rõ ràng.

"Đúng rồi, tôi biết ngay trí nhớ của anh rất tốt, còn nhớ rõ tôi thích ăn nhất là cơm trộn nôi!" Giọng điệu Phó Vịnh Bội nhẹ nhàng.

Văn Văn mất hồn, đột nhiên có một loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Một người đàn ông còn nhớ rõ một người phụ nữ khác thích cái gì, điều này đại biểu cái gì? Đơn giản chỉ là trí nhớ quá tốt? Văn Văn không có cách nào xác định.

"Một phần cơm trộn nôi đá." Giang Diệc Hân trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ.

Trong lúc chờ món ăn, Phó Vịnh Bội một mực cùng Giang Diệc Hân tán gẫu chuyện lý thú ở trường học, Giang Diệc Hân câu được câu không ứng phó.

"Ồ trong xã đoàn của chúng ta khi đó không phải có một con khi gầy da bọc xương sao? Anh biết bây giờ anh ta đang làm cái không? Nghe nói bây giờ anh ta lại có thể mở một công tyw là ông chủ!"

"A, thật sao?"

"Đúng rồi, bạn cùng phòng trước kia của anh, mấy ngày trước còn chào hỏi trên QQ với tôi!"

"Tôi cũng đã lâu không liên lạc với cậu ấy rồi."

"Có muốn bây giờ tôi gọi điện thoại cho cậu ấy không?"

"Không cần."

Văn Văn ngồi một bên, có một loại cảm giác căn bản không cách nào tham gia đề tài của bọn họ, cô chỉ có thể một mực chờ đợi.

"Văn Văn." Phó Vịnh Bội gọi cô.

Văn Văn vội vàng phục hồi tinh thần lại.

"Chị có thể giống Diệc Hân gọi em là Văn Văn không?" Thái độ trên mặt Phó Vịnh Bội rất thân mật, "Tình cảm của chị với Diệc Hân rất tốt, giống như...."

Phó Vịnh Bội ý vị sâu xa nhìn Giang Diệc Hân một cái, giống như nghĩ nên dùng từ gì mới thích hợp.

Mặt Giang Diệc Hân không thay đổi nhìn cô.

"Chị với Diệc Hân, giống như bạn thân vậy!" Phó Vịnh Bội rốt cuộc nhẹ nhàng nói xong, cũng hướng Giang Diệc Hân vô tội nháy mắt, cố ý lại hỏi thêm một câu: "Diệc Hân, anh nói có đúng không?"

Giang Diệc Hân nhìn về phía cô, tròng mắt lóe lên một cái, cuối cùng vẫn nhanh chóng trả lời: "Đúng vậy."

"Xem đi, Văn Văn, tình cảm của chị với Diệc Hân rất tốt, không chỉ là bạn tốt, sau này còn là thông gia thân càng thêm thân, cho nên, cho nên em cũng phải xem chị như chị gái mà đối đãi đấy...!"

"Dạ." Văn Văn miễn cưỡng cười cười.

Gọn sóng giữa bọn họ, thật ra thì Văn Văn đều thấy ở trong mắt, nhưng mà, cô một câu cũng nói nhiều.

"Văn Văn còn em, học ngành gì, tốt nghiệp trường gì?" Phó Vịnh Bội một bộ rất muốn cùng cô làm chị em, bộ dáng thân thiết.

Cái vấn đề này, khiến cho Giang Diệc Hân hơi cương.

Văn Văn dường như từng nhắc tới, hai người bọn họ cũng là bạn học, lần đầu tiên gặp mặt, cô liền nhận ra anh.

Trước, anh vẫn không có để ý nhiều chuyện này, nhưng là, hiện tại, anh không thể không có chút băng bó nhưng.

"Em cũng là tốt nghiệp ở trường đại học truyền thống Thượng Hải.... em là khóa bốn hệ tiếng Trung...." Văn Văn dùng giọng nói rất nhẹ trả lời.

"Thì ra là học muội à!" Phó Vịnh Bội than vãn kinh ngạc, đầu hỏi tới, "Vậy em và Diệc Hân trước đây ở trường học liền quen biết sao?"

Giang Diệc Hân nhìn chăm chú vào Văn Văn.

"Gặp, từng gặp, nhưng không quen biết...." Văn Văn rất hồi hộp, bởi vì, cô rõ ràng, lúc này mỗi một câu nói của mình, đều rất dễ nói sai, đều rất dễ gãi vào bẫy của đối phương.

Không hiểu, Văn Văn cực kì không thích Phó Vịnh Bội.

Lúc học đại học, cô đối với Phó Vịnh Bội ngoại trừ hâm mộ, cũng không có cảm xúc gì khác, nhưng mà bây giờ, Văn Văn biết mình để ý.

Cô để ý, bạn gái trước của anh cố ý ở trước mặt cô nói tình cảm của bọn họ tốt bao nhiêu, thời đại học hai người như thế nào, như thế nào, cho dù, khoác áo khoác tình bạn lên người.

Là bởi vì tối ngày hôm qua quan hệ của hai người bọn họ tiến thêm một bước, cho nên, mình mới trở nên hẹp hòi như vậy sao? Văn Văn vẫn cho là mình không phải là một người phụ nữ nhỏ nhen, nhưng mà ở trước mặt tình yêu, cô cũng nhảm.

"Gặp qua nhưng không quen biết, có ý gì đây?" Gương mặt Phó Vịnh Bội cảm thấy rất hứng thú.

"Trước kia anh ấy chơi bóng, đụng vào em...." Văn Văn thẳng thắn.

Trước kia anh chơi bóng đã từng đánh ngã cô? Chuyện như vậy mặc dù không thường xảy ra, nhưng cũng không phải lần một lần hai, Giang Diệc Hân kiểu gì cũng không nhớ nổi lúc mình học đại học từng có một nhân vật như Văn Văn tồn tại.

"Xem ra, hai người thật sự có duyên phận!" Phó Vịnh Bội cười mỉa, "Còn chị, học muội, em biết chị không? Chị hồi học đại học cũng rất nổi danh đấy!" Cô cố ý thử dò xét.

Không khí một hồi đông cứng, con mắt tối đen của Giang Diệc Hân lóe lên một cái.

Văn Văn dừng một chút, trầm tư một hai phút, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, "Em rất trạch (Trạch nữ), lúc học đại học, tính tình hơi hướng nội, bạn học cùng lớp em cũng không biết nhiều người, làm sao có thể biết đám học tỷ khác hệ trong trường? !"

Một câu nói, khiến cả người Giang Diệc Hân thờ phào nhẹ nhõm.

Anh không muốn cho Văn Văn biết, anh đã từng cùng Phó Vịnh Bội yêu nhau, nếu để cho Văn Văn biết được, tình huống sợ rằng sẽ phức tạp hơn rất nhiều. Hôn sự của Phó Vịnh Bội và anh hai, mặc dù chữ Bát (八) còn không chưa chồng đặt lên, nhưng mà cũng không khó bảo đảm về sau có thể sẽ trở thành người một nhà.

Về sau coi như không có liên lạc, nhưng mà ngày lễ ngày tết, nhất định sẽ gặp mặt, Văn Văn rất đơn thuần, rất nhiều chuyện không ứng phó được, anh không hy vọng đem mọi chuyện phức tạp hóa lên, sẽ làm cô trở nên khó chịu.

Văn Văn nói không biết cô, điều này làm cho Phó Vịnh Bội rất thất vọng.

Ăn cơm mất hơn một tiếng đồng hồ, Phó Vịnh Bội nói chuyện không ngừng, Văn Văn trong lòng ngù ị tạp trần, chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười ứng đối.

Lúc tính tiền, Giang Diệc Hân kinh ngạc phát hiện....

"Nha đầu, em ăn linh tinh nhiều quá."

Bất tri bất giác, trước mặt cô lại có nhiều đĩa không như vậy.

"Đồ ăn của nhà hàng này rất ngon." Văn Văn lộ ra nụ cười ôn hòa.

"Ăn quá nhiều sẽ bở bụng đấy, thích ăn thì sau này anh sẽ lại dẫn em đến đây ." Anh khom ngón tay cầm bàn tay nhỏ bé của cô.

Đồ ăn quán này rất ngon? Không biết nữa. Bởi vì, tối nay anh thật sự không có khẩu vị gì, nhưng mà, nhìn thấy cô ăn nhiều như vậy, cho nên đại biểu tâm tình coi như vui vẻ chứ? Văn Văn bộ dạng đơn thuần, để cho tâm tình anh cũng chuyển tốt lên rất nhiều.

Lần đầu tiên, anh cảm thấy may mắn là Văn Văn tương đối ngốc.

"Diệc Hân, buổi tối chúng ta còn làm việc." Phó Vịnh Bội ngăn bọn họ đang định rời đi lại.

"Không phải chân có vết thương sao? Cô về nhà nghỉ ngơi, công việc phía sau tự tôi sẽ sắp xếp." Giang Diệc Hân âm thanh nhạt nói.

Cho nên, tối nay cô không thể ở cùng với anh? Phó Vịnh Bội trầm buồn, nhưng mà, không biểu hiện ra.

"Vết thương ở chân của tôi, không thể lái xe, anh phải có đưa tôi về nhà chứ? !" Phong độ này, anh vẫn có chứ?

Giang Diệc Hân liếc mắt nhìn Văn Văn.

Trầm tư mấy giây, cuối cùng, anh buông tay Văn Văn ra, "Anh đưa Phó Vịnh Bội về nhà trước."

"Được...." Cười cười, Văn Văn gật đầu.

Phó Vịnh Bội mượn cơ chân đau mà gả lên bả vai Giang Diệc Hân, quay đầu hướng Văn Văn tạm biệt, đáy mắt, chớp mắt lóe lên tia đắc ý cực rõ ràng, "Văn Văn, đêm 14 đài truyền hình cùng tòa soạn của bọn chị có một buổi tụ hội ở quảng trường XX, em cũng tới nhé!" Đến lúc đó, cô sẽ làm em gái này thấy được cái gì gọi là sức quyến rũ của phụ nữ!

"Tình cảnh kia không thích hợp với Văn Văn, cô ấy sẽ không đi...." Giang Diệc Hân một lời từ chối.

Nhưng mà.

"Không, em sẽ đi." Văn Văn lại nhẹ giọng đồng ý.

Giang Diệc Hân nhú mày một cái, đây là lần đầu tiên anh mà Văn Văn không thông nhất ý kiến.

"Cứ quyết định như vậy đi!" Phó Vịnh Bội vội vàng nói.

Văn Văn không nói tiếng nào, đứng ở cửa quán thịt nướng, nhìn anh đỡ Phó Vịnh Bội lên xe.

Bóng dáng hai người bọn họ, vẫn xúng đôi giống như trong trí nhớ.

"Anh sẽ nhanh chóng trở về." Giang Diệc Hân quay đầu lại, nói với cô.

"Vâng." Văn Văn khéo léo gật đầu.

Xe, từ từ cách xa tầm mắt của cô.

Trong mắt Văn Văn rớt cuộc cũng để dòng nước ngầm ẩn giấu, bên trong có giáo chiến đấu đá phức tạp.

Cô không nhớ làm anh khó xử.

Bởi vì rõ ràng, bây giờ anh, lập trường có bao nhiêu khó khăn.

Quan hệ của Phó Vịnh Bội và Giang đại ca, nhất định anh đang ở giữa mà vô cùng lúng túng, cô không thể nữa chen thêm một chân vào, để cho anh khó chịu.

Cho nên, nếu, anh không muốn cho cô biết, như vậy, cô sẽ giả bộ ngu ngốc, làm bộ chưa bao giờ biết Phó Vịnh Bội, làm bộ thật sự cho rằng quan hệ của bọn họ là bạn bè thuần khiết.

Cô ngốc Văn Văn, hôm nay cũng làm chuyện rất ngu ngốc, đúng không?

Nhưng mà, tại sao, thấy bóng lưng rời đi cùng nhau của bọn họ, tim vô cùng khó chịu khó chịu, vô cùng lo lắng.

....

Giang Diệc Hân lái xe đến cửa khách sạn, đem chìa khóa xe trả lại cho Phó Vịnh Bội.

"Không tiễn tôi trở về phòng sao?" Phó Vịnh Bội gầy gầy tóc dài, lộ ra nụ cười mê người phong tình vạn chủng.

Về mặt Giang Diệc Hân lạnh lùng giống như không nghe thấy lời nói của cô, mở cửa xe liền muốn xuống xe.

"Diệc Hân, chân của tôi vẫn còn rất đau!" Phó Vịnh Bội cực kỳ tức giận bắt cổ tay anh.

"Phó Vịnh Bội, cô đủ chưa? !" Nét mặt Giang Diệc Hân càng ngày càng nghiêm túc, "Đừng có giả bộ nữa, mang giày cao gót, cô vô cùng thuần thực, tỷ lệ tụt chân của cô thực sự quá thấp!"

Sợ đi anh diễn trò với cô, là bởi vì Văn Văn đang ở đó, anh không tiện vạch trần.

Bên trong xe, một dòng nước ngầm chạy tán loạn.

Phó Vịnh Bội trầm mặc, cuối cùng kéo nụ cười xuống, "Nhưng mà, tỷ lệ rất thấp này, đã làm anh đưa tôi trở về, không phải sao?"

Về mặt Giang Diệc Hân vẫn vô cùng lạnh nhạt như cũ.

"Giang Diệc Hân, trong lòng anh còn có tôi, bất luận anh phủ nhận như thế nào đi nữa, anh chính là không có từ đoạn tình kéo dài đến bảy năm kia hoàn toàn đi ra." Giọng nói của Phó Vịnh Bội rất chắc chắn, "Tôi hiểu rõ cá tính của anh, cho dù bề ngoài giả bộ không sao cùng với bao nhiêu cứng rắn vô tình, nhưng mà, anh đối với tình yêu rất chung tình, không thể nào dễ dàng quên tôi như vậy!"

Mặc dù là cô phản bội anh, nhưng mà, một người phụ nữ khác sắp sửa ở trong sinh mệnh của anh, có thể uy hiếp được địa vị của cô thì Phó Vịnh Bội vô cùng vội vàng muốn chứng minh.

Chứng minh, cô vẫn còn ở trong lòng anh.

Cho nên, cô làm bộ bị trật chân.

"Làm sao anh có thể yêu Hạ Vị Văn? Anh không thấy cảm giác của mình đối với cô ta, giống như một em gái nhỏ sao?" Tối hôm nay, cô thấy rất rõ ràng, anh đúng là rất cưng chiều cô gái kia, nhưng mà, hàm lượng tình yêu dưới đáy mắt thật sự quá ít.

"Không phải em gái." Mặt Giang Diệc Hân không chút thay đổi, "Nếu như chỉ là em gái, tôi sẽ không xảy ra quan hệ thân mật với cô ấy."

Bề ngoài tỉnh táo cùng với bên trong sôi trào mãnh liệt, trở thành một loại lôi kéo, thí luyện linh hồn của anh.

Phó Vịnh Bội nói đúng, cho dù biết tỷ lệ cô trượt chân vô cùng thấp, nhưng mà, anh vẫn đưa cô về nhà, điều này đại biểu cái gì, lòng anh biết rõ ràng.

Có lúc, lý trí cùng tình cảm, là huynh đệ phân nhà.

Tuy rõ ràng kiên định nói cho đối phương biết, Văn Văn không phải em gái, nhưng mà, trong lòng anh cũng không xác định.

Nụ cười của Phó Vịnh Bội, trong nháy mắt liền đông cứng ở trên mặt.

Nhưng mà, cô lập tức nói, "Đây cũng có là gì? Đàn ông có dục vọng rất bình thường, lên giường với cô ta, chỉ đại biểu anh là một người đàn ông bình thường!" Khuôn mặt mỹ lệ của Phó Vịnh Bội khôi phục mỉm cười, "Diệc Hân, vì thoát khỏi tôi, lợi dụng tình cảm của một cô bé, anh cần gì phải làm vậy?!"

"Phó Vịnh Bội, tôi không thể không nói, cô rất tự mình đa tình!" Anh dứt khoát hất tay cô ra, cũng không quay đầu lại xuống xe.

Nụ cười của Phó Vịnh Bội đông cứng một lần nữa, về mặt cô không thay đổi từng mắt nhìn bóng lưng anh rời đi, trên mặt không hề có nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 18

Lúc Giang Diệc Hân về đến nhà đã hơi muộn.

Anh tắm xong ra ngoài, liền thấy Văn Văn ở trong phòng anh đang cầm ipad tựa vào trên giường chơi game.

Dáng vẻ không hề có khúc mắc nào, giống như một đứa con nít không lớn.

Không cần phải trải chăn đệm nằm dưới đất, anh cười cười, vén chăn lên lên giường, đem ipad trong tay cô rút ra.

"Này, đừng mà, trò chơi sắp qua cửa rồi...." Văn Văn nhẹ giọng kháng nghị.

Nhưng mà anh lại giờ chiều đùa bỡn, Giang Diệc Hân đi đến gần hôn lên cô.

Nụ hôn của anh, âm ẩm, trong lúc đó răng môi giao hòa triền miên, không có quá nhiều kích thích, ngược lại giống một loại che chở vô cùng cẩn thận, nhưng mà, thế này...

Đủ đủ rồi, đủ khiến cả người Văn Văn mềm nhũn thành một vũng nước.

"Hừm, trò chơi sắp qua màn rồi!?" Hơi đẩy cô ra, anh nhú mồm, cố làm vẻ cột nhà nhẹ nhàng nắm cầm cô, "Nói, muốn cùng với bạn trai, hay là tiếp tục chơi game?"

Văn Văn hơi đỏ mặt, "Đừng làm rộn..." Cô đối với anh như thế nào, còn không rõ ràng sao? Làm gì mà còn phát ghen với trò chơi...

"Anh bây giờ rất nghiêm túc, ít chơi game đi, em cả ngày lẫn đêm nhìn về phía máy vi tính, sẽ đau mắt." Giang Diệc Hân đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ giọng dặn dò.

Anh phát hiện, thân thể mềm nhũn của cô ôm vào đặc biệt thoải mái.

Hơi thở trên người anh thật sạch sẽ, không có dính một chút mùi không nên dính nào...

Văn Văn vòng tay ôm anh.

Cô thật sự rất thích chơi game? Đó là trước kia, trên thực tế, anh mà chưa về nhà, lòng của cô vẫn rất bất an, đứng ngồi không yên, muốn dựa vào trò chơi mà ổn định tâm hồn, nhưng mà thật bất đắc dĩ chết rất thảm.

Loại trạng thái này, vẫn lan tràn đến bây giờ khi có thể chân thật ôm lấy anh, mới có thể cảm thấy tảng đá trong lòng rơi xuống đất.

"Sao lại về muộn như vậy?" Văn Văn vẫn mở miệng hỏi.

"Rất nhiều hoạt động muốn bày ra, đầy đủ chu đáo, cho nên tương đối bận rộn." Không muốn ở cùng một chỗ với Phó Vịnh Bội, cho nên tối hôm nay anh mới bận rộn đến bây giờ.

"Vâng!" Văn Văn chôn đầu trong ngực của anh, toàn tâm toàn ý tin cậy.

"Đúng rồi, em đã tắm rửa chưa?" Anh hỏi.

"Tắm."

Văn Văn gật đầu, nhưng mà, câu nói tiếp theo của anh, dọa cô nhảy dựng.

"Vậy thì tốt, cởi quần áo ra thôi." Tay anh vừa nâng lên, liền đè cô nằm ngửa ra, sau đó tay bắt đầu cởi quần áo của cô.

Hai mắt Văn Văn mở to.

Này, vậy cũng quá trực tiếp đi? Khiêu nham của Văn Văn cảm thấy khó xử, liền mạng đề bàn tay đang càn rỡ của anh lại.

"Đừng, đừng..." Ngay cả khi đã có hành động thân mật, nhưng mà, chưa nói câu nào, liền trực tiếp nhào tới... Này, cái này cũng quá hào phóng rồi?!

"Cái gì nên nhìn thì hôm qua đều đã nhìn hết rồi, làm gì mà phải xấu hổ như vậy?!" Anh bật cười.

"Trước, tắt đèn trước..." Đôi mắt sáng của Văn Văn rùn rẩy không ngừng, vội vã gạt gao thì ra là như vậy.

"Tắt đèn? Nha đầu, tắt đèn, anh bôi thuốc cho em kiểu gì?" Anh tức giận nói.

Oái, bôi thuốc? Văn Văn ngờ ngạc mở mắt, gương mặt ngây ngô.

Nghĩ gì thế? Anh hướng cô giờ giờ thuốc mỡ trong tay mình mới mua lúc về.

"Buổi tối lúc ăn cơm, anh nhìn em đi vẫn có chút gì đó không đúng." Anh dứt khoát thẳng thắn.

Một câu nói của anh, khiến Văn Văn đổi sắc mặt.

Cái, cái này rõ ràng vậy sao? Mặc dù lúc đi bộ, lúc ** bị ma sát vào có hơi đau, nhưng mà, cô đã hết sức che giấu rồi mà!

"** của em nhất định là hơi bị xé rách rồi." Nếu không, sẽ không đau lâu như vậy.

Anh than thở, "Tối ngày hôm qua, anh không nên làm đến bước cuối cùng." Vốn là thấy cô có cái gì không đúng, lúc trên đường, anh muốn thu binh đem mình rút ra, nhưng mà, cô ấy lại cố chấp ôm anh không chịu buông, để cho anh căn bản muốn ngừng mà không được.

Văn Văn lúc này mới hiểu rõ, anh cởi quần cô, không phải muốn triển miên, mà là muốn bôi thuốc cho cô.

Đối với việc mình hiểu nhầm, trông mặt mà bắt hình dong, Văn Văn mắc cỡ rất muốn tự sát tại chỗ, thật may là, anh không cười nhạo cô.

"Đừng... em tự mình làm!" Len lén đoạt lấy thuốc mỡ trong tay anh, lấy chân cuốn tròn vào người, cô đem mình bảo vệ vô cùng cẩn thận, "Anh, anh có thể xoay người sang chỗ khác được không?" Chỉ khi anh xoay người, cô mới dám hành động.

Cô bảo thủ, làm cho anh bật cười lần nữa, "Em toàn thân cao thấp, chỗ nào nên sờ anh đều đã sờ qua, em cần gì phải làm vậy?"

Một câu nói, lại chọc Văn Văn ngượng muốn chết, cô kéo cao chân chôn cả mặt mình vào.

"Được được, anh xoay người, em đừng làm mình ngạt mà hồng mắt, bôi thuốc nhanh lên!" Anh giơ tay đầu hàng.

Anh xoay người, để cho cô tự mình xử lý.

Xác định anh không có nhìn lén, Văn Văn mới lấy thuốc mỡ ra, dùng lòng bàn tay tán đều, hướng **mềm mại giữa hai chân mình bôi thuốc.

Cảm giác thanh thanh lương lương ở nơi mềm mại tràn ra, ** vẫn hơi đau nhói nhất thời từ từ thoải mái đi rất nhiều.

Anh săn sóc, khiến trong lòng Văn Văn tràn đầy ngọt ngào.

Quả nhiên, tình yêu cuồng nhiệt là chuyện ngọt ngào nhất thế giới.

"Đúng rồi, Văn Văn, có phải đã rất lâu rồi anh không đóng tiền thuê nhà đúng không?" Anh bị buộc không thể xoay người, không thể làm gì khác hơn là tìm đề tài, phá tan trầm mặc.

"Có, có không?" Văn Văn thoa thuốc cho mình xong, cô mặc quần lại, mặt đỏ đem thuốc mỡ trả lại cho anh, "Được rồi."

Nguy cơ giải trừ, anh nhận lấy thuốc mỡ, xoay người lại.

"Anh ở đây đã là tháng thứ năm, trước anh mới chỉ nộp ba tháng tiền thuê phòng." Trong trí nhớ của anh, cô lại một lần thúc giục trả tiền cũng không có.

"Anh... Có tiền đặt cọc mà." Văn Văn lập tức nói.

"Anh đóng trước một tháng, cũng nên đến lúc đóng tiền thuê phòng rồi." Anh đem một xấp tiền mặt lớn đã chuẩn bị sẵn trong ví da đưa cho cô.

"Em không muốn!" Nhưng mà, Văn Văn tương đối kháng cự, "Chúng ta là người yêu..."

"Cái này cùng với việc có phải người yêu hay không thì có quan hệ gì? Công là công, tư là tư, tiền thuê phòng của anh một phần cũng không được thiếu!" Anh cũng rất kiên trì, kéo tay của cô, muốn nhét vào trong tay cô.

Nhưng mà, lòng bàn tay Văn Văn làm thế nào cũng không cạy ra được.

"Dừng!" Cô dùng sức lắc đầu, rất cố chấp, "Em... Em ở cùng một chỗ với anh rất vui vẻ, em... Em không muốn tiền thuê phòng của anh..."

"Nha đầu, em đừng nói anh một dạng giống như nam kỹ được không? Anh và em lui tới, cũng không phải là vì muốn tiết kiệm tiền thuê nhà!" Còn cái gì mà ở chung một chỗ vô cùng thoải mái, anh hoàn toàn muốn té xỉu rồi.

Nhưng mà, khi anh lần nữa chuẩn bị mạnh mẽ cạy bàn tay của cô ra thì cả người anh cũng đông cứng luôn.

"Nha đầu, em khóc cái gì?!" Anh hoàn toàn luống cuống.

Cho dù vội vàng quay mặt đi, nhưng mà anh vẫn nhìn thấy hai hàng nước mắt trong suốt trên gương mặt của cô.

"Em không có khóc." Văn Văn đưa lưng về phía anh, khịt khịt cái mũi, không chịu thừa nhận.

"..." Anh cũng không phải bị mù!

"Em không muốn... Anh và em phân chia chia rồi như vậy..." Anh nói công là công, tư là tư, làm cô vô cùng khó chịu.

Trong lời nói của cô, mang theo sự khổ sở vô cùng rõ ràng.

Giang Diệc Hân cảm thấy mình luôn luôn là một người đàn ông rất có nguyên tắc...

"Em đừng khóc, Em đừng khóc, Em nói cái gì anh đều đồng ý..." Anh đầu hàng.

"Anh cất tiền trước đi, có được hay không?" Văn Văn khịt khịt lỗ mũi.

"Được được được!" Anh lập tức ném tiền lên sàn nhà, tiếp tục gơ hai tay đầu hàng.

Yên tĩnh một lúc lâu, Văn Văn mới ổn định được tâm tình của mình.

"Hiện tại em... Mỗi ngày đều ngủ ở trong phòng anh... Làm sao có thể lấy tiền thuê phòng của anh?" Thật gian nan, Văn Văn mới nêu lên một lý do rất gượng gạo.

Anh hiếm khi dùng ánh mắt thâm trầm, nhìn cô chăm chú.

Trong ánh mắt, có một loại không đành lòng, một loại đau lòng, một loại thương tiếc.

"Nha đầu, tính tình em như vậy, rất dễ bị người ta lừa tiền lừa tình." Thật là bị người bán còn có thể giúp người ta đếm tiền.

"Nhưng mà, em chỉ... Chỉ thích mình anh..." Nếu bị lừa, cũng chỉ có thể là anh mà thôi.

Tiếp, cô cũng không nói gì nữa, bởi vì, miệng lập tức bị ngăn lại.

Anh đè chặt cô vào trong nệm lần nữa, môi anh hút nhẹ lưỡi cô, chui vào trong môi anh đào của cô, triền miên như hình với bóng.

Nụ hôn này, anh dùng lực độ rất mạnh, hai người ti mi uyển chuyển dây dưa, khiến Văn Văn thở dốc dồn dập.

Ở lúc Văn Văn sắp hít thở không thông thì anh kịp thời buông cô ra.

"Không chịu lấy tiền thuê phòng, anh đây về sau liền từ từ lấy thịt bồi thường thôi." Anh cười hi hi một tiếng, nói xong, còn đưa tay cởi nút áo của Văn Văn.

Bộ ngực mềm mại của Văn Văn rơi vào miệng con sói bại hoại được tiện nghi mà còn khoe mẽ, vô cùng thân mật triền miên mút cắn khiến vẻ mặt Văn Văn say mê hồng rực, thở khê không ngừng.

"Muốn, muốn?" Văn Văn ** hỏi.

Giờ phút này đè ép ở giữa đùi cô là cái thứ căng phồng mạnh mẽ cùng kích thích, cũng không phải nói đùa.

Nhưng mà, anh chỉ lướt qua, cũng không tiếp tục mút cắn, ngược lại từng cái từng cái cài nút áo Văn Văn lại.

"Không, ngủ! Tối nay không muốn." Anh tắt đèn, ôm lấy cô một lần nữa.

Tối nay, không thể muốn cô.

Bởi vì, thân thể của cô không cho phép.

Bởi vì, hôm nay anh vì một người phụ nữ khác mà nội tâm bùng lên mãnh liệt không nên có.

Cho nên, anh sẽ không đụng vào cô.

Nếu không, đối với cô sẽ không công bằng.

...

Cả đêm bình an vô sự.

Khi buổi sáng Văn Văn thức dậy, một bên gối đã lạnh.

Cô đang muốn xuống giường thì phát hiện trên tủ đầu giường có hai tờ giấy nhớ màu vàng, một tờ dính trên thuốc mỡ:

“Nha đầu, nhớ bôi thuốc, thể lực anh không tệ, hiện tại ghi chép lại thịt bồi thường, tranh thủ có thể sớm ngày đạt được cơ hội bồi thường.”

Àm một cái, mặt của Văn Văn hồng rực rồi.

Người này sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy!

Phía dưới tờ giấy nhớ còn kèm một tờ giấy trắng, bên trong có ghi chép đầu tiên: Ngày mùng sáu tháng tám năm 2011, cùng phòng, số lần: 1 lần, trình độ phục vụ: phổ thông.

Phía dưới là bản ghi chép thứ hai: Ngày mùng chín tháng tám năm 2011, cùng phòng, số lần: Ước chừng khoảng hai lần trở lên, trình độ phục vụ: Giỏi.

Hôm nay chỉ mới là ngày mùng tám, ý của anh là...

Thông báo trước lần sau?! Còn hẹn trước hai lần trở lên! Còn trình độ phục vụ "Giỏi" nữa chứ! Văn Văn đỏ mặt, bị "Bắt nạt" đến rất muốn chết.

So sánh với tờ giấy nhớ, tờ giấy nhớ còn lại vẫn còn có thể chịu đựng được.

Tờ giấy nhớ dính vào trên thẻ ngân hàng: thẻ tiền lương, mật mã XXXXXX, nhân viên làm theo tháng: tiền lương cố định 2500, tiền thưởng 2000, được hỗ trợ điện thoại phương tiện đi lại, tiền lương ngoài định mức chức mỗi tháng không cố định, (thực tế thu vào là được), tiền lương sẽ được chuyển vào tài khoản vào ngày mùng mười mỗi tháng, không tính tình huống đặc biệt, Giang Diệc Hân xin Hạ Vị Văn tiêu thụ mỗi tháng cấp cho 1500 – 2000 đồng tiền tiêu vặt.

Anh, anh có ý gì?

Cầm tấm thẻ kia, Văn Văn che môi, kích động đến không thể tin.

Một lúc lâu, cô mới hồi phục tinh thần, vội vàng chạy vào phòng của mình, từ trong tủ quần áo lấy ra một hộp trang sức nhỏ, đem anh thẻ tiền lương cẩn thận bỏ vào.

Văn Văn ngồi trong phòng mình một lúc lâu, ngón tay nhỏ nhắn đề lên ngực, vẫn còn cảm thấy nơi đó đập thành thạch mãnh liệt, tâm tình khó có thể bình phục.

Người đàn ông này, cô nhất định nhất định phải bảo vệ thật tốt, để cho tình yêu của mình tu thành chính quả!

Một lát sau, ánh mắt của cô yên lặng nhìn về phía mấy bộ quần áo Giang đại ca đưa cô đi mua trong tủ quần áo.

Cô vẫn ghét bỏ những bộ quần áo kia quá mức lộng lẫy, không dám mặc lên người.

Nhưng mà, đêm 14 hôm đó, Phó Vịnh Bội hẹn cô đi quảng trường.

Nếu như đây là cuộc chiến tình yêu của phụ nữ, cô không muốn thua cuộc!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19

Ngày mười bốn tháng bảy Âm lịch, Dương lịch là ngày mười ba tháng tám.

Bên trong phòng, Văn Văn cởi chiếc áo T shirt thường mặc ra.

Cô trong gương, làn da mềm mại nhẵn nhụi, vô cùng mịn màng, giống như một khối ngọc vậy, biết cô xấu hổ, anh luôn chăm sóc chu đáo không để lại bất cứ dấu vết gì trên người cô, ngoại trừ...

Chỗ ngực của cô, có mất vết hôn do mất không chế mà tạo thành.

Ngày mùng chín hôm đó, anh cho cô một đêm khó quên.

Giang Diệc Hân là một người bạn trai dịu dàng, hoàn mỹ đến không chê vào đâu được, anh phục vụ rất "Giỏi", trước khi làm tình luôn luôn chuẩn bị cho cô trước, ôn tồn thương tiếc khơi lên một tầng trống rỗng trong cơ thể cô, lại dùng cuồng nhiệt cùng kích tình từng cái từng cái lấp đầy tri giác phái nữ bị khơi mào của cô.

Để cho cô nếm thử sự đẹp đẽ của **.

Anh để cho cô chậm rãi từ một cô gái biến thành phụ nữ, đạt được vui sướng đến cực hạn, không cách nào hình dung.

Bởi vì tầng thân mật kia, quan hệ của anh và cô càng ngày càng khăng khít.

Giang Diệc Hân luôn đem hết khả năng để thỏa mãn cô, bất kể là sinh hoạt, hay là ở trên giường, anh đều là một bạn trai 100%.

Nhưng mà...

Mỗi lần **, chỉ có Văn Văn không ngừng mất không chế mà nhắc đi nhắc lại, "Em yêu anh, em yêu anh..." mà phản ứng của anh, chỉ là triu mến vuốt đầu cô.

Anh chưa bao giờ đáp lại: Nha đầu, anh cũng yêu em.

Văn Văn cứ có cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng, cô lại tương đối ngốc nghếch.

Cái loại cảm giác đó làm Văn Văn cảm thấy rất "Trống rỗng", đặc biệt là lúc bọn họ hòa vào nhau, Văn Văn thường có một loại cảm giác rối rắm, cô chạm được vào cơ thể nóng bỏng của anh, lại không chạm tới tim của anh.

Giang Diệc Hân cũng chưa hoàn toàn thuộc về cô.

Giữa người với người, vốn là một cá thể riêng biệt, sao có thể hoàn toàn thuộc về đối phương đây? Văn Văn đem loại cảm giác rối rắm này của mình, định nghĩa thành vì ngâm thơ mới miễn cưỡng nói buồn.

Văn Văn cố ý coi thường cảm giác mất mát mơ hồ trong trái tim, tự nói với bản thân, anh đối với cô thật sự quá tốt quá tốt rồi, hiện tại cô đang rất hạnh

phúc!

"Cậu có cảm thấy Giang Diệc Hân đối với cậu quá hoàn mỹ, cung chiều từ đầu tới chân, là người yêu hơi có phần giả tạo? Anh trai mình cũng đối với mình như vậy, mọi chuyện đều thay mình thu xếp chu đáo, cũng chưa từng mắng mình bao giờ, càng không gây gổ với mình." Một ngày, Lương Vũ lại tới dò thăm tiến triển mới tình cảm của bọn họ, cố ý nói như vậy.

Lúc ấy, phản ứng của cô là chấn động.

Cô biết Lương Vũ cố ý, tính tình có phần ghen ăn tức ở, không muốn nhìn thấy cô sống tốt.

Nhưng mà, người nói cô ý, người nghe lại có tâm.

Mấy ngày này, Văn Văn thường hỏi bản thân, anh có vui về hạnh phúc giống cô không? Anh luôn dùng ngữ điệu lười biếng không đứng đắn nói đùa, giống như một mặt nạ hoàn mỹ nhất, dường như cố ý che giấu tâm trạng thật sự của mình, làm hại Văn Văn ở trong tình yêu lo được lo mất, vô cùng mê mẩn.

Văn Văn soi gương, khoác lên chiếc váy trắng lịch sự tao nhã.

Nhân viên bán hàng nói, chiếc váy màu trắng này làm tôn lên sự thuần khiết, có thể thể hiện khí chất cao quý ưu nhã của một người phụ nữ thời xưa, mà chiếc váy này, nửa người trên đính thủ công những viên đá trang sức cực kì chói mắt, làm cho chiếc váy không trở nên khô khan đơn điệu, thiết kế tinh tế kết hợp với những viên đá lấp lánh vô cùng hoàn hảo.

Văn Văn lại đeo một chiếc đồng hồ quả quít phối hợp với trang phục, trên đồng hồ quả quít trạm trổ những hoa văn tinh xảo, để cho cả người cô tràn đầy cảm giác hiện lãnh thực nữ.

Nhìn tiểu thư nữ vấn mái tóc dài lên trong gương, Văn Văn cũng gần như có chút không nhận ra chính mình.

Một mình yên lặng dùng qua bữa tối, lúc tám giờ tối, cô ra khỏi cửa.

"Có muốn anh về đón em hay không?" Giang Diệc Hân đã gọi điện thoại cho cô từ sớm.

"Không phải anh rất bận sao?" Cô rất sẵn sàng, "Anh đừng chạy tới chạy lui, em tự đi xe đến, cũng rất thuận tiện."

Quả thật, bởi vì anh vừa là người đứng ra tổ chức, vừa là người phụ trách, bận đến sắp điên rồi.

"Vậy cũng được, anh chờ em ở quảng trường, khi nào đến thì gọi điện thoại cho anh... Anh ra ngoài đón em!"

Đến quảng trường, Văn Văn nghe lời gọi điện cho anh trước.

Không đợi bao lâu, bóng dáng thon dài của Giang Diệc Hân từ cửa chạy nhanh ra, anh nhìn hai bên xung quanh, sau đó, lúc nhìn thấy cô, ngẩn ngơ.

Gấu dưới chiếc áo T shirt bình thường của Văn Văn, là một cơ thể quyến rũ mềm mại như nước, xúc cảm vô cùng tốt, những thứ này, làm người đàn ông của cô, anh tự nhiên đã biết rõ.

Hiện tại Văn Văn cố ý chưng diện, cả người linh động dịu dàng, tràn đầy hương vị phụ nữ mềm mại dịu dàng thanh thoát.

"Anh dẫn em vào, đợi lát nữa anh giới thiệu đồng nghiệp cho em biết... Tối nay, anh sẽ rất bận..." Giang Diệc Hân ngẩng nhìn người bạn gái trước mắt, giống như biến thành người khác, giọng nói khàn khàn dằn dò.

Giang Diệc Hân có chút hối hận, không thể ở bên cô.

"Dạ, em hiểu, sẽ không gây phiền toái cho anh." Văn Văn cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại trước sau như một.

Tối ngày hôm qua, chính là âm thanh êm ái như vậy, khi ở phía dưới anh, phát ra tiếng rên rỉ mềm nhũn, say mê.

Giang Diệc Hân theo thói quen muốn xoa xoa đầu của cô, nhưng mà, bàn tay dừng lại trên búi tóc tinh xảo của cô, xuống tay không được.

Vẫn là không nên làm loạn tóc của cô.

Anh khom tay ôm lấy cô, mang cô tiến vào trong sân.

Quảng trường người tới tập nập, nhưng mà, không khí cực kỳ trang nghiêm nặng nề.

Trên đường, đều là những cây nến màu trắng hình trái tim, từng chiếc đèn Khổng Minh viết tên người đã mất, chờ đốt.

Người thân của những người gặp nạn, bạn tốt, đều tự động đi tới quảng trường, vì bọn họ nhớ thương muốn cầu phúc cho họ. Cũng có rất nhiều người chỉ là người dân bình thường, trợ giúp bọn họ, tới tham gia lễ truy điệu lần này, gửi gắm niềm thương nhớ.

"Chúng tôi yêu bạn, lên đường bình an."

Trên quảng trường phát phơ rất nhiều biểu ngữ tương tự như vậy, mang theo hơi thở thương cảm.

Văn Văn nắm chặt tay của anh, một bước vào quảng trường, liền ngăn cả người.

"Không phải là hội quyên góp sao?"

Cô trước đó cũng không cùng Giang Diệc Hân khai thông, tình cảnh ở quảng trường, cô căn bản không hề ngờ tới.

Microblogging thông báo, chỉ viết là hội quyên tiền!

Mà Phó Vịnh Bội ngày đó cũng chỉ nói là Đài Truyền Hình và tòa soạn có một buổi gặp gỡ.

"Là hội quyên tiền, nhưng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi." Giang Diệc Hân có chút bất đắc dĩ.

Sớm biết bạn gái hiểu sai ý, anh nên sớm nói rõ với cô.

"Bạn gái của tôi, Hạ Vĩ Văn." Nhưng mà lúc gặp đồng nghiệp, anh chủ động giới thiệu, không hề có uất ức nửa phần.

Vài người đồng nghiệp anh, Văn Văn đều gặp, khi cô thận trọng uyển chuyển hàm xúc chào hỏi với đối phương thì đưa tới từng trận kinh ngạc.

"Ôi trời, Giang Diệc Hân, không trách được cậu xuống tay nhanh như vậy, quả thật đào được bảo vật mà!" Vài tên đồng nghiệp nam từng gặp Văn Văn, từng có ý với cô đều mang một bộ dáng ước ao ghen tị.

Giang Diệc Hân dùng tay đẩy đẩy đối phương, gương mặt trang nghiêm, "Đừng bắt kính với người đã khuất cùng với người thân của người gặp nạn!" Hiện tại, không phải là nơi thích hợp đùa giỡn.

"Ừ, chúng tôi hiểu." Các đồng nghiệp lập tức ngừng lại.

Giang Diệc Hân tiếp tục dắt tay Văn Văn, tìm chỗ cho cô.

Văn Văn tay chân luống cuống, trong lòng có bất an mãnh liệt, cho dù anh không hề nói gì, nhưng mà Văn Văn có thể nhận thấy hình như mình đã làm sai cái gì rồi.

Cô thật sự rất ngạc nhiên, quá, quá ngạc nhiên! Đến quảng trường cô mới phát hiện, tính chất trường hợp tối nay cùng với những buổi từ thiện cô từng cùng tham gia với cha mẹ tại Thượng Hải hoàn toàn không giống nhau!

Phó Vịnh Bội ở chỗ không xa đang sắp xếp công việc, một thân áo sơ mi trắng đơn giản, không hề che đi bất kỳ phong thái gì của cô, ngược lại càng có vẻ đặc biệt cao nhã mà trang trọng, trong lúc phát tay ánh sáng đã bắn ra bốn phía.

Một cổ tự ti, từ trong trái tim Văn Văn tự nhiên nảy sinh.

Phó Vịnh Bội không cần cố gắng chứng diện đã vô cùng ưu tú, mà cô cảm giác bản thân có chút giống như đang học đòi một cách vụng về.

Phó Vịnh Bội quay đầu lại thì nhìn thấy Văn Văn lúc này ăn mặc vô cùng đặc biệt, một tia ánh sáng phức tạp từ đáy mắt cô chọt lóe lên.

Tia sáng kia, bao hàm ngoài ý muốn cùng với ghen ghét.

"Văn Văn, hôm nay em ăn mặc xinh đẹp như vậy, váy Dior thanh tú, hình như đi nhầm hội trường rồi, nơi này cũng không phải là show catwalk của người mẫu!" Lúc cùng cô chào hỏi, Phó Vịnh Bội mỉm cười nói.

Giọng nói của cô cũng không có lên cao nửa phần, nhưng mà ánh mắt của rất nhiều người vẫn chú ý tới đây.

Thật ra mọi người cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng mà, Phó Vịnh Bội cố ý nói ra bộ váy xa xỉ này, làm cho Văn Văn nhất thời trở thành tiêu điểm của rất nhiều ánh mắt.

Cô thật là đầu heo! Văn Văn nhìn qua quần áo có chút lộng lẫy của bản thân, thẹn thùng xấu hổ không ra nước mắt, nhưng cũng không có cách nào nói lại.

Cô căn bản không phải đối thủ của Phó Vịnh Bội.

Cô dường như có chút không chiến đã bại!

Sắc mặt của Giang Diệc Hân lạnh xuống, nhưng mà, khóe môi vẫn là hơi giơ lên, "Vì biết tối nay là lễ truy điệu, Văn Văn cố ý chọn chiếc váy màu trắng, cô ấy không có làm sai chỗ nào chứ?!" Cho dù bạn gái làm sai, nhưng mà, anh bao che.

Mỗi một câu của anh đều rất che chở Văn Văn, khiến cho Phó Vịnh Bội vừa đố kị vừa hận, bờ môi cô churc cười, nét mặt kia, giống như đang xem

một truyện cười.

Mà chuyện cười đó, chính là Văn Văn.

Giang Diệc Hân không để ý tới cô, đỡ Văn Văn ngồi xuống một cái ghế.

"Em cứ ngồi ở đây, đợi lát nữa mẹ Diệc cùng con rể của bà sẽ đến ngồi ở chỗ này, em đi theo đám bọn họ đừng có chạy loạn!" Giang Diệc Hân nhẹ giọng giao phó.

"Vâng." Văn Văn gật đầu.

"Diệc Hân, chúng ta phải làm việc rồi!" Làm cộng sự, Phó Vịnh Bội muốn thừa cơ ôm lấy cánh tay Giang Diệc Hân.

Nhưng mà, bị anh nhẹ nhàng tránh thoát.

"Tôi còn có chút việc." Giang Diệc Hân đứng dậy, xoay bước đi.

Cô làm anh thêm loạn, Văn Văn hiểu rõ.

Trong lòng Văn Văn cũng rất khó chịu, vô cùng khó chịu, mặc dù anh một câu chỉ trích cũng không có.

Lúc trở lại, trong tay Giang Diệc Hân nhiều hơn một cái áo khoác mỏng kiểu nam.

"Đợi lát nữa sẽ có gió thổi, khoác lên đi." Anh cẩn thận giúp cô mặc áo khoác lên.

Thật may là, anh có dự đoán trước, kể từ sau lần hẹn hò đầu tiên gặp mưa, mỗi khi ra khỏi cửa anh thường theo thói quen mang một cái áo khoác mỏng đề phòng những lúc cần thiết cho cô.

Áo khoác lớn mặc ở trên người Văn Văn, che đi tất cả những viên ngọc xa hoa.

Cả người Văn Văn cũng trở nên tự nhiên hơn, nụ cười sáng lên lần nữa.

Thấy cô cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, cả người Giang Diệc Hân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai mắt Phó Vịnh Bội bắn ra ánh sáng ghen tỵ, cô đang muốn nói gì đó, nào biết, Giang Diệc Hân ngược mắt, đối với sau lưng cô lộ ra nụ cười:

"Anh hai, anh cuối cùng đã tới?!"

Giang Thiệu Cảnh vừa mới bước vào quảng trường tìm được bọn họ, cả người tràn đầy hơi thở nghiêm trang, anh lạnh lùng gật đầu, đi thẳng đến bên cạnh Văn Văn ngồi xuống.

Nhân vật ngoài ý muốn này, làm cả người Phó Vịnh Bội cũng cứng đờ.

"Giúp em chăm sóc tốt bạn gái của em, đừng để người khác bắt nạt!" Giang Diệc Hân mỉm cười giao phó.

"Ừ." Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng đáp một tiếng, thân hình kiên cường canh giữ bên cạnh Văn Văn.

Nụ cười của Giang Diệc Hân vẫn không thay đổi, "Anh hai, anh và Vịnh Bội cũng rất lâu không gặp. Đợi lát nữa cùng với vị hôn thê của anh hợp mặt đi!"

Phó Vịnh Bội bị Giang Diệc Hân nặng nề đáp trả lại.

...

Giang Diệc Hân anh cũng không phải đèn đã cạn dầu, Văn Văn giao cho người mình tin tưởng nhất bảo vệ, nhưng mà, anh không ngờ tới, chính mình cũng đã bước một bước sai lầm đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20

Phó Vịnh Bội nhìn Giang Thiệu Cảnh, đôi tay thân mật đặt lên bờ vai cương ngạnh của anh, lộ ra nụ cười xinh đẹp, nhẹ giọng oán trách, "Sao lại đột nhiên chạy tới vậy? Cũng không báo trước một tiếng."

Giang Thiệu Cạnh hướng về phía cô, lộ ra nụ cười lạnh nhạt, "Giang Thiệu Cạnh tôi muốn tới đâu thì tới, muốn đi đâu thì đi, chưa bao giờ cần xin phép bất kì người nào cả!"

Phó Vĩnh Bội lại cúi sát vào anh hơn, ghé vào anh bên tai giống như người yêu thân mật nói nhỏ, "Thân ái, nơi này là chỗ làm việc của tôi, đừng làm rộn quá khó coi..." Phó Vĩnh Bội cô không sợ trời không sợ đất, nhưng mà, nhược điểm duy nhất của cô chính là vô cùng sĩ diện.

Cổ tình, Giang Thiệu Cạnh lại là một người đàn ông sẽ không để ý đến danh dự của người khác.

Giang Diệc Hân lại có thể tìm Giang Thiệu Cạnh đối phó với cô, thật sự là... Đơn giản là anh sợ cô đối với cô bạn gái nhỏ của anh nói linh tinh, đem quá khứ của bọn họ nói ra? ! Phó Vĩnh Bội vừa đỏ kị vừa hận, giờ phút này phiền lòng nôn nóng, hỏa khí cao ngất, nhưng lại không thể phát tác.

Giang Thiệu Cạnh cúi đầu, ở trên cổ cô ngửi xuống, ừ tai như vậy, "Vị hôn thê tiểu thư, nếu như cô không đánh điện báo mà nói, tôi sẽ bỏ xuống công vụ bề bộn mà từ Thượng Hải chạy đến thành phố Ôn sao?"

Bộ dáng của hai người, xem ra vô cùng thân mật, một vài bạn bè phóng viên cũng kinh ngạc phát hiện cả người tên Giang Thiệu Cạnh này, mọi người không muốn bỏ qua cơ hội khó được này, đèn flash liên tục nháy lên không ngừng, chụp được một màn đắm thắm của vị hôn phu đối với vị hôn thê.

Giang Thiệu Cạnh mặc cho mọi người chụp ảnh, mỗi cách mỗi cô hai centimet ngoài, vô hạn thâm ý nhìn cô: "Nghe nói, gần đây cô đối với việc quấy rầy cuộc sống em trai tôi cảm thấy rất hứng thú? Vị hôn thê tiểu thư, hình như cô đã quên mất, làm vợ chưa cưới của Giang Thiệu Cạnh tôi, điều đầu tiên là hành động phải đoan trang một chút!"

Cả người Phó Vĩnh Bội trở nên cứng đờ, vẫn còn đối với mấy người bạn bè truyền thông khác lộ ra nụ cười xinh đẹp, "Chỉ chỉ của tôi không có bất kỳ chỗ nào không hợp, cũng không có làm bất chuyện gì hư hại danh dự của Giang Thiệu Cạnh anh, thỉnh thoảng cùng đồng nghiệp đùa giỡn, thân ái, anh thật không cần quá để ý!"

"Chỉ cần Phó Vĩnh Bội cô một ngày còn là vợ chưa cưới của Giang Thiệu Cạnh tôi, hôn ước của chúng ta vẫn còn trong người, nếu để cho tôi bắt được cô quấy rầy, quyến rũ người đàn ông khác, dám can đảm đội nón xanh cho tôi, ném mặt mũi của Giang Thiệu Cạnh tôi, tôi sẽ làm cho cô thần bí biến mất trên thế giới này!" Anh đang thân mật nói bên tai cô.

Một cổ ý lạnh từ lòng bàn chân Phó Vĩnh Bội xông thẳng lên, làm cho cả người cô run lên một cái.

"Thân ái, em phải đi làm việc rồi!" Phó Vĩnh Bội vội vàng đẩy anh ra.

"Cố gắng lên." Anh kiêu căng lạnh nhạt đáp lại.

"Giang tiên sinh, hôm nay ngài có ý vì Phó Vĩnh Bội mà đến sao? !" Các bằng hữu truyền thông tranh nhau hỏi.

"Vị hôn thê của tôi đang làm chuyện có ý nghĩa như vậy, tôi xác thực nên khích lệ cô ấy một chút." Anh khéo léo trả lời.

"Giang tiên sinh, ngài sẽ chờ đến rạng sáng mười hai giờ sao? Qua mười hai giờ chính là tết Trung Nguyên rồi !" Lại một ký giả hỏi.

"Tất nhiên." Đã đến đây rồi, anh đương nhiên ngồi đến khi hoạt động kết thúc.

"Đến lúc đó nếu như xảy ra chuyện gì quý dị, xin hỏi Giang tiên sinh bảo vệ Phó Vĩnh Bội chứ?" Ký giả hỏi tới.

"Dĩ nhiên." Anh thích nhất là đóng kịch trước mặt truyền thông.

Quanh mình một hồi hâm mộ cùng bội phục.

"Giang tiên sinh, xin hỏi hôn kì của ngài và Phó Vĩnh Bội đã định rồi sao?" Một người hỏi ra vấn đề mà mọi người cảm thấy hứng thú nhất.

"Hôm nay tôi không phải nhân vật chính, chỉ là một người tham dự bình thường, bất kỳ vấn đề riêng tư nào tôi đều sẽ không có trả lời, xin mọi người tiếp tục cầu nguyện cho những người gặp nạn!" Cuối cùng anh Tứ Lưỡng Bạt Thiên Căn (Bốn lạng địch ngàn cân???).

Cách đó không xa, Phó Vĩnh Bội đi về phía Giang Diệc Hân.

"Anh điên rồi!" Cô cắn răng nghiêng lợi.

Đã từng yêu cô như vậy, yêu đến nguyện ý đem mọi thứ tồi nhất thế giới nâng đến trước mặt cô, hiện tại, nói "Thay lòng" liền "Thay lòng", thủ đoạn đối phó cô bạn gái cũ không chút lưu tình!

Phó Vĩnh Bội không cam lòng, vô cùng không cam lòng!

Giang Diệc Hân xoay người lại, nhìn cô dịu dàng cười một tiếng, khiến tim Phó Vĩnh Bội chậm một nhịp.

"Làm việc cho tốt đi." Giọng nói Giang Diệc Hân lạnh nhạt giao phó, xoay người tiếp tục làm việc.

Lần này Phó Vịnh Bội phát hiện, anh chỉ là đối với người sau lưng cô cách đó không xa, ngồi ở trung tâm, điềm đạm nho nhã khéo léo như học sinh giỏi, Văn Văn đang yên lặng nhìn bóng lưng anh lộ ra nụ cười trấn an.

Phó Vịnh Bội ghen tỵ, gần như muốn nổi điên, nhưng lại không thể phát tác.

...

Đuổi phóng viên đi, Giang Thiệu Cảnh ngồi lại bên cạnh Văn Văn lần nữa.

Anh không cần cười giả dối với bọn phóng viên nữa, khôi phục bộ dáng nghiêm trang.

Từ lúc anh bắt đầu ngồi ở bên cạnh, Văn Văn đã cảm thấy rất không tự nhiên, vô cùng áp lực.

"Biết nấu vài món ăn rồi chứ hả?" Cứ ngồi không như vậy thật sự rất nhàm chán, Giang Thiệu Cảnh phả vờ trầm mặc trước.

Văn Văn đang vì người gặp nạn cầu nguyện, bị cắt đứt, nâng mắt lên, giọng nói ngập ngừng có chút trả lời không được, "Tôi..."

"Không phải là vẫn không học được chứ?!" Chân mày Giang Thiệu Cảnh nhíu chặt lại.

Văn Văn xấu hổ mà cúi thấp đầu.

"Phó Vịnh Bội cũng có thể học làm được một bàn thức ăn ngon, tại sao cô lại không được?!" Giang Thiệu Cảnh thật sự không thể giải thích vì sao, lại có thể có người phụ nữ ngay cả một món ăn cũng không biết, ngu dốt đến gỗ mục không thể đẽo!

Văn Văn cứng đờ, cô vốn chỉ muốn qua loa cho xong chuyện, thay đổi chủ ý, "Giang đại ca, tôi sẽ nỗ lực!"

Thái độ coi như thành khẩn, Giang Thiệu Cảnh hài lòng gật đầu.

"Hình tượng của cô hôm nay cũng không tệ lắm, ra ngoài miễn cưỡng còn có thể gặp người, nhưng là tại khoác một cái áo khoác xấu xí như vậy?" Anh bắt mắt.

Trang phục cô đang mặc này anh từng thấy, rất thích hợp với cô, làm cho người ta có một cổ hương vị thư thái đến tận xương.

Nhắc tới chuyện này, Văn Văn đã cảm thấy rất mất thể diện.

"Y phục quá... Đẹp..." Văn Văn lúng túng, "Cho nên, tôi mới mặc... Áo khoác..." Hôm nay, là cái áo khoác này giải cứu cô.

"Có cái gì không đúng hay sao?" Anh nhìn ngang nhìn dọc, chính là không nhìn ra bộ váy này có chỗ nào không đúng.

Nhưng mà, về mặt cô khó xử, làm cho anh khế hiểu, "Tối nay, bất kể cô mặc quần áo như thế nào, Phó Vịnh Bội cũng sẽ không bỏ qua cho cô!" Mặc như trước kia, nhất định sẽ bị giễu cợt là không khéo léo, tí mĩ ăn mặc, lại bị vu oan không tôn trọng người đã mất.

Văn Văn ngẩn ra, không ngờ anh sẽ trực tiếp như vậy.

Nhìn anh mới vừa rồi cùng Phó Vịnh Bội, dáng vẻ hai người dường như tình cảm rất tốt, hiện tại giọng nói chán ghét này, kiểu gì cũng thấy có cái gì không đúng...

Thế giới của bọn anh quá phức tạp, Văn Văn cảm giác mình mê mang, thật sự nhìn không hiểu.

"Trời nóng như vậy, còn mặc áo khoác, cô không nóng sao?" Giang Thiệu Cảnh chất vấn.

"..." Nóng thì có gì quan trọng, để cô có thể tự nhiên một chút đi!

Cái trán đỏ mồ hôi của Văn Văn bán đứng cô.

"Đem áo khoác ra, quần người khác nghĩ như thế nào, ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin vào chính mình!" Giang Thiệu Cảnh phục vụ quên mình ra lệnh với cô.

Không muốn, cô không muốn cởi áo khoác! Văn Văn vội vàng vòng chặt mình.

Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo lườm cái người ngốc không chịu được này.

Đang lúc hai người giằng co, cách đó không xa, cũng có người giằng co.

"Bạch Lập Nhân, anh tới thì tới đi, không đến thì không đến, làm gì mà phải trưng ra gương mặt lạnh lùng, giống người khác nợ anh mấy triệu vậy?" Thanh âm dịu dàng đáng yêu từ xa tiến lại.

Văn Văn nhìn thấy một vị sóng lớn mãnh liệt, trước sau lồi lõm, người phụ nữ có vóc người vô cùng xinh đẹp, hướng chỗ bọn họ đi tới.

"Anh không muốn đến, nhưng mà mấy người đề cho anh có cơ hội nói không sao?" Mà người đàn ông nói chuyện cùng cô bề ngoài trẻ đẹp lịch sự, xem ra tính khí cũng không tốt.

"Đừng như vậy mà, Bạch Lập Nhân, ai bảo anh là dương nam, lễ truy điệu tối nay sẽ rất có ý nghĩa, anh coi như vì dân xuất lực, phật quang phổ chiếu!" Người phụ nữ ngay cả tính từ phật quang phổ chiếu cũng dùng linh tinh.

Văn Văn thẳng mắt, đáng vẻ nững nịu của phụ nữ, thật sự rất quyến rũ vô cùng quyến rũ.

"Liêu Diệu Trần, em có đầu óc hay không vậy? Mẹ em đề bắt anh nếu cần thiết, phải cởi hết quần áo lộ ra cái con rỗng kia!" Bạch Lập Nhân thờ hồn hên, nhìn xung quanh, thấy cũng không có quá nhiều người chú ý đến bọn họ, mới hạ thấp giọng, "Anh là bạn trai em, các người lại có thể đề cho anh trước đám đông cởi..." thật là tức chết người!

"Không phải cho anh mặc áo lót rồi sao? Đến lúc đó anh chỉ cần cởi áo sơ mi là được rồi!" Đối với ngạc nhiên của anh, Liêu Diệu Trần kiên nhẫn trấn an.

"Hừ!" Bạch Lập Nhân vẫn còn ở cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn là dè xuống tính khí, "Anh hiểu, nơi này rất nguy hiểm, em về trước đi !" Cô là Âm nữ, dễ dàng dẫn dụ vật bản, nơi này không thích hợp với cô.

"Không, em muốn ở đây, em muốn góp một phần sức lực, có con mắt trái của em, các người sẽ an toàn một chút." Liêu Diệu Trần lắc đầu không đồng ý.

Cô muốn ở chỗ này, phòng ngừa anh chạy trốn.

"Không phải em là sợ nhất là quỷ sao?" Bạch Lập Nhân không hờn giận.

"Ồ cùng với anh, em liền không sợ !" Liêu Diệu Trần lộ ra hai lúm đồng tiền, hướng anh cười dịu dàng.

Nụ cười này, rõ ràng rất đoan trang, nhưng mà bởi vì gương mặt vô cùng xinh đẹp của cô, thoát nhìn liền là vô cùng yêu mị.

Đàn ông bốn phía bị câu đến độ nhìn thêm cô vài lần.

"Nhìn cái gì vậy, mấy đời chưa từng thấy phụ nữ sao? Không cho phép nhìn chăm chăm vào bạn gái tôi!" Bạch Lập Nhân rống lớn.

Ai dám nhìn lâu cô một cái, anh liền đánh người!

"Bạch Lập Nhân, anh nhanh nôn nóng lại ** , cá tính vẫn không thay đổi." Xung quanh truyền đến một giọng nói của đàn ông.

Giọng nói của người đàn ông rõ ràng, thần thái trên trán xao động, Ôn Nhã Xuất Trần.

Bạch Lập Nhân và Liêu Diệu Trần đồng thời xoay người lại, Liêu Diệu Trần vui mừng, "Tiết Khiêm Quân, anh mới trở về từ Hongkong sao?"

"Về đây làm ít chuyện, nghe nói có hoạt động có ý nghĩa như vậy, cho nên cũng tới quen tiền, ra một phần lực." Nhìn Liêu Diệu Trần, đáy mắt Tiết Khiêm Quân đều là ý cười mênh mông.

"Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết." Bạch Lập Nhân cực hận nói.

Diệu Diệu cùng Tiết hồ ly từng nói yêu đương, vì Tiết hồ ly từng tự sát, mà Tiết hồ ly trước khi đi Hongkong, muốn bắt cóc Diệu Diệu, anh Bạch Lập nhớ vô cùng rõ!

"Anh là âm nam, trường hợp này, anh không nên tham gia thì hơn." Liêu Diệu Trần lo lắng khuyên nhủ.

"Trước 12 giờ, anh sẽ rời đi." Đối với sự quan tâm của cô, Tiết Khiêm Quân cười ảm áp, "Hơn nữa, anh vẫn đeo bùa hộ thân em từng tặng anh!"

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Lập Nhân thay đổi, mà bị Tiết hồ ly này có ý nhắc tới, Liêu Diệu Trần lộ ra vẻ mặt lúng túng.

"Người chúng ta đều đến đông đủ chứ? !" Mẹ Diệp kịp thời xuất hiện.

"Vâng vâng!" Liêu Diệu Trần vội vàng gật đầu, không quên lấy ra khăn giấy, trước tiên đem vị trí lau sạch sẽ, mới lôi kéo cái người thích sạch sẽ nghiêm trọng này, cực kì không được tự nhiên cùng bạn trai ngồi xuống.

"Tiết Khiêm Quân, anh cũng ngồi đi." Liêu Diệu Trần cười đến rất lễ phép, không có nửa phần mập mờ.

...

Văn Văn cùng Liêu Diệu Trần ngồi chung một chỗ, hai người phụ nữ thỉnh thoảng tán gẫu, cả đêm, họ cũng cùng nhau nghiêm túc chong lên tiền vàng bạc.

Mấy giờ tiếp xúc, Văn Văn cũng rất thích Liêu Diệu Trần, có lúc, người không thể nhìn bề ngoài, mặc dù bộ dáng Liêu Diệu Trần rất giống tình nhân, nhưng mà, phẩm đức, tam quan (Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan) rất đoan chính.

Chỉ là, vòng người bọn họ, không khí có chút không hòa hài.

Tiết Khiêm Quân vẫn muốn tìm Liêu Diệu Trần nói chuyện, mà Bạch Lập Nhân cả đêm đều rất cảnh giác, mẹ Diệp không chỉ buông tay mặc kệ, còn thích tiện tay tung ra nắm lửa, để cho người càng không hài hòa, cả đêm đều nghiêm trang lạnh lẽo, Giang Thiệu Cạnh không nói tiếng nào.

Sắp tới mười hai giờ, người dân trong sân rộng càng ngày càng ít, dù sao đối với tết Trung Nguyên, người thành phố Ôn vẫn tương đối kiêng dè.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, Tiết Khiêm Quân đứng dậy cáo từ, tâm niệm không thôi, "Diệu Diệu, lần gặp mặt sau không biết là qua bao nhiêu năm nữa rồi, bây giờ tiền anh đến chỗ để xe, được không? !"

"Được." Có bạn từ phương xa tới, Liêu Diệu Trần tự nhiên hiểu lễ tiết này.

"Anh cũng đi!" Luôn luôn coi chừng bạn gái vô cùng chảnh chẻ, Bạch Lập Nhân, cũng lập tức đứng lên.

Liêu Diệu Trần lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Các con đi nhanh về nhanh, mẹ muốn lên đài tế điện rồi !" Thấy Giang Diệc Hân đã phát ra lời mời lên đài, mẹ Diệp phát tay đuổi con gái cùng con rể.

Giang Diệc Hân hướng Văn Văn cười cười, không tiếng động dùng miệng nói cho cô biết, công việc tối nay của anh sắp kết thúc rồi, rất nhanh sẽ có thể đến chỗ cô.

Văn Văn gật đầu.

Mười hai giờ vừa đến, người thật sự lưu lại, đã vô cùng ít, cơ hồ chỉ còn lại truyền thông cùng người thân của người gặp nạn.

Giang Diệc Hân trước tiên ở dòng suối nhỏ của quảng trường thả ngọn đèn dầu, nghênh đón vong hồn đến, soi đường cho đám vong hồn.

Mẹ Diệp mặc đạo phục vào, dùng giọng nói vang vọng bắt đầu hát lên bài ca , vì những thứ cô hồn vô chủ kia làm phở độ.

Mây, bị mây đen che kín.

Văn Văn mặc áo khoác dài, đột nhiên cảm thấy sau gáy lạnh lẽo.

Tất cả bóng đèn ở quảng trường, đều dập tắt.

"Giang, Giang đại ca, anh có cảm thấy không khí rất âm trầm kinh khủng?" Văn Văn phải tìm người nói chuyện, mới có thể can đảm.

"Không!" Giang Thiệu Cạnh đơn giản nói.

Anh vốn không tin những thứ này.

Văn Văn không dám lên tiếng, Giang Diệc Hân đốt một cây nến trắng trên đài tế điện, từng chiếc đèn Khổng Minh nhỏ được người thân người gặp nạn chậm rãi để lên bầu trời.

Quảng trường, lâm vào trong một mảnh thương tiếc.

Văn Văn thương tiếc khoảng một phút đồng hồ, cũng run tay, lấy ra cái bật lửa đã sớm chuẩn bị xong, đốt những cây nến vây quanh bọn họ lên.

Giang Thiệu Cạnh không nói gì nhiều, cũng ngồi xổm xuống đốt nến.

Giang Diệc Hân làm tốt công việc, xuống đài, đi tới chỗ bọn họ.

Phó Vịnh Bội cũng thu xếp xong.

Văn Văn cùng Giang Thiệu Cạnh mỗi người một bên, khi "Tâm" gần thành hình tròn...

Đột nhiên, một trận gió lạnh, đem tất cả cây nến trên quảng trường đều thổi tắt.

Văn Văn vội vàng bật lửa, nhưng mà, làm cách nào cũng không bật được .

Quảng trường đột nhiên lắc lư kịch liệt.

Động đất? Văn Văn bị sợ đến làm cái bật lửa rơi trên mặt đất.

"Văn Văn!" Giang Diệc Hân bước nhanh tới, gọi cô.

"Giang Thiệu Cạnh!" Phó Vịnh Bội cũng ở đây gọi người.

Một mảnh đen như mực, ai cũng không thấy rõ người nào, quanh mình chỉ còn lại trời long đất lở, cả quảng trường đều sắp bị hất tung lên.

"Trời ơi, động đất!"

Bốn phương một mảnh tiếng thét chói tai, tất cả mọi người đều chạy ra ngoài.

"Văn Văn, em ở đâu?" Giang Diệc Hân gấp gấp tìm kiếm cô khắp nơi.

"Diệc Hân, em ở đây!" Trong bóng tối, bên trong lay động, Văn Văn vươn tay, cầu cứu.

Giang Diệc Hân nghe thấy giọng nói của cô, lại không tìm được người của cô, rốt cuộc, dưới ánh sáng yếu ớt, mơ hồ nhìn thấy Văn Văn bị chấn động phải ngồi dưới đất.

"Giang Thiệu Cảnh, giúp tôi với!" Phó Vịnh Bội cũng chạy về phía Giang Thiệu Cảnh.

Hiện tại chỉ có thể để cho anh là anh hùng cứu mỹ nhân, bày ra cơ hội tốt nhất cho tin tức của hai người bọn họ!

Đầu một trận hoa mắt chóng mặt, Giang Thiệu Cảnh cũng bắt đầu không rõ Đông Tây Nam Bắc, anh chỉ có thể dựa vào âm thanh, lung tung bắt được cánh tay mềm nhũn cách đó không xa, "Đi!"

Bất chấp tất cả, kéo cái tay kia lên, một phút cũng không trần trụi, anh chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đứng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21

Động đất!

Trong đầu Giang Thiệu Cảnh lập tức mấp máy như thế, đi đến nơi phát ra âm thanh, nắm tay Phó Vịnh Bội lên, anh liền chạy đi.

Anh đã ở trước mặt truyền thông cam kết, tối nay có bất kỳ nguy hiểm gì, cũng sẽ bất chấp tất cả bảo vệ Phó Vịnh Bội, cho nên, chuyện liên quan đến vấn đề hình tượng, anh không thể tự sát vào mặt mình được!

Chỉ là, hôm nay Phó Vịnh Bội thể nào đặc biệt yếu đuối như vậy? Hoàn toàn giống như đuôi mềm bị anh cứng rắn kéo chạy đi, thật là mềm nhũn đến làm người ta phát ghét!

Anh rõ ràng là chạy về phía cửa quảng trường, nhưng mà, tại sao cảm giác giống như đang đi quanh một vòng tròn vậy?

"Diệc Hân, em chạy hết nổi rồi!" Văn Văn không chịu được thở khè.

Bởi vì tối hôm nay có ý ăn mặc, Văn Văn mang một đôi giày cao gót nhọn, bởi vì không quen, giày vẫn ma sát vào chân của cô, Văn Văn không thể làm gì khác hơn là cả đêm không dám tùy tiện lộn xộn khéo léo ngồi, chỉ sợ luống cuống.

Mới vừa chạy một đoạn đường, Văn Văn đã trải qua cảm giác hai cái gót chân mình bị ma sát đến rách da khê đau nhói, hiện tại cảm giác cả vùng đất dường như không hề chấn động nữa, hơi an toàn một chút, cô mới dám lên tiếng.

Nghe được giọng nói mềm nhũn hơi quen thuộc, Giang Thiệu Cảnh sững sờ một chút.

"Hạ Vị Văn?" Anh bắt nhầm người rồi hả ?

Giọng nói nghiêm trang này, khiến Văn Văn cũng ngây người.

"Anh là... Giang, Giang đại ca? !" Trước khi bị dắt tay chạy ra ngoài, cô rõ ràng nghe thấy giọng nói của Diệc Hân mà!

Hai người nhanh chóng buông tay đối phương ra.

Văn Văn âm thầm kêu may mắn, thật may là mới vừa chỉ chạm vào cổ tay mà thôi.

"Giang đại ca, nơi này là nơi nào?" Quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, dường như hai người bọn họ không phải trong một cái sân rộng.

"Tôi cũng đang suy nghĩ cái vấn đề này." Trời sinh voi sinh cỏ, nói tới đây bị hoài nghi đang động đất, bắt nhầm người anh cũng không thể chạy về đổi trò

lại, dù sao, anh vô cùng yêu mạng sống của mình, lại thích diễn kịch, anh cũng không có cao thượng như thể mạng sống đi đổi lấy tình **, mà Phó Vịnh Bội có chết hay không đối với anh càng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, anh đối với người phụ nữ kia cũng không có loại tình cảm sâu đậm này.

"Giang đại ca, anh có bật lửa không?" Trong gió lạnh, Văn Văn cảm thấy rất sợ.

"Có." Anh móc ra cái bật lửa duy nhất mà người tổ chức đã phát cho.

"Tạch" cái bật lửa khẽ gạt, trong bóng tối, có một ngọn lửa nho nhỏ.

Bọn họ thấy rõ mặt của đối phương.

Có tia sáng le lói, khiến Văn Văn hơi thoáng an tâm.

Nhưng mà, ánh sáng gần gũi này mới duy trì khoảng mười giây mà thôi, một trận gió thổi qua, ánh sáng nho nhỏ bị dập tắt.

Giang Thiệu Cảnh lập tức bật cái bật lửa một lần nữa, nhưng mà, bật lên một lần nữa, vẫn lòng vòng như vậy.

"Giang đại ca, lửa, dường như lửa không đứng thẳng..." Một màn này, khiến Văn Văn liên tưởng đến cái gì, cả người cô run từng đợt, ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

"Nói cái gì đó!" Giang Thiệu Cảnh không vui ngắt lời cô.

Anh ghét nhất người khác nói bậy chuyện mà quý.

Thật là, chỉ là gió lớn mà thôi, cũng có lẽ là cái bật lửa không nhạy, về phần run rẩy giống lá rụng bay theo gió sao? ! Cùng con người Tiểu Bạch Thỏ nhất gan này giam chung một chỗ, Giang Thiệu Cảnh cảm thấy có chút phiền não, thật may là cô coi như an tĩnh, chưa cho anh nghe thấy tiếng thét chói tai nào!

"Nhưng, nhưng mà, không có, không ánh sáng, làm sao bây giờ?" Văn Văn thật sự rất sợ.

Vứt bỏ cái bật lửa kém chất lượng đi, Giang Thiệu Cảnh từ trong túi lục lọi, lấy ra điện thoại di động của mình.

Màn hình điện thoại di động vừa mở, quanh mình lập tức sáng lên.

Văn Văn chất lưỡi, đúng thật, sao cô lại không nghĩ ra đồ vật tốt như vậy.

Anh dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ nhọc trí, liếc Văn Văn một cái.

Thật là sáng, Văn Văn nhất thời cả người cũng an lòng.

Nhưng mà, Văn Văn thấy rõ tình cảnh trước mắt, ngẩn ngơ. Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Thế nào đều là rừng cây?

Giang Thiệu Cảnh điện thoại sáng lên, nhưng mà, lại có thể một cái tín hiệu cũng không có.

Anh tìm số điện thoại của Diệc Hân, quả nhiên, không có cách nào gọi được.

"Điện thoại di động của cô đâu?" Anh lạnh giọng hỏi.

Văn Văn vội vàng móc điện thoại di động của mình ra, giống nhau, cũng là một vạch tín hiệu cũng không có.

"Trong quảng trường có công viên?" Thấy rõ hoàn cảnh quanh mình, Giang Thiệu Cảnh nhíu mày. Anh rõ ràng là chạy về phía đường cái, làm sao lại chạy đến công viên rồi?

"Hình như có, hình như không có..." mà Văn Văn chần chờ không xác định đáp án, càng làm cho anh học máu.

Người phụ nữ này, rốt cuộc thường ngày sống kiểu gì vậy? Ngày ngày chỉ biết chơi game, trạch đến mức thành phố của mình cũng không quen!

Không trông cậy vào loại phụ nữ ngốc nghếch này! Giang Thiệu Cảnh bước thẳng về phía trước, tự tìm đường ra, Văn Văn vội vàng chạy chậm đuổi theo.

Trong công viên, yên tĩnh đến không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có tiếng bước chân của hai người bọn họ.

Giang Thiệu Cảnh lại chạy một vòng, không tìm được cửa ra, hơn nữa, khung cảnh quen thuộc đến làm anh ngạc nhiên.

Đặc biệt là, anh vừa cúi đầu, phát hiện cái bật lửa duy nhất anh vừa ném xuống đất lúc này.

"Giang, Giang đại ca, chúng ta mới vừa rồi chính là đi từ nơi này..." Văn Văn cũng phát hiện.

Trong công viên, bọn họ lại có thể lạc đường? Giang Thiệu Cảnh cảm giác không thể tin được.

Hai người lại đi vài bước, anh phát hiện trong cái đình trong công viên có một người trẻ tuổi đang cúi đầu chuyên chú chơi đùa cái gì đó, Giang Thiệu Cảnh bước nhanh hơn tiến lên.

"Anh bạn, cửa công viên ở nơi nào?" Anh khách khí hỏi.

Người tuổi trẻ kia nâng con mắt lên, gương mặt kia, khiến Văn Văn hít vào một hơi lạnh lẽo, bởi vì, cô nhìn thấy phía dưới miệng người trẻ tuổi kia có một nốt ruồi.

Chân mày Giang Thiệu Cảnh nhíu chặt, bởi vì, Văn Văn đột nhiên kéo áo của anh, không ngừng phát run, dường như muốn gọi anh đi mau, lại run rẩy đến không thốt nên lời.

Cái người ngu ngốc này rốt cuộc đang làm gì? ! Tĩnh tĩnh Giang Thiệu Cảnh vốn nôn nóng, bị Văn Văn giống như bị thứ gì đó vô cùng kinh hãi hù dọa lời lôi kéo càng thêm phiền não.

"Đầu Gỗ!" Nhìn thấy cô, người con trai có nốt ruồi rất vui mừng.

Cả người Văn Văn cũng phát run, chỉ muốn co lại phía sau lưng Giang Thiệu Cảnh.

"Tôi là Sâu Róm, còn nhớ tôi không?" Một tránh một dò, Giang Thiệu Cảnh ở chính giữa chân mày đánh kết.

Đến cùng là đang làm cái gì? Muốn chơi trốn tìm sau? Anh chỉ nghĩ nhanh chóng đi ra ngoài!

"Bạn của cô?" Giang Thiệu Cảnh quay người lại hỏi Văn Văn.

Văn Văn trải qua kinh sợ đến một mực lôi kéo hắn, "Giang, Giang đại ca, tôi... chúng ta đi mau..." Giọng nói của cô, đã đến gần nước nở.

Cô sợ quỳ, thật sợ...

"Đầu Gỗ, cảm ơn cô bảo bạn trai cô đem máy chơi game đốt cho tôi!" Trần Kiệt mừng rỡ cảm ơn cô.

Văn Văn nuốt cổ họng, Diệc Hân đem máy chơi game đốt cho Sâu Róm rồi hả ? Chuyện của anh, Diệc Hân chưa bao giờ nói nhiều, Văn Văn tất nhiên sẽ không biết.

"Không, không cần khách sáo..." Toàn thân Văn Văn đều là mồ hôi lạnh.

"Bạn của người? Bảo anh ta dẫn chúng ta ra khỏi công viên!" Giang Thiệu Cảnh vừa mở miệng, chính là giọng ra lệnh.

Người phụ nữ ngốc, hiện tại bọn họ đang lạc đường, một mực lãng phí thời gian đảo quanh một chỗ, gặp bạn còn không nhanh bảo anh ta dẫn bọn họ đi ra ngoài? !

Này, này, Văn Văn không biết nên nói kiểu gì cho anh biết, Trần Kiệt hắn là...

"Đầu Gỗ, cô bây giờ thế nào mà ngay cả QQ cũng không lên? Trò chơi cũng đổi số? Có phải cố ý trốn tôi hay không?" Trần Kiệt cũng không thèm nhìn tới Giang Thiệu Cảnh, hướng Văn Văn oán trách không ngừng.

Văn Văn co lại co lại co lại, đem mình co lại thành một điểm nhỏ, giấu ở sau lưng Giang Thiệu Cảnh, sợ đến không ngừng run rẩy.

Giang Thiệu Cảnh chau mày lại, nhìn ra một chút dấu hiệu, "Anh ta quán người?" Có này hoài nghi này, anh cảnh giác bàn tay vừa đỡ, không cho người đàn ông trước mắt gần Văn Văn thêm nửa phần.

"Tôi... Tôi không có tránh anh... Giang đại ca, Tôi... Chúng ta đi mau!" Văn Văn sợ đến không nói lên lời, trên thực tế, chân cô cũng mềm nhũn rồi.

Lúc này, không nói thêm gì nữa, Giang Thiệu Cảnh xoay người liền mang cô rời đi.

"Đầu Gỗ, cô đừng đi!" Trần Kiệt đưa tay ra tóm cô.

Giang Thiệu Cảnh vội vàng ngăn lại, nhưng mà, vô cùng kinh ngạc lúc xảy ra, tay anh, lại có thể xuyên qua người Trần Kiệt .

Giang Thiệu Cảnh ngăn người, không chỉ có như thế, tay anh còn mang một cảm giác lạnh lẽo, dường như mới vừa chạm qua khối băng vậy.

Anh lập tức bật lên ánh sáng điện thoại di động, sắc mặt của người đàn ông kia, rõ ràng là hơi xanh đen.

Đột nhiên , gió lạnh, thổi vào hai người làm lông mày của bọn họ đều dựng đứng.

Văn Văn ý thức được, cô và Giang Thiệu Cảnh cũng không phải đơn thuần lạc đường, mà là bị nhốt vào trong một không gian, lâm vào trong khổ cảnh "Quý Đà Tường" .

Trần Kiệt còn muốn gì đó, nhưng đột nhiên giống như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, rất nghĩa khí mà bay vèo đi không thấy bóng dáng. "Đầu Gỗ, đi về chỗ có ánh sáng, bạn trai cô cực kì lo lắng vẫn đang tìm cô, tự cầu nhiều phúc!"

Giang Thiệu Cạnh trừng lớn con mắt, không dám tin mình gặp được cái gì.

Có ma!

"Chạy!" Lần này, anh nắm cổ tay Văn Văn cổ tay, lần nữa chạy như điên.

Lại chạy một vòng, bọn họ chạy về chỗ cũ, giống như bọn họ ở chỗ này, kiểu gì cũng đi ra được.

"Giang đại ca, sao bây giờ?" Văn Văn vội hỏi.

Giang Thiệu Cạnh mắt lạnh nhìn bốn phía, ngay cả người không tin quỷ thần như anh, cũng cảm thấy có chút rùng mình.

"Để cho tôi ngẫm lại." Người khác đều nói một câu làm chẳng nên non, nhưng mà, anh tuyệt đối không dám trông cậy vào cái người phụ nữ ngu xuẩn này!

Anh nói muốn suy nghĩ cho kĩ, Văn Văn không dám quấy rầy anh.

Văn Văn nhớ tới lời nói của Sầu Róm, nhìn xung quanh, muốn tìm tìm có chỗ nào có ánh sáng không...

Lúc này.

Sau lưng hai người bọn họ, xuất hiện một đoàn bàn tay màu đen.

Đoàn tay này, giống một đám mây đen, đầu tiên từ từ đến gần cái cổ mảnh khảnh của Văn Văn, sau đó, sảo đến gần, đoàn tay đen này bị một đạo hoàng quang đánh vào, rứt một cái về phía sau, chỉ có thể đổi hướng sang Giang Thiệu Cạnh.

Cách đó không xa, Văn Văn nhìn thấy điểm sáng lấp lóe.

Văn Văn mơ hồ nhìn thấy hai chữ "WC".

"Giang đại ca, nếu không, chúng ta đi về phía đằng kia đi..." Văn Văn quay người lại, vừa lúc nhìn thấy một đoàn tay đen quỷ dị lại trống rỗng, sắp xuyên qua lồng ngực của Giang Thiệu Cạnh.

"Cẩn thận!" Văn Văn bỏ nhào mở ra vào Giang Thiệu Cạnh.

Giang Thiệu Cạnh còn chuẩn bị, cư nhiên bị nhào xuống trên đất, hai người ngã thành một đoàn.

"Hạ Vị Văn, cô phát bệnh thần kinh gì đó?!" Anh tức giận ngồi dậy.

Nhưng mà, cơn giận của anh không duy trì được bao lâu, bởi vì, một màn trước mắt, khiến cả người Giang Thiệu Cạnh cứng lại.

Hắn cũng nhìn thấy đoàn tay này, giống một đám mây đen, treo ở không trung, dữ tợn.

Có, có hung linh! Văn Văn run tay, vội vàng từ trong túi xách nhỏ lấy ra một vật.

Đó là chiếc bùa màu vàng, chỉ cần đeo lên, tất cả Di Thế Giới gì đó, cũng không dính vào thân được.

Mấy ngày này, cô và Diệc Hân chính là dựa vào lá bùa này, bình an vượt qua mấy buổi tối, cho nên, cho dù tối nay đã đổi dây chuyền khác, cô cũng không quên đem bùa mang ở trên người.

Cái tay kia, lại đang hô mưa gọi gió, Văn Văn run tay, bản năng vừa muốn đem bùa đeo vào cổ mình...

"Rào rào" một tiếng, lá cây ào ào rung động, gió lạnh điên cuồng, cái tay kia, hướng ngay mặt Giang Thiệu Cạnh tấn công.

Lần này, nó trực tiếp muốn xuyên qua trái tim Giang Thiệu Cạnh.

Tốc độ của nó quá nhanh, Giang Thiệu Cạnh bị một màn trước mắt này làm chấn động không có cách nào nhúc nhích.

Đột nhiên, một tia sáng, từ anh trong thân thể tỏa ra, thì ra là, Văn Văn dùng sức đem lá bùa đặt ngay tại bộ ngực anh.

Cô một dạng giống Tiểu Bạch Thỏ, bị sợ đến thở gấp không ngừng, nhưng mà, ấn chặt lên vị trí ngực anh, Văn Văn không buông ra.

Về một cái, ác linh biến mất.

"Giang, Giang đại ca, anh... anh chạy mau!" Văn Văn còn đang run phấp phồng như lá rụng bay theo gió, cả lẫn, "Có, có nó, vậy, vật kia cũng sẽ không công, tấn công anh..."

Giương mặt nghiêm túc của Giang Thiệu Cảnh, hướng về phía cô chờ đợi.

Coi như anh sẽ không tin tã, mới vừa rồi trải qua một màn quỷ dị như vậy, đã không thể nào để cho anh phớt lờ nữa.

Anh không cách nào nhúc nhích, thấy tận mắt Văn Văn run tay đem lá bùa đeo vào cổ anh.

"Tại sao cho tôi?" Món đồ bảo mệnh, cho anh, cô làm thế nào?

"Nó, mục tiêu của nó là anh..." Văn Văn cuối cùng đem lá bùa đeo vào trên cổ anh.

"Mục tiêu của nó là hai người chúng ta!" Sao lại có một người phụ nữ ngu xuẩn như vậy, con ác linh kia căn bản không có biến mất, mà là núp ở một bên, chuẩn bị đối phó với người không được "Bảo vệ"!

"Anh...Anh là người thần duy nhất trên thế giới này của Diệc Hân, anh không thể bị thương!" Văn Văn còn nói ra một lý do, "Người nhà của Diệc Hân, chính là người nhà của tôi!"

Nếu như anh trai gặp nạn, nhất định Diệc Hân sẽ rất khó chịu! Coi như Giang đại ca rất hung dữ, nhưng mà cô cũng muốn đem anh như người nhà mà đối đãi!

Nghe vậy, Giang Thiệu Cảnh lườm cô một cái.

Cô sai lầm rồi, anh không có người nhà! Một người cũng không có!

Giang Thiệu Cảnh không cách nào hình dung, tâm tình lúc này của mình.

Đột nhiên, anh tháo lá bùa ra.

Lá bùa này, khi lòng bàn tay anh không hiểu sao sáng quắc nóng lên, giống như trái tim lạnh lẽo của anh, cũng không hiểu sao lại nóng lên.

Anh lần nữa bắt lại tay của cô, nhưng mà, lần này, là mười ngón tay gắn kết chặt chẽ.

Lá bùa cứ như vậy ở giữa bàn tay của hai người, đồng thời cảm

Văn Văn cả kinh trừng mắt, thẹn thùng sợ đến muốn hất tay ra.

Nhưng mà, anh mạng mẽ không để cho cô hất ra được.

"Những thứ đó có hung nữa, chúng ta cũng không cần sợ! Chỉ cần nắm chặt tay, chúng ta ai cũng không bị thương, chúng tôi

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 22

Xung quanh một mảnh đen như mực, mặt đất giống như có con rắn lớn đang quần quai, rung chấn mọi người gần như không đứng vững được.

Tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, một mảnh hỗn loạn.

"Văn Văn!" Giang Diệc Hân xông về phía vị trí bạn gái.

Lá gan Văn Văn rất nhỏ, cô nhất định rất sợ hãi đúng không? Giang Diệc Hân vừa vội vừa lo.

Ngực anh hoảng loạn, vô cùng rõ ràng.

Sợ cô sợ hãi, sợ cô bị người đập lên, sợ cô khóc, sợ cô bị thương...

Giang Diệc Hân cuối cùng cũng bắt được một cánh tay.

Nhưng mà, sau khi nắm chặt, anh lập tức liền phát hiện có cái gì không đúng.

"Là cô? !" Là Phó Vịnh Bội!

"Vịnh Bội, có nhìn thấy Văn Văn không?" Anh lập tức buông tay của đối phương ra.

"Không có, tôi cũng đang tìm Giang Thiệu Cảnh." Loại phản ứng này của anh, khiến Phó Vịnh Bội rất không có tư vị.

Rốt cuộc quảng trường cũng có một điểm ánh sáng, mẹ Diệp cầm đèn pin cầm tay, "Phóng viên Giang, các người nhanh chạy về phía mặt sân rộng, nơi này có cái gì rất không đúng!"

Chỗ không xa, đột nhiên nghe thấy một tiếng gào khóc, "Con của tôi, mẹ rất nhớ con!"

Giang Diệc Hân cả kinh, đó là một người thân của người gặp nạn, con trai của cô....

"Bây giờ xung quanh đều là oan hồn, nơi này có khả năng sẽ có nguy hiểm, phóng viên Giang, hai người tránh đến chỗ an toàn trước đi!" Mẹ Diệp đem bọn họ đẩy ra ngoài.

Tiếng khóc liên tiếp, mặt đất chấn động ngày càng dữ dội, Giang Diệc Hân cũng lao đảo.

Phó Vịnh Bội nghe vậy, nắm lấy Giang Diệc Hân không thả, chuẩn bị cùng anh đi ra khỏi quảng trường.

"Mẹ Diệp, tôi không thấy bạn gái của tôi, tôi không thể đi!" Nhưng mà, cho dù gặp nguy hiểm, Giang Diệc Hân cũng kiên quyết không rời đi.

Văn Văn nha đầu ngốc này, nếu như không tìm được anh, nhất định sẽ không một mình chạy mất! Có lẽ cô vẫn còn ở nơi này, anh nhất định phải tìm được cô trước!

Quảng trường giống như bị một mảnh mây đen bao phủ, không có tí ánh trăng nào, có vẻ âm u mà kinh khủng.

"Được, đèn pin cầm tay cho cậu, tôi phải nhanh chóng đi tìm con rể tôi về!"

Bên trong quảng trường, cuối cùng không lắc lư nữa, Giang Diệc Hân cầm đèn pin cùng Phó Vịnh Bội, kinh hãi thấy hoảng sợ từng đợt từng đợt.

....

Mấy phút sau.

Bạch Lập Nhân và Liêu Diệu Trăn theo mẹ Diệp chạy vào quảng trường.

"Làm sao lại như vậy? Chúng con ở bên ngoài căn bản không cảm thấy một chút kì lạ nào!" Liêu Diệu Trăn vô cùng nghi ngờ, nhưng mà, nghi ngờ này sau khi bước vào quảng trường, Liêu Diệu Trăn lập tức thét chói tai: "Mẹ ơi!" Co bị dọa sợ nhanh chóng ôm lấy eo Bạch Lập Nhân.

Cả quảng trường được bao phủ trong sương mù, rất nhiều "Vật kia" toàn thân đều đã ****, chúng nó vây quanh vòng nền hình trái tim bên cạnh.

Vô cùng rõ ràng, chúng nó đều là đám quỷ nước.

Giang Diệc Hân đang tìm Văn Văn cứng đờ, nhúc nhích cũng không dám.

"Phóng viên Giang, cậu đừng sợ, tôi tính qua, bạn gái của cậu không ở chỗ này, cô ấy đang được người bảo vệ rất an toàn!" Mẹ Diệp nói cho anh biết.

Văn Văn không ở bên trong quảng trường? Giang Diệc Hân an tâm.

"Ta là mẹ Diệp, các người là những vong hồn trong sự cố này, nếu như các người ở Địa phủ vẫn chỉ là dã hồn, thì đem cây nến trước mặt mình đốt lên, viết tên của mình lên mặt đất!" Giọng nói của mẹ Diệp vang dội trên quảng trường.

Lúc này, chuyện quỷ dị xảy ra, những cây nến, giống có cảm ứng, từng cây từng cây tự động đốt lên, ánh nến yếu ớt chiếu sáng cả quảng trường.

Trên mặt đất xuất hiện từng vệt nước, hóa thành chữ.

"Phong Viên Giang, nhanh xác minh các tên trong danh sách!" Mẹ Diệp cũng thúc giục con gái, "Diệu Diệu, thời gian cấp bách, con đi giúp phóng viên Giang!"

"Không, con đi!" Nghe mẹ vợ tương lai muốn bạn gái mình dính vào nguy hiểm, Bạch Lập Nhân lập tức vươn mình ra.

Nhưng mà, mẹ Diệp lại không đồng ý, "Con áp chế bùa dương khí cho ta là được rồi, đứng xa một chút!"

"Những con quỷ kia sẽ làm Diệu Diệu bị thương!" Bạch Lập Nhân phản đối mãnh liệt.

"Chắc là không, bọn chúng đều là hồn mới, căn bản sẽ không sử dụng được lực lượng!" Mẹ Diệp cùng Bạch Lập Nhân vẫn còn đang cãi cọ không nghỉ, Liêu Diệu Trần đã sớm thừa cơ đi cùng Giang Diệc Hân, Phó Vịnh Bội ở đó bắt đầu phân chia công việc, có một vài người truyền thông cũng lấy can đảm gia nhập hàng ngũ ghi chép.

Mới vài phút, mọi người tề tâm hợp lực đã hoàn thành nhiệm vụ.

Vết nước trên mặt đất, cũng dần dần biến mất.

"Bọn họ đều là hồn mới, không có ác ý, sau khi bọn họ cùng trải qua lễ cúng tế, sẽ chủ động rời đi!" Ý bảo con rě không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà, mẹ Diệp vừa nói xong, trong không khí, đột nhiên tràn ngập một cỗ mùi hôi thối rất mãnh liệt, mùi vị này, càng ngày càng mạnh mẽ, có vài người giống như Phó Vịnh Bội đã không chịu nổi mùi thối, bắt đầu nôn ọe không ngừng.

Rất nhiều người cũng không chịu được nữa, muốn chạy ra khỏi quảng trường, nhưng mà, lại phát hiện dường như lọt vào một kết giới, bất kể đi như thế nào không đi ra được.

"Nguy rồi, có quỷ đói tới đây giành ăn!" Những âm khí vong hồn kia, đưa tới một nhóm quỷ đói cửa!

Diệu Diệu mở to mắt, bởi vì, con mắt trái của cô đã nhìn thấy một đoàn lại đoàn khí bản đang ép gần nơi này.

"Bạch Lập Nhân, nhanh cởi quần áo ra đi, đem quỷ đói kia đuổi đi!" Những con quỷ đói tàn bạo hung ác, thủ đoạn thường dùng chính là đầu tiên làm người mệt mỏi, sau đó bắt đầu tùy ý đã thương người.

Mẹ Diệp ra lệnh một tiếng, khiến Bạch Lập Nhân thay đổi sắc mặt.

"Mẹ Diệp, thật ra thì... Cái con 'Rồng' kia đã sớm bị con tẩy sạch rồi!" Thời khắc mấu chốt, Bạch Lập Nhân chợt bắt đầu cự nự, trước mặt nhiều người như vậy, anh mới không muốn cởi đâu!

Nơi này có nam có nữ, anh mới không cần thanh danh một đời bị hủy ở nơi này! Nếu không phải là mẹ Diệp là mẹ vợ tương lai của anh, đối với can đảm dõm ngó thân thể của anh, anh đã sớm không khách khí ra tay rồi.

"Gạt người, đã tẩy sạch, nhưng vẫn còn đường nét.... Nó còn từng phát quang đấy...." Ngay lập tức, anh đã bị người bán đứng.

Rõ ràng đêm bọn họ xảy ra quan hệ lần đầu tiên, con Rồng âm đạm không ánh sáng theo phản xạ mà rực sáng, còn có thể tỏa sáng !

"Liêu Diệu Trần!" Bạch Lập Nhân bởi vì người phụ nữ khuỷu tay hướng ra bên ngoài mà tức đến thiếu chút nữa học máu.

Cô cứ như chỉ mong sao vật "***" tự nhân thuộc về mình, cung cấp cho mọi người thưởng thức.

"Bạch Lập Nhân, anh ở đây phiền toái cái gì vậy!" Thấy mẹ Diệp đã dần dần bất mãn, Liêu Diệu Trần vội vàng bước lên phía trước cởi quần áo của anh ra.

Bạch Lập Nhân lộ khí đầy mặt, rồi lại không thể phát tác với cô.

Liêu Diệu Trần nghe mẫu thân chỉ huy, quen thuộc lấy bùa áp chế dương khí trên cổ anh, sau đó, nhanh chóng cởi áo sơ mi của anh ra.

Bạch Lập Nhân chỉ còn dư lại áo lót, nhất thời lộ ra con Rồng trên bả vai có màu sắc rất nhạt, mẹ Diệp nhanh chóng niệm một chuỗi phù ngữ, một chương vỡ vào con Rồng kia thì chỉ thấy con Rồng âm đạm đột nhiên trở nên kim quang lấp lánh, thậm chí giống như có sinh mạng nhảy ra khỏi bả vai Bạch Lập Nhân, "Gầm!" một một tiếng, nhất thời, cả quảng trường kim quang bắn ra bốn phía, sương mù xám xịt lập tức tiêu tan.

Con Rồng kia sau khi lượn một vòng trên không trung, trở lại bả vai Bạch Lập Nhân, từ từ lại trở nên âm đạm không ánh sáng.

Bạch Lập Nhân nhanh chóng mặc lại áo sơ mi của mình, thậm chí đem cả cúc áo ở cổ áo cũng cài đủ.

Bốn phía, khôi phục yên tĩnh.

Trong không khí, không còn mùi hôi thối tràn ngập nữa.

"Các vị, trong thời gian ngắn nơi này rất an toàn, nhưng bây giờ là tết Trung Nguyên, vì lý do an toàn mọi người vẫn nên về nhà sớm đi!" Mẹ Diệp tuyên bố.

Mọi người cũng chợt phục hồi lại tinh thần, kinh hãi vội vàng rời rít tan tác như chim muông.

"Bạch Lập Nhân, ở đây không cần con nữa, con cũng có thể về nhà." Mẹ Diệp nhún nhủ con rě.

"Hừ!" Đánh xong "Nước tương" Bạch Lập Nhân sau khi hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

"Bạn trai, bạn trai, anh đừng tức giận, chờ em đi cùng với!" Liêu Diệu Trần vội vàng đuổi theo, ôm lấy hông của anh.

Tay của cô bị vuốt ve, dây dưa, lại bị nắm, lại dây dưa.

....

Tất cả mọi người đều tan hết, trải qua một cuộc Hữu Kinh Vô Hiểm (bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm), sau đại nạn nghe rộn cả người, Giang Diệc Hân ở cửa quảng trường tìm Văn Văn khắp nơi.

"Có lẽ cô ấy sợ đi về trước rồi." Phó Vịnh Bội chưa chưa nói.

"Sẽ không!" Giang Diệc Hân rất nóng nảy.

Có phải anh hai mang Văn Văn đi hay không? Anh càng không ngừng gọi điện cho Giang Thiệu Cảnh, nhưng mà, vẫn không có cách nào liên lạc được.

Ngay tại chỗ này, từ xa đến gần, lối ra của công viên bên cạnh quảng trường, một nam một nữ chạy ra.

"Giang đại ca, chúng ta thành công, thật sự là ở hướng của WC kia!"

"Ừ!"

Hai giọng nói, đều rất quen thuộc.

Giang Diệc Hân vội vàng chạy lại gần đó, nụ cười mừng rỡ, lại sau khi nhìn thấy mười ngón tay quần quít của hai người thì khẽ đông cứng.

"Diệc Hân!" Văn Văn thấy anh, vội vàng hưng phấn thoát khỏi Giang Thiệu Cảnh, kích động nhào vào ngực của anh.

Đạo kia hoàng phù, từ đám bọn anh hai người buông ra trong lòng bàn tay, chảy xuống trên mặt đất.

Giang Diệc Hân kích động mạnh mẽ tiếp được bạn gái.

Không tìm được cô, anh cũng rất sợ!

"Vừa rồi em với Giang đại ca nhìn thấy một thứ thật đáng sợ, là một đoàn tay, hai chúng em chạy nhanh, mới chạy ra ngoài!" Ở trong ngực anh, Văn Văn cơ hồ sợ đến sắp khóc thành tiếng.

Giang Thiệu Cảnh cúi người tìm kiếm, nhặt lá bù màu vàng lên, siết chặt trong tay, cuối cùng anh vẫn đưa tay ra, mặt không chút thay đổi nói: "An toàn, trả lại cho hai người."

Không cần phải nói quá nhiều lời, lập tức hiểu được vừa rồi bọn họ có thể gặp phải chút nguy hiểm, bởi vì Giang Diệc Hân tin tưởng hai người quan trọng nhất bên cạnh mình.

Giang Diệc Hân lộ ra nụ cười vô tâm vô phách, nhận lấy lá bùa: "Cám ơn anh hai đã bảo vệ Văn Văn."

Giang Thiệu Cảnh không nói gì nữa, anh yên lặng nhìn em trai đang trấn an Văn Văn.

Bà vai Văn Văn không ngừng run rẩy, đáng vẻ thật sự bị hoảng sợ, Giang Diệc Hân một hồi hôn nhẹ đỉnh đầu Văn Văn, một hồi hôn nước mắt trên gương mặt cô, dịu dàng kiên nhẫn dỗ dành an ủi cô.

Giang Thiệu Cảnh thờ ơ lạnh nhạt.

"Thiệu Cảnh, em mệt mỏi, đưa em trở về khách sạn đi!" Phó Vịnh Bội vẫn bị lơ là, không cam lòng ôm lấy tay của anh.

"Thu thập một chút, tôi đưa hai người về nhà!" Giang Thiệu Cảnh không đẩy Phó Vịnh Bội ra, anh hướng em trai mở miệng, nhưng mà, ánh mắt của anh cuối cùng vẫn dừng lại trên gương mặt Văn Văn.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23

"Anh hai, không cần, em có xe máy."

Thấy em trai như thế, Giang Thiệu Cảnh không kiên trì nữa, anh xoay người rồi đi.

Phó Vịnh Bội quẩn cánh tay của anh, vội vàng đuổi theo.

Nhưng mà, bọn họ mới ngồi lên xe, Giang Diệc Hân lại tới gõ cửa xe, "Anh hai, vẫn là làm phiền anh đưa chúng em về thôi."

Anh nhìn chằm chằm vào Giang Diệc Hân lần nữa xoay qua chỗ khác, trong tiếng thét kinh hãi của Văn Văn, Giang Diệc Hân trực tiếp ôm Văn Văn lên xe.

Ánh mắt Giang Thiệu Cảnh sắc bén, rơi vào đôi chân của Văn Văn, lúc này mới phát hiện ra, gót chân xuất hiện một khối vết máu, hai chân đều bị như vậy, là bị rách da.

Rất nhiều chuyện, anh luôn luôn không được tỉ mỉ như Giang Diệc Hân.

"Em ngồi yên trên xe anh hai, anh đến tiệm thuốc gần đây mua băng keo cá nhân." Đặt cô ở ghế ngồi sau xe, Giang Diệc Hân giao phó.

Văn Văn vẫn còn sợ hãi lôi kéo tay của anh, không chịu buông, kiên trì, "Chân của em thật không đau." Chỉ là bị giày "Ma sát" vào chân mà thôi, căn bản không nghiêm trọng, vừa mới xảy ra một chuyện quý dị giật mình như vậy, khiến Văn Văn vẫn sợ, thật không muốn anh rời cô giây phút nào.

Chỉ có anh ở bên cạnh, hai người cùng nhau, cô mới có thể an lòng.

"Tôi đi cho." Không đợi ai trả lời, Giang Thiệu Cảnh liền mở cửa xe ra, xuống xe.

Một lát, anh trở lại từ tiệm thuốc, đem thuốc khử trùng cùng băng keo cá nhân ném cho em trai.

Sau khi lên xe, anh lần nữa khởi động xe.

Phó Vịnh Bội ngồi kế bên tài xế, toàn bộ hành trình đều không nói câu nào, từ gương xe nhìn một màn phía sau.

Giang Diệc Hân kéo chân Văn Văn qua, đặt ở trên đùi của mình, Văn Văn mặc váy không tự nhiên rút chân lại, anh lập tức nhận thấy được, cảm áo khoác đắp lên trên đùi của cô, che lại "Phong cảnh".

Anh chuyên tâm bôi thuốc cho cô, "Có đau hay không? Đau thì nói ra, biết không? !" Giọng nói của anh vô cùng nhu hòa, rõ ràng vô cùng cung chiều, Giang Thiệu Cảnh chưa từng nghe anh dùng loại giọng điệu này nói chuyện với người khác bao giờ.

Phó Vịnh Bội cũng như vậy. Trước kia Giang Diệc Hân đối với cô tốt hơn nữa, nhưng mà, căn bản không có loại cung chiều này, cung chiều giống như người trong ngực anh là một con búp bê sử dễn vỡ.

"Thật sự không đau mà." Văn Văn níu lấy vạt áo của anh, đối với quan tâm không chút nào che giấu của anh, cảm thấy vô cùng ngọt ngào lại thẹn thùng.

Đúng lúc ấy thì, Giang Diệc Hân nhận một cuộc điện thoại, không nghe được mấy câu, nụ cười trên gương mặt anh lập tức đông cứng.

Thừa dịp Diệc Hân nghe điện thoại, Giang Thiệu Cảnh cũng từ sau gương xe nhìn Văn Văn.

Lúc này, đôi mắt cô, có quang trắng rực sáng mê người.

Dường như, bộ dáng vô cùng hạnh phúc.

Anh thấy cô, cũng ngu ngốc giống một con heo, nhưng mà tại sao, bắt đầu có một loại cảm giác sai lầm, cảm thấy cô thật ra thì có rất nhiều ưu điểm đáng để người tìm ra.

Nói ví dụ như, cô nhát gan giống một con thỏ, thật ra thì cất dấu trái tim không sợ gian khổ.

Anh thật không ngờ, con này thỏ cũng sẽ có một mặt lớn gan như vậy, không biết sợ làm cho anh.... Nhịp tim có mấy giây mất khống chế....

Xe, dừng ở trước cửa chung cư bọn họ.

"Em đừng lộn xộn, để anh công em lên." Cắt điện thoại đi, Giang Diệc Hân xuống xe khom thấp người.

"Em... Tự em có thể..." Văn Văn cảm thấy rất khó xử, anh luôn luôn cung chiều thương yêu cô, cơ hồ thương yêu cung chiều lên đến tận trời.

"Anh công em." Giang Diệc Hân vẫn khom người không nhúc nhích.

Giày của cô vẫn còn đi ở chân, chỉ cần còn đi giày, một bước đi xuống, sẽ rất đau.

Do dự một chút, mặc dù cảm thấy rất thẹn thùng, nhưng mà Văn Văn vẫn vươn tay ra trần đầy ngọt ngào, đôi tay ôm lấy anh, nằm ở trên lưng anh, không muốn xa rời.

"Anh hai, Vĩnh Bội, ngủ ngon, hẹn gặp lại." Giang Diệc Hân công Văn Văn nhìn bọn lễ phép nói tạm biệt.

Khi bọn anh quay người đi, Giang Thiệu Cảnh không tự chủ được lại nhìn Văn Văn một cái.

Má mềm Văn Văn dán trên cổ Giang Diệc Hân, trên mặt đều là toàn tâm toàn ý tin tưởng, môi của cô hiện lên nụ cười vô cùng ngọt ngào, cô gái đáng yêu mềm mại trời cho, khiến Giang Thiệu Cảnh đứng nhìn, đột nhiên thấy căng cứng.

"Ừ, hẹn gặp lại." Giang Thiệu Cảnh mặt cứng đờ đảo quanh tay lái, chạy ra khỏi chung cư.

Anh công cô, hai người bọn họ lặng yên về nhà.

Văn Văn cảm giác, nhận điện thoại sau anh có điểm lạ, đặc biệt yên lặng.

Về đến nhà, anh đặt cô lên chiếc giường trong phòng mình.

"Diệc Hân, vừa rồi ai gọi tới vậy?" Văn Văn hỏi.

"Một đồng nghiệp." Dáng vẻ anh không muốn trả lời rõ, nói sang chuyện khác, "Buổi tối đừng tắm, nước chảy lên vết thương của em, sẽ đau."

Ánh mắt anh ảm áp, tỉ mỉ căn dặn, yêu thương vô cùng rõ ràng.

Giữa ngày hè, không tắm thì làm sao chịu được? Văn Văn luôn luôn đối với anh nói gì nghe nấy, lúc này gương mặt khó xử.

"Anh đi lấy khăn tắm, để cho em lau người qua." Anh đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

"Diệc Hân, anh đang tức giận đúng không?" Văn Văn thấp thỏm kéo ống tay áo của anh, ngửa mặt hỏi anh.

Đồng hành của anh nói cái gì để cho anh không vui? Có phải hay không, nói cô tối nay quần áo không khéo léo....

Bởi vì quá để ý một lời nói một hành động của anh, cho nên Văn Văn lo được lo mất.

"Anh tức giận cái gì?" Giang Diệc Hân có chút không giải thích được.

"Em.. Tôi hôm nay em, không, không nên mặc vậy...." Văn Văn cúi đầu, gian nan thừa nhận sai lầm.

Là cô quá không hiểu nhân tình thế thái, giống như sống ở trong thế giới thu hẹp của mình quá lâu, không thay anh suy nghĩ.

"Em nghĩ linh tinh gì vậy!" Anh bật cười.

Gương mặt Văn Văn xấu hổ.

Lần nữa nâng mặt của cô lên, gương mặt anh nghiêm túc, "Nghe, anh không cảm thấy em ăn mặc có chỗ nào không khéo léo, em là bạn gái của anh, em muốn mặc quần áo như thế nào, muốn ăn mặc thế nào, đều là tự do của em, cá tính của em, em không cần vì anh mà thay đổi cái gì!"

Nhưng...

Cô bất tri bất giác, chính là sẽ vì anh phấn đấu thay đổi mà.

Anh đã nói sai một chút, hướng về phía anh, cô không có bất kỳ cá tính, cô chỉ muốn làm đồ ngốc của một mình anh.

Nhìn đôi mắt trong suốt, Giang Diệc Hân bất đắc dĩ phát hiện, mình đúng là đang ông nói gà bà nói vịt.

"Anh căn bản không phải vì chuyện này mà không vui, trên thực tế, em đột nhiên ăn mặc như vậy, trong nháy mắt ở cửa công viên nhìn thấy em, anh cảm thấy được mình nhịp tim có chút tăng nhanh."

Trong đáy mắt anh mỉm cười thẳng thắn.

"Thật sao?" Văn Văn vui mừng.

Cô thật sự làm anh kinh ngạc?

"Em không phát hiện, mấy tên sói trong xã đoàn anh nhìn em mấy lần, anh liền có chút phát bực sao?" Anh chỉ chỉ mũi.

Anh đối với cô có dục vọng độc chiếm, tối hôm nay, chính anh mới phát hiện.

"Thật sao?" Văn Văn lộ ra vui mừng từ đáy lòng cười khúc khích.

Anh ghen vì cô? Thật sự rất khó có thể phát hiện!

"Văn Văn, chúng ta còn rất nhiều năm tháng, từ từ chúng ta sẽ hiểu hết đối phương, quen thuộc lẫn nhau, con người của anh có thể rất đơn giản, cũng có thể rất phức tạp, nhưng mà, ưu điểm lớn nhất, cũng là khuyết điểm lớn nhất là, anh đối với bạn gái không bao giờ nói dối." Đối với cô, anh sẽ không dấu điểm nội tâm, anh vui vẻ, để cho cô từ từ biết hết bản chất chân thật nhất của anh.

"Thật ra thì, chính anh cũng hay quên, anh chân thật, là như thế nào.... Đứa bé mười hai tuổi liền mất đi song thân, muốn hoàn toàn chính chính bảo vệ được những thứ cha mẹ lưu lại cho anh, phải học rất nhiều thứ...." Nhiều năm như vậy, anh quá giỏi về nguy trang, đều quên Giang Diệc Hân thật sự có hình dáng như thế nào.

Văn Văn nhìn anh.

"Có phải nghe không hiểu lắm đúng không?" Anh bật cười, cũng không hiểu tại sao mình lại nhắc tới.

Văn Văn thành thành thật thật gật đầu.

"Không sao, Văn Văn em chỉ cần tiếp tục đơn thuần, anh cũng vậy tiếp tục làm chỉ một Giang Hân Thuần Thuần, hai chúng ta tiếp tục lái vui vẻ sinh hoạt là tốt rồi!" Anh ôm cô, thật chặt, "Cuộc sống yên tĩnh của chúng ta rất tốt, anh không muốn thay đổi!" Mặc dù, hai người bọn họ chính thức trở thành người yêu, mới chỉ một tháng mà thôi, hai người kết giao cũng bình thân không có gì lạ, nhưng mà, anh thật sự cảm thấy cùng cô một chỗ rất vui vẻ, tâm hồn bình tĩnh trước nay chưa có.

Người tới một độ tuổi nhất định, không cần tình yêu hoa lệ nữa, cuộc sống đúng mực bình thân, chính là cuộc sống mà anh theo đuổi.

Anh phát hiện, cô có thể cho anh tất cả cảm giác đó.

Mà đêm nay, bởi vì cô mất tích, anh thật bị cô dọa sợ.

Đặc biệt là, mới vừa rồi đồng nghiệp gọi một cuộc điện thoại, nói cảnh sát ở công viên phát hiện một cỗ thi thể, người chết cũng là đồng nghiệp, người tham dự lễ truy điệu tối hôm nay. Sau khi đồng nghiệp kia phát hiện không thấy đồng nghiệp của mình đâu, tìm xung quanh, thì phát hiện trong công viên tìm được thi thể khuôn mặt đã biến thành màu đen, đồng nghiệp đó về mặt nhân nhô treo cổ ở trên cây to trong công viên, sau khi cảnh sát chạy tới nhận thấy, ví tiền của người chết vẫn còn, hiện trường không có phát hiện bất kỳ đồ vật để đứng lên khi tự sát.

Lúc này Văn Văn cũng là từ trong công viên kia đi ra ngoài, lại thêm **, anh thật không dám tưởng tượng, nếu người chết là cô, anh nên làm cái gì? !

"Diệc Hân, đau quá!" Bị ôm đến gần như không thở nổi, Văn Văn kêu đau.

Anh buông lỏng cô ra, nhưng mà, động tác kế tiếp đặt cô xuống, dưới lưng cô là chần gối mềm mại, trên người là cơ thể đàn ông áp sát vào.

Trong lúc Văn Văn nuốt cổ họng, chiếc váy máy vạt tề trên người cô, đã bị lưu loát vạt trên mặt đất.

Cơ hồ không có bất kỳ chuẩn bị nào, nâng chân của cô lên, Giang Diệc Hân vọt vào thân thể của cô.

"A...." Văn Văn có chút không thích ứng thờ khẽ.

Ở trong thân thể của cô, anh không động, chỉ là, cảm thụ nhiệt độ chân thật của cô, chân thật tồn tại, cùng với, hai người chân thật kết hợp.

Yên lặng chờ cô thích ứng anh xâm lấn.

Anh dùng ngón tay, tỉ mỉ miêu tả trên màu hồng nhân nhật trên khuôn mặt của cô, cô có ngũ quan tinh tế, mắt vừa tròn vừa lớn, cánh mũi khéo léo thẳng tắp, đôi môi no đủ thanh thuần mê người.

Tối nay không biết vì sao, nhìn cô, cảm giác cô đặc biệt xinh đẹp.

Cho dù, dưới người cô, so với học sinh còn giống học sinh luôn.

Anh vuốt ve cô, ** to lớn mà mạnh mẽ hơi rời khỏi, gây nên tiếng rên yếu ớt của cô.

"Khoan, tắt đèn." Văn Văn giống như lúc trước, nhỏ giọng yêu cầu.

Nhưng mà, Giang Diệc Hân giống như không nghe thấy, đè cô thật chặt vào trong nệm, hấp thụ nộ hôn như hình với bóng.

"Đừng, tắt đèn đã..." Văn Văn rất bảo thủ.

"Không, để anh nhìn em!" Nói xong, anh nhìn ** của hai người, lại dùng lực mạnh mẽ hung hãn ra vào trong cơ thể cô.

"A, Diệc Hân...." Văn Văn kêu lên.

Nhưng mà, anh chỉ dùng sức ôm chặt lấy cô, thân thể hai người mãnh liệt chấn động.

Hắn đâm vào rất sâu, làm trái tim của cô cũng xoay chuyển, khiến Văn Văn hoa mắt chóng mặt thừa nhận vui thích đến cực điểm.

Từ khi xảy ra quan hệ đến hiện tại, anh vẫn vô cùng dịu dàng chăm sóc, trên giường cũng như thế, luôn làm đủ mọi chuẩn bị trước, luôn đặt cảm thụ cô lên vị trí đầu tiên. Không giống như tối hôm nay, không đợi cô có chuẩn bị chu đáo, đã ** cô, sau đó, thô bạo hung hãn đánh chiếm toàn bộ của cô.

Tối nay, anh **** như mãnh hổ ra vào, mỗi một lần ** ăn hết cô, ngậm chặt mỗi một tiếng ** của cô, hai người cùng nhau trầm luân trong cực hạn khổ sở cùng vui vẻ.

....

Mồ hôi của anh thật là mặn.

Văn Văn hoa mắt chóng mặt thừa nhận vui thích đến cực điểm, cũng mới lần đầu nếm thử mồ hôi của anh.

....

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24

Ngày hôm sau.

Trên đất, từng cái từng cái bao ** đã dùng qua la liệt.

Hơi khê đếm, tối thiểu có năm sáu cái.

Văn Văn cả người xụi lơ ở trên người anh, môi của cô dính vào xương quai xanh anh, tay của cô cịn chống đỡ lồng ngực của anh, cô có thể ngửi thấy trên hương vị đàn ông dương cương trên người anh, có thể rõ ràng cảm thấy dưới lòng bàn tay, nhịp tim quy luật của anh.

Mặc dù không phải lần đầu tiên thân mật, nhưng mà, cũng chưa bao giờ cảm thấy linh hồn của hai người lại gần nhau như vậy.

Bờ vai của anh rất rộng rãi, bắp thịt rất bền chắc, dựa vào như vậy vốn là hẳn rất thoải mái, nhưng mà, Văn Văn toàn thân cao thấp đều mệt là , ngay cả giọng nói cũng khàn khàn đến mềm nhũn không phát được ra tiếng. Túng Dục quá độ, toàn thân đều cảm thấy rã rời, thật là, mệt quá mệt quá mệt quá mà!

Nhưng mà, cảm giác trong lòng, cũng là vô cùng thoải mái.

Mệt mỏi, mà vui vẻ, chính là hình dung cô bây giờ.

Văn Văn nhìn lướt qua đồng hồ báo thức trên tủ ở đầu giường , óái, cũng gần mười hai giờ rồi!

Không biết anh đói bụng bụng chưa? Loại chuyện như vậy, dường như rất phí thể lực, hơn nữa, bọn họ lại mệt làm nhiều lần như vậy....

Văn Văn giật giật cơ thể, muốn lặng lẽ rời giường, nghĩ thay anh chuẩn bị bữa trưa, để cho anh có thể vừa tỉnh lại, thì có cơm nóng bọc bụng.

Nhưng mà, cô vừa mới hơi cử động, thân thể thon dài liền lật lại, giữ chặt thân thể mềm mại của cô trong ngực một lần nữa, tiếp tục ngủ say.

"Diệc Hân." Suy nghĩ một chút, Văn Văn khê lay anh.

"Hả?" Anh miễn cưỡng đến ngay cả con mắt cũng ngại mở.

Có người từng nói ôm cô vô cùng thoải mái hay chưa? Mềm non giống như bông, làm cho người ta nắm vào liền không muốn buông ra, hiện tại, tay của cô chạm vào trên bộ ngực trần của anh, anh thoải mái đến căn bản không muốn tỉnh lại.

"Hôm nay anh không phải đi làm sao?" Mặc dù thời gian làm việc của anh rất tự do, nhưng mà căn bản anh đều rất sớm liền ra cửa.

"Hôm nay là chủ nhật, không muốn đi." Miễn cưỡng cho ra đáp án, mũi của anh ở trên vai cô hừ hừ, tiếp tục triền miên quán quýt nhuyển ngọc ôn hương trong tay.

Không chỉ là tay của cô, cả người cô đều rất mềm mại, ôm vào, cực kỳ thoải mái.

"Có đói không?" Phần thân mật này, khiến Văn Văn cũng quyến luyến không muốn rời giường.

"Có chút." Anh bắt đầu gặm cổ của cô.

Cảm giác gai gai từ tai truyền ra, khiến cả người Văn Văn cũng tê dại.

"Vây, em.. em đi chuẩn bị..." Văn Văn giùng giàng nghĩ đứng dậy.

Nhưng mà, anh lật người lại đem cô đè ở dưới thân, "Chuẩn bị? Em làm cho anh ăn?" Anh mỉm cười.

Anh biết rõ, cô làm thức ăn thật sự là không thể vào miệng. Văn Văn phấn đấu cùng giấy giữa trong lòng, cuối cùng, vẫn không có cách nào coi anh như vật thí nghiệm, càng không muốn ở trước mặt anh bêu xấu.

"Em không biết nấu cơm." Văn Văn như đưa đám nghiêm mặt, "Em xuống lầu mua cho anh."

"Văn Văn thật hiền tuệ!" Anh không cười cô, ngược lại vuốt ve gương mặt cô, khen cô đến đỏ mặt.

Giọng điệu của anh...

Biết rõ anh chỉ đang nói giỡn, không có ý tứ khác, nhưng mà, Văn Văn vẫn không ngăn nổi mình cả người lảng lảng liên tưởng nhiều hơn một phần.

"Văn Văn, anh thật dối." Anh lại cười nói.

Văn Văn khẩn trương muốn đứng dậy, nhưng mà, phát hiện mình bị anh đè ép, không có cách nào động dậy.

"Không phải dối sao?" Cô mới ngậy ngốc hỏi ra, đối mặt ánh mắt của hắn.

"Còn em, có đói bụng không?" Anh hỏi khẽ bên tai cô, hơi thở ấm áp, phất qua mặt của cô, khiến Văn Văn một hồi nóng lên.

"Không đói bụng." Cô thành thật trả lời.

Cô thói quen giảm cân, dạ dày nhịn đói tốt hơn so với người bình thường.

Không đói bụng? Anh nhúm mày, giả bộ khó chịu.

"Em đã kích lòng tin của anh rồi!" Vừa bắt măn giải oan, tay của anh vừa trượt xuống, bưng bình ** vòng eo mềm mại của cô.

Eo Văn Văn cũng rất mềm, rất êm.

Lúc này Văn Văn mới hiểu anh hỏi cô có đói bụng không còn nói đã kích gì đến sự tự tin của anh là có ý gì, chợt, hai má Văn Văn ửng hồng.

Nụ hôn của anh, lại ấn lên người của cô.

"C hay là D?" Anh bắt đầu suy đoán số đo của cô.

Anh chưa từng duyệt qua vô số phụ nữ, cho nên, anh đối với phụ nữ lớn nhỏ thật có chút không hiểu rõ lắm, nhưng mà, suy nghĩ một chút mình đã từng mua B cho cô, thật là ánh mắt có chút vụng về mà.

"Đừng, đừng hỏi..." Văn Văn thẹn thùng nhưng, trái tim khi lòng bàn tay anh lướt qua, hơi run rẩy.

"C hay là D?" Anh không buông tha.

Đối với người phụ nữ của mình, anh kiên trì, cái vấn đề này rất quan trọng.

"Là D... Diệc, Diệc Hãn..." Anh tỉ mỉ gặm **, Văn Văn cầu xin được tha thứ.

Lấy được câu trả lời của cô, cười hài lòng.

Anh vui đầu, tỉ mỉ chuyên chú, thương thức cô, thân thể Văn Văn tùy theo rung động, lòng bàn tay của anh vẽ loạn trên lưng cô.

Phản ứng của cô thật đáng yêu, một cái ** tìm tòi nhỏ, anh bật cười. Rõ ràng cũng đã làm rất nhiều lần, nhưng mà, cô vẫn giống như không lưu loát như cũ.

Phương diện này, anh thích cô ngốc ngốc, năng lực bất chước không cần quá mạnh mẽ.

Văn Văn mò tới cánh tay của anh, vội vàng ôm lấy, bởi vì, thân mật này làm cho cả người ô mềm nhũn.

Giang Diệc Hãn nhìn cô, giờ khắc này, cô động tình, vô cùng vô cùng đẹp.

Văn Văn ôm anh, bị anh đè xuống giường bừa bãi lần áp, trên người hai người đều là mồ hôi.

Mê người như thế.

"Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh..." Văn Văn cảm giác mình giống như sắp rơi xuống, mơ mơ hồ hồ, trong mơ hồ, cô chỉ có thể ôm lấy cánh tay anh, ở bên trong ** càng ngày càng kịch liệt, không cách nào không chế mà rên khóc không ngừng.

Run rẩy, khóc thút thút, kích động.

Đều là bởi vì, rất yêu rất yêu rất yêu anh.

Yêu đến cả đời này cũng không muốn buông tay.

Anh ôm lấy cô thật chặt, ở bên trong kích tình cuồng nhiệt, muốn đáp lại như vậy, nhưng mà, mỗi nâng lên mấy lần, ba chữ đơn giản như vậy, nhưng thủy chung không cách nào nói ra miệng.

Mồ hôi, dính trên thân thể của anh, quần lấy cơ thể của cô, ga giường dưới kịch liệt của hai người chuyển thành đáng vẻ nhấn nhúm.

....

Văn Văn mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy thân thể mình mệt mỏi đến có thể dỡ ra thành từng mảnh thì đã là hai giờ chiều.

Văn Văn giật giật, anh đang nhắm mắt dưỡng thần, lập tức đột nhiên mở mắt ra.

"Qua giờ cơm trưa rồi..." Văn Văn mềm giọng nói cho anh biết.

Anh rất không có thành ý làm bộ không nghe thấy, lật người một cái chặn ngang cô, vững vàng đem cô vây ở giữa thân thể của mình và chặn dẽm.

Dáng người của hai người bọn họ khác biệt quá lớn, bị anh đè ép, Văn Văn căn bản không có phương pháp đứng dậy.

"Thật muốn rời giường..." Nếu lại làm gì nữa, cơm tối cũng không cần ăn.

Rốt cuộc, anh rất tốt bụng hỏi, "Đói bụng?"

Đói bụng? Nghe hai chữ đó, chân Văn Văn phát run.

Cùng với câu hỏi của anh, Văn Văn cảm thấy bộ ngực khác thường, bàn tay anh đang lấy bộ ngực trắng như tuyết của cô.

Văn Văn sợ rồi.

"Đừng làm nữa, làm tiếp nữa, chúng ta chắc sẽ vào bệnh viện." Văn Văn vẻ mặt đưa đám.

Tại sao tinh thần của anh vẫn tốt như vậy? Mặc dù cùng anh kết hợp ** đến vô cùng hoàn mỹ, nhưng mà, người không thể cứ còn sống là làm không ngừng đâu!

Động tác xoa nhẹ của anh, dừng lại nhìn cô chăm chăm.

"Chúng ta đi ăn cơm được không? ‘Dạ dày’ em thật sự rất đói bụng." Sợ anh hiểu lầm, cô còn cố ý giải thích rõ là ‘dạ dày’.

"Phụt, ha ha ha ha ha!" Đem cô ôm lên, tiếp tục đè ở phía dưới thân thể, anh cười đến cả người phát run.

Văn Văn bị anh cười đến không hiểu ra sao.

"Yên tâm đi, cái bao ** cuối cùng trong nhà đã vừa dùng hết rồi, anh còn muốn bày ra thân thể cường tráng của mình, cùng với chất lượng phục vụ ưu tú, cũng không có cơ hội!" Rốt cuộc cười đủ rồi, anh mới buông cô ra, xuống giường mặc quần áo, thuận tiện đem bao ** đã dùng qua trên mặt đất bọc lại từng cái, ném vào thùng rác.

Cô sao có thể đáng yêu như vậy chứ? !

"Bây giờ mà nấu cơm thì hơi muộn, chúng ta chỉ có thể ăn mì ăn liền, có được hay không?" Xoay người lại, khoe môi anh vẫn là nụ cười vui vẻ không thể che giấu.

"Được, tốt..." Văn Văn ngây ngô nhìn nụ cười khoe môi anh.

....

Mười phút sau, chuẩn bị mì ăn liền xong, Văn Văn cũng vọt vào phòng tắm.

"Vết thương kết vảy, hai ngày nay đi dép là được." Cô vừa ra, Giang Diệc Hân kiểm tra vết thương trên chân cô.

Một người một bát mì.

"Văn Văn, chúng ta ăn mì thi đi!" Thấy Văn Văn ngửi thấy được hương vị mì tôm, liền khế nhẩn mày chân mày, anh cười khanh khách nói, "Chúng ta so xem ai ăn nhanh hơn!"

So xem ai ăn nhanh hơn?

"Người thua, có thể nói ra một yêu cầu đối với đối phương!" Anh đưa ra hấp dẫn.

"Được!" Văn Văn lộ ra nụ cười, cả người lên tinh thần.

Cùng anh một chỗ, cuộc sống luôn tràn đầy niềm vui.

"Vậy thì tốt, chúng ta bắt đầu!" Một mình anh một đôi đũa, sau khi chia đũa xong, lập tức bưng lấy tô mì của mình, "Anh đếm một hai ba là..."

Văn Văn cũng vội vàng bưng lấy tô mì của mình.

"Một, hai, ba!"

Anh vừa dứt lời, Văn Văn liền vui đầu liều mạng ăn, Văn Văn ăn rất nhanh, bình thường ở trong mắt cô rất mì ăn liền chán ngấy, lúc này giống như mỹ vị.

"Em ăn xong rồi!" Không tới một phút, Văn Văn đã để tô mì trông không xuống.

Tô mì của anh vẫn còn một nửa, anh cười với cô, đáy mắt dịu dàng, vào giờ phút này, có thể để người ta chết đuối trong đó.

"Được rồi, em thắng! Em muốn anh làm chuyện gì đây?" Chỉ cần cô nói ra yêu cầu, anh đều cố gắng hoàn thành.

Cô, yêu cầu của cô đối với anh là....

Cô muốn nghe anh thổ lộ.

Cô rất muốn được nghe anh nói một câu: Văn Văn, anh thích em.

Hai má Văn Văn hồng rực, da mặt mông lăm cái vấn đề ở trên môi lưu vài vòng, không dám nói ra khỏi miệng.

"Anh... Anh biết sinh nhật của em không?"

"Biết chứ, em sinh ngày 30 tháng chín." Anh trả lời.

"Làm sao anh biết? !" Văn Văn kinh ngạc.

Cô chưa từng nói với anh mà? !

"Làm ơn, anh là bạn trai em, anh có tâm đương nhiên có thể biết sinh nhật của em!" Ngu ngốc, sao lại hỏi cái vấn đề nhảm chán này!

"Vậy, vậy anh muốn tặng quà em không?" Văn Văn uyển chuyển nói ra yêu cầu.

Cô muốn quà sinh nhật, chỉ cần một câu nói của anh, anh sẽ hiểu không?

"Quả nhiên là ngu ngốc!" Anh bật cười.

Anh phí tâm đi hỏi thăm sinh nhật của cô, dĩ nhiên là vì đưa quà tặng cho cô!

"Anh sẽ mang đến cho em một kinh ngạc thật lớn, vui mừng rất lớn rất lớn!" Thấy ánh mắt chờ đợi như vậy của cô, anh tiết lộ trước.

Văn Văn kích động.

Vui mừng thật lớn, là câu nói mà cô mong đợi sao?

"Em dọn dẹp bát đũa!" Bởi vì ngưng ngừng, Văn Văn dứt khoát trốn vào phòng bếp.

Yêu, thật sự ngọt ngào.

"Đề anh, em đi ngủ bù đi!" Anh đang muốn đi vào phòng bếp, đúng lúc ấy thì, chuông cửa vang lên.

"Có phải người đến thu tiền điện không? Diệc Hân, anh đi mở cửa đi." Văn Văn ở phòng bếp kêu.

Sau khi anh mở cửa, thấy cửa nhóm người kia, sừng sốt một chút.

"Giang Hân, chúng tôi tới nhà anh làm khách!" Nhân Kính Nam reo hò.

Một nhóm bốn, năm người đều là mấy con khi trong tòa soạn, còn có....

Phó Vịnh Bội mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đương Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25

"Tên tiểu tử này, thật quá đáng, sáng hôm nay tất cả mọi người đều vô cùng bận rộn hỗ trợ viết chuyên đề về buổi tối hôm qua, tranh thủ cuối tuần có thể phát hành! Cậu thì hay lắm, lại có thể trốn ở nhà ngủ nướng!" Anh vừa mở cửa, Nhân Kính Nam đã nói không ngừng, "Thật may là tôi biết địa chỉ nhà cậu, cho nên chúng tôi rủ nhau đến đây đánh hội đồng!"

"Các cậu chờ một chút." Anh bị nói đến váng đầu, tại lúc tất cả mọi người kinh ngạc, lại đi đóng cửa lại.

"Văn Văn, em nói địa chỉ nhà cho bọn họ?" Anh bước vào phòng bếp hỏi Văn Văn.

Văn Văn nghe được động tĩnh ngoài cửa, sững sờ, "Em... Hôm qua bọn họ hỏi em có phải đang ở cùng anh hay không, địa chỉ ở đâu... Em..." Cô thật sự không hiểu được thế nào gọi là xã giao lấy lệ, hơn nữa những người kia là đồng nghiệp của anh.

Giang Diệc Hân rất coi trọng không gian cá nhân, nhưng mà đáng về xấu hổ của Văn Văn, thật sự làm cho anh không có biện pháp nào nói nhiều cô một câu.

"Em đi thay quần áo, sấy khô tóc đi." Anh đẩy cô vào phòng.

Văn Văn lúc này, tóc ướt xỏa trên vai, lại mặc một bộ váy ngủ, đáng về xinh đẹp động lòng người, anh không muốn để cho mấy con sói ngoài cửa nhìn thấy đáng về mặc váy ngủ của cô.

Anh đi mở cửa lần nữa, vẻ mặt tươi cười, "Xin lỗi, tôi vào bảo Văn Văn thay quần áo trước." Một câu nói này làm cho mấy người bị cho ăn canh bể môn tha thứ cho hành động vừa rồi.

Đoàn người rải rác, lộn xộn đi vào nhà, anh bắt tay với nhóm người này, vỗ vai, ôm, giống như bọn họ đều là anh em tốt.

"Họa" này là do bạn gái gây ra, cho dù có không vui, anh cũng phải khắc phục hậu quả.

Dù sao, anh bây giờ không phải là một người, không thể cái gì cũng làm theo ý mình, anh cũng phải chú ý đến thể diện của Văn Văn.

Chỉ là, người cuối cùng...

"Tôi nói rồi, có cơ hội, tôi sẽ tới thăm nhà anh." Phó Vịnh Bội cười cười, nhìn anh.

Nụ cười của anh, phai nhạt đi mấy phần.

"Hai người thật sự cùng một chỗ hả, tiểu tử cậu tay chân cũng quá nhanh rồi!" Một tia hi vọng của Nhân Kính Nam cuối cùng cũng tan vỡ.

"Dù thế nào thì bọn họ vẫn chưa kết hôn, cậu vẫn còn hi vọng, dựa vào bản lĩnh của mình mà đi tranh thủ đi!" Một đồng nghiệp đùa giỡn giật gậy.

"Bọn họ cũng đã ở chung, cậu... cậu lại còn bảo tôi đi tranh thủ!" Nhân Kính Nam vọt vào nhà vệ sinh, chỉ vào hai cái bàn chải đánh răng một xanh một hồng, đầm ngực kêu đau.

"Cho nên, tôi đã bảo cậu sớm chết cái ý niệm này đi!" Lúc Văn Văn từ trong phòng đi ra, nghe được tiếng cười khoái trá vang khắp phòng.

"Giang Hân, không ngại tôi thăm quan nhà hai người một chút chứ?!" Tên đồng nghiệp khác nói.

"Phòng khách, phòng bếp, ban công tùy mấy người đi thăm, nhưng mà cấm không được đi tra xét không gian cá nhân." Giang Diệc Hân cười cười nói.

Tiếng nói của anh còn chưa dứt, cửa phòng anh đã bị vô lễ mở ra.

"Mới vừa rồi dường như Văn Văn đi ra ngoài từ gian phòng bên cạnh, gian phòng này thì sao, là của ai vậy?" Phó Vịnh Bội cố ý hỏi.

Ồ chung? Theo như cô thấy, chỉ là thuê chung mà thôi!

Nhưng mà, lời của mình còn chưa nói xong, hô hấp của Phó Vịnh Bội đã cứng lại.

Bởi vì, trong phòng của anh, ga giường vẫn còn vô cùng lộn xộn, trên đất là mấy tờ khăn giấy đã dùng qua, trong không khí còn có một mùi ** đậm tới mức không tan được.

Là người trưởng thành thì đều hiểu, thứ mùi này có bao nhiêu mập mờ.

Phó Vịnh Bội hóa đá.

Hành động của Phó Vịnh Bội khiến mặt Văn Văn hồng rực, ngượng ngùng đến luống cuống.

"Văn Văn, giúp anh dọn dẹp lại gian phòng một chút." Giang Diệc Hân bước nhanh về phía trước đem Văn Văn đẩy mạnh vào trong phòng, để cho cô có thể hòa nhập một chút, sau đó, ngay trước mặt Phó Vịnh Bội rầm một cái đóng cửa phòng lại.

"Cô Phó, chưa được chủ nhà cho phép, làm ơn không nên tùy tiện vào phòng của người khác." Trên mặt anh vẫn giữ vững nụ cười phong độ.

Nhưng mà, không hiểu, anh lúc này tự nhiên lộ ra một phong thái cao cao tại thượng, quý khí không hình dung được, làm cho người ta không có cách nào cùng anh đùa giỡn, nín thở, bất tri bất giác mà phục tùng anh.

Phó Vịnh Bội sững sốt một chút, ngồi lại ghế sa lon.

"Mọi người có muốn đánh bài không?" Lúc anh cười lên, lại biến trở về Giang Diệc Hân tràn đầy sức sống như ánh mặt trời.

"Đánh bài? Được đó!" Không khí lập tức trở nên sôi động, âm thanh hô hào nổi lên bốn phía.

Tình huống như thế, hoàn toàn thoát khỏi khống chế của Phó Vịnh Bội.

Hai bộ poker, mấy tên đàn ông tụ lại một chỗ, hăng hái bùng bùng đánh song khầu.

Hai, ba tiếng sau...

"Giang Hân, cái tên tiểu tử này, bình thường không thấy cậu đánh bài, vậy mà cậu lại có thể đánh giỏi như vậy!" Mọi người kêu gào.

Tất cả mọi người phát hiện, trí nhớ của Giang Diệc Hân rất tốt, đối với chữ số vô cùng nhạy cảm, mỗi người ra bài ra anh dường như đều ghi tạc từng cái trong đầu, sau đó lúc nào nên ra bom, những bài nên ra, những bài nên tạm giữ, anh cũng gần như nắm trong lòng bàn tay.

"Cậu không đi làm gian thương thì thật sự rất đáng tiếc!" Nhân Kính Nam thua nhiều tiền nhất, tức giận nói.

Giang Diệc Hân chỉ cười không nói.

Phó Vịnh Bội chăm chú nhìn gò má nam tính của anh, phát ngốc.

Giang Thiệu Cạnh cùng Giang Diệc Hân mặc dù cùng cha, nhưng mà, gia thế hai người khác biệt, đứng dưới ánh mặt trời, đã biết rõ ràng.

Mẹ của Giang Thiệu Cạnh chỉ là một người phụ nữ thấp kém không biết liêm sỉ.

Nhưng mà, Giang Diệc Hân lại khác, mẹ của anh - Lôi phu nhân xuất thân danh môn, bên ngoài đối với bà đánh giá rất cao, tao nhã, thông tuệ, quý khí lại không mất đi vẻ quyến rũ cùng hồn nhiên của phụ nữ, với cha anh càng giống như Phụng Hoàng cùng nhau, cảm sát hài hòa.

Một người phụ nữ như vậy, sau khi biết chồng mình có con riêng bên ngoài, lập tức đề nghị ly hôn, dưới thời điểm người chồng còn đang luống cuống tay chân không ngừng cầu xin, quả quyết nói, nếu như không ly hôn thì biện pháp duy nhất chính là đem tài sản riêng của người chồng, toàn bộ đều chuyển thành tên của con trai mình, bảo đảm người phụ nữ và đứa con riêng bên ngoài không được một cọng lông nào!

Lúc bọn họ yêu nhau, duy nhất có một lần Giang Diệc Hân nhắc tới cha mẹ của mình:

"Mỗi ngày tan học về nhà, nhìn phòng ốc trống rỗng, liền cảm thấy sợ hãi, hai người thân quý giá nhất có thể thay anh che gió che mưa cũng đã qua đời. Nhưng mà, mặt ngoài anh vẫn phải cố gắng tỏ ra kiên cường, anh biết rõ, không cha không mẹ, chẳng có cái gì cả, anh vẫn phải bình an lớn lên, mới có thể để cho bọn họ yên nghỉ ở trên thiên đường."

Chính lần ấy, cô biết, người yêu của mình là cô nhi, mấy chữ "Chẳng có cái gì cả" này, làm cho cô vô cùng sợ hãi. Nhưng mà, mãi đến mấy ngày trước người nhà của anh xuống tay với nhà họ Lôi, trong lúc vô tình biết được, cô nhi Giang Diệc Hân này lại có tài sản hơn trăm! Cho nên, cô đây là đem kim cương vứt bỏ, đem một viên ngọc nhân tạo xem như bảo bối nắm trong tay, cô thật là có mắt không trông đến buồn cười! Thực sự là... Làm cho người ta muốn sục đồ...

Nhìn Hạ Vị Văn khéo léo, yên lặng, toàn tâm toàn ý tin tưởng rúc vào bên người anh, Phó Vịnh Bội bắn ra ánh mắt vô cùng ghen tỵ.

"Vịnh Bội, ta đã hỏi qua ý của nhà họ Lôi, bọn họ cố ý để cho Giang Diệc Hân và nhà họ Tống liên cưới, hai trùm ngành ăn uống đứng đầu Thượng Hải liên thủ! Nếu chuyện đều đã như vậy, Giang Thiệu Cảnh cũng là sự lựa chọn rất tốt! Ít nhất cho đến nay, Giang Diệc Hân chưa từng đối xử tệ với anh trai của anh, mà Giang Thiệu Cảnh đối với lợi ích buôn bán cực kì có thủ đoạn, hội sở "Cạnh" chính là chứng minh tốt nhất! Chỉ cần một ngày Giang Diệc Hân không muốn nắm quyền, Giang Thiệu Cảnh vẫn sẽ là chủ nhân của yến thiên hạ, dựa vào gia thế của chúng ta có thể leo lên Giang Thiệu Cảnh, cũng là tương đối khá rồi!"

Những lời cân nhắc ích lợi nặng nhẹ này của cha mẹ, là nhắc nhở cô dập tắt ngọn lửa quyền luyến với Giang Diệc Hân trong lòng, sớm dứt ra, mới không quá muộn.

Cô đều hiểu, cho nên, cho dù lòng đang khóc khê, cũng không còn đường để lui.

Nhưng mà, cô ghen tỵ...

Cô chính là không muốn để cho Hạ Vị Văn được như ý nguyện!

Cô càng muốn tận mắt nhìn thấy, tương lai Hạ Vị Văn phải trải qua bị kịch hào môn, như vậy, bi thương của cô mới có thể dịu đi rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26

"Bụng thật đói!" Có đồng nghiệp gào thét.

"Muốn ăn cái gì?" Giang Diệc Hân tiện tay quăng một xấp thực đơn đến, nửa điểm ý định xuống bếp cũng không có.

Không phải tùy tiện con chó con mèo nào cũng có thể làm anh nê mặt nấu canh nấu com.

"Tôi không ăn ở đây, tôi đã hẹn Giang Thiệu Cảnh cùng đi ăn tối." Phó Vịnh Bội nhìn chằm chằm vào gương mặt tuần tú của anh, dừng lại một chút, lại có ý nói, "Nhưng mà, nếu có người nguyện ý để cho mọi người ném thử một chút tài nghệ của mình, tôi có thể hủy cuộc hẹn."

"Giang Hân, cậu còn có thể nấu ăn?" Các đồng nghiệp vô cùng kinh ngạc.

"Có phải sợ thua tôi không? Máy người muốn mượn cơ hội chạy mất? Tôi làm sao có thời gian rảnh rỗi mà xuống bếp!" Anh nhấc tay ném ra lá bài tốt, cười ha ha qua quýt.

Các đồng nghiệp đều bị đã kích, hừ hừ, "Chúng tôi mới không sợ cậu, tiếp tục!"

Đề nghị của Phó Vịnh Bội, trở thành không người hưởng ứng.

"Vịnh Bội, cô có hẹn với anh trai tôi, bữa tối chúng tôi lại được ít đi một phần!" Giang Diệc Hân cười cười, không có bất kỳ phản ứng dư thừa nào.

"Nếu không gọi pizza được không?! Cần gì phiền phức, xào rau quá tốn thời gian, chúng ta tiếp tục chiến đấu, đem hết tiền thua thắng trở lại!" Lập tức có đồng nghiệp la ầm lên.

"Phóng ngựa qua đây đi!" Tiếng cười của anh rất vui vẻ.

Văn Văn không có sở trường kết giao bạn bè, vẫn yên lặng mỉm cười ngồi bên cạnh anh, thấy anh với đồng nghiệp trêu đùa nhau, trong lòng mơ hồ cảm thấy hâm mộ.

Nhân duyên của anh thật sự rất tốt, anh luôn hiểu được ở chung với người khác như thế nào, không giống cô, chỗ nhiều người luôn dễ trở nên hồi hộp, căng thẳng, mong được sớm trở về ổ của mình.

Cô nhất định phải học tập thật nhiều, trở thành người phụ nữ có thể xứng với anh!

Giang Diệc Hân không vì người khác mà bỏ quên cô, anh hỏi cô trước, "Văn Văn, muốn ăn pizza không?"

"Muốn." Văn Văn lấy ý kiến của mọi người làm trọng.

Nghe được cô nói muốn ăn, Giang Diệc Hân lập tức nhấn điện thoại gọi pizza.

Lúc anh đặt đồ ăn xong, các đồng nghiệp lại có ý kiến, "Tôi không muốn uống nước trái cây, tôi muốn uống bia!"

"Tôi cũng vậy, muốn bia ướp lạnh!"

"Tôi còn muốn hút thuốc lá!" Có người càng quá phận.

Anh đang muốn gõ mấy con khi kia mấy phút, ai biết Văn Văn lại vội vàng đứng dậy ra cửa đi giày, "Em đi mua!"

"Được rồi, đi một mình cẩn thận một chút!" Anh còn có thể nói gì đây?

Phó Vịnh Bội từ đầu tới cuối vẫn bị mọi người bỏ quên ngượng ngùng đứng dậy.

Người trong phòng đang đánh bài khí thế ngất trời, căn bản không có người giữ cô lại.

Cho đến lúc Phó Vịnh Bội chậm chạp đóng cửa phòng lại, cô gất gao chú ý tới, con mắt của Giang Diệc Hân lại có thể từ đầu đến cuối chưa hề nâng lên một chút nào.

"Đợi một chút...!" Văn Văn trong thang máy nghe được tiếng gọi, dè nút Open lại.

"Cám ơn." Phó Vịnh Bội vào thang máy.

Văn Văn mỉm cười lại.

Con số thang máy từng cái giảm xuống.

"Quan hệ của chị với Diệc Hân, em đều biết chứ?" Phó Vịnh Bội phá tan im lặng trước.

"Diệc Hân có giới thiệu qua." Văn Văn gật đầu.

"Nếu đã biết, có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi chị!" Phó Vịnh Bội rất khách sáo.

"Được, cảm ơn chị dâu." Văn Văn cũng rất lễ phép.

Hai chữ chị dâu này, làm khóe mắt Phó Vịnh Bội gật gật.

"Thành thật mà nói, em thật sự không giống kiểu người Diệc Hân thích, anh ấy lúc còn đi học có rất nhiều người theo đuổi, nhiều nhất chính là kiểu người giống em gái nhỏ như em!" Phó Vịnh Bội cố ý nói: "Trước kia anh ấy còn nói qua, anh ấy chịu không nổi nhất là mấy cô gái nhỏ không có chủ kiến đó, thật không hiểu bây giờ lại bị cái gì kích thích, ánh mắt cũng đột nhiên thay đổi..."

Văn Văn một hồi yên lặng.

"Văn Văn, em thấy có đúng hay không?" Cửa thang máy mở ra, Phó Vịnh Bội đuổi theo cô đi ra ngoài, vẫn không quên hỏi thêm một câu.

"Chị cũng nói là 'Trước kia', trước kia không có nghĩa là hiện tại, không phải sao?" Văn Văn nhẹ giọng hỏi ngược lại.

Phó Vịnh Bội không ngờ, Văn Văn nhìn mềm yếu như vậy lại có thể biết phản bác lại cô, cô liếc nhìn Văn Văn, vẻ mặt khinh thường, "Yêu thích của một người sẽ thay đổi dễ dàng như vậy sao? Em cảm thấy đột nhiên khẩu vị của anh ấy biến hóa lớn, thích loại phụ nữ không có chủ kiến như Văn Văn em sao?"

Văn Văn cười nhạt, "Tôi không có chủ kiến, đó là bởi vì hai người chúng tôi chưa bao giờ âm ỉ, chúng tôi không có ý định với thời cơ bánh ngọt!"

Phó Vịnh Bội thiếu chút nữa cắn đứt hàm răng của mình.

"Phó tiểu thư, chị đi đến cuộc hẹn với anh hai đi, tôi vào siêu thị." Văn Văn mỉm cười xoay người.

Cô tự nói với mình, lòng của cô kiên định, sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Trong siêu thị, Văn Văn nhận được điện thoại.

"Nha đầu, em mới vừa rồi xuống lầu, có phải đi dép đúng không?" Trong điện thoại di động đều là tiếng la thúc dục anh ra bài của đồng nghiệp bên cạnh.

"Vâng." Văn Văn gật đầu.

"Thật biết nghe lời." Anh yên tâm.

"Bọn họ nói còn phải mua thịt bò khô, cá mực sợi và một ít đồ ăn vặt."

"Vâng, em nhớ sẽ mua." Trừ bia, Văn Văn bắt đầu để đồ ăn vặt vào trong giỏ.

Văn Văn không chú ý tới, Phó Vịnh Bội cũng vào trong siêu thị chuẩn bị mua một chai nước để hạ hỏa.

"Đúng rồi, không biết bọn họ muốn chơi đến mấy giờ, ngộ nhờ chơi đến rất khuya sẽ rất phiền phức! Vì hạnh phúc của chúng ta, em cũng mua giúp anh cái thứ không thể thiếu đó đi!" Trong giọng nói của anh đều là ý cười.

"Thứ gì?" Văn Văn mềm giọng hỏi.

"Anh sẽ gửi tin nhắn cho em." Anh cúp điện thoại.

Mười giây sau, tiếng báo có tin nhắn vang lên, Văn Văn vừa mở ra xem, cái thứ không thể thiếu đó là ba chữ.

Nhất thời, gương mặt Văn Văn nhuộm hồng như mây.

Anh, anh, nhất định là anh cố ý!!! Anh thích nhất là trêu cô!

Mười giây sau, "Tít tít tít" tin nhắn lại tới.

"Sau khi mau xong, nhớ lúc lên lầu phải giấu kĩ! Bị nhìn thấy, anh không sợ, chỉ sợ em không chịu nổi! Ha ha ha!"

Này, này, này...

Văn Văn xách theo một đồng lật vặt, cũng không biết có nên hay không. Quả nhiên, cuối cùng, Văn Văn vô cùng thành thật gạt đầu kiên định, cô từ từ, bỏ đi như rùa đen, đem đồ đã chọn xong bỏ lên quầy thu tính tiền.

Nhân viên thu ngân bắt đầu quét từng gói hàng, số tiền phải trả cùng danh sách hàng hóa nhảy lên trong máy vi tính trên quầy thu ngân.

Văn Văn không nhìn máy vi tính, ngược lại đứng ở quầy thu ngân lo lắng nhìn chăm chăm vào giá hàng bên cạnh, tay từ từ bỏ, bỏ, bỏ một đoạn đường do dục rụt một cái, lại bỏ....

"Thưa cô, tổng cộng là 109 tệ, xin hỏi còn cần gì khác hay không?" Nhân viên thu ngân kết toán xong số tiền, thân thiết lễ phép hỏi thăm cô.

"Có, còn có...." Văn Văn đỏ mặt, đưa tay hướng tới giá hàng bên cạnh lung tung nắm một cái hộp nhỏ, vội vàng đưa cho nhân viên thu ngân.

Cô cảm thấy như xung quanh đang phi mũi nhọn vào mình, cái trán xấu hổ đến đỏ mề hôi.

Nhân viên thu ngân vẫn giống như bình thường, nhận lấy cái hộp nhỏ, đang chuẩn bị tiếp tục quét mã, nào biết, cái hộp nhỏ trong tay nhân viên thu ngân, lại bị nữ khách hàng đứng ở phía sau cầm đi.

Văn Văn cứng đờ, vẫn còn đang đắm chìm trong "Cảm xúc" của chính mình, căn bản không quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Cô không ngờ, Phó Vịnh Bội lại đứng ở sau lưng cô chờ tính tiền.

Phó Vịnh Bội liếc mắt nhìn hộp nhỏ kia, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Diệc Hân không dùng quen nhãn hiệu này, hơn nữa, kích cỡ cái này quá nhỏ, không vừa với anh ấy, anh ấy dùng sẽ không thoải mái!"

Văn Văn cứng lại, ngay cả nhân viên thu ngân cũng dùng ánh mắt kỳ quái quan sát Phó Vịnh Bội.

Phó Vịnh Bội mỉm cười, đem cái hộp nhỏ bỏ lại giá hàng, chọn hai hộp áo mưa nhãn hiệu khác đưa cho nhân viên thu ngân, "Tin chị đi, chị so với em hiểu rõ anh ấy hơn, mấy năm nay anh ấy vẫn luôn dùng loại này! Năm nay sẽ không trở nên quá lớn chứ?!"

Nhân viên thu ngân nhìn Văn Văn một cái, thấy cả người cô cứng đờ, đáng vẻ dường như không phản ứng kịp, vì vậy, nhân viên thu ngân trực tiếp nhanh chóng quét mã, "Thưa cô, tổng cộng là 158 tệ."

Văn Văn trả tiền, cô cứng người, xách theo một túi lớn, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi siêu thị.

Mới đầu, bước chân của cô rất nhanh, chạy thẳng tới thang máy.

Nhưng mà, thang máy đến tầng nhà cô, cửa mở ra, cô lại chỉ có thể chậm rãi nhẹ nhàng.

Tim, nhói một cái.

Cô không phải đưa ngực, hàm ý dưới lời khiêu khích của Phó Vịnh Bội, cô nghe hiểu được.

Cùng với Diệc Hân, hơn nữa, kinh nghiệm cùng kỹ xảo của anh cũng không tệ, ngay cả tình cảm nam nữ của Văn Văn có mơ hồ đi nữa, cũng có thể xác định điểm này.

Nhưng mà, những kinh nghiệm kia tích lũy từ đâu? Lúc đó anh cùng Phó Vịnh Bội rút cuộc lui tới bao lâu, trước kia từng phát triển tới trình độ nào?... Cái vấn đề này, Văn Văn đã từng nghi ngờ, thật buồn cười, bây giờ, cô không cần nghi ngờ nữa.

Phó Vịnh Bội chẳng khác nào nói rõ cho cô biết!

Văn Văn nắm chặt tay, vô cùng chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay.

...

Phó Vịnh Bội mang theo hủ hê, đứng ở cửa chung cư.

Một lát, một chiếc hơi màu đen sang trọng, dừng ở trước mặt cô.

Phó Vịnh Bội liếc mắt nhìn bảng số xe, ưu nhã lên xe.

"Vừa rồi chúng em đều ở nhà Diệc Hân, sao anh không đến?" Phó Vịnh Bội dùng tư thái xinh đẹp nhất mỉm cười hỏi thăm.

"Không muốn đi, không có ý nghĩa!" Nhưng mà, Giang Thiệu Cạnh trả lời ngắn gọn.

"Đúng vậy, rất không có ý nghĩa, bọn họ ở đây đánh bài cả buổi chiều, anh ghét nhất là người khác lãng phí thời gian!" Phó Vịnh Bội theo lời của anh.

Đón lấy, là không khí lạnh lẽo.

"Chúng ta đi ăn món gì đây?" Tâm tình Phó Vịnh Bội vẫn tốt như cũ.

"Tùy đi." Gương mặt Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng như cũ.

"Ngày mai anh phải trở về Thượng Hải rồi, em dẫn anh đi ăn một ít hải sản đặc biệt của thành phố Ôn !" Phó Vịnh Bội làm anh vui lòng.

"Được." Giang Thiệu Cạnh tiếc chữ như vàng.

Không khí, lại lâm vào một hồi tĩnh mịch.

"Đúng rồi, mới vừa rồi thật sự rất buồn cười, Hạ Vị Văn đi siêu thị mua đồ, lại làm như kẻ trộm, anh đoán xem cô ấy mua cái gì?" Phó Vịnh Bội kể chuyện cười cho anh nghe.

Nghe được cái tên này, Giang Thiệu Cạnh một hồi căng cứng, "Cô ấy mua cái gì?" Giọng nói của anh trầm thấp rất nhiều.

"Là bao**!" Phó Vịnh Bội cười ha ha.

Con mắt sắc của Giang Thiệu Cạnh lạnh lẽo.

Phó Vịnh Bội vẫn còn cười nhạo không ngừng, "Bộ dáng của cô ấy rất khôi hài, không dám mua thì cứ nói thẳng đi..."

"Không chỉ có là em chú ý cô ấy, cũng có khách hàng bên cạnh nhìn chăm chăm cô ấy, cho là đáng vẽ lén lút của cô ấy là muốn ăn trộm !" Phó Vịnh Bội càng nói càng khoa trương.

Cô là người thông minh, muốn thông qua cái chuyện cười này, có thể hòa hoãn quan hệ của hai người.

Nhưng mà, nào biết...

"Két..." Xe hơi dừng ngay lại.

"Cút!" Giang Thiệu Cạnh lạnh băng nói.

Phó Vịnh Bội cho là mình nghe lầm, thu lại nụ cười, "Có ý gì?"

"Cút xuống xe!" Giang Thiệu Cạnh lạnh giọng quát.

Phó Vịnh Bội trừng to mắt, không thể tin rốt cuộc mình đã nói sai cái gì, anh đang phát bão gì! Cô khễ cần rằng, tức giận xuống xe.

Nào biết, cô vừa mới đóng cửa xe, xe hơi đã chạy nhanh như bão táp, đi mất.

"Giang Thiệu Cạnh, anh đồ bệnh thần kinh!" Không để ý đến tao nhã, Phó Vịnh Bội bị ném khỏi xe ở ven đường tức giận hô to.

...

Văn Văn không ngừng hít vào, muốn trấn áp trái tim mình.

"Em ở đâu? Tại sao lâu thế? Có phải không mang đồ lên được hay không? Để anh xuống giúp em!" Giang Diệc Hân vừa gọi điện cho cô, vừa đẩy cửa nhà ra, chuẩn bị xuống lầu.

Ngoài ý muốn, gặp được cô ở cửa ra vào.

Anh nhận lấy túi đồ trong tay cô, tình mắt, nhìn thấy một cái hộp nhỏ trong túi, háng giọng cười một tiếng, "Nha đầu, có phải em không dám vào cửa hay không?"

Văn Văn cố gắng nặn ra nụ cười.

Anh thăm dò trong phòng một chút, xác định không có ai ra ngoài, đem cái hộp nhỏ lấy ra nhìn, rất đáng đánh đòn thân mật dán vào bên tai cô, khích lệ cô, "Ha ha, nha đầu, rất tốt, thì ra là bình thường em có len lén chú ý anh mua loại nhãn hiệu cùng kiểu dáng này!"

Văn Văn không nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

Thì ra là, cô thật sự không mua nhầm.

Bộ dáng bây giờ của Văn Văn, anh cho là cô xấu hổ, không dám la lối cô nữa, đem cái hộp nhỏ giấu vào trong túi, dắt cô vào nhà.

...

Một đám đàn ông bọn họ tiếp tục đánh bài, mà Văn Văn yên lặng ngồi bên cạnh anh, yên lặng ăn pizza.

Từ lúc vào nhà đến bây giờ, cô dường như chưa nói một câu nào.

Mà Giang Diệc Hân sớm đã thành thói quen bạn gái yên lặng ở trước mặt người khác, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Cho đến khi, Nhân Kính Nam kêu thành tiếng, "Oa, Văn Văn, sao cô có thể ăn được nhiều như vậy?!"

Lúc này ánh mắt của mọi người mới chú ý tới.

Thì ra là, hai hộp pizza trước mặt mấy đáng yêu râu bọ anh vẫn còn chưa động tí gì, nhưng mà, Văn Văn lại có thể một mình tiêu diệt hết một hộp pizza lớn trước mặt mình.

"Ăn ngon như vậy?" Không thể không thừa nhận bạn gái thật sự có khẩu vị tốt, Giang Diệc Hân bật cười.

"Ừ, pizza ăn rất ngon." Văn Văn lúng túng cười gật đầu.

"Ăn hết mình, chỉ cần em thích, coi như em trở thành Bàn Tử (người béo), anh cũng chịu đựng được!" Giang Diệc Hân xoa xoa đầu cô.

Các đồng nghiệp lập tức lộ ra vẻ mặt muốn nôn.

Đoàn người bắt đầu trêu đùa anh, mà anh một bộ tự nhiên.

Sự chú ý của mọi người không còn ở trên người cô nữa, Văn Văn lại buông tay ra, đi lấy một miếng pizza khác, không ai chú ý tới, lòng bàn tay của cô bị móng tay mình đâm chảy máu, đã đông lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27

Hai tuần nay, Giang Diệc Hân từ từ phát hiện, Văn Văn có điểm không đúng.

Có lúc, nụ cười có chút yên lặng, dường như cất giấu một chút tâm sự.

Hơn nữa...

Thời điểm hai người tiếp xúc thân mật, mỗi lần anh mang bao** thì luôn có mấy giây cả người cô trở nên cứng đờ, có một lần, cô thậm chí còn hỏi một

vấn đề ngu ngốc. Cô nói, có thể không mang bao** được không?

Nghe xong, anh liền nghiêm mặt ngay tại chỗ, sau đó nở nụ cười.

"Nha đầu, anh không muốn làm ba sớm như vậy!"

Đây đáp án của anh, cũng là lời nói thật lòng của anh.

Sau đó, anh nhận thấy sau khi có được câu trả lời của anh, cô dường như càng ngày càng trở nên yên lặng, dĩ nhiên, có lẽ đây chỉ là nghi ngờ của anh, nhưng đồng thời cũng không xác định được, quả thật làm cho anh bắt đầu lo sợ không yên.

Anh sợ mình làm không đủ, không đủ để che chở cho cô, làm cho cô khó chịu chỗ nào đó trong lòng.

Bọn họ lui tới, tình cảm mất cân bằng nghiêm trọng, anh không phải là không có cảm giác, chỉ là có những thứ thật sự không cưỡng cầu được, ví dụ như, tính cách của anh mặc dù hướng ngoại, nhưng mà tình cảm tương đối chậm nhiệt.

Cho nên, anh chỉ có thể dùng hết tất cả che chở để đền bù.

Hôm nay, vừa đúng là chủ nhật.

Sáng sớm, anh tỉnh lại liền không ngủ được nữa, vì vậy chống tay, yên lặng nhìn gương mặt ngon giấc của cô.

Lúc cô ngủ, luôn khéo léo núp ở trong ngực của anh, đáng vẻ toàn tâm tin tưởng, để cho anh có một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Nhưng mà, tại sao lúc này cô ngủ lại khểnh nhấc lông mày? Đáng vẻ như bị việc gì phiền lòng dây dưa vậy khốn.

Không kim được, anh duỗi ngón, khẽ chạm vào đầu lông mày thanh tú của cô, cố gắng muốn duỗi thẳng nơi đó.

Văn Văn bị đánh thức, mở mắt.

"Chào buổi sáng." Cô nở nụ cười.

"Chào buổi sáng." Tâm tình của anh tung bay, khóe môi cũng nhếch lên mỉm cười.

Lúc này, hai người bọn họ dán sát vào nhau, lồng ngực trần của anh dán lên ngực mềm mại cô, hô hấp hai người như hòa vào với nhau.

Chỉ cần sáng sớm tỉnh lại là có thể nhìn thấy đối phương, cả hai đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tình cảm dâng trào, Văn Văn nhích lại gần, muốn chủ động hôn anh, ai ngờ...

"Đừng, anh chưa đánh răng!" Anh rất không lãng mạn nghiêng người, cười tránh được, đi vào phòng tắm.

Văn Văn ngẩn người, cô thiếu chút nữa quên mất, sáng sớm anh sẽ cùng cô cuồng làm tình, nhưng mà chưa bao giờ nóng bỏng triển miên hôn cô, nhiều nhất, anh chỉ ở trên môi cô chuồn chuồn lướt lướt.

Anh hơi thích sạch sẽ một chút.

Chỉ là, nụ hôn triển miên nóng bỏng, không phải lúc động tình thì không thể khống chế? Coi như sáng sớm trong cổ họng có thể sẽ có một ít mùi là lạ, bởi vì yêu đối phương, sao lại có thể ghét bỏ chứ?

Ngốc quá, tại sao cô phải lấy tiêu chuẩn trong tiểu thuyết đi so sánh với tình yêu trong cuộc sống hiện thực chứ? Anh khó chịu cũng vô cùng bình thường, có được hay không?!

Lúc Giang Diệc Hân đánh răng trở lại, nhìn thấy Văn Văn đang đập đầu mình vào gối, hành động trẻ con kia, đặc biệt ngây thơ.

"Cho dù không đau, nhưng đầu không choáng váng sao?!" Đem cả người cô ôm lên, khóe môi không giấu được nụ cười.

"Choáng váng. Nhưng mà, ôm anh thì hết!" Sợ mình ngã, Văn Văn vội vàng trở tay ôm cổ anh.

Anh nhủ thầm, đây là đang làm nũng hay tỏ tình? Cho dù hơi buồn nôn! Nhưng mà, anh thích!

"Hôm nay được nghỉ, chúng ta đi biển chơi đi?" Đem thân hình mềm mại của cô ôm vào ngực mình, anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Không thể phủ nhận, anh thích cuộc sống bây giờ.

"Không phải anh rất bận sao?" Văn Văn không có lập tức gạt đầu.

Hai tuần nay, anh vô cùng bận rộn, mỗi ngày với Phó Vịnh Bội cùng đi cùng về.

"Sau khi tuần san phát hành gây được tiếng vang rất lớn trong xã hội, sự kiện quý dị trên quảng trường hôm tết Trung Nguyên được truyền đi càng ngày càng kỳ lạ, quan trọng nhất là, hôm đó ở những địa phương khác của thành phố Ôn căn bản không có động đất, cho nên khiến rất nhiều dân chúng cũng lạnh cả người. Bất kể là diễn đàn hay trên Microblogging, sự kiện vẫn này không có cách nào yên tĩnh, đã đưa tới sự coi trọng của phía trung ương, phái chuyên viên đến thành phố Ôn, đối với sự kiện cầu Đại Kiều lần nữa tiến hành điều tra!" Cho nên tiếp đó, người phải vội vàng khăn trương không phải anh, mà là những người có ý đồ giấu diếm, quan viên địa phương muốn một tay che trời.

Văn Văn lặng lẽ nghe, vì bạn trai mình mà cảm thấy kiêu ngạo.

"Còn Phó tiểu thư thì sao, cô ấy, bao giờ rồi đi?" Đấu tranh một lúc, Văn Văn vô cùng cẩn thận hỏi.

Cô hi vọng Phó Vịnh Bội có thể sớm trở về Thượng Hải, không quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của bọn họ nữa.

"Chắc còn phải một thời gian nữa! Hiện tại sự kiện càng náo càng lớn, bên Đài Truyền Hình yêu cầu rất cao, cô ấy sẽ ở thành phố Ôn đợi đến khi sự kiện này chính thức khép màn lại mới trở về Thượng Hải." Anh trả lời cô.

Giang Diệc Hân thấy được, nghe được đáp án như vậy, nụ cười của Văn Văn bật vô âm tín.

...

Đi biển, bọn họ lái xe đi.

"Mượn xe?"

"Mượn Nhân Kính."

Bờ cát vàng óng ánh mịn chạy dài, bọn họ đội mũ che nắng, giẫm lên cát mịn, mặc cho nước biển bào phủ lên giày bọn họ, bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, mười ngón tay dây dưa, nghe biển đang ca hát.

"Văn Văn, em thích xe gì?" Anh đột nhiên hỏi.

Văn Văn có chút ngoài ý muốn.

"Anh chuẩn bị mua xe?"

"Đúng vậy, chờ vụ án này kết thúc, tính mua một chiếc xe, như vậy hai chúng ta đi đâu cũng tiện hơn." Quan trọng nhất là, lúc hẹn hò, sẽ không lo lắng có gió táp mưa sa cùng nắng gắt, mà mặt dày đi mượn xe người ta.

Anh cười nói với cô, "Cho nên, em phải suy nghĩ cho thật kỹ, xem mình thích xe gì." Không có việc gì ngoài ý muốn, anh chuẩn bị định cư ở thành phố Ôn.

"Anh mua xe, không phải nên mua cái mình thích sao?" Văn Văn sững sờ hỏi.

"Nha đầu, em có thể vô lương tâm hơn nữa được không!" Anh tức giận.

Kế hoạch của anh vốn chỉ định lưu lại thành phố Ôn một hai năm mà thôi, là cô ngăn cản bước chân của anh.

Một lúc lâu, Văn Văn mới hiểu được, cô lộ ra nụ cười khờ khạo.

Lại thấy nụ cười vô tâm vô phé của cô, tim của anh mới thoáng yên ổn lại.

"Nha đầu, về sau có chuyện gì không vui, nhất định phải nói cho anh biết!" Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, anh không phải con giun trong bụng cô, cô cứ không nói lời nào, anh đoán không được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Văn Văn dùng sức lắc đầu, "Em không hề không vui!" Những thứ kia đều là quá khứ của anh, cho dù đáy lòng khó tránh khỏi không thoải mái, nhưng là cô sẽ không trúng mưu kế của người phụ nữ kia.

"Nha đầu!" Anh ôm lấy mặt của cô.

Cô rõ ràng là trong lòng có chuyện, rõ ràng là có chuyện không vui!

Ánh mắt của Văn Văn lóe lên một cái, nhưng mà, cuối cùng cô vẫn lắc đầu.

Phó Vịnh Bội dám điên cuồng như vậy, chính là đoán chắc những lời này, cô sẽ không nói cho anh biết.

Cô làm sao có thể nói cho anh biết, nói chị dâu tương lai của anh hướng dẫn cô mua bao** như thế nào? Hơn nữa đối phương còn biết rất rõ kích cỡ của anh? Phó Vịnh Bội có mặt nói, cô lại không nói lên lời.

Cho nên, những thứ không thoải mái kia, cô chỉ có thể tự mình từ từ tiêu hóa hết.

"Em thật sự không hề không vui!" Cô cười nhắc lại.

Anh buông lỏng tay của mình ra, không có biện pháp ép buộc cô nữa rồi.

"Nha đầu, anh hi vọng em vĩnh viễn vĩnh viễn vui về!" Anh xoay người, hướng về phía biển rộng, hô to.

Đừng vì anh mà khóe mắt có ưu sầu!

Văn Văn ngẩn người, ngay sau đó, khóe môi nở nụ cười.

"Tôi Giang Diệc Hân cùng Hạ Vị Văn ở chung một chỗ vô cùng vui vẻ, vô cùng vui sướng, vô cùng hạnh phúc! Tôi muốn chia sẻ với cô mọi nụ cười cùng nước mắt, hi vọng cô cũng vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc!" Anh không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, hướng biển rộng hét to.

Văn Văn sợ mắt mắt bùng kín mặt, năm ngón tay nhỏ nhỏ lại không ngăn được nụ cười vui sướng trên khuôn mặt.

Anh xoay người lại, cô khiến cho người khác cảm thấy ấm lòng, nụ cười ngọt ngào quyến luyến, cũng làm cho khóe miệng anh dâng lên nụ cười.

Gió thổi lật phát, biển to sóng lớn, chứng kiến giây phút hạnh phúc của bọn họ.

"Nha đầu, em cũng hô một tiếng!" Anh đẩy cô.

"Không cần, mắt mắt lắm!" Văn Văn vội vàng lắc đầu.

"Không sao đâu, lúc em đối với biển rộng hô to, sẽ cảm thấy rất thỏa mãn, mọi áp lực, uất ức, toàn bộ đều biến mất!" Anh không có ý định buông tha cô.

Dưới khích lệ của anh, Văn Văn hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí, không nhìn tới ánh mắt người bên cạnh, hô to: "Tôi thích Giang Diệc Hân, rất thích, vô cùng thích, cho nên, bất kể là nụ cười hay nước mắt, chỉ cần yêu nhau, tôi đều muốn vĩnh viễn ở cùng anh!"

Anh cho là, sẽ nghe được nguyên nhân cô không vui.

Một hồi yên lặng, anh cũng không nhúc nhích đưa mắt nhìn cô hướng về phía biển rộng dừng cảm hô to, tìm anh như ngừng đập, cũng gần như quên mất cảm giác hô hấp.

Đột nhiên, anh ôm lấy cô từ phía sau, thật chặt.

Văn Văn, thật xin lỗi! Mặc dù có lẽ bây giờ còn chưa phải là yêu nhau, nhưng mà, em đã bắt đầu từ từ đi vào lòng của anh, cho nên hãy bước thật chậm, chờ anh từ từ đuổi theo, được không?

Gió, đang lặng lẽ lướt nhẹ qua mang theo giọng nói trong lòng anh.

"Anh muốn nói gì với em?" Văn Văn hỏi khẽ.

Bởi vì, anh nói quá nhẹ, cô căn bản nghe không rõ ràng.

"Anh đang nói, tết Trung thu cùng anh trở về Thượng Hải đi, anh giới thiệu trường bồi của anh cho em biết!" Anh đề xuất lời mời.

Anh chưa bao giờ mang phụ nữ tới gặp mặt các bậc trưởng bối, cô là người đầu tiên!

Văn Văn tròn mắt, thật lâu thật lâu sau, cô mới hậu tri hậu giác kích động ôm lấy anh.

...

Mấy ngày này, Văn Văn bề bộn nhiều việc, bởi vì Diệc Hân nói muốn mang cô về gặp gia trưởng, điều này làm cho cô vô cùng khẩn trương.

Diệc Hân nói, tết Trung thu ngày ấy, anh sẽ đi gặp ông ngoại, đến lúc đó còn có người nhà cậu cùng đi.

Cô chuẩn bị cho mỗi người một phần quà tặng, dĩ nhiên, phần quà tặng này khẳng định không thể quá qua loa, nhất định phải thành tâm chọn lựa mới có thể không thất lễ, Văn Văn vừa lên mạng tìm hiểu, vừa một lần lại một lần chạy đến cửa hàng, bận rộn không ngừng, thậm chí chị họ, Lương Vũ cũng bị cô gọi sắp hòng cả điện thoại.

Cô mua rất nhiều rất nhiều lễ vật, thậm chí ngay cả quà tặng mấy anh chị em họ cũng chuẩn bị xong rồi.

Văn Văn như một đứa bé, vô cùng hưng phấn lại kích động, đồ mua không nhét vừa hai vali lớn của cô.

Cuối cùng, còn có một ít quà tặng mua cho đám cháu nhỏ của anh, thật sự đã không còn chỗ bỏ vào, Văn Văn chỉ có thể từ phòng chứa đồ mang ra cái

vali da lớn của anh, bỏ từng cái từng cái lễ vật cô mua vào trong.

Cô kéo va li ra, chuẩn bị bỏ tấm thẻ nhỏ vào.

Mỗi một phần quà tặng, cô đều tỉ mỉ chuẩn bị tấm thẻ nhỏ, trên mỗi tấm trên thẻ, cô đều viết một câu chúc phúc, chỉ mong có thể làm cho các trưởng bối của anh lưu lại ấn tượng tốt với cô.

Trong va li có chỗ không đúng, thẻ nhỏ của cô thế nào cũng không nhét vừa.

Tay nhỏ bé của Văn Văn thò vào sờ sờ, lòng bàn tay nhiều hơn một hộp trang sức xinh xắn.

Nhịp tim Văn Văn, nhất thời tăng nhanh, cô cẩn thận từng li từng tí mở hộp trang sức ra.

Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Chiếc nhẫn kim cương này rất đặc biệt, không quá xinh đẹp, thiết kế đơn giản, tỉ mỉ mà cao nhã, nhìn một cái cũng biết, là đặc biệt thiết kế để cầu hôn.

Chân của Văn Văn mềm nhũn, cô vội vàng dựa lưng vào tường, ngón tay nhỏ nhắn đè lại ngực, buông tim mãnh liệt nhảy không ngừng.

"Vậy anh muốn tặng quà em không?"

"Anh sẽ mang đến cho em một kinh ngạc thật lớn, vui mừng rất lớn rất lớn!"

Đối thoại của hai người không lâu trước đây, nhảy ra trong đầu Văn Văn.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, đây chính là niềm vui rất lớn rất lớn của anh? Quả nhiên, rất lớn rất lớn mà! Cảm hộp trang sức trong tay, Văn Văn vui vẻ đến rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 1

Chiếc nhẫn kim cương này, không vừa với ngón tay của Văn Văn.

Văn Văn có len lén đeo thử, với ngón tay mập mạp của cô, chiếc nhẫn này mắc kết trên đốt ngón tay thứ hai của ngón áp út tay trái, làm kiểu gì cũng không thể đeo tiếp được.

Xét thấy “Tiền án” mua đồ lót của anh, Văn Văn cũng không cảm thấy ngoài dự kiến.

Chẳng qua là, vậy thì phải làm sao bây giờ? Nếu như vào lúc cầu hôn, chiếc nhẫn cũng không vừa giống bây giờ, không phải là rất xấu hổ sao? Vừa nghĩ tới tương hợp khỏi hài này, Văn Văn càng nghĩ càng thấy lòng như lửa đốt.

Cách sinh nhật cô còn hơn ba tháng, Văn Văn tự nói với mình, đừng nóng vội, chỉ cần cô giảm đi khoảng bảy tám cân (3, 4kg), thì có thể đeo vừa chiếc nhẫn! Đây là cảnh tượng quan trọng nhất của cuộc đời cô, ngàn vạn lần không thể bị “Thịt” của chính mình làm hỏng!

"Món ăn không hợp khẩu vị hả? Sao em ăn có vài miếng vậy?!" Gần đây không biết cô làm sao, khẩu vị rất kém, bất kể anh dụ dỗ thế nào, cô cũng vẫn gần như không ăn cơm, làm hại anh một chút hăng hái nấu ăn cũng không có, thật muốn dứt khoát mua đồ ăn sẵn cho xong.

"Em không muốn ăn!" Miếng thịt trên đĩa anh đã đến gần sát bên môi Văn Văn rồi, Văn Văn vội vàng nhảy dựng lên.

"Em đã không ăn gì, lại còn muốn đi tập thể dục, sẽ té xỉu!" Anh hù dọa cô.

Cô không ăn gì cả, sau đó còn nhảy dây, đứng lên ngồi xuống, rất chịu khó vận động, thật không biết là dây thần kinh nào có vấn đề nữa!

"Em... Không có khẩu vị..." Nhìn thấy một bàn thức ăn ngon, Văn Văn chỉ có thể nuốt nước miếng.

Tại sao mỗi ngày anh phải làm nhiều món ăn như vậy tới dụ dỗ cô? Không được, cô phải kiên định!

"Văn Văn, em nói thật cho anh biết, có phải em muốn giảm cân đúng không?" Anh cũng không phải là đứa ngốc.

"Em không có!" Văn Văn dùng sức lắc đầu phủ nhận.

"Văn Văn, người ăn ngay nói thật sẽ được quả tốt!" Anh dụ dỗ cô.

Văn Văn đáp lại anh, chỉ là lộ ra một nụ cười rất ngọt, "Em về phòng trước!"

Sau đó, cô liền chạy.

Đúng vậy, hiện tại sau mỗi bữa ăn, cô sẽ tự đến vách tường phật đứng một canh giờ, cô nói như vậy mới không dễ bị béo phì.

Anh thật không hiểu nổi, thân hình cô đã rất cân xứng, giảm cân có cái gì tốt? Anh cho là chỉ có Phó Vịnh Bội mới có thể chạy theo vóc dáng mình đây.

"Văn Văn, anh không thích em giảm cân!" Anh mãnh liệt bày tỏ kháng nghị.

"Rầm" một tiếng, cô lại có thể đóng cửa lại.

"Em còn như vậy, anh sẽ không làm cơm cho em nữa!" Anh sử dụng tuyệt chiêu.

Nhưng mà, cô lại che kín lỗ tai, cự tuyệt bị anh uy hiếp.

Từ trước đến giờ Văn Văn đối với anh nói gì nghe nấy, lần này, lại có thể xem lời nói của anh vào tai trái ra tai phải, anh không dám tin, mình lại bị đối xử như vậy, mặc kệ kháng nghị của anh, cô lại làm theo ý mình như cũ.

Mị lực của anh lần đầu tiên bị mất tác dụng, anh cũng lần đầu tiên cảm nhận được, thì ra Văn Văn cũng không phải là không có chủ kiến, nếu mà cô đã kiên trì, ai cũng không có cách như cô vậy.

Azzz.

Điện thoại di động của anh vang lên, Giang Diệc Hân vừa nhìn tên người gọi, nhanh chóng ra ban công, hạ thấp giọng, vừa bắt máy đã hỏi, "Chuyện tôi giao cho cậu thế nào rồi?"

Trợ lý trả lời, làm cho anh đau đầu.

"Giá tiền cũng cao hơn gấp ba lần giá thị trường, nhà họ Hạ sao còn chưa đồng ý? ... Thái độ của đối phương thế nào?"

Nghe trợ lý nói xong, anh không có bất cứ chút do dự nào, "Mặc cho bọn họ ra giá! Bất kể là bao nhiêu tiền, bất kể dùng phương pháp gì, tôi nhất định phải có được xưởng in ấn cùng với mảnh đất kia!"

"Nhị thiếu, ngài không thể nói mua bán như vậy được..." Lời của anh khiến trợ lý bắt đầu không ngừng khuyên bảo, nói anh không hiểu giá thị trường Thượng Hải, mảnh đất kia cũng không đáng giá như vậy, cũng không có quá nhiều cơ hội tăng giá, cái xưởng in ấn kia cũng không liên quan đến ngành nghề của bọn họ, cộng thêm nhiều năm liên tục bị hư hại, căn bản không đáng giá kinh doanh.

"Nói đủ rồi chứ?!" Anh lạnh lùng ngắt lời.

Trên gương mặt tuần tú của anh, không có bất kỳ tức giận nào, giọng nói cũng không giương cao nửa phần.

"Tiền tôi bỏ ra là khoản tiền tiết kiệm cá nhân của tôi, không hề sử dụng đến vốn của công ty, có đáng giá hay không mình tôi biết là được, cần các cậu chỉ chỉ chỗ chỗ hay sao?" Anh không phải là ông chủ, nhưng mà, không có nghĩa là quyết định của anh, có thể cho cấp dưới phản bác.

Một câu nói của anh, làm cho trợ lý bắt đầu thấp thòm, "Nhị thiếu, tôi không phải ý này, Giang đại thiếu cũng cảm thấy ngài không nên mua xưởng in ấn, cuộc mua bán này chỉ lỗ - không lãi..."

"Cho nên, ý các người là chỉ nghe lời nói của anh hai tôi?" Giang Diệc Hân nhàn nhạt hỏi ngược lại.

"Không, không, không, nhị thiếu..." Mồ hôi lạnh trên trán trợ lý tuôn ra đầm đìa.

Bọn họ vẫn cảm thấy ở Yến Thiên Hạ, Giang đại thiếu mới là người khó dây dưa nhất, mà Giang Nhị thiếu cái gì cũng không sao cả, nhưng không nghĩ đến, hôm nay...

"Yến thiên hạ chỉ cần người có năng lực, nếu trước Quốc Khánh, tôi không thấy quyền kinh doanh và khế đất của xưởng in ấn, các người cũng không cần làm ở yến thiên hạ nữa!" Giọng điệu của anh vẫn bình tĩnh như cũ.

"Nhị thiếu, đừng, đừng, chúng tôi lập tức đi làm!" Trợ lý cảm thấy cảm giác bị áp bức trước nay chưa có.

"Thái độ hiền hòa một chút, đừng đắc tội nhà họ Hạ." Anh ôn hòa giao phó.

Anh từng nói, cho Văn Văn một phần vui mừng rất lớn rất lớn, cho nên, cái xưởng in ấn kia, anh nhất định phải có được!

"Văn Văn, ra ngoài ăn trái cây thôi!" Tất máy, lần nữa đi gõ cửa phòng tiếp tục dụ dỗ Văn Văn, nụ cười lại trở về trên mặt anh.

...

Tháng 11 dương lịch, 14 tháng tám âm lịch.

Ngắn ngủn mười ngày, Văn Văn ăn rất ít, lại ngày đêm rèn luyện, lại có thể làm cho cô gầy đi bốn năm cân (2 - 2,5kg).

Văn Văn len lén theo thử chiếc nhẫn kia một lần nữa, cô dùng xà phòng làm trơn ngón tay của mình, chịu đựng hơi đau, dùng sức đẩy, chiếc nhẫn thành công đeo ở ngón tay áp út của cô.

Chiếc nhẫn không vừa này, thít chặt ngón áp út của cô rất không thoải mái, Văn Văn lại vẫn tươi cười vui vẻ.

Đây không phải là lần đầu tiên cô len đeo chiếc nhẫn này, cho dù mỗi một lần len đeo lúc gỡ xuống, cô đều phải cạo xuống một lớp da.

Nhưng mà, không sao, chỉ cần giảm một chút nữa, sinh nhật ngày ấy, cô có thể đeo nhẫn!

Chiếc nhẫn đeo trên tay, Văn Văn không chịu lấy xuống, cô mang chiếc nhẫn đi sắp xếp lại hành lý, mang chiếc nhẫn mặc quần áo, mang chiếc nhẫn uống nước, mang chiếc nhẫn nghe điện thoại, mang chiếc nhẫn ở trong phòng đi đi lại lại phòng.

Chiếc nhẫn đeo trên tay, cảm giác hạnh phúc trong lòng cô, không cách nào hình dung được.

"Thím ạ? Tết Trung thu đến Thượng Hải ăn tết với mọi người sao?" Sai khi cha mẹ qua đời, mỗi năm vào ngày lễ, chú thím đều mời cô cùng nhau ăn tết.

"Không được." Cô cười ngọt ngào từ chối, ngại ngần thừa nhận, "Tết Trung thu này cháu đến nhà bạn trai..."

Năm nay chỉ có thể nói xin lỗi với chú thím, bởi vì, gặp gia trưởng là một việc vô cùng quan trọng!

Tiếp, cô cũng nhận được lời mời của chị họ Dư, cô cũng cười từ chối.

"Ba giờ về đến nhà, chúng ta ra sân bay." "Tít tít" hai tiếng, điện thoại di động của cô nhận được tin nhắn.

Văn Văn vội vàng nhảy dựng lên, vọt vào phòng rửa tay, dùng xà phòng đem chiếc nhẫn lần nữa tháo ra, sau khi dùng khăn lông cẩn thận lau sạch sẽ, cô vô cùng quý trọng đem lấy chiếc nhẫn thả lại trong hộp trang sức, giấu dưới vali.

Anh nói muốn cho cô ngạc nhiên, cho nên, cô vô cùng vô cùng chờ mong sinh nhật của mình đến nhanh một chút!

...

Sân bay, bọn họ đang làm thủ tục lên máy bay, nhưng mà, không ngờ rất đúng dịp gặp được một người không muốn gặp.

"Thật là trùng hợp, hai người cũng đi Thượng Hải sao?" Phó Vịnh Bội cầm chứng minh thư, tao nhã để lên bàn đăng ký.

Văn Văn chú ý tới, ngón tay Phó Vịnh Bội vô cùng thon dài.

Phó Vịnh Bội ở khoang thương gia, Văn Văn nhìn vị trí thương gia của bọn họ, có chút lo lắng.

"Ừ, đi Thượng Hải đón Trung thu." Giang Diệc Hân gật đầu chào hỏi.

"Văn Văn cũng có người thân ở Thượng Hải, cho nên hai người đi cùng nhau?" Phó Vịnh Bội cười mỉa.

"Không, tôi mang cô ấy đi gặp ông ngoại của tôi." Về mặt Giang Diệc Hân tự nhiên.

Hồ hấp của Phó Vịnh Bội đông cứng, hoàn toàn biến sắc, cố gắng lắm, cô mới có thể bảo trì được nụ cười trước mặt bọn họ.

Giang Diệc Hân không nhìn lâu cô một cái, anh đem lấy mấy vali lớn của bản mình và Văn Văn đặt ở máy bay vận tải để gửi vận chuyển.

Anh lấy ra chứng minh thư, "Chào cô, khoang phổ thông, cho một vị trí gần cửa sổ."

Nhân viên công tác đem anh cùng Văn Văn căn cứ chính xác món một đưa vào, kinh ngạc, "Nhưng mà, vị trí hai người đặt là..."

"Chúng tôi muốn khoang phổ thông, cảm ơn!" Anh cắt đứt lời nói của nhân viên công tác.

Nhân viên công tác kỳ quái nhìn anh một cái, không nói thêm gì nữa.

Anh phát hiện, mình càng ngày càng không thích ở cùng một không gian với Phó Vịnh Bội.

Anh rõ ràng, tình yêu bảy năm, ở trong lòng anh cuối cùng đã bắt đầu từ từ phai nhạt.

...

Bọn họ đến Thượng Hải, Giang Diệc Hân cự tuyệt an bài của anh hai.

"Không ở trong nhà của anh sao?" Văn Văn tò mò hỏi.

"Em muốn ở cùng một chỗ với anh hai anh sao?" Tránh tên lái xe dù ở cửa ra vào, ngồi lên xe taxi, anh lạnh lạnh hỏi.

Văn Văn vội vàng xua tay, dáng vẻ anh hai xem ra rất hung dữ, vừa ra trận khí thế như rung động toàn trường giết địch, làm cho cô thấy thật đáng sợ.

"Nhưng mà, không ở khách sạn, buổi tối chúng ta ở đâu?" Văn Văn cau mày hỏi.

Giang Diệc Hân chỉ cười không nói.

Thăng đến tối muộn thấy chỗ ở tối nay của bọn họ, Văn Văn kinh ngạc: "Thật là đúng dịp, nơi này cách xưởng in ấn của ba em trước kia rất gần nha!"

Anh cười, "Anh cũng vậy, cảm thấy thật khéo! Đây là phòng nhỏ anh dựa vào chính tiền lương công việc trước kia của anh mà mua được." Anh cũng rất ngoài ý muốn, nơi này quả thật cách rất gần cái xưởng in ấn anh sắp sửa mua, điều này chứng minh bọn họ rất có duyên.

Căn phòng này rất nhỏ, mặc dù không phải quá cũ, nhưng cũng chỉ sáu mươi mét vuông mà thôi, hơn nữa ở vùng ngoại ô, còn phải tiền thuê phòng.

Năm đó, Phó Vịnh Bội tới nhà anh làm khách, sau khi thấy căn phòng anh mới vừa mua xong, ngồi không bao lâu liền rời đi với gương mặt trắng bệch, quan hệ của bọn họ, chính là từ lúc đó bắt đầu từ từ biến chất.

Mà giờ khắc này Văn Văn mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, cũng đang vì có duyên phận mà không ngừng kích động.

Lâu rồi không có người ở, trên sàn nhà đều là bụi, Văn Văn đang muốn đi phòng vệ sinh lấy nước dọn dẹp phòng, anh lại ôm lấy cô từ phía sau.

"Văn Văn, sau này đây sẽ là nhà chúng ta ở Thượng Hải, đồng ý không?" Anh khẽ nói bên tai cô.

"Vâng!" Văn Văn dùng sức gật đầu.

Cô thích nơi này, nơi này cách nhà xưởng của ba mẹ vô cùng gần!

Trong nháy mắt cô gật đầu, lòng bàn tay Văn Văn nhiều hơn một vật cứng.

Cô cúi đầu nhìn, là một cái chìa khóa.

"Chào mừng em làm nữ chủ nhân của nơi này!" Anh cười khoái trá, anh biết, Văn Văn sẽ không làm anh thất vọng.

Văn Văn mỉm môi cười, gần đây, cô vẫn cảm thấy hạnh phúc đến không chân thật.

"Em.. Em đi sửa sang lại gian phòng!" Cô xấu hổ cúi đầu.

"Văn Văn, không cần vội..." Anh khàn khàn giọng nói khẽ bên tai cô.

Tiếp đó, môi của anh, lưỡi của anh, bắt đầu xâm lược cô, anh vừa hôn cô, vừa cởi áo phông của cô, Văn Văn ngây ngốc giơ tay lên, mặc cho quần áo của cô bị cởi ra.

Giang Diệc Hân bế cô lên, đi về phía phòng ngủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2

Thứ hai, tết Trung thu.

Hoan ái qua đi, rõ ràng nên cực kỳ mệt mỏi, đặc biệt là Văn Văn mấy ngày gần đây cố gắng giảm cân, thể lực sắp không chống đỡ nổi.

Nhưng mà, Văn Văn từ sớm tỉnh mơ đã thức dậy.

Giang Diệc Hân bị âm thanh lục lọi đánh thức, anh mơ hồ chống người lên, liền thấy Văn Văn đang thay đi thay lại mấy bộ quần áo.

"Diệc Hân, em mặc bộ này có được không? Không được, mặc vào trông em giống như con nít vậy, đúng không? ...Cái này thì sao? Dường như cũng không được..." Phòng ngủ không lớn, trên giường, trên ghế ngồi đều là quần áo của cô, nhưng mà, Văn Văn vẫn đang mang một gương mặt vô cùng khổ não.

"Không phải định mặc cái váy trắng kia sao?" Cho dù rất buồn ngủ, anh vẫn cố hết sức đáp lại cô.

Cái váy màu trắng kia, anh cảm thấy rất tốt, cô mặc vào thật sự xinh đẹp động lòng người, trái tim anh chính là vào đêm hôm đó mà có cảm giác lơ nhip với cô.

"Không được, cái váy đó mặc đến các buổi tụ hội thì được, nhưng mà gặp mặt trưởng bối, thì lại không đủ trang trọng thực nữ!" Văn Văn lắc đầu.

Anh bật cười, ôm cô vào trong ngực, "Văn Văn vốn là thực nữ, mặc quần áo gì cũng đều xinh đẹp hết!" Khí chất thực nữ đều phát ra từ bên trong, không phải một bộ quần áo là có thể thay đổi.

Văn Văn dù đứng hay ngồi, đều là tiểu thực nữ.

Nhưng mà, Văn Văn lắc đầu, không đủ, không đủ, chưa đủ! Tóm lại mà nói, là do cô quá khắt trương, đêm hôm qua cũng khắt trương đến cả đêm mất ngủ.

"Tắm rồi?" Chóp mũi anh cạ nhẹ cổ mảnh của cô, ngửi được hơi thở mát mẻ, vô cùng tự nhiên sinh ra phản ứng động tình, hôn nhẹ vào cổ cô, lại quần quít.

"Em vừa ngâm nước hoa hồng." Văn Văn ngượng ngùng thừa nhận.

"Không trách được lại thơm như vậy!" ** vừa động, anh đem lấy cô càng ôm chặt vào ngực, lật người đè **.

"Đừng, đừng làm loạn quần áo của em!" Vậy mà, Văn Văn luôn luôn chỉ mong quần quít với anh, dịu ngoan dựa vào anh, bây giờ lại có thể nhảy ra xa cự li đến ba thước, đáng vẻ đề phòng "Công kích" của anh!

Nếu như, nếu như triền miên nữa, chỉ sợ thời gian sẽ không kịp!

Anh sừng sốt một chút, bật cười, "Văn Văn, em khắt trương quá rồi!"

"Em sợ mọi người không thích em... em không có cách nào không khắt trương!" Văn Văn ngượng ngùng thừa nhận.

"Anh đã nói với ông ngoại sẽ mang em tới, ông không phản đối, nghĩa là tất cả đều không có vấn đề." Anh cười nói, "Em an tâm rồi chứ, Văn Văn biết điều như vậy, lão nhân gia thấy nhất định sẽ thích!"

Coi như anh nói như vậy, Văn Văn vẫn không có cách nào lười biếng. "Không được, em phải đến cửa hàng quần áo mua đồ mặc ra mắt trưởng bối mới được!"

Giang Diệc Hân nâng trán, lần nữa lại bật cười.

...

Văn Văn cuối cùng cũng mua được bộ váy ưng ý, cô còn làm tóc, cô ý mua thêm một món đồ trang sức trang nhã, cả người có vẻ đặc biệt thực nữ đúng mực.

Bây giờ, đã bốn giờ rưỡi chiều rồi, vậy mà Diệc Hân vẫn chưa điện thoại tới.

"Em về nhà trước, hay là trực tiếp ở bên ngoài đợi anh?" Văn Văn chủ động gọi điện.

Nhưng mà không ngờ, Giang Diệc Hân bên đầu kia điện thoại yên lặng một lúc lâu, cuối cùng mới khó khăn nói: "Văn Văn, kế hoạch có chút thay đổi..."

Có chút thay đổi? Văn Văn sừng sốt một chút.

"Anh đang ở nhà ông ngoại, anh không có cách nào đưa em đến..."

Những lời này của anh làm Văn Văn ngây dại, ngây ngốc nói: "Anh... Nhà ông ngoại anh ở

đâu? Em có thể tự bắt xe đến..." Là bởi vì cô mua đồ quá lâu sao?

Trong điện thoại, một khoảng yên lặng rất dài.

"Văn Văn... E rằng không được... Anh nghĩ, cảm thấy em tham gia tụ hội có thể sẽ có chút không tiện, vẫn là hôm nào có cơ hội thì sẽ giới thiệu mọi người cho em biết!"

Lời của anh, như một chậu nước lạnh, hắt thẳng lên người của Văn Văn.

Văn Văn sững sờ đứng ở trước cửa hàng.

"Anh đem quà tặng của em mang cho mọi người, mọi người rất thích."

"..." Văn Văn giương giương môi, nhưng mà một câu cũng không nói được.

"Em đang ở đâu? Để anh bảo anh hai đến đón em nhé, vừa hay tối hôm nay anh ấy cũng rảnh." Giọng nói của anh thật bình tĩnh.

"Em.. Em ở quảng trường Hằng Long..." Văn Văn cương cương trả lời.

"Được, em cứ đứng chờ ở cổng quảng trường Hằng Long, anh hai sẽ rất nhanh đến đón em, hai người đi ăn cơm trước, anh muộn một chút sẽ đến." Anh thay cô an bài xong tất cả hành trình.

Văn Văn cúp máy.

Tất cả đột nhiên rơi vào khoảng không...

Văn Văn không nói ra đây là cái tư vị gì, trong lòng rất mất mát, hơn nữa còn vô cùng khó chịu, còn có chút... Rét lạnh...

...

Trước bàn làm việc, đóng tài liệu chất như núi, Giang Thiệu Cảnh mệt mỏi xoa xoa thái dương, nhắm mắt trầm tư.

Ngày nghỉ còn phải làm việc, là bởi vì bây giờ không có chỗ nào có thể đi.

Dĩ nhiên, anh cũng không phải là không có ai mời.

"Thiệu Cảnh, chúng ta gặp mặt, mẹ làm cho con món ăn ngon!" Buổi sáng, anh nhận được điện thoại của mẹ.

"Thật xin lỗi, tôi rất bận, không rảnh!" Anh một hơi cự tuyệt, "Có chuyện gì, mẹ cứ trực tiếp tìm trợ lý của tôi, xin đừng gọi cho tôi!"

"Giang Thiệu Cảnh, con đừng có mà quá phận!" Người mẹ lập tức thay đổi thái độ.

"A, đúng rồi, tôi quên, bây giờ mới là giữa tháng, tìm tôi muộn tiền, xin đợi đến cuối tháng lại nói!" Anh vô tình cúp điện thoại, hơn nữa phân phó thư ký, không được chuyển mấy cuộc điện thoại nhằm chán như thế này cho anh nữa.

Thật vất vả yên tĩnh được một chút, điện thoại di động của anh lại bắt đầu vang lên, liếc mắt nhìn thấy tên người gọi là Phó Vịnh Bội, anh không muốn nhận, mặc cho điện thoại di động kêu không ngừng.

Điện thoại di động vang lên thật lâu, cuối cùng cũng im lặng.

Chợt, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên.

"Thiệu Cảnh, buổi tối em đã đặt chỗ rồi, cùng cha mẹ em ăn một bữa cơm được không?!" Anh không trả lời, tin nhắn lại vang liên tục, anh cũng lười cúi xuống nhìn.

Lại một lát, trợ lý số khổ đi theo anh làm thêm giờ tới gõ cửa phòng làm việc của anh.

"Giang tổng, Phó tiểu thư có gọi vài cuộc điện thoại đến tìm ngài, hẹn ngài cùng nhau dùng cơm, tôi nên trả lời như thế nào?" Trợ lý thay anh sắp xếp hành trình, cung kính mà hỏi.

Lần đầu tiên, anh trầm tư ba phút.

"Từ chối!"

Nhận được đáp án này, trợ lý đang muốn lui ra.

Nào biết, một giây kế tiếp, anh mang vẻ mặt nghiêm túc ra lệnh, "Giúp tôi viết một bài báo, Giang Thiệu Cảnh tiên sinh cùng Phó Vịnh Bội tiểu thư giải trừ hôn ước!"

Trợ lý ngây người, "Giang tổng, ngài đây là..." mặc dù biết Giang tổng đã sớm có cái ý nghĩ này, nhưng mà trước mắt gần đây Phó Vịnh Bội đang lúc thuận lợi, điều kiện tiền quyết là bên phía nhà gái không có sai lầm gì lại đột nhiên nói đến việc giải trừ hôn ước, bọn họ sẽ gặp phải phiền toái!

Hắn cho là, Giang tổng luôn luôn hiểu rõ điểm này.

"Cậu làm theo là được rồi, tôi một phút cũng không chịu đựng nổi Phó Vịnh Bội!" Giọng mặt Giang Thiệu Cảnh mang vẻ chán ghét nồng đậm.

Lần này, Phó Vịnh Bội thật sự đắc tội anh!

Anh vốn còn định nhẫn nhịn thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng mà, ngày đó Phó Vịnh Bội ở trên xe kể xong câu chuyện cười kia, làm cho anh chán ghét tới tận cùng!

Đúng lúc ấy, điện thoại di động của anh lại vang lên không ngừng, anh một chút cũng không muốn nhìn, định cầm điện thoại di động trực tiếp ném vào trong ngăn kéo, nhắm mắt làm ngơ.

Thấy được anh vô tình, trợ lý cũng không nói thêm gì nữa, "Giang tổng, xin hỏi, lý do chia tay trên bài báo nên viết như thế nào?"

"Tĩnh, cách, không, hợp!" Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo cho ra bốn chữ.

"Hiểu!" Trợ lý gật đầu, cũng hỏi thăm, "Giang tổng, lập tức tiếp tục xem mắt sao?" Phó Vịnh Bội cũng không phải là ăn chay mà lớn lên, trợ lý có thể tưởng tượng, cuộc sống tương lai, mình sẽ có nhiều khổ sở. (Mình nghĩ là Giang Thiệu Cảnh chứ nhỉ, nhưng mà thôi, tôn trọng bản raw của tác giả)

Trầm ngâm chốc lát, anh cho ra đáp án, "Trước không cần sắp xếp."

Đáp án này khiến cho trợ lý có chút ngoài ý muốn, nhưng mà đối với trợ lý mà nói, là chuyện tốt.

Lúc này, đổi thành điện thoại của trợ lý vang lên, trợ lý ngó nhìn dây số gọi đến, tạm thời thờ phào nhẹ nhõm, "Giang tổng, là điện thoại của Nhị thiếu."

Giang Thiệu Cảnh lập tức nhận điện thoại, "Diệc Hân, chuyện gì?"

Mới nghe xong nội dung, Giang Thiệu Cảnh đột nhiên đứng dậy, "Cô ấy ở chỗ nào? ... Được! Tôi lập tức qua đó!"

...

Văn Văn một mình ngây ngốc đứng ở cổng quảng trường Hằng Long, Thượng Hải, trong tay của cô xách theo hai túi quần áo, suy nghĩ tri tri, đầu trống rỗng.

Loại trạng thái này, cô đã kéo dài cực kỳ lâu.

Từ lúc bắt đầu nhận cuộc điện thoại của Diệc Hân, nét mặt của cô vẫn ngây ngốc như vậy.

Cô không hiểu, mình đã làm sai cái gì, làm anh đột nhiên đổi ý, không muốn mang cô đến gặp trưởng bối nữa?

Hôm nào có cơ hội sẽ mọi giới thiệu người cho em biết! Cô có ngốc hơn nữa thì cũng nghe được, những lời này không có một chút thành ý.

Điện thoại di động của cô vang lên, cô từ trong túi xách lấy ra nhìn, không phải Diệc Hân.

Văn Văn, anh nói đùa với em mà thôi.

Cô đợi, cũng chỉ là những lời này mà thôi.

"Thím ạ, có chuyện gì không ạ?" Giọng nói của cô có chút khàn khàn nhận điện thoại.

"Hỏi cháu đến nhà bạn trai sao rồi? ... Có, cháu đang ở nhà bạn trai rồi ... Có, cháu có mua quà, không có thất lễ, cảm ơn thím nhắc nhở..." Không để ý đến lớp trang điểm tinh xảo trên mặt, Văn Văn lấy mu bàn tay lau nước mắt nơi khóe mắt.

Tắt máy, cô nắm chặt điện thoại di động, cánh tay rũ xuống, chờ đợi tiếp tục chờ.

Cho đến khi.

Tiếng còi xe vang lên.

Văn Văn ngược mắt, một chiếc xe hơi màu đen dừng sát ở một bên, Giang Thiệu Cảnh ngồi trên ghế lái, lạnh nhạt nhìn cô.

Văn Văn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, chậm chạp đi qua, lễ phép chào, "Anh Giang, anh khỏe chứ."

Giang Thiệu Cảnh chăm chú nhìn đôi mắt hơi bị lem lóp trang điểm của cô, mặt không biểu cảm gật đầu.

Văn Văn lên xe.

"Đi đâu ăn cơm?" Giang Thiệu Cảnh đảo quanh tay lái, lạnh giọng thuận miệng hỏi.

"Anh Giang, anh đưa tôi về nhà là được rồi!" Cô không có một chút khẩu vị gì, cô chỉ muốn tìm một chỗ, vùi đầu buồn bực khóc một trận.

"Bên ngoài bây giờ không tiện đặt bàn, đến nhà tôi đi!" Nhưng mà anh giống như hoàn toàn không nghe thấy lời của cô, xe đã chạy về phía nhà của mình.

"Anh Giang..." Văn Văn đang muốn phản đối.

"Cuối tuần tôi có chút chuyện nhỏ, không đi thành phố Ôn khảo hạch tài nấu nướng của cô, vậy để tối nay đi, cô nấu cho tôi ăn!" Anh không chút suy nghĩ ngắt lời cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3

Giang Diệc Hân sâu sắc cảm nhận được, mình bị lừa gạt!

Lúc ba giờ chiều, anh nhận được điện thoại của ông ngoại, "A Hân, còn chưa tới thăm ông ngoại sao?!" Trong điện thoại, giọng nói của ông ngoại đặc biệt hiền hòa.

Mọi người không phải hẹn ăn cơm tối sao?

"Ông ngoại à, bạn gái của cháu có chuyện đi ra ngoài, chờ cô ấy trở lại, chúng cháu cùng đi đến thăm ngài."

"A Hân, đã lâu không thấy cháu rồi, ông ngoại rất nhớ cháu! Cháu tới sớm một chút, hai ông cháu ta tán dóc một hồi!" Ông ngoại cố làm cảm thán.

Giang Diệc Hân yên lặng mấy giây.

Thành thật mà nói, thật ra thì tình cảm của anh và ông ngoại vốn tương đối lạnh nhạt, nhưng mà nghĩ lại, ông ngoại cũng đã 70, thời gian có thể gấp mặt, một ngày so một ngày ít hơn rồi.

"Ông đã bảo tài xế chờ ở dưới lầu nhà cháu, A Hân, tới sớm một chút đi, về phần bạn của cháu, có thể để lát nữa kêu tài xế đi đón cô ta!" Ông ngoại tiếp tục nói.

"Vâng, được, bây giờ cháu qua." Vì vậy, anh gật đầu.

Văn Văn trang điểm cũng còn phải một lúc nữa, lát nữa anh lại cùng tài xế đi đón cô!

Nhưng mà, khi đến nhà ông ngoại, anh cảm thấy có cái gì không đúng.

Ông ngoại hẹn anh tới sớm, thật sự để ôn chuyện sao? Anh thế nào càng nhìn lại càng không thấy giống.

Trong phòng khách, không chỉ có đầy đủ toàn bộ người nhà cậu, cả nhà đi cũng ở đây, thời gian của mọi người đều rảnh rỗi như vậy sao, tình cảm cũng tốt như vậy? Không, những người này bình thường không có chuyện gì, tuyệt đối sẽ không một nhà tề tụ chung một chỗ!

Mà trên ghế sofa đối diện anh, là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, cũng sớm đã đưa tới hoài nghi cho anh.

"A Hân, gọt trái cây cho Tống tiểu thư đi!" Ông ngoại cười thúc giục.

Mới vừa rồi đã giới thiệu qua, cô gái kia là thiên kim tập đoàn ẩm thực Tống thị.

Cô gái có một mái tóc dài quá eo vừa đen vừa trắng, gương mặt của cô rất nhỏ, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, chỉ là khuôn mặt tuyệt mỹ hơi tái nhợt, rõ ràng là do không tiếp xúc nhiều với ánh mặt trời, hơn nữa, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lại thiếu hụt cảm xúc.

Dáng vẻ không nhúc nhích, tuy là rất làm người thương yêu, nhưng giống một cục gỗ hơn.

Nghe nói muốn gọt trái cây cho cô ăn, ánh mắt cô gái ngậy ngó chăm chú mà nhìn anh.

"Không cần, hay là tự mình gọt đi, nếu không rất không vệ sinh." Anh không chút cử động, giọng nói nhàn nhạt cự tuyệt.

Gia đình liên hoan, vô duyên vô cớ có thêm một người ngoài, anh không phải ngu ngốc, lập tức liền biết mình giẫm vào bẫy, căn bản là một buổi xem mặt!

Anh không chút khách khí, khiến sắc mặt ông ngoại cương cứng một chút, cậu cùng đi hai mặt nhìn nhau.

Cô gái ngược lại yên lặng, không nổi giận, chỉ là cúi đầu, trông mắt đen giống như như tơ lụa rủ xuống.

"Giang Nhị thiếu, tôi biết điều kiện của ngài rất tốt, nhưng mà, điều kiện của tiểu thư chúng tôi cũng không tồi! Ngài không phải cũng nên tỏ ra thành ý tương tự như vậy sao?!" Người nghiêm mặt không phục, là trợ lý của Tổng tiểu thư.

Rất khó tưởng tượng, có người đi xem mắt lại còn mang theo trợ lý, hơn nữa, nghe nói vị trợ lý này đã phục vụ bên cạnh Tổng tiểu thư vài chục năm rồi.

Cô gái lấy tay nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo trợ lý, đây là cử động duy nhất trong tối nay của cô.

"Xin lỗi, tôi đã có bạn gái, buổi xem mắt ngày hôm nay, cũng không phải là ý muốn của bản thân tôi!" Ông ngoại đúng là một lão hồ ly, cố ý đồng ý muốn gặp Văn Văn, kì thực là lừa anh đến Thượng Hải xem mắt!

"Mấy Đại Thiếu Gia có tiền, trước hôn nhân ai mà không gặp dịp thì chơi? Giang đồng trước kia không phải cũng như vậy sao? Tiểu thư của chúng tôi cũng không ngại!" Trợ lý trong lòng không phục trả lời.

Tay của cô bé, khẽ run, nhưng mà, vẫn ngược mắt nhìn anh.

Cặp mắt kia, trắng đen rõ ràng, lại có chút giống với Văn Văn!

"Xin lỗi, đối với Văn Văn, tôi không phải chỉ là vui đùa một chút mà thôi!" Giang Diệc Hân giống như không nghe thấy đối phương khoan hồng độ lượng, cười cười, đứng dậy, "Tôi thấy buổi tiệc tối nay không cần thiết nữa, Tổng tiểu thư, ông ngoại, cậu, dì, thật xin lỗi, tôi cáo từ trước!"

"Hân, anh Hân!" Nghe nói anh muốn đi, gương mặt vốn đỏ ửng của cô gái rốt cuộc xuất hiện vẻ mặt lo lắng.

Giang Diệc Hân đang muốn đi ra ngoài, sững sờ.

Có rất ít người gọi anh là anh Hân (Hân ca ca), ngoại trừ...

Anh giật mình quay đầu lại, quan sát cô gái một lần nữa.

Nghe thấy cô nói chuyện, trợ lý kinh ngạc, đột nhiên trở nên kích động, "Tiểu thư của chúng tôi chưa bao giờ mở miệng nói chuyện với người ngoài! Tôi... Tôi sẽ đi thông báo cho lão gia ngay bây giờ!" Trợ lý rõ ràng là rất khôn khéo, lúc này lại hươ tay múa chân chạy ra ngoài.

"Diệc Hân, cháu và Ngữ Yên là thanh mai trúc mã, lúc còn rất nhỏ, tình cảm của hai người khá tốt..." Ông ngoại khôi phục nụ cười, nhạo báng người trẻ tuổi bọn họ.

Giang Diệc Hân nhũm mày một cái.

Tổng Ngữ Yên? Anh dường như có chút ấn tượng.

"Khi các cháu còn nhỏ, hai nhà còn nói muốn đính hôn đấy!" Ông ngoại cố làm vẻ hòa ái nói.

"Đúng vậy, cha mẹ của các cháu nếu là còn tại thế, dĩ đoán chừng hai người đã sớm kết hôn, ngay cả con cũng sinh rồi!" Dì cũng thiết tha mở miệng.

Anh nhớ tới năm ba mẹ gặp chuyện không may, anh mười hai tuổi, Tổng Ngữ Yên tám tuổi, cha mẹ anh cùng cha mẹ của Tổng Ngữ Yên không chỉ ở trên phương diện làm ăn lui tới, còn là bạn tốt, cho nên vào mỗi chủ nhật, hai nhà bọn họ sẽ tụ tập một chỗ.

Trước khi gặp chuyện không may, bọn họ đều là con một, quả thật tình cảm hai người rất tốt, giống như anh em vậy.

Trong óc của anh thoáng qua một cảnh tượng, trong phòng ánh nắng tươi sáng, một cô gái nhỏ dịu dàng ít nói, trong tay ôm một con búp bê, mở một đôi mắt to trong suốt yên lặng ngồi một bên, nhìn anh làm bài tập, không khóc không nháo.

Lần từ biệt này, đã mười sáu năm rồi, anh tự nhiên cũng đã quên đi rất nhiều chuyện.

Mất Tổng Ngữ Yên một cái cũng không nháy vô cùng chăm chú nhìn, giống như quên hết mọi thứ, chỉ có một mình anh.

"Ông ngoại, ông cũng nói là khi còn bé, không phải sao? !" Giang Diệc Hân hoàn hồn lại, cắt đứt lời nói của ông ngoại.

Anh chuyển sang Tổng Ngữ Yên, ôn hòa nói, "Tiểu Yên, anh nhớ em rồi, có cơ hội, anh Hân giới thiệu bạn gái của anh cho em biết."

Bởi vì lời nói của anh, nhất thời làm sắc mặt của ông ngoại vô cùng khó coi, mà ánh mắt vui mừng của Tổng Ngữ Yên lại trở thành mất mát.

"Cháu và Ngữ Yên đồng thời mất đi cha mẹ, Ngữ Yên không chịu nổi kích thích, bị đưa đi nước ngoài du học, các cháu nhiều năm không gặp như vậy, cũng khó tránh khỏi không quen, nhưng mà không có việc gì, trò chuyện nhiều một thì chút tình cảm dĩ nhiên sẽ tới, sau khi kết hôn tự nhiên sẽ tương thân tương ái!" Dì không ngừng nỗ lực hoà giải.

Một năm kia, cha mẹ bởi vì Giang Thiệu Cảnh mà suốt ngày gây gổ, sau lại vì hòa hoãn quan hệ, cha mẹ quyết định hẹn bạn đi bỏ sung tuần trăng mật, ai ngờ...

Một tai nạn xe cộ, anh và Tống Ngữ Yên đồng thời thành trẻ mồ côi.

"Cháu đã có bạn gái." Về mặt anh kiên định nhắc lại.

Nhưng mà.

"Bạn gái? Hôm nay, tôi cho cô ta đến, chính là để cho cô ta nhận rõ cục diện, cô ta và cháu là không thể nào!" Ông ngoại hừ lạnh.

Lời nói của ông ngoại, khiến ánh mắt Giang Diệc Hân bắt đầu lạnh lẽo.

Thật may là Văn Văn đi ra ngoài mua quần áo rồi! Nếu không anh thật không dám tưởng tượng, người nhà ông ngoại sẽ nhục nhã cô như thế nào!

"Ông, bắt luận ông nghĩ gì, cô ấy vẫn sẽ là đối tượng kết hôn tương lai của cháu!" Giọng Giang Diệc Hân lạnh hơn vài phần.

Từ lúc cùng Văn Văn xảy ra quan hệ kia, anh quyết định, anh sẽ phụ trách với cô gái này tới cùng.

Nghe được lời anh nói, ông ngoại nhếch môi lên, có chút phẫn nộ, "A Hân, Tống gia chỉ có một cháu gái là Ngữ Yên, Tống lão đầu đã nói, ông ấy cũng hơn 70 rồi, năm tháng còn lại cũng có hạn, chỉ cần hai nhà chúng ta có thể kết thông gia, Tống thị có thể giao cho chúng ta quản lý!"

Anh không ngờ, ông ngoại sẽ trực tiếp như vậy.

"Cửa hôn sự này, ta đã định rồi!" Ông ngoại dùng giọng nói trầm thấp mà uy nghiêm tuyên bố, không cho cự tuyệt.

Giang Diệc Hân nhìn về phía Tống Ngữ Yên, rất kỳ quái, đối với lời nói của ông ngoại, cô gần như một chút phản ứng cũng không có.

Rất dễ nhận thấy, những ngày anh không có ở Thượng Hải, bọn họ cũng đã đạt thành nhất trí.

"Giao cho chúng ta? Là giao cho Lôi thị đi!" Giang Diệc Hân không giận, ngược lại cười cười.

Nói như vậy, hôn nhân đại sự của anh, không phải là trao đổi ích lợi sao?

Người nhà cậu cùng đi, ánh mắt trở nên chột dạ lảng tránh.

Giang Diệc Hân cũng không gấp, giọng nói anh bình tĩnh, tương đối kiên định, "Ông, vẫn là câu nói kia, xin lỗi, cháu đã có đối tượng kết hôn rồi!"

Chân mày ông ngoại nhíu chặt.

"A Hân, người trẻ tuổi thích nói mấy chuyện yêu đương cũng là bình thường, nhưng mà về phần kết hôn, đương nhiên phải lựa đúng đối tượng có lợi cho việc phát triển sự nghiệp của mình!" Cậu rút cuộc vẫn phải chen miệng.

"Cháu chỉ là một phóng viên nhỏ, thu thập tin tức kiếm tiền lương ăn cơm, không có sự nghiệp gì! Nhưng mà, thắng ở chỗ chuyện gì cũng tự do tự tại, kết hôn cũng giống vậy, tên người trên giấy chứng nhận kia, nhất định phải là người cháu yêu thật lòng!" Anh thông thả nhậm nhậm phản bác.

Anh cả đời này, ghét nhất chính là bị người nắm mũi dẫn đi!

Lời của anh, thành công kích thích ông ngoại.

"Người còn có mặt mũi nói chuyện, làm cái quỷ phóng viên gì, để mặc ‘yến thiên hạ’ lớn như vậy không quản lý, người muốn cho mẹ người chết không nhầm mất sao?" Ông ngoại cảm giận, "Nhớ năm đó, người phụ nữ kia mang theo Giang Thiệu Cảnh, dây dưa nhà các người, mẹ người ngày ngày phát bệnh nằm trên giường, trong lòng như đang trong chảo dầu, nghĩ đến ba người nhảy ra một đứa con riêng liền chảy nước mắt, Giang Thiệu Cảnh tồn tại mang cho mẹ người khổ sở lớn như vậy, nhưng mà, người ở đây làm cái gì? Người lại có thể đem cả ‘yến thiên hạ’ giao cho Giang Thiệu Cảnh quản lý!" Tức giận dâng lên, ông ngoại lên án mạnh mẽ.

Giang Diệc Hân bình tĩnh chăm chú nhìn ông ngoại hồi lâu, không một nói lời.

"A Hân, nếu cháu thật sự thích làm phóng viên, vậy thì, cháu đem ‘yến thiên hạ’ giao cho A Sâm quản lý đi!" Cậu lập tức nói.

A Sâm là anh họ của anh, con thứ của cậu.

"Thật ra thì, Anh Đông nhà chúng tôi cũng đã trưởng thành!" Dì cũng vội vàng ghi danh.

Anh Đông là em họ của anh, con cả của dì.

"Người sắp xếp một chút, để cho A Sâm cùng Anh Đông đến yến thiên hạ, không thể tiếp tục để cho Giang Thiệu Cảnh lộng hành ở yến thiên hạ, người không biết quản lý, thì để cho người nhà chúng ta thay người quản công ty!" Ông ngoại ra lệnh cho anh.

Ngày lễ mỗi năm, đây đều là nói về đề tài, anh đều phiền chết rồi.

"Anh hai cũng là người trong nhà." Giang Diệc Hân lạnh nhạt trả lời, "Năng lực của anh hai rất tốt, đem công ty giao cho anh ấy, cháu rất yên tâm." Nếu như năng lực hai người A Sâm cùng Anh Đồng tốt như vậy, Lôi thị cũng sẽ không như mấy năm này càng ngày càng kém.

Giang Diệc Hân biết rõ, một nhà ông ngoại có tính toán gì.

Hôm nay là tết Trung thu, anh chỉ hy vọng có thể giới thiệu Văn Văn cho bọn họ, người một nhà bình an ăn cơm mà thôi, nhưng mà, thì ra là đây cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Thật ra thì, có lòng tốt gì chứ? Mười hai tuổi năm ấy, một đứa bé như anh, cũng đã biết rõ ích lợi tiền bạc, ngay cả máu mủ cũng không đại diện cho cái gì! Ông ngoại cùng cậu bọn họ có sắc mặt thế nào, bọn họ muốn qua phần chia yền thiên hạ, mục tiêu vô cùng rõ ràng xác thực.

Anh nhớ khi còn bé, mẹ từng nói một câu làm cho người ta bận tâm: thương nhân trọng lợi nhẹ biệt ly (Thương nhân coi trọng lợi ích, xem nhẹ biệt ly).

"Người trong nhà? Chúng ta mới là người một nhà!" Trong mắt ông ngoại tràn đầy ý giận, dưng râu trợn mắt, "Con gái của ta thông minh thế nào, con rể của ta kiêu hùng ra sao, sao lại sinh ra một đứa trẻ không biết tốt xấu như ngươi chứ?!"

Giang Diệc Hân bị lên án mạnh mẽ, về mặt tự nhiên.

"A Hân, cháu đừng ngốc nữa, cháu thật sự xem Giang Thiệu Cảnh làm anh em?" Dĩ cũng không nhận được mở miệng, "Cháu và Giang Thiệu Cảnh cho đến bây giờ còn có thể xưng là anh em, đó là bởi vì cháu không làm chủ, nếu không cháu thử đem quyền quản lý thu hồi lại đi, Giang Thiệu Cảnh khẳng định sẽ trở mặt với cháu!"

"Chuyện của Yền thiên hạ, trong lòng cháu biết rõ, không cần những người khác chen miệng." Giọng điệu của anh thường thường như cũ, nhưng mà lại làm cho người một nhà ông ngoại giống như nhận được một cái bạt tai tại chỗ.

"Được, không nói yền thiên hạ, hôm nay chỉ nói về hôn sự của ngươi!" Ông ngoại tức không nhận nổi, thái độ ương ngạnh, "Hôm nay nếu như ngươi không đem hôn kỳ với Tống tiểu thư định ra, cũng đừng nghĩ từ nơi này đi ra ngoài!" Sức hút của Tống thị quá lớn, thật là làm cho người ta động lòng.

Mười hai tuổi năm ấy, anh cũng không mong đợi phần ân tình đến từ ông ngoại, mười hai tuổi năm ấy, anh đã cảm thấy, tiền bạc, ích lợi trước mắt, lòng người là chuyện không đáng mong đợi nhất.

Người đâm một dao sau lưng anh, có khả năng là người thân thiết nhất của anh.

Không biết từ lúc nào xuất hiện khoảng mười bảo vệ, vậy anh lại, một bộ nếu hôm nay anh không đi vào khuôn phép, thì sẽ không để cho anh thuận lợi rời đi.

Xem ra, tất cả mọi thứ hôm nay, đều sắp xếp xong xuôi.

"Ồ trong mắt các người, tính khí tôi thật sự tốt như vậy?" Giọng nói anh bình tĩnh không gọn sóng như cũ, ánh mắt lại tựa như mũi kiếm, chậm rãi từng cái từng cái đông lạnh mấy người thân thích tốt kia của anh.

Đừng ép anh đối phó với người trong nhà!

Sắc mặt của anh không có nửa phần tức giận, nhưng mà không hiểu để cho ông ngoại cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, mấy thân thích càng thêm bắt đầu sinh lòng sợ hãi.

Những ai chọc giận tới Diệc Hân, đều biết, anh không phải một con con hổ giấy! Lúc Lôi phu nhân còn tại thế từng nói, đột nhiên sẽ nhảy lên đầu tất cả mọi người.

Đang giảng co, điện thoại di động của anh vang lên, anh vừa nhìn thấy dãy số gọi tới, vốn muốn giải quyết chuyện trước mắt trước, lại không thể không nhận điện thoại.

"Văn Văn... E rằng không được... Anh nghĩ, cảm thấy em tham gia tụ hội có thể sẽ có chút không tiện, vẫn là hôm nào có cơ hội thì sẽ giới thiệu mọi người cho em biết!" Anh không có cách nào giải thích quá nhiều, lúc này đôi mắt anh có chút lạnh lẽo ngoan lệ, bởi vì người trong điện thoại mà thoáng hòa hoãn, hiện ra chút ánh sáng nhu hòa.

"Anh đã mang quà tặng của em cho mọi người, mọi người rất thích." Trên thực tế, quà tặng cô mua, từ đầu tới đuôi, không có một trường bối nào mở ra.

Mà món đồ chơi cô mua, bị chèn ném trên sàn nhà, mấy đứa trẻ kia chỉ thích hộp xe đồ chơi điều khiển từ xa đắt giá.

"Anh hai sẽ rất nhanh đến đón em, hai người cứ đi ăn cơm trước, muộn một chút anh sẽ tới." Anh tắt máy, cũng không để ý đám người kia, điện thoại cho anh hai trước.

Tất cả, sắp xếp xong xuôi.

Anh xoay người, lại ngạc nhiên phát hiện, cả đại sảnh trở nên im ắng, chỉ còn lại có anh và Tống Ngữ Yên.

Hai người bọn họ, bị khóa ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4

Vẫn rất khó ăn, Giang Thiệu Cảnh rút khăn giấy ra, lau sạch khóe môi.

Văn Văn lúc này, có chút xốc xếch, không chỉ có cái kẹp tóc bướm bướm bằng đá, ngay cả bộ quần áo mấy vụn vừa mới mua trên người cũng dính đầy dầu mỡ, khắp người toàn là mùi khói dầu.

Mà để cho cô trở nên chật vật như vậy, chính là người đàn ông trước mắt.

Tết Trung thu của cô quả thật vô cùng bi thảm, đã thấy cô bé lẹm mặc váy công chúa bao giờ chưa? Có, chính là cô đây, bởi vì phải phục vụ anh Giang khó hầu hạ này!

Hiện tại Văn Văn mang tiếng là ở biệt thự, chỉ là trong biệt thự lớn như vậy, chỉ có anh Giang vừa lạnh vừa hung trước mắt này.

Người giúp việc đi đâu hết rồi? Điều đã nghĩ rồi! Cho nên, cô thật sự không hiểu, tại sao không đến nhà hàng, lại muốn tới chỗ này?

Rượu đỏ trong ly, nhẹ nhàng lắc lắc, từng món ăn, Giang Thiệu Cảnh sau khi nếm thử, rất khách quan cho lời nhận xét, "Thịt cá không có vị tươi, thịt bò quá dai, rau cải cho quá nhiều dầu, cua đồng bị cô làm cho gãy mất ba cái chân." Anh không phải không cảm thấy Văn Văn e sợ anh, cho nên anh cố gắng tỏ ra hiền hòa một chút.

Một bàn tám món ăn, lời nhận xét của anh không có lấy một câu là khen ngợi hay chấp nhận, nhưng mà, thật ra thì trong lòng anh có chút kinh ngạc nhỏ, mặc dù tài nấu nướng vẫn hơi hồng hồng, nhưng mà, đối với cô mà nói, đã coi như vô cùng tiến bộ rồi.

Là cái gì kích thích cái người ngu ngốc này? Anh vẫn còn nhớ, một tháng trước, đồ ăn cô làm cho cháy sạch còn có thể so với thức ăn cho heo.

Mà về mặt Văn Văn, vẫn đang trong trạng thái hoảng thần như cũ.

"Hôm nay ăn mặc rất đẹp, chín trên mười." Giang Thiệu Cảnh khẽ lắc ly rượu, nhàn nhạt nói.

Rất đẹp, trong khoảng khắc khi nhìn thấy cô, anh còn tưởng rằng gặp được một thực nữ xinh đẹp.

Thật là người dựa vào quần áo, Phật dựa vào nạm vàng, đáng tiếc...

Là một thực nữ nực cười bị người cho leo cây.

"Cảm, cảm ơn." Văn Văn cố gắng lắm mới có thể nặn ra nụ cười.

Giang Thiệu Cảnh động tay, nhắc vỏ cua ra, mùi vị gạch cua rất ngon, kết hợp với mùi rượu nguyên chất quanh quần ở trước mũi, không khỏi ăn chán chê một hồi, tâm tình rất tốt.

"Cô không ăn sao?" Ăn được một nửa, anh ngừng tay.

Cả buổi tối, dường như đều là anh ăn, Văn Văn ngay cả chiếc đũa cũng không động đến.

"Tôi không có khẩu vị." Văn Văn nhẹ nhàng lắc đầu trả lời.

Văn Văn cảm thấy rất đau khổ, cô cái gì cũng ăn không vô, cô chỉ mong có thể rời khỏi Thượng Hải nhanh một chút!

Bây giờ cô thậm chí không muốn gặp Diệc Hân một chút nào.

Cô không muốn so đo, nhưng mà tối nay cô thật sự có cảm thấy bị người khác cố ý chơi đùa.

Cô có chút tức giận, hơn nữa, lòng đang phát lạnh.

Trái với tâm tình tồi tệ của cô, tâm tình của Giang Thiệu Cảnh lại vô cùng tốt, đôi đũa gấp một miếng trứng chiên cho vào trong miệng.

Thành thật mà nói, mùi vị đĩa trứng chiên này thật sự rất bình thường, thế nhưng so với kinh nghiệm đáng sợ cô từng để cho anh ăn phải vỏ trứng trước kia, anh vẫn vô cùng sẵn lòng cho cô đạt tiêu chuẩn.

Một bên tâm tình rất tốt dùng cơm, một bên anh từ từ hỏi, "Thật sự không ăn một chút?" Nhìn tinh thần cô vô cùng không tốt, anh cũng không muốn đưa cô đi bệnh viện.

"Chuyện đã xảy ra rồi, tâm tình cô có kém đi nữa cũng không còn cách nào khác, Diệc Hân vẫn đang ở chỗ Lôi lão đầu kia tham gia buổi xem mắt, nếu cô để mình chết đói, càng không có biện pháp cùng với người phụ nữ khác đấu một trận!"

Tin tức Giang Thiệu Cạnh vô tình hay cố ý truyền đạt, khiến Văn Văn ngạc nhiên, "Anh Giang, anh... Ý của anh là..." Làm sao có thể?!

"Cậu ta đi xem mắt." Giang Thiệu Cạnh mặt không thay đổi dứt khoát nói cho cô biết.

Chỉ là anh cố ý không nói, Diệc Hân nói sẽ dùng thời gian nhanh nhất thoát khỏi đám người kia, chạy tới gặp bọn họ.

Bỗng chốc nhận được tin tức, sắc mặt Văn Văn bắt đầu trắng bệch, trái tim rầm một cái chìm vào đáy cốc, "Anh ấy đi xem mắt? ..." Văn Văn cảm thấy khó có thể tin được, nhưng mà tin tức này là do Anh Giang cung cấp, chắc anh sẽ không nói dối.

"Ừ, đối tượng hẹn hò tối nay của cậu ấy là thiên kim Tổng thị Tổng Ngự Yên." Anh không ngại nói cho cô biết.

"Người thừa kế duy nhất của tập đoàn ẩm thực Tổng thị Tổng Ngự Yên, cô ấy tự nhiên so với trần châu còn quý hơn! Tổng tiểu thư vốn có chứng tự bế, năm nay Tổng chủ tịch phát hiện bị ung thư phổi, cho nên Tổng chủ tịch tự nhiên chuẩn bị trước khi hấp hối nhất định phải thay cháu gái an bài xong nửa đời sau. Có thể lấy được Tổng Ngự Yên, tương đương với đào được mỏ vàng, toàn bộ tập đoàn ẩm thực Tổng thị dễ như trở bàn tay..."

Lòng của Văn Văn khẽ phát run.

Cuộc sống của Văn Văn vốn yên bình, cô chưa bao giờ là một phần tử trong xã hội thượng lưu, thế giới kia cách cô rất xa, thế nhưng cô thật sự không ngờ Diệc Hân sẽ cuốn vào trong đó.

"Tôi... Tôi có lòng tin với anh ấy..." Cuộc sống của bọn họ vô cùng yên bình tốt đẹp, cô tin, Diệc Hân cũng cho là như vậy!

"Nếu là như vậy, tại sao cậu ấy lại để cô lạc ở chỗ này, một mình đi dự tiệc?" Giọng nói Giang Thiệu Cạnh lạnh nhạt phản bác.

Văn Văn chấn động.

Đúng vậy, tại sao? Cô khẽ phát run, gạt mình nhìn chăm chăm vào Giang Thiệu Cạnh.

"Cô cảm thấy, mục đích cậu ta làm như vậy, không phải là bảo vệ cô quá mức sao?!" Giang Thiệu Cạnh dựa vào thành ghế, lạnh giọng hỏi.

Anh vốn là cao thủ đàm phán.

"Đúng, là bảo vệ quá mức..." Ngập ngừng một lúc, Văn Văn trả lời.

Chỉ là, vì cái gì mà anh không chờ cô cùng nhau đến chỗ hẹn? Cô bị bỏ lại một mình, thật sự không dễ chịu dẫn đến suy nghĩ lung tung.

"Cô có muốn biết, tại sao tôi có thể nắm rõ tình huống của Tổng Ngự Yên như vậy không?"

Chần chờ một chút, Văn Văn gật đầu, cô không ngờ tới, mình đang ngây ngốc nhảy vào cạm bẫy.

"Bởi vì, Tổng Ngự Yên là người khu A chọn, còn đem tôi làm đối tượng trọng điểm bồi dưỡng." Giang Thiệu Cạnh lạnh nhạt nói cho cô biết.

"Vậy Anh Giang..." Tại sao lại không cố nắm chặt lấy chứ?!

"Trong tất cả các đối tượng hẹn hò của tôi, Tổng Ngự Yên là người duy nhất thất hẹn." Giang Thiệu Cạnh cũng không sợ bị mất mặt, lạnh tanh nói cho cô biết, "Nghe nói, ngay từ lúc bắt đầu, chủ tịch Tổng giới thiệu rất nhiều đối tượng cho cô ấy, đều là tình anh trong giới thương nghiệp, chủ tịch Tổng không ngừng giới thiệu, cô ấy không ngừng thất hẹn, cô ấy giống như một tiểu thư lâu các không muốn gặp người, một bước cũng không dám bước ra khỏi thế giới đóng kín của mình."

"Vậy tại sao cô ấy chấp nhận gặp mặt Diệc Hân?" Không phải cự tuyệt tất cả mọi người sao? Chuyện này thật sự không theo lẽ thường!

"Diệc Hân không có lòng cho sự nghiệp, vốn không phải là một đối tượng trong danh sách. Cho đến một ngày, chủ tịch Tổng phát hiện trong ngăn kéo của cháu gái nhỏ của mình có cất giấu một quyển album, đều là trước năm Diệc Hân 12 tuổi, đang chơi đùa cùng Diệc Hân, đang học đàn dương cầm với Diệc Hân, những bức hình kia nếu như chỉ là bạn thời thơ ấu, sẽ không giữ gìn cẩn thận như vậy..."

Trái tim Văn Văn bị gõ mạnh một cái.

Tổng tiểu thư thầm mến Diệc Hân, cũng giống như cô vậy...

"Chủ tịch Tổng tôi có từng tiếp xúc một lần, khi đó Diệc Hân vừa mới bắt đầu lui tới cùng cô, tôi một mực cự tuyệt đối phương, nào biết chủ tịch Tổng chưa từ bỏ ý định, bắt đầu tiếp xúc với người nhà họ Lôi, điều kiện chủ tịch Tổng đưa ra vô cùng hấp dẫn, chỉ cần có thể thành công gả Tổng Ngự Yên

đi, năm phần trăm cổ phần Tổng thị sẽ để đáp tạ người làm mai, toàn bộ phần dư lại làm đồ cưới của Tổng Ngừ Yên!"

Năm phần trăm cổ phần? Ít nhất cũng phải năm triệu? Văn Văn nín lưỡi.

"Không chỉ có vậy, chủ tịch Tổng còn mở miệng cam kết, nếu như Diệc Hân không có ý định quản lý Tổng thị, Tổng thị có thể giao cho người nhà họ Lôi quản lý!" Đây mới là trọng tâm chính!

Càng nghe, sắc mặt của Văn Văn càng tái nhợt.

"Diệc Hân tốt nhất là nên đồng ý, nếu không đồng ý, tôi e rằng Lôi lão đầu sẽ đem Diệc Hân đánh cho bất tỉnh, để cho bọn họ trực tiếp động phòng luôn!"

Rốt cuộc không chịu được đe dọa, Văn Văn gấp gấp đứng dậy.

"Anh Giang, anh có thể nói cho tôi biết, ông ngoại Diệc Hân ở chỗ nào được không?" Trái tim cô bị dọa đến sắp rụng rồi!

"Cô đi thì có thể làm được gì? Chỉ là tự rước lấy nhục!" Giang Thiệu Cạnh lạnh giọng nhắc nhở cô.

"Anh Giang, làm ơn, xin hãy nói cho tôi biết địa chỉ!" Văn Văn không chú ý tới nam nữ hữu biệt, nắm chặt cổ tay của anh cầu xin.

"Cô thật sự thích cậu ta như vậy?" Giang Thiệu Cạnh từng câu từng chữ lạnh lùng hỏi.

Những lời anh vừa nói, thật ra chỉ là khảo nghiệm mà thôi.

Khảo nghiệm, cô đến cùng thích Diệc Hân bao nhiêu.

Về phần, mục đích khảo nghiệm? Anh...

"Không chỉ thích, tôi rất yêu anh ấy!" Văn Văn thốt ra.

Sinh nhật cô ngày ấy, Diệc Hân đã chuẩn bị cầu hôn với cô! Cho nên, cô vô cùng tin tưởng anh, anh sẽ không chọn Tống tiểu thư!

Đáp án của cô, khiến đôi mắt Giang Thiệu Cạnh cũng rét run.

Văn Văn đột nhiên cảm thấy gương mặt rét lạnh, đó là bàn tay lạnh buốt của anh Giang, một cái lại một cái vuốt má mềm của cô.

Văn Văn nín thở, một hồi phát run, bởi vì, loại ** này, không mang theo bất kỳ ** nào, chỉ giống như đang đánh giá hàng hóa.

"Nếu như mà tôi nói, xin cô đừng cản trở tiền đồ của em trai tôi, muốn cô buông tha cho nó thì sao?" Quả nhiên, anh Giang lạnh giọng hỏi.

Cho nên, người nhà họ Giang không có một người thích cô? Văn Văn gấp đến mức từng giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu trào ra khỏi khỏi hốc mắt.

Cô đơn giản chỉ là thích một người mà thôi, tại sao trở thành cản trở tiền đồ của anh ấy, tại sao cô lại phải chịu sự nhục nhã như vậy?!

"Chỉ cần anh ấy yêu tôi, tôi sẽ không buông tay!" Văn Văn lắc đầu, vẻ mặt kiên định.

"Thực thời một chút, chủ động rời khỏi, tôi sẽ bồi thường cho cô, giới thiệu một đối tượng khác cho cô! Chắc chắn sẽ có một người đàn ông cảm thấy có hứng thú với cô..." Giang Thiệu Cạnh tiếp tục vuốt ve "Mặt hàng" để vỡ như đậu hũ này, từng câu từng chữ rét lạnh tiếp tục khuyên nhủ.

Giới thiệu đối tượng cho cô? Chắc chắn sẽ có một người đàn ông cảm thấy hứng thú với cô? Gương mặt Văn Văn bị vuốt ve, trong lòng sồn cả gai ốc.

"Tôi sẽ giúp cô tìm một người đàn ông, người đàn ông kia bây giờ mặc dù có thể vẫn chưa Phú Khả Dịch Quốc như Diệc Hân, nhưng mà đợi một thời gian, tài sản của anh ta nhất định sẽ thắng được Giang Diệc Hân!" Giang Thiệu Cạnh chậm rãi hỏi, "Có hứng thú tiếp nhận đề nghị tốt như vậy không?"

Anh không phải viên ngọc nhân tạo, anh mới là viên kim cương chân chính!

"Không, tôi không muốn!" Văn Văn chột lủi về phía sau, cho dù người đàn ông có điều kiện tốt hơn nữa, thì có quan hệ gì với cô đâu? Cho dù có bị đe dọa cô cũng không bao giờ chấp nhận.

Cho nên, Anh Giang cũng chuẩn bị đứng về phe địch, cũng muốn vurun bàn tay ác quỷ ra chia rẽ cô với Diệc Hân?!

Thái độ của cô, khiến tâm trạng đang tốt của Giang Thiệu Cạnh, ngược lại giận dữ dâng cao.

"Thức ăn trên bàn, một miếng cũng không được để lại, một miếng cũng không được nhả, ăn sạch toàn bộ cho tôi, tôi sẽ nói cho cô biết địa chỉ nhà họ Lôi!" Anh lạnh lùng thốt ra.

Không thích đề nghị của anh? Được, anh chính chết cô!

Q.3 - Chương 5

"Rầm" một một tiếng, cửa chính của nhà họ Lôi gần như nổ tung.

Có người báo cảnh sát, chủ tịch yến thiên hạ cùng thiên kim Tổng thị bị giam cầm phi pháp, vụ án này lập tức được coi trọng, vì vậy, dưới tình trạng hur hur thực thực, hiện trường vụ án ngay lập tức bị đội đặc công bao vây, người nhà họ Lôi đang dương dương tự đắc, ở phòng khách trò chuyện thì bị một nhóm đặc công đội nón sắt, người mặc áo chống đạn, tay cầm súng tiểu liên ngang nhiên xông vào.

Tất cả cửa sổ, cửa chính trực tiếp bị đội phòng chống bạo loạn tháo hết, giải cứu được "Con tin" Giang Diệc Hân mang theo Tống Ngữ Yên nghênh ngang từ cửa chính đi ra, lên xe cảnh sát.

Người làm mai biến thành tội phạm giam cầm phi pháp, người nhà họ Lôi bị Giang Diệc Hân không nể tình, giận đến thiếu chút nữa vỡ mạch máu, dĩ nhiên, thời gian cho bọn họ liên tiếp nổ tung mạch máu cũng không có, bởi vì, nói tới đây bọn họ còn phải đi một chuyến đến đồn cảnh sát, trước phải tìm Luật Sư Sở đã.

"Giang nhị thiếu, có thể đừng náo quá lớn hay không? Cậu cùng tiểu thư nhà chúng tôi thật sự không thể kết hôn hay sao?" Tống Ngữ Yên cũng đi đến đồn cảnh sát lấy khẩu cung cúi đầu không nói, trợ lý bên cạnh đỡ khóc đỡ cười hỏi thay.

Tình cảnh vừa nãy quá đáng sợ, cái cảnh tượng đó thật sự hùng vĩ làm cho người ta nín thở, cô nghĩ rốt cuộc sau này cũng không có ai dám làm mối cho Giang nhị thiếu nữa, người nhà họ Lôi đại khái đến nay đều được phù hộ, chai rượu đỏ có cho thêm thuốc kích dục trên bàn ăn kia ngàn vạn lần đừng để cảnh sát phát hiện...

Nhà họ Lôi lần này đúng là trộm gà không được còn mất một nắm gạo!

"Tiểu Yên nếu làm em gái thì tôi rất hoan nghênh, về phần kết hôn..." Giang Diệc Hân cười nhạt, vẻ mặt kiên định, "Tôi đã nói cả trăm lần rồi, tôi đã có đối tượng!"

"Giang Nhị thiếu, ngài suy nghĩ thêm một chút về tiểu thư của chúng tôi đi, tiểu thư của chúng tôi rất hiền lành, rất phù hợp làm vợ, đồ cưới phong phú không người nào có thể so sánh!" Trợ lý vẫn không buông tha ý tác hợp.

Anh phóng khoáng cười một tiếng, "Tôi cần nhiều tiền như vậy làm cái gì? Kẻ bạc tình không phải bị phụ nữ các người ngày ngày nguyện rửa sau khi chết phải xuống địa ngục sao?! Khi sống tiêu tiền cũng không có bao nhiêu hưởng lạc, sau khi chết lại phải xuống địa ngục, cuộc mua bán này tuyệt không có lời!"

Bị sự hài hước của anh chọc cười, trợ lý không nói thêm gì nữa, bởi vì đối với tên nhị thiếu "Không có tiền đồ" này mơ hồ cảm thấy khâm phục.

"Tôi muốn đi đón bạn gái!" Trước cửa cục sát, anh xoa xoa đầu của người em gái này, "Tiểu Yên, lần sau sẽ giới thiệu Văn Văn cho em biết, hai người chắc hẳn sẽ trở thành bạn tốt!" Văn Văn có rất ít bạn bè, Tiểu Yên cũng rất cô đơn, hai người nhất định có thể làm bạn tốt!

Tống Ngữ Yên rút cuộc ngược mắt, khúc môi từ từ nặn ra nụ cười, "Vâng."

Thấy bóng lưng kiên định của anh đầu cũng không quay lại, vẻ mặt Tống Ngữ Yên ngốc trệ.

"Tiểu thư, có muốn đem nhị thiếu đoạt lấy hay không!" Trợ lý hỏi khẽ bên tai tiểu thư.

Tống Ngữ Yên ngây ngốc lắc đầu một cái, "Không cần, anh Hân thích bạn gái anh ấy..." Ưa thích vô cùng rõ ràng, mở miệng ngậm miệng cũng xách theo hai chữ Văn Văn.

"Ừ, tiểu thư, cô quả nhiên không làm cho tôi thất vọng!" Trợ lý vỗ vỗ bả vai của cô an ủi, "Nếu như, tôi nói nếu như thôi, nếu như ngộ nhớ Giang Nhị thiếu chia tay bạn gái, tôi nhất định giúp cô bày mưu tính kế!"

...

Thức ăn trên bàn cực kỳ nhiều, mà gương mặt khó chịu của Giang Thiệu Cảnh, rõ ràng chính là cô ý chính ác cô!

Biến thái! Văn Văn không chống lại, cô lặng lẽ lau nước mắt, nhắc đĩa, dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu dùng com.

Cô ăn rất nhanh, nhai vài cái liền nuốt xuống, thỉnh thoảng ăn quá nhanh muốn nôn, cô cũng chỉ là vỗ ngực mấy cái liền ép mình nuốt xuống.

"Không phải muốn làm siêu nhân sao? Ăn nhanh lên một chút, chậm quá, quần áo Diệc Hân có thể bị người ta cười ra rồi!" Anh còn lạnh lạnh dọa nạt.

Văn Văn nuốt cũng không kịp nuốt, gương mặt phồng lên như con ếch con.

Giang Thiệu Cảnh anh xác định, dù là con thỏ trắng nhỏ, Hạ Vị Văn cũng là một con thỏ trắng nhỏ kiên cường, con thỏ trắng nhỏ này vẫn biết bảo vệ người, làm người trong lòng cô, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Tết Trung Nguyên ngày đó, cũng là con thỏ trắng nhỏ này bảo vệ anh, thế nhưng hiện tại, con thỏ trắng nhỏ này vội vã đi bảo vệ em trai anh, để cho anh vô cùng khó chịu!

"Hạ Vị Văn, nghe nói Tổng Ngự Yên rất xinh đẹp, thật ra thì điều kiện cô không tệ, tài sản sau lưng tăng lên, cũng đủ làm cho đàn ông đỏ mắt! Nhưng mà đáng tiếc, so với Tổng Ngự Yên, ưu thế gì cũng không có! Nếu để cho tôi chọn, trừ phi tôi điên thì mới có thể chọn cô!" Ánh mắt của anh lạnh lẽo, giọng nói khắc nghiệt tiếp tục đã kích.

Văn Văn bị đã kích, không nói lời nào, vẫn không ngừng, kiên định tiếp tục máy móc ăn.

Cô không có ưu thế, ngay cả thời gian quen anh cũng không có ưu thế!

Nhưng mà, cô nuốt xuống miếng cuối cùng, chịu đựng buồn nôn, "Anh Giang, xin anh cho địa chỉ!"

Sao lại có người da mặt dày như vậy! Vọt một cái, Giang Thiệu Cảnh cũng không khống chế nổi tức giận nữa, anh đứng lên.

Giữa không trung, con mắt anh lạnh lùng sắc bén đối nghịch với đôi mắt trong veo trắng đen rõ ràng của Văn Văn.

Một phút, hai phút.

Cuối cùng, vẫn là anh động trước, anh giận dữ ngất trời đến phòng bếp cầm một cái chậu không ra ngoài quảng qua, nghiêm túc ra lệnh, "Nôn ra!" Cô là heo sao? Những thứ cô vừa mới ăn, ba đắng mấy râu đều ăn không hết!

Anh thừa nhận, mình chỉ muốn nhìn cô cầu xin tha thứ, tốt nhất là hù dọa cô nước mắt chảy ròng, như vậy, như vậy... Hứng thú của anh với cô sẽ ít đi...

Nhưng mà, không ngờ người thua lại là anh, dạ dày Hạ Vị Văn đáng sợ giống như túi Doraemon vậy!

Văn Văn lắc đầu.

Cô biết, nếu nôn ra, cô khẳng định chính là rút lui!

"Cô ngốc như heo vậy, nếu Diệc Hân chọn người nào, bất kể tối nay cô ăn bao nhiêu, cũng không thể thay đổi!" Anh lạnh lùng nói.

Dạ dày Văn Văn trướng đau, thế nhưng nhìn về phía anh Giang âm tình bất định, cô tỏ rõ tâm ý, "Tôi không buông tha, trừ phi chính miệng anh ấy nói cho tôi biết, anh ấy không thích tôi, anh ấy muốn chọn Tống tiêu thụ!"

Giang Thiệu Cảnh trừng cô.

Anh cũng hi vọng giờ khắc này đến sớm một chút!

Đúng lúc ấy thì, điện thoại của Giang Thiệu Cảnh vang lên.

...

"Ừ, cô ấy đang ở cùng với tôi... Không, không phải ở nhà hàng, ở nhà tôi... Được, cậu cũng tới đi!"

Nghe được nội dung Giang Thiệu Cảnh nói trên điện thoại, cả người Văn Văn có kiềm chế.

"Là Diệc Hân sao?" Văn Văn không xác định hỏi.

"Ừ, bên nhà họ Lôi kia cậu ta đã thu xếp xong, bây giờ đang trên đường tới đây." Cho dù rất không tình nguyện, Giang Thiệu Cảnh vẫn lạnh nhạt nói.

Không biết vì sao, hôm nay anh lại không muốn gặp Diệc Hân nhanh như vậy, hoặc là nên nói, anh thậm chí hi vọng Diệc Hân đừng đến đón cô.

Nghe được anh sắp đến, lòng Văn Văn giống như hai tảng băng lửa giao tranh, có chút kích động, nhưng vì chuyện ngày hôm nay, lại có điểm mâu thuẫn không muốn gặp anh.

Thật ra thì, ngoài vô cùng khổ sở ra, cô có chút tức giận, chỉ là không biết nên biểu đạt như thế nào.

Trong không khí, yên lặng một hồi, Văn Văn chìm trong suy nghĩ của mình cũng không chú ý tới, Giang Thiệu Cảnh vẫn nhìn cô chăm chú cô.

"Anh Giang, anh hãy yên tâm đi, chuyện mới vừa rồi, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết." Khó chịu nôn khan một tiếng, Văn Văn che miệng, chủ động nói.

Cho nên, đừng dùng ánh mắt đáng sợ này nhìn cô nữa.

Nửa giờ sau, "Kính coong", chuông cửa vang lên.

Giang Thiệu Cảnh vẫn không nhúc nhích, vẫn ngồi ở trên bàn ăn, sợ Diệc Hân ở cửa chờ lâu, Văn Văn do dự một chút rồi đứng lên.

Nhưng mà, khi bước chân cô vừa mới mở ra.

"Diệc Hân có từng nói cậu ta yêu cô sao?" Đột nhiên, sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lẽo.

Văn Văn sửng sốt.

"Không có." Cô thành thật trả lời.

"Hai người vừa mới bắt đầu, là cậu ấy đuổi theo cô?" Giang Thiệu Cảnh lại hỏi.

"Kính coong" "Kính coong" chuông cửa một mực vang lên.

Văn Văn rất kỳ quái, tại sao đột nhiên anh Giang lại cảm thấy hứng thú với mấy chuyện này.

"Không, không phải..." Thành thực là đạo đức tốt đẹp của cô.

Nghiêm chỉnh mà nói, lúc ấy là cô theo đuổi Diệc Hân trước, mà Diệc Hân chỉ là vừa vặn đón nhận cô mà thôi.

"Đừng nói với tôi, là sau khi Phó Vịnh Bội xuất hiện, hai người mới bắt đầu chính thức lui tới?!" Giang Thiệu Cảnh nói trừng tim đen.

Sau khi về Thượng Hải, anh đã nghĩ tới khả năng này!

Văn Văn đột nhiên chấn động.

Tim, giống bị người nào đó thỉnh linh đâm một cái. Giật mình nhận ra, thời gian Diệc Hân đón nhận cô, quả thật có chút nhạy cảm.

Trước đó, anh đã từng ám chỉ từ chối tình cảm của cô.

"Đừng đi xem mắt."

"Làm bạn gái của anh."

"Anh sẽ làm một bạn trai tốt, toàn tâm toàn ý đối với em."

"Trở về nói cho anh hai, tôi đã tìm được cô gái mình thích... Tôi chúc hai người bách niên hảo hợp..."

Đây là một lần duy nhất anh nói qua hai chữ "Thích" (thích trong tiếng Trung là “Hí hoan”, gồm hai chữ), lúc đó cô bị vui sướng thỉnh linh xảy ra xông văng đầu, chậm lụt đến căn bản không kịp suy nghĩ lại... Sau gáy Văn Văn đều là mồ hôi lạnh.

"Kính coong" "Kính coong" chuông cửa tiếp tục vang lên.

"Anh Giang, tôi đi mở cửa!" Văn Văn miễn cưỡng trấn định lại, vội vã đi mở cửa.

Ánh mắt Giang Thiệu Cảnh vẫn đuổi theo bóng lưng của cô.

Văn Văn mở cửa, quả nhiên là Diệc Hân.

"Có tức giận hay không?" Khóe môi anh nở nụ cười.

Văn Văn ngờ ngác, trái tim không nói ra tư vị gì, chỉ cảm thấy ê ẩm.

Tức giận chứ, làm sao có thể không tức giận.

Anh tiến lên, ôm cô, "Anh không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể nói, thật xin lỗi..."

Lời của anh, chỉ là nhẹ nhàng thổi qua lỗ tai Văn Văn, cô liên tục phát ngốc.

Đừng nói với tôi, là sau khi Phó Vịnh Bội xuất hiện, hai người mới bắt đầu chính thức lui tới? Lời nói của Anh Giang, làm cho trái tim cô như bị ghim một cây kim.

Bất tri bất giác, cô lại mất thể diện đến nỗi nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Đây là mới là sự thật sao? Bởi vì muốn thành toàn cho anh hai và Phó Vịnh Bội mới đón nhận cô? Cái bắt đầu đó, vô cùng tàn khốc.

"Oe" một tiếng, Văn Văn khó chịu lại nôn khan.

"Sao vậy?" Giang Diệc Hân khẩn trương nắm bả vai của cô, khẽ đẩy ra một chút tỉ mỉ ngó nhìn.

"Không có gì, dạ dày không tốt lắm mà thôi!" Văn Văn chùi chùi nước mắt nơi khóe mắt.

Giang Diệc Hân như có điều suy nghĩ, lại ôm lấy cô lần nữa, trước ngực của anh như bị phồng, quả nhiên quần áo đầy nước mắt của cô, anh ôm chặt cô, "Đừng khóc, tối về anh sẽ quý bàn phím, nhận lỗi với em, có được hay không?" Cô khóc, tim của anh cũng không chịu nổi.

Đều là lỗi của anh, lo lắng không đủ chu toàn.

Giang Thiệu Cảnh vừa ra, chính là nhìn thấy một màn này.

"Sao mà ngay cả chìa khóa của Liên gia cũng không có?" Giang Thiệu Cảnh nhàn nhạt hỏi, ánh mắt anh lạnh lùng căn bản không nhìn Văn Văn.

"Không mang theo mấy thứ vô dụng đó!" Giang Diệc Hân không chú ý tới Giang Thiệu Cảnh, tất cả lực chú ý của anh, đều dùng trên người Văn Văn đang khóc trong lồng ngực anh.

"Anh hai, tôi đưa Văn Văn về nhà trước!" Văn Văn khóc làm Giang Diệc Hân rất hoảng hốt.

Nhìn em trai trực tiếp đem người rời đi, Giang Thiệu Cảnh lâm vào trầm tư.

Mới vừa rồi, thủ đoạn đùa bỡn của anh, chính là dùng để ly gián kẻ địch trên thương trường.

Anh cũng không biết mình bị làm sao, nhưng mà, điều duy nhất có thể xác định, lần đầu tiên anh đối với thứ ngoại trừ ích lợi sinh ra tham niệm.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6

Mặc dù không gặp được trưởng bối của anh, nhưng mà mấy ngày ở Thượng Hải này, Văn Văn lại gặp được rất nhiều bạn bè tương đối thân thiết của anh.

Anh đang yên lặng dùng một loại hình thức khác để bồi thường cô.

"Chúng ta sắp phải trở về thành phố Ôn rồi, hôm nay dẫn em đi gặp Chức Tâm được không?! Cô ấy vừa mới sinh được một bé gái, mấy hôm trước Quả Quít Nhỏ đã xuất viện về nhà, chúng ta đi thăm tiểu bảo bối nhà cô ấy!'" Anh đề nghị.

"Được." Văn Văn lấy lại tinh thần, gượng ép cười một tiếng, không làm hỏng hăng hái của anh.

Anh dắt tay cô, cô không cự tuyệt, chỉ là cũng không giống như trước kia, trái tim giống như được quét mặt mà nắm chặt lại, còn bây giờ, nhìn mười ngón tay quấn quýt lẫn nhau của bọn họ, cô chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Cô đang không ngừng suy nghĩ, rõ ràng tay của bọn họ nắm chặt như vậy, nhưng còn khoảng cách trong lòng thì sao đây? Đến cùng là xa bao nhiêu? Văn Văn không không chế được mà suy nghĩ lung tung.

Giang Diệc Hân nở nụ cười với cô, thật ra thì từ sau khi đón cô về từ nhà anh hai, anh liền phát hiện thái độ của cô đối với anh không còn toàn tâm toàn ý tin cậy giống như trước kia nữa, lúc hai người thân mật, cũng nhiều hơn một phần kỳ quái, thậm chí còn có một loại ảo giác, lòng của cô đối với anh bắt đầu khép lại.

Anh không biết nên làm thế nào, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Hai người bọn họ cùng đi đến các cửa hàng tổng hợp, dạo quanh khu đồ trẻ sơ sinh.

"Tiên sinh tiểu thư, em bé đã lớn thế nào rồi? Là bé trai hai bé gái?" Nhân viên bán hàng tiến ra tiếp đón.

"Bé gái, được hơn ba tháng." Giang Diệc Hân và Văn Văn cùng nhau đi chọn quần áo trẻ em.

"Tiểu thư, vóc người của cô sau khi sinh xong khôi phục thật tốt!" Người bán hàng than thở.

Văn Văn ngây dại, Giang Diệc Hân liếc mắt nhìn Văn Văn hôm nay mặc một bộ quần áo kiểu dáng con nít, "Phụt" Giang Diệc Hân cười muốn gãy lưng rồi.

"Không phải, chúng tôi mua quần áo trẻ em để đi tặng." Văn Văn tranh thủ thời gian giải thích.

Nhân viên bán hàng bừng tỉnh hiểu ra, ngượng ngùng vội vàng bán quần áo trẻ em cho bọn họ.

Văn Văn tỉ mỉ chọn vài bộ quần áo bé gái vô cùng đáng yêu, Giang Diệc Hân đi thanh toán, nhân viên tha thiết trộm hỏi: "Tiểu thư, có phải hai người là vợ chồng mới cưới hay không? Mang thai chưa? Hay là đang trong giai đoạn chuẩn bị mang thai? Chỗ chúng tôi có mấy hộp sữa bột rất tốt cho phụ nữ có thai, hai người có thể xem thử một chút!"

Lúc từ cửa hàng đi ra, Giang Diệc Hân cười đến nước mắt trào ra, bởi vì, trong tay Văn Văn xách vài hộp sữa bột dùng thử cho phụ nữ mang thai trông vô cùng buồn cười.

"Làm ơn, em mau ném vào trong thùng rác đi! Em mà xách theo cái này, đợi lát nữa chúng ta đi lên tàu điện ngầm, nhất định sẽ có người nhường chỗ cho em!" Anh cười to.

"Vất đi thì có lãng phí quá không?" Văn Văn nhăn mày, chăm chú nhìn Giang Diệc Hân, mặc anh nhạo báng.

Cô thích trẻ con, rất thích, trẻ con hồn nhiên đáng yêu, trên người chảy chung dòng máu của nhau, mang theo tình cảm hai bên, cô muốn một Diệc Hân nhỏ.

Bọn họ sắp kết hôn rồi, chờ khi xác định hôn kỳ, cô cũng không muốn lại ** nữa, cũng không muốn suy nghĩ lung tung làm cho tâm tình mình càng ngày càng sa sút nữa.

Đến lúc đó, sữa bột dành cho phụ nữ có thai có thể sử dụng rồi...

Văn Văn nhắc nhở mình, không nên so đo bọn họ bắt đầu như thế nào, hạnh phúc hiện tại mới là quan trọng nhất!

Anh đi tới, cầm lấy mấy hộp sữa bột trong tay cô, nhìn hạn sử dụng dưới đáy hộp.

Hạn sử dụng của sữa bột vốn cũng không dài, e rằng nhà buôn bán vì đẩy mạnh tiêu thụ, cố ý tặng sữa bột sắp hết hạn?

Không hề do dự, cánh tay dài của anh tự nhiên vươn ra khẽ ném sữa bột dành cho phụ nữ có thai vào trong thùng rác.

"Không hề lãng phí chút nào, đợi đến lúc chúng ta chuẩn bị muốn có em bé, mấy hộp sữa bột này khẳng định không dùng được!" Anh ôm chặt bả vai của cô.

Văn Văn kinh ngạc nhìn anh.

Chẳng lẽ sau khi kết hôn, anh không có ý định lập tức có em bé sao? Hay là anh không thích trẻ con? Nếu không tại sao lại nói đến khi cô mang thai là chuyện rất lâu sau này rồi?

Anh không thích, cô cũng không muốn miễn cưỡng anh, nhưng mà tâm tình sa sút của cô, lại thêm một phần.

Loại sa sút này, vẫn duy trì đến tận nhà Chức Tâm.

Anh ôm Quả Quít Nhỏ không ngừng treu đùa, yêu thích không muốn buông tay, "Chức Tâm, con gái của cậu thật đáng yêu!"

Quả Quít Nhỏ mới ra khỏi lòng giữ ấm không bao lâu, đã ba tháng nhưng mà vẫn rất nhỏ bé, chừng vài cân, chẳng khác gì đứa bé vừa mới sinh ra.

Nhưng mà tuy rằng như thế, Quả Quít Nhỏ vẫn ra vẻ "Người lớn", Giang Diệc Hân treu chọc, Quả Quít Nhỏ liền cười không ngừng.

"Đừng đem con bé ra nơi quá sáng, nếu không cẩn thận làm Quả Quít Nhỏ té xuống, Ngạn Sâm khẳng định sẽ giết chết cậu!" Chức Tâm đã làm mẹ rồi nhưng vẫn mang vẻ nhu mì như cũ.

"Quả Quít Nhỏ đáng yêu như thế, cho dù Hứa lão đại có đâm chết tôi, tôi vẫn muốn chơi với con bé!" Hừ hừ, anh không bị uy hiếp đâu.

Anh đóng cửa một phen, Quả Quít Nhỏ cười nheo mắt, một lớn một nhỏ, cực kỳ vui vẻ.

Chức Tâm đưa tay giành con gái với anh, anh ôm Quả Quít Nhỏ vào trong ngực không để cho cô giành được, giống như chơi trò điều hâu vô gà con, hai đại nhân cũng nháo thành một đoàn.

Một màn kia, rất ấm áp, Văn Văn yên lặng nhìn, thế nào cũng không nhìn ra được, anh giống một người đàn ông không thích trẻ con.

Tránh "Ma trảo" của Chức Tâm, xoay Chức Tâm vòng quanh, anh ôm Quả Quít Nhỏ vào trong ngực.

Được một lát, anh cứng người, bởi vì ngay lúc anh đang hả hê, trước ngực anh có một mảng ẩm ướt.

Anh nhấn mặt cúi đầu nhìn, Quả Quít Nhỏ lại có thể hăng hái gặm cắn bộ ngực anh, cái vị trí kia...

"Chức Tâm, có phải con bé đói bụng rồi không?" Giang Diệc Hân nghiêm mặt hỏi.

"Chắc là như vậy!" Chức Tâm bật cười.

Quả Quít Nhỏ lại dụi vào ngực anh, cuối cùng mơ hồ ngậm đầu ngực của anh, gặm say sưa ngon lành.

Về mặt Giang Diệc Hân cứng đờ.

"Diệc Hân, cậu thật lợi hại, xem ra Quả Quít Nhỏ cũng rất thích cậu, con bé còn chưa từng chui vào ngực Ngạn Sâm tìm sữa ăn đâu!" Chức Tâm bỏ đá xuống giếng.

"Làm ơn, mau ôm con bé đi..." Lúc này, "Điều hầu" là anh đây rồi cuộc chủ động yêu cầu giao ra "Gà con".

Chức Tâm cười lắc đầu tiến lên, muốn ôm lấy Quả Quít Nhỏ, nhưng mà nào biết Quả Quít Nhỏ vừa mới rời khỏi lồng ngực của anh, lại lập tức nhất quyết không chịu oa oa khóc lớn.

Anh đành chấp nhận ôm lấy Quả Quít Nhỏ, Quả Quít Nhỏ vừa về trong ngực anh, lập tức lại thỏa mãn bắt đầu gặm ngực của anh.

"Xong rồi, xong rồi, xong rồi..." Anh than vãn.

Giang Diệc Hân anh một đời anh minh, lại bị hủy ở chỗ này.

Không chỉ có Chức Tâm, ngay cả Văn Văn cũng che miệng cười.

Thấy thành công lấy lòng bạn gái, anh lạnh lạnh quét Văn Văn một cái, "Em còn cười, phúc lợi của em bị 'Người phụ nữ' khác gặm sạch rồi!" Buổi tối anh muốn gặm lại cho hả giận!

Àm một cái, Văn Văn không chịu được trêu chọc, khuôn mặt trắng nõn trở nên hồng rực.

Chức Tâm nén cười làm bả vai run run.

"Thảm Chức Tâm, con gái cậu lớn lên nhất định khá lắm!" Lúc này, anh nhú mày, bắt đầu công kích bạn tốt.

"Giải thích thế nào?" Chức Tâm cũng học anh nhú mày.

"Nhỏ như vậy đã gặm đầu hũ đàn ông, lớn lên nhất định cũng là nữ bá vương, gặp đàn ông hợp ý, đối phương mà không nghe theo, trực tiếp liền kéo vào trong bụi cỏ cưỡng gian!" Đầu lưỡi của anh rất độc, ngay cả đứa bé cũng không tha.

"Yên tâm đi, con bé còn chưa kịp kéo người ta vào trong bụi cỏ, Hứa Ngạn Sâm sẽ đập chết tên đàn ông con bé nhìn trúng trước!"

Hai người nói chuyện với nhau, không khí rất nhẹ nhàng, Văn Văn không cách nào gia nhập đề tài, chỉ có thể hăm mộ nhìn bọn họ.

Giang Diệc Hân tỉ mỉ chú ý tới, "Văn Văn, em đến ôm Quả Quít Nhỏ một chút đi?" Anh sợ bạn gái ở chỗ này không được tự nhiên, chủ động gọi.

"Có được không?" Văn Văn vui mừng.

"Dĩ nhiên là được!" Người trả lời là Chức Tâm.

Văn Văn nhận lấy Quả Quít Nhỏ, cẩn thận từng li từng tí ôm bé.

Quả Quít Nhỏ mới được mấy tháng, gương mặt lại trắng trắng mềm mềm, đôi mắt mở to, đáng yêu không chịu được, khiến tình thương của mẹ trong người Văn Văn thiêu đốt hừng hực.

Quả Quít Nhỏ cười, Văn Văn cũng cười, Quả Quít Nhỏ cau mày, Văn Văn cũng cau mày theo.

Giang Diệc Hân ngồi một bên, thấy dáng vẻ dễ thương của một lớn một nhỏ, nhìn đến ngây dại, "Văn Văn, có muốn dứt sữa cho Quả Quít Nhỏ hay không?" Anh cũng không nhận ra giọng nói của anh lại có thể mềm mại như vậy.

Tâm tình của Văn Văn tốt lên rất nhiều, nháy nháy mắt.

Muốn, rất muốn! Anh liếc mắt cũng nhìn được suy nghĩ lúc này của cô.

"Này, hai người đừng cầm con gái của tôi chơi đùa nữa!" Chức Tâm cười kháng nghị.

"Nề mặt một tí, cùng lắm thì mình giúp cậu coi chừng lão đại, nếu là anh ấy có dị động, mình lập tức thay cậu làm tiểu Cầu tử!" Vì một ánh mắt của bạn

gái, anh đem mình hy sinh hoàn toàn.

"Không có hứng thú!" Chúc Tâm cố ý nói.

"Đừng như vậy mà, chúng ta quen biết đã bao nhiêu năm, bạn gái của tôi rất dịu dàng, cậu để cho cô ấy vui đùa một chút với Quả Quít Nhỏ đi!" Giang Diệc Hân lăng nhăng với cô.

Văn Văn đang muốn ngăn anh tiếp tục làm khó người khác.

Chúc Tâm suy nghĩ một chút, "Nếu như có phụ nữ khác bày tỏ thiện cảm với Hứa Ngạn Sâm, nhớ phải nói cho mình biết đầu tiên!"

Giao dịch thành công!

"Hiểu!" Giang Diệc Hân vội vàng giao bình sữa Chúc Tâm đã chuẩn bị tốt cho Văn Văn.

"Cô dùng cánh tay nâng đầu Quả Quít Nhỏ, khẽ nghiêng bình sữa, tay hơi nâng cao một chút." Chúc Tâm không yên lòng, ở bên cạnh hướng dẫn Văn Văn, "Sau khi Quả Quít Nhỏ ăn xong, cô ôm thẳng con bé lên, dùng tay vỗ nhẹ phía sau lưng của con bé."

Mặc dù là lần đầu tiên Văn Văn cho người bạn nhỏ bú sữa, nhưng mà, cô rất cẩn thận, không để cho Quả Quít Nhỏ cảm thấy không thoải mái, cũng không để cho con bé bị sặc.

Nhìn bộ dáng sinh mạng nhỏ cố gắng mút nướm vú cao su, trong lòng Văn Văn rung động.

"Cô thật lợi hại, tôi lần đầu tiên cho Quả Quít Nhỏ bú sữa, còn chọc cho con bé khóc oa oa!" Chúc Tâm cười nói.

"Đó là dĩ nhiên, bạn gái của mình cơ mà!" Giang Diệc Hân rất kiêu ngạo.

Nhìn bọn họ, nụ cười của Chúc Tâm sâu hơn.

Hai người kia tương lai nhất định sẽ là một cặp cha mẹ tốt!

Sau khi Quả Quít Nhỏ ăn xong, thoải mái nằm ở đầu vai Văn Văn.

Văn Văn kích động, bàn tay khăn trương vỗ nhẹ hơi phát run, trái tim cô cảm động không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7

Không khí tất cả đều rất ổn, chỉ là...

"Oe" Quả Quít Nhỏ vừa mới ợ một cái, phun hết sữa ra, làm đầu vai, trước ngực Văn Văn đều ướt hết một mảng màu trắng sữa.

"A! Quên nhắc cô, Quả Quít Nhỏ hay bị trớ sữa, tôi cũng thường bị con bé ới làm một ngày phải tắm mấy lần!" Gương mặt Chúc Tâm áy náy.

Giang Diệc Hân vội vàng lấy khăn giấy lau cho Văn Văn, nhưng mà lau thế nào cũng không sạch, hơn nữa trên cổ của Văn Văn cũng dính chút sữa tươi, đáng vẻ hình như rất không thoải mái.

Chúc Tâm nhanh chóng vào phòng ngủ lấy quần áo cho cô tắm rửa, "Đây là quần áo của tôi trước khi mang thai, cũng không khác đáng người của cô mấy, cô mau tắm đi, thay quần áo kia ra!"

Chuyện này...

Văn Văn có chút nhếch nhác cầm quần áo, không biết làm sao.

Tắm ở nhà người khác, cô thật sự không dám, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chúc Tâm nhìn thấu sự không tự nhiên của cô, "Cô tắm ở đây, tôi ôm Quả Quít Nhỏ đến sát vách." Có lẽ ở trong phòng trống, người khách Văn Văn này sẽ tự nhiên hơn một chút.

Nhưng mà vừa mới ôm con gái đi được vài bước bước, chân của Chức Tâm chậm lại, ngại ngần nói: "Diệc Hân, cậu giúp mình một tay được không, giúp mình rửa bình sữa? Sáu bình sữa của Quả Quít Nhỏ hình như đều dùng hết rồi." Rửa xong còn phải trừ độc, chậm quá sẽ không kịp thời gian uống sữa lần sau của Quả Quít Nhỏ.

Quả Quít Nhỏ ăn no thì bắt đầu buồn ngủ, đang khóc nức không ngừng, Chức Tâm hận mình không có thêm mười đôi tay.

Mới làm mẹ khó tránh khỏi có chút không quen, huống hồ Chức Tâm kiên trì không thuê bảo mẫu, tự nhiên thường có chút luống cuống tay chân.

Giang Diệc Hân vốn định ở cùng bạn gái, lập tức xắn tay áo lên, "Được, không thành vấn đề!"

Cũng không quên giao phó, "Văn Văn, em tắm xong đến sát vách tìm bọn anh!"

Văn Văn chần chờ một chút, gật đầu.

...

Sát vách, nhà Hứa Ngạn Sâm.

"Tính tình Văn Văn rất tốt, mình rất thích!" Chức Tâm ôm Quả Quít Nhỏ đã từ từ nhắm mắt lại vào trong ngực, vừa vỗ nhẹ con gái để cho bé bình yên đi vào giấc ngủ, vừa nói chuyện phiếm với Giang Diệc Hân đang rửa bình sữa.

"Đó là đương nhiên, cũng không nhìn một chút xem người nào chọn!" Nghe thấy có người khen ngợi bạn gái, Giang Diệc Hân rất kiêu ngạo.

"Mình không quá thích Phó Vịnh Bội, rất hiểu thẳng!" Thấy bọn họ chia tay, Chức Tâm mới dám nói.

Trước kia lúc ở trường học, bởi vì giọng nói Chức Tâm tốt hơn, Phó Vịnh Bội luôn ở ngoài sáng trong tối coi cô như kẻ địch, cho nên trước kia lúc bạn bè gặp gỡ, có Phó Vịnh Bội ở đó, Chức Tâm luôn giữ yên lặng.

Nghe được tên bạn gái cũ, Giang Diệc Hân trầm mặc một chút, "Đừng ở trước mặt Văn Văn nói mình với Phó Vịnh Bội từng lui tới."

"Ừ, hiểu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện." Chức Tâm có chút mệt mỏi.

"Cậu rất thương bạn gái của mình."

Mới vừa rồi lúc ăn cơm trưa, Chức Tâm thấy anh vừa chủ động xới cơm, vừa bóc tôm, Văn Văn ăn cơm ghen một chút, anh lập tức chú ý tới, vội vàng rót nước cho cô. Điều này làm cho Chức Tâm hơi ghen tỵ, cũng không thấy Hứa Ngạn Sâm tí mĩ chu đáo như vậy bao giờ.

"Bạn gái đương nhiên là dùng để thương!" Anh cúi đầu rửa bình sữa, cười trả lời.

"Thật ra thì, trước kia cậu đối với Phó Vịnh Bội cũng không dịu dàng như thế, không tí mĩ như vậy." Chức Tâm giấu cợt anh.

"Thật sao?" Nụ cười của anh nhạt đi mấy phần.

"Diệc Hân, có phải cậu có tâm sự gì hay không?" Cảm giác của Chức Tâm rất nhạy bén.

Suy nghĩ một chút, anh nói chuyện đã xảy ra hôm Tết Trung thu cho Chức Tâm.

"Mình cảm thấy mấy ngày nay cô ấy dường như có chút không vui, cố ý xa lánh mình, hình như đang giận mình." Giang Diệc Hân thở dài.

Anh không ngờ, mấy ngày nay mang Văn Văn đi gặp bạn bè, cô vẫn mang bộ dáng cười cười như cũ, nhưng mà rõ ràng ít đi về hưng phấn, điều này làm cho trong lòng anh thật sự không dễ chịu.

"Đây cũng không phải là lỗi của cậu! Diệc Hân, mình cảm thấy hai người lui tới, không cần để ý cẩn thận như vậy." Chức Tâm nói lên ý kiến của mình.

Yên lặng hồi lâu, hồi lâu, lời nói ra lại là...

"Không phải, cậu không hiểu, mình luôn cảm thấy thiếu cô ấy quá nhiều, mình rất sợ cô ấy ở cùng với mình không vui vẻ!"

Chức Tâm ngạc nhiên.

Ngoài cửa, cũng có người cảm thấy ngạc nhiên như vậy.

Đó là Văn Văn.

Tính tình Văn Văn vốn bảo thủ, không có biện pháp tắm ở nhà người khác, cho nên vội vã dùng khăn lông ướt lau cổ, thay quần áo rồi đi sát vách tìm hai người, nhưng không ngờ, cô lại nghe được...

Văn Văn sững sờ đứng ở cửa, Giang Diệc Hân cùng Chức Tâm đưa lưng về phía cô cũng không phát hiện.

"Thật ra thì, cậu cũng không cần khổ não như vậy, người nhà ông ngoại cậu phản đối hai người lui tới, đối với cậu cũng không trở ngại nhiều, mình biết Giang Diệc Hân không phải là tên đàn ông tồi như vậy!"

Chức Tâm rí rí kể, "Chúng mình khi đó, nhà họ Hứa cũng phản đối chuyện của Hứa Ngạn Sâm với mình, kết quả là tốt nghiệp Hứa Ngạn Sâm liền cầu hôn mình, nhà họ Hứa còn chưa có cơ hội phản đối, hai người chúng mình đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi."

"Cậu cũng có thể học theo, phiền não gì cũng không có, cũng không cần sợ cô ấy lại tức giận!" Gạo sống nấu thành cơm chín, cho những người phản đối kia một chiêu Hồi Mã Thương* nặng nề, lại làm cho bạn gái ngọt đến tận tim, thật sự rất tốt.

*Hồi mã thương (chữ Hán: 回馬槍) hay hồi mã thế là một kỹ thuật chiến đấu tay đôi trong các cuộc chiến đấu bằng thương thời cổ. Đây được coi là một tuyệt chiêu võ thuật của người Trung Hoa. Trong chiêu này, người ta giả vờ thua chạy, nhử cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa phóng thương (hoặc đâm ngược) để phản kích. Đặc biệt, thuật ngữ "Hồi mã thương" không chỉ đơn thuần đề cập về một thế võ, đòn đánh mà nó đã được nâng lên thành một thuật ngữ để chỉ sự phản kích, phản công của một đối thủ với đối thủ còn lại trong các cuộc thi đấu cũng như chỉ một chiến thuật thi đấu, kinh doanh.

Giang Diệc Hân lại rửa xong một bình sữa, cả người phát ngốc.

Văn Văn phát hiện, cả người mình đều nín thở, chờ một đáp án kiên định của anh.

Chức Tâm không buông tha thuyết phục, "Diệc Hân, cậu xem Quả Quít Nhỏ đáng yêu biết bao nhiêu? Cậu cũng đến tuổi làm cha được rồi đấy, dù sao cậu giỏi làm việc nhà như vậy, trời sinh thích hợp làm vú em!" Nhìn đi, bình sữa rửa sạch bóng như vậy, đêm này Hứa Ngạn Sâm làm sao cũng không làm được!

Anh bị trêu ghẹo trở thành vú em, lúc này cũng không cao giọng cười to, một lúc lâu, anh mới nói: "Chuyện kết hôn, thật ra thì vẫn cần một chút **..."

Đáp án này, khiến Chức Tâm sững sờ.

Văn Văn đứng ở cửa lại càng...

"Giai đoạn hiện giờ, mình vẫn còn thiếu một chút **..." Thật ra thì, đêm hôm đó thấy trước ngực mình ướt đầm nước mắt, anh thật sự nghĩ tới, dứt khoát lập tức kết hôn với Văn Văn thôi.

Nhưng mà...

Thật ** không dậy nổi, vẫn nên đợi thêm một hai năm nữa đi.

Tim của Văn Văn co lại thành một nắm, chân cô nhũn ra, chỉ có thể xoay người dựa vào vách tường mới có thể làm cho mình không tê liệt ngã xuống.

Thì ra, anh không muốn kết hôn với cô?! Anh nói thiếu một chút ** như vậy? Cho nên, chiếc nhẫn kia chỉ là quà sinh nhật mà thôi? Là cô tự mình đa tình?

Văn Văn che miệng, không để cho mình khổ sở khóc thành tiếng.

"Sẽ không kết hôn với Văn Văn?" Chức Tâm nhú mảy.

Giang Diệc Hân nhìn kiểu gì, cũng không giống tên đàn ông lấy tình cảm ra đùa giỡn.

"Không, đương nhiên là có, tương lai mình nhất định sẽ kết hôn với cô ấy!" Giang Diệc Hân không cần suy nghĩ trả lời.

Sâu trong nội tâm, anh đã sớm đem Văn Văn thành một nửa tương lai rồi.

"Nếu thiếu **, tại sao tương lai sẽ kết hôn? Là trách nhiệm? Tình huống **?" Chức Tâm nói trúng tim đen.

Cô gái như Văn Văn, nhìn một cái cũng biết tình sử không quá phong phú, là một cô gái ngoan.

Giang Diệc Hân im lặng.

Văn Văn ngồi chồm hổm trên mặt đất, cả người co lại thành một cục, mới có thể không cảm thấy lạnh.

"Diệc Hân, mình rất hỗn loạn, mình luôn luôn cho là trong số tất cả những người bạn nam giới của mình, cậu chính là người coi chuyện tình cảm là một chuyện nghiêm túc nhất chấp nhất yêu cầu sự hoàn mỹ nhất, nhưng mà hôm nay, mình thật sự không nhìn ra cậu, mình thật sự hồ đồ rồi!"

Cân nhắc một chút, Giang Diệc Hân vẫn là đem chuyện tại sao mình và Văn Văn lại bắt đầu, nói cho Chức Tâm.

"Mình thật sự là không biết nên nói cậu thế là tốt hay không nữa!" Nghe xong, Chức Tâm hết ý kiến, "Cậu sai lầm rồi, thật sự quá sai lầm rồi, không thích cô ấy, tại sao còn muốn bắt đầu?"

"Cứ coi như là trốn tránh đi, nhưng mà đối với Văn Văn, mình thật sự có thiện cảm." Nếu không bị Phó Vịnh Bội làm phiền trước, anh quả thật cũng nghiêm túc cân nhắc khả năng qua lại với Văn Văn, Phó Vịnh Bội chẳng qua chỉ là trợ lực mà thôi.

"Chỉ là, loại thiện cảm này rất bình thường, giống như cậu đối với mình vậy, đúng không?!" Chúc Tâm nôn chết rồi.

"Đừng đùa, đánh chết mình... Mình cũng sẽ không lên giường với cậu!" Giang Diệc Hân cười.

Cái chuyện cười này, không hề buồn cười một chút nào.

Văn Văn cười không nổi, cô đem mặt mình chôn ở giữa đầu gối, bả vai vẫn run run.

"Thiện cảm là cảm giác tốt, nhưng mà cậu không yêu cô ấy, tôi thiếu, bây giờ còn chưa yêu, cho nên cậu mới có thể cảm thấy áy náy." Chúc Tâm phân tích.

Anh không yêu cô.

Bốn chữ này, giống như bàn tay ma quỷ, bóp nát trái tim Văn Văn.

Không, sẽ không..

"Ừ." Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Máu chốt của vấn đề, đúng là ở chỗ này.

Văn Văn cảm thấy tim mình thật đau, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có, trái tim giống như bị người khoét một lỗ lớn, ruột gan trong lồng ngực xé rách nôn nao, mỗi một tác động đều đau đến buồn nôn.

"Diệc Hân, cùng chiều đối với Văn Văn, rốt cuộc là cậu nuông chiều bạn gái hay là đang nuôi con gái? Có phải vì không yêu nên áy náy hay không?" Chúc Tâm cau mày hỏi.

"Có lẽ là vậy...! ." Chính anh cũng không xác định.

Văn Văn rất đau, toàn thân như có ngọn lửa mạnh, thiêu đốt cô, cô gật gật thân thể, chân đã xụi xuống căn bản không nhúc nhích nổi, cô chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ thân mình, đi vào gian phòng khác.

Mặt đất cô đi qua, đều có vệt nước.

Cô ra sức lau mặt, mắt bị lửa đốt thật là đau, cả khuôn mặt giống như ngập trong nước.

Thì ra là, cô vẫn đang sống ở trong giấc mộng của mình mà thôi, tình yêu trong chuyện xưa, vẫn giống như một đũa ngọc đang độc thoại, tự biên tự diễn.

Cô giống như con mèo nhỏ, khóc thút thít, nghẹn ngào, từ đầu đến cuối không dám khóc lớn ra tiếng.

Cô rất ngốc, cô không xử lý được cục diện trước mắt.

Thật sự không xử lý được, cô chỉ có thể trốn..

Cô muốn đi tắm, tắm lâu một chút, chỉ có chôn ở bên trong tiếng nước chảy, cô mới dám khóc lớn.

"Đừng nói chuyện của mình nữa, Văn Văn sắp tắm xong rồi ! Cậu nói một chút đi, Quả Quít Nhỏ cũng sinh rồi, lúc nào thì cậu và Hứa lão đại phục hôn?"

"Phục hôn... Aizzz, mình cũng muốn vậy, nhưng chuyện này, không thể là mình tỏ thái độ trước..."

Âm thanh nói chuyện trong phòng kia vẫn lúc xa lúc gần phảng phất bay vào trong tai Văn Văn.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 8

Sau khi trở về thành phố Ôn, Văn Văn bệnh nặng một trận, nôn mửa tiêu chảy, bụng quặn đau đến co rút, hơn nữa còn phát sốt không ngừng.

Chuyện này dọa Giang Diệc Hân sợ một trận.

"Chẳng lẽ là ở nhà bạn mình tắm nước lạnh? Cũng có khả năng là cô ấy không quen đồ ăn ở Thượng Hải?" Lúc đưa Văn Văn vào phòng cấp cứu, anh sốt ruột vạ phần.

Ngày ấy, Chức Tâm lại quên mở nước nóng, anh đợi rất lâu mà vẫn không thấy Văn Văn ra ngoài, lúc đi sát vách phát hiện Văn Văn vừa tắm nước lạnh xong, cả người đang phát run.

Hon nữa, cô kiên trì muốn lập tức trở về thành phố Ôn.

Anh chỉ có thể trả lại vé máy bay, cùng cô ngồi xe lửa trở về thành phố Ôn, nhưng không nghĩ đến, vừa về tới nhà cô liền bắt đầu ngã bệnh.

Văn Văn bị bệnh, cô luôn không ngừng ni non, bất lực tuyệt vọng mà rơi lệ, hon nữa vẫn kêu đau, đáng về chịu khổ sở của cô làm tim anh cũng đau thành một mảnh.

"Văn Văn, không đau, không đau!" Nắm lòng bàn tay nóng bỏng của cô, tim của anh cũng bị níu chặt.

Nhưng mà, Văn Văn bị bệnh, lại dùng sức giãy khỏi anh.

Bộ đáng kia, giống như vô cùng kháng cự anh đến gần.

Giang Diệc Hân sùng sốt.

Ba ngày Văn Văn ở bệnh viện, Giang Diệc Hân cực nhọc ngày đêm, ở trong bệnh viện chăm sóc cô.

Ba ngày sau, bác sĩ tuyên bố Văn Văn có thể xuất viện.

Văn Văn hết bệnh, nhưng mà cô lại giống như biến thành người khác, thích ngẩn người, rất ít cười, hon nữa, giống như trở nên rất có chủ kiến, không hề lệ thuộc vào Giang Diệc Hân nữa.

Còn nữa, thái độ đối với anh cũng bắt đầu rất lạnh nhạt.

Đặc biệt là...

"Em chuẩn bị bế quan bắt đầu viết văn rồi, không thể bị quấy rầy, chúng ta vẫn nên chia phòng ngủ đi." Ngày đầu tiên xuất viện, cô bỏ lại lý do này, buổi tối không vào phòng của anh.

"Thân thể em vừa khỏe lại, viết văn cái gì chứ!" Anh không đồng ý.

Nhưng mà đáp lại anh, chỉ là cửa phòng đóng chặt.

Giống như trở lại cuộc sống lúc anh mới dọn đến đây, Văn Văn lại bắt đầu trở thành trạch nữ, mỗi ngày từ lúc anh ra cửa đến khi về nhà, đều gần như không thấy được bóng dáng của cô, mỗi lần đối mặt, đều là cửa phòng đóng chặt.

Bữa ăn tối, bất kể anh làm nhiều món ăn hon nữa, cô cũng chỉ tùy tiện ăn vài miếng, vội vã trở về phòng:

"Lần sau đừng nấu cơm, xin lỗi, em thật sự rất vội..."

Hoặc là, dứt khoát không xuất hiện.

"Em thấy ăn mỳ ăn tiện hon một chút!"

Căn nhà bắt đầu trở nên vắng vẻ trống không, dường như khôi phục lại trạng thái chỉ có một mình anh ở.

Nhưng mà, rõ ràng anh có bạn gái mà.

Anh giống như trước kia ăn sầu riêng, hun cả căn phòng ngập mùi, nhưng mà bên trong ngay cả tiếng chạy vội, tiếng mở cửa cũng không có.

Anh vào trò chơi Koala Bear mà mình gần như chưa bao giờ động tới.

Trong trò chơi, thân phận của anh là "Đã kết hôn".

Mà thân phận của cô cũng như vậy.

Nhìn một chút ghi chép của anh, để cho anh hoàn toàn níu lưỡi, đối với lễ kết hôn của bọn họ, lúc ấy lại dùng hẳn một hai vạn để tổ chức thịnh yến kết hôn, bạn gái này của anh bình thường không thấy cô tốn tiền như vậy, bông hoa lúc vùng lên liền hù chết người.

Nhưng mà anh phát hiện, tiền này tốn rất đáng, vô cùng thuận tiện, anh dùng đạo cụ phụ thê chuyên dụng là ngọc bội uyên ương gọi thê tử của anh đến.

Chỉ là...

Anh đợi thật lâu, cũng không thấy Văn Văn login.

QQ của cô cũng giống vậy.

Trước kia anh luôn có thói quen ôm cô ngủ, bắt đầu trần trọc mắt ngủ.

Một ngày sáng sớm, anh rút cuộc chặn cô lại.

"Đi đâu?"

"Đi thư viện tìm tài liệu."

Gặp được anh, Văn Văn có chút mất tự nhiên.

Anh vẫn không hiểu, đây là thế nào, hai người bọn họ rõ ràng thân mật như vậy, tại sao lập tức dường như trở nên xa cách rất nhiều?

"Muốn đi thư viện sao? Anh đưa em đi!"

"Không cần, không thuận đường."

Văn Văn từ chối.

"Làm sao em biết không thuận đường? Hôm nay anh muốn đi ra ngoài phỏng vấn khắp nơi!" Anh còn chưa nói mình sẽ đi nơi nào mà!

"Thật sự không thuận đường, hẹn gặp lại."

Văn Văn xoay người, đi lướt qua anh.

Mà anh chỉ có thể nhìn bóng lưng nhanh chóng biến mất của cô, một hồi đồ ải.

Thói quen của anh, muốn nhìn thấy cô nhiều một chút, khát vọng cùng cô ở cùng một chỗ lâu một chút, nhưng mà cô dường như đột nhiên cũng không mong chờ như vậy nữa.

Bắt đầu từ khi nào, yêu say đắm của cô với anh bắt đầu hạ nhiệt? Cảm giác vô cùng rõ ràng.

Chủ nhật, anh cố ý không đi tòa soạn.

"Anh có thể nhìn em làm việc được không? Anh sẽ không ảm ỉ em!" Anh giờ tay thề thốt.

Trong phòng, Văn Văn đã thức đêm vài ngày cho kịp bản thảo rồi, mắt vừa đỏ vừa sưng.

"Không cần, em thật sự rất bận..." Văn Văn lại muốn cự tuyệt.

"Không phải anh làm gì sai rồi chứ?" Anh ngắt lời cô, dứt khoát chăm chú nhìn sâu vào mắt cô hỏi.

Tim của anh bất ổn, thậm chí bắt đầu hoài nghi Văn Văn có phải đã nghe được cuộc đối thoại ngày đó anh và Chức Tâm hay không? Nhưng mà không thể nào, lúc anh đi tìm cô thì rõ ràng cô vẫn còn đang tắm.

Bởi vì vấn đề của anh, Văn Văn ngăn người, nhàn nhạt giải thích, "Không phải, gần đây em phải nộp bản thảo, họ thúc giục rất gấp, làm cho em có áp lực rất lớn. Cho nên em vô cùng bận rộn, em không có thời gian chú ý tới những chuyện khác."

Nhưng mà anh không phải là những chuyện khác, anh là bạn trai của cô cơ mà!

"Em viết văn, cần người viết chữ không? Anh viết rất nhanh." Anh cười ghi danh.

"Không, bình thường em không dùng tay viết, đều trực tiếp gõ văn bản trên máy tính." Văn Văn lắc đầu.

Giang Diệc Hân yên lặng thật lâu, lâu đến mức Văn Văn cũng chuẩn bị đóng cửa phòng.

"Để cho anh ở cùng với em lâu một chút, anh đảm bảo sẽ không ảm ỉ em, không được sao? Điều này rất khó khăn với em sao?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Văn Văn cứng đờ.

Một lát sau, Văn Văn chỉ có thể mở cửa, "Vậy thì được, nhưng mà anh phải hứa, không được nhìn lên bản thảo của em, còn nữa, nếu như em đang viết mà ngủ thiếp đi, anh sẽ tự mình rời khỏi phòng em, không được ở lại làm phiền em."

Giang Diệc Hân không ngờ cô sẽ nói ra yêu cầu như vậy, "Ừ, Được." Không được ở lại làm phiền cô, những lời này, dường như bọn họ có bao nhiêu xa lạ, làm trái tim anh trầm xuống.

Anh vào gian phòng của cô, vẫn cô đơn lạnh lẽo, bởi vì cả căn phòng chỉ có Văn Văn làm việc, âm thanh gõ chữ ngưng ngừng vang lên.

Giang Diệc Hân tuân thủ cam kết, không âm ỉ cô, không làm khó cô, lại càng không có ý đồ nhìn lên bản thảo của cô. Anh ở trong phòng, chỉ là lật xem tạp chí, đợi trà của cô nguội lạnh, anh sẽ lập tức đổi ly khác cho cô, cô viết chữ đói bụng, vào trong ngăn kéo cầm bánh bích quy chocolate, anh sẽ ở bên đưa cho cô.

Từ đầu tới cuối, cô ở trong thế giới của chính mình, một cái ánh mắt cũng không muốn cho anh, càng không nói chuyện với anh, hỏi anh khát hay không, đã ăn cơm chưa.

Cô viết chính là mười mấy tiếng, có lúc khóc có lúc cười, mà anh giống như thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành, cô vừa khóc anh liền khăn trương, cô cười anh cũng sẽ giãn lỏng mày.

Viết văn mệt mỏi, cô tắt máy vi tính, gục đầu xuống nằm ngủ, giống như anh không tồn tại, chỉ là người tàng hình mà thôi.

Anh có nghe nói một tác giả trong khi viết bản thảo mà chết, ngày đêm đều hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của chính mình, ngay cả người nhà cũng không quan tâm, anh chỉ là không nghĩ, Văn Văn cũng là một phần tử như vậy, càng không nghĩ tới, mình cũng thành một phần tử không được quan tâm.

Thì ra là, trong lòng cô, không có anh tự cho là quan trọng.

Giang Diệc Hân nhìn thời gian một chút, đã ba giờ sáng, dạ dày anh đã đói bụng đến sớm không có phản ứng.

Anh đi về phía cô, cầm chần cẩn thận phủ lên người Văn Văn.

Anh ngồi xổm xuống, ở bên giường đưa mắt nhìn cô lâu thật lâu, Văn Văn ngủ rất say, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cảm giác bị người xem nhẹ, thật sự rất khó chịu.

Anh kiểm tra chốt cửa sổ, lưu lại một tờ giấy, rời khỏi gian phòng của cô, tuân thủ cam kết, không nhìn lên chữ viết trong máy vi tính, càng không có ý đồ nương nhờ gian phòng của cô, quấy rầy giấc ngủ của cô.

Chỉ là cảm thấy, thế giới thật hoang vu vắng lặng.

...

Buổi sáng, Văn Văn thấy tờ giấy.

"Như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, anh sẽ đau lòng."

"Còn để anh cô đơn bao lâu nữa? Anh muốn ôm em."

Văn Văn làm như không thấy, để tờ giấy xuống, ngồi ở trước bàn đọc sách lần nữa, mở máy vi tính ra tiếp tục viết văn.

Nhưng mà, ngồi thật lâu, một chữ cô cũng không đánh ra.

Không xong, cảm giác đau đến không thở được...

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9

Lúc Giang Diệc Hân viết bản thảo được một nửa thì ngẩn người.

"Làm sao vậy?" Đồng nghiệp thuận miệng hỏi anh.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy có phải gần đây tôi hay gây phiền phức cho người khác không?" Đột nhiên đặc biệt không tự tin.

"Gần đây thấy tâm trạng của cậu không được tốt lắm? Thất tình hả?" Đồng nghiệp lão Hồ cười hi hi đùa cợt anh.

Anh cũng cảm thấy chẳng khác gì thất tình rồi.

"Lão Hồ, anh nói thời kì tình yêu nam nữ cuồng nhiệt mới mẽ dài bao lâu?" Anh khiêm tốn xin chỉ giáo.

Lão Hồ mới vừa kết thúc tình yêu chạy cự li dài, đang tâm hôn, mỗi ngày cùng vợ tin nhắn đến tin nhắn đi, tình cảm cuồng nhiệt giữ gìn rất lâu, làm anh không ngừng hâm mộ.

"Thường thì ít nhất cũng phải một hai năm, nhưng cũng tùy từng người, có người lúc mới bắt đầu thì nhiệt độ rất mạnh, qua lại một hai tháng thì cảm thấy không hợp, tự nhiên đổi thành cảm giác chán ghét, liền muốn chia tay!" Lão Hồ thuận miệng nói.

Nghe được đáp án này anh liền ngẩn người.

Không hợp? Nhưng mà anh không hề cảm thấy như vậy, bây giờ anh mới dần dần có cảm giác tình yêu cuồng nhiệt, nhưng mà Văn Văn thì sao? Anh có chút thấp thỏm.

"Lão Hồ, làm sao mới có thể có sức quyến rũ một chút, từng giây từng phút hấp dẫn một người phụ nữ, để cho cô ấy cảm thấy được tình yêu cuồng nhiệt mà không chán ngán đây?" Giang Diệc Hân bắt đầu lo được lo mất.

Phụt.

Đồng nghiệp lão Hồ nghe được câu nói của anh, một ngụm trà trực tiếp phun ra, "Cậu ** không hài hòa, nội tiết mất cân đối hả?"

Anh thực sự sầu muộn, đem đồng bàn thảo trực tiếp ném lên đầu lão Hồ, tựa vào trên bàn, mệt mỏi không muốn nói chuyện.

Từ lúc trở về từ Thượng Hải, hai người hoàn toàn không có **, hài hòa với không hài hòa cái gì.

"Có phải cậu làm bạn gái tức giận cho nên không để ý đến cậu?" Thấy vẻ mặt u sầu của anh, đồng nghiệp lão Hồ không thể làm gì khác hơn là thể hiện sự quan tâm.

Anh thật sự xui xẻo, cái gì mà đi Thượng Hải đón tết Trung thu! Trước khi đi, hai người rõ ràng vẫn còn vô cùng tốt, nhưng mà sau khi trở về, Văn Văn bắt đầu trốn tránh anh khắp nơi, đối với anh cũng biểu hiện lạnh nhạt...

Loại không thích hợp này, có lẽ lúc ở Thượng Hải đã biểu hiện ra. Ở Thượng Hải, trừ đêm đầu tiên cuồng nhiệt, tiếp đó rõ ràng Văn Văn đối với anh có chút kháng cự, lúc làm tình cũng chỉ yên lặng chịu đựng, dường như một chút cũng không vào đầu.

Tiếp theo, sau khi trở lại thì bắt đầu là ngã bệnh, sau đó là trực tiếp chạm cũng không cho anh chạm.

"Cho cậu, xem cùng với cô ấy, bảo đảm hai người các cậu cổ họng khô nóng, lại trở về cuộc sống gần bó như keo như sơn!" Buổi trưa, lão Hồ len lén kín đáo đưa cho anh một đĩa CD.

Cái gì vậy?

Anh ngờ vực, nhét CD vào trong Laptop.

Trên màn hình, vừa mới bắt đầu chính là cảnh đặc tả rõ ràng bộ phận riêng tư, ngay sau đó là tiếng giường rung động dữ dội, cả người khỏa thân, lại không ngừng thay đổi tư thế, từ một nam một nữ, biến thành một nữ nhiều nam.

Trời ạ, thật may là anh đang đeo tai nghe!

Người phụ nữ bên dưới đang tiến hành vận động pit-tông kịch liệt, ** mở to tràn đầy tơ bạc trong suốt đang ra sức liếm mút phía dưới của một người đàn ông khác, đôi tay bận bịu không ngừng mỗi bên nắm một cái hung hân của người đàn ông khác, chất lỏng màu trắng phun ra trên bộ ngực đầy đặn của người phụ nữ, người đàn ông vốn đang tiến hành vận động pit-tông bắt đầu ra sức liếm mút chất lỏng màu trắng sữa ở trước ngực người phụ nữ, sau đó, trượt dần xuống dưới, ngậm ** của người phụ nữ vào, một đường tiến công, làm người phụ nữ ** liên tục, tiếng rên say mê cao vút vang khắp căn phòng.

Trên màn hình, hoàn toàn tháo bỏ bộ mặt văn minh, chỉ còn lại thú tính, có thể kích thích người quan sát không ngừng bùng nổ.

Nhưng mà.

"Gặp quỷ rồi!" Giang Diệc Hân đóng Laptop, chửi rủa thậm tệ.

Anh đừng nghĩ đến việc ăn cơm trưa nữa! Vô cùng không vệ sinh! Người phụ nữ trên màn hình, cùng với tơ bạc thật dài trong miệng, làm anh ghê tởm đến muốn nôn!

"Cậu có phải đàn ông không vậy?" Lão Hồ khẳng khái công hiến bảo bối cất giấu lại bị chê bai thì cảm thấy vô cùng bất mãn.

"Tôi ghét nhất là mấy cái thứ này!" Cả người Giang Diệc Hân đều nổi da gà.

Có ai quy định đàn ông nhất định phải yêu thích **?

"Cậu đừng nói cho tôi biết, bạn gái của cậu không làm như vậy cho cậu, cậu không làm như vậy cho cô ấy?" Lão Hồ dùng ánh mắt như nhìn thấy quái thú nhìn anh.

"Này, ít **, đừng có thảo luận trên người chúng tôi!" Giang Diệc Hân cũng muốn trở mặt.

Mặc dù bề ngoài anh rất hướng ngoại, nhưng mà đối với phương diện này, anh vẫn vô cùng bảo thủ, tuyệt đối không giống đám bạn bè kia của anh.

Nhưng mà lão Hồ cũng là người thông minh, thấy thái độ của anh liền lập tức thông minh sáng tỏ.

"Giang Hân à, rốt cuộc cậu mất đi bao nhiêu lạc thú đây!" Lão Hồ lắc đầu tiếc hận, hiếm có cơ hội có thể nhạo báng anh.

Anh lườm anh ta.

Không có những thứ như vậy, chẳng lẽ cuộc đời không có thú vui? Anh không cảm thấy như vậy! Văn Văn rất bảo thủ, mà chính anh cũng không làm được những chuyện như vậy, càng không có những yêu cầu quá đáng như thế với cô.

Anh đứng dậy, định đánh lão Hồ như từ, để cho anh ta không cần mở mấy thứ thú vui cấp thấp này nữa, nào biết, mới vừa đứng dậy, quay đầu lại liền phát hiện trong phòng làm việc nhiều thêm hai người.

Là Phó Vịnh Bội và Hứa lão đại vẫn luôn chỉ huy phía sau.

Lão Hồ và anh đều dừng đùa giỡn, trước mặt lãnh đạo nghiêm nhiên không dám nói giỡn nữa.

"Giang Hân, cậu và chủ biên Phó vào đây một chút." Hứa Ngạn Sâm phân phó, bản thân vào phòng trước.

Giang Diệc Hân cảm thấy vô cùng lúng túng, vừa rồi lãnh đạo đại nhân đã nghe được bao nhiêu? Không phải là từ lúc anh xem ** liền bắt đầu đứng ở sau lưng anh chứ? ...

Anh đứng dậy, chuẩn bị vào phòng.

"Anh vẫn sạch sẽ giống như trước đây vậy." Phó Vịnh Bội mỉm cười với anh, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm giễu cợt anh.

Gần đây Phó Vịnh Bội lâm vào sóng gió bị thoái hôn, báo chí tập san đều là tin tức của cô.

Giang Diệc Hân nhũm mày một cái, anh thật sự nên nói chuyện với Phó Vịnh Bội một chút, lúc nào cũng mang một bộ dáng "Rất quen thuộc"! Hiện tại trong đầu anh đều là hình ảnh lạnh nhạt của Văn Văn, lời nói khó hiểu của Phó Vịnh Bội cùng chuyện riêng với Giang Thiệu Cảnh, tất cả tất cả, anh đều lười phải quan tâm, cũng không muốn cuốn vào trong đó.

Phó Vịnh Bội vẫn nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt kia, vô cùng sâu thẳm, vô cùng phức tạp, làm anh không giải thích được.

Đóng cửa lại, Hứa lão đại hỏi anh: "Danh sách những người tử nạn trong sự cố cầu Đại Kiều cậu giao cho chuyên viên điều tra trung ương rồi sao?"

"Dạ, con số tử vong chính xác là 68 người." Nói chuyện công việc, thái độ của Giang Diệc Hân trở nên nghiêm túc.

"Bốn giờ chiều ngày ba mươi tháng chín sẽ mở một cuộc họp báo, chuyên viên điều tra hi vọng cậu phối hợp công việc với họ, tôi muốn sắp xếp cậu làm phóng viên trưởng trình bày tất cả các sự kiện đã xảy ra."

Ngày ba mươi tháng chín, sao lại khéo như vậy? Hôm đó là sinh nhật của Văn Văn.

"Vâng, không thành vấn đề." Cho dù có chút không tình nguyện, anh vẫn lấy đại cục làm trọng tiếp nhận cái nhiệm vụ gian nan này.

"Sự kiện lần này tương đối nghiêm trọng, tất sẽ có người gây ra hành vi lừa trên gạt dưới. Đến lúc họp báo, tôi sẽ ở lại thành phố Ôn, chú ý chặt chẽ động tĩnh của Phủ Thị Chính ** bên kia!" Hứa Ngạn Sâm nghiêm túc dặn dò, "Còn nữa, gần đây cậu ra vào phải cực kỳ cẩn thận, tôi lo có người sẽ tra đũa cậu!"

Giang Diệc Hân không bị lời nói của Hứa Ngạn Sâm hù sợ, "Hứa lão đại, em hiểu!"

...

Văn Văn đang bận đến mức ngay cả thời gian thờ cũng không có thì nhận được điện thoại của Lương Vũ.

"Mình thất tình, mình chia tay với Diệc Thần rồi!" Trong phòng ăn, Lương Vũ tức giận bắt bình, "Mình đã vì anh ta mà bỏ ra nhiều như vậy, anh ta bị thương phải nằm bệnh viện, xi ả xi đại đều là mình phục vụ, kết quả mình nhận được cái gì? Bất, gian, tại, giường!"

So sánh với Lương Vũ kích động, Văn Văn lại đặc biệt yên lặng, cô vui đầu, ăn món ăn trong mâm.

Cô gần đây, ăn ngon, ngủ ngon, cái gì cũng không cần quan tâm, cái gì cũng không cần suy nghĩ nhiều.

"Anh ta và người phụ nữ khác lẫn lộn trên giường, mình đánh con kỹ nữ kia, kết quả, anh ta lại có thể trở tay đánh mình một bạt tai, anh ta nói bản thân chưa bao giờ yêu mình, càng không nghĩ tới việc kết hôn với mình, tất cả đều là mình tự mình đa tình, đơn phương, thật ra thì anh ta đã sớm cảm thấy mình phiền chết, đã sớm muốn bỏ rơi mình!" Lương Vũ dùng sức bắt lấy tay cô, tức đến mức dùng sức nắm cổ tay Văn Văn, "Văn Văn, cậu nói những lời này của anh ta ** không **? ** Minh hận không thể giết chết anh ta! Minh thật sự đã yêu nhầm người!"

Cổ tay Văn Văn cũng bầm tím cả lên, nhưng mà cô không hề kêu đau, càng không tránh thoát.

Tự mình đa tình, đơn phương, ha ha, không phải chỉ mình Lương Vũ mà thôi.

Về mặt Văn Văn ngây ngô khuyển nhũ, "Lương Vũ, cậu có công việc ổn định, có thể tay làm hàm nhai, kinh tế lại ổn định, cô đơn sẽ không chết người, yêu nhầm người rồi vậy thì chia tay đi, thế giới này không có người nào tách khỏi người nào thì sẽ sống không sống nổi."

Mấy ngày này, cô cũng luôn dùng mấy lời này để an ủi mình.

Cô đơn sẽ không chết người.

"Đúng, mình thà đem những giọt nước dư thừa trên người trở thành nước tiểu, cũng sẽ không vì tên đàn ông thói nát Diệp Thần này mà rơi một giọt nước mắt!" Lương Vũ không ngừng vỗ lên bàn, đầm đến mức làm người ở bàn bên cạnh quay sang nhìn chằm chằm, cô vẫn cứ làm theo ý mình.

Chỉ là, khi Lương Vũ kích động sáng khoái mà vỗ lên mặt bàn, cô liền sững sốt, bởi vì Văn Văn đang nhìn cô, lẳng lặng rơi lệ.

"Cậu khóc cái gì?" Lương Vũ có chút tức tối.

Là đồng tình cô? Phi, cô mới không cần!

"Không có, chỉ là mừng thay cho cậu, nhận rõ tình trạng sớm một chút, sẽ không một mình ở đó vờ ngơ ngẩn, là một chuyện tốt đáng ăn mừng." Văn Văn khịt khịt cái mũi, lấy mu bàn tay lau sạch nước mắt, mỉm cười nói.

Gần đây, cô luôn chảy nước mắt một cách không giải thích được.

"Vậy cũng được." Lương Vũ không có cảm giác chấp nhận.

"Có thể dễ xuống là tốt rồi." Văn Văn lẳng lặng nói.

Có thể dễ xuống, thật tốt, mà cô, có thể khuyên người, nhưng lại không thể khuyên mình.

"Mình có cái gì mà không bỏ được? Chỉ bằng Lương Vũ mình, còn sợ không tìm được người đàn ông vừa có tiền lại hợp ý? Khiến tên đàn ông ** Diệp Thần này hối hận đến chết!"

"Cậu thì sao? Cậu cùng với tên tiểu tử nghèo thuê chung nhà bàn chuyện yêu đương đến đâu rồi?" Lương Vũ dựa vào thành ghế, không muốn nhắc đến Diệp Thần làm mình phiền lòng, đổi đề tài khác.

Văn Văn cứng đờ.

"Cứ như vậy, bình bình thần thần." Văn Văn cười nhạt, che giấu đau lòng.

"Thật hâm mộ cậu, mặc dù Giang Hân gì đó một nghèo hai trắng, nhưng mà cái gì cũng theo ý cậu, đối với cậu thật đúng là rất tốt, bộ dạng hình như rất yêu cậu!" Lương Vũ chua chua nói.

Văn Văn cúi đầu không nói, chỉ cố gắng giải quyết thức ăn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 10: Chương 10

"Không phải nghe nói trước kia cậu bị đau dạ dày sao? Sao khẩu vị lại trở nên tốt như vậy?!" Lương Vũ kỳ quái.

"Món ăn ở nhà hàng này rất ngon." Văn Văn ôn nhu cười một tiếng.

"Mặc dù là mình gọi cậu ra ngoài an ủi mình, nhưng mà một bàn đồ ăn đều là cậu gọi, mình không muốn thanh toán đâu!" Lương Vũ hừ một tiếng.

"Không sao, căn bản đều là mình mình ăn, để mình thanh toán." Tính tình Văn Văn rất tốt.

"Đây chính là cậu nói đấy, vậy để mình gọi thêm vài món nữa! Hôm nay bà đây thất tình, mình vô cùng khổ sở, mình phải ăn cho giần, mình muốn ăn no đến chết!" Lương Vũ giờ tay gọi nhân viên phục vụ mang menu tới.

Văn Văn nhìn Lương Vũ, lộ ra ánh mắt hơi hâm mộ.

Thật ra thì người kêu đau, bình thường cũng là người quên đau nhanh nhất, kiểu người như thế, tình yêu quả thật giống như lượng nước dư thừa trên người, đi tiểu một lần liền có thể sống lại.

Không giống cô, chỉ biết trốn tránh...

"Ừ, ăn no, sẽ không cảm thấy khó chịu." Văn Văn mỉm cười đồng ý.

Lúc khổ sở, cô luôn để mình ăn đến muốn ói.

Diệc Hân đoán sai một chút, mấy ngày nay, căn bản cô không để mình đói bụng, ngược lại, mỗi ngày bánh bích quy, mì ăn liền đều ăn đến muốn nôn mới thôi.

Không có khung cảnh cầu hôn mà cô vẫn luôn nghĩ đến, chỉ là một giấc mộng buồn cười, cô không cần vì muốn đeo vừa chiếc nhẫn kia mà điên cuồng giảm cân nữa.

Đúng lúc ấy thì điện thoại di động của cô vang lên, cô cúi đầu mở tin nhắn ra xem.

"Đã ăn cơm chưa? Anh gọi khách sạn đưa đến cơm cho em, bọn họ nói trong nhà không có ai, có phải đang gõ chữ hay không, cho nên không nghe được tiếng chuông cửa? Mau ra mở cửa đi."

Để di động xuống, cô cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Năm phút sau, điện thoại di động của cô lại vang lên tiếng có tin nhắn:

"Quả nhiên em vẫn đang viết văn, vậy anh không quấy rầy mạch suy nghĩ của em nữa, nhớ nhất định phải ăn cơm trưa, công việc mặc dù quan trọng, nhưng mà dạ dày em không chịu được giày vò!"

Cô vẫn không trả lời tin nhắn của anh.

Tin nhắn tiếp theo lại đến, rất kiên nhẫn.

"Aizzz, có phải anh gửi nhầm số rồi không? Nếu không sao em vẫn không để ý đến anh? Rốt cuộc lúc nào thì em mới có thể viết xong quyển sách này đây? Anh cô đơn sắp không chịu đựng được nữa rồi..."

"Viết xong quyển này, không viết nữa, được không? Anh nuôi em..."

"Bây giờ anh đang ăn trưa ở nơi làm việc, một chút khẩu vị cũng không có, em có thể tạm thời dừng viết một chút được hay không, gọi điện thoại lại cho anh? Anh thật sự rất nhớ giọng nói của em..."

"Em cứ cho là anh đang phát điên đi, không cần gọi điện thoại cho anh, không quấy rầy em viết văn nữa..."

Một tin lại một tin tự nói chuyện một mình, làm mũi Văn Văn chua xót suýt chút nữa thì rơi lệ, trái tim như có **, thật là muốn thật là muốn gọi điện thoại cho anh.

Nhưng mà, cô không gọi.

Bởi vì cô biết rõ, tất cả đều là giả.

Dịu dàng quyến rũ, lời ngon tiếng ngọt, tất cả đều là dối trá, đều là giả! Anh không yêu cô, cái ý niệm này rõ ràng như thế, bởi vì chính anh tự tay đánh nát si tâm vọng tưởng của cô!

Những lời anh nói với Chúc Tâm, để cho cô cuối cùng hiểu được, anh đối với mình có tốt hơn nữa coi như cưng chiều lên đến tận trời, thương vào trong tim, cũng không liên quan đến tình cảm nam nữ.

Vô cùng tổn thương, đột nhiên cảm thấy dịu dàng của anh, thuận theo của anh, cưng chiều của anh đều dối trá như vậy.

Cho nên, làm sao cô có thể dựa vào ngực anh ý nại lần nữa?

Nhưng mà nếu đã như vậy, hai chữ "Chia tay" đã sớm xoay chuyển cả trăm ngàn lần ở trong đầu, tại sao vẫn còn khổ sở mâu thuẫn lưu luyến, không bỏ xuống được?

Văn Văn không thích bản thân mình bây giờ, tại sao rõ ràng tình yêu đau đến như vậy, không có tôn nghiêm như vậy, lại còn không có cốt khí vẫn rất yêu rất yêu...

"Làm gì mà không trả lời tin nhắn?" Tiếng báo có tin nhắn trên điện thoại Văn Văn vẫn liên tục vang lên, Lương Vũ muốn không chú ý tới cũng khó.

Văn Văn gương ép cười một tiếng, không biết trả lời thế nào.

"Cãi nhau?" Lương Vũ chủ động hỏi.

Do dự một chút, Văn Văn đáp nhẹ, "Ừ." Thật ra thì gần như cái gì Giang Diệc Hân cũng nghe theo cô, cô và anh cãi nhau mới là chuyện lạ.

"Kỳ nha, thì ra cậu cũng sẽ giờ thủ đoạn đùa giỡn không trả lời tin nhắn của bạn trai, để cho anh ta khẩn trương một chút!" Lương Vũ chắc chắn.

Không phải giờ thủ đoạn, là thật sự cảm thấy không biết nên đối mặt với anh như thế nào nên mới trốn tránh, Văn Văn trầm mặc yên lặng tiếp tục ăn.

Lương Vũ có chút không muốn hỏi nữa.

"Văn Văn, Phó Vịnh Bội kia!" Đột nhiên, Lương Vũ hưng phấn đẩy cô.

Văn Văn chợt ngược mắt, quả nhiên phát hiện cách đó không xa, thật sự là Phó Vịnh Bội, cô ấy cũng đang dùng bữa, ngồi cùng bàn nữ có nam có, đều là phóng viên tạp chí kinh tế tài chính, dường như đang bí mật bàn bạc cái gì đó.

"Cậu có xem tin tức giải trí gần đây không? Phó Vịnh Bội bị Giang Thiệu Cảnh bỏ rơi rồi!" Lương Vũ hạ thấp giọng nói cho cô biết, "Tất cả mọi người đều đang điên cuồng suy đoán có phải Giang Thiệu Cảnh có người phụ nữ khác bên ngoài hay không!"

Văn Văn cứng lại, cuối cùng thừa nhận, "Mình có xem qua." Xem qua, nhưng đối với những thứ bát quái này, cô không có hứng thú quá lớn.

"Mình vốn làm trong chuyên mục tình cảm xúc, nếu như có thể mời được Phó Vịnh Bội nói chuyện một chút về đời sống tình cảm của cô ấy, vậy thì quá tuyệt vời rồi!" Lương Vũ vừa thất tình chuẩn bị đem tất cả nhiệt tình ném hết vào trong công việc, quên đi tồn thương.

"Hơn nữa, nếu quả thật là Giang Thiệu Cảnh có người phụ nữ khác bên ngoài, mình cũng mới vừa bị người bắt cả hai tay, cùng chung mối thù với Phó Vịnh Bội, cảm xúc giống nhau, chuyên đề nhất định có thể viết vô cùng tốt, cho những tên bạc tình kia cần được dạy dỗ!" Lương Vũ nóng lòng muốn thử.

"Lương Vũ, có thể đừng nhắc tới cô ấy nữa được không?" Vừa nhắc tới Phó Vịnh Bội, Văn Văn đã cảm thấy hoàn toàn không còn khẩu vị.

Đối với việc cô thỉnh thoảng biểu hiện chán ghét cùng phiền não, Lương Vũ có chút ngoài ý muốn.

"Xin lỗi, mình vào toilet một chút." Văn Văn không muốn bị luống cuống, vội vàng đứng dậy.

Văn Văn ở trong đó rửa tay, dùng nước lạnh hắt lên mặt, cô tự nói với mình, Phó Vịnh Bội đối với cuộc sống của cô không có bất kỳ ảnh hưởng gì cả.

Cho nên cô không cần sợ cô ấy.

Sau khi Văn Văn từ toilet trở lại, nhìn thấy một màn trước mắt thì hơi nhú mồm, bởi vì lúc này Phó Vịnh Bội đang ngồi cùng với Lương Vũ.

"Văn Văn, cậu biết chủ biên Phó sao không nói sớm? Nhờ hồng phúc của cậu, chủ biên Phó nói có thể tiếp nhận phỏng vấn của mình!" Lương Vũ vô cùng kiêu ngạo và hưng phấn.

Văn Văn ngược mắt nhìn Phó Vịnh Bội, cuối cùng, hai tay siết chặt, ngồi xuống đối diện hai người.

"Chủ biên Phó, chúng ta tiếp tục đi, vừa rồi chúng ta mới nói đến người bạn trai yêu nhau bảy năm của cô, cũng chuẩn bị kết hôn, nhưng mà sau đó sao cô lại đính hôn với Giang Thiệu Cảnh vậy?" Lương Vũ vừa hỏi, vừa dùng bút ghi lại.

Phó Vịnh Bội khẽ mỉm cười với Văn Văn, xem như chào hỏi, sau đó, chuyên tâm tiếp nhận phỏng vấn, "Khi đó, Công Ti Bách Hóa của nhà chúng tôi xuất hiện nguy cơ, cha mẹ tôi cầu xin tôi, xin tôi chia tay với bạn trai, gả cho Giang Thiệu Cảnh, phận làm con nhìn thấy cha mẹ khổ cực như vậy, sao có thể nhẫn tâm? Cho nên, tôi chỉ có thể nhẫn đau nói chia tay với bạn trai."

"Chủ biên Phó, ngay lúc đó cô, là tâm tình như thế nào?"

"Vô cùng đau khổ, vô cùng áp lực, căn bản không có biện pháp bồi dưỡng tình cảm với Giang Thiệu Cảnh." Phó Vịnh Bội cố ý than thở.

"Cô đã đau khổ như vậy rồi, người bạn trai bị cô vứt bỏ, không phải càng đau khổ hơn sao?" Đây chẳng khác nào câu chuyện tình yêu Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài vừa đẹp lại vèa thê lương, làm Lương Vũ rất đồng tình.

"Đúng vậy, anh ấy vô cùng đau khổ, đau khổ đến mức rời khỏi Thượng Hải, đặt chân đến một thành phố nhỏ khác."

"Chủ biên Phó, vậy sau đó cô có tìm được anh ấy hay không?"

"Có, tôi tìm được anh ấy, nhưng mà..."

Phó Vịnh Bội ngừng một chút, tiếp tục nói, "Thế nhưng anh ấy lại giận dữ với tôi, cố ý đón nhận một người phụ nữ khác."

Lòng của Văn Văn, ngổn ngang trăm mối.

Cởi bỏ say đắm, cô cuối cùng cũng biết được nguyên nhân bọn họ chia tay, rốt cuộc biết, tại sao anh lại tới thành phố Ôn! Mặc dù, Phó Vịnh Bội nói mình có bao nhiêu uất ức bao nhiêu vĩ đại, nhưng mà, Văn Văn hiểu rõ bộ mặt thật của cô ta, tự nhiên có thể đoán được chút chân tướng của chuyện xưa này.

Có lẽ Phó Vịnh Bội như thế nào cũng không ngờ được, Giang Diệc Hân cùng Giang Thiệu là anh em đi!

Văn Văn rốt cuộc hiểu rõ, anh tại sao muốn lợi dụng cô tránh né Phó Vịnh Bội. Phần làm tổn thương người như vậy, cho dù tình yêu có say đắm sâu đậm hơn nữa, làm sao có thể tiếp tục được nữa chứ? Đàn ông thông minh đều không thể dễ dàng tha thứ loại phản bội này, mà Diệc Hân thật ra thì vô cùng lý trí.

Chỉ là, tình yêu của bọn họ, có quan hệ gì với cô chứ? Cái gì cũng không biết, ngây ngốc vui vẻ, cho là bản thân đưa tay xua mây là có thể thấy được ánh trăng, nở cười đến cỡ nào!

"Đúng, tôi không dễ chịu, chính xác mà nói, tôi vô cùng ghen tỵ, anh đã thành công, cho nên, tôi nguyện ý vì anh mà giải trừ hôn ước, chỉ mong sao hai người chúng tôi có thể bắt đầu lại một lần nữa!" Giọng mặt Phó Vịnh Bội vì yêu làm việc nghĩa không được chùn bước.

"Chủ biên Phó, vì tình yêu, cô thật có dũng khí." Lương Vũ ngay sau đó lại hỏi, "Nhưng mà, vì tình yêu, buông tha người đàn ông ưu tú như Giang Thiệu Cạnh như vậy, không cảm thấy tiếc nuối sao?"

"Tiếc nuối? Không có, tuyệt đối không hề có một chút nào." Phó Vịnh Bội cười lạnh.

"Tại sao vậy chứ?" Lương Vũ nghĩ mãi không ra.

"Bởi vì, Giang Thiệu Cạnh người này mặc dù rất có đầu óc buôn bán, nhưng mà bí mật, anh ta..." Phó Vịnh Bội suy nghĩ một chút, dùng mấy chữ hình dung, "Lãnh khốc, vô tình, còn có chút biến thái!"

"Biến thái?" Lương Vũ bắt được hai chữ này, không thể tưởng tượng nổi kêu to.

Chẳng lẽ, Giang Thiệu Cạnh có một mặt không để cho người khác biết?

"Đúng, chính là biến thái!" Phó Vịnh Bội giống như bị máy điều hòa phả ra khí lạnh, vô tình hay cố ý xoa xoa lên cánh tay mình, Lương Vũ mất tinh, lập tức liền thấy được trên cánh tay của cô là lỗ kim lớn lớn nhỏ nhỏ.

"Chủ biên Phó, trên cánh tay của cô, không phải là Giang Thiệu Cạnh anh ta..." Lương Vũ hít một hơi khí lạnh, trợn to hai mắt.

Không thể nào, biến thái như vậy? !

"Không phải, đây là vết thương mấy ngày trước tôi đi châm cứu giảm cân còn lưu lại, không liên quan đến bất cứ người nào!" Phó Vịnh Bội vội vàng dùng tay che lên vết thương trên cánh tay mình.

Hành động che che giấu giấu của cô, khiến Lương Vũ càng thêm chắc chắn hoài nghi của mình.

"Lương Vũ, hai người từ từ làm phỏng vấn, mình muốn về nhà." Văn Văn nhàn nhạt cắt đứt họ.

"Chờ mình một chút rồi, chỉ có mấy vấn đề cuối cùng nữa thôi!" Sợ Văn Văn không thanh toán, Lương Vũ vội vàng kéo cô lại.

"Chủ biên Phó, sự việc bị giải trừ hôn ước, cô có điều gì muốn nói với độc giả không?"

Phó Vịnh Bội muốn nói lại thôi, một lát sau, cô rốt cuộc vẫn phải nói: "Tôi không có gì muốn nói với các độc giả, dù sao đây cũng là vấn đề tình cảm cá nhân của tôi, tôi làm tất cả, chỉ mong sao không phụ trái tim của mình! Nhưng mà, tôi đối với một người, phải nói mấy câu."

"Là ai? Là lời nói gì vậy?" Lương Vũ vội vàng hỏi.

"Trong chuyện tình cảm này, cô ấy là người vô tội nhất." Phó Vịnh Bội chăm chú nhìn ánh mắt trong veo của Văn Văn, thông thả nói: "Tôi muốn nói với cô ấy, thật xin lỗi, tình yêu của chúng tôi làm tổn thương đến cô, cho cô hi vọng lại đổi về nước mất, nhưng mà, anh ấy không yêu cô, thay vì ba người cùng khổ sở như vậy, không bằng làm ơn thành toàn chúng tôi, chủ động mà nói lời chia tay! Tôi hi vọng có một ngày, cô cũng có thể tìm được người đàn ông thực sự yêu cô cùng hạnh phúc thuộc về mình."

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11

Văn Văn mặt không chút thay đổi nghe Phó Vịnh Bội đang diễn trò, cô có ngốc hơn nữa cũng biết lời nói của Phó Vịnh Bội không thể tin, nếu như Phó Vịnh Bội có thể nắm trong tay việc quay lại với Diệc Hân, người ngã bài hôm nay sẽ là anh, mà không phải Phó Vịnh Bội.

Thật xin lỗi, tình yêu của chúng tôi làm tổn thương đến cô, cho cô hi vọng lại đối về nước mắt, nhưng mà, anh ấy không yêu cô, thay vì ba người cùng khổ sở như vậy, không bằng làm ơn thành toàn chúng tôi?

Nếu như Diệc Hân muốn chia tay, anh sẽ không gửi những tin nhắn kia cho cô! Coi như Diệc Hân thật sự không yêu cô, nhưng mà, thế thì sao? Chỉ cần Hạ Vị Văn cô một ngày không đề cập tới việc chia tay, lấy tính cách của anh ấy, anh sẽ không vứt bỏ người không phạm bất kỳ sai lầm nào là cô!

Văn Văn biết, Phó Vịnh Bội căn bản là ngừng đầu ngóng nhìn cô và Diệc Hân sớm chia tay! Văn Văn không muốn mắc mưu, nhưng mà nội tâm của cô rất tâm thương, không thể tránh khỏi vẫn sẽ sôi trào mãnh liệt.

Bởi vì, Phó Vịnh Bội nói không phải là sự thật sao? Nếu như Phó Vịnh Bội đối với anh không có bất kỳ ảnh hưởng gì, anh làm sao có thể chấp nhận cô để trốn tránh? Sợ rằng, trong lòng của Diệc Hân thật sự vẫn còn Phó Vịnh Bội.

Tim của Văn Văn như rỉ máu.

Lúc ở đại học, cô tận mắt nhìn thấy anh có bao nhiêu chung tình. Chỉ là hiện tại, tình yêu của bọn họ, thật sự tổn thương tới cô...

Cô rất yêu anh, nhưng mà cô lại chỉ mong hai người chưa từng bắt đầu.

Bởi vì, hạnh phúc vui vẻ anh mang lại, lúc này lại trở nên nực cười như vậy.

Văn Văn chậm rãi hít sâu một hơi, "Có được trọn vẹn hay, có muốn chia tay hay không, không phải do cô định đoạt, mà nên là anh ấy nói với tôi, không phải sao?"

Câu trả lời của Văn, khiến ánh mắt Phó Vịnh Bội ôm hận mấy giây, vốn tưởng rằng bị bản thân nói như vậy, Văn Văn sẽ giống như một con thỏ nhỏ đau lòng đến khóc không ngừng, nhưng không nghĩ đến cô lại có thể không chút cử động.

Câu trả lời của Văn Văn cũng dọa sợ luôn Lương Vũ, Lương Vũ kinh ngạc một lúc lâu, sau đó ánh mắt giống nhìn quái thú quan sát Văn Văn cùng Phó Vịnh Bội.

Dù sao Văn Văn trả lời gần như trắng ra, cô biết Văn Văn gần như chưa bao giờ phản bác người khác, càng sẽ không nói lời nói mang gai này, ý tứ của những lời này, dường như là...

Tình địch?! Không thể nào!

"Văn Văn, hiện tại chủ biên Phó vừa mới bị hủy hôn ước, áp lực rất lớn, làm phụ nữ, chúng ta không phải nên bày tỏ chút đồng cảm sao?" Lương Vũ bắt đầu thử dò xét họ.

Văn Văn cũng không nguyện ý tiếp tục dây dưa: "Xin lỗi, tôi đi trước..." Văn Văn muốn đi.

Chẳng lẽ thật sự là tình địch? Lương Vũ vội vàng lại kéo Văn Văn lại.

"Cô Lương, làm chuyên mục **, có thể thỉnh giáo cô một vấn đề không?" Phó Vịnh Bội ngược lại lên tiếng.

"Chủ biên Phó, đừng khách sáo như vậy, bạn của Văn Văn cũng chính là bạn của tôi! Muốn hỏi cái gì vậy?" Lương Vũ cười giả dối, lần nữa kéo Văn Văn trở về chỗ ngồi.

Thua người không thua trận, sợ cái gì! Mặc dù, trên miệng Lương Vũ luôn la hét ghét Văn Văn, hành động toàn chiếm tiện nghi của Văn Văn, nhưng mà, Lương Vũ cô có thể bắt nạt Văn Văn, những người khác thì không được!

"Tôi muốn hỏi cô Lương, cô cảm thấy đàn ông có biểu hiện gì, mới thật sự là đang yêu một người phụ nữ?" Phó Vịnh Bội cười hỏi.

Lương Vũ trầm ngâm chốc lát, cân nhắc từng câu từng chữ, "Tình cảm giữa nam nữ thật ra thì rất phức tạp, người đàn ông yêu cô sẽ rất cưng chiều cô, giống như bạn trai Văn Văn, chính là yêu thâm cô ấy rồi! Nhưng có một số đàn ông, tâm tư luôn tương đối thô sơ giản lược, cho dù rất yêu cô, nhưng mà anh ta vẫn luôn chọc cô tức giận, ngay cả mình cũng không hiểu lỗi của mình ở đâu! Nhưng mà, cái này thì có quan hệ gì, cho dù suốt ngày âm ỉ, cũng

là đánh là thương mắng là yêu, mấy người phụ nữ bên ngoài đừng có mà mơ tưởng chen vào!" Lương Vũ nói với Phó Vịnh Bội.

Ban đầu, Lương Vũ đã cảm thấy hôm nay Văn Văn là lạ, thì ra là tình cảm xuất hiện nguy cơ, hơn nữa, tình địch trước mắt này thật nguy hiểm!

"Thật sao? Nhưng tôi cảm thấy, cung chiều không nhất định đại biểu cho tình yêu!" Phó Vịnh Bội vô tình hay cố ý nhìn Văn Văn một cái, "Văn Văn, anh ấy có từng nói yêu cô sao?" Phó Vịnh Bội rõ ràng, Diệc Hân mặc dù là một người tình lãng mạn, nhưng mà, giống nhau, anh cũng là không thích mấy tên đàn ông đem yêu giết chết.

Văn Văn cứng đờ, rũ con mắt, mặt không chút thay đổi.

"Người đàn ông yêu mình, không nhất định phải đem thẻ non hẹn biển giắt trên miệng, có lẽ người yêu mình nhất, là người không dễ dàng làm ra một cái hứa hẹn nhất!" Lương Vũ lập tức phản bác.

Văn Văn rất muốn cười, không, không phải vậy.

Cô cũng đã từng cho là như vậy, nhưng mà, trong lúc vô tình nghe được anh và Chức Tâm nói chuyện với nhau, cô mới biết, mình quá sai lầm rồi.

"Thẻ non hẹn biển? Xem cô ấy như một em gái nhỏ, đàn ông cần phải thẻ non hẹn biển thế nào đây?" Phó Vịnh Bội cười rộ lên.

Tim của Văn Văn lại bị đâm một nhát.

"Có lẽ anh ấy coi tôi như đứa bé, nhưng mà, tôi không phải em gái của anh ấy!" Văn Văn rút cuộc ngược mắt, cường điệu, "Tình yêu của mỗi người không giống nhau, có lẽ ngày hôm qua anh ấy từng tặng cô hoa hồng, nhưng mà, hôm nay có lẽ trong lòng của anh ấy vì tôi mà nở đầy hoa!" Cô không thể khóc, cô không thể thua!

Ít nhất cho dù chảy nước mắt, nhưng mà cô và Diệc Hân cũng đã có một đoạn vui vẻ hạnh phúc ngắn ngủi!

Phó Vịnh Bội sau khi nghe xong, cười, "Quả nhiên vẫn là em gái nhỏ, thật là sống mơ mộng mà!"

"Mỗi khi anh ấy có quyết định trọng đại gì, trước hết anh ấy sẽ muốn nghe đề nghị của cô một chút sao? Tôi chắc là anh ấy sẽ không đúng không, ai lại cùng em gái nhỏ thương lượng mấy chuyện như vậy? Không cách nào sống vai, đó là tình yêu hay sao?!"

Bị lạnh lùng châm biếm như vậy, sắc mặt của Văn Văn trở nên hơi khó coi, Lương Vũ cũng giống vậy, "Vậy đối với yêu hay không yêu, chủ biên Phó có cao kiến gì sao?"

Lúc này, Phó Vịnh Bội chuyển hướng sang Lương Vũ.

"Tôi à, chưa làm qua chuyên mục tình cảm, cho nên, tôi cảm thấy tình yêu cũng không phức tạp, ngôn ngữ có thể vận vẹo làm giả, cảm giác mới là chân thật nhất, tình yêu có thể thể hiện trắng ra, tỷ như, đàn ông thay phụ nữ khâu giao."

"Phụt" nghe rõ lời nói của Phó Vịnh Bội, một hóp cả phê trong miệng Lương Vũ thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Này, này, Phó Vịnh Bội này nói chuyện cũng quá cay đi? Ngay cả Lương Vũ tự nhận rất cay cú cũng cam bại hạ phong.

"Cô Lương, cô cảm thấy tôi nói có đúng không? Ở phương diện tính phức chỉ cần không phải đàn ông vô cùng dâm loạn, bọn họ sẽ thay người phụ nữ mình không yêu khâu giao sao? Sợ rằng không đúng không, e rằng bọn họ sẽ cảm thấy vô cùng buồn đi? !" Phó Vịnh Bội luôn miệng hỏi ngược lại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Văn Văn, "Văn Văn, cô thấy tôi nói có đúng hay không?"

Văn Văn cương cứng bất động.

Không biết xấu hổ!

Lương Vũ cũng cứng đờ, bởi vì, tên khốn Diệc Thần kia, chỉ biết bắt cô thay anh ta... Chưa bao giờ thay cô...

"Chuyện tình nam nữ, Văn Văn thì biết cái gì? Văn Văn chúng tôi có thể còn là **, coi như không phải, ở trên giường cũng khẳng định lật người cũng không dám!" Lúc này, Lương Vũ chịu thừa nhận Văn Văn cực kỳ thuần khiết rồi.

Là Diệc Thần ngu dốt, lại có thể bị cô tùy tiện nói mấy câu liên tin tưởng Văn Văn chỉ là giả vờ chính đáng, thật ra thì rất phóng khoáng.

"Văn Văn thật sự là rất thuần khiết! Bạn trai đối với cô cũng không có cơ hội biểu hiện 'yêu'!" Giọng nói của Phó Vịnh Bội mang theo chút châm chọc không thể nghe, "Văn Văn, quan hệ **, tôi so với cô quen thuộc hơn, cô có thể xin tôi chỉ dạy!"

Văn Văn cảm giác mình thật sự không thể ngồi cùng bàn với Phó Vịnh Bội nữa, "Xin lỗi, tôi đi trước!" Lần này, cô lần thứ ba đứng dậy.

Văn Văn đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Lương Vũ sững sờ một chút, vội vàng đuổi theo, giọng mang chỉ trích, "Văn Văn, cậu cứ chịu thua như vậy?!"

Văn Văn dừng bước, cô không quay đầu lại, cười nhạt, "Thưa? Mình vừa bắt đầu đã thua rồi!" Tranh giành trên đầu môi thì có ích lợi gì, tim của anh không ở chỗ của cô, cô nhất định chính là thua!

Gần đây tâm tình của cô vô cùng sa sút, tại sao Phó Vịnh Bội vẫn còn âm hồn bất tán?

"Văn Văn, Phó Vịnh Bội nhắc đến cô gái vô tội nào đó, có phải là cậu hay không?!" Lương Vũ dứt khoát bóc trần.

Hàng mi buông xuống của Văn Văn run lên.

"Ừ." Cô đáp nhẹ.

Lương Vũ giận dữ, "Quả nhiên, Phó Vịnh Bội thật là một nhân vật lợi hại!"

"Cậu đừng tin lời của cô ta..., coi như Giang Hãn không có đối với cậu yêu chết đi sống lại, nhưng mà cũng không thể không có tình cảm! Tại sao phải nhường cho cô ta? Cậu không nhất định sẽ thua!"

Văn Văn nói, "Mình biết rõ, người anh ấy yêu chết đi sống lại, chưa bao giờ là mình. Nhưng, mình cũng vậy, cũng không nhất định thua."

Về mặt Văn Văn vẫn rất bình tĩnh, nhưng mà những lời này Lương Vũ nghe được lại cảm thấy thê lương không hiểu.

"Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, có lẽ anh ấy thích cậu, chỉ là còn chưa nhận ra lòng mình thôi?!" Lương Vũ chỉ có thể khuyên cô như vậy.

"Lương Vũ." Văn Văn gọi tên cô.

"Có phải đàn ông chỉ làm cái đó cho người phụ nữ mình yêu hay không?" Văn Văn vô cùng nghiêm túc hỏi.

Cái vấn đề này, nhất thời khiến lòng Lương Vũ Phong nhốn nháo.

"Văn Văn, cậu..." Thật sự ngoài dự liệu, ở trước mặt cô, thật ra thì không phải Văn Văn đúng không, thật ra thì Văn Văn đang bị quỷ ám đúng không?

"Cậu chỉ cần trả lời mình, phải hay không phải thôi!"

Về mặt vô cùng nghiêm túc như vậy của Văn Văn, khiến Lương Vũ cũng căng thẳng thần kinh theo, "Phải, tại sao hỏi như thế?" Có cái gì không đúng, có cái gì không đúng, Văn Văn đây là kia bị kích thích rồi hả ?

"Mình muốn tan xương nát thịt!" Văn Văn hạ quyết tâm.

...

"Giang Hãn, còn chưa tan làm?" Máy ngày nay không bận gì, thời gian vừa đến, các đồng nghiệp trong tòa soạn vội vàng dọn dẹp chuẩn bị tan làm.

"Ừ." Anh vẫn không nhúc nhích, vẫn còn ở lại sửa sang lại bài tin tức.

"Ah, kỳ lạ nha, trước đây không phải rất hăng hái, vừa tan tầm liền chạy đi sao?" Các đồng nghiệp cảm thấy kỳ quái.

Giang Diệc Hãn lười phải trả lời.

Chẳng lẽ để cho anh nói cho bọn họ biết, mấy ngày trước anh được bạn gái yêu cầu, cho nên nhiệt tình mười phần, mà bây giờ, anh cảm thấy mình chẳng khác gì bị vứt bỏ rồi?

Đeo túi lên vai, anh ai cũng không phản ứng, xuống lầu về nhà.

Mặc dù về đến nhà, Văn Văn vì đang sáng tác, vẫn không hề quan tâm đến anh, nhưng mà ít nhất có thể ở dưới một mái hiên, anh sẽ tương đối an tâm.

Chỉ là, vừa mới bước ra khỏi cửa công ty thì anh đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, luôn cảm thấy dường như có người núp trong bóng tối bí mật theo dõi anh.

Anh quay người lại, con mắt phờ phạc ră rượi nhất thời sáng bừng.

"Văn Văn, sao em lại tới đây?"

Anh vội vàng lại gần bạn gái, cảm xúc mê mông, "Không phải viết văn, bảo anh đừng quấy rầy em sao?"

"Viết nhiều có chút mệt mỏi, nhìn thấy tin nhắn em liền chạy tới." Văn Văn mỉm cười gượng ép, "Có phải rất vui mừng hay không?"

Anh cười, khóe môi giương lên, mắt cong thành một vòng cung.

Anh tiến lên, dùng sức ôm lấy cô.

Không phải rất vui mừng, mà là cực kỳ vui mừng!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 12

Hai người cùng đi ăn cơm, đi dạo phố, nhiều lần Giang Diệc Hân cố gắng nắm tay Văn Văn.

"Nóng quá." Luôn bị cô có chút mắt tự nhiên tránh ra.

Ở chỗ đông người nên xấu hổ?

"Có một người bạn cho anh một thẻ phòng khách sạn năm sao miễn phí, chúng ta có nên đi hay không?" Anh cố ý nói lời trêu đùa, muốn trêu cô.

Không ngờ, "Được..." Gương mặt Văn Văn nóng lên, lại đồng ý lời mời mê người này.

Giang Diệc Hân ngẩn người, anh không ngờ Văn Văn sẽ đồng ý, nhưng mà động tác kế tiếp của anh, lại cản một chiếc xe taxi lại, "Đi!" Đầu nói lặp lại động tác làm tình, lặp lại trình tự, lặp lại địa điểm, sẽ làm cho tình cảm càng ngày càng chết lặng, anh gấp gấp muốn lần hâm nóng tình cảm một lần nữa.

Đến cửa khách sạn năm sao Sheraton, anh đứng trước quầy tiếp tân quét thẻ lấy thẻ phòng.

Thật ra thì anh nào có cái gì mà thẻ phòng khách sạn miễn phí, bình thường loại vật này cho dù người khác cho thật, anh cũng sẽ không nhận.

"Em vào trong phòng đợi anh... Anh ra cửa mua chút đồ." Anh chưa đợi cô chuẩn bị, trước đám đông trong đại sảnh hôn trầm má phấn của cô.

Sờ lên nơi bị anh hôn lên, gương mặt nóng bừng, Văn Văn cảm chặt chìa khóa phòng trong tay, siết lên lòng bàn tay thành một vết đỏ.

Anh đi mua cái gì, trong lòng cô biết rõ, mỗi một lần trước khi làm tình, công tác chuẩn bị của anh đều rất đầy đủ, lúc ở Thượng Hải, trong ví da của anh cũng bỏ bao **.

Cẩn thận đến mức giọt nước cũng không lọt.

Đáy mắt Văn Văn nổi lên sương mù, sợ dẫn đến ánh mắt chú ý của người khác, cô hít vào một hơi thật sâu, vội vàng vào thang máy.

Trong phòng, bên trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào.

Giang Diệc Hân vừa mới vào phòng, gõ cửa phòng tắm: "Anh có mua một lọ tinh dầu, có muốn dùng hay không?" Đối diện đường quốc lộ chính là bách hóa thời đại, anh nghĩ tới mấy ngày nay cô liên tiếp thức đêm gõ chữ một nhọc, ngâm trong nước pha tinh dầu nhất định rất tốt cho cô.

Thật ra thì, đối với việc có thể vượt qua một đêm mất hồn mà tuyệt đẹp, anh ngược lại càng mê luyến việc có thể ôm cô đi vào giấc ngủ hơn.

Tiếng nước chảy bên trong ngừng lại, nhưng lại yên tĩnh.

"Có muốn anh đi vào giúp em ** hay không?" Anh cố ý trêu đùa cô.

Bên trong, yên tĩnh như cũ.

Tính toán thời gian, chắc cô đang mặc quần áo, mang theo chút tâm trạng nghịch ngợm, anh mở cửa.

Nhưng mà, cảnh đẹp bên trong làm cho cả người anh hóa đá.

Văn Văn đứng trong phòng tắm, không mảnh vải che thân, lẳng lặng nhìn anh.

Làn da cô trắng mềm như búp bê gốm sứ, giống như một thiên sứ, thuần khiết, xinh đẹp, hấp dẫn mà ngọt ngào.

Khí nóng từ dưới xông lên, Giang Diệc Hân lập tức nhận thấy được thân thể của mình nổi phản ứng.

Anh giật giật, vẫn là vội vàng lấy khăn tắm, bao bọc thân ngọc trắng sáng của cô, "Mặc dù là mùa hè, nhưng mà khí lạnh rất lớn, sẽ bị cảm." Bọc cô lại trong khăn tắm, thế nhưng anh lại không nhìn được mà ôm lấy cô.

Mấy ngày không được ôm cô như vậy rồi? Rất nhớ rất nhớ.

Văn Văn cũng vòng tay ôm lấy anh.

Có ý lạnh nhạt anh, là sợ mình không chịu nổi mà cầu xin.

"Có phải... Muốn... Hay không?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Cái ôm này rất nóng, cách lớp vải, đề ờ ** của cô, dục vọng của anh có thể thấy rõ.

Hai chân của cô khẽ run, sống lưng xuất hiện mồ hôi, Văn Văn cảm thấy bản thân lúc này giống như đập lên vách đá, dễ dàng té ngã tan xương nát thịt.

Trên thực tế, tối nay cô đúng là chuẩn bị để cho mình tan xương nát thịt.

Bởi vì cô ngu ngốc, đối với anh lạnh nhạt là bởi vì không dám chấp nhận thực tế, trong lòng luôn chứa một phần hy vọng xa vời, luôn thôi miên mình không cần tỉnh lại.

Cô và anh đến nhà hàng dùng cơm, mỗi món anh gọi, vĩnh viễn là món ăn cô thích.

Lúc trời mưa, anh che chung một cây dù với cô, vĩnh viễn lo lắng không phải là bản thân có thể bị ướt hay không, mà là cô có thể bị dính mưa hay không.

Ngay cả vừa rồi đi dạo phố thì anh đang cân nhắc cũng không phải là mình cần gì, mà là nên mua thêm những thứ gì cho cô.

Anh như vậy, thật sự xem cô giống như con gái mà nuông chiều, giống như em gái mà chiều chuộng? Anh thật sự... Không yêu cô? ...

Văn Văn vô cùng khổ sở, muốn cố gắng giãy giụa, vô cùng hi vọng không phải như vậy, cô rõ ràng, mình ngu ngốc vẫn không chịu đối mặt thực tế tàn khốc, luôn hi vọng, thật ra anh nhầm rồi, anh chỉ không nhận ra trái tim của mình mà thôi.

Cô thật sự ngu ngốc, nhưng mà, phụ nữ khi yêu, thì trở nên ngu ngốc như vậy thôi.

...

Muốn, muốn, rất muốn.

"Để anh mở nước, để cho em ngâm tinh dầu đã..." Anh xoa xoa đầu cô, cũng không vội vàng đụng chạm cô.

Anh và cô, cũng không phải chỉ còn lại việc này có thể làm.

Văn Văn sững sờ nhìn anh, thấy anh khom người, thay cô pha nước, nhỏ tinh dầu.

"Diệt Hân!" Văn Văn ** ôm lấy anh từ phía sau.

Tại sao không yêu cô, còn đối với cô tốt như vậy? Anh đối với cô, thật sự chỉ là dối trá thôi sao? Cô không lừa được mình, không có một người có thể mang hai chữ dối trá diễn dịch hoàn mỹ đến thế, hơn nữa bây giờ cô đã không còn chút giá trị lợi dụng nào.

Anh xoay người, mỉm cười với cô, "Anh... Có thể tắm giúp em không?" Anh chưa tắm rửa cho phụ nữ bao giờ, nhưng mà, tối nay không hiểu sao lại có ý niệm này.

Ở lúc Văn Văn ngờ ngác chưa trả lời, anh đã lấy khăn tắm của cô xuống. Văn Văn không tự nhiên ôm chặt ngực, động tác này làm cho bộ ngực trắng mềm của cô càng thêm đầy đặn cao vút.

Anh mắt của Giang Diệt Hân tối sầm lại, anh bế ngang cô, nhưng mà anh lại không đi về phía gian phòng, mà là thận trọng bỏ cô vào trong bồn tắm đã chứa nước nóng.

"Em đây, viết văn thì viết văn, cũng phải chú ý thân thể, đừng cứ ngồi mãi ở trước máy vi tính, máu tuần hoàn xương chậu đối với phụ nữ rất quan trọng..." Anh thay cô **, cung chiều cô, "Chờ em viết xong quyển này, chúng ta đi nghỉ phép đi, anh dẫn em đi Hạ Môn ngâm suối nước nóng..."

Tay của anh rất ấm, Văn Văn nằm ở trong nước, cả người ở trong nước nóng, đầu óc đã bắt đầu mơ hồ, da thịt bị anh đụng chạm càng thêm nóng nóng đau đau.

Văn Văn thật đáng buồn phát hiện, hi vọng sâu bi của mình, thật sự hoàn toàn chịu khống chế của người đàn ông này.

"Có muốn... Có muốn... Cùng nhau tắm hay không?" Nuốt xuống dòng nước mắt trong lòng, cô gian nan đưa ra lời mời mê người.

Cô muốn quyền rũ anh, cô muốn thử dò xét anh...

Một đoạn tình yêu phải đi tới bước đường này, thật sự rất đáng buồn, nhưng mà cô không khống chế được mình, không thể bị người phụ nữ Phó Vịnh Bội ảnh hưởng.

Văn Văn chủ động, làm Giang Diệc Hân có chút ngoài ý muốn, dù sao nam nữ chi hoan, Văn Văn cho tới bây giờ đều là dịu dàng xấu hổ.

"Muốn." Anh buông cô ra, đứng dậy, cởi quần áo của mình.

Anh đẹp trai anh tuấn, vóc người cao gầy, bộ xương hoàn mỹ, bắp thịt mạnh mẽ rắn chắc, đường cong thon dài rõ ràng.

Văn Văn cũng là lần đầu tiên bỏ đi ngược lưng, ngơ ngác nhìn thân thể của anh như vậy.

Anh bước vào trong bồn tắm, nghiêng người hôn cô, nhất thời, cả phòng tràn ngập hơi nóng, đốt cháy lan tràn.

Sợ trọng lượng của mình đè hồng cô, anh vớt cô từ trong nước lên, đổi vị trí, để cho cô nằm ở trên người mình.

"Văn Văn, đừng viết văn nữa... Anh nuôi em... Đừng viết..." Anh hôn cô, đối với việc bán thân mấy ngày nay bị cô lạnh nhạt, canh cánh trong lòng.

Giang Diệc Hân cũng không ngờ tới có một ngày, anh lại có thể vì ghen tuông với sở thích của cô.

Văn Văn mặc anh hôn cổ của mình, hai thân thể thân mật quấn lấy nhau, nhưng mà nụ hôn của anh luôn chỉ duy trì ở nửa người trên của cô, khiến Văn Văn có chút lo âu.

"Diệc Hân, em... em, anh..." Văn Văn khẽ lui ra, mặt một nóng bừng muốn nói ra yêu cầu kia, lại không thể nói ra khỏi miệng.

"Muốn cái gì?" Anh sờ sờ mặt của cô.

Cô không nói, anh làm sao có thể hiểu?

Văn Văn lại giương môi lên, nỗ lực mấy lần, thế nào cũng không có cách nào mở miệng...

Muốn, không bằng mình cho trước...

Vì vậy, Văn Văn dứt khoát liếm mút ngực của anh, cất đầu khát vọng sâu trong nội tâm.

Nhìn thân thể nhỏ nhỏ co rúc trước ngực mình của cô, lại ngậm mút lấy màu đỏ tím trước ngực anh, anh đột nhiên nhớ đến Quả Quít Nhỏ, ở thời khắc kích thích này, không hiểu sao lại muốn bật cười.

Ngực của anh rung động mấy lần, vì vậy anh rõ ràng, tâm tình của mình giờ khắc này thật sự vô cùng tốt.

Khi nào thì bắt đầu, từng cử động của Văn Văn đã hoàn toàn nắm tâm tình của anh trong tay? Có một mẩu chốt, giống như đang chờ anh tự mình cởi ra.

Mới khẽ hoảng thần, đột nhiên đôi tay khoác lên thành bồn tắm của anh nổi gân xanh, cả khớp xương cũng trắng bệch.

Bởi vì, môi Văn Văn lại quanh co đi xuống, đi tới chỗ nóng nhất.

Cô muốn làm gì?

Một ý tưởng không xác định, khiến Giang Diệc Hân cơ hồ ngay cả hô hấp cũng cương cứng không thông.

Nước nóng như một bàn tay có mặt ở khắp nơi, nhộn nhạo khẽ vuốt ve mỗi một tác da thịt của hai người, khiến cả hai đều vô cùng khản trương.

Văn Văn cảm giác bản thân lúc này so với đêm đầu còn khản trương hơn, Giang Diệc Hân cũng giống vậy.

"Anh... Chúng ta trở về phòng thôi." Giang Diệc Hân khản trương, cũng muốn đứng dậy.

Nhưng mà anh vừa mới chuẩn bị ngồi dậy, lập tức liền hít một hơi khí lạnh, Giang Diệc Hân giống như bị điện giật, cả người tê dại một mảnh.

"Văn Văn, Văn Văn..." Anh không khống chế được rên rỉ gọi tên cô, một cổ ** khó có thể hình dung xông thẳng lên đỉnh đầu.

Đây chính là lão Hồ nói, anh đã mất đi vui thú cuộc đời? Quả nhiên...

Văn Văn phát hiện, ** mình nếm được chút vị mặn, cô đã hiểu chuyện tình nam nữ, tự nhiên rõ ràng, đây là phản ứng động tình cực điểm của anh.

Giang Diệc Hân muốn kêu cô dừng lại, cái này quá không vệ sinh, nhưng mà anh vừa mở miệng, cũng là một trận lại một trận **.

Anh cảm thấy năng lực kiềm chế của mình bị khiêu chiến trước nay chưa từng có.

Mà ván cờ này, anh phải thua.

"Văn Văn, mau anh buông ra..." Anh thở gấp.

Cái này không vệ sinh, thật sự không vệ sinh.

...

Anh thật sự sắp điên rồi.

Anh khó có thể không chế bắt đầu di chuyển, Văn Văn dùng ý chí không chế ** không thích của mình.

Phó Vịnh Bội ít nhất nói đúng một chút, ngôn ngữ có thể vận vẹo làm giả, cảm giác cũng là chân thật nhất, tình yêu có thể biểu hiện trắng ra...

Cô yêu anh, cho dù đau lòng, vẫn vô cùng yêu, cho nên giờ phút này, cô nguyện ý.

Một tiếng gầm nhẹ mắt không chế, Giang Diệc Hân vội vàng muốn rút chính mình ra, cũng đã không còn kịp nữa.

Văn Văn dè dặt tay anh lại, dùng ngôn ngữ thân thể im lặng nói cho anh biết, mình không ngại.

Không có chút do dự nào, chất lỏng mằn mặn này, Văn Văn không phun ra, ngược lại nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Dùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 13

Một đợt kích tình qua đi, hai người cùng thở khê, ôm lấy đối phương thật chặt.

Giang Diệc Hân không hình dung ra được cảm xúc giờ phút này của mình là gì, mới vừa rồi, cô dùng đôi môi đụng chạm anh thì anh hoàn toàn không cảm thấy ghê tởm, ngược lại rung động như bị điện giật.

Nước đã hơi lạnh, anh vội vàng đứng dậy, cầm một cái khăn tắm bọc lấy cô, trực tiếp ôm lấy **, đi vào phòng.

Phía dưới là chăn bông mềm mại, anh mở nhẹ lên đôi môi cô, tình trạng cơ thể nói cho cô biết, chính mình vẫn chưa thỏa mãn.

Văn Văn vòng qua tay qua cổ anh, muốn yêu cầu việc kia, ở trên môi vòng vo vài vòng, vẫn còn chất đến không cách nào mở miệng như cũ.

Vì vậy, cô kéo anh xuống, muốn hôn anh.

Nào biết, anh lại cười khanh khách tránh được nụ hôn của cô.

"Đừng, vừa rồi em nuốt qua cái thứ kia của anh..." Anh không qua được cửa của bản thân, cũng không muốn mình tự ăn mình.

Văn Văn sùng sốt.

"Anh... Anh cảm thấy loại thân mật này rất ghê tởm ư?" Cô thử dò xét.

"Là vô cùng chán ghét." Anh cười thẳng tanh.

Không phải anh ghét bỏ cô, anh là ghét bỏ chính mình.

Anh cũng không muốn phá hỏng lãng mạn, nhưng mà vừa rồi cô ăn "Hậu thế" của anh, anh lại đi ăn lại, thật sự quá ghê tởm.

Văn Văn nặng nề chấn động.

Anh nói ghê tởm...

Trái tim Văn Văn trở nên lạnh lẽo, quả nhiên, đây chính là sự khác nhau giữa yêu với không yêu, cô yêu anh, cho nên loại thân mật này, cô cảm thấy rất tự nhiên. Mà anh... Cô thậm chí còn chưa mở miệng yêu cầu, anh đã nói ra hai chữ ghê tởm.

"Nếu như, nếu như, em nói, em cũng muốn, anh đối với em..." Chỗ ngu ngốc nhất của cô chính là, biết rõ mình ngu, lại vẫn muốn tan xương nát thịt ngu ngốc thêm.

Anh có phần nghe hiểu, con mắt khê tối lại, sắc mặt hơi có chút giấy giụa.

Về mặt khó có thể che giấu này của anh, để cho khắp lưng Văn Văn chảy toàn mồ hôi lạnh, trái tim hung hăng níu chặt.

"Được..."

Giang Diệc Hân nhẹ nhàng ** thân thể của cô, dựa theo, cũng hôn xuống.

Nụ hôn của anh, một đường lướt qua, lúc đến hai mảnh cánh hoa tươi mát thì động tác của anh dừng lại theo bản năng.

Toàn thân Văn Văn xụi lơ vô lực, cúi đầu nhìn ở trong mắt, tâm tình nặng nề làm khóe miệng cũng không giương lên nổi.

Đang ở lúc anh quyết định chôn vào giữa hai chân cô thì Văn Văn ngồi dậy, cánh hoa chưa thấm đã rời xa môi lưỡi của anh, cô dùng sức ôm lấy anh, "Muốn em!"

Giọng nói của cô sốt ruột vội vã, giống như đang rất đói khát.

Cô đã có đáp án, cô không cần hai chữ đền bù.

Tình yêu rõ ràng phải là một chuyện hạnh phúc, tại sao lại cảm thấy mình càng ngày càng khổ sở? Một đoạn tình cảm, đau khổ đã nhiều hơn vui vẻ, còn cần thiết tiếp tục sao sao?

Bản thân không được yêu, giống như mất đi tất cả dũng khí yêu.

Anh cho rằng cô đã chuẩn bị xong.

Văn Văn nhắm mắt lại.

Thân là phụ nữ, bi thương lớn nhất chính là thân thể cùng tâm hồn vĩnh viễn không cách nào tách rời, chẳng hạn như, bây giờ cô đang động tình.

Anh là kiếp của cô, kiếp số vĩnh viễn chạy không khỏi, tránh không thoát.

Khác nhau lớn nhất giữa yêu và không yêu là, tay của anh vuốt ** cô, lại không **, bởi vì, không yêu, sẽ thấy ghê tởm.

Yêu một người, sẽ muốn lấy lòng họ, thân thể của anh, thì sẽ là một phần thân thể của cô.

Nhưng mà, rõ ràng bọn họ không có chung nhận thức như vậy. Cho nên, cô ôm cơ thể nóng bỏng, lại ôm không tới tim của anh.

Đem cảm xúc vững vàng đóng kín, Văn Văn cảm thấy cơ thể nóng rực khó nhịn, nhiệt độ trái tim lại thấp giống như bị gió lạnh thổi vào.

Anh tách chân của cô ra, trước khi **, tay của anh, bắt đầu lục lọi hộc tù bên hông.

Động tác này quá quen thuộc, Văn Văn biết giờ phút này anh muốn làm cái gì.

"Đừng mang." Văn Văn nói nhỏ.

"Không được, sao có thể không mang, sẽ mang thai..." Thân là đàn ông, anh có nghĩa vụ quan trọng là phải bảo vệ cô thật tốt, không thể để cho cô mang thai ngoài ý muốn.

Trán của anh đều là mồ hôi nóng, tay rút cuộc lấy được cái hộp nhỏ, anh nhanh chóng mở ra, lấy **.

"Đừng mang." Văn Văn mắt hôn lấm bầm. Cô đột nhiên ngồi dậy, cắn cánh tay trái của anh, dùng sức cắn mạnh.

Bây giờ, ngay cả hôn cũng không thể biểu đạt tâm tình vừa yêu vừa hận của cô đối với anh, cô chỉ có thể dùng sức cắn.

Cả người anh cũng cứng lại, bởi vì lúc này trên gương mặt của cô là những vệt nước mắt ràn rụa.

"Đừng mang bao." Văn Văn lặp lại một lần nữa, sau đó khóc lên.

Ít nhất, để cho cô một lần cảm thụ hai người bọn họ kết hợp không hề có khoảng cách.

"Văn Văn, em làm sao vậy?" Anh bị nước mắt của cô làm cho luống cuống.

Hơn nữa là, lúc này nước mắt cùng nét mặt đau đớn của cô, làm cho trong lòng anh vô cùng không muốn, theo đó truyền đến một tia đau nhức.

"Em muốn cái gì? Văn Văn, rốt cuộc em muốn cái gì?" Anh luống cuống, lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, anh thật sự không hiểu rồi.

"Không cần mang..." Văn Văn sụt sịt, nghẹn ngào.

Gần đây, cảm xúc của cô luôn dễ mất khống chế.

"Van anh, em muốn, cảm thấy anh chân thật..." Cô khóc to.

Nước mắt của cô làm cho anh vô cùng đau lòng, hoảng đến nỗi căn bản không cách nào suy nghĩ, Giang Diệc Hân không chút do dự rút chính mình ra, tháo áo mưa ra.

"Đừng khóc, Văn Văn, xin em đừng khóc..." Hai người kết hợp chặt chẽ, anh hoảng hốt hôn môi cô.

Không có tầng "Trở ngại" kia, nhiệt độ cứng rắn của anh trong cơ thể ướt mềm nóng ẩm của cô, đối với hai bên mà nói, lại rõ ràng chân thật như vậy.

Cảm giác ẩm áp ẩm ướt như bức người hồng mắt, làm anh run rẩy một phen, loại nóng này, làm cho tình cảm của anh nhiều hơn một chút gì đó, có một loại ảo giác dường như muốn hòa tan.

Đây là lần đầu tiên anh ở trong tình ái, không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, những lần đầu tiên xảy ra trong tối nay thật quá nhiều, nhiều đến mức làm anh rung động không ngừng.

"Văn Văn, Văn Văn..." Giang Diệc Hân kêu tên của cô, thể xác và tinh thần đều tràn đầy tự do đến mức tận cùng.

Có tình cảm gì đó giống như sắp bật ra, chỉ là lưng truyền đến cảm giác tê dại, làm cho anh phát ra tiếng gầm nhẹ, một trận rung động, đem lấy tất cả của mình hoàn toàn rót vào trong cơ thể ẩm áp của cô.

Cái loại thân mật cực hạn đó, khiến Văn Văn rơi nước mắt.

Tất cả lay động đều kết thúc, Văn Văn lảng lạng rúc vào trong ngực anh, hai mắt nhắm lại lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của anh.

Yêu một người, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, có phải tất cả đều không cần so đo hay không? Không so đo anh có yêu mình hay không, không so đo anh đối với mình có thật lòng hay không?

...

Sáng sớm, mới vừa tờ mờ sáng, là anh tỉnh lại trước.

Văn Văn bị tiếng nước trong phòng tắm đánh thức.

Văn Văn dùng chăn bọc bản thân lại, "Đi đâu?" Là muốn đi làm sao?

Cả người anh sáng khoái tinh thần, dịu dàng hôn gương mặt của cô một cái, xoay người đi ra khỏi phòng, "Còn chưa đi làm, anh ra ngoài mua chút đồ trước, em cứ ngủ tiếp đi."

Mua chút đồ? Văn Văn ngẩn người.

...

Ra khỏi khách sạn Sheraton, đi bộ mười mấy phút thì có một ngôi chợ cũ, Giang Diệc Hân nghe đồng nghiệp nói qua, ngôi chợ bán thức ăn này có nhà làm cơm gạo nếp rất nổi danh.

Bây giờ trời còn chưa sáng hẳn, người trong chợ cũng không quá nhiều, hầu như không cần xếp hàng, anh liền mua được cơm gạo nếp cùng sữa đậu nành, đem tiền lẻ nhét bừa vào trong túi, anh đi tắt về khách sạn.

Lúc này trong hẻm nhỏ còn hơi xám xịt, không thể so với đường lớn, gần như không có người nào khác trên con đường này, anh đi về phía trước, chợt cảm thấy sau lưng có âm thanh huyền ảo đáng ngờ.

Hơn nữa, không chỉ là một tiếng bước chân.

Nhớ tới lời Hứa lão đại nói, anh cảnh giác bước nhanh hơn, quả nhiên động tĩnh phía sau gần như không cách nào che giấu.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất xoay người lại phản kích, nhưng mà không ngờ tới động tác của đối phương so với anh còn nhanh hơn, một con đầu đon tự nhiên mà đến, trong nháy mắt cơ thể thon dài của anh vô lực ngã xuống đất.

Cơm gạo nếp cùng sữa đậu nành văng vãi đầy mặt đất.

"Tao đã nói rồi, nó đánh nhau rất giỏi, lúc ấy còn có thể đối kháng với cảnh sát vũ trang, mà không chịu chút thua thiệt nào!"

"Đánh nhau giỏi? Ha ha, đánh nhau giỏi nữa thì cũng không thể lợi hại bằng gậy điện!"

Hai tên đàn ông cao lớn cầm gậy điện, nhìn anh lộ ra cười hả hê, "Cường độ của gậy điện này còn thừa sức quật ngã một con trâu!"

Giang Diệc Hân cảm thấy mất nể đom đóm một hồi, mạo hiểm sờ sờ mũi, tay chân tê dại hết không làm gì được, ngay cả hơi sức kêu lên cũng không có.

"Người anh em, cậu ở bên trong khách sạn cùng bạn gái vui vẻ, anh em chúng tôi đứng cạnh một buổi tối cũng không dễ dàng đâu!" Hai người đàn ông này ngồi xổm trước mặt anh, lấy ra một cái bình, ở trước mặt anh quơ quơ, "Người anh em, cậu đoán thử xem bên trong là cái gì?"

Chớp mũi người thấy một mùi gay mũi, toàn thân Giang Diệc Hân xụi lơ, sống lưng đều là mồ hôi lạnh, khề thở dốc.

Tên đàn ông mở bình ra, đem thứ bên trong đổ một chút lên mặt đất, nhất thời, trên đất có tiếng xèo xèo vang lên, sương trắng bốc lên, tên đàn ông cười hắc hắc, "Phóng viên Giang, cậu nói thứ này nếu rót vào trong miệng của cậu, cậu có thành người câm hay không?"

Giang Diệc Hân giãy giụa một hồi, anh biết rõ, thứ này cũng không phải là đùa giỡn.

"Cậu nói mấy tên phóng viên các cậu viết chân tướng lên báo ra làm gì? Nói quá nhiều, cái mất đi sẽ là mạng của mình đấy!" Tên đàn ông lại than.

Giang Diệc Hân hiểu mục đích của bọn họ rồi, cổ họng căng thẳng, mắt lạnh suy yếu nhìn bọn họ.

"Chúng tôi cũng không muốn làm gì, chỉ hi vọng tin tức trong buổi họp báo ngày mai sẽ không có phần danh sách kia, mà phóng viên Giang cậu, không cần chờ mồm vào nhiều chuyện như vậy!" Hai người đàn ông này đem bình chậm rãi đặt bên cạnh anh, ném ra một câu, nghênh ngang rời đi, "Nếu không, cậu và bạn gái của cậu đều phải cẩn thận đấy!"

Giang Diệc Hân buông tha ý muốn giãy giụa, từ từ điều chỉnh hô hấp.

...

Sau gần hai giờ, Văn Văn mới đợi được Giang Diệc Hân.

Lúc anh trở về phòng, đáng vẻ dường như rất mệt mỏi, vừa vào phòng, liền ngồi liệt ở trên giường, không nhúc nhích.

"Đi đâu vậy?" Văn Văn hỏi.

Tóc của anh ẩm ướt, trán cũng đều là mồ hôi, giống như vừa chạy một trăm mét nước rút.

Anh yên lặng chốc lát, cuối cùng chỉ hơi hột nói, "Đi ra ngoài mua đồ."

"Mua cái gì?" Văn Văn lấy khăn giấy, giúp anh lau mồ hôi.

Anh đè tay của cô lại, từ chối mấy giây, đứng dậy đi rót một chén nước, sau đó, chậm chậm mở ra bàn tay còn hơi tê dại của mình, "Văn Văn, uống thuốc đi."

Thấy rõ viên thuốc màu trắng trong tay anh, Văn Văn ngờ ngác liếc mắt nhìn hộp giấy bên cạnh, một cổ tuyệt vọng tràn vào trong trái tim Văn Văn.

Quả nhiên là anh đi mua thuốc.

"Em nghe nói, sau khi uống thuốc **, cả người sẽ rất đau." Vẻ mặt dịu dàng đọng lại trên mặt Văn Văn, cúi đầu nhìn nút áo anh, chờ đợi nói, "Kinh nguyệt sẽ rối loạn, đối với khả năng sinh con trong tương lai cũng có ảnh hưởng, em, không muốn uống..." Cô không muốn uống, bởi vì mấy tiếng giờ trước, trong lòng cô xuất hiện một ý niệm rất ngu ngốc.

Nếu như tối nay cô mang thai, như vậy, đời này cô không bao giờ nữa rồi rầm vấn đề anh có yêu cô hay không nữa, cô không muốn hỏi, cũng không còn hơi sức lại đi tìm tòi nghiên cứu chân tướng, đời này, Văn Văn cô coi như là người ngu ngốc!

"Văn Văn, không được, bất kể là có hại hay không có hại với cơ thể, em đều phải uống nó." Anh lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi mà vô lực, "Em hãy nghe anh nói, bây giờ em tuyệt đối không thể mang thai! Văn chưa phải lúc..."

"Tại sao, có phải bởi vì anh không muốn kết hôn với em hay không?" Văn Văn cắt đứt lời của anh, thê lương cười một tiếng.

Quả nhiên, không yêu sẽ làm người ta trở nên vô cùng bi thảm.

Anh kinh ngạc.

"Em hiểu ý của anh." Nhắm mắt lại, Văn Văn không có cách nào bỏ đi tôn nghiêm mà tiếp tục đi dây dưa nữa.

Không cho anh có cơ hội tổn thương tới mình nữa, Văn Văn đã nắm viên thuốc, dùng nước ấm đưa vào trong miệng mình.

"Anh có thể yên tâm, em sẽ không mang thai con của anh, càng sẽ không dùng cái này để uy hiếp anh kết hôn em." Gương mặt Văn Văn chết lặng.

Anh luôn luôn phòng tránh ** triệt để như vậy, không phải là sợ cái này sao?

Giây phút nuốt viên thuốc xuống, Văn Văn không khóc nổi, một chút hi vọng trong lòng, cũng hoàn toàn chết rồi.

Q.3 - Chương 14

Ngày 30, sinh nhật Văn Văn.

Giang Diệc Hân vừa rời giường, chuyện đầu tiên chính là gõ cửa phòng của cô.

"Văn Văn, mở cửa!" Sau ngày hôm đó, bọn họ lại khôi phục trạng thái trước đó, lúc từ khách sạn về nhà đến bây giờ, Văn Văn vẫn vui ở trong phòng viết văn, một bước cũng không bước ra ngoài.

Anh muốn mở miệng giải thích với cô, nhưng mà lại không biết nên nói từ đâu. Trước mắt anh không thể có đứa bé, cũng không muốn có đứa bé, đây đúng là sự thật.

Bên trong yên tĩnh.

Nhưng mà anh không ngừng cố gắng gõ cửa, một dạng nếu cô mà không mở cửa, anh sẽ gõ không ngừng.

Bởi vì hôm nay không phải là một ngày bình thường.

Rất cuộc khi anh gõ có chừng khoảng mười phút, cửa phòng mới chậm chạp mở ra.

"Có chuyện gì sao?" Văn Văn núp ở phía sau cửa bình tĩnh hỏi.

"Nha đầu, sinh nhật vui vẻ!" Anh mặt dày bước vào phòng cô, xoa xoa tóc cô, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Rõ ràng hai người đã thân mật như thế, tại sao lại trở nên lạnh nhạt như vậy? Là bởi vì viên thuốc kia? Anh có một loại cảm giác vô lực.

Đối với cô, anh thật sự càng ngày càng không biết nên làm sao thế nào.

Là do quan niệm khác nhau sao? Anh là người Thượng Hải, cảm thấy tất cả đều có thể từ từ rồi sẽ đến, nói yêu một hai năm, cả thể xác và tinh thần đều thành thực, sau đó đi vào thời đại hôn nhân, anh hi vọng trước làm một gia đình DINK* mấy năm, hưởng thụ thể giới hai người một chút sau đó mới nghĩ đến chuyện có em bé. Nhưng mà anh cũng biết, người thành phố Ôn không phải như vậy, hôm nay chọn được đối tượng, tháng sau có thể sẽ đính hôn, trên yến tiệc kết hôn nâng cao bụng bự chỗ nào cũng có, không coi là hổ thẹn, ngược lại còn lấy làm kiêu ngạo. Hôn nữa, vợ chồng mới cưới nếu như căn bản không có vấn đề**, vậy thì phải cố gắng nhiều hơn, tranh thủ sang năm liền ôm một đứa con nít trắng mập hưởng thụ hạnh phúc gia đình.

*Dual Income, No Kids: Cặp vợ chồng không muốn có con cái.

Anh cảm thấy "Nhanh chóng" như vậy, thật sự đáng sợ.

Nhưng Văn Văn cũng là người thành phố Ôn, tự nhiên sẽ có quan niệm khác anh.

Cho nên, anh nên làm như thế nào mới không sai đây? Huống chi bởi vì chuyện tin tức kia, gần đây tinh thần anh vẫn có chút không tập trung.

"Cám ơn." Văn Văn đối với anh lộ ra nụ cười lễ phép.

Rất cuộc năm nay cũng là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật cô, anh thở phào nhẹ nhõm, "Anh có quà sinh nhật cho em!"

Nói xong dường như chỉ sợ cô lại lập tức khóa chặt cửa phòng, anh dùng tốc độ nhanh nhất xông về trong phòng.

Nghe bốn chữ quà sinh nhật này, bàn tay Văn Văn cầm nắm cửa hơi căng thẳng, tim nín chặt.

Anh thật sự muốn đưa cho cô chiếc nhẫn kia? Không cần, cô không cần chiếc nhẫn đó! Chiếc nhẫn không có cam kết, cầm trong lòng bàn tay, trong lòng chỉ thấy nặng nề hơn!

Văn Văn trong lòng đang nghĩ nên nói từ chối thế nào.

Nhưng mà khi anh trở lại, thứ cầm ở trong tay lại là một túi hồ sơ màu vàng.

"Văn Văn, thật ra thì, em ít nhiều gì cũng nên biết một chút bối cảnh nhà anh..." Anh ôn hòa cười nói, "Cái này đưa cho em, của anh chính là của em, của em chính là của anh, không cần có gánh nặng."

Văn Văn nghi ngờ nhận lấy, bên trong dường như là một xấp tài liệu thật dày, Văn Văn rút tài liệu ra tập trung xem

Chỉ liếc mắt một cái, Văn Văn liền ngây người, cô vội vàng tỉ mỉ tra xét tài liệu.

Là xưởng in ấn của nhà cô lúc đó bị bác cả thu mua... Hiện tại quyền sở hữu, quyền kinh doanh, toàn bộ đều là tên của cô... Cô đã từng đã nói với anh, tiếc nuối lớn nhất của mình và mẹ là không giữ được xưởng in ấn ba để lại..

Cô không ngờ, anh sẽ nhớ ở trong lòng.

Văn Văn khiếp sợ dùng ánh mắt phức tạp ngược mắt nhìn anh.

"Quà sinh nhật của em, anh không muốn đưa cho em trang sức hoặc là đồng hồ đeo tay hoa lệ, Văn Văn, anh muốn đưa cho em một tâm nguyện." Đây cũng là nguyên nhân anh nhất định phải có cái xưởng in ấn kia.

"Văn Văn, từ nhỏ em lớn lên ở Thượng Hải, sau khi qua đời cha mẹ mới về đến thành phố Ôn, em suốt ngày ở nhà, là bởi vì em sợ tiếp nhận sự vật mới, thật ra thì, em không có cái thói quen đơn độc này! Nhưng mà ở thành phố Ôn có thân thích có quan hệ tương đối mật thiết với em, em muốn ở lại nơi có người thân, như vậy em mới có thể không cảm thấy cô đơn." Cha mẹ anh cũng đều đã mất, tự nhiên có thể cảm nhận được.

"Văn Văn, trở về Thượng Hải đi, nơi đó mới là nơi em quen thuộc nhất, hoàn thành tâm nguyện của mẹ em, kinh doanh xưởng in ấn thật tốt." Anh trầm tư, nhỏ giọng nói.

Ánh lệ tràn ra hốc mắt Văn Văn, ngưng tụ thành giọt nước rơi thẳng xuống dưới.

Anh dùng thân mật, muốn dung nhập vào cuộc sống của cô, nếu không sẽ không chú ý đến những chuyện này.

Tại sao, anh luôn làm cô khóc?

"Văn Văn, có phải em đã từng nghĩ tới, muốn kinh doanh xưởng in ấn hay không?" Anh hỏi cô.

Văn Văn nói không ra lời, chỉ là ngay lập tức rơi nước mắt.

Muốn, sao lại không muốn? Tiếc nuối trước khi lâm trung của mẹ, ánh mắt khó chịu, vẫn ở trong đầu của cô. Đúng, là cô không có năng lực! Nhưng mà bác cả lấy lý do cô là phận con gái không hiểu kinh doanh, đem xưởng in ấn của bọn họ xem như sản nghiệp của nhà họ Hạ mà thu hồi lại, cô cũng phản kháng, cũng chán ghét, mặc dù vậy căn bản không có hiệu quả.

Những thứ này, cô chưa bao giờ nói, nhưng mà anh lại có thể hiểu.

Lòng của Văn Văn, một hồi nhéo đau, anh vốn là như vậy, rõ ràng không yêu cô, tại sao lại đối xử tốt với cô như vậy?

"Em về Thượng Hải rồi, vậy anh thì làm sao?" Văn Văn cúi đầu, hỏi khẽ.

Cô đang chờ anh nói lời chia tay, cô sẽ không miễn cưỡng anh nữa, cô sẽ thả tự do cho anh.

Nhưng mà.

"Em phải trở về Thượng Hải, đương nhiên anh cũng đi Thượng Hải rồi! Văn Văn, anh sẽ dùng tất cả năng lực của mình trợ giúp em, khiến xưởng in ấn dần dần khôi phục." Anh dịu dàng cười một tiếng.

Đây chính là quà tặng anh đưa cho cô.

Quà tặng này quá quý trọng, Văn Văn không thể nhận, nhưng mà lại không thể không nhận.

Văn Văn sứt sứt, lấy dũng khí, hạ một quyết định đau lòng, "Tiệc sinh nhật, anh còn có quà tặng nào khác đưa cho em không?"

Có lẽ, đến lúc bọn họ phải nghiêm túc nói chuyện rồi.

Lời của cô..., lại làm cho anh ngẩn ra, một lát sau, anh cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Văn Văn, em muốn cái gì?" Anh đều có thể mua cho cô, chỉ là... Trước mắt, anh chỉ chuẩn bị một món quà này thôi..

"Anh không có thứ gì khác đưa cho em sao?" Văn Văn còn ngoài ý muốn hơn cả anh.

"Trước mắt không có." Anh nhắm mắt lắc đầu.

Văn Văn kinh ngạc.

...

Sau khi Giang Diệc Hân đi làm, Văn Văn mở vali ra, bên trong rõ ràng trống không, làm Văn Văn sửng sốt.

Rõ ràng nơi này có một chiếc nhẫn mà.

Tại sao, anh lại nói là không có quà tặng nào khác?

Cả buổi sáng, cái gì cô cũng không viết được.

"Văn Văn, bốn giờ chiều hôm nay tại khách sạn Shangri-La Đại có buổi họp báo, cậu có biết không?" Lương Vũ gọi điện thoại cho cô.

"Biết." Cô gật đầu.

"Sau khi bọn họ tổ chức họp báo xong, sẽ có tiệc rượu chiêu đãi." Lương Vũ đơn giản gọn gàng nói cho cô biết.

"À." Văn Văn bình thản đáp một tiếng.

"Hôm nay là sinh nhật cậu, bất kể anh ta đối với người phụ nữ kia là thật lòng hay không, bây giờ cậu vẫn là bạn gái anh ta, cậu bảo anh ta đừng tham gia tiệc rượu, bắt anh ta phải về ăn tối với cậu, một bước cũng không thể cho, tuyệt đối không thể để cho anh ta có cơ hội phát triển gian tình với người phụ nữ kia!" Lương Vũ so với cô còn kích động hơn.

Văn Văn trầm mặc một trận.

"Cậu vẫn còn ở nghe sao?" Không thấy trả lời, Lương Vũ hỏi.

"Anh ấy nói, tiệc sinh nhật mình... Vừa lúc cũng ở Shangri-La, bảo mình đến đó trước sáu rưỡi..." Văn Văn gian nan nói.

Mặc dù nghe như rất không có thành ý, nhưng mà anh nói, buổi họp báo trùng ngày với sinh nhật cô cũng không phải anh cố ý gây nên, vì muốn cho cô một tiệc sinh nhật lãng mạn, anh đã sớm chọn địa điểm, hao phí sức tâm. Anh nói Văn Văn, viết văn có lẽ rất quan trọng đối với em, nhưng mà anh cũng quan trọng mà, cho nên không được thất hẹn? Đừng làm cho anh thất vọng được không? !

"Lương Vũ, cậu có muốn đi cùng mình hay không?" Văn Văn mở miệng yêu cầu.

...

Ba giờ rưỡi Văn Văn đã đến khách sạn Shangri-La.

Bởi vì, cô đến tìm người.

"Nói đi, tại sao muốn gặp tôi?" Phó Vịnh Bội lộ ra mỉm cười xinh đẹp, "Thật xin lỗi, hôm nay tôi thật cực kỳ bận rộn, tôi là người cộng sự tốt nhất của Diệc Hân, anh ấy rất cần tôi, hôm nay không thể tách rời tôi được!"

Văn Văn không bị cô làm tức giận, cô chỉ cúi đầu, từ trong túi lấy ra một hộp trang sức.

Nhìn cái hộp nhỏ tinh xảo đó, nụ cười của Phó Vịnh Bội cứng cứng một chút, "Không phải hôm nay cô định nói cho tôi biết, Diệc Hân cầu hôn cô chứ?"

Văn Văn không nói, tất cả chưa xốt, chỉ lặng lẽ chôn ở trong lòng.

Cô chỉ muốn biết một chân tướng.

"Sợ chưa? Tôi nói rồi tình cảm của bọn họ rất tốt, cái người hồ ly tinh này đừng nghĩ tới việc chen vào!" Lương Vũ mặc dù thích bắt nạt Văn Văn, nhưng mà, thật ra thì cô cũng không ghét Văn Văn, nếu không, cũng sẽ không thuê chung lâu như vậy, hơn nữa, Lương Vũ mới vừa thất tình hận không thể đập nát tất cả tiểu tam khắp thiên hạ tham gia phá hỏng tình tình của người khác!

Văn Văn không nói một lời, đem hộp trang sức để mở trước mặt Phó Vịnh Bội mở ra.

Thấy rõ chiếc nhẫn kia, Phó Vịnh Bội cười phá lên.

"Trời ạ, anh ấy cầm cái này cầu hôn với cô? Căn bản là không thể!" Phó Vịnh Bội giống như nghe được chuyện cười lớn.

Văn Văn nhìn cô.

Phó Vịnh Bội rất dứt khoát, rất rộng rãi từ bên trong hộp trang sức gỡ chiếc nhẫn ra, rất dứt khoát luột đeo vào ngón tay vô danh thon gầy của mình, ở trước mặt Văn Văn khoe khoang, "Hơn một năm trước, ở một nhà hàng rất lãng mạn, anh ấy chính là cầm chiếc nhẫn này cầu hôn với tôi!"

Rầm.

Tim của Văn Văn nổ tung.

Cô rất cuộc biết, tại sao chiếc nhẫn này không vừa với cô.

Chiếc nhẫn này, chính là miêu tả tình yêu anh với Phó Vịnh Bội, chính là miêu tả, cam kết của anh đối với Phó Vịnh Bội.

Hoàn mỹ vậy, đâm thẳng vào trong mắt của Văn Văn, trong lòng của cô.

"Cái người phụ nữ này đừng có mà nói bậy!" Lương Vũ thấy tình huống không đúng, vội vàng vỗ bàn nói.

"Có phải nói bậy hay không, cô có thể tự mình đi hỏi anh ấy." Phó Vịnh Bội rất tự tin đem chiếc nhẫn để vào hộp trang sức lần nữa, đẩy về trước mặt Văn Văn, đối với Văn Văn nói lời châm chọc, "Chẳng qua tôi đoán cô không dám hỏi, cô ngay từ đầu đã không đi chất vấn, không phải cho là bảo vệ anh ấy, so với chân tướng còn quan trọng hơn sao?"

Bây giờ cả người Văn Văn cứng ngắc, không nhúc nhích, nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi ra khỏi hốc mắt, hình ảnh anh cầu hôn với Phó Vịnh Bội, giống một bộ phim, đau đớn chiếu trong đầu cô.

"Đúng rồi, tôi còn không hỏi cô, anh có từng cầu hôn với cô chứ? Tôi nghĩ, chắc chắn sẽ không!"

"Cái rắm, anh ta khẳng định đã cầu qua! Hôm nay là sinh nhật Văn Văn, khẳng định anh ta cũng sẽ đưa nhẫn!" Lương Vũ vội muốn chết, thua người chứ không thua trận!

Nhưng mà, Văn Văn lại che miệng, không có tiền đồ vội vàng đứng dậy.

"Văn Văn! Đừng khổ sở, ra lệnh anh ta lập tức mua nhẫn cầu hôn cậu, xem người phụ nữ này còn cười được không!" Ra đến cửa, Lương Vũ kéo lấy tay của cô.

"Cầu hôn? ..." Văn Văn giống như nghe thấy chuyện thật đáng cười, khom người, dùng sức cười to, cười chảy cả nước mắt, "Không, anh ấy sẽ không cầu hôn với mình, anh ấy nói không có loại ** này..."

Bộ dáng tan vỡ của cô, Lương Vũ bị sợ đến buống lỏng cô ra.

"Mình sai rồi, rõ ràng là tự một mình mình đơn phương, vẫn còn không chịu tỉnh lại... Vì cái gì mà mình vẫn cứ ngu ngốc sống ở trong mộng, một giấc một rất ngu rất ngu rất ngu... Tại sao..."

Chuyện kết hôn này, thật ra thì rất cần một chút **...

Đây là anh đã nói.

Cô rất cuộc nhìn thấu trái tim của anh, thì ra là, anh cũng không phải chưa từng có **.

Trong cuộc tình này người sai không phải là anh, mà là cô! Vẫn không đúng, chỉ là cô mà thôi, là Văn Văn cô không đúng!

Lúc tỉnh mộng.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 15

Trước buổi họp báo, Hứa Ngạn Sâm hỏi Giang Diệc Hân, "Tối nay, cậu nói với công chúng, sẽ cho một số người một kích trí mạng, có thể sẽ mang đến cho cuộc sống của cậu một chút khôn nhiều cùng nguy hiểm, cậu suy nghĩ kỹ chưa?"

Giang Diệc Hân gật đầu, "Hứa lão đại, yên tâm, em không phải là người làm việc bỏ dờ nửa chừng."

Hứa Ngạn Sâm hài lòng cùng thưởng thức gật đầu, đưa mắt nhìn Giang Diệc Hân đi ra hội trường.

Buổi họp báo, gần phóng viên tới, Giang Diệc Hân biểu đạt rõ ràng, ý chí cứng rắn, biểu hiện xuất sắc, dẫn tới sự đồng cảm của tất cả mọi người, tổ chuyên viên điều tra tai nạn tỏ rõ, về sự cố cầu Đại Kiều chính phủ tương đối coi trọng, văn bản báo cáo đã viết xong, ngày mai gửi lên chờ thẩm phê.

Đồng thời, chuyên viên điều tra trong buổi họp báo càng cho thấy, nếu như có người cố ý giấu giếm chân tướng sự thật, sẽ tiếp nhận kỷ luật của đảng cùng xử phạt hành chính nghiêm khắc.

Sáu giờ, họp báo kết thúc, đón tiếp tổ điều tra đặc biệt vì sự cố cầu Đại Kiều lần này mà khổ cực bốn ba, cử hành chiêu đãi tiệc.

Nhưng mà.

"Thật xin lỗi, tôi có chút chuyện, xin phép đi trước." Giang Diệc Hân từ trong ba tầng máy ảnh, trong ba tầng vòng vây chen ra, từ chối nhiệt tình của mọi người.

Anh ra khỏi phòng hội nghị, không đi tiệc rượu, ngược lại chạy thẳng tới nhà ăn buffet ở lầu một.

Đến phòng ăn, anh đang đã sớm đặt chỗ xong, kiên nhẫn chờ Văn Văn.

Chỉ là, đợi một lúc lâu, vẫn không thấy bóng dáng của cô, Giang Diệc Hân lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho cô.

Nhưng mà, lại là trạng thái tắt máy.

"Ài, không phải bảo cô ấy để lúc sáu giờ rưỡi sao?" Thờ dài, anh chấp nhận gọi vào số điện thoại nhà.

Chỉ là, rất kỳ quái, trong nhà không có ai nghe điện thoại.

Là đang trên đường tới đây, gặp tắc đường? Anh tiếp tục chờ người, tiếp tục gọi vào điện thoại của cô.

Một lần đợi, cũng là gần ba giờ.

Anh giống một đứa ngốc, sợ cô đến mà không thấy anh, không dám rời đi, cho đến khi đồng hồ chỉ gần chín giờ.

Nhân viên phục vụ chỉ có thể đẩy bánh sinh nhật, rượu đỏ cùng với hoa hồng ra ngoài, "Thưa ngài, đã chín giờ, người đánh đàn dương cầm nhà hàng buffet chúng tôi... Còn có Violin, cũng chuẩn bị tan sở..."

Tối nay, anh bao cả cái phòng ăn này, cũng chuẩn bị sau khi cô tới, phòng ăn tạm thời tắt đèn một phút, ở âm nhạc Violin lãng mạn, tất cả nhân viên phục vụ sẽ cùng hát khúc ca sinh nhật chậm rãi đi về phía bọn họ, ở bên trong tiếng hát cùng chúc phúc, anh sẽ giao hoa hồng giao trên tay cho cô, sau đó để cô cắt bánh ngọt.

Anh thậm chí sắp xếp cả nhiếp ảnh gia, phụ trách ghi lại tất cả mọi việc, sau đó sẽ đem ảnh có ý nghĩa kỷ niệm tối nay rửa ra, đóng thành một quyển photo album tinh xảo, làm kỷ niệm sinh nhật năm đầu tiên yêu nhau.

Anh tự nhận là đã sắp xếp vô cùng tốt, thậm chí đem một vài tình huống ngoài ý muốn cũng tính toán hết, phương pháp giải quyết tạm thời, anh đều nghĩ xong, ví dụ như, cô có thể sẽ dính lên bánh ngọt hoặc là uống nhiều mấy chén mà không thoải mái, ngay cả phòng nghỉ anh cũng chuẩn bị đằng hoàng rồi.

Anh đặt căn phòng Giang Cảnh xa hoa, hai người có thể vào thời khắc mười hai giờ, cùng nhau ngắm nhìn sông Trường Giang.

Anh thậm chí, ở bên kia sông Trường Giang, chuẩn bị pháo hoa.

Vì tiệc sinh nhật của cô, anh chuẩn bị rất nhiều công đoạn, nhưng mà, ngàn tính vạn tính, lại không có ngờ tới cô không xuất hiện.

"Làm phiền cô, mở rượu đỏ ra giúp tôi, tự tôi ở chỗ này ngồi một lúc nữa." Anh yên lặng nói.

Nghe vậy, nhân viên phục vụ làm theo.

Đèn lớn trong phòng ăn, cũng tắt hết, chỉ còn dư lại chút ánh đèn hành lang, tương đối vắng lặng.

Anh từ từ uống một hớp rượu đỏ, một lần cuối cùng, gọi vào số di động của cô.

Vẫn tắt máy.

Mà điện thoại trong nhà, tất nhiên cũng là không người nào nghe.

Bây giờ cô đang ở trong nhà viết văn, vừa trầm ngâm ở trong thế giới chữ viết của mình, lại quên mất sự hiện hữu của anh?!

"Lương Vũ, có thể giúp một chuyện, giúp tôi đi một chuyến đến nhà, bảo Văn Văn đến chỗ hẹn? !" Anh gọi cho bạn của cô.

Lương Vũ giống như đang ở phòng karaoke, có vẻ vô cùng âm ỉ.

"Cô ấy sẽ không tới! Cô ấy ở bên cạnh tôi, một đám bạn bè chúng tôi ở thay cô ấy tổ chức sinh nhật." Nhưng mà, giọng nói Lương Vũ tương đối không tốt cho anh một đáp án rất giật mình.

Một đám bạn bè tổ chức sinh nhật cho cô?

"Cô bảo Văn Văn nghe điện thoại!" Anh hình dung không ra được tâm tình của mình, dù sao, cực kỳ khó chịu.

Cô vì ở bên bạn bè mà lỡ hẹn, tại sao không gọi cho anh một cú điện thoại?

"Này." Một lúc lâu, Văn Văn mới nhận điện thoại.

Âm thanh của cô trầm thấp khàn khàn, thật giống như dùng tiếng nói quá độ.

Giang Diệc Hân đợi một đêm, rất muốn mắng chửi người, hít vào một hơi thật sâu, anh mới cố đề xuống không vui, dùng giọng ôn hòa trước sau như một nói: "Văn Văn, anh ở phòng ăn chờ em, tại sao em không tới?"

"..." Văn Văn không trả lời, cũng không cười.

Trong điện thoại, anh chỉ chờ được sự trầm mặc của cô, anh cho là, cô đang chột dạ.

Hít sâu một lần nữa, anh cố gắng cười cười nói, "Được rồi, hôm nay là sinh nhật của em, anh tha thứ cho em thất hẹn! Bây giờ em nói cho anh biết, em và bạn bè ăn mừng ở chỗ nào? Anh cũng đến diện khùng cùng mấy người!"

"Anh đừng ... Lương Vũ thay tôi tổ chức sinh nhật là đủ rồi, tôi... Không muốn đón sinh nhật cùng với anh..." Văn Văn rút cuộc mở miệng, khàn khàn trả lời.

Anh kinh ngạc.

Anh không ngờ, cái anh đợi được là loại đáp án này.

Một tia tức giận cộng thêm chút cảm giác vô lực xông lên trong đầu của anh, "Văn Văn, rốt cuộc gần đây em bị làm sao? Em đối với anh có cái gì bất mãn, em nói đi! Tại sao muốn đem quan hệ của chúng ta trở nên không vui như vậy?!"

Nghe được anh vô lực chất vấn lại khổ não, một cảm giác đau đớn ùn ùn kéo đến, níu chặt trái tim Văn Văn.

"Tôi... Đối với anh không có gì bất mãn, cũng không phải là cố ý đem quan hệ của chúng ta làm tệ đi..." Văn Văn không tiếng động rơi lệ nói: "Nhưng mà, Diệc Hân, chúng ta thật sự thích hợp sao?"

Ngực Giang Diệc Hân một hồi co rút.

Đây chính là nguyên nhân gần đây cô không hay cười cùng việc tối nay không đến?

"Văn Văn, em đang ở đâu? Anh đi tìm em!" Giọng nói anh duy trì nhu hòa.

"Tôi muốn ở với bạn... Thật sự không muốn đón sinh nhật với anh!" Hôm nay là sinh nhật của cô, ít nhất, cùng anh nói hai chữ kia, không phải hôm nay.

Nói xong, Văn Văn liền cúp điện thoại.

Giang Diệc Hân nắm chặt điện thoại trong tay, một cổ khí lạnh, từ đáy lòng anh dâng lên.

Anh cầm chai rượu đỏ trên bàn lên, chính mình ực mạnh một miệng to.

Cô như vậy tính là gì? Anh cũng có tính khí!

Bọn họ từ trước đến nay không gây gổ, anh cưng chiều Văn Văn, mà Văn Văn đối với anh cũng giống vậy, nhưng mà, gần đây dường như loại trạng thái này bắt đầu dần mất ổn định.

Anh đứng dậy, đi ra khỏi nhà hàng, muốn đi tìm cô.

Nhưng mà, thành phố Ôn có bao nhiêu KTV? Trong KTV lại có bao nhiêu căn phòng được bao? Mấy ngàn gian phòng, chẳng lẽ anh đi tìm từng gian một, xông vào từng gian từng gian?

Anh tức giận gọi cho điện thoại Lương Vũ, đối phương vừa mới nhận điện thoại, anh liền quát khế, "Cô bảo Văn Văn nói rõ với tôi, tại sao nói tôi thật sự không thích hợp với cô ấy? Cô ấy rút cuộc có ý gì?!"

Chẳng lẽ, là muốn chia tay sao? Rút cuộc anh đã làm sai điều gì? Trái tim một hồi quặn đau.

"Cô nói cho cô ấy biết, tôi cảm thấy được..."

"Anh thật phiền!"

Anh giận dữ ngắt trời còn chưa nói xong, đầu kia điện thoại đã cắt đứt lời anh, truyền đến âm thanh quả quyết cắt đứt quan hệ.

Giang Diệc Hân giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Anh thật sự vô cùng không thích cô gái Lương Vũ này!

Giang Diệc Hân lại gọi lại, điện thoại của Lương Vũ cũng đã tắt máy.

Tại sao, rõ ràng tiệc sinh nhật hẳn rất tốt đẹp, rất lãng mạn, cuối cùng thành như vậy? Các loại cảm xúc của Giang Diệc Hân đều trào dâng trong lòng.

"Phóng viên Giang, chúng tôi cuối cùng tìm được anh rồi, tất cả mọi người muốn kính sinh nhật một ly !" Các phóng viên đang ở bữa tiệc trên lầu hai lại xuống tìm anh, rồi rít ủa lên .

"Phóng viên Giang, nê mặt đi!" Mọi người kéo anh đi.

Lần này, anh không có cự tuyệt, anh cười cười, "Được, mọi người không say không về!"

Anh tính là gì, ở trong mắt Văn Văn, anh chính là tên hề!

...

Không khí bữa tiệc rất sôi động.

Phó Vịnh Bội hí hóp mắt quan sát, anh rót cuộc uống bao nhiêu? Dường như bị cái gì kích thích, dường như ai đến cũng không cự tuyệt, mới hơn hai giờ mà thôi, anh cũng uống sắp gục.

Cơ hội của cô đến rồi!

"Phóng viên Giang, chúng ta lại Uống...uồ...ng!"

"Tốt!" Anh cười sảng lãng, hầu như không cần người khác khuyên, giống như cho hả giận, anh cầm chai rượu lên, liền ngửa đầu "Ọc ọc ọc" dội thẳng.

"Phóng viên Giang, chúng ta thật hợp!" Những người đồng nghiệp uống đến vô cùng vui vẻ.

"Hợp, tôi cũng cảm thấy chúng ta rất hợp..." ** , Anh không hợp với ai được chứ? Tại sao bạn gái của anh lại chất vấn cùng anh không hợp? Anh thật sự là...

Trái tim rất khó chịu!

Khi anh lại lấy thêm một chai rượu, Phó Vịnh Bội cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, ưu nhã tiến lên, lấy đi chai rượu của anh, "Đừng uống nữa, uống nhiều hại người!"

Mà câu trả lời của anh, là trực tiếp ngã quy ở trên bàn.

...

Bên trong phòng Giang Cảnh xa hoa.

Anh ngهنh ngang nằm ở trên giường, say đến lời nói không có mạch lạc lắm lắm, "Văn Văn, không, không cho chia tay... Anh không chia tay... Hợp, chúng ta rất hợp..."

Phó Vịnh Bội đứng ở đầu giường, thật sâu ngưng mắt nhìn Giang Diệc Hân say rượu đã lâm vào mê sảng.

Cô lấy ra điện thoại di động của mình, gửi một cái tin nhắn:

"Diệc Hân say đến lợi hại, ở 1803 phòng, nhanh tới." Gửi xong, cô bỏ điện thoại di động qua một bên.

Điện thoại trên mặt thảm, người nhận là Hạ Vị Văn.

Cô tiến lên, động thủ, cời từng cái nút áo của anh ra, lộ ra lồng ngực mê người của anh, tiếp đó, cô tháo dây lưng anh ra vứt hết trên đất.

Tiếp theo, là quần lót của anh.

"Văn Văn, rốt cuộc anh đã làm sai điều gì? ... Anh muốn cùng đón sinh nhật với em..."

Nghe được lời nói mơ hồ không rõ lúc say của anh, ngừng mấy giây, Phó Vịnh Bội dứt khoát kéo khóa kéo chiếc váy màu đen trễ ngực bó sát của mình xuống, đường cong mỹ lệ của phái nữ được phác họa không sót chút nào.

Phó Vịnh Bội chui vào chăn, đôi chân trần xinh đẹp quần lấy hông của anh, dán lên môi của anh, hôn lên ** anh...

...

Rạng sáng 12 giờ, ngoài cửa sổ, pháo hoa.

...

Rạng sáng 12 giờ, trong phòng KTV.

Không có bánh sinh nhật, hai người phụ nữ cùng tắt điện thoại, hơn chục chai bia đều rỗng không.

Lương Vũ say đến bò lên trên ghế sa lon ngủ.

Mà hai gò má đã hồng Vân Vân, rõ ràng cũng cảm thấy say, nhưng đầu vẫn vô cùng tỉnh táo.

Em biết rõ như vậy không tốt

Cũng biết tình yêu của anh chỉ có thể ít như vậy

Em chỉ không thể ngừng đòi hỏi, đành phải trốn khỏi anh

Lệ ướt gối đầu phoi khô là tốt rồi

Nước mắt trong lòng của anh chỉ là cố tình gây sự

Cho là ở sau lưng anh, là em cả đời kiêu ngạo

Thì ra là anh cái gì cũng không muốn

Em không cần sự che chở của anh, hoa hồng của anh

Chỉ cần anh yêu em một lần

Coi như hư vinh cũng được lòng tham cũng được

Phụ nữ nào đối với tình yêu mà không ích kỷ không hy vọng xa vời

Em không muốn hứa hẹn vĩnh viễn của anh

Chỉ cần anh thực sự yêu em một lần

Coi như hư vinh cũng được lòng tham cũng được

Sợ nhất anh lấy im lặng, làm câu trả lời với em

...

Âm lượng Vân Vân không cao, mềm mại lại nhu thuận, thật ra thì cũng không thích hợp hát bài hát của Trương Huệ Muội, nhưng mà, cô lại cầm micro, chảy nước mắt lặp lại hát bài hát này không biết bao nhiêu lần.

Mỗi một ca từ, đều làm chua xót đầy tới ranh giới tận cùng, nghẹn ngào ở linh hồn yếu ớt của cô, cũng đã bị vỡ ra từng mảnh.

Em không cần che chở của anh, hoa hồng của anh, chỉ cần anh yêu em một lần...

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16

Sáu giờ sáng, tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào từ khe hở, Vân Vân say đến mức nằm sấp trên ghế sa lon tự nhiên tỉnh lại.

Nhưng mà, tâm tình của cô vẫn như cũ không tốt lên nổi.

Sinh nhật của cô đã qua, không còn có lý do trốn tránh nữa rồi.

Trong thân thể của cô giống như có hai linh hồn, một người tên là không buông, một người tên là vứt bỏ, hai linh hồn đồng thời hung ác dằn lòng của cô, một cái thì muốn tiếp tục ngốc... Một linh hồn khác, lại vung lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào trái tim cô, để cho cô nhanh chóng tỉnh lại.

Lương Vũ cũng tỉnh, hai người đều có chút nhếch nhác, đánh răng qua quýt, cầm khăn mặt nhỏ lau mặt, lúc bước ra gần như đã không còn ai ở trong trung tâm giải trí.

Lúc ở cửa ra vào đứng chờ xe, cô mở điện thoại di động ra.

Nghe Lương Vũ nói, dường như tối ngày hôm qua anh vô cùng tức giận.

"Diệc Hân say quá, ở phòng 1803, nhanh tới." Vừa mở điện thoại di động ra, cô đã nhìn thấy cái tin nhắn khẩn này.

Người gửi tin, lại là Phó Vịnh Bội.

Tim Văn Văn thoáng chốc se lại, Lương Vũ vừa lúc bắt được một chiếc taxi, "Lương Vũ, taxi để mình lên trước, mình có việc gấp!" Cô vội vàng lên xe.

"Này, sáng sớm, chỗ này rất khó bắt xe! Tiền xe cậu trả, mình đi với cậu!" Lương Vũ không chịu lên xe theo.

...

Hơn sáu giờ một chút, Giang Diệc Hân đỡ trán như muốn nứt ra, cũng tỉnh lại.

Chỉ là, vừa tỉnh lại, anh liền phát hiện sức lực không đúng, trên ngực của anh, một dáng người nóng bỏng đang dán vào.

Anh ngồi dậy, mỹ nhân đè trên lồng ngực anh cũng lặng lẽ tỉnh lại, Phó Vịnh Bội cố ý nửa chống người lên, bộ ngực khêu gợi làm cho người ta hiệu quả cao ngất.

Anh lạnh mắt nhìn.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?"

"Anh say, em lại tìm thấy thẻ phòng trong túi áo anh." Phó Vịnh Bội cười nói.

Cô không hề đề cập tới, hôm qua sau khi Văn Văn đi, từng cử động của anh, cô đều thời khắc giám thị, tùy thời xuống tay.

"Tôi đang hỏi cô, tại sao ở trên giường tôi?" Giọng nói của anh càng ngày càng lạnh.

"Hân, ngày hôm qua anh uống say, rất nhiệt tình đó!" Phó Vịnh Bội không bị đông lạnh, ngược lại cười cười vươn cánh tay trần trụi ra ôm lấy anh.

Dưới chân, anh với cô không một mảnh vải che thân.

"Có muốn một lần nữa hay không?" Trong tay Phó Vịnh Bội nhiều hơn một hộp hình vuông, giơ lên trước mặt anh, quấy rối nói.

Đó là bao...

"Phó Vịnh Bội, cô nên tìm bác sĩ kiểm tra đầu óc một chút!" Anh không bị quấy rối, không chút cử động, lạnh lùng đẩy cô ra, bước xuống giường, bắt đầu tìm quần áo của mình.

Chân của anh vừa mới đặt xuống đất, liền dẫm lên một vật thể sền sệt.

Đó là một bao... đã dùng qua.

"Hân, thật sự không muốn nhào tới nữa à?" Lời của anh không làm Phó Vịnh Bội cảm thấy khó chịu, cô thậm chí thoải mái vén chăn lên, bày ra thân thể trần trụi xinh đẹp của mình, cô cười thần bí, "Tôi hôm qua, anh đã vô cùng mãnh liệt đấy..."

"Phó Vịnh Bội, mọi người hảo tự hảo tán, đừng tự rước lấy nhục đem một tia tình cảm cuối cùng của tôi với cô diệt sạch!" Anh xoay người, hằm hằm giận giữ cắt đứt lời cô.

Tâm tình của anh vô cùng không tốt, đừng làm phiền anh!

Phó Vịnh Bội cứng ngắc, đột nhiên phải chịu tính khí nóng nảy của anh, cả người tê dại, cô nhắm mắt, "Hân, anh yêu em mà..." Vốn là, cô cảm thấy mình rất hiểu anh, nhưng mà hiện tại phát hiện mình càng ngày càng không hiểu người đàn ông trước mắt này.

Anh mặc kệ cô, tiếp tục quay lưng lại, mặc quần lót vào, sau đó là áo sơ mi.

"Phó Vịnh Bội, công việc kết thúc, cô lập tức trở về Thượng Hải đi! Cô đã động đến ranh giới cuối cùng của tôi, đừng ép tôi đối phó với cô!" Anh vừa cài nút áo, vừa mặt không chút thay đổi nói, "Tôi đã có bạn gái, nếu như cô vẫn cứ tiếp tục quấy rối, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!" Chuyện tối ngày hôm qua, anh hi vọng cô thông minh một chút, ngoan ngoãn cầm miệng, đừng kéo dài vở kịch nháo này nữa!

Thật ra thì, tính tình của anh thật sự không tốt như vậy, ôn hòa sáng sủa chỉ là vẻ ngoài của anh.

"Rõ ràng anh vẫn còn giữ chiếc nhẫn kim cương năm đó anh cầu hôn với em, như vậy còn nói dối không còn tình cảm với em?" Phó Vịnh Bội mềm giọng nói, cố ý coi thường giận giữ của anh.

Giang Diệc Hân ngạc nhiên.

Nhẫn kim cương? Nhẫn kim cương gì? Một lúc lâu, anh mới nhớ tới, năm ngoái anh từng mua một chiếc nhẫn kim cương, nhưng mà sau khi bị tổn thương tình cảm, anh căn bản không nhớ mình vất chiếc nhẫn kim cương ở chỗ nào rồi.

Cũng có khả năng, anh đúng là phiền lòng đến nỗi mà "Giấu" quá tốt...

"Đợi chút, làm sao cô biết tôi 'giấu' chiếc nhẫn kim cương?" Nút áo cũng chỉ cài được một nửa, anh thông minh đã phát hiện có cái gì không đúng.

"Là bạn gái nhỏ của anh, ngày hôm qua cầm chiếc nhẫn tới hỏi em, kết quả nhận rõ thực tế, khóc lóc đi về!" Khóe môi Phó Vịnh Bội giương lên nụ cười hài lòng.

Sống lưng anh lạnh run.

Không cần hỏi, anh đã rõ Phó Vịnh Bội nói gì với Văn Văn, không trách được, tối hôm qua Văn Văn không đến chỗ hẹn! Sự việc từ đầu đến cuối đều là hiểu lầm, anh có ý nghĩ muốn bóp chết Phó Vịnh Bội

"Leng keng." Chuông cửa phòng kêu lên.

Phó Vịnh Bội nở một nụ cười cổ quái, đáng tiếc, Giang Diệc Hân một cái liếc mắt cũng không thèm cho cô, tự nhiên không hề phát hiện.

"Là em gọi phục vụ đưa bữa sáng lên, hiện tại em có chút không tiện, anh mở cửa dùm em." Phó Vịnh Bội rút cuộc cảm thấy đắp lên thân thể mình, chỉ lộ ra vai trần.

Không suy nghĩ gì nhiều, Giang Diệc Hân chân dài một bước, mở cửa.

Chỉ là, cửa vừa mới mở, anh lập tức cứng ngắc.

"Nghe nói anh uống say, em tới đón anh về nhà." Văn Văn hít một hơi, mỉm cười trả lời.

Cô nghĩ thông suốt, cho dù không làm người yêu được, cô cũng muốn làm bạn bè của anh.

"Em đi ra ngoài trước!" Sắc mặt Giang Diệc Hân đã có biến hóa, anh lập tức đẩy Văn Văn ra ngoài.

Phản ứng quá mức của anh, khiến Văn Văn sợ run, ý thức được cổ quái.

Nhưng, tất cả đều đã quá muộn.

"Diệc Hân, có phải phục vụ đưa bữa sáng cho chúng ta hay không? Trước đừng cho cậu ta đi vào, để em mặc quần áo đã!" Bên trong, Phó Vịnh Bội mềm mại nói.

Giọng nói này quen tai như thế, nội dung càng làm cho cả người Văn Văn rét run.

Khi anh muốn đóng cửa phòng trước, Văn Văn đã dùng sức đẩy cửa.

Văn Văn hiện tại mới chú ý tới, anh lúc này căn bản là quần áo không chỉnh tề, áo sơ mi chỉ cài được một nửa, ... chỉ có một cái quần lót bốn góc, đáng vẻ rất giống sau khi cô nhân chuồng cửa mới vội vàng tùy tiện mặc vào.

Tình huống như thế, cô làm sao có thể tỉnh táo?!

Văn Văn trước nay chưa từng có sức lực lớn như vậy, đẩy anh ra, xông vào phòng, Lương Vũ đứng ở cửa, cũng đã nghe thấy có cái gì không đúng, vội vàng đi vào phòng theo.

Sắc mặt của Giang Diệc Hân, một hồi tái nhợt, lần nữa cảm thấy đầu đau muốn nứt.

"Văn Văn, nghe anh giải thích!" Anh xoay người, lập tức đuổi theo vào phòng.

Văn Văn đang không nhúc nhích Phó Vịnh Bội không một mảnh vải che thân đang nửa nằm trên giường.

Khuôn mặt Văn Văn lúc này trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, đôi môi của cô càng giống như bầu trời mùa thu xáo xạc, một mảnh bụi cát.

"Tại sao là cô?" Phó Vịnh Bội nhíu mày, "A, đúng rồi, tối ngày hôm qua Diệc Hân uống rượu say, tôi tốt bụng tin nhắn cho cô, bảo cô đến đón anh ấy, nhưng mà cô lại không đến!"

Cô nhìn thấy cũng không phải ảo giác, bởi vì trên đất còn ném hai bao... đã dùng qua.

"Cho nên, tôi không thể làm gì khác hơn là đưa anh ấy về phòng..." Phó Vịnh Bội ý vị sâu xa, lại rất xin lỗi nhìn cô một cái, "Ai, chúng tôi đều uống chút rượu, cho nên rất..."

Văn Văn cảm giác tim mình lúc này, dường như đều bị màn sương đen dày đặc bao phủ, ngã vào vực sâu không đáy.

"Cô cảm miệng!"

"Cầu nam nữ!"

Đồng thời gợn dử ra tiếng là Giang Diệc Hân cùng Lương Vũ.

Văn Văn chỉ cảm thấy bản thủ.

Bản thủ đến mức sắc mặt của cô tái nhợt, đôi tay kim lòng không được run rẩy, đầu óc càng trở nên trống rỗng.

"Tại sao? Chúng ta còn chưa chia tay! Anh đã vội vàng như vậy sao?" Toàn thân Văn Văn đều đang run rẩy, trong nháy mắt cảm xúc liền tan vỡ, cô nhìn đau không được khóc thành tiếng, chất vấn anh.

"Em nghe anh giải thích, bắt kể ánh mắt em thấy cái gì, nhưng mà không có, căn bản không có!" Giang Diệc Hân cảm bả vai của cô, muốn cho cô tỉnh táo lại.

Vừa rồi rõ ràng anh chỉ thấy được một bao... đã dùng qua, hiện tại thế nào thành hai?! Anh thật là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

Lúc này Văn Văn càng thêm lâm vào trong cảm xúc đau lòng thâm thiết, căn bản không cách nào tự kiềm chế, bất kỳ lời nói nào của anh đều không nghe vào được.

"Chúng ta chia tay đi, tôi thành toàn các người, tôi thành toàn các người!" Văn Văn vừa khóc vừa cười, đau lòng đến muốn chết đi.

"Lời của anh nói với em, em đã nghe thấy chưa? Đúng là anh uống say, nhưng mà chưa làm qua chuyện phản bội em, không có, không có!" Anh hô to.

Tình tiết xung đột cầu huyết như vậy, làm sao anh lại xui xẻo để gặp phải? Đáng chết nhất là, trên đất tại sao có thể có bao... ? !

Đầu Văn Văn tê dại, mắt như muốn mù, tai như mất đi thính giác, một câu cô cũng không nghe lọt, chỉ là mắt hờn không ngừng làm bầm dập lại, "Tôi sẽ không tha thứ cho anh... Chúng ta chia tay, tôi muốn chia tay với anh..."

Nghe được cô nói hai chữ "Chia tay", Giang Diệc Hân lần đầu tiên cảm nhận được sợ hãi là gì, e ngại giống như lần đầu tiên chích ma túy, nín lấy cổ của anh, để cho anh căn bản không cách nào hô hấp.

"Không cần phải nói gì với đôi cầu nam nữ này, chia tay! Để cho hai người bọn họ... phong lưu khoái hoạt đi!" Lương Vũ bắt được tay Văn Văn, kéo cô ra ngoài, "Văn Văn, đừng vì loại đàn ông thối nát này mà rơi một giọt nước mắt!"

Văn Văn chân nhũn ra giống một con búp bê, mặc cho Lương Vũ dắt đi.

"Văn Văn, anh không đáng để tin tưởng như vậy sao?!" Anh cũng hoảng hốt kéo cô lại.

Anh sợ, anh thật sự sợ, loại sợ hãi này, giống như ngày tận thế, khó có thể hình dung.

Một đoàn trong hỗn loạn, anh loáng thoáng cảm thấy được, một loại tình cảm, đã sớm ở lúc không nhận thức được mà thay đổi.

Thì ra là, anh đã sớm bắt tri bất giác thích..., trái tim đã từ từ bị cô chiếm cứ.

Nếu không, lúc này anh chỉ cần dùng lý trí giải quyết, mà sẽ không hoảng hốt đến luống cuống như vậy.

"Chúng ta chia tay thôi." Trái tim cháy đến dập nát, cháy đến tuyệt vọng, Văn Văn hất tay anh ra, xoay người vọt ra khỏi phòng.

Không người nào có thể cản cô, cũng không có ai có thể gọi cô lại.

Lương Vũ vội vàng đuổi theo, Giang Diệc Hân đuổi theo mấy bước, phát hiện mình như bây giờ chạy ra, chỉ biết sẽ trở thành Sắc Ma, anh chỉ có thể vội vã trở về bắt đầu mặc quần.

"Như vậy cũng tốt, cô ấy cũng sẽ không đơn phương nữa, vẫn hy vọng với một hạnh phúc không tồn tại." Phó Vịnh Bội ngồi ở trên giường lạnh lạnh nói.

"Phó Vịnh Bội, tôi sẽ khiến cho cô chết cực kỳ thâm!" Ánh mắt Giang Diệc Hân lạnh lùng cuối cùng lườm cô một cái.

Phó Vịnh Bội không khỏi run lên một cái.

Giang Diệc Hân không có thời gian dừng lại, lung tung đi giày xong, nhếch nhác đến ngay cả dây giày cũng không kịp buộc, anh lại lần nữa vọt ra khỏi phòng.

Bốn phía, nào còn bóng dáng của Văn Văn!

Không kịp chờ thang máy, anh vội vã chạy xuống cầu thang an toàn, anh sợ đến tình thần muốn vỡ ra, chỉ muốn nhanh lên một chút đuổi theo...

Văn Văn, Văn Văn, tỉnh táo lại, nghe anh giải thích, nghe anh giải thích!

Chạm mặt một người đàn ông mang mũ lưỡi trai, cũng bước nhanh xuống cầu thang, lúc gần lướt qua anh...

Đột nhiên, anh bụng một hồi đau đớn, sau khi lưỡi dao sắc bén sáng choang vô tình rút ra, máu đỏ tươi chảy ra ào ào.

"Phóng viên Giang, đã sớm cảnh cáo cậu, xen vào việc của người khác sẽ không có kết quả tốt!" Giọng nói lạnh lẽo âm u vang lên bên tai anh, khóe miệng tên đàn ông mang mũ lưỡi trai như như tê liệt cười lạnh.

...

Không có bước chân của anh đuổi theo, cửa vừa lúc có xe taxi, Văn Văn ngồi lên xe, lần nữa đau đớn khóc thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 17

Lúc Hứa Ngạn Sâm chạy tới bệnh viện, toàn thân Giang Diệc Hân đều là máu, bụng bị đâm một dao, vết thương rất sâu, tình huống rất nguy hiểm.

Một dao kia, là từ giữa xương sườn đâm vào trong cơ thể, đâm rách dạ dày, thậm chí thiếu chút nữa liên đâm bể tim, chảy rất nhiều máu.

Đèn phòng giải phẫu cuối cùng cũng tắt, bác sĩ từ trong phòng giải phẫu ra ngoài.

"Chúng tôi đã khẩn cấp làm giải phẫu vá dạ dày cho bệnh nhân, giải phẫu coi như thành công, nhưng mà bệnh nhân mất quá nhiều máu, hiện tại chỉ có thể hi vọng anh ấy có thể thuận lợi vượt qua giai đoạn nguy hiểm!"

Sau khi tiêm thuốc mê, anh bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, vẫn lầm bầm tên của một người:

"Văn Văn, Văn Văn... Nghe anh giải thích..."

Phó Vịnh Bội đứng ở một bên, đáy mắt có ẩn chứa nước mắt, cùng với ánh mắt ghen tỵ khó có thể che giấu, lo lắng cho vết thương của anh, đồng thời, ngọn lửa ghen ghét lại lửa cháy lan ra đồng cỏ làm cho cô gần như muốn cắn gậy hàm răng.

Từ lúc được đưa vào bệnh viện đến bây giờ, anh vẫn kêu tên Văn Văn, thậm chí sau khi bị đâm, anh cũng một đường che vết thương, từ từ đi xuống cầu thang, cuối cùng té xỉu ở đường lớn.

"Điện thoại di động của cậu ấy đâu? Hoặc là có ai có số điện thoại của bạn gái cậu ấy? Thông báo cho cô ấy tới!" Hứa Ngạn Sâm trầm giọng hỏi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Các đồng nghiệp trong tòa soạn nhận được tin tức chạy đến, hỏi nhau số điện thoại của Văn Văn, nhưng mà bắt đầu dĩ, mọi người đều lắc đầu.

Bình thường, Giang Diệc Hân giấu Văn Văn quá tốt.

Mà Phó Vịnh Bội một bên, lặng lẽ đem điện thoại Giang Diệc Hân, giấu ở trong túi của mình.

Cho dù anh thật sự chết, cô cũng sẽ tuyệt đối không để cho hai người bọn họ gặp mặt nhau cuối!

"Tôi biết địa chỉ nhà bọn họ, để tôi đi thông báo cho bạn gái Giang Hân!" Có vị đồng nghiệp đi đến nhà bọn họ chủ động mở miệng.

Đang lúc đồng nghiệp chuẩn bị đứng dậy, Phó Vịnh Bội vội vàng kéo đối phương:

"Bộ thông tin vì ảnh hưởng xã hội, không phải là không để cho chúng ta đem chuyện này tuyên bố ra ngoài sao? Cho nên, sao anh có thể thông báo bạn

gái của anh ấy? Cô ấy tới trừ nóng lòng cùng khóc thút thít, có thể làm cái gì?! Vạn nhất đem chuyện nháo lớn, hậu quả này, anh có thể gánh nổi nổi sao?"

Chuyện này...

Đồng nghiệp do dự.

Ánh mắt Hứa Ngan Sâm thâm trầm cúi nhìn Giang Diệc Hân bị thương, "Giang Hân, lần này cậu gặp nạn, tổ điều tra rất coi trọng, cảnh sát đã âm thầm tham gia điều tra, bên kia đồng ý với chúng ta nhất định sẽ bắt được hung thủ! Nhưng mà, không thể đánh rần động cỏ! Văn bản báo cáo vụ tai nạn cầu Đại Kiều vẫn còn đang thẩm hạch, nếu như tuyên bố với bên ngoài hiện tại hình tượng không khác anh hùng trong lòng dân chúng bị người khác đâm bị thương, hướng phát triển của xã hội khẳng định không khỏe mạnh, cho nên tổ điều tra hy vọng có thể trước khi giải quyết xong vụ án sự cố cầu Đại Kiều, phong tỏa tin tức cậu bị thương." Hứa Ngan Sâm trầm giọng hỏi thăm, "Ý kiến của cậu thế nào?"

Anh vẫn đang trong trạng thái nửa hôn mê, kiên cường chống đỡ ý chí.

Tại Hứa Ngan Sâm ghé vào môi anh, nghe anh dùng giọng nói yếu đuối nói ra quyết định, "Lão đại, nghe lời anh..." Anh nghe ý kiến từ đoàn đội, mà như vậy cũng được...

Anh tiếp tục gian nan giao phó: "Đừng, đừng, nói, nói cho, Văn Văn... Cô ấy, lá gan, nhỏ..."

Anh sợ cô khóc, rất sợ.

...

Văn Văn cảm thấy mình thật thất bại, thất bại đến suy sụp.

Cô không muốn kích động như thế, nhưng mà, ở trong phòng khách sạn nhìn thấy một màn kia, cô quả thật tan nát đến luống cuống.

Hạnh phúc khi yêu luôn giống nhau, nhưng mà khổ sở lại muôn hình muôn vẻ, ai cũng không thay thế được người nào, trước đây chưa từng một lần trải qua chuyện như vậy, cô cũng không ngờ, mình sẽ là một người phụ nữ căn bản không thèm nghe giải thích.

Hiện tại đầu cô một mảnh hỗn loạn.

"Thật quá đáng, không phải nói muốn giải thích? Bây giờ ngay cả một bóng người cũng không có, anh ta khẳng định nghĩ nếu bắt cả hai tay cũng bị cậu phát hiện, vậy thì dứt khoát chia tay! Dù sao đàn ông đều có tính tình như vậy!" Lương Vũ tức giận nói.

"Lương Vũ, cậu để mình yên tĩnh một chút, được không?" Văn Văn đã khóc đến giọng nói đều có chút khàn khàn, kéo chăn lên cao, vùi mình vào trong chăn, yên lặng rơi nước mắt.

Anh tại sao lại không đuổi theo?

Vừa khóc, trái tim cô khi thì trấn tĩnh khi thì mê muội.

Anh nói mình chưa từng làm, nhưng mà, trên đất rõ ràng có bao... đã qua sử dụng...

Có lẽ, cô trước nên nghe anh giải thích thế nào một chút, rồi quyết định có nên tin hay không?

"Văn Văn, điện thoại của chị họ cậu, có muốn nhận hay không?" Lương Vũ nhận điện thoại di động của cô.

Văn Văn lắc đầu một cái, cô bây giờ, suy nghĩ hỗn loạn, ngay cả nói chuyện cũng không ổn định, "Chút nữa mình sẽ gọi lại cho chị ấy..." Vừa nói, trên gương mặt đều là nước mắt.

Lương Vũ truyền đạt lại nguyên lời, chỉ là hỏi thêm chị Dư Vấn mấy câu, Lương Vũ liền bắt đầu ở đó mắng Giang Diệc Hân không phải là người, miệng rộng đem đầu đuôi gốc ngọn chuyện tình sáng sớm hôm nay nói cho chị họ.

Văn Văn không kịp ngăn lại, tim thót lại, coi như anh thật sự đã làm chuyện có lỗi với cô, Văn Văn cũng không muốn nghe Lương Vũ mắng anh.

"Văn Văn, chị họ cậu bảo cậu nghe điện thoại..." Lương Vũ cầm điện thoại

Văn Văn lau nước mắt mặt, khịt khịt cái mũi, giọng mũi rất nặng bất máy, "Chị họ..." chuyện gì?

"Văn Văn, em đừng khóc, em nghe lời của chị, bây giờ đứng dậy về khách sạn!"

Gần đây vay vốn ngân hàng rất khó khăn, công ty mới cần rất nhiều tiền bạc, Dư Vấn không muốn tìm Triệu Sĩ Thành giúp một tay, cho nên muốn tìm Văn Văn mượn chút vốn quay vòng, nào biết lại nghe được loại chuyện không vui này.

Chị họ bảo cho cô về khách sạn?

"Lúc ấy em có thấy bao... trên mặt đất có chứa tinh dịch không?" Dư Vấn trực tiếp hỏi.

Cái vấn đề này, chị cũng đã hỏi Lương Vũ, đối phương nói không rõ ràng.

Văn Văn ngẩn người, "Em...Em không chú ý..." Lúc ấy tâm tình của cô trực tiếp liền tan vỡ, nào sẽ nghĩ tới đi xem xét cẩn thận những thứ đồ này.

"Em đến đó lần nữa xem bao... còn ở đó hay không, bên trong nếu như có tinh dịch, em cầm về, lúc cần thiết đi hóa nghiệm, xem có phải của Giang Diệc Hân hay không!" Mọi việc đều cần có chứng cứ, nếu đúng thì là anh vô lại, nếu như không phải là anh, vậy chính là có người cố ý tự biên tự diễn!

"Đàn ông say rượu có hai loại tình huống, nếu như chỉ là say bình thường, rượu còn là thuốc trợ tình, sẽ làm anh..., làm việc không để ý hậu quả, nhưng mà, nếu như là rất say, chị có thể khẳng định nói cho em biết, anh ta tuyệt đối ngay cả năng lực... cũng không có, chỉ biết ngáy to mà ngủ!" Dư Vấn tương đối tinh táo phân tích.

"Bất kể là loại say nào, đàn ông nếu như nói cho em biết, anh say đến ngay cả mình làm cái gì cũng không biết, lời như thế tuyệt đối là dùng để lừa mấy cô nữ sinh nhỏ! Say rượu ba phần tỉnh, có làm hay không, trong lòng anh ta là rõ ràng nhất!" Cho nên, biểu hiện của Giang Diệc Hân không phải chột dạ, mà là kêu oan, nếu như không phải là bản chất quá vô sỉ, chính là thật sự có điểm nghi ngờ!

"Văn Văn, đừng để bị mất lừa!" Dư Vấn nói ra lời như vậy.

Văn Văn dần dần tỉnh táo lại.

"Chị họ, em biết rồi." Văn Văn gạt đầu.

Cúp điện thoại, Văn Văn miễn cưỡng tỉnh táo lại, đứng dậy rửa mặt, cô một lần nữa trở lại khách sạn.

Chỉ là.

"Thật xin lỗi, khách đã trả phòng." Nhân viên tiếp tân nở một nụ cười không tự nhiên trả lời cô.

Văn Văn ngẩn ngơ, quả thật, bây giờ đã là hơn 11 giờ trưa.

Văn Văn lấy điện thoại di động ra, bắt đầu ấn số của anh.

Bởi vì, cô tỉnh táo lại, nguyện ý nghe giải thích của anh.

Điện thoại di động không biết vang bao nhiêu lần, rốt cuộc, thật lâu sau đó, có người nhận.

"Em..." Giương giương môi, Văn Văn lại không biết lời đạo đầu phải nói gì với anh.

"Chùng nào thì anh về nhà? Em muốn nói chuyện với anh một chút..." Hít một hơi, lúc này, cô nhẫn nhịn không cho nước mắt chảy xuống.

"Sự kiện Đại Kiều đã tạm thời chấm dứt, chúng tôi xin nghỉ phép đi ăn mừng một phen, về phần lúc nào thì về nhà, thật vẫn không biết." Lại là giọng nói có chút quen tai kia.

Tay của cô, phát run.

Tại sao lại là Phó Vịnh Bội? Tại sao lại là cô ta? !

"Để cho anh ấy nghe điện thoại." Văn Văn gắng gượng chống đỡ, đưa ra yêu cầu.

"Sao cô còn không hiểu? Điện thoại di động của anh ấy tại sao ở trong tay tôi, cũng là bởi vì anh ấy không biết nên làm sao nói với cô hai chữ chia tay, mới để cho tôi tiếp điện thoại của anh!" Phó Vịnh Bội không khách khí nói.

"Anh ấy không đành lòng tổn thương cô, anh ấy cảm thấy cô vô tội, nhìn đáng về đau lòng của cô, anh ấy không biết nên làm sao! Nhưng mà, Hạ Vị Văn, cảm ấy náy của anh ấy như lưỡi dao sắc bén, cố ý không thành toàn, không cho chúng tôi hạnh phúc, sao cô lại hèn hạ như vậy?!" (Không còn gì để nói với bà này luôn)

Văn Văn cứng đờ nghe cô ta lên án.

"Để cho anh ấy nghe điện thoại..." Cô chỉ duy nhất nhắc lại những lời này.

"Cô vẫn chưa rõ sao? Anh ấy không yêu cô, không biết nên nói hai chữ chia tay với cô kiểu gì!" Giọng nói của Phó Vịnh Bội vô cùng dữ tợn gầm nhẹ.

"Cô nói cho anh ấy biết, tôi sẽ lại gọi tới..." Văn Văn cúp điện thoại.

Người của cô phát run, tay càng thêm run rẩy.

Cô tự nói với mình, đừng tin người phụ nữ kia!

Đợi thêm nửa giờ, cô sẽ tiếp tục gọi cho anh!

Văn Văn nắm chặt điện thoại di động, thắt lưng đứng thẳng, đang muốn chuẩn bị rời đi, mắt tình, vừa đứng nhìn thấy đồng nghiệp Nhân Kính Nam của anh đang cùng quản lý khách sạn nghiêm túc rỉ tai bí mật bàn bạc cái gì.

Văn Văn vội vàng chạy qua.

"Xin chào, xin hỏi, anh có biết Giang Hân ở đâu không?"

Nghe được cái tên này, Nhân Kính Nam cùng quản lý cũng cứng lại.

"Anh ấy đang ở tòa soạn sao?" Không thấy trả lời, Văn Văn tiếp tục hỏi.

Nếu như anh ấy đang ở tòa soạn, bây giờ cô đi tìm anh.

"Cậu ấy... Xin nghỉ... Không có ở tòa soạn..." Ánh mắt Nhân Kính Nam dao động không chừng trả lời.

Tay Văn Văn, lại bắt đầu run rẩy.

Anh thật sự xin nghỉ?

"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ gọi điện lại cho anh ấy." Cố gắng chống đỡ nụ cười, Văn Văn lễ phép rời đi.

"Văn Văn!" Nhân Kính Nam lại đuổi theo...

Văn Văn dừng bước chân, nhìn Nhân Kính Nam.

Nhân Kính Nam suy tính thật lâu, cuối cùng vẫn khuyên nhủ, "Văn Văn, tôi thấy cô trước tiên chính là nên chia tay với Giang Hân đi! Cậu ấy và Phó Vịnh Bội..." Trước khi báo cáo ra lò, đoán chừng cả hai người đều không an toàn, tránh một chút mới là vương đạo!

Phía trên đã mời người bảo vệ Phó Vịnh Bội, nhưng mà Văn Văn thì sao? Thật ra thì Văn Văn bị lơ là, mới là đối tượng có thể sẽ làm mục tiêu trả thù kế tiếp!

Bộ dáng đối phương muốn nói lại thôi, khiến Văn Văn cứng đờ, điện thoại di động rơi xuống đất, phát ra tiếng vang.

...

Giang Diệc Hân bắt đầu phát sốt, cả người mơ mơ màng màng.

"Vết thương bị nhiễm trùng, bệnh nhân vô cùng nguy hiểm!"

Bác sĩ khẩn cấp ra ra vào vào, các đồng nghiệp lưu lại, cũng một hồi căng thẳng.

"Văn Văn, anh thích em..." Mà anh vẫn bệnh đến mê sảng.

Anh chỉ sợ, không còn cơ hội nói cho cô những lời này nữa.

...

Văn Văn một lần lại một lần gọi số điện thoại của anh, vừa mới bắt đầu, đều là Phó Vịnh Bội nhận, cũng không nhận điều nhục mạ.

Mà Văn Văn vẫn chỉ lặp lại câu nói: "Bảo anh ấy về nhà, tôi muốn nói chuyện với anh ấy!"

Đến cuối cùng, Phó Vịnh Bội dứt khoát tắt máy, điện thoại di động của anh, cô cũng không gọi được nữa.

Văn Văn ôm đầu gối, ngồi ở trên giường, hướng về phía cửa sổ ngẩn người đến trời sáng.

Một ngày lại một ngày, mỗi ngày mặt trời mọc lại lần, anh từ đầu đến cuối không hề xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 18

Bảy ngày sau.

Khi anh hoàn toàn mất đi liên lạc, không có một chút xú tin tức, Giang Diệc Hân lại xuất hiện.

Sắc mặt của anh có chút tái nhợt.

Anh không mang chìa khóa, trực tiếp ấn chuông cửa, sau khi Văn Văn mở cửa gặp được anh, ngoài ý muốn ngẩn ra.

"Về nhà?" Nụ cười của Văn Văn hơi cương cứng.

"Ừ." Anh vào nhà, cởi giày, đưa lưng về phía cô, không để cho cô phát hiện, động tác cúi xuống cởi giày, làm anh đau đến đỏ mồm hơi lạnh.

Văn Văn đứng ở sau lưng anh, anh xoay người, mở miệng câu đầu tiên chính là...

"Anh đã nói với anh trai anh, anh ấy sẽ chăm sóc em, tạm thời trợ giúp em quản lý xưởng in ấn! Anh giúp em mua xong vé máy bay rồi, bây giờ em lập tức lên đường đi Thượng Hải đi!" Giọng chân thật đáng tin.

Văn Văn sửng sốt ba phút.

Anh đuổi cô đi? Mặc dù, nơi này là phòng của cô.

Ba phút sau, Văn Văn cố gắng nặn ra nụ cười, "Được, tôi đi Thượng Hải."

Anh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

"Đội thêm mấy ngày, em muốn ở lại Thượng Hải hay là trở về thành phố Ôn, anh đều sẽ tôn trọng ý kiến của em." Giọng điệu của anh nhu hòa hơn rất nhiều.

"Được, về sau tự tôi sẽ suy nghĩ rõ ràng, ở lại Thượng Hải hay là trở về thành phố Ôn." Văn Văn không có bất kỳ ý kiến gì, cô vào phòng, sắp xếp lại hành lý.

Cô thuận theo, cô không hỏi, làm cho anh có chút lo lắng.

Từ từ chuyển bước, anh dựa vào cửa phòng cô.

Văn Văn kéo va li ra, sắp xếp quần áo, chỉ là, sắp xếp được một nửa, cô lại không tiếng động rơi lệ.

Mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ vô cùng rõ ràng, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, sau khi anh trở về, cô sẽ không dây dưa anh.

Nhưng mà, lời nói anh hi vọng cô rời, làm cho cô cảm thấy rất khó chịu.

"Chuyện ngày đó là hiểu lầm, anh không hề lên giường với Phó Vịnh Bội, mặc dù uống nhiều quá, nhưng có làm hay không, anh không đến nỗi hồ đồ như thế!" Tâm tình của cô xem ra rõ ràng đã tỉnh táo rất nhiều, nhưng mà trước khi cô đi Thượng Hải, anh vẫn phải giải thích rõ.

Văn Văn trầm mặc một lúc, "Chuyện ngày đó, nếu như là hiểu lầm, như vậy mấy ngày nay, anh đã đi đâu?"

Câu trả lời của anh, chỉ là một hồi tĩnh lặng.

"Hai người thật sự nghi phép? Đi tìm cảm giác tình yêu?" Văn Văn dùng lời nói của Phó Vịnh Bội mà hỏi ngược lại anh.

Anh ngạc nhiên.

Đầu dưa của cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Anh cảm thấy một hồi vô lực.

"Cô ấy chỉ là chị dâu của anh..." Hiện tại ngay cả chị dâu cũng không phải rồi!

"Hai người đã từng yêu nhau." Văn Văn đánh gãy lời của anh.

Ngoài ý muốn, thật bất ngờ! Anh xanh cả mặt, rốt cuộc cô nghe ai nói?

"Anh là người đầu tiên tôi thích, cũng là người duy nhất." Văn Văn bình tĩnh nói lên tiếng lòng, "Tôi thật sự vô cùng thích anh."

Đã đến lúc nên nói cho anh biết tất cả.

"Ừ." Cho nên, đã từng có mấy ngày, anh cảm thấy vô cùng áp lực, cũng chính là như thế, anh từng không thấy rõ trái tim của mình.

Nhưng mà, đầu tiên, duy nhất? Không phải cô nói sai rồi chứ?

"Có thể anh không biết, lúc tôi thích anh, không phải là sau khi anh vào ở cùng, mà là rất lâu rất lâu trước đó."

Anh hơi ngoài ý muốn.

"Tôi đã từng rất hèn mọn, đơn phương thích anh, cho dù tôi chỉ là một người lúc học đại học anh không nhớ nổi hình dáng. Tôi đã từng nói với anh, tôi đã từng thích một người con trai, liên tiếp ba năm, nguyện vọng sinh nhật mỗi năm của tôi đều là hy vọng vào ngày sinh nhật của anh, có thể được chia một miếng bánh ngọt..." Đáy mắt Văn Văn đều là nước mắt, "Người mà tôi nói, chính là anh! Cho nên, cảm ơn anh năm nay đã hoàn thành ước nguyện sinh nhật trước kia của tôi..." Cho dù rất đau, nhưng mà, vẫn từng hạnh phúc, cho nên, cô không hối hận.

Lời của cô..., làm cho anh một hồi sững sờ. Minh chính là người mà cô đã từng thầm mến? Khi đó cô ngu ngốc, còn từng gặp anh.

Thật ra thì, anh nhớ tới, khi đó đã nghĩ hai người không có nói yêu thương, cái loại nhẹ nhõm này, tâm tình vui vẻ.

Hiện tại, càng quan tâm, thì tâm tình sẽ càng chịu ảnh hưởng.

Ví dụ như, anh thỉnh thoảng nhớ tới cô đã từng có một đối tượng thầm mến như vậy, sẽ có một chút ghen tuông.

Cho nên, cô không nghe bất kỳ kẻ nào nói qua, cô căn bản vẫn biết anh và Phó Vịnh Bội từng trải qua một đoạn tình yêu cuồng nhiệt! Còn chưa tới kịp mừng rỡ, anh đã cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Tại sao em không nói sớm một chút?" Anh không tưởng tượng được, rốt cuộc cô cô đã chịu bao nhiêu đau khổ?

"Anh Giang đã giải trừ hôn ước với Phó Vịnh Bội, bây giờ tôi nói những thứ này, chắc không có ảnh hưởng đến quan hệ anh em của hai người." Văn Văn yên lặng nói ra nguyên nhân cô vẫn cố làm ra vẻ ngu ngốc.

Chị dâu và em chồng từng yêu nhau, chuyện như vậy nói ra, người biết đều sẽ cảm thấy rất lúng túng, bao gồm anh, anh Giang đại ca, còn có cô, cho nên, yên lặng mới là phương pháp tốt nhất.

Chỉ là, đã muốn làm ra vẻ không biết bọn họ, lại không ngờ Phó Vịnh Bội vô sỉ như vậy.

"Anh có thể không yêu tôi, nhưng mà, tôi không hy vọng anh chọn Phó Vịnh Bội, hôm nay cô ta có thể phản bội anh, ngày mai cũng có thể rời khỏi anh... Anh xứng đáng có được một người phụ nữ tốt hơn!" Hít một hơi, đem lời cô muốn nói nói hết ra.

Lần này, cô chịu đựng, không để nước mắt rơi xuống.

Bộ dạng muốn khóc lại liều mạng nhịn xuống của cô, làm cho anh nhìn thấy mà vô cùng đau lòng, "Trong đầu của em rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Anh và Phó Vịnh Bội đã là quá khứ!"

Cô lắc đầu, cô hiểu, cô không có góc như vậy.

"Mấy ngày nay, tôi nghĩ thật lâu, giữa chúng ta tại sao lại biến thành như vậy? Anh đột nhiên đón nhận tôi, để cho tôi giống như đang ở mộng cảnh vô cùng hạnh phúc, cho nên, cho dù buổi tối ôm lấy anh ngủ, tôi cũng luôn mang theo cảm giác không hề chân thật. Tôi muốn nghe anh nói yêu tôi, tôi muốn kết hôn với anh, tôi muốn sinh con cho anh, tất cả tất cả, đều là bởi vì sợ mất đi, đáy lòng tôi luôn không tự tin mà gọi ra."

"Đặc biệt, khi tôi nghe được lời nói của anh với Chúc Tâm, để cho tôi như từ Thiên đường rơi xuống địa ngục... Vô cùng đau khổ..." Anh không nói gì với cô, một lòng chặt chẽ canh phòng nghiêm ngặt, chỉ có đối với tri kỷ mới có thể thổ lộ tâm sự.

Anh lung lay.

Cô nghe được lời nói của anh với Chúc Tâm rồi hả? Trách không được, sau đó cô lại lạnh nhạt với anh như vậy.

Anh thờ dốt, bởi vì miệng vết thương lại bắt đầu nín chặt.

"Từ sau khi trở về từ Thượng Hải, tôi liền thường xuyên nghĩ, tình yêu của chúng ta, thật ra thì chỉ là một bắt đầu sai lầm, có lẽ chúng ta thích hợp làm bạn cùng phòng hơn!" Tính cách của bọn họ không giống nhau, có lẽ tiếp tục làm người yêu, để cho anh yêu..., thật sự quá gượng ép rồi.

Đây là kết luận sau khi nước mắt của cô đã chảy khô cạn đến mức không ép ra một chút xíu nước mắt cùng cảm xúc nào.

"Văn Văn, tình yêu có thể bồi đắp, đừng nghĩ nhiều như vậy, được không?" Tình yêu của anh đối với cô, cũng đã bắt đầu mở ra.

Anh biết Văn Văn luôn mang bộ dáng cười ngọt ngào, ấm áp cảm động, truyền tới đáy lòng của anh, chẳng biết bao lâu sau khi bắt đầu, cô trở nên lạnh cảm như vậy, có nhiều nước mắt cùng không vui như vậy?

"Thật sao? Vậy tại sao tôi lại cảm thấy, tuy chúng ta ôm nhau, nhưng mà, vô luận tôi cố gắng thế nào, lại vẫn không thể đi vào lòng của anh? Anh như vậy, vô vọng bồi đắp như vậy, làm cho tôi vô cùng khổ sở..."

Anh đừng sợ! Đó chỉ là trước kia, rõ ràng bây giờ cô đã đi vào trong trái tim của anh!

"Tôi muốn tìm một đường ra, không để cho mình nhạy cảm như vậy nữa, đau đến... như vậy, Giang Diệc Hân, chúng ta vẫn nên chia tay đi, trở về quan hệ đơn thuần như trước kia." Đoạn văn này, Văn Văn lý trí mà bình thản, thật ra thì cũng đã cảm thấy nội tâm đau đến không cách nào hô hấp.

Rõ ràng nói với mình, đây là lựa chọn tốt nhất, ai cũng không không làm khó ai, tại sao, vẫn đau như vậy?

Tình yêu, có thể tồn tại rất nhiều hiểu lầm.

Hiểu lầm chưa bao giờ đẹp đẽ, hiểu lầm cho tới bây giờ đều làm lòng người đau, cho nên, cô nguyện ý nghe anh giải thích, cởi ra những hiểu lầm kia.

Nhưng mà, sau khi cởi bỏ hiểu lầm thì sao? Thực tế vẫn là thực tế.

Anh cũng yêu cô, mới là hiểu lầm lớn nhất trong đoạn tình cảm này!

Cuối cùng trở thành, những hiểu lầm khác, cởi hay không cởi, thật ra thì cũng không cần thiết!

...

Cả người anh cứng ngắt.

Giương giương môi, muốn giải thích, muốn kiên định nói cho cô biết: Văn Văn, anh không muốn chia tay, anh thích em!

Nhưng mà, những lời này thế nào cũng nói không nói ra khỏi miệng được, anh có suy tính của anh, an toàn của cô so bất cứ chuyện gì đều quan trọng hơn.

Cô là một cô bé ngu ngốc, anh hiểu, nếu như anh nói hành tung mấy ngày nay của mình cho cô biết, cô căn bản sẽ không đi Thượng Hải, chỉ biết ngây ngốc ở lại thành phố Ôn cùng anh cùng chung hoạn nạn, trở thành mục tiêu cho những người khác.

"Chia tay, em sẽ không cảm thấy đau khổ sao?"

"Tôi có thể hỏi anh một vấn đề cuối cùng không?" Văn Văn vẫn không có đầu lại, rất nhẹ rất nhẹ nói.

Vấn đề này, cô trước hết hỏi anh.

"Em hỏi đi."

"Anh có từng yêu mến tôi chút nào không? Dù là chỉ là một chút xíu..." Chỉ cần có một chút như vậy, cô có thể có thêm sức mạnh để kiên trì.

Rõ ràng nản lòng thoái chí, rõ ràng đáp án đã vô cùng rõ ràng, tại sao vẫn còn do dự không cách nào dứt bỏ.

Nhưng mà, câu trả lời của anh, vẫn là trầm mặc.

Thật là khổ sở, thật là muốn khóc.

Quả nhiên, ba tháng yêu đương ngắn ngủi này, chỉ có một mình cô yêu mà thôi.

Văn Văn cười cười, không chờ đáp án của anh nữa, gạt đầu, "Đúng, tôi muốn chia tay, tách ra thì tôi có thể hô hấp."

"Vậy thì tốt, chúng ta tạm thời chia tay." Anh lên tiếng, gạt đầu đồng ý.

Tạm thời chia tay, là vì cho nhau không gian tĩnh táo, tạm thời chia tay, là vì để cho Phó Vĩnh Bội không làm rối nữa, tạm thời chia tay, là vì về sau gặp lại sẽ tốt hơn.

...

Anh buông tha nhẹ nhàng như vậy.

Quả nhiên, đây là kết quả anh muốn.

"Coi như chia tay, về sau, chúng ta vẫn là bạn cùng phòng tốt." Không có đau lòng, bọn họ nhất định có thể trở lại quan hệ như trước kia.

Ít nhất, sẽ không bởi vì cô không ngừng muốn, làm anh muốn trốn, làm anh lại không dám về nhà.

"Ừ, chúng ta sẽ là bạn tốt! Cho nên sau khi em đến Thượng Hải, anh sẽ nhờ anh hai tới chăm sóc em, bất kể là cuộc sống hay là công việc! Em cứ an tâm ở phòng của anh, chúng ta lấy mướn đôi mướn!" Anh nhanh chóng đáp.

Cô ở Thượng Hải, bình an đợi anh trở lại!

Năng lực thích ứng của anh thật tốt.

Giọng nói Văn Văn rí ra một tia khổ sở, "Được."

Điện thoại di động anh đi mượn vang lên, rõ ràng, là bệnh viện đang thúc giục anh trở về.

Vừa rồi là anh trốn xuất viện.

"Đề anh đưa em đến sân bay!" Không đề cho cô phát hiện, anh che vết thương, giọng điệu bình tĩnh.

"Được." Văn Văn gắng nở nụ cười.

Chia tay, là vì trả lại tự do không gian cho anh, chia tay, là bởi vì không muốn anh cam kết cùng vĩnh viễn nữa, chia tay, là bởi vì cô cái gì cũng không muốn...

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19

Hai tháng sau.

Trong phòng trống rỗng, phòng bếp cũng đã sớm phủ một lớp bụi mỏng, thế giới của anh, bởi vì không có cô mà hoang vu trống trải.

Thứ bảy, tám giờ sáng, anh cử động tứ chi tê cứng, ánh mắt dời về phía màn hình máy vi tính.

Rất tốt, tài khoản game của anh tăng thêm một cấp bậc.

Vừa mới bắt đầu, anh không biết chơi, chỉ có thể tốn tiền mời người dốt, bây giờ vất vả lắm mới có thể chơi một chút, cấp bậc cũng cao hơn cô rồi.

Ánh mắt của anh dời về phía tài khoản game của cô, cô vẫn không online.

Mà số QQ của cô, cũng có màu xám tro giống như vậy.

Bây giờ cô ở Thượng Hải thế nào?

Điện thoại di động ở trong tay, ngập ngừng một chút, anh ấn dây số điện thoại của cô ở Thượng Hải.

Anh nhớ cô, nhớ điện cuồng.

Tương tự thành hoạ.

"Chào anh." Giọng nói trong veo cất lên.

"Hạ tổng có ở đây không?" Hai chữ "Hạ tổng" không được tự nhiên, làm cho khóe môi anh giương nhẹ.

"Hạ tổng ra ngoài với Phó tổng Giang rồi." Thư ký nói cho anh biết.

Sớm như vậy đã ra ngoài với anh hai? Anh có chút kinh ngạc.

"Hạ tổng đi di động ở phòng làm việc, nếu như anh tìm cô ấy có việc gấp, có thể gọi vào số điện thoại di động của Phó tổng Giang!"

"Không có việc gì, tôi tìm cô ấy không có việc gì, mấy người làm việc đi!" Anh cúp điện thoại.

Cô dường như, có vẻ rất bận rộn.

Mỗi lần hỏi anh hai, tình huống bây giờ của cô như thế nào, anh hai luôn dùng mấy từ "Cực kì ngu dốt, rất khó mang theo!" để hình dung, mấy chữ mang theo, anh hỏi nhiều mấy câu, anh hai cũng không nhịn được dứt khoát hỏi ngược lại, hai người không phải đã chia tay rồi sao? Hỏi nhiều như vậy làm gì?!

Đúng vậy, chia tay, anh và cô tạm thời chia tay.

Sau khi cô đến Thượng Hải, có chủ động gọi tới, nói cho anh biết phương thức liên lạc mới của mình.

Điều này làm cho anh rõ ràng, sau khi cô chia tay, đối với anh không có một tia oán hận, để cho anh thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ở thành phố Ôn đường thương, cũng có thể an tâm rất nhiều.

Sau đó, anh thường thường gọi điện thoại cho cô.

Ba ngày hoặc là năm ngày, mỗi cuộc điện thoại, anh đều nhìn xuống nhớ nhưng vô hạn.

Vì vậy, anh biết một chút tình huống của cô, lúc cô vừa mới nhận lấy xưởng in ấn, nhân viên mới không phục cô, mà nhân viên kỳ cựu..

Rõ ràng là chủ quản hội nghị, lại luôn biến thành trường bối cùng bọn tiểu bối ở giữa hội đàm.

Xưởng in ấn có tư lịch nhân viên kỳ cựu cơ hồ đều là nhìn cô lớn lên, tự nhiên sẽ không coi cô như chuyện, hơn nữa, Văn Văn cũng không có loại kiên quyết này.

Anh cũng thay cô gấp ở trong lòng, vì vậy, anh gọi cuộc điện thoại về yến thiên hạ, hi vọng anh hai mỗi tuần có thể rút ra hai ba ngày đến xưởng in ấn tạm thời giữ chức phó tổng, trợ giúp Văn Văn thành lập uy tín, cùng với đưa xưởng in ấn đi vào quỹ củ.

Ngoài dự liệu, anh không cần bỏ môi lưỡi nhiều, anh hai chỉ là trầm ngâm mấy giây, trầm giọng đồng ý.

Văn Văn vô cùng kích động nói cho anh biết, Giang Thiệu Cảnh cực kỳ lợi hại, anh ấy vừa đến, công ty liền phong vân biến sắc, không chỉ có nội bộ công việc không khí khẩn trương đến căng cứng, ngay cả vấn đề khó khăn như vay vốn ngân hàng cũng được giải quyết.

Anh nói cho Văn Văn, "Thầy giáo dẫn vào cửa, tu hành dựa vào bản thân." Cho nên, cô phải cố gắng, cố gắng lên nha!

Mà câu trả lời của Văn Văn, là mạnh mẽ gật đầu.

Cô ở Thượng Hải, buông tình cảm xuống, trong bận rộn vui vẻ lên rất nhiều, anh rõ ràng có thể cảm thấy.

Aizzz, điều này làm cho anh vừa vui mừng lại vừa mất mát.

"Giang Hân, tối thứ Tư tuần sau có báo cáo, cục trưởng Trần XX cũng sắp xuống đài, nghe nói ông ta mua vé máy bay muốn bay đến nước Mỹ, bên tổ điều tra chúng tôi đã thu thập xong chứng cứ, chỉ cần bắt Trần cục trưởng lại, cậu liền an toàn!" Mấy ngày trước anh nhận được tin tức tốt.

Nghe nói, vị Trần cục trưởng bị hoài nghi này nhìn anh rất không vừa mắt, bỏ tiền muốn mạng của anh.

Vụ án anh bị đâm, cũng dần dần tra ra manh mối, chỉ chờ đối phương lên trốn, một khắc cuối cùng bắt người.

"Ừ!" Nghe được tin tức này, anh cũng rất bội phục.

Thứ Tư tuần sau, thật là một ngày tốt, không cần cầm sách mới xuất bản của cô sống qua ngày, đến thứ tư, anh sẽ được tự do!

Anh cuối cùng cũng có thể đi Thượng Hải, theo đuổi cô lần nữa!

Trên màn hình máy vi tính kêu bip bip hai tiếng, một bé gái bên phải góc màn hình lay động không ngừng.

Không cần nhìn, Giang Diệc Hân cũng biết là người nào.

"Hứa lão đại, chuyện gì?" Anh ở trên bàn phím gõ chữ.

Hộp thoại lộ ra người bên kia đang soạn tin, đợi trong chốc lát, một hàng chữ hiện ra, "Thành phố Ôn mấy ngày gần đây có nghe đến phong ba mượn tiền của người dân không?" Quả Quít Nhỏ đã được hơn trăm ngày, vô cùng đáng yêu, chỉ là để cho người đàn ông nghiêm khắc như Hứa lão đại lấy làm hình avatar QQ, cảm giác đặc biệt vận vẹo.

"Có nghe đến, rất nhiều ông chủ ôm tiền chạy trốn, mấy cụ già cũng thế, tuần hoàn ác tính, có không ít người nhảy lầu, chính phủ đã tham gia."

"Giang Diệc Hân, vụ án này giao cho cậu điều tra viết báo!"

Anh thận trọng suy tính, "Hứa lão đại, anh giao cho ‘mắt kính’ đi, bởi vì em chuẩn bị từ chức." Chuyện từ chức, anh từng đề cập tới, chỉ là, hình như Hứa lão đại cũng không đề ở trong lòng.

Hộp thoại một lúc lâu cũng không có động tĩnh, mấy phút sau, đơn giản hiện ra một chữ, "Sợ?" Nam tử hán đại trượng phu, can đảm đâu hết rồi?! Hứa Ngạn Sâm cảm thấy mình thật sự nhìn nhầm cậu ta rồi.

"Sợ, em rất sợ, bên cạnh có người phụ nữ cần phải bảo vệ, đàn ông không thể bị thương tổn!" Anh cười ha ha.

Anh quyết định về sau không động vào mấy công việc nguy hiểm như vậy nữa.

Tình yêu, làm cho anh trở nên yếu ớt rồi.

Bất kể như thế nào, thứ năm, anh nhất định phải trở về Thượng Hải!

Thận trọng đem đơn từ chức mình đã sớm đánh xong gửi cho Hứa lão đại, anh lại nhận một cú điện thoại.

Là một cổ đông của yến thiên hạ gọi tới, đối phương lại lần nữa mãnh liệt yêu cầu anh trọng chương quyền to, dẹp yên lòng người.

Gần đây, giá cổ phiếu của yến thiên hạ rõ ràng đã có dao động.

Chỉ vì, cô à Phó Vịnh Bội kia có lòng trả thù.

Phó Vịnh Bội tìm một nhóm phóng viên, ra sức bôi đen Giang Thiệu Cạnh, vừa lật mở trang giải trí của tờ báo, đều là tin đồn hoài nghi Giang Thiệu Cạnh biến thái, lại tiếp tục lật sang trang kinh tế, đều là báo viết về thân thế Giang Thiệu Cạnh, mặt ngoài là cảnh tượng con riêng, thật ra thì chỉ là thái tử giả, CEO yến thiên hạ mà thôi.

Đối với thái tử chân chính của yến thiên hạ, tất cả mọi người đều rất tò mò, cũng đều suy đoán, chàng trai Giang Diệc Hân rốt cuộc là đầu óc có vấn đề hay là trong lòng có tật bệnh, lại có thể không thêm đề ý tới yến thiên hạ.

Xem ra, Phó Vịnh Bội không chỉ đối với anh hai, mà đối với anh cũng triển khai hành động trả thù.

Chỉ vì anh khê nhấc ngón tay, làm cho gia tộc Phó Vịnh Bội bẽ đầu sứt trán, kêu khổ thấu trời, chỉ vì để cho cô ta biết rõ, không hảo tự hảo tán, cô ta sẽ chết rất thê thảm.

Anh lên mạng xem toàn bộ ghi chép các cuộc gọi trong điện thoại di động bị mất của anh, tự nhiên biết điện thoại di động mình thất lạc ở chỗ nào, không cần hỏi nhiều, rõ ràng có người thừa dịp anh bệnh muốn mạng anh, lại không ngừng nói linh tinh với Văn Văn.

"Trở về yến thiên hạ một chuyến, tôi phải hỏi anh hai trước một chút." Lờ đi cổ đông sốt ruột giục dã, anh cúp điện thoại.

Anh có suy tính của anh, anh rất không có tiền đồ, trở về Thượng Hải, anh muốn đến xưởng in ấn làm Phó tổng hơn.

Bấm số điện thoại của anh hai, anh nói hết chuyện cổ đông ra.

"Cần em trở về yến thiên hạ không?" Có muốn hay không, chỉ cần một câu nói của Giang Thiệu Cạnh.

Quả nhiên.

"Không cần thiết." Giang Thiệu Cạnh lạnh nhạt nói.

Anh không có tiền đồ, nghe được đáp án này, khóe môi nở nụ cười.

Anh tin tưởng, bản thân Giang Thiệu Cạnh có thể giải quyết, mặc dù anh rất hoài nghi, gần đây anh hai thật sự khiêm tốn đến quá quý dị, bất kể truyền thông nói gì, anh đều không phản bác.

Là bởi vì quan hệ của người nào? Có phải bên cạnh anh hai có một người phụ nữ khác hay không, khiêm tốn là vì bảo vệ đối phương? Hai anh em có cuộc sống của mỗi người, anh không hỏi chuyện tình cảm của anh hai.

"Anh hai, Văn Văn có ở đó hay không? Có thể đưa điện thoại cho cô ấy không? Em muốn nói chuyện với cô ấy vài câu."

"Cô ấy đang bận, không có chuyện gì thì đừng quấy rầy cô ấy!" Nói xong, Giang Thiệu Cạnh liền cúp điện thoại.

Thầy giáo nghiêm khắc! Da đầu Giang Diệc Hân tê dại một hồi, chỉ có thể âm thầm chúc phúc Văn Văn chịu đựng thêm mấy ngày, tự cầu nhiều phúc.

...

"Giang Thiệu Cạnh, ai gọi điện thoại tới vậy?" Ngồi chung trên một chiếc xe, Văn Văn ngồi trên ghế tài xế đang lái xe, quay mặt sang, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Khách hàng." Lạnh nhạt cho ra hai chữ, Giang Thiệu Cạnh ngồi bên cạnh tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà, vừa rồi hình như cô có nghe được giọng nói của Giang Diệc Hân mà!

Văn Văn giương giương môi, muốn tiếp tục hỏi.

"Mất ở đâu? Chuyên tâm lái xe cho tôi!" Giang Thiệu Cạnh quát lạnh.

Văn Văn bị sợ đến lưng thẳng tắp, tay cầm tay lái đều là mồ hôi lạnh.

Anh không phải nhầm mắt lại rồi sao? Làm sao biết mới vừa rồi cô thiếu chút nữa đụng vào một người đi xe đạp trên đường?

Giang Thiệu Cạnh nhắm hai mắt, xoa xoa trán.

Đề phụ nữ lái xe, anh sớm muộn cũng sẽ vì tai nạn giao thông mà bị đưa vào bệnh viện! anh có một loại ý nghĩ muốn đem cô bỏ lại xe...

Gần đây, anh cảm thấy mình hơi có khuynh hướng cao huyết áp, bởi vì, anh dẫn theo học trò ngu dốt, mỗi lần đối phương ngu ngốc làm anh thiếu chút nữa bể mạch máu.

"Giang Thiệu Cạnh, nếu như anh mệt, có thể về nhà trước..." Văn Văn mang một ít áy náy nói.

"Tôi không muốn nói chuyện với cô!" Vì sự an toàn của tính mạng, anh vô tình cắt đứt lời cô.

Cô cũng không muốn nói chuyện với anh đâu! Văn Văn khóc không ra nước mắt, chỉ có thể tiếp tục chuyện tâm lái xe, không phân tâm nghĩ đến cuộc điện thoại nữa.

Sau khi cô thi được bằng lái, vẫn không có sò qua xe, tự nhiên sẽ không quá quen thuộc. Ở Thượng Hải, cô gần như không chỉ bị anh dạy dỗ ở trên công việc, ở trong đáy lòng, càng bị chém gọt không còn một mảnh.

Giang Thiệu Cạnh yêu cầu cô, lúc làm việc tóc phải vấn lên, tất cả máy thử trang phục giả bộ thiếu nữ cũng cắt hết vào ngăn kéo chỉ có thể mặc đồ công sở tối tăm, không cho lộ ra nụ cười thân thiết với cấp dưới, hơn nữa, phải học được lái xe.

Dưới sự yêu cầu nghiêm khắc của anh, hai tháng này, Văn Văn sống vô cùng mệt mỏi, nhưng mà, mệt mỏi đáng giá, bởi vì, thái độ của các nhân viên xưởng in ấn đối với cô dần dần thay đổi.

Xe đến trước cửa xưởng in ấn, có bóng dáng xông tới, chặn đầu xe.

Văn Văn sợ đến vội vàng dừng ngay.

Xung lượng khiến Giang Thiệu Cạnh mở mắt ra.

"Giang Thiệu Cạnh, là... Bác gái..." Văn Văn lúng túng ngập ngừng nói.

Một người phụ nữ trang điểm đậm, cả người là hàng hiệu, một mực gõ lên cửa kính của xe bọn họ.

"Tôi có mắt!" Anh tức giận đẩy cửa xe ra, "Không cần chờ tôi, về phòng làm việc trước đi!"

Văn Văn lĩnh mệnh, tốc độ nhanh như rùa đánh xe vào trong bãi đỗ xe của xưởng in ấn, chỉ là, cô đang tò mò nhìn Hạ Phân Thần vài lần qua kính chiếu hậu.

Phía sau lồi lồi kéo kéo.

Cô không phải lần đầu tiên nhìn thấy bác gái đòi tiền Giang Thiệu Cạnh, mà sự vô tình của Giang Thiệu Cạnh cũng làm người ta chặc lưỡi hít hà.

Văn Văn đem xe vào chỗ đậu xe, sau kính chiếu hậu, bác gái đang cùng Giang Thiệu Cạnh lồi lồi kéo kéo hướng đến hẻm nhỏ bên cạnh xưởng in ấn.

"Rầm." Đuôi xe đụng phải tường xi măng ở bồn hoa.

Văn Văn chạy mồ hôi lạnh, làm thế nào? Tài lái xe của cô không tinh, cô chẳng khác gì là một sát thủ đường phố, đỗ xe lại càng thêm khó khăn, bình thường đều là Giang Thiệu Cạnh ở bên chỉ huy, cô mới không gặp chuyện không may.

Này, này, chiếc xe này còn là của Giang Thiệu Cạnh!

Văn Văn vội vàng tìm khắp nơi, muốn tìm sổ tay bảo hiểm chỉ nam, nhưng mà, buồng xe đã bị cô lật tung rồi, vẫn không thu hoạch được gì.

Hồngбет, cô sẽ bị anh giết mất!

Nghĩ sai thì hồngбет, Văn Văn nhất đòi đã ra một quyết định sai lầm, thay đổi quyết định cả đời của cô.

Cô hận chiếc xe kia! Cô hận sổ tay bảo hiểm chỉ nam kia!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 20

Giang Diệc Hân rốt cuộc ngóng đến thứ năm, ngày hai người đoàn tụ! Hạ Vĩ Văn, em thật ngốc nghếch! Em để lọt hai chữ! Là hai chữ rất mấu chốt! Anh muốn đến tìm cô, hung hăng hôn tình cô, để cho cô nhớ lại một chút, mình rốt cuộc sót cái gì!

Tổn thời gian một đêm, anh xem xong "Hợp đồng tình yêu", đau lòng khó nhin.

Anh nghĩ thâm thật lâu, mới nhớ ra, trong trí nhớ lúc học đại học của anh, mơ hồ có một bóng dáng của một cô bé rất mập.

Đó là một cô bé mập luôn tự ti xấu hổ, anh đã bóng trúng người cô, làm hại cô chảy máu, cho nên, sau lại thấy cô đang bị mấy nữ sinh bắt nạt, anh thuận tay dắt cô đi.

Dường như, lúc ấy hai người còn đi xem một bộ phim, về phần trong rạp chiếu phim anh có mua bông ngô vào cola cho cô hay không, trong lúc xem phim anh có ngủ hay không, anh hoàn toàn không nhớ ra.

Trai đẹp cùng quả bóng mập, làm sao có thể tổ hợp lại với nhau? Thấy cô năm đó mang tâm sự thâm mẩn, anh cảm thấy buồn cười lại đau lòng.

Là bởi vì đã từng rất mập sao? Thật ra thì, Văn Văn thật sự thiếu hụt tự tin.

Để anh hai giúp cô mài giũa, quả thật sẽ có chỗ tốt. Về phần anh? Anh thật sự không thể xuống tay mà mài được!

Không thể chờ đợi, anh ngồi máy bay chuyển sớm nhất trở về Thượng Hải, vốn có thể móc cái chìa khóa trực tiếp mở cửa, anh cố ý ấn chuông cửa.

Bởi vì, anh muốn lớn tiếng tuyên bố: "Hạ Vĩ Văn, anh thích em, anh muốn theo đuổi người một lần nữa!" Sẽ không còn nước mắt, sẽ không còn đau khổ, tâm sự của cô, anh đều đã hiểu!

Cửa mở ra, đôi mắt to đen trắng rõ ràng kia, quả nhiên sau khi thấy anh, cứng lại.

"Diệc Hân..." Văn Văn nhìn anh chằm chằm, có chút không tin vào mắt của mình.

"Anh từ chức, đến Thượng Hải rồi!" Anh cười nói lời đạo đầu.

Đón lấy, nên là thổ lộ như vậy.

Anh hít vào một hơi thật sâu, thật ra thì, mặc dù tính tình hướng ngoại, nhưng mà, anh rất sợ buồn nôn, rất sợ loại tình cảnh này.

Nhưng mà, nếu như ba chữ kia là tâm kết của cô, anh nguyện ý tự tay cởi ra.

"Văn Văn, ai tới vậy?" Bên trong nhà, lại có thể truyền đến giọng nói lạnh lẽo của đàn ông.

Giọng nói kia, rất quen, Giang Diệc Hân sau khi nhìn rõ Giang Thiệu Cạnh đang bước ra ngoài, ngây ngẩn cả người.

"Anh hai." Sáng sớm, anh hai sao lại đến viếng thăm nhà Văn Văn? Cho dù có chuyện nói, không phải nên nói ở công ty sao?

"Diệc Hân, trở lại sao không thông báo trước một tiếng?!" Thấy anh, Giang Thiệu Cạnh dường như cũng không ngoài ý muốn.

Anh cười cười, kéo hành lý bước vào nhà, vừa tiến đến, anh đã cảm thấy có cái gì không đúng, trong nhà bày biện đều đã bất đồng.

Gối dựa trên ghế sa lon cũng là thành đôi.

Văn Văn ở một mình, sao lại đem căn phòng trở nên lảng mạn như vậy? Anh đã không nói với cô, anh sẽ trở về Thượng Hải mà!

"Đúng rồi, Diệc Hân, nên gọi chị dâu rồi." Giang Thiệu Cạnh đột nhiên tuyên bố chủ quyền, ôm bả vai Văn Văn.

Chị dâu? Cả người anh sững sờ, nghe không hiểu lời nói của anh hai, kinh ngạc xoay người lại, anh nhìn bàn tay cường thế của Giang Thiệu Cạnh trên vai cô.

"Chúc mừng chúng tôi đi, chiều hôm tôi cùng Văn Văn đã đi đến cục dân chính lĩnh giấy giấy hôn." Giang Thiệu Cạnh cười nhạt nói.

Giang Diệc Hân không thể động đậy, đầu nhất thời trống rỗng.

Cái chuyện cười này tuyệt đối không buồn cười! Ánh mắt của anh bình tĩnh chuyển sang mặt của Văn Văn, cùng với trên ngón vô danh tay trái của cô nhiều hơn chiếc nhẫn, hi vọng cô có thể nói cho anh biết, đây chỉ là nói đùa mà thôi.

Mà Văn Văn chỉ là bẽ tắc lúng túng không nói gì, dường như trốn tránh cúi đầu không dám nhìn anh một cái.

"Ăn sáng chưa?" Giang Thiệu Cạnh một dạng như giống nam chủ nhân muốn chiêu đãi anh, "Để cho chị dâu cậu làm cho cậu chút điểm tâm đi!"

Giang Diệc Hân cả người cương cương .

Anh đến bây giờ cũng không rõ được, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hai người bọn họ, liên hiệp cố ý chinh anh sao? Hôm nay là ngày Cá tháng Tư? Đường như không phải đâu.

"Văn Văn không biết làm cơm." Giọng nói anh tối tăm.

Hiện tại, có thể tuyên bố ác chinh kết thúc chứ? Anh nghĩ xin anh hai buông ra Văn Văn, anh hai thân mật ôm Văn Văn như vậy, anh cực kỳ không thoải mái!

"Đó là trước kia chứ?! Hiện tại, Văn Văn rất biết nấu cơm, mấy ngày này, đều là cô ấy nấu cho tôi ăn." Giang Thiệu Cảnh nhân nhạ nói: "Cậu rất vinh hạnh đấy, là người thứ hai có thể nắm tay nghề của vợ tôi."

Lời nói của Giang Thiệu Cảnh, không chỉ để cho anh trở nên cứng ngắc, ngay cả Văn Văn cũng thế.

"Anh hai, đủ rồi, cười giỡn có thể kết thúc." Anh không cách nào nhịn được, cắt đứt lời nói của Giang Thiệu Cảnh.

Mọi người sau này vẫn còn phải làm người một nhà, ba chữ “vợ tôi” (lão bà tôi) này cũng có thể nói giỡn nói ra, thật là quá đáng.

"Tôi chưa bao giờ là người thích nói đùa, chẳng lẽ cậu không biết sao?!" Giang Thiệu Cảnh sùng mặt lên hỏi ngược lại.

Giang Diệc Hân hóa đá.

"Mặc dù sau này có thể sẽ có chút lúng túng, nhưng mà, cậu với Văn Văn cũng đã chia tay, tôi cùng cô ấy tu thành chính quả, cũng rất bình thường đúng không?!"

Ba người, tất cả cương theo một hướng.

"Tôi... Tôi đi phòng bếp!" Văn Văn lúng túng chạy trước.

"Để tôi bảo Văn Văn làm cho cậu vài món ăn, tôi đi giúp cô ấy, cậu cứ ở phòng khách chờ một chút!" Giang Thiệu Cảnh quả nhiên ở trước mặt của anh, đóng cửa phòng bếp lại.

Chỉ còn lại Giang Diệc Hân cứng ngắc tại chỗ.

...

"Giang Thiệu Cảnh, anh thật là quá đáng!" Trong phòng bếp, Văn Văn giận đến phát run.

Anh có cần trực tiếp như vậy sao? Còn "Vợ ta", cô thật sự muốn khóc.

Nhưng mà, đây là sự thật, thứ này lại có thể là sự thật! Chiều hôm qua, bọn họ quả thật đi cục dan chính lĩnh giấy hôn thú.

Thứ bảy trước, cho dù anh hung ác, nhưng mà cô thật tâm coi anh như thầy tốt bạn hiền, nhưng mà, thứ bảy sau, quan hệ của bọn họ hoàn toàn vỡ nát rồi!

"Quá đáng? Tôi cảm thấy tôi đối với em đã rất khăng khải, nghe lên được bí mật của người khác, bình thường đều không còn mạng sống!" Giang Thiệu Cảnh mở tủ lạnh ra, hừ lạnh, "Nhưng mà, tôi biết rõ bây giờ em khăng khải không muốn chết, cho nên, bây giờ em sống không bằng chết tôi thiếu cũng không phải là đội trong phòng giải phẫu hoặc là phòng chứa thi thể, đã tốt hơn rất nhiều, không phải sao?"

Văn Văn mím chặt môi đến trắng bệch.

Anh nói không sai, cô muốn chết, cô không thể chết được, cô có người nhất định phải bảo vệ!

Giang Thiệu Cảnh đem trứng gà lạnh lẽo đặt vào tay cô, đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo, khiến con mắt Văn Văn thoáng qua vẻ rầu rĩ.

"Muốn bảo vệ ‘Nó’, liền lấy ra đáng về vợ con tân hôn, đừng để cho Diệc Hân có bất kỳ nghi ngờ gì, nếu không tôi không bảo đảm mình có hối hận hay không, dễ dàng như vậy bỏ qua cho em, khăng khải cùng em đạt thành hiệp nghị!" Giang Thiệu Cảnh khom tay, nâng cằm của cô lên, "Em không phải đã nói, vì ‘Nó’, cái gì cũng có thể nhịn?"

Đúng vậy, vì ‘Nó’, cô cái gì cũng có thể nhịn.

"Nói em sau này sẽ không phản kháng tôi nữa!" anh Lãnh Băng Băng ra lệnh.

Cứng ngắc mấy giây, Văn Văn theo nhân chăm chăm vào anh, cuối cùng thỏa hiệp, nhẹ giọng nói, "Sẽ không phản kháng anh nữa."

"Tôi nói cái gì chính là cái đó." Anh lại nói.

"Anh nói cái gì chính là cái đó." Văn Văn lẩm bẩm đáp ứng.

Giang Thiệu Cảnh rót cuộc hải lòng, "Nếu nhiều thức ăn một chút chào đón em trai của tôi!"

Nói xong, đầu anh cũng không quay lại đẩy cửa phòng bếp ra, đem Văn Văn một mình ở lại phòng bếp.

Con mắt lạnh lẽo của anh ở lại trong đầu Văn Văn, làm cho người ta không chút nào nghi ngờ anh đang nói giỡn.

...

Bữa sáng rất phong phú.

Bánh trứng chiên, dưa chuột trộn ga tia, ớt chuông khô qua, dưa muối thịt băm, canh cải nấm hương.

Mấy món ăn này, căn bản đều là anh thích.

Cả người Giang Diệc Hân vẫn còn cương cứng.

Văn Văn lại thật sự biết làm cơm, hơn nữa, chỉ vì anh hai làm.

"Ăn đi, chị dâu cậu thiên phú không đủ, nhưng mà tôi lại ăn thử rất nhiều lần, sẽ không để cho cậu đau bụng." Giọng nói Giang Thiệu Cảnh nhàn nhạt vang lên.

Văn Văn từ trong phòng bếp đi ra, nhu thuận ngồi xuống cạnh Giang Thiệu Cảnh, một bộ dáng về vợ chồng ân ái.

Giang Diệc Hân cương đến không cách nào nhắc dũa.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến, sau khi đến Thượng Hải, anh sẽ nhìn thấy một màn đáng đánh như vậy.

Mới vừa rồi, anh có đi thăm dò qua, gian phòng trên giường là hai chiếc đầu, trong phòng tắm, cũng là hai bàn chải đánh răng.

Cho nên, bọn họ thật sự cùng một chỗ? Anh biết, gần đây anh hai cùng Văn Văn rất gần gũi, nhưng mà, anh không ngờ bọn họ có thể nảy sinh ra tình cảm!

Văn Văn từ đầu tới đuôi cũng không nói tiếng nào, cô vui đầu ăn sáng, chiếc đĩa hướng về phía dưa muối.

Mặc dù cô đã chia tay với Diệc Hân, hai người chỉ là bạn bè, nhưng mà, hiện tại cô như cũ cảm thấy vô cùng lúng túng, lúng túng đến muốn khóc.

Cô mới vừa gấp chiếc đĩa lên, dưa muối đã bị ngang trời cắt đi.

Dưa muối vào miệng, ăn cùng cháo trắng, Giang Thiệu Cảnh lạnh nhạt nói, "Thức ăn mặn không hợp với em."

"Ừ." Văn Văn nhu thuận đáp nhẹ một tiếng, nhắc dũa muốn gấp khổ qua (mướp đắng).

Khổ qua còn chưa vào bát, đã bị cướp đi, "Không thích hợp với em." Vẫn là mấy chữ lạnh lẽo.

Giang Thiệu Cảnh gấp cái dầu đặt vào bát của cô, "Ăn cái này." Giọng nói ra lệnh.

Văn Văn giống như con thỏ nhỏ, không có bất kỳ phản kháng nào thuận theo gặm cây cải dầu.

Một màn vợ chồng bọn họ hồ động này, rơi vào trong mắt Giang Diệc Hân, lạnh ở đáy lòng.

Tĩnh tình anh hai lạnh nhạt, mặc dù đối với Văn Văn ác thanh ác khí, nhưng nếu như không phải là người để ý, anh thế nào lại trông nom chết sống của đối phương? Chẳng bao lâu sau khi bắt đầu, anh hai có phần "Tâm" này? Cho nên, Phó Vịnh Bội mới có thể bị thoái hôn? Anh nhờ anh hai chăm sóc Văn Văn, thật sự là đưa dê vào miệng cạp!

"Mặt của em tròn rồi." Giang Diệc Hân mặt không chút thay đổi nói.

Cô vừa mở cửa, anh liền phát hiện, cô ở Thượng Hải sinh hoạt rất tốt, sắc mặt đỏ thắm, thân thể cũng mập một chút.

Sau khi chia tay, cô tìm được hạnh phúc của mình? Thế mà anh lại bị người thân cận nhất phản bội!

Văn Văn sờ sờ gương mặt tròn một vòng của mình, cảm thấy rất then thùng, "Tôi... Ăn được rất nhiều..." Hai tháng ở Thượng Hải này, sầu muốn chia tay với anh lại tăng thêm áp lực công việc rất lớn, cô mỗi ngày đều ăn uống rất nhiều, bắt tri bắt giác, trong hai tháng lại tăng gần chục cân, sắp tự biến mình thành tiểu mập mập rồi.

"Lòng thoải mái thân thể sẽ béo mập." Giọng nói Giang Thiệu Cảnh nhàn nhạt thay cô giải vây, "Dù sao cũng lập gia đình, mập thì có quan hệ gì? Mập

một chút mới dễ nuôi."

Lời nói của Giang Thiệu Cảnh khiến Văn Văn lúng túng đến sắc mặt trở nên cứng ngắt.

Nhìn bọn họ, Giang Diệc Hân có cảm giác như bị tách ra khỏi một thế giới khác.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 21

Editor: Bò CôngAnh

Toàn bộ chuyện này, quá mức đột ngột, Giang Diệc Hân căn bản không có một chút chuẩn bị, miễn cưỡng duy trì mặt ngoài không mất khống chế, trái tim lại đã sớm nổ tung.

Khó có thể tiếp nhận biến hóa này, nhiều hơn, là đau nhức.

Hai tháng ngắn ngủi, người anh thích lại biến thành chị dâu của anh.

Anh cho là, người duy nhất sẽ không thay đổi trên thế giới này, chính là Văn Văn, cho nên, anh an tâm để cô tự do.

"Hai người đã ở cùng với nhau từ lúc nào?" Giang Diệc Hân đưa mắt nhìn Văn Văn.

Văn Văn cho anh một nụ cười nhẹ nhàng nhàn nhạt, "Được... Một tháng..." Hai tháng này, bị Giang Thiệu Cảnh huấn luyện, cô cũng thành thục lên rất nhiều.

Cô tự nói với mình, miễn là vào lúc tại chức học được trấn định, cô có thể bình an vượt qua cửa ải này.

Cửa ải này, cô phải vượt qua! Đây là nhận thức chung duy nhất của cô và Giang Thiệu Cảnh.

"Chúng ta nói chuyện điện thoại với nhau vào lần, em đều không nhắc tới."

Nếu như, nếu như, anh biết bọn họ... Anh đã sớm đi Thượng Hải rồi! Mới vừa rồi, anh gọi điện thoại cho vệ sĩ âm thầm bảo vệ cô trong hai tháng này, mới biết thì ra bọn họ vẫn luôn đi với nhau.

Thì ra cũng rất nhiều người biết anh hai đối với cô đặc biệt bất đồng, chỉ có anh, không hề biết chút nào, mỗi lần anh hai bảo anh đừng làm phiền Văn Văn, lúc Văn Văn cũng một lần lại một lần nhắc tới anh hai, anh còn ngây ngốc tin tưởng.

"Có chút ngượng ngùng, cho nên không nhắc tới." Văn Văn hơi lộ ra vẻ mặt lúng túng.

Ngượng ngùng? Đúng vậy, bọn họ từng yêu nhau, hiện tại cô và anh hai của anh ở cùng một chỗ, theo như tính cách của Văn Văn, chắc chắn sẽ cảm thấy lúng túng.

Nhưng mà, phải có bao nhiêu tình cảm, mới có thể để cho cô dừng cảm chộc thùng loại lúng túng này? Cô... Đến cùng là thích anh hai bao nhiêu? Thích đến mức, người không biết ăn như cô, lại vì anh hai mà đi học nấu ăn...

"Qua lại một tháng, liền quyết định kết hôn?" Bọn họ thật sự rất...!

Văn Văn dừng một chút, mới chậm chạp nhẹ giọng trả lời, "Cùng người trong lòng mình kết hôn, sinh con, vẫn là khát vọng lớn nhất trong cuộc sống của tôi..."

Giang Diệc Hân cứng đờ.

Đúng vậy, cô khát vọng kết hôn, sinh con, đã từng, đây cũng là mâu thuẫn không cách nào thống nhất trong tình yêu của bọn họ.

Nhưng mà, cũng bởi vì nguyên nhân này? Anh và Văn Văn tạm thời chia tay lại biến thành mãi mãi? Anh thật là một tên ngốc, đối với cô quá mức tự tin, còn tưởng rằng cô đối với anh yêu sâu đậm, thì ra là, căn bản không chống lại được sức quyến rũ của chiếc nhẫn cầu hôn.

Ánh mắt Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng liếc mắt nhìn Văn Văn đang cúi thấp đầu, đối với biểu hiện của cô, lộ ra vẻ mặt miễn cưỡng coi như hài lòng.

"Văn Văn muốn kết hôn, đúng lúc, tôi cũng đã đến tuổi, cảm thấy cùng cô kết hôn không có gì không tốt, liền quyết định đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn." Giang Thiệu Cảnh nhàn nhạt giải thích nghi hoặc.

Nghe anh hai giải thích, Giang Diệc Hân đột nhiên cười, anh cười rất to, cười đến mức gần như khom lưng, cười đến mức gần như chảy nước mắt.

Thì ra là, đối với kết hôn, bọn họ cũng có nhận thức chung như vậy.

Lúc ở thành phố Ôn, những người thành phố Ôn bên cạnh anh, đến số tuổi nhất định, chỉ cần xem mắt gặp được người thuận mắt, điều kiện đối tượng lại thích hợp, lập tức sẽ đập bàn kết hôn.

Anh thật sự không nghĩ tới, anh hai mới đến thành phố Ôn mấy lần, mà lại thích nghi với hoàn cảnh tốt như vậy!

"Anh hai, vậy còn anh? Sao có thể ở cùng một chỗ với Văn Văn? Tôi tin tưởng, đối với anh mà nói, cô ấy không phải người phụ nữ có điều kiện tốt nhất." Anh cười lớn hỏi.

Hai người bọn họ thật sự không hợp, anh còn tưởng rằng ngàn năm cũng sẽ không nhận được cái tin này.

Tính sai, anh thật sự đã tính sai.

Một cảm thấy đối phương hung thần ác sát, một cảm thấy đối phương trí lực có vấn đề nên đi học lại mẫu giáo, hai người kia, sao lại có thể cọ sát sinh ra lửa tình? Đừng nói với anh, tình yêu là một thứ rất kỳ diệu.

Giang Thiệu Cảnh thận trọng suy tính một phút, giọng nói bình thản, "Đợt Tết Trung Nguyên lần đó, tôi với Văn Văn bị vây ở trong công viên, cậu còn nhớ không?"

Nụ cười của Giang Diệc Hân cứng lại, anh không ngờ, anh hai lại nhắc tới một lần kia.

Nhớ lại phản ứng lúc ấy anh hai đưa bọn họ về nhà, quả thật, có chút cổ quái.

"Khi đó, Văn Văn chiến đấu quên mình cứu tôi, tôi liền có cảm giác đối với cô ấy." Giang Thiệu Cảnh bình tĩnh nói, "Nhưng mà, hai người các cậu vẫn còn ở cùng nhau, tôi không thể làm gì cả."

"Về sau Văn Văn tới Thượng Hải, là tôi ra sân bay đón, cuộc sống của cô ấy, là tôi sắp xếp, công việc của cô ấy, là tôi dạy bảo, những thứ này thật ra thì cậu không cần phải nhờ vả, tôi cũng sẽ chủ động làm." Giang Thiệu Cảnh dứt khoát nói, "Bởi vì, hai người đã chia tay rồi, tất nhiên cậu đã buông tay của cô ấy ra, như vậy, tôi sẽ phụ trách dắt tay cô ấy!"

Sắc mặt Giang Diệc Hân biến hóa.

"Bản thân tôi lớn lên trong cô nhi viện, Văn Văn có thể cho tôi ấm áp tôi đã thiếu từ nhỏ, cho nên, người phụ nữ này tôi nhất định muốn!" Giang Thiệu Cảnh tổng kết.

Anh tham lam ấm áp, cho nên, người này mặc dù ngốc, lại là một người phụ nữ cả người ấm áp!

Da đầu Văn Văn một hồi tê dại, bởi vì Giang Thiệu Cảnh thật giỏi bịa chuyện, lại đang diễn trò rồi!

Trong hai tháng làm cộng sự này, cô thấy được công phu diễn kịch của người đàn ông này có bao nhiêu lợi hại. Anh dùng thủ đoạn như thế nào giúp cô lấy được hợp đồng, như thế nào một lần nữa vẽ ra tài nguyên nhân lực, như thế nào quản lý nhà máy nghiêm khắc không một chút sai lầm nào, như thế nào khiến những nhân viên chỉ biết nhận tiền mà không chịu làm việc mà không cần lấy ra nửa phần tiền bồi thường.

Cải cách cường thế này, nhất định sẽ đưa tới một vài công nhân viên rung chuyển lúc đục, lúc này, anh liền làm mặt đen, mà cô hiền lành ôn hòa, theo như phân phó của anh liền giả làm mặt trắng.

Anh cầm tay chỉ bảo cô, nên diễn trò như thế nào, nên phối hợp lời của anh như thế nào để đạt được hiệu quả tốt nhất.

Giang Thiệu Cảnh là một thầy giáo tốt, nhưng mà, tuyệt đối không phải là một người tốt.

Làm kẻ địch của anh, thật sự vô cùng bị thảm.

Đây là trong hai tháng, Văn Văn lĩnh ngộ được rất sâu.

Chỉ là, lần này, đối tượng anh diễn trò không phải là người khác, mà là Giang Diệc Hân, nhưng mà, trừ trăm nặc, thuận theo và phối hợp, cô còn có biện pháp gì khác? Giang Diệc Hân biết cô và Giang Thiệu Cảnh ở chung một chỗ, nhất định vô cùng không vui mừng vô cùng khó tiếp nhận đúng không? Cô... Không còn sự lựa chọn nào khác...

Giang Diệc Hân giằng co ánh mắt với Giang Thiệu Cảnh, anh muốn tìm được trong mắt anh hai một chút lửa gắt, nhưng mà, ánh mắt thần nhiên này, không có nửa phần giả dối.

Tim, lạnh lẽo.

Không phải đùa giỡn, thật sự không phải là đùa giỡn, sẽ không ai ... lại dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy.

"Em thì sao? Văn Văn, bắt đầu để ý đến anh từ lúc nào?" Giang Thiệu Cạnh vuốt vuốt mái tóc của cô.

Lông măng của Văn Văn đều dựng hết lên rồi.

Mỗi lần anh giống vuốt ve cô giống như đang vuốt ve mèo con, chính là không chỉ là cảnh cáo, mà còn muốn nhắc nhở cô, đừng lướt cô ra sân.

Văn Văn hít một hơi.

"Thiệu Cạnh giúp tôi rất nhiều, vào lúc tôi bất lực nhất, là anh ấy dạy tôi phải lớn lên và kiên cường như thế nào, tôi rất cảm kích anh ấy, cũng rất cần anh ấy..." Văn Văn máy móc.

Cô hi vọng Diệc Hân hạnh phúc, là vô cùng thật lòng chúc phúc, chúc anh về sau có thể gặp được người phụ nữ mình yêu thật lòng.

Lời kịch anh cho, cô lại dám bỏ sót mất một câu cuối cùng "Tôi thích anh ấy"! Giang Thiệu Cạnh bất mãn trừng mắt nhìn cô, lại không thể tại chỗ phát biểu.

Đủ rồi.

Anh đều đã nghe rõ, cũng đều hiểu.

Giang Diệc Hân đứng dậy, "Mới vừa ngồi máy bay, tôi rất mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi."

Anh vừa định đem hành lý bỏ vào trong phòng.

"Diệc Hân, không phải cậu ở chỗ này không thích hợp lắm sao!" Giang Thiệu Cạnh gọi anh lại.

Bước chân Giang Diệc Hân cứng đờ.

"Văn Văn thích căn nhà này, cô ấy muốn ở lại chỗ này, cái nhà này cách xưởng in ấn rất gần, quả thật dễ dàng." Giang Thiệu Cạnh dăng trào nói.

Văn Văn khăn trương siết chặt tay.

Cô muốn ở nơi này, đúng là một phần hiệp nghị của bọn họ, nhưng mà, cô không ngờ, dưới tình huống này, Giang Thiệu Cạnh như cũ tuân thủ cam kết.

"Nhưng mà, chị dâu em chồng cùng nhà không hợp lẽ nghĩa, cho nên, tôi muốn mua lại nhà của cậu!" Giang Thiệu Cạnh cường ngạnh yêu cầu, nói năng khí phách.

Văn Văn lặng lẽ kéo kéo ống tay áo Giang Thiệu Cạnh, cô chưa từng nghĩ Diệc Hân sẽ tới Thượng Hải, nếu anh tới... Cô tự nhiên phải chuyển ra... Cô và anh tiếp tục mướn chung, quả thật đã là không có khả năng...

Nếu như tiếp tục ở cùng một chỗ, có một số việc, sẽ dần dần không giấu được.

Nhưng mà, cô kéo vạt áo Giang Thiệu Cạnh cũng không được, bởi vì, Giang Thiệu Cạnh anh từ trước đến giờ nói được là làm được! Giang Thiệu Cạnh dùng sức bỏ tay cô ra, cố ý muốn quyền cư trú của nơi này.

Giang Diệc Hân cũng không nhúc nhích, về mặt suy nghĩ sâu xa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mây trắng từ từ lướt qua bầu trời màu xanh lam, anh trước kia không chú ý, thế nhưng lúc này nhìn đến mất hồn.

Căn phòng này, không phải dựa vào di sản của cha mẹ, mà là anh dựa vào năng lực bản thân tự tay góp tiền mua được, cho nên, anh rất có cảm tình với căn phòng này.

Lúc ấy, để Văn Văn vào ở, thật ra thì, đã đại biểu cho một loại cam kết nào đó.

"Cho tôi mấy ngày, tìm được phòng, tôi sẽ chuyển đi." Ném ra một câu, đầu anh cũng không quay lại đi vào phòng.

Chỉ là, lần này, anh chuyển đến thư phòng.

...

Văn Văn cứng ngắc ngồi một hồi lâu.

Giang Diệc Hân vào phòng, cô mới dám từ từ phủ lên bụng mình.

Nơi này, bắt đầu ẩn giấu một bí mật.

"Em nên đi làm rồi!" Giang Thiệu Cạnh kéo cô lên, anh không cho hai người cơ hội ở chung một mái nhà.

"Ừ." Văn Văn đứng dậy, từng bước một quay đầu lại, ngấm nhìn cửa phòng đóng chặt kia.

Cuộc sống, khắp nơi đều là bí mật, ai cũng có bí mật muốn giấu, vì thế không tiếc bỏ ra một cái giá cao.

...

Năm ngày trước.

Văn Văn đi ra khỏi xưởng in ấn, đi vào ngõ hẻm tìm Giang Thiệu Cảnh...

"Cậu mà không cho tôi tiền, cùng lắm thì mọi người cá chết lưới rách!" Cảm xúc của bác gái hình như đang rất kích động.

Văn Văn lúng túng rút người lại, không biết có nên bước ra chào hỏi hai người đang đứng quay lưng về phía cô kia hay không.

Nhưng mà, bây giờ mà không gọi cho công ty bảo hiểm, thời gian càng kéo dài, có thể bị từ chối bồi thường hay không?

Cô rút cuộc có nên đi về phía trước không đây? Hay là tiếp tục đứng ở đầu hẻm chờ anh?

"Lại chơi mạt chược thua tiền? Hay là lại nhìn trúng thứ gì đó muốn khoe khoang với đám bạn bè của bà?" Giang Thiệu Cảnh vô tình nói, "Xin lỗi, tôi cũng chỉ là một người kiếm tiền lương sống qua ngày, không chịu được bà tiêu xài hoang phí!"

"Tiền lương thằng Giang Diệc Hân kia một năm trả cho cậu, ít nhất cũng phải 100 đến 1000 vạn chứ? Mỗi tháng cậu mới cho tôi bao nhiêu tiền? Cậu đang ở đây đuổi ăn xin sao? Có đứa con trai nào như vậy không?!" Bác gái tức giận bất bình.

"Ngoại trừ đòi tiền, bà đóng góp gì cho cuộc sống của tôi hay không? Tôi lại hỏi lại bà, có người nào làm mẹ như vậy sao?" Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo nói.

Sau khi cha mẹ qua đời, Văn Văn bắt đầu dần dần thử nghiệm cuộc sống lớn lên một mình, cảm thấy vô cùng cô đơn. Mà Giang Thiệu Cảnh, thật ra thì vẫn là một người đang trưởng thành. Sở dĩ anh có trường hợp yêu em trai, chính là bởi vì Diệc Hân là người duy nhất thân thiết đối với anh, cho anh tình người ấm áp.

"Cậu rút cuộc có phải con tôi hay không, hay vẫn chưa xác định rõ!" Nào biết, bác gái lại tức giận, nói ra lời này.

Văn Văn đang muốn rời đi, hai con mắt lại trừng lớn.

Trời ạ! Cô nghe được cái gì?

Sắc mặt của Giang Thiệu Cảnh xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 22

Năm ngày trước.

Văn Văn ngay cả thở cũng không dám, cô vội vàng úp sấp vào vách tường.

Bây giờ, cô tiến lùi đều khó.

Cả người Giang Thiệu Cảnh tan ra chường khí màu đen, khuôn mặt có chút hung tàn.

"Bà thử nói thêm câu nữa?!" Giang Thiệu Cảnh cắn răng nghiêng lợi bước một bước dài về phía mẹ mình.

Mẹ của anh hoảng sợ nuốt cổ họng, nếu như bình thường, bà đã sớm thông minh mà ngậm miệng, nhưng mà này đó lại như quỷ thần xui khiến, bác gái bị bức ép đến mức nóng nảy lại có thể lớn tiếng kêu la, "Sao tôi lại không dám nói? Cậu đến cùng có thật sự là Giang Thiệu Cảnh hay không, căn bản vẫn chưa xác định rõ!"

Sắc mặt của Giang Thiệu Cảnh vô cùng vô cùng khó coi.

"Năm đó, tôi là một người đàn bà trong nhà không nuôi nổi con trai, lúc ấy vẫn còn muốn gả cho người khác... Đêm khuya từ trong bệnh viện ra ngoài, đến cô nhi viện, nhìn thấy có một đứa bé cũng bị người ta vứt bỏ ở cửa ra vào đang khóc thút thít, tôi... tôi liền đem con trai cùng với đứa bé kia đặt ở

trước cửa cô nhi viện, nghĩ tới hai đứa bé cùng nhau khóc, nhất định có thể làm người khác chú ý... Qua mấy năm, sau khi tôi ly hôn... Đến cô nhi viện nhận cậu về mới biết, hai đứa bé ngày đó bởi vì ở trong gió tuyết lạnh lẽo cả đêm, cùng được đưa vào bệnh viện, kết quả... Một được cứu, một đứa khác... Bác sĩ ở trên người hai đứa bé chỉ tìm được một tờ giấy, liền đem đứa bé còn sống sót trực tiếp gọi là Giang Thiệu Cảnh đưa về cô nhi viện. Ngay cả người của cô nhi viện cũng không thể khẳng định cậu rốt cuộc có phải Giang Thiệu Cảnh hay không..." Bác gái xấu hổ nói.

Văn Văn trừng lớn, vậy rốt cuộc Giang Thiệu Cảnh không phải là Giang Thiệu Cảnh?

"Có muốn chúng ta đi nghiệm DNA hay không?" Giang Thiệu Cảnh cười lạnh hỏi.

Do dự một chút, bác gái phần nộ trả lời, "Không, không cần..." Bà cũng là người thông minh, nếu như kết quả kiểm tra Giang Thiệu Cảnh không phải là Giang Thiệu Cảnh, đối với người nào cũng bất lợi, đương nhiên biết một điểm này, cho nên, chỉ có thể âm lao phải theo lao.

"Tốt nhất là không cần, bà chỉ cần nhớ, tôi là Giang Thiệu Cảnh, từ nhỏ đến lớn, tôi chính là Giang Thiệu Cảnh! Tôi nói với bà, tôi chỉ có thể là Giang Thiệu Cảnh!" Giang Thiệu Cảnh híp con ngươi thâm thúy lại, tràn đầy phần nộ, "Nếu không, bà và tôi đều cũng sẽ không có cuộc sống tốt!"

Anh bình sinh ghét nhất là có người đem cái mặt sớm bị phủ đầy bụi bí lấy ra nói.

Hơi thở mạnh mẽ hung hãn của anh, làm bác gái chảy mồ hôi, "Tôi hiểu..."

Văn Văn cảm thấy sợ, bình thường trên TV cũng diễn, người nghe được bí mật, mệnh cũng sẽ không quá dài.

Cô vừa trốn, vừa vội vừa sợ muốn lập tức chạy ra khỏi hẻm nhỏ.

"Sau này tôi sẽ không nhắc lại, nhưng mà cậu rốt cuộc lúc nào thì có thể lấy được yền thiên hạ từ trong tay Giang Diệc Hân? Cậu tốt nhất là nghĩ cách nhanh lên một chút, lừa cậu ta ký giấy chuyển nhượng cổ phần!"

"Ngu xuẩn! Không phải cậu ta cam tâm tình nguyện, giấy chuyển nhượng cổ phần lừ gạt mà có được sẽ hữu dụng sao? !" Thật là người thiếu kiến thức pháp luật!

"Vậy cậu vẫn tiếp tục đóng vai một người anh tốt, thì Giang Diệc Hân sẽ cam tâm cho cậu à!"

"Chuyện của tôi, không cần bà quan tâm! Diệc Hân chẳng qua chỉ là một tên ngu ngốc không chịu được, muốn đòi phò cậu ta, tôi tự có biện pháp..."

Chân Văn Văn run lên, "Rắc" một tiếng, cô lại có thể dẫm lên một chai cola trên đất.

Bình nhựa ở trong ngõ hẻm phát ra một thứ âm thanh nóng nảy đáng sợ.

Giang Thiệu Cảnh chợt xoay người, con mắt ngoan lệ bắn qua.

Văn Văn cũng không để ý tới cái khác nữa, cô vội vàng chạy khỏi ngõ hẻm.

Giang Thiệu Cảnh rốt cuộc đối với Diệc Hân là mấy phần thật mấy phần giả? Bộ đáng anh trai tốt của anh đều là giả bộ? Văn Văn cảm thấy người đàn ông này sâu không thấy đáy, thật là đáng sợ.

Văn Văn bước đi gần như chạy, nhưng mà, cổ áo của cô đã bị người phía sau túm lấy.

Cô xoay người lại, chống lại một đôi mắt giống hệt mãnh thú ăn thịt.

Ánh mắt kia, giống như muốn giết người, không, là giết người phanh thây.

"Tôi cái gì cũng không nghe được!" Văn Văn khản trương đến mức ngu xuẩn không đánh đã khai.

"Không, cô chuẩn bị đi gọi điện thoại cho Giang Diệc Hân..." Ánh mắt của anh vô cùng sắc bén.

Văn Văn rất muốn khóc, cô muốn tránh thoát, nhưng mà người của cô bị bàn tay Giang Thiệu Cảnh dính vào trên tường, không cách nào giãy giụa được nửa phần.

"Thiệu Cảnh, cô ta đã nghe thấy hết? Nhanh, mau giết cô ta diệt khẩu!" Bác gái sợ đến mức không biết lựa lời nói.

Nếu nhưng lời đó để cho Văn Văn nói ra, hai mẹ con bọn họ thật sự cái gì cũng không còn!

Giết cô diệt khẩu? Toàn bộ máu trên mặt Văn Văn rút đi hết.

Giang Thiệu Cảnh nhìn cô, ánh mắt hung dữ, tay anh đã đưa đến cổ của cô, thông thả trườn lên cái cổ mảnh khảnh của cô, sau đó từ từ buộc chặt, giống như đang suy nghĩ nên dùng sức lực như thế nào mới có thể lập tức bóp chết cô.

Văn Văn bị dọa đến mức ngay cả bật hơi cũng khó khăn.

Cô lúc này, ở trong bàn tay quỹ dư của anh, chẳng khác nào một con cá nhỏ mắc cạn trên bờ.

Văn Văn bị ngăn cản hít thở, cảm giác mình sắp không thể thở được...

"Giết người là trọng tội, nhĩ tôi giống người ngu xuẩn như vậy sao? Trên thế giới có một loại phương pháp khác, có thể để cho cô ta cảm miệng lại không phạm pháp, đó chính là, biến cô ta thành của tôi..." Giang Thiệu Cảnh đột nhiên thu cánh tay lại, cho Văn Văn một nụ hôn vô cùng mãnh liệt hít thở không thông.

Khí thế cường đại của anh đè ép lên cô, khi đôi môi vân vê nhào nặn tàn bạo lên môi Văn Văn thì cô mắt không chế kêu thảm một tiếng.

Sau đó.

Sau đó.

Sau đó, Văn Văn không chống đỡ nổi mà ngã nhào.

Nhìn chằm chằm người ngất xỉu trong ngực mình, Giang Thiệu Cảnh hoàn toàn cứng ngắc rồi.

...

Lúc Văn Văn tỉnh lại thì thấy cô đang ở bệnh viện.

Nhìn thấy người ngồi ở đầu giường cô, nhớ lại một màn vừa mới xảy ra kia, Văn Văn cảm giác mắt mình lại nổ đom đóm rồi.

Cuối cùng trong trí nhớ, cô suýt chút nữa bị cưỡng hôn.

Cô nên dùng cách gì, mới có thể thông báo cho Diệc Hân, Giang Thiệu Cảnh đang đánh chủ ý với yến thiên hạ? Sợ rằng, lời của cô còn chưa truyền tới nơi, trên thế giới này đã không có người tên là Hạ Vị Văn nữa rồi.

Giang Thiệu Cảnh ngồi ở mép giường cô, đưa lưng về phía ánh mặt trời, trên mặt của anh âm u khắp chốn.

"Bác sĩ nói nguyên nhân cô ngất xỉu, là bởi vì cô mang thai." Mặt Giang Thiệu Cảnh không chút thay đổi nói.

Văn Văn há to miệng.

Anh lại đang giờ trò gì? Sau khi chia tay với Diệc Hân, cuộc sống của cô chỉ ở hai điểm nhà và xưởng in ẩn tạo thành một đường thẳng, sao có thể mang thai được?!

"Bác sĩ đã siêu âm cho cô, chẩn đoán chính xác cái thai đã được 12 tuần." Mặt Giang Thiệu Cảnh âm u, ánh mắt phức tạp tiếp tục nói.

Nhìn dáng vẻ ngu ngốc của cô, cũng biết ngay cả bản thân cô cũng không biết mình mang thai! Tại sao có thể có người phụ nữ ngu ngốc đến mức bản thân có bầu gần ba tháng cũng không biết?!

"Sao có thể như vậy? Tôi không buồn nôn, thân thể cũng không cảm thấy có bất kỳ cái gì không thoải mái..." Trên mặt Văn Văn vẫn là vẻ mặt trống rỗng.

Không phải nói khi mang thai thì ít nhiều gì tình trạng cơ thể đều sẽ có chút thay đổi sao? Cô căn bản là không có mà!

Nhưng mà, cẩn thận ngẫm lại, thật sự không có bất kỳ thay đổi gì sao? Hai tháng gần đây, khẩu vị của cô tốt đến mức có thể nuốt cả một con trâu, mặt cô cũng dần dần trở nên tròn vo, quần jean trước kia cũng không thể mặc.

Cô vẫn cho là khẩu vị tốt, là do áp lực công việc quá lớn.

Hơn nữa, mỗi lần Giang Thiệu Cảnh buộc cô xuống bếp đền ơn, khói dầu phòng bếp cũng làm cho cô cực kì không thoải mái.

Hơn ba tháng cô và Diệc Hân lui tới, Diệc Hân vẫn dùng các biện pháp an toàn, chỉ có duy nhất một lần kia... Nhưng mà, rõ ràng ngày đó cô có uống thuốc ** mà!

Mặc dù, lúc ấy cô quả thật có những ý nghĩ khác, nhưng mà, cô cũng không hề chơi xấu mà.

Không ngờ, ** lại có thể thất bại.

Đầu óc Văn Văn trống rỗng, đôi tay vô ý thức vuốt bụng.

MC của cô gần ba tháng không có tới, nhưng mà cô vẫn nghĩ đây là do hậu di chứng của việc uống thuốc **. Trước kia, lúc cô và Lương Vũ thuê chung từng thấy sau khi Lương Vũ uống thuốc **, MC mấy tháng liên tiếp cũng vô cùng rối loạn, không phải muộn hơn thì cũng là sớm hơn.

Cho nên, cô vẫn cho là...

"Sau khi bác sĩ siêu âm có nói gì không?" Văn Văn tâm hoảng ý loạn, vội vã cuống cuồng hỏi.

"Thai nhi cơ bản đã thành hình, phát triển rất tốt." Đây mắt Giang Thiệu Cảnh sa sầm u ám, không tình nguyện, nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời.

"Phát triển rất tốt..." Thiên ngôn vạn ngữ hiện lên trong đầu, Văn Văn bây giờ vẫn cảm thấy không chân thật cùng với không thể tưởng tượng nổi.

"Hỏi nhiều mấy thứ này làm gì?" Giang Thiệu Cảnh không khách khí cắt đứt lời cô, "Bây giờ cái gì cũng không cần suy nghĩ nhiều, tôi đã giúp cô hẹn xong một chuyên gia phụ khoa, thứ Tư tuần sau làm giải phẫu phá thai."

"Phá, giải phẫu phá thai?" Văn Văn hoảng sợ đến cả lăm.

"Phát hiện quá muộn, đã được 12 tuần, không thể làm giải phẫu nạo thai, nhưng mà cô không cần lo lắng, bác sĩ tôi sắp xếp cho cô rất có kinh nghiệm với mặt này, sẽ không ảnh hưởng tới việc sinh con sau này của cô." Giang Thiệu Cảnh hừ lạnh.

Anh mời cho cô bác sĩ phụ khoa tốt nhất Thượng Hải, tình huống bây giờ cũng chẳng khác gì giết gà mà dùng dao mổ trâu.

Anh đối với cô thật sự vô cùng tốt!

"Tôi không muốn!" Nhưng mà, cảm xúc của Văn Văn lại vô cùng kích động phản kháng.

Giang Thiệu Cảnh híp con mắt tối như mực, từ khi quen biết đến bây giờ, người phụ nữ này cho tới bây giờ chưa bao giờ phản kháng lại anh.

"Tôi muốn đứa nhỏ này, tôi muốn sinh nó ra!" Văn Văn vô cùng xác định tâm tình của mình.

Cho dù, tình yêu của cô đã không cách nào thực hiện được nữa, nhưng mà đứa bé vẫn vô cùng quý báu!

"Không phải hai người đã chia tay rồi sao?" Giang Thiệu Cảnh rất nhẹ rất lạnh hỏi.

Văn Văn chịu đựng khí lạnh cường đại đến mức làm cho người ta phát run, liều mạng che của mình bụng, lấy dũng khí, "Tôi với Diệc Hân... Đã chia tay, nhưng... Tự tôi có thể nuôi sống 'nó'!" Coi như không có bất kỳ chuẩn bị gì, coi như chỉ kết tinh tình yêu của một mình cô, cô cũng tuyệt đối không vứt bỏ đứa bé này!

Nhìn bộ dạng ngu ngốc này của cô, anh cố gắng nén giận, lạnh lùng nói, "Giữ lại đứa bé này, nếu lại gặp 'những người khác', về cô sau lập gia đình thế nào?" Cô theo đuổi hạnh phúc của mình kiểu gì? Đứa bé này, sẽ làm tất cả cục diện trở nên vô cùng lúng túng!

"Tôi không lấy chồng là được, tôi sống cùng với bé cùng cả đời!" Văn Văn trả lời ngay.

Anh thật muốn một chương đánh chết cô.

Anh giận quá hóa cười, "Nói dễ nghe như vậy, tôi xem, chắc là muốn mẫu bằng tử quý đi!"

Bốn chữ "Mẫu bằng tử quý", khiến Văn Văn ngạc nhiên.

"Hai người vì sao mà chia tay? Không phải vì Diệc Hân không yêu cô sao?" Anh đang rắc muối trên miệng vết thương của cô.

Văn Văn kiên nhẫn.

Đúng, vậy thì thế nào? Cô đã sớm nhìn thấy sự thật.

"Tình tình Diệc Hân, tôi và cô đều hiểu, cậu ấy là người đàn ông không chịu trách nhiệm như vậy sao? Nếu như cậu ấy biết cô mang thai, tuy rằng không yêu cô, cậu ấy cũng sẽ hy sinh hạnh phúc của bản thân, miễn cưỡng gánh lấy trách nhiệm của mình cưới cô qua cửa!" Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng chế giễu, "Hạ Vị Văn, chẳng phải cô đang có ý định này sao?"

Sắc mặt bị Văn Văn trào mà trở nên trắng bệch.

Cô không có, cô không có!

"Lập tức xóa sạch 'nó'!" Anh không chút nào thương hương tiếc ngọc kéo cô từ trên giường dậy.

"Tôi không muốn!" Văn Văn bị kéo đến mức suýt chút nữa thì ngã xuống giường, bị phần che chớ bụng.

"Cô không muốn, cũng phải muốn!" Giang Thiệu Cảnh hướng về phía cô, mặt không chút thay đổi nói, "Tin tưởng tôi, thứ Tư tuần sau ngoan ngoãn tiếp nhận giải phẫu, là lựa chọn tốt nhất. Nếu không, tôi dùng năng lực, tuyệt đối có cả nghìn cả vạn phương pháp gây nên việc ngoài ý muốn, để cho cô đối mặt với kết quả như nhau!"

Nghe vậy, Văn Văn rùng mình.

Người đàn ông này, thật đáng sợ.

Một sự tuyệt vọng từ trái tim Văn Văn dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 23

Bởi vì Diệc Hân đột nhiên xuất hiện, cả ngày Văn Văn đều ở đây ngăn người.

"Sau khi xưởng in ấn của chúng ta mua vào bộ thiết bị sản xuất mới này, sẽ lập đưa vào hoạt động, thiết bị mới có thể đơn giản hoá quá trình sản xuất, nâng cao tốc độ in ấn, dự tính sang năm giá trị sản lượng của xưởng in ấn chúng ta có đạt mức 30%."

Đồ công sở màu xám tro chinh đồn khuôn mặt trẻ con ngây thơ của Văn Văn, lúc này cô ngồi ở trong phòng họp, nghe bộ phận quản lý sản xuất báo cáo tiến triển mới cho cô.

Sang năm à...

Rất nhanh, người cô cũng sẽ không mặc nổi bộ đồ công sở này, sang năm bé cưng của cô cũng sắp ra đời, đoán chừng một khoảng thời gian cô không thể tới xưởng in ấn rồi.

Sau khi chia tay, lúc vừa rời khỏi thành phố Ôn tới Thượng Hải, mỗi đêm cô đều trốn ở trong chăn khóc thút thít, không hiểu tại sao anh có thể buông tha dễ dàng như vậy. Một tháng sau, cô đã không còn ở trong cảm xúc đau thương, nghĩ mình lại xót cho thân, những thứ chua xót, cảm giác mờ mịt đau đớn này bắt đầu chỉ giấu ở trong chỗ sâu nhất trong tâm hồn.

Nhưng mà bây giờ, không còn yêu hận tâm kết khó giải, cuộc sống của cô rất phong phú, xưởng in ấn, bé cưng chiếm vị trí quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô, cho dù không có tình yêu, cuộc sống vẫn vô cùng đầy đủ, tràn đầy hi vọng.

Chỉ là, lúc hội nghị kết thúc, lúc cũng sắp đến giờ tan việc, vừa nghĩ tới người kia đang ở trong nhà, trái tim Văn Văn khó tránh khỏi căng thẳng.

Muốn gặp, lại không dám thấy.

"Bữa tối muốn ăn gì?" Lúc tắt máy vi tính chuẩn bị tan việc, thấy anh online, Văn Văn ở trên bàn phím gõ gõ vấn đề này.

Lúc ăn sáng, thức ăn trên bàn, anh gần như chạm cũng không chạm thử.

Là món ăn không hợp khẩu vị, hay là mấy món ăn cháy sạch kia của cô rất khó cho vào miệng?

Cô chờ mấy phút đồng hồ, đang lúc cho là anh không có ở đó, chuẩn bị vươn tay tắt máy, hộp thoại màu vàng sáng lên.

"Không cần phải phiền toái, anh hai ăn gì, anh liền ăn nấy."

Văn Văn ngẩn người, nhưng mà hôm nay là thứ năm, không phải ngày Giang Thiệu Cạnh tới xưởng in ấn, sáng sớm hôm nay là ngoài ý muốn.

"Được." Văn Văn vẫn chỉ gõ xuống một chữ.

Cô không biết nên làm sao nói cho anh biết, "Vợ chồng" bọn họ bình thường cũng không ở cùng một chỗ.

Đi ra khỏi xưởng in ấn, lúc Văn Văn đang ở cửa chờ xe, sau lưng có tiếng còi xe.

"Tin nhắn."

Văn Văn vừa quay đầu lại, ngoài ý muốn lại thấy chiếc xe hơi màu đen của Giang Thiệu Cạnh.

Cửa xe, ở trước mặt cô mở ra.

"Lên xe." Giọng nói ra lệnh như cũ.

Văn Văn xoay người lại, dừng một chút.

Thấy cô chần chừ, Giang Thiệu Cạnh biết vậy nên bắt mắt, có người nguyện ý làm tài xế miễn phí, cô còn ở đó mè nheo cái gì?

"Không phải thứ năm và thứ bảy anh sẽ ở công ty hay sao?" Nhắm mắt, Văn Văn chỉ có thể ngồi lên xe.

"Tôi không đến, em giải thích với Diệc Hân thế nào? !" Giang Thiệu Cảnh vòng tay lái, đi về phía đường về nhà cô.

Văn Văn trầm mặc, đang lúc cô có chút cảm kích anh, anh lại nói tiếp...

"Tôi phải đảm bảo em giữ chữ tín, sẽ tuân thủ hiệp nghị, sẽ không nói một đằng làm một nẻo, chỗ này đồng ý sẽ không dây dưa với Diệc Hân nữa, một giây kể tiếp lại đem bụng mình làm thành lợi thế mà bày ra."

Một chút cảm kích liền bay theo gió, Văn Văn tức đến mức muốn đánh người, "Yên tâm, tôi sẽ không để cho Diệc Hân biết sự tồn tại của bé cưng!" Biểu hiện lúc sáng của cô, mặc dù không thể nói là 100%, nhưng tối thiểu thành ý tuân thủ hiệp nghị là mười phần.

Lại nói, cô sợ nhất là anh đối với bé cưng bất lợi, sao có thể hành động thiếu suy nghĩ?!

"Đó là tất nhiên, về mặt pháp luật, tôi là ba của bé cưng, không liên quan bất cứ chuyện gì đến Diệc Hân!" Anh cảnh cáo cô.

Văn Văn chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn ngoài cửa xe, không tiếp tục nhiều lời với anh.

Giang Thiệu Cảnh là người giáo hoạt nhất trên thế giới này, khiến người khác ghét nhất, cộng sự bết bát nhất! Để bảo đảm bé cưng được bình an, cô buộc phải ký vào hiệp ước bất bình đẳng, trong hiệp ước, cái gì lợi đều là của anh!

Anh xuyên qua kính chiếu hậu, chăm chú nhìn cô đang căng thẳng, nhưng gương mặt nhỏ nhắn vẫn làm cho người ta cảm thấy thư thái đến thấu xương như cũ.

Anh biết mình rất đáng ghét, bất kể là yến thiên hạ hay là xường in ấn, người hận anh không mau chết đi quá nhiều, từ nhỏ đến lớn, tính cách của anh đều không cần vui vẻ, anh đã sớm đa có thói quen bị người khác chán ghét.

Huống chi, vì thỏa mãn tâm tư của bản thân, nội dung giấy hiệp nghị kết hôn này, cô không ghét anh mới là lạ.

Giữa kính chiếu hậu bên trong xe, chiếu rọi sắc bén của anh, khuôn mặt không chút tươi cười nào.

Thật ra thì, cảm giác bị người ghét bị người hận cũng không hay lắm, nhất là bị chính người mình quan tâm ghét hận.

"Đi vào mua thức ăn, tôi ở cửa chờ em, tốc độ nhanh một chút! Còn nữa, mua thêm một chút món ăn Diệc Hân thích!" Anh dừng xe ở cửa chợ rau, nghiêm mặt đuổi cô xuống xe.

...

Bữa ăn tối, ba người yên lặng yên lặng.

"Để anh rửa bát." Sau khi ăn xong, Giang Diệc Hân buông chén đĩa xuống.

"Cậu là đáng mày râu mà chén cái gì, để cho chị dâu cậu làm!" Giang Thiệu Cảnh ngăn anh lại.

Văn Văn nuốt xuống một miếng com cuối cùng, vội vàng đứng dậy, ở dưới ánh mắt nặng nề của Giang Diệc Hân, động tác lạnh lợi dọn dẹp bát đĩa.

Giang Thiệu Cảnh có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, Văn Văn chưa bao giờ hy vọng xa vời anh sẽ chăm sóc người có thai.

"Rửa bát xong, em về phòng đem biên bản hội nghị trong xường hôm nay sửa sang lại cho tôi xem qua." Quả nhiên, lúc eo cô chưa xốt, chuẩn bị đi rửa bát xong, anh thông thả đến phòng bếp giao phó.

Căn bản là một khác cũng không để cho cô ngồi không.

Cầm từng cái bát lau sạch sẽ, bỏ vào tủ vệ sinh, Văn Văn vội vàng chuẩn bị về phòng thì gặp anh thoáng qua .

"Buổi tối tôi ở lại chỗ này." Giang Thiệu Cảnh dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được lạnh giọng giao phó.

Văn Văn trừng lớn con mắt.

Anh ngủ ở đây? Nhưng mà, nhà này chỉ có hai phòng một sảnh, Diệc Hân ở tạm thư phòng, làm gì còn phòng nào nữa? Anh, không phải anh muốn ở phòng của cô chứ?

Văn Văn nhìn chăm chăm vào anh, lại không thể đứng đó hỏi.

Mồ hôi lạnh tự trán của cô nhỏ xuống.

"Em nên trở về phòng, tôi nói chút chuyện với Diệc Hân trước, để lúc gặp lại rồi nói!" Giang Thiệu Cảnh mặt không chút thay đổi giao phó.

Cả người, Văn Văn máy móc gật đầu, vẫn là trở về phòng, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Hành động của vợ chồng bọn họ, Giang Diệc Hân đều thấy ở trong mắt.

Văn Văn đối với đại ca rất nghe lời, không tranh cãi một chút nào.

Anh không nên ngoài ý muốn, nói yêu đương cô, đối với người yêu luôn khéo léo nói gì nghe nấy, chỉ là, bây giờ nhìn ở trong mắt, đặc biệt khó chịu.

"Có cái gì muốn nói với tôi?" Giọng nói Giang Diệc Hân nhàn nhạt hỏi.

"Cậu ở chỗ này ở bao lâu?" Giang Thiệu Cảnh đi thẳng vào vấn đề.

Chuyện phòng ốc, rốt cuộc có bán hay không, cũng không thấy anh tỏ thái độ.

"Tôi mới vừa vào ở, cũng chỉ là ngày đầu tiên." Giang Diệc Hân nhắc nhở anh.

"Cậu và Văn Văn ở chung một mái nhà, tôi ngại." Giang Thiệu Cảnh trực tiếp nói.

Giang Diệc Hân trở nên cứng đờ.

"Cậu về nhà ở thôi." Giang Thiệu Cảnh từ trong bao công văn lấy ra cái chìa khóa nhà ném cho anh.

Giang Diệc Hân cầm cái chìa khóa nhà biệt thự trong tay, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, "Anh hai, trước kia không phải anh nói, mình chỉ thích ở căn phòng lớn sao?" Bây giờ, tại sao lại muốn tổ chim của anh như vậy?

"Đúng, tôi chỉ thích ở căn phòng lớn, phòng ốc đối với tôi mà nói, càng lớn càng được, càng rộng rãi càng thoải mái." Anh bình thản nói, "Nhưng mà Văn Văn nhìn trúng phòng của cậu, thứ cô ấy thích, tôi tự nhiên sẽ thay cô tranh thủ!"

Giang Diệc Hân trầm ngâm chốc lát, "Anh hai, anh có nghĩ tới, tại sao Văn Văn thích phòng này hay không?"

"Cách xương in ấn gần, phòng ốc cũng thật sạch sẽ." Giang Thiệu Cảnh không chút do dự trả lời.

"Cách xương in ấn gần, phòng ốc sạch sẽ không trên vạn thì cũng hơn nghìn, không phải sao?" Giang Diệc Hân lạnh nhạt hỏi ngược lại.

Trong nháy mắt, Giang Thiệu Cảnh lãnh lẽo nói, "Cậu có ý gì?"

"Không có ý gì cả, tôi chỉ đang suy nghĩ, Văn Văn thích căn phòng này, có phải bởi vì tôi hay không?" Giang Diệc Hân tự tin thản nhiên nhìn thẳng vào anh.

Hôm nay, cả ngày, anh đều đang tiêu hóa tin tức Văn Văn gả cho anh hai này, rốt cuộc là tại sao, để cho cô lại vội vàng gả đi như vậy? Chẳng lẽ, thật sự quá khát vọng cuộc sống hôn nhân?

Anh thật sự không nghĩ ra, hơn nữa, cảm giác không muốn xa rời trong mắt Văn Văn đối với anh hai vô cùng ít ỏi.

Bị chất vấn như vậy, giống như xuyên qua một tờ giấy mỏng, không khí trở nên căng thẳng.

"Văn Văn đa là chị dâu của cậu." Giang Thiệu Cảnh nhắc nhở anh.

Hiếu, kính, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ, là điều căn bản của con người!

Giang Diệc Hân cứng nhắc.

Lúc xế chiều, anh sai người đi cục dân chính điều tra, quả thật có ghi chép việc bọn họ đã đăng ký kết hôn.

Giang Thiệu Cảnh đứng dậy, từ trong bao công văn, lấy ra một chồng tư liệu lớn.

"Đây là tất cả những người tôi đã từng xem mắt, toàn bộ danh sách cùng tài liệu là tên các ái nữ ở khu A, buổi tối cậu xem xét kỹ một chút, xem có thí sinh nào vừa ý hay không, ngày mai bắt đầu, tôi giúp cậu sắp xếp xem mắt!"

Giang Diệc Hân không nhận lấy tài liệu, chỉ là bật cười.

Anh có ý thức nguy cơ đến như vậy sao?

"Ngày mai bắt đầu, tôi sẽ rất bận, sợ rằng không có thời gian đi xem mắt."

Giang Thiệu Cảnh phòng bị mà nhìn chằm chằm vào anh.

"Tôi sẽ trở về yến thiên hạ, trọng chương quyền hành." Giang Diệc Hân bình tĩnh nói cho anh biết.

Giang Thiệu Cạnh cả kinh.

Giang Diệc Hân rõ ràng nhất, anh kiêng kỵ nhất là cái gì, mà điểm thăng bằng giữa anh em bọn họ là ở chỗ nào. Chẳng lẽ, Giang Diệc Hân chuẩn bị phản bội anh?

Giang Thiệu Cạnh hít con mắt tối như mực, đáy mắt một mảnh hàn băng.

"Rất nhiều chuyện, tôi chỉ không đi làm, cũng không có nghĩa là tôi làm kém hơn so với anh." Về mặt Giang Diệc Hân thần nhiên.

"Đây chính là mục đích cậu tới Thượng Hải?" Giang Thiệu Cạnh chăm chú nhìn em trai, trên gương mặt anh tuấn, bao bọc lớp sương lạnh nhân nhật.

Hấp dẫn của danh và lợi, dẫn dắt cậu trở về yển thiên hạ?

"Không, mục đích tôi tới Thượng Hải, là muốn đoạt Văn Văn về." Ánh mắt của Giang Diệc Hân không chút nào tránh né.

Giang Thiệu Cạnh giật mình trong lòng.

"Mặc dù chậm một bước, nhưng mà tôi không muốn buông tha!" Giang Diệc Hân phát ra thur chiến.

Cả ngày, anh nghĩ rất nhiều, anh hai đối với thứ mình muốn, cho tới bây giờ đều không chừa thủ đoạn nào, mà Văn Văn tiếp nhận anh hai, nhất định là bởi vì anh làm cô đau lòng, anh hai liên đối với cô vừa dỗ vừa lừa.

Anh không tin, tình yêu của bọn họ đã trở thành quá khứ!

Một cơn sóng trào mãnh liệt, lật ngược sự bình tĩnh trước sau như một của anh em bọn họ.

Nghe được tuyên ngôn của em trai, Giang Thiệu Cạnh sau khi đông cứng một lúc lâu, bờ môi lại từ từ khẽ nhếch, "Diệc Hân, tôi dường như quên nói cho cậu biết một chuyện vui khác..."

Giang Diệc Hân chăm chú nhìn anh hai mình.

Anh không hiểu, còn có chuyện gì “Vui” nữa.

"Văn Văn có thai." Giang Thiệu Cạnh cười nhật, "Cậu sắp được làm chú rồi."

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 24

Văn Văn ở trong phòng sửa sang lại văn bản tóm tắt lại hội nghị hôm nay.

Những thứ này vốn là do thư ký làm, nhưng mà, chỉ cần không gấp, có thể không cần để cho nhân viên làm thêm giờ, cô đều sẽ không yêu cầu quá hà khắc.

Kết quả, hiện tại biến thành bản thân một khác không được rảnh rồi.

Chỉ là, hai anh em bọn họ ở bên ngoài nói chuyện gì vậy? Văn Văn khó tránh khỏi có chút giật mình.

Chín giờ tối, Văn Văn mượn lý do lấy nước, lúc từ trong phòng đi ra, chỉ thấy trong phòng khách đã chỉ còn lại một mình Giang Thiệu Cạnh.

"Diệc Hân đâu?" Cô kỳ quái nhẹ giọng hỏi.

"Cậu ta ra ngoài hóng mát rồi." Giọng nói nhân nhân của Giang Thiệu Cạnh vang lên.

"Hóng mát?" Văn Văn nghi hoặc không thôi.

Nhưng Diệc Hân không ở đây, lại để cho cô tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

"Phòng ốc nhỏ như vậy, ba người ở, sao có thể không cần hóng mát?!" Giang Thiệu Cạnh một câu hai nghĩa.

Đáng tiếc, Văn Văn chỉ nghe hiểu ý tứ mặt ngoài.

"Nếu như em muốn căn phòng này, tôi sẽ giúp em lấy đến tay, nhưng mà, tôi vẫn giữ câu nói kia, tôi hi vọng em trở về ở trong nội thành, tôi thích phòng lớn." Về mặt Giang Thiệu Cảnh không có chút thay đổi nào.

"Giang Thiệu Cảnh, không phải cái gì cũng đều dựa vào tranh giành là có thể giải quyết." Văn Văn không đồng ý.

"Tôi nhớ, trước khi chúng ta kết hôn, em tự tay định ra vài điều ước định, em phải tiếp tục ở nơi này, chính là một trong số đó." Tròng mắt Giang Thiệu Cảnh thoáng qua tia mỉa mai.

Lúc này, Văn Văn không tức giận, cô chỉ thử giảng đạo lý với anh.

"Tôi muốn ở nơi này, là hi vọng... Bé cũng có thể ra đời ở nơi này..." Cô có nguyên nhân của cô, "Nhưng mà, Diệc Hân đã trở lại, nếu như cái phòng này là trắng trợn cướp lấy mà có được, tôi nghĩ bé cũng ở chỗ này cũng sẽ không vui về."

"Tôi làm việc chỉ cần kết quả, không quan tâm quá trình." Giang Thiệu Cảnh rất cố chấp, "Mặc dù, tôi hi vọng em chuyển về trong thành phố." Ở chỗ này, anh đi làm cùng đi xã giao cũng không dễ dàng.

Văn Văn cảm thấy không cách nào khai thông với anh được.

"Tại sao anh thích phòng lớn? Tôi cảm thấy phòng ốc quá lớn, cảm giác trống vắng quá mãnh liệt, lúc anh một mình ngơ ngác ở trong biệt thự lớn, chẳng lẽ không có cảm giác này? Thật ra thì phòng ốc nhỏ một chút, ngược lại có vẻ vô cùng ấm áp, đẹp đẽ." Văn Văn hi vọng có gắng hết sức ở chung hòa bình với anh.

Giang Thiệu Cảnh mặc dù làm cho người ta cảm thấy chán ghét, nhưng mà mỗi khi nghĩ tới thân thể của anh, Văn Văn lại cảm thấy đồng tình.

"Tôi có thói quen cô độc, cho nên, tôi thích ở biệt thự." Diệc Hân cũng đã từng nói những lời như vậy với cô.

Gương mặt Giang Thiệu Cảnh không chút thay đổi nhìn cô, lúc Giang Diệc Hân mới vừa mua căn phòng này, anh làm khách, từng không khách sáo mà cười nhạo nơi này là tổ chim.

"Về phần em... Em là Tổng giám đốc của xưởng in ấn, Tổng giám đốc đại diện cho cả một công ty, em lại ở trong một căn nhà như vậy, có thể hi vọng xa vời người khác sinh ra lòng tin đối với xưởng in ấn?"

Văn Văn ngậm ngẫn cả người.

"Giang Thiệu Cảnh, công trình gì cũng đều muốn làm từ trong trứng, anh có cảm thấy cuộc sống quá mệt mỏi hay không?" Rất nhiều khi, Văn Văn cảm thấy bức tường trong lòng Giang Thiệu Cảnh xây quá cao, anh đối với ai cũng quá mức phòng bị.

"Không mệt! Xã hội này, cái gì đều dựa vào bản lĩnh bên ngoài." Giang Thiệu Cảnh nhìn cô, "Lúc em vừa tới Thượng Hải nhận lấy xưởng in ấn, bất kể là nhân viên hay là quản lý ngân hàng, không phải bắt nạt gương mặt trẻ con của em, là tính tình lại dễ nói chuyện, cho nên bất kể em có yêu cầu gì, người khác cũng chỉ là tùy ý qua loa làm lấy lệ với em?" Sống ở xã hội này, muốn thành công sẽ phải hy sinh rất nhiều.

"Diệc Hân có lẽ sẽ rất nhanh trở lại, chúng ta vào phòng đi!" Giang Thiệu Cảnh cảnh giác, giống bắt như bắt mèo nhỏ, tay phủ lên cô gáy, ý bảo trở về phòng nói chuyện.

Không gian nhỏ như vậy, chung một mái nhà, nói chuyện nhất định càng phải cẩn thận hơn nữa.

"Diệc Hân đã đồng ý với tôi, mấy ngày nữa sẽ chuyển đi."

Văn Văn cứng đờ, "Nhanh như vậy?" Đối với tin tức này, Văn Văn vừa thờ phào nhẹ nhõm lại cảm thấy rất mất mát.

Con mắt Giang Thiệu Cảnh rét lạnh, đông lạnh khiến Văn Văn một hồi chột dạ.

Trở về phòng, nửa giờ sau, một người ngồi xem văn kiện, người còn lại tinh thần thấp thỏm.

"Anh có phải nên trở về hay không?" Nơi này cách nội thành một hai giờ đi xe.

"Chúng ta là vợ chồng mới cưới, ở riêng sẽ làm Diệc Hân đem lòng sinh nghi, buổi tối tôi ở lại nơi này!" Hành động của anh vẫn chưa rõ ràng?

Văn Văn chần động, anh thật sự có tính toán này?

"Nhưng mà, nhưng mà, anh ngủ ở chỗ nào nào?" Văn Văn thất kinh.

Trong phòng ngay cả cái ghế sa lon cũng không có mà.

"Không phải có giường 1m80 sao?" Mỗi người một nửa, phải có vị trí của anh.

"Giang Thiệu Cảnh, anh đừng làm loạn!" Văn Văn lập tức gãy nẩy, phòng bị mà nhìn chằm chằm vào anh.

Bọn họ chỉ là kết hôn giả, chỉ là kết hôn giả!

...

Ngày hôm đó.

"Giang tiên sinh, Hạ tiểu thư cự tuyệt đề cho chúng tôi tiêm thuốc trợ sản." Anh bước vào hành lang bệnh viện phụ khoa tư nhân mình đích thân chọn, y tá vội vàng chạy tới nói cho anh biết.

Cả tầng này đều được anh bao hết, chỉ vì đề cho người phụ nữ kia chăm sóc thân thể thật tốt.

Gương mặt lạnh lùng, anh đẩy cửa phòng bệnh ra.

"Giang tiên sinh." Anh phát tay một cái, ý bảo người mình phải tới đây ngày đêm "Bảo vệ" cô, trông chừng cô tránh để cô chạy mất đi ra ngoài trước.

"Cô còn chưa nghĩ thông suốt? Chuẩn bị rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?" Giọng nói của anh đã rất lạnh.

Mấy ngày nay, Văn Văn không ngừng một lần lại một lần cố gắng chạy đi, nhưng mà, luôn là một lần lại một lần thất bại.

"Giang Thiệu Cạnh, tôi sẽ không nói ra bí mật của anh." Văn Văn lầm bầm, "Tôi rất khỏe mạnh, anh hãy để cho tôi xuất viện!"

Mới mấy ngày, cô suýt chút nữa thì bị Giang Thiệu Cạnh ép đến phát điên rồi.

"Cô xuất viện làm cái gì? Đi ra ngoài, lúc băng qua đường, sẽ không sợ sao?" Cô thất hồn lạc phách, khiến lòng Giang Thiệu Cạnh căng thẳng, nhưng nói ra vẫn là những lời nói trào phúng lạnh lẽo.

"Giang Thiệu Cạnh, rốt cuộc anh tại sao lại muốn như vậy?" Văn Văn sắp sụp đổ rồi.

Đúng vậy, tại sao anh muốn như vậy, anh cũng cảm thấy mình bị quỷ ám rồi.

"Diệc Hân không thích cô, tôi không hy vọng cô phá hủy hạnh phúc cả đời của cậu ấy." Giang Thiệu Cạnh mặt không chút thay đổi nói, "Tôi và cậu ấy khác nhau, cuộc đời của cậu ấy có thể có rất nhiều lựa chọn."

Là như vậy sao? Giang Thiệu Cạnh tự hỏi mình.

Về nguyên nhân chia tay của bọn họ, Diệc Hân điện thoại tới nói Văn Văn sẽ đến Thượng Hải muốn nhờ anh chăm sóc thì anh đã hỏi Diệc Hân có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, nhưng Diệc Hân rất bảo thủ, đáng về cũng không quá nguyên ý trả lời quá nhiều.

Mà vấn đề giống như vậy, một ngày anh tới "Chất vấn" Văn Văn, mà Văn Văn chán nản trả lời, "Anh nói đúng rồi, là sau khi Phó Vĩnh Bội xuất hiện, chúng tôi mới bắt đầu chính thức qua lại... Anh ấy, không yêu tôi..."

Nếu đáp án cũng đã rõ ràng như vậy rồi, Diệc Hân căn bản cũng không yêu cô, tại sao bây giờ còn muốn rồi rắm vấn đề có giữ lại đứa bé hay không? Giang Thiệu Cạnh nhất định chỉ nhận một điểm này, những thứ khác, anh không muốn tra cứu.

"Nếu như cậu ấy muốn cô, muốn cô sinh con, sau khi chia tay cô sẽ một mình ở Thượng Hải?" Giang Thiệu Cạnh để cho cô tỉnh táo lại.

Một mũi tên xuyên tim Văn Văn.

Cô hiểu, Diệc Hân không muốn cùng cô kết hôn sinh bé cùng, nếu không, quà tặng vào ngày sinh nhật cô không phải là xương in ấn, mà anh lại phòng tránh triệt để như vậy, một tia cơ hội cũng không muốn để lại cho cô.

Viên thuốc ** sau đó, để cho trái tim cô bị tổn thương cũng đã nhận rõ ràng sự thực.

"Tôi bảo đảm, tôi sẽ không phá hủy hạnh phúc của anh ấy..." Văn Văn cắn môi đến trắng bệch, "Tôi đã nhận rõ ràng thực tế, tôi sẽ không mang đứa bé đến uy hiếp dây dưa anh ấy... Trong sinh mệnh của anh ấy xuất hiện những cô gái khác, tôi chỉ biết lấy thân phận bàn bè chúc phúc cho anh..."

"Thân phận bàn bè chúc phúc cho cậu ấy? Có bạn bè như cô sao? Bụng của cô sẽ lớn, cô cho rằng cô sẽ lừa gạt được?" Giang Thiệu Cạnh không khách khí cắt đứt ý tưởng không thực tế của cô.

"Tôi... tôi có thể lừa anh ấy, sau khi đến Thượng Hải, tôi không cần thận ** với những người khác..." Văn Văn lắp bắp, vẻ mặt khó chịu.

Nhất định có biện pháp khác, dù thế nào, cô nhất định phải giữ lại đứa bé.

Giang Thiệu Cạnh lạnh lẽo khinh bỉ cô.

Cô mà cùng người khác chơi **? Nói ra chỉ quỷ mới tin!

Không một lời khinh thường, anh xoay người gọi người, "Các cậu trực tiếp đề tay của cô ấy lại, để y tá đem thuốc trợ sản làm tiêm vào trong cơ thể cô ấy."

Hai đấng mày râu nhận được lệnh, áp sát Văn Văn.

"Anh không phải là thần, vì lý do gì anh lại có thể quyết định vận mệnh của tôi với đứa bé?!" Văn Văn giận dữ vùng vẫy.

Giang Thiệu Cạnh vẫn mang vẻ mặt vô tình như cũ.

Anh làm việc luôn luôn dứt khoát, chỉ muốn xong hết mọi chuyện.

"Giang Thiệu Cạnh, nếu như hôm nay anh được như ý, tôi sẽ cùng chết với bé con, sau khi Diệc Hân trở lại, nhất định anh sẽ không có cách nào giao phó, anh ấy nhất định trở mặt với anh!" Hai người đàn ông đã đề tay của cô xuống, Văn Văn vừa sợ vừa giận.

Coi như Diệc Hân không thể yêu cô, nhưng mà anh đối với cô rất tốt, anh nhất định sẽ báo thù cho cô.

Giang Thiệu Cạnh rũ mắt xuống.

"Tôi... tôi khác với mẹ anh, tôi sinh hạ 'nó', tôi sẽ nuôi dạy 'nó' thật tốt, sẽ không vào lúc trời tuyết rơi lạnh lẽo ném nó ở cửa cô nhi viện!" Văn Văn giãy giụa làm lời nói cũng không có mạch lạc, trên mặt đều là nước mắt.

Sắc mặt Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng.

Nhưng mà, không hiểu, những lời này Văn Văn, chạm đến trái tim sắt đá của anh.

Anh không gọi y tá vào.

Một lát, Văn Văn phát hiện, áp lực trên cổ tay dừng lại, hai người đàn ông kia lại nhận được lệnh, rời khỏi phòng bệnh.

Anh ngồi xuống, cau mày, suy tư một hồi lâu.

"Tôi tìm người kết hôn với cô, chỉ cần cô cưới chui, đem thời gian mang thai kéo dài sáu tuần, bệnh viện bên này tôi sẽ gian lận. Diệc Hân cũng sẽ không hoài nghi bé con là của cậu ấy, như thế nào?" Anh rút cuộc lui bước.

Văn Văn cứng đờ.

Cô không ngờ, anh sẽ có quyết định này.

Đồng cứng thêm vài phút đồng hồ.

"Người kia có thể bảo đảm không động vào tôi?" Cổ họng Văn Văn đắng chát.

Nếu như đây là đường lui cuối cùng, chỉ cần bảo vệ ranh giới cuối cùng, Văn Văn nguyện ý cúi đầu trước thế lực độc ác.

"Ừ, ít nhất, cô sẽ an toàn trong lúc mang thai." Anh nghĩ người kia, còn không đến mức súc sinh như vậy.

"Tôi... Lúc nào thì có thể tự do?" Văn Văn cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Chờ cô sinh đứa bé ra, Diệc Hân cũng tìm được tình yêu mà kết hôn, khi đó, tự nhiên cô sẽ được lợi do." Mặt Giang Thiệu Cạnh không chút thay đổi.

"Người kia, tôi nên báo đáp anh ta như thế nào?" Văn Văn cảm thấy rất lo lắng.

Coi như cô ngu ngốc, cũng biết sẽ không ai vô duyên vô cớ làm loại việc thiện này.

Giang Thiệu Cạnh trầm ngâm chốc lát, ánh sáng trong con mắt chợt lóe, "Làm thù lao, đem tất cả cổ phần ở Hạ thị của cô đưa hết cho anh ta!"

Khẩu vị thật là lớn.

Văn Văn chỉ từ chối mấy giây, khó được khôn khéo, "Được, nhưng mà, trước tiên anh ta cần phải ký giấy thỏa thuận ly hôn, chỉ cần anh ta không làm trái với bất kỳ một hiệp ước nào, sau khi chúng tôi thuận lợi ly hôn, anh ta có thể thực sự nắm được cổ phần Hạ thị!"

Văn Văn đem nguy hiểm xuống đến mức thấp nhất, lòng người tham lam, tất cả cổ phần Hạ thị có thể bảo vệ cô an toàn!

Chỉ là, Văn Văn ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được, người Giang Thiệu Cạnh nhắc đến, lại là chính anh!

Q.3 - Chương 25

"Giang Thiệu Cạnh, anh đừng làm loạn!" Văn Văn lập tức giẫy nảy, phòng bị mà nhìn chăm chăm vào Giang Thiệu Cạnh.

Sức quyến rũ của cô phần Hạ thị rất lớn, tôi từ sớm đã có hứng thú, cho nên, tôi không ngại trở thành người kia.

Cô biết bí mật của tôi, mà tôi cũng muốn bảo vệ bí mật của cô, cho nên, tôi chính là thí sinh tốt nhất!

Giang Thiệu Cạnh ở cục dân chính ký tên của mình vào thì nói như vậy.

Lý do của anh đường hoàng, về phần tâm? Anh không có thói quen đem vật kia lấy ra.

"Nhìn tình huống bây giờ của cô? Tôi đối với phụ nữ không đòi khát như vậy, càng không có khẩu vị đối với phụ nữ có thai." Con mắt Giang Thiệu Cạnh nhẹ nhàng khinh bỉ, môi càng thêm lạnh lẽo, liếc mấy cái lên cái hôm lớn mấy tác của cô cùng với cái bụng bằng phẳng.

Coi như công việc bình thường, anh lãnh khốc, hà khắc đến căn bản không coi cô như người đặc biệt mà đối đãi, nhưng mà, lúc bí mật sống chung, anh luôn nhớ tới cái bụng của cô.

Nếu như không phải xem trọng đứa bé của Giang Diệc Hân, anh căn bản ngay cả một chút đường lui cũng để cho cô!

Nhưng mà, nét mặt bây giờ của cô gì? Chưa từng có một người phụ nữ nào có thể có vinh hạnh ngủ cùng một giường với anh, anh hiện tại chịu đựng vinh hạnh này ban cho cô, cô lại còn mang một bộ dạng kỳ lạ!

"Tôi nay tôi sẽ ở lại chỗ này, không thể nào thay đổi!" Nói ra câu nói lạnh lùng cứng rắn, anh đã nằm ở trên giường, ngهنh ngang chiếm cứ một nửa vị trí.

Nhắm mắt nghỉ ngơi, đáng vẻ hiện tại anh không muốn lãng phí thời gian nặc cho người nào đó nói nhảm.

Văn Văn hít sâu.

Từ lúc quen biết đến bây giờ, cô đều rõ ràng, căn bản không thể nói đạo lý với Giang Thiệu Cạnh.

Người đàn ông này chỉ cần là vật anh ta nhận định, anh ta sẽ xoay bước đi về phía trước, sẽ không nghe ý kiến của bất cứ người nào, càng sẽ không chịu ảnh hưởng của bất kỳ bóng người nào.

Hiện tại, anh đang vì không để cho Diệc Hân nhìn ra điểm không thích hợp, kiên định đem hôn nhân của bọn họ "Chân thật hóa"?

"Nếu không, anh ngủ trên sàn nhà? ..." Văn Văn chỉ có thể lùi một bước, cùng anh hiệp thương.

"Ngủ trên sàn nhà? Hừ, em muốn tôi chết rét à!" Giang Thiệu Cạnh hừ lạnh.

Anh bình sinh có rất nhiều cái hận nhất, trong đó bao gồm cả hai chữ sàn nhà.

"Không phải... tôi sẽ lấy chăn bông, sẽ không để cho anh chịu rét..." Văn Văn thận trọng nói.

Mà câu trả lời của Giang Thiệu Cạnh, là trực tiếp quay lưng lại, chân dài dề ở trên gối tình nhân ngày hôm qua mới vừa mua.

Trên bóng lưng lạnh lẽo, giống như đang viết hai chữ "Nằm mơ".

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần nhân số trong cô nhi viện tăng lên, anh đều phải nếm đủ tư vị ngủ trên sàn nhà, cho nên, chờ khi anh có rất nhiều tiền thì giường của anh đều là loại giường hoàng gia Thụy Điển ngự dụng nhãn hiệu xa xỉ, giá cả trên trời, ngay cả chăn đệm ga giường cũng thế.

Đây đối với gối tình nhân, bao gồm rất nhiều bài biện trong phòng, đều là ngày hôm qua anh cưỡng ép cô đi mua, lý do của anh là, ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra, cũng không bị người đem lòng sinh nghi.

Không ngờ, ngay cả chuyện này cũng có thể trùng hợp như thế, tới nhanh như vậy.

Thấy anh căn bản không để ý đến cô, Văn Văn chỉ có thể rất chấp nhận mở cửa tủ ra, đi tìm chăn đệm dự phòng, trải lên mặt đất.

"Tôi đành ngủ trên mặt đất vậy..." Không còn cách nào khác.

Cô không có khả năng ngủ cùng một giường với Giang Thiệu Cảnh, coi như bọn họ học theo Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài ở giữa để chén nước, Văn Văn cũng cảm thấy kỳ cục không chịu được.

Giang Thiệu Cảnh đưa lưng về phía cô, sau khi nghe cô lẩm bẩm, mi tâm nổi lên vết nhăn sâu.

Tổn năm phút đồng hồ, Văn Văn đem chăn đệm sắp xếp xong.

Đã từng, một khoảng thời gian Diệc Hân trải chăn đệm nằm dưới đất, cô đối với việc này vẫn rất quen thuộc.

Aizzz, suy nghĩ một chút thật sự có thể cười, cô đã từng muốn mời Diệc Hân bò lên giường, hiện tại, lại là Giang Thiệu Cảnh "Vô lại" ở trên giường cô, cuộc sống, luôn có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn nhất chính là, cô lại có thể gặp phải hai anh em bọn họ.

Làm xong tất cả, Văn Văn lấy quần áo trong ngăn kéo đi tắm.

Dù sao hôn nhân giả cũng sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề khó khăn, tối ngày hôm qua cô có nghĩ qua, chỉ là, không ngờ Diệc Hân lại đột nhiên chạy về Thượng Hải.

Anh tại sao muốn từ chức? Cô cho là, anh thích công việc phóng viên. anh thấy Thượng Hải có cơ hội phát triển tốt hơn, cho nên trở lại? Hay là... Bởi vì Phó Vịnh Bội cũng trở về Thượng Hải?

Cái suy đoán này, khiến tim Văn Văn se lại.

Chỉ là, cô lập tức lắc lắc đầu, ngăn mình lại tiếp tục phỏng đoán chuyện của anh.

Bọn họ đã chia tay rồi, có thể bình tĩnh trở về làm bạn bè, cần bao nhiêu dũng khí. Đã từng yêu, bây giờ làm bạn bè cũng che lên một tầng nhạy cảm, cho nên, cô không thể có bất kỳ cử chỉ quá giới hạn nào.

Cô bây giờ, thật bình tĩnh.

Văn Văn vuốt ve bụng mình, cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra, cô cảm thấy cho dù mình gặp vấn đề nan giải gì, cũng đều vẫn còn hạnh phúc, bởi vì còn có "Nó".

Văn Văn tắm xong trở lại, người trên đất, để cho cô sợ run.

Không phải nói sợ lạnh, kiên quyết không ngủ sàn nhà? Văn Văn thật bất ngờ.

"Cám ơn..." Văn Văn chần chờ mấy phút, nhẹ giọng nói cám ơn.

Giang Thiệu Cảnh không đáp lại, anh vẫn giữ vững tư thế đưa lưng về phía cô.

Đèn trong phòng, tắt.

Một cao một thấp.

Lưng đối lưng.

Văn Văn không ngủ được, bởi vì trong phòng có thêm một người, kỳ cục đến lẫn lộn khó ngủ, cũng càng bởi vì trong lòng dấy một người đàn ông khác chưa trở về nhà.

Giang Thiệu Cảnh không ngủ được, "Mục đích tôi tới Thượng Hải, là muốn đoạt Văn Văn về." Không phải là không yêu sao? Nếu là yêu, cũng sẽ không dễ dàng chia tay như vậy! Nhưng mà, nếu không yêu, tại sao Giang Diệc Hân có thể nói như vậy?! Chẳng lẽ chia tay, mới phát hiện ra mình thích Văn Văn? Thật hoang đường!

Mà hoang đường nhất chính là, lúc ấy, trái tim anh lại có một trận hoảng sợ khó hiểu, liệu mạng muốn nắm chắc chút gì, cho nên nói câu đó: "Tôi dường như quên nói cho cậu biết một chuyện vui khác..."

Nguyên nhân hoang đường này, từ lúc vừa mới bắt đầu, anh liền hiểu.

Bản thân chỉ nghĩ đùa mà thành thật, đơn giản như vậy mà thôi.

...

Văn Văn có thai, cậu được làm chú rồi.

Những lời này giống một con lóc xoáy, cuốn lấy, phá hủy thế giới của Giang Diệc Hân.

Anh thích một người sẽ bắt chấp tất cả, nhưng mà...

Đã muộn, thật sự là đã muộn...

Cho dù anh đau lòng không muốn thua như thế nào đi nữa, không thừa nhận cũng không được, anh hai lấy ra lợi thế của mình thì anh đã bại trận quân lính tan rã.

Nếu không, cậu nghĩ rằng tại sao chúng tôi lại vội vàng đi đăng kí kết hôn như vậy, hôn kỳ lại không công bố ra bên ngoài? Văn Văn xấu hổ, sợ nhiều người biết cô có con mới cưới, cho nên, chúng tôi sẽ chờ đến khi sinh đứa bé ra mới bổ sung hôn lễ.

Tôi giúp xưởng in ấn có được hợp đồng đầu tiên, Văn Văn vui vẻ như con nít, đêm hôm đó chúng tôi đều uống nhiều hơn mấy chén...

Chúng tôi chính là từ ngày đó bắt đầu qua lại.

Lời nói của Giang Thiệu Cảnh từ bốn phương tám hướng vọt tới, ở trong đại não của anh một lần lại một lần cất lên.

Làm cho anh đầu đau muốn nứt.

Ngực nghẹn lại đến cơ hồ hít thở không thông, đau đến muốn phá hủy tất cả.

Sau đó, anh không nhớ rõ mình tại sao có thể đi ra từ trong gian phòng đó, ý thức duy nhất anh lưu lại, chính là nơi đó đã không còn là "Nhà" của mình nữa, cười đến vô cùng điên cuồng, không biết cười bao lâu, cười đến mức cổ họng anh cũng khàn cả rồi.

Sau đó, anh ngồi lên xe, hồ hoán bạn bè khắp nơi, tất cả mọi người trong danh bạ điện thoại gần như đều bị anh nhắn tin gọi đến, mọi người cũng nhận được điện thoại anh muốn mời đối phương uống rượu.

Cuối cùng, có bao nhiêu người tới, bao nhiêu người nói xin lỗi không thể tới với anh? Anh không biết. Cũng không biết mình rốt cuộc uống bao nhiêu, uống đến mức cuối cùng, trực tiếp nằm thẳng ở trên quầy bar.

Bạn bè tới đón anh, nhất định sẽ rất xui xẻo.

Bộ ngực anh tức giận, tuyệt vọng, rất mãnh liệt, không biết có thể đánh người hay không...

"Hân thiếu gia, tỉnh!" Mặt trời mùa đông chiếu vào trên mặt anh, có người đang gọi tên anh.

Có ai, mềm mại nắm tay anh.

Người gọi anh, cầm tay anh, là ai? Đầu đau như muốn nứt, Giang Diệc Hân giùng giàng tỉnh lại.

Bốn phía, hoàn cảnh vô cùng xa lạ, giống khuê phòng ai đó.

Anh quay mặt sang, nhìn thấy một đôi mắt trắng đen rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 26

Editor: Bò CôngAnh

"Giang Nhị thiếu, có phải nhưc đầu hay không? Muốn uống trà giải rượu sao?" Một gương mặt khác sáo, là trợ lý của Tổng tiểu thư.

Anh trầm mặc một phút, đỡ người, ngồi dậy, "Tiện tay" rút bàn tay mình ra khỏi bàn tay nhỏ bé mềm nhũn kia.

"Tại sao tôi lại ở chỗ này?" Tỉnh rượu, vì bản thân lúống cuống, anh cảm thấy khó chịu.

"Giang Nhị thiếu, tối hôm qua là anh tự mình chủ động gọi điện thoại cho tiểu thư của chúng tôi." Trợ lý nói cho anh biết tình huống lúc đó, "Loại địa phương như quán bar quá mức phức tạp, Tổng lão gia không để cho tiểu thư đi, nhưng mà tiểu thư không nghe, đi gây định ra khỏi cửa..."

Ánh mắt của anh túng quẩn.

"Chúng tôi đến quán bar, liền phát hiện Giang Nhị thiếu cũng không phải chỉ gọi mỗi tiểu thư mà thôi, ngài còn bị rất nhiều bạn bè vây quanh, mà tôi chỉ có thể ngồi ở cửa đợi rất lâu, cũng không có biện pháp chào hỏi với anh." Trợ lý vừa tức vừa buồn cười, "Đợi đến cuối cùng, ngược lại nhặt được ngài

say đến rồi tỉnh rồi mù về."

Anh nhìn Tống Ngữ Yên, cô vẫn mang một vẻ mặt trống rỗng.

Anh rất xin lỗi, anh căn bản không nhớ rõ mình tại sao lại đi quấy rầy cô.

Người giúp việc mang trà giải rượu tới, trợ lý đang muốn nhận lấy, nhưng mà, Tống Ngữ Yên luôn luôn phản ứng chậm hơn nửa nhịp so với người bình thường lại sớm một bước nhận lấy ly trà, cặp mắt trắng đen rõ ràng kia không nhìn anh, đưa trà cho anh.

Bộ dáng cô quá thận trọng, Giang Diệc Hân chỉ có thể nhắm mắt nhận lấy, lễ phép cười nhạt uống hết, đặt ở một bên.

"Giang Nhị thiếu đã uống trà có nghĩa là đồng ý nhận tiểu thư của chúng tôi làm học trò rồi!" Trợ lý nhanh trí.

Học trò?

Giang Diệc Hân và Tống Ngữ Yên đều sững sờ sững sốt.

"Tiểu thư của chúng tôi vẫn không tìm được người có thể phó thác cả đời, chỉ là, tình trạng sức khỏe của Tống lão gia ngài cũng biết, thật sự là không kéo dài được bao lâu, nếu như tiểu thư chúng tôi không muốn gả, phải học được cách quản lý Tống thị như thế nào, nhưng mà Tống lão gia mời rất nhiều thầy giáo cho tiểu thư, tiểu thư cũng không chịu đi học, thậm chí ngay cả gặp mặt những thầy giáo kia cũng không chịu. Giang Nhị thiếu, ngài là thanh mai trúc mã của tiểu thư, tôi nghĩ ngài làm thầy giáo cho tiểu thư của chúng tôi, cô ấy nhất định sẽ đồng ý!"

Làm thầy giáo? Anh không nên để Giang Thiệu Cảnh làm thầy giáo cho Văn Văn.

Đây là chỗ sai lầm nhất của anh.

Tống Ngữ Yên vẫn là một bộ dáng ngốc nghếch, thật lâu sau mới chậm chạp phản ứng kịp, ánh mắt trống rỗng dần dần có chút hưng phấn, cô ngo ngắc dùng sức gật đầu.

"Giang Nhị thiếu, anh uống trà lại im lặng, tôi liền coi như ngài đã đồng ý!" Tống Ngữ Yên có một trợ lý rất thông minh.

Anh quay mặt sang, ánh mắt kia của cô, dáng vẻ khấn trương lại có chút ngây ngô, lại có mấy phần bóng dáng của Văn Văn.

"Để sau hãy nói." Anh nhàn nhạt đứng dậy.

Tình nghĩa thanh mai trúc mã làm cho anh không có biện pháp một hợp cự tuyệt, nhưng mà, cùng Tống tiểu thư, theo trực giác anh thấy không nên có quá nhiều dây dưa.

Không phải là yêu thì đừng quấy rầy, anh sai lầm một lần là đủ rồi.

Anh lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại, khách sáo lạnh nhạt, "Thật xin lỗi, hôm nào mời em ăn cơm, anh về nhà trước."

Nơi Tống gia ở là khu biệt thự, phụ cận căn bản không gọi được xe.

Tống Ngữ Yên giương giương môi lên, nhất thời luống cuống, mà trợ lý cũng không biết nên dùng biện pháp gì giữ anh lại.

"Tiểu thư, sắp tới thời gian cô luyện đàn." Trợ lý chỉ có thể kéo cô đi trước, nhỏ giọng rỉ tai với cô, "Tiểu thư, yên tâm, mọi người chúng tôi sẽ giúp cô." Biểu hiện của Giang Nhị thiếu tới hôm qua rõ ràng là thất tình.

Tống Ngữ Yên không nhúc nhích, nhìn chằm chằm bóng lưng anh đầu cũng không quay lại đi xuống tầng.

...

Tầng dưới, Giang Diệc Hân gặp mặt Tống lão gia đang dùng cơm.

Khi còn bé, anh từng gặp Tống lão gia, thần thái rạng rỡ lúc đó của Tống lão gia hoàn toàn đối lập với dáng vẻ ông lão chỉ còn lại bộ xương khô như bây giờ.

"Giang Diệc Hân, ăn chung bữa cơm đi." Tống lão gia trầm giọng lên tiếng giữ anh lại.

...

Lúc Văn Văn ra cửa còn có nắng ấm, nhưng mà, không ngờ mới mười phút mà thôi, đã thay đổi luôn rồi.

Thời tiết âm u, đất trời trở thành một mảnh xám mờ, nếu như có một cơn mưa to đột nhiên kéo tới, giống như có một luồng hắc ám chuẩn bị thôn tính đất trời bất cứ lúc nào, vo tất cả thành tro tàn.

Không biết có mưa hay không? Văn Văn đứng đầu đường chờ xe, có chút lo lắng.

Buổi sáng cô ngủ quên, bởi vì tối hôm qua cô lặn qua lộn lại suốt đêm, lúc trời gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ, vừa tỉnh lại thì đã là buổi trưa, Giang Thiệu Cảnh đã sớm rời đi.

Nhớ tới hôm nay còn có rất nhiều việc, vội vã ra cửa, taxi thế nào cũng không gọi được.

Chỗ ở của cô có chút vắng vẻ, rất khó gọi xe đến, lúc vừa mới bắt đầu, cô đều chen lên xe buýt, một ngòai hai đứng cũng rất dễ dàng, nhưng mà sau lại bị Giang Thiệu Cảnh nghiêm nghị phê bình cô phải chú ý đến hình ảnh, lúc đó cô mới có ý định học lái xe.

Chỉ là dưới sự dạy dỗ của Giang Thiệu Cảnh, vừa mới học được chút lái xe, bởi vì trong bụng có bé cưng, cô lại chỉ có thể bỏ đi ý định mua xe.

Giọt mưa lớn như hạt đậu lộp bộp rơi xuống, Văn Văn tìm chỗ tránh mưa.

Trong nháy mắt mưa rơi trở nên nặng hạt.

Bây giờ cầm ô đi về trước, hay là trực tiếp tiếp tục chờ xe? Bất kể như thế nào, dường như cũng bị mưa xối ướt, Văn Văn lâm vào tình trạng khó cả đôi đường.

Mưa xối xả như trút nước khiến tầm mắt của Giang Diệc Hân không rõ ràng lắm, cần gạt nước trên kính chắn gió liên tục hoạt động, xe đến gần cửa chung cư thì thấy một bóng dáng quen thuộc đang che chờ bụng đứng ở dưới mái hiên tránh mưa, làm cho anh sững sốt một chút.

Giang Diệc Hân quay đầu xe lại, thả chậm tốc độ, dừng xe.

Anh cũng muốn tìm một cái ô, nhưng xe này vừa mới mua, bên trong xe căn bản không có tung tích của cái ô nào.

Đẩy cửa ra xuống xe, anh đội mưa chạy về phía cô.

"Em đi đâu?"

Nhìn thấy anh cả đêm không về đột nhiên xuất hiện, Văn Văn cũng giật mình, vội vàng buông bụng ra.

"Em đi, đi làm."

Không nói thêm lời, anh cúi đầu phục đất giá xuống, khoác lên đầu cô che mưa.

"Anh đỗ xe ở kia, em từ từ đi tới." Mặc dù mưa rất lớn, nhưng mà, hiện tại cô không thích hợp chạy chậm.

Văn Văn nhìn thấy chiếc màu xám bạc mới tinh kia, ngẩn người.

Cô nhìn lại anh một chút, áo sơ mi thủ công đắt giá, áo len màu xám, làm cả người anh tràn đầy hơi thở thành thực chừng chạc.

Sáng sớm hôm qua lúc gõ cửa, anh vẫn còn mang nụ cười trong sáng như đứa trẻ, bây giờ, từ một người mang hỗn hợp hơi thở của đàn ông và thanh niên, trong một đêm, dường như hoàn toàn biến thành một người đàn ông chân chính.

Văn Văn cảm chắc áo khoác của anh, đi theo anh bước đến, đi nhanh về phía xe.

Đã từng có một lần trời cũng mưa, bọn họ cùng đội một chiếc áo khoác, vui vẻ mà cười chạy về phía xe buýt.

Bây giờ, tình yêu của bọn họ cũng đã đi xa, khoảng cách còn lại, là một bộ quần áo khoác lên ngăn cản, một người khác thì đội mưa.

Ở giữa hai người, dường như rạch ra một khe rãnh không bước qua nổi.

Mà khe rãnh là chỉ thị của vận mệnh.

Văn Văn lên xe, trên người khó tránh khỏi bị ướt một chút, nhưng anh đã bị xối thành ướt sũng.

"Lấy khăn giấy lau một chút đi." Anh lấy hộp khăn giấy bên trong xe đưa cho cô, trong màn mưa, lùi xe về phía sau vài mét, sau đó đảo tay lái.

Văn Văn rút mấy tờ khăn giấy lau mặt, rồi nhanh chóng đem hộp khăn giấy đưa trả lại cho anh, "Anh cũng lau một chút đi."

Nhưng mà anh chỉ lắc đầu một cái, chuyên tâm lái xe.

Văn Văn phát hiện, anh đang đi về phía nhà.

"Mới mua xe à?" Văn Văn cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Văn Văn từng nhìn thấy cái xe này ở trên báo, nghe nói giá cũng phải một hai nghìn vạn.

Cô cho là anh không thích lái xe.

"Ừ, buổi sáng đến gara nhìn trúng, vốn chiếc xe này đã có chủ, là anh đưa giá cao giành được." Anh lạnh nhạt nói.

Giành? Văn Văn sững sốt một chút, cảm thấy bên cạnh anh, có hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô biết Giang Diệc Hân rất ôn hòa, chỉ biết giữ đồ đạc của mình, chưa bao giờ đoạt lấy thứ không thuộc về mình, cho nên nhân duyên của anh luôn luôn cực tốt.

Văn Văn chần chờ một chút, hỏi tiếp, "Buổi sáng đi mua xe rồi hả?" Mua xe, không đến nỗi cả đêm không về chứ? Anh đi đâu vậy? Mặc dù, đối với hướng đi của anh, cô không có bất kỳ lập trường nào, nhưng mà, cô vẫn rất muốn biết.

"Không, buổi sáng đến Tổng thị."

Đáp án này, làm Văn Văn ngơ ngẩn.

Tổng thị? Tổng thị!

"Lên lầu thay bộ quần áo khác, cầm ô theo, nếu không sẽ cầm." Anh dừng xe ở cửa cao ốc.

"Anh không lên sao?" Nhìn dáng vẻ của anh so với cô còn bết bát hơn.

Văn Văn nhìn cảm anh vẫn còn nước mưa, cố nén ý muốn cầm khăn giấy lau giúp anh.

"Không, rất bận, lập tức phải đi." Vốn định về nhà lấy Laptop, nhưng mà, gặp được cô...

Anh không muốn lên lầu.

Nhìn bộ dạng anh dường như bắt đầu bề bộn nhiều việc rất mệt mỏi, Văn Văn xuống xe.

"Hẹn gặp lại." Văn Văn muốn quan tâm, cũng nuốt vào cổ họng, chỉ nói một câu tạm biệt.

"Ừ."

Giang Diệc Hân đưa mắt nhìn Văn Văn vào nhà, trong thời gian chờ đợi, anh mở nhạc, tiếng nhạc ưu thương lập tức vang lên, tràn đầy cả xe, anh mệt mỏi dựa vào thành ghế.

Giọng hát đê nén của Lưu Đức Hoa cất lên:

Nếu như giữ lại nhiều hơn một giây đồng hồ

Có thể giảm bớt đau khổ khi ngày mai nghĩ tới em

Anh nguyện ý để xuống tất cả

Trao đổi bất kỳ thứ gì để có thể đoạt lấy

Hạnh phúc chỉ còn một ly đồng hồ cát

Tơ mắt nhìn từng màn ngọt ngào

Sẽ không còn những thứ vốn dĩ bình thường phải có

Đến bây giờ lại giống như yêu cầu xa vời bất lực

Anh đã bắt đầu luyện tập, bắt đầu từ từ lo lắng

Lo lắng thế giới này không có em

...

Anh ngày ngày luyện tập, ngày ngày đều đã quen thuộc

Thử xóa bỏ hai người trong thế giới

Tất cả những thứ tốt đẹp đã từng có cùng hồi ức

...

Văn Văn trở về nhà thay bộ quần áo khác, lúc cầm ô xuống dưới lầu, ngoài dự đoán thấy anh vẫn còn ở đây.

"Không phải rất bận sao?" Văn Văn thật bất ngờ.

"Còn chưa vội đến mức mười phút cũng không có." Anh vươn người qua, mở cửa xe cho cô, "Đưa em đi làm, anh còn phải đến Tổng thị, thuận đường."

Anh đang luyện tập, thử xóa bỏ hồi ức của hai người.

Nhưng mà, anh không phải máy móc, tình cảm nói mờ là có thể mờ, nói đóng là có thể đóng.

"Anh hai anh đâu? Đang trong thời kì nguy hiểm, anh ấy không làm tài xế cho em sao?" Anh dùng lực vòng tay lái.

Thời kỳ nguy hiểm?

"Bình thường công việc của anh ấy rất bận, không có cách nào chăm sóc tôi." Văn Văn cẩn thận trả lời.

Vậy cũng đúng, Giang Thiệu Cảnh là người làm việc điên cuồng, không thể nào đi theo sau móng Văn Văn mà phục vụ.

Anh không hỏi nữa, Văn Văn thở phào nhẹ nhõm.

Mưa vẫn rất lớn, Giang Diệc Hân đạp chân ga, khiến xe từ từ trượt ra ven đường, hai người đều có chút trầm mặc.

Bởi vì, bọn họ đều hiểu, bây giờ là ban ngày, cũng không có ai có quyền nằm mơ.

Cả hai, đều chỉ có thể tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 1

"Xưởng in ấn hoạt động như thế nào?" Rốt cuộc anh cũng phá vỡ trầm mặc.

"Rất tốt, mấy ngày nữa em sẽ nói phòng tài vụ đưa bảng cáo cáo đến cho anh xem qua một chút." Mặc dù xưởng in ấn là của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy anh mới là ông chủ chân chính.

"Nhưng mà có một chuyện rất là kỳ quái, năm nay nhà xưởng đã thuê đến tháng 11 nhưng lại không có ai tới thu tiền, điện thoại cho chủ thuê thì không bắt máy." Cô có chút khổ não.

Nghe vậy, anh cúi xuống, cười cười lạnh nhạt: "Không phải là rất tốt sao? Tạm thời không cần trả tiền thuê, hoạt động của xưởng in ấn cũng sẽ không quá căng thẳng." Đương nhiên là không có ai thúc giục tiền thuê xưởng bởi vì anh chính là chủ thuê mới của cô.

Anh đã âm thầm tính toán qua, phí tổn về những phương diện khác của xưởng in ấn cũng không phải là cao cho nên nguyên nhân kinh doanh khó khăn ngoại trừ đơn đặt hàng không đủ ra thì trong xưởng nuôi quá nhiều người rồi rảnh mà khẩu mẩu chốt nhất chính là tiền thuê công nhân quá cao.

Năng lực của cô nhóc này có hạn, anh sợ giao xưởng in ấn cho cô thì cô sẽ khổ sở như đưa đám, anh rất sợ cô khóc cho nên lúc đó để cho an toàn anh đã dứt khoát mua cả đất lẫn nhà xưởng luôn một lần, kể từ đó coi như cô nhóc không có đầu óc buôn bán thì xưởng in ấn cũng sẽ không bị phá sản.

Văn Văn nhăn mày, lời Diệc Hân nói làm sao cô không hiểu, Giang Thiệu Cảnh cũng có ý này, muốn cô không đi gây sự, chỉ là....

Tính cách của cô rất sợ thiếu nợ người khác.

"Thật ra thì... Hoạt động của xưởng in ấn đã tương đối ổn định, anh không cần phải nhờ Giang Thiệu Cảnh đến giúp xưởng in ấn nữa đâu." Văn Văn do dự một chút, cuối cùng vẫn là nói ra: "Về sau, nếu có chuyện em sẽ tự đi hỏi anh ấy...."

Giang Diệc Hân nhìn chằm chằm Văn Văn một cái.

"Tại sao, cho anh một lý do." Trước kia nhờ anh Hai giúp cô là vì tâm tư riêng của mình, hiện tại chồng giúp vợ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?

"Em thấy anh ấy phải chạy qua chạy lại giữa xưởng in ấn và công ty, thật sự rất cực khổ" Văn Văn nói sự thật.

Nhưng còn có một sự thật khác mà cô không thể nói ra khỏi miệng đó chính là mỗi lần nhìn thấy Giang Thiệu Cảnh thì cô đều cảm thấy áp lực, đặc biệt là gần đây.

Hồ hấp của Giang Diệc Hân trở nên khó khăn.

Câu trả lời của cô cũng không phải là ngoài ý muốn nhưng khi cô thể hiện sự quan tâm của mình với anh Hai thì ngực của anh bị đè ép thật chặt.

"Được, cứ theo ý của em đi." Nụ cười của anh nhạt hơn.

Đến xường in ấn.

"Che dù cẩn thận, trên đường rất trơn, cẩn thận một chút." Nụ cười của anh vẫn không thay đổi.

Lúc chia tay cô có nói nếu không thể trở thành người yêu thì hy vọng có thể tiếp tục làm bạn.

Anh cũng không đến nỗi không có phong độ như vậy mặc dù anh thật sự không yên lòng về cô.

Nơi cổ họng cay đắng, một mình anh từ từ tiêu hóa là tốt rồi.

Văn Văn mong con đường này dài hơn một chút, thậm chí còn mong anh sẽ đi sai đường nhưng mà thật đáng tiếc, đường chỉ ngắn như vậy mà cảm giác của anh về phương hướng lại rất tốt.

"Cám ơn đã đưa em đến đây." Đè chặt ước muốn của mình ở trong chỗ sâu nhất của nội tâm, Văn Văn mở cửa xe ra.

"Đúng rồi, xế chiều anh sẽ cho người tới chuyển hành lý đi." Lúc cô đang bung dù, sắp đóng cửa xe thì anh lên tiếng.

Văn Văn ngây ngẩn cả người.

Anh muốn dọn đi? Nhanh như vậy sao?

"Dọn đi đâu?" Văn Văn kinh ngạc hỏi.

"Trước tiên thì dọn đến công ty! Phòng làm việc của anh rất lớn, bên trong còn có phòng nghỉ ngơi, phòng ngủ cũng có." Anh cố làm ra vẻ thoải mái mời cô: "Nếu có rảnh rỗi thì đến phòng làm việc của anh chơi một chút, bên trong có một phòng tiếp khách rất lớn, đủ để cho mọi người chơi đùa, có thể sẽ mời mấy người bạn bè tới chơi để chúc mừng anh thăng quan."

Anh suy nghĩ thật lâu, rồi khỏi căn nhà kia là lựa chọn tốt nhất.

Em chồng cùng chị dâu quả thật là không thích hợp ở chung một nhà, quan trọng nhất là anh không có cách nào tận mắt nhìn thấy hai người ân ái, càng sợ buổi tối mình sẽ nghe được một chút tiếng vang....

Anh sợ mình sẽ nổi điên, càng không biết khi nổi điên sẽ làm ra những chuyện đáng sợ gì.

Vì cô, anh say rượu hai lần cũng là lần đầu tiên không có lòng tin đối với sự lý trí và tỉnh táo của mình.

Tâm tình Văn Văn cũng không có cách nào vui vẻ giống như anh vậy.

Sau khi chia tay cô đã từng có rất nhiều suy nghĩ ngốc nghếch, nghĩ rằng cho dù chỉ được làm bạn cùng phòng của anh thì cô cũng muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh anh.

Cho nên cô luôn coi giữ căn nhà này.

Nhưng đứa bé này là ngoài ý muốn nên cô chỉ có thể từ bỏ hi vọng trong đáy lòng.

Mưa vẫn rất to, Văn Văn không giúp anh đóng cửa xe, chỉ đứng ở trong mưa nhìn thẳng vào anh.

Nụ cười nơi khóe môi anh từ từ nhạt dần cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

"Đừng nhìn anh như vậy, ở phòng làm việc cũng có không đáng thương như vậy đâu!" Nụ cười của anh trở nên gượng ép: "Hơn nữa, vào Chủ nhật chắc chắn anh sẽ không ở trong phòng làm việc, anh sợ cô đơn, tịch mịch nhất, năng lực rủ rê bạn bè của anh rất mạnh, lại nói anh cũng có nhà, Chủ nhật nhất định anh sẽ về nhà của mình!"

"Ừ." Cô tin tưởng anh có thể tự sắp xếp cho cuộc sống của mình muôn màu muôn vẻ.

Cô vĩnh viễn không có cách nào làm cho cuộc sống của mình được tự nhiên thoải mái giống như anh.

Hai người cùng trầm mặc trong chốc lát.

"Có quen bạn mới ở Thượng Hải này chưa?" Một ở trên xe, một ở ngoài xe, trong màn mưa, anh hỏi cô.

Văn Văn lắc đầu một cái.

Thời điểm vừa tới xưởng in ấn thì quan hệ của cô cùng với mấy người công nhân trong xưởng cũng không tệ lắm, nhưng dưới sự yêu cầu nghiêm khắc của Giang Thiệu Cạnh không cho phép cô quá gần gũi với người khác, dần dần cô trở nên cô độc.

"Đừng quá nghe lời anh Hai của anh, anh ấy có thói quen cô độc nhưng em không cần phải...." Anh nhìn cô thật sâu: "Không phải chỉ cần có tình yêu mà có thể không cần tất cả. Chớ bị bệnh cô độc của anh Hai anh lôi xuống nước."

"Cũng không cần quá lo lắng về công việc của xưởng in." Anh tiếp tục dặn dò: "Bây giờ thân thể không thích hợp để làm việc nặng, nghỉ ngơi nhiều một chút, làm quen với nhiều bạn bè, vui chơi thoải mái mới đúng."

"Ừ." Cô gật đầu một cái.

Cứ nhìn anh như vậy, đầu của cô liền hỗn loạn, tiếng mưa rơi quá lớn, mà khoảng cách giữa hai người lại quá xa, hoảng hoảng hốt hốt, cô giống như nghe được lời anh nói rồi lại giống như nghe không được rõ lắm.

"Nếu buồn bực thì vào nội thành tìm anh."

"Ừ." Cô gật đầu lần nữa.

Trái tim cô chua chua, hốc mắt có chút nóng lên.

Bởi vì không phân biệt rõ những lời này của anh có mấy phần thật lòng mấy phần khách sáo.

"Gió nổi lên rồi, đi vào nhanh đi, thời tiết rất lạnh." Anh phát tay với cô một cái: "Bây giờ giúp anh đóng cửa xe, anh rất vội, phải đi ngay bây giờ, hẹn gặp lại."

Anh không thể ở lại thêm nữa, anh sợ nếu mình ở lại thì sẽ xuống xe sau đó chất vấn cô tại sao lại thay lòng nhanh như vậy? Tại sao lại mang thai đứa bé của người khác?

Anh vẫn cho là bọn họ chỉ tạm thời tách ra....

Văn Văn nghe lời giúp anh đóng cửa xe.

Cô che dù, đứng tại chỗ thật lâu nhìn xe hơi biến mất trong tầm mắt.

Anh là mặt trời tỏa sáng lấp lánh làm cho mọi người vây quanh anh mà cô thì sao? Nhiều nhất cũng chỉ là ngôi sao nhỏ bé bình thường trong màn đêm mà thôi.

Mặt trời cùng sao, cho dù có gặp nhau thì cũng chỉ là trong ngắn ngủi.

Từ đó về sau sẽ không bao giờ có cơ hội xuất hiện cùng nhau nữa.

....

Nửa tháng sau.

"Nghe nói tổng giám đốc mới của tập đoàn Yên Thiên Hạ là Giang Diệc Hân kết hôn với đại tiểu thư Tống Ngự Yên của tập đoàn ẩm thực Tống thị!"

"Thật sao? Ở đâu? Cô đọc ở tờ báo nào vậy?"

"Không phải qua báo chí mà là thím của tôi làm ở tập đoàn ẩm thực Tống thị, đây là tin tức nội bộ ở trong tập đoàn bọn họ! Mấy ngày này Giang Diệc Hân thường xuyên đi đến Tống thị, hơn nữa anh ta còn đảm nhiệm chức cố vấn ở Tống thị!"

"Nhưng mà trên báo chí viết Yên Thiên Hạ có ý muốn hợp tác với tập đoàn Tống thị."

"Báo chí viết rất rõ ràng là Yên Thiên Hạ có ý thôn tính Tống thị! Hơn nữa cái gì gọi là hợp tác hay không hợp tác, chỉ cần Giang Diệc Hân cưới Tống Ngự Yên vào cửa thì đương nhiên Yên Thiên Hạ và tập đoàn Tống thị có thể thống nhất rồi!"

"Vốn dĩ mọi người vẫn còn lo lắng nếu Yên Thiên Hạ thiếu Giang Thiệu Cạnh thì sẽ không được, thật không nghĩ tới Giang Diệc Hân cũng là một người lãnh đạo có tài, thật sự làm cho tất cả người chơi cổ phiếu phấn chấn!"

"Đúng vậy, nếu so sánh hai người bọn họ, dù sao Giang Thiệu Cạnh cũng chỉ là con riêng, hiện tại thái tử chân chính đã trở lại, toàn bộ lợi thế đều đã mất."

"Hiện tại nhất định là Yên Thiên Hạ rất náo nhiệt, Giang Diệc Hân thu lại tất cả thực quyền, khẳng định là Giang Thiệu Cạnh không cam lòng, huynh đệ

tương tàn, hai hồ đánh nhau, tất có một bị thương!"

Văn Văn bước vào phòng làm việc.

Hai tuần lễ gần đây, Giang Thiệu Cảnh không có tới xưởng in ấn, không khí giữa các nhân viên trong xưởng in ấn cũng buông lỏng rất nhiều, lúc rảnh rỗi thì mọi người bắt đầu hăng hái thảo luận bát quái.

Về mặt Văn Văn kinh ngạc.

Giang Diệc Hân cười Tống Ngữ Yên?

Huỳnh đệ tương tàn, hai hồ đánh nhau?

Cô hi vọng anh có thể tìm được chân ái, sẽ không bởi vì trách nhiệm với cô mà bị ràng buộc, nhưng mà hạnh phúc của anh là Tống Ngữ Yên, là kết hôn? Văn Văn mê mang.

Giang Diệc Hân luôn luôn kính trọng Giang Thiệu Cảnh, mà Giang Thiệu Cảnh.... Có lúc cô cảm thấy cảm xúc của Giang Thiệu Cảnh đối với Giang Diệc Hân rất phức tạp nhưng trong những thứ cảm xúc kia nhất định là có tình huynh đệ, nếu không tại sao Diệc Hân ở bên ngoài nhiều năm như vậy mà anh ta vẫn chậm chạp không xuống tay.

Nếu như tất cả đều là giả dối thì Giang Thiệu Cảnh không cần phải chạy đến Ôn thành muốn cô rèn luyện phụ đức, hành động nghiêm khắc với cô chẳng phải là dư thừa sao?

Văn Văn cảm thấy Giang Thiệu Cảnh giống một câu đố, cực kì bí ẩn, có ác nhưng cũng có thiện.

Nhưng mà tại sao quan hệ giữa hai người bọn họ lại đột nhiên trở nên ác liệt như thế? Là bởi vì Giang Diệc Hân quyết định trở về Yến Thiên Hạ làm cho điểm thăng bằng trong quan hệ giữa hai anh em bọn họ trong nháy mắt sụp đổ?

Văn Văn luôn ru rú ở vùng ngoại ô, vui mình trong xưởng in, dường như cô bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

"Hạ tổng, đây là đơn đặt hàng mà xưởng in ấn của chúng ta vừa mới nhận được." Vừa thấy cô, phụ tá lập tức nghênh đón.

Năng lực của người phụ tá này rất giỏi, chỉ vừa được tuyển dụng hai tuần lễ trước mà đã giảm bớt cho cô rất nhiều công việc.

Mọi người vội vàng ngậm miệng, cảm thấy lo lắng, vội vàng đi làm việc.

Đây là di chứng sau cách quản lí quân chủ chuyên chế của Giang Thiệu Cảnh.

Văn Văn nhìn đơn đặt hàng một chút, là hai đơn đặt hàng lớn, một trong đó là tập ảnh của một ký giả nổi danh, đơn đặt hàng còn lại là thực đơn cùng sổ tay mới cho nhân viên của Yến Thiên Hạ.

"Còn có mấy đơn đặt hàng đang liên lạc." Phụ tá mỉm cười nói cho cô biết.

Có những đơn đặt hàng này thì năm nay xưởng in ấn không cần lo nữa.

Nhưng mà hai đơn đặt hàng này là của ai thì không cần đoán.

Anh đã từng nói anh là người rất bao che khuyết điểm.

Không hiểu sao lòng của Văn Văn lại ề ảm.

"Làm phiền cô giúp tôi sửa sang một số tài liệu, tôi muốn đến nội thành." Văn Văn quyết định đi Yến Thiên Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 2

Văn Văn đến Yến Thiên Hạ đã là thời gian nghỉ trưa, trong đại sảnh chỉ có tiểu thư lễ tân.

"Cô ở phe đại thiếu hay nhị thiếu?" Hai nữ nhân viên chỗ quầy tiếp tân thừa dịp mọi người tan việc, ở đó len lén rỉ tai.

"Đương nhiên là phe nhị thiếu, nhị thiếu là Quý công tử nhẹ nhàng phong độ, tiếng nói như gió xuân, càng không có một chút kiêu xa ngạo mạn, ngược lại

hình dáng đại thiếu rất dương cương, mày rậm mắt lẹ, hung thần ác sát, khí thế quá ép người!" Nữ nhân viên được hỏi sớm đã bị phong thái tự nhiên của nhị thiếu mê hoặc**.

"Lại nói, nhân duyên nhị thiếu thật rất tốt, anh ấy mới cầm quyền nửa tháng mà thôi, đã lung lạc phần lớn lòng nhân viên chúng ta." Nữ nhân viên đồng ý.

"Đúng vậy, sau khi nhị thiếu trở về, không khí cả Yến Thiên Hạ liền khác đi, cảm giác làm việc cũng vui vẻ, tự tại rất nhiều!"

"Đại thiếu và nhị thiếu, suy nghĩ quản lý của hai người hoàn toàn khác nhau. Một người nghiêm nghị, một người khác chính là trong khoan dung mang theo áp lực."

"Vốn chúng ta chính là ngành dịch vụ, tôi cảm thấy nhị thiếu quản lý có tình người hơn, phù hợp với công ty hơn!"

"Nhưng có một phần nhỏ tầng lớp quản lý vẫn còn ủng hộ và sùng bái cách quản lý của đại thiếu, ở công ty nhiều năm như vậy, bọn họ nhất định có thể lực. Nếu như đại thiếu không ở lại Yến Thiên Hạ, khẳng định đám tầng lớp quản lý kia cũng sẽ chuyển đi với anh ta!" Nhân viên phân tích, "Đến lúc đó Yến Thiên Hạ của chúng ta sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề."

"Nhiều năm bình an vô sự như vậy rồi, hi vọng bây giờ đại thiếu và nhị thiếu có thể hòa bình với nhau!"

Họ mỗi người một câu, Văn Văn mất một lúc lâu mới có thể chen lời vào nói, "Xin hỏi, Giang Diệc Hân có ở công ty không?"

Tiểu thư lễ tân thấy người tới, lập tức cảnh giác im lặng, ưỡn thẳng lưng, lộ ra nụ cười thân thiết, "Tiểu thư, xin hỏi cô ở công ty nào? Có hẹn trước với đồng sự trưởng Giang của chúng tôi không?"

Văn Văn mặc đồ công sở rất chính thống, lại ôm một túi giấy thật dày, bộ dạng vừa nhìn liền giống như là tới bàn công việc.

Hẹn trước? Văn Văn ngớ ngẩn.

Thì ra là, hiện tại gặp anh cũng phải hẹn trước....

"Tôi không có hẹn trước...."

"Tiểu thư rất xin lỗi, ngài trước đăng ký vào sổ công việc một chút, sau đó chúng tôi và bộ phận thương vụ hẹn trước tốt thời gian sẽ thông báo cho cô." Tiểu thư lễ tân rất lễ phép nói.

Văn Văn kinh ngạc, mặc dù giọng nói đối phương thân thiết, nhưng rõ ràng cô ta chỉ là qua loa, muốn gặp được Diệc Hân sẽ vô cùng khó khăn.

"Không sao, tôi ở đây đợi anh ấy." Văn Văn ôm túi giấy an tĩnh ngồi ở một góc đại sảnh.

Cô muốn gặp anh....

Lý trí và tình cảm, luôn đi ngược lại.

Rõ ràng sau khi chia tay hai tháng kia, khoảng cách xa như vậy cũng có thể đè nén xuống nhớ nhung. Nhưng bây giờ cách càng gần, nhớ nhung ngược lại sẽ càng cuộn cuộn.

Sợ bé cưng đói bụng nên luôn mang theo bánh bao nhỏ lấp đầy cái bụng. Văn Văn đợi đến gần một giờ rưỡi xế chiều.

"Nhị thiếu, buổi chiều tôi còn có chút việc, liền giao tiểu thư giao cho anh nha." Nghe được một đạo tiếng nói sáng lạng, khéo léo ở cửa.

"Được."

Chỉ là một chữ duy nhất, giọng điệu quen thuộc kia đã khiến Văn Văn đứng lên.

Sau đó vào cửa là một nam một nữ, người đàn ông đẹp trai tiêu sái, cô gái xinh đẹp tinh xảo, người đàn ông dắt cổ tay của cô gái, để cho cô có thể thuận lợi đi theo bước chân của mình.

Bọn họ, tạo thành một hình ảnh rất đẹp mắt.

"Nhị thiếu và Tổng tiểu thư quả nhiên đang yêu nhau..." Bên cạnh truyền đến một vài tiếng nói nhỏ hăm mộ của các nhân viên.

Văn Văn cảm thấy dạ dày chợt co rút nhanh, cô kinh ngạc nhìn nhìn bọn họ đi qua trước mắt mình, thế giới ảm đạm xuống từng chút một.

Đó chính là Tổng Ngừ Yên sao?!

Văn Văn nâng môi lên, muốn gọi anh, nhưng giọng nói giống như bị cái gì khóa lại, làm sao cũng không thể hô lên tên của anh.

Giang Diệc Hân đi nhanh đến cửa thang máy chuyên dụng cao cấp thì anh đột nhiên quay đầu lại.

Cảm giác sau lưng có người đang nhìn anh, mặc dù sau lưng len lén nhìn chăm chú vào anh và Tống Ngữ Yên sẽ không chỉ có một người mà thôi.

Văn Văn không nháy mắt cái nào, chậm rãi cùng anh bốn mắt chạm nhau.

Giang Diệc Hân sợ run lên, buông lỏng cổ tay Tống Ngữ Yên ra.

Tống Ngữ Yên ngậy ngốc cúi đầu nhìn cổ tay của mình, không hiểu ngược mắt nhìn sang anh.

Ánh mắt của anh, vẫn nhìn một điểm.

Mấy phút sau, anh mới lộ ra nụ cười, anh để cho nụ cười của mình không có một tia sơ hở.

"Thật tới chúc mừng tôi thăng quan sao?!" Anh giả vờ thoải mái.

Ánh mắt Văn Văn thật lâu vẫn không cách nào rời khỏi trên người cô gái ở phía sau anh.

"Chờ lâu rồi đúng không? Sao không gọi điện thoại cho tôi?" Anh tiếp tục hỏi.

Vừa hỏi ra miệng, anh mới giật mình hiểu ra, Văn Văn không có số điện thoại của anh. Số dùng ở Ôn Thành, trước khi đến Thượng Hải, anh liền ngừng dùng rồi, mà anh hoàn toàn không kịp nói cho Văn Văn số điện thoại của mình ở Thượng Hải.

Vừa bị anh hỏi, Văn Văn mới giống như tỉnh lại từ trong cơn mê, muốn mỉm cười, lại có vẻ có chút tay chân luống cuống, lời nói không mạch lạc, "Em, không, không phải chúc mừng thăng quan, em...em đã nói có bằng báo cáo tài vụ muốn cho anh xem qua...."

Cầm bằng báo cáo tài vụ cho anh xem qua?

Anh nghĩ một chút, "Văn Văn, tôi không phải là lãnh đạo của em. Em chính là chủ của xưởng in ấn, em không cần phải hỏi báo công việc với ai hết." Anh hi vọng cô có thể có tự tin, sẽ không bị bất kỳ ai khi dễ, cho dù anh của cô, cô cũng không cần hỏi báo với ai hết.

"Vây, vậy tôi đi trước." Văn Văn vội vàng xoay người, luống cuống muốn trốn đi.

Cô sợ ở đây thêm mấy giây nữa, sẽ làm anh phát hiện, bản thân để lạnh cả người, một mực phát run.

Lúc chia tay, nội tâm đã sớm xây dựng. Nếu lui về vị trí bạn bè, sớm muộn có một ngày, bên cạnh anh sẽ đứng một người phụ nữ khác mà anh thật tâm thích.

Nhưng là, tại sao lúc chính mắt nhìn thấy, lại sợ đến chỉ muốn trốn? Hốc mắt nóng lên, rất muốn khóc **.

"Văn Văn, cho sao cũng tới rồi, đến phòng làm việc của tôi ngồi một chút đi!" Anh vội vàng níu chặt lại bàn tay của cô, hoàn toàn không có thời gian cố kỵ người đến người đi chung quanh và Tống Ngữ Yên ở sau lưng ngờ ngác đưa mắt nhìn.

Văn Văn, cái tên này khiến Tống Ngữ Yên chấn kinh.

Làm ơn!

Văn Văn không dám quay đầu lại, sợ vừa quay đầu lại sẽ để anh nhìn thấy ánh mắt khó có thể khắc chế trong đôi mắt mình.

"Tại sao em ở chỗ này?" Một tiếng nói trầm thấp đến khiến người phát run truyền đến từ trước người của Văn Văn.

Đôi mắt Văn Văn run lên, Giang Thiệu Cảnh giống như mới vừa cơm nước xong, đang tiến vào với đám người chủ quản.

Giang Thiệu Cảnh nhíu mày, nhìn lệ quang nhếch nhách nơi đáy mắt cô, anh lại nhìn một chút phía sau của cô, đôi mắt hơi âm trầm, giọng nói lại giảm mấy thang âm, "Hai tuần lễ này tôi rất bận rộn, không phải từng nói với em, không có mệnh lệnh của tôi, không cho tới công ty tìm tôi sao?"

"Tôi... vừa lúc có chuyện tới nội thành... cho nên mới tới tìm anh...." Văn Văn thấp giọng nói, theo lời của anh ta giải vây cho mình.

Nghe được đáp án của cô, Giang Diệc Hân chậm chạp buông lỏng lòng bàn tay Văn Văn ra.

Giang Thiệu Cảnh không nói gì thêm nữa, giang hai cánh tay, vững vàng ôm chặt cô, ánh mắt âm trầm lạnh nhạt không nhìn chăm chú bất kỳ nơi nào, chỉ là trực tiếp rơi vào vách tường trắng như tuyết phía sau cô.

Vạt áo trước ngực của anh có một chút thấm ướt, thật may là anh mặc âu phục màu đậm, thật may là cô cũng khắc chế bi thương được cực tốt.

Giang Diệc Hân đưa tay cầm trở về túi quần, nhân dịp nhìn nam nữ ôm nhau trước mắt. Hương tóc mềm nhàn nhạt quen thuộc của cô đang tràn ngập dưới cánh mũi của anh, mùi thơm này đã từng vô cùng thân thiết lượn quanh trong ngực anh, trở thành quyến luyến rất sâu của anh.

Nhưng hôm nay, người đối diện đã hoàn toàn không phải.

Q.4 - Chương 3

Giang Thiệu Cảnh biết mình đã khiến cho các nhân viên chú ý, nhất thời trở thành nhân vật tiêu điểm.

Trong hiệp nghị của anh ta và Văn Văn đã viết rõ hôn nhân của bọn họ chỉ cho một người là Giang Diệc Hân nhìn còn về phần những người khác? Nhất định phải giữ bí mật.

"Được rồi, người cũng cho em ôm rồi, thỏa mãn chưa?" Anh lạnh lùng hỏi.

Anh không thích cô luống cuống vì Diệc Hân.

Một người luống cuống vì một người khác, nguyên nhân trong đó sẽ làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Mà anh ta thì lại không muốn đi tìm hiểu làm gì!

Anh ta không có buông ra trước, Văn Văn xấu hổ rời khỏi vòng ôm của anh ta.

Tìm kiếm âm áp ở trong lồng ngực của Giang Thiệu Cảnh thật sự không phải là một biện pháp tốt, anh ta như một khối băng, cho dù hai người có ôm chặt hơn nữa cũng không có nhiệt độ. Nhưng mà tác dụng lớn nhất của "Khối băng" chính là có thể làm cho người ta nhanh chóng trấn định lại.

Cô chôn ở trong ngực Giang Thiệu Cảnh một lát, ở trong "Khối băng" cố gắng điều chỉnh hô hấp, rốt cuộc cũng đã có thể ổn định tâm tình của mình, ngẩng mặt lên.

Lập tức Văn Văn lúng túng phát hiện sau lưng Giang Thiệu Cảnh còn có một đám quản lý đi theo.

Biểu hiện vừa rồi của cô nhất định rất tệ....

Chung quanh có rất nhiều ánh mắt tò mò, dù sao mới vừa rồi Giang Diệc Hân còn cầm lấy tay cô, muốn giữ cô lại mà Giang Thiệu Cảnh vừa xuất hiện thì lập tức giang hai cánh tay ôm cô, thể hiện tính chiếm hữu.

Chẳng lẽ cái mà anh em bọn họ tranh đoạt không chỉ là công ty mà thôi? Sự nhiều chuyện khiến các nhân viên đang âm thầm vây xem cảm thấy hưng phấn nhưng lại không dám biểu hiện ra bên ngoài.

Văn Văn biết biểu hiện vừa rồi của mình đã rơi vào trong mắt Diệc Hân, rất giống với cô gái nhỏ vừa đám cưới xong không chịu nổi cô đơn nên cứ thích quần quýt si mê chồng mình.

Văn Văn có chút ngượng ngùng quay đầu lại, ánh mắt chạm vào đôi mắt lạnh nhạt của Giang Diệc Hân một lần nữa, anh không nhìn cô mà đang nhìn đám người quản lý kia, vẫn là đáng vẻ tươi cười không thay đổi.

Đám quản lý đi theo Giang Thiệu Cảnh dùng com trở về cũng lộ ra vẻ mặt dò xét.

Trong không khí đóng băng ngọt ngào.

Cũng chính bởi vì vậy cho nên các nhân viên vốn đang lặng lẽ núp ở một bên muốn trộm nhìn kịch bản huyết đấu bị hấp dẫn bởi trường hợp ám chiến Long Tranh Hồ Đấu hấp dẫn này.

Quả thật gần đây Giang Thiệu Cảnh rất bận, anh bận cùng cố gắng nỗ lực của mình.

"Tất cả mọi người đều ăn cơm trưa xong rồi hả?"

Giang Diệc Hân nhàn nhạt gật đầu với trưởng phòng tài vụ của Yến Thiên Hạ một cái coi như là chào hỏi, vẻ mặt của anh lạnh nhạt nhưng lại làm cho lưng đối phương đỏ mặt hơi lạnh.

Giám đốc bộ phận nghiệp vụ, quản lý tài nguyên nhân lực, quản lý bộ phận phục vụ phòng ăn, gần như là những người có chút thế lực trong đội ngũ quản lý cao cấp của Yến Thiên Hạ đều ở đây, hiện tại bọn họ đều chột dạ giống nhau.

"Vâng, vâng."

"Ăn ở đâu?" Anh vẫn đạm phong khinh hỏi.

Đây có được coi là kết bè kết phái không?

"Ở hội sở Hoàng Phủ, gần đây mọi người đều rất khổ cực, cho nên buổi trưa tôi mời khách." Giang Thiệu Cảnh lạnh nhạt trả lời.

"Xa như vậy?" Giang Diệc Hân cười nhạt: "Yến Thiên Hạ của chúng ta cũng là nhà hàng kiểu Trung Quốc, anh Hai muốn mời khách thì mời ở Yến Thiên Hạ là tốt rồi, cần gì phải giúp đối thủ kiếm tiền như vậy?!"

Mặt Giang Thiệu Cảnh không thay đổi: "Mỗi ngày đều ăn ở đây thì rất ngán, cần phải thay đổi khẩu vị."

Rõ ràng là trọng tâm đề tài rất bình thường nhưng mà những người xung quanh đều không dám thờ mặt.

Giang Diệc Hân nghiêm túc trầm ngâm, khóe môi vẫn mỉm cười như cũ: "Vây cũng đúng, nhưng muốn thay đổi khẩu vị thì có thể đến nhà hàng Nhật ở gần đây, món Oya-ma-Sushi ở đó cũng không tệ! Tối hôm qua em vừa mới đi ăn, tuy nhà hàng không lớn nhưng ông chủ kiêm bếp trưởng làm shushi rất ngon, bà chủ thì rất khéo léo trong việc giao tiếp, có thể dùng tiếng Anh thành thạo để giới thiệu món ăn hơn nữa nhà hàng của bọn họ chỉ mở cửa vào buổi tối, buôn bán rất tốt, muốn ăn thì phải đặt trước, nếu mọi người rảnh rỗi thì có thể đến đó ăn thử, sẽ có được lợi ích không nhỏ."

"Đúng rồi, còn có nhà hàng tên gọi là gì nhỉ, người phục vụ toàn bộ là nam, mặc trang phục đời Đường, động tác gọi thức ăn, rót nước đều rất nhẹ nhàng, nói chuyện lại càng êm ái dễ nghe...."

"Là Jade. on. 36!" Quản lý phục vụ phòng ăn nhắc nhở anh.

"Đúng rồi. Vốn trí nhớ của tôi không tệ nhưng có lúc lại không quá tốt." Giang Diệc Hân cười cười.

Ý ở ngoài lời, người thông minh đều có thể hiểu được.

"Thời điểm rảnh rỗi tôi luôn muốn đến các nhà hàng nổi tiếng ở Thượng Hải thử một chút nhưng luôn không có thời gian mà cũng không có người đi cùng." Giang Diệc Hân than thở.

"Jade. on. 36 cực kì yên tĩnh, phong cảnh ở vị trí gần cửa sổ lại đẹp không sao tả xiết, Giang đồng, nếu anh rảnh rỗi thì có thể đi cùng với Tổng tiểu thư!" Thuận theo chủ đề của anh, quản lý bộ phận phục vụ phòng ăn giật giật khóe môi tiếp lời.

Không khí bên trong phòng khách của công ty lập tức hòa hoãn hơn rất nhiều.

Giang Diệc Hân vẫn cười không nói, từ chối cho ý kiến.

Văn Văn nhìn anh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ như vậy, vì Yến Thiên Hạ bị Giang Thiệu Cảnh "độc chiếm" nhiều năm nên cho dù là danh chánh ngôn thuận thì Giang Diệc Hân muốn cho lòng người ở công ty tâm phục khẩu phục, nhanh chóng đứng vững gót chân cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao đã nhiều năm như vậy, rất nhiều quản lý cấp cao đều là do một tay Giang Thiệu Cảnh đề bạt.

Nhưng mà chỉ mới hai tuần lễ ngắn ngủi thì mọi người đều biết Giang Diệc Hân tuyệt đối không thể khinh thường, khi anh giơ tay nhắc chân đều cất giấu sức mạnh mãnh liệt, anh là một thương nhân rất thông minh vừa phát ra sự áp đảo thanh thế nhàn nhạt nhưng vẫn chừa cho người khác không gian để thở, anh không cần phải nói ra ý nghĩ trong lòng mình nhưng lại làm cho mọi người biết rõ sau này phải kiêng kị cái gì.

Diệc Hân như vậy không bao giờ là chàng trai cùng ở chung với cô, thích cười thích quây nữa.

Văn Văn cảm thấy dạ dày của mình co rút lại.

"Hai giờ chiều mọi người còn có một cuộc họp, người chủ trì là anh Hai, cuộc họp này đối với tương lai phát triển của Yến Thiên Hạ tương đối quan trọng, khổ cực mọi người." Giang Diệc Hân gật đầu với đám người kia.

Không phải anh không muốn tham gia hội nghị, mà là mọi người bài xích anh tham gia, nếu ở đó mà hiệu suất làm việc của anh không cao thì không bằng cứ rút lui trước đã.

"Tôi sẽ đọc lại báo cáo của cuộc họp sau." Hiện tại anh vẫn chưa thể nhúng tay quá nhiều, chỉ có thể đi từng bước từng bước.

Thái độ không vội tiến tới của anh khiến đám quản lý cấp cao cũng khách khí nói chuyện một thêm một lát, trừ Giang Thiệu Cảnh.

Tay của anh ta vẫn khoác lên vai Văn Văn, tỏ ý chiếm giữ mười phần như cũ.

Giang Diệc Hân mỉm cười xoay người.

Cô không tới tìm anh, anh đã nghe rõ, anh không nên có bất kỳ hy vọng xa vời nào mới phải.

Tổng Ngữ Yên kéo nhẹ cánh tay của anh.

"Em muốn lên lầu?" Anh nhẹ giọng hỏi thăm.

Tổng Ngữ Yên nhẹ nhàng gật đầu.

Giang Diệc Hân cười nhạt với cô ấy, dẫn cô ấy vào thang máy lần nữa.

Anh chịu đựng để cho chính mình không tự tìm khổ sở, ánh mắt không nên nhìn chăm chú vào Văn Văn.

Văn Văn nhìn anh thù thì thù thì với Tổng Ngữ Yên, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cả người có chút hoảng hốt .

Ngực cảm thấy ê ẩm

"Oe...." Trong đại sảnh truyền đến một tiếng nôn ọe rất rõ ràng.

Văn Văn vội vàng dùng tay che miệng mình lại, muốn che giấu nhếch nhác, nhưng mà cảm giác muốn nôn lại càng mãnh liệt hơn.

"Oe...."

"Oe...."

Liều mạng che miệng, cô lại nôn ọe đến mức nước mắt thiếu chút đã trào ra.

Đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra, mang thai đã gần ba tháng, cô hoàn toàn chưa từng nôn mửa mà? !

"Thật xin lỗi, dạ dày của tôi không tốt...." Cô chật vật giải thích với mọi người: "Oe...."

Đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Là bởi vì không ăn cơm trưa sao? Vị chua trào ra, lại tiếp tục nôn khan, cô sợ mình sẽ rất luống cuống.

"Đình" Thang máy tới, cửa cũng đã mở ra.

Nhưng Giang Diệc Hân giống như bị trúng bùa định thân, không có cách nào bước vào thang máy cả.

Tổng Ngữ Yên kinh ngạc nghi ngờ nhìn anh một chút, không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng.

"Đến phòng làm việc của anh!"

"Đến phòng làm việc của anh!"

Giang Diệc Hân xoay người, mở miệng cùng lúc với Giang Thiệu Cạnh.

Giang Thiệu Cạnh không vui nhìn chăm chăm Giang Diệc Hân, ánh mắt kia giống như đang chỉ trích anh vượt biên giới.

"Ăn cơm trưa chưa?" Giang Diệc Hân xoay người, về mặt tự nhiên nhìn Văn Văn.

Là do mang thai hay là do dạ dày không tốt?

"Em... Oe...." Văn Văn không trả lời, nôn ọe không dứt, tự lo cho mình còn không xong.

"Cần anh đưa em đi bệnh viện không?" Giang Diệc Hân lại hỏi.

Hơi tức giận, mắt Giang Thiệu Cạnh nhướn lên.

"Giang đồng, vị tiểu thư này chưa có ăn cơm trưa, buổi trưa đến bây giờ cô ấy vẫn một mực chờ anh." Tiểu thư lễ tân ở đại sảnh trả lời thay.

Chưa ăn cơm trưa? Chờ anh?

Đáy mắt Giang Diệc Hân nhàn nhạt.

Rốt cuộc là cô đợi ai?

"Anh dẫn cô ấy tới phòng làm việc trước, nếu như ngộ nhờ có cái gì không đúng, anh sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện." Giang Thiệu Cạnh quả quyết cự tuyệt ý tốt của anh.

"Anh Hai, mười phút sau hội nghị sẽ bắt đầu." Giang Diệc Hân bình tĩnh nhắc nhở anh ta.

Tất cả ánh mắt của quản lý cũng nhìn anh ta, chân mày Giang Thiệu Cạnh nhíu lại.

Gần đây lời nói và hành động của anh ta đối với việc củng cố địa vị sau này ở Yến Thiên Hạ khá quan trọng, anh ta không thể vì việc tư mà khiến cho đám quản lý ủng hộ mất lòng tin với anh ta.

"Giao Văn Văn cho em đi, em đưa cô ấy đi bệnh viện." Trong bình tĩnh của Giang Diệc Hân lại có kiên trì.

Dạ dày của Văn Văn không tốt, lại bị viêm dạ dày hai lần, anh sợ cô sẽ tái phát lần nữa.

"Em không cần đi bệnh viện đâu." Văn Văn che miệng, lúng túng nói.

Chắc là phản ứng **....

"Trước hết em bảo thư ký đi mua đồ ăn Trung Quốc cho cô ấy, em sẽ chăm sóc cô ấy." Giang Diệc Hân nhìn thẳng Giang Thiệu Cạnh.

Hiện tại thân thể Văn Văn đặc biệt, tuyệt đối không thể qua loa.

Giang Thiệu Cạnh nheo con ngươi đen thâm thúy như mực .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mọi người ở chỗ này đều có chút lúng túng.

Văn Văn muốn đứng dậy lại cảm thấy dạ dày quặn đau.

"Đi thôi, không phải muốn đưa bằng báo cáo tài vụ của xưởng in ấn cho anh xem sao?" Giang Diệc Hân nhìn Văn Văn đang che miệng, cố gắng kìm chế nôn ọe, lạnh nhạt nói: "Đến phòng làm việc của anh."

Anh sai bước tiến lên, đỡ Văn Văn.

Con ngươi đen như mực của Giang Thiệu Cạnh trở nên lạnh lẽo.

"Ngữ Yên cũng ở đây, vừa lúc cô ấy có thể làm bạn với Văn Văn, anh Hai còn sợ cái gì đây?" Giang Diệc Hân dùng giọng chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được, hỏi khẽ.

Sợ, anh sợ cái gì? !

Giang Thiệu Cạnh mím môi: "Được, tạm thời Văn Văn nhờ em chăm sóc." Có Tống Ngữ Yên ở đây, anh sợ cái gì? Chỉ biết tình huống này rất có lợi với anh !

"Hôm nay đừng đi nữa, ở lại ngôi nhà trong nội thành của chúng ta đi." Giang Thiệu Cạnh cũng dùng giọng chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được dặn dò.

Giang Diệc Hân cứng đờ, hôm nay là thứ sáu, buổi tối anh cũng sẽ về nhà qua đêm.

Giang Thiệu Cạnh không để cho Văn Văn có bất kỳ cơ hội phản đối nào, anh dẫn đầu đám quần lí đi vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 4

Lầu cuối đều là khu làm việc của Giang Diệc Hân, cách phòng thủy tinh rộng rãi sáng sủa đều là phòng trợ lý, phân thành tám ô, làm việc bận rộn bên ngoài là khu hành chính của nhân viên.

Rất khó tưởng tượng, nửa tháng trước, tầng lầu này vẫn chỉ bỏ không.

"Thư ký Tạ, giúp tôi gọi quán ăn trung quốc chuẩn bị một phần cơm trưa, bảo đầu bếp chính của chúng ta tự mình làm, dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới." Còn chưa tới phòng làm việc, anh đã giao phó cho thư ký.

Thư ký lập tức gọi điện thoại, chờ thư ký mới vừa dùng máy.

"Có bánh bích quy số - đa không?" Anh tiếp tục hỏi.

Sau khi lấy được câu trả lời phủ định, "Anh giúp tôi hỏi đồng nghiệp một chút, hoặc là đi xuống lầu mua, cho anh năm phút đồng hồ."

Bàn giao toàn bộ, anh tiếp tục mang Văn Văn vào phòng làm việc.

Vừa đến phòng làm việc, cả dạ dày Văn Văn quay cuồng càng lợi hại hơn, anh lập tức mang cô đi phòng vệ sinh.

"Oe, oe...." Văn Văn nôn đến cả bả vai đều đang phát run, khó chịu đến tận tận.

Anh nắm hai tay ở trong túi quần tây, đứng ở bên cạnh, không hề rời đi, vẫn chỉ yên lặng nhìn cô.

"Oe, oe...." Âm thanh cô nôn oe không chỉ rất đáng sợ, cả dạ dày giống như đang xoay chuyển, nhô ra đều là nước mắt vàng.

Bả vai nhỏ nhỏ, dường như gánh vác áp lực rất lớn.

Nhìn từ sau lưng, thân thể cô rất không thoải mái, anh nắm chặt quả đấm giấu ở trong túi quần của mình.

Lần đầu tiên cô viêm dạ dày, bọn họ phát triển theo hướng người yêu, cho dù ốm đau, giữa môi của cô luôn có một nụ cười tự nhiên xinh đẹp ngọt ngào như hoa, hoàn toàn là một bộ dáng cô gái quyến rũ đáng yêu, khiến cho lòng của anh vừa căng thẳng vừa nặng nề.

Lần thứ hai cô viêm dạ dày, quan hệ của bọn họ bắt đầu mâu thuẫn, cô cự tuyệt sự đụng chạm của anh, cả người cô bị đau đớn và hành hạ, trong giấc mộng cũng rơi nước mắt liên tục.

Hiện tại, có thể là lần thứ ba.

"Có khỏe không?" Rốt cuộc anh vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi.

Văn Văn lắc đầu một cái, đứng ở trước bồn cầu, tiếp tục nôn mửa đến dãi sông lấp biển.

Rốt cuộc hôm nay cục cựa làm sao vậy hả? 'Nó' rốt cuộc đang kháng nghị cái gì? Có phải 'nó' cũng khổ sở giống mình không?....

Nói xong, hi vọng anh có thể tìm được hạnh phúc của mình, cô sẽ cười chúc phúc. Nói xong, từ đó về sau cô phải cố gắng học không phụ thuộc, không để bất luận kẻ nào phí tâm chăm sóc.

Nhưng vô dục vô cầu, thì ra là khó khăn như thế. Đặc biệt là, trong lòng còn có tình.

Thật ra thì hiện tại cũng tốt, cô thật là sợ, bởi vì hốt hoảng khiếp đảm, bởi vì tham luyến hạnh phúc, cho nên cô sẽ nhờ anh giúp đỡ.

Giang Thiệu Cảnh đã hoàn toàn cắt đứt đường lui của cô.

Cho dù trái tim đau đớn bởi vì gặp được một màn anh và một người phụ nữ xinh đẹp khác mới bắt đầu mềm yếu, từ ngực lan tràn đến toàn thân, khiến cả dạ dày chua chua, khó chịu đến gần như khó có thể chịu được. Chỉ là, Văn Văn vẫn chịu đựng.

Văn Văn kéo ra, trong lỗ mũi đều là một cỗ khí chua, lại nôn mấy tiếng, tất cả nước mắt lớn chừng hạt đậu đều rơi ra ngoài, cô nhếch nhác vội vàng lấy mu bàn tay lau chùi hết.

Cô quan tâm anh, rất quan tâm, cho nên cô cũng quan tâm hạnh phúc của anh.

Cứ như vậy làm bạn bè cũng rất tốt, không có gì không tốt, thật không có!

Cô có đứa bé của anh, đây là quà tặng chia tay tốt nhất mà ông trời đã tặng cho cô, cô không thể cầm "Quà tặng" này rồi mà còn có lòng tham muốn đi lật đổ một hạnh phúc khác.

Nếu như con người quá tham lam thì sẽ có báo ứng, một khi lại đi cưỡng ngạnh dựa vào tình yêu không thuộc về mình thì cô sẽ có báo ứng, chính là không hạnh phúc của anh.

Cô thật hy vọng mình có thể thật lòng thành ý, không có chút lòng tham nào mà đi chúc phúc cho anh.

....

Không thoải mái như vậy sao? Giang Diệc Hân nhíu mày.

Tình cảm không thể đè nén lý trí xuống, nắm tay trong túi quần cuối cùng cũng buông ra, đưa tay phủ xuống đầu vai của cô.

"Có khỏe không?" Anh nhẹ giọng hỏi, dịu dàng trong giọng nói, khiến cả người Văn Văn đang khó chịu đột nhiên chấn động.

Tim hơi co lại, không khỏi chua xót.

Anh ngồi xổm xuống, từ từ vuốt ve nhẹ nhàng từng cái ở phía sau lưng của cô, cố gắng để cho khó chịu cô được hóa giải.

Tay của anh dường như có ma lực, khi anh kiên nhẫn và dịu dàng vuốt ve một cái lại một cái** , Văn Văn dần dần quên mất khí chua nơi ngực.

Cô nhớ lại ngày ở chung, anh nấu ăn, cô rửa chén.

Cô nhớ lại đêm tắm bồn ở khách sạn cấp năm sao đó, anh giúp cô ** , tràn đầy sùng ái.

Trong đầu của cô đều là một màn lại một màn của bọn họ.

Tâm của Văn Văn lần nữa bắt đầu mơ hồ, da thịt toàn thân trở nên nóng nóng đau đau.

Đã từng đau, chuyện cách mấy tháng đã bắt đầu mơ hồ, nhưng cảm giác đã từng yêu và hạnh phúc vui vẻ lại vẫn rõ ràng như thế.

Bàn tay của anh vẫn ấm áp như trước, ấm đến mức cách vật liệu may mặc cũng có thể xuyên thấu đến trái tim của cô.

Nhưng là, không nên ấm như vậy mới đúng...

Rõ ràng anh đã không cần phải miễn cưỡng mình cung chiều cô, nhân nhượng cô nữa...

Hai người đều không nói một câu, trong cơ thể của nhau giống như có một con ma quỷ, giờ phút này chỉ muốn ích kỷ dùng từng tình cảm của mình, lưu luyến phần ôn tình này thêm một chút.

Ánh mắt của Văn Văn ngơ ngác kinh ngạc, bởi vì dường như có vật gì đó làm cho cô mê mang.

"Khá hơn chút nào chưa?" Anh đứng ở bên cạnh cô, cách cô chỉ trong gang tấc.

Văn Văn quay mặt sang, ánh mắt mê mang chạm vào đôi mắt nhu hòa của anh.

Cứ nhìn anh ở trong khoảng cách gần như vậy, ngũ quan tuần dật trên mặt anh rõ ràng như thế, mà biểu tình quá mức phức tạp buồn rầu ở trên mặt anh càng thêm không thể che giấu.

Văn Văn cảm giác mình không hiểu.

Nếu như chỉ là bạn bè, tại sao phải dùng ánh mắt khác sâu nhìn cô chăm chú chứ?

"Tôi..." Cô giống như bị ma chường xui khiến.

Rõ ràng nói ra lời đạo đầu, nhưng không biết nên tiếp tục như thế nào.

Trong mạch máu có một cỗ điên cuồng mãnh liệt làm cho không người nào có thể an bình, để cho hơi thở của cô thay đổi, tâm hồn xao động đã sớm vượt qua khó chịu của thân thể.

"Tôi..." Tim của anh, cũng trầm xoay ngàn độ.

Buồng tim cũng xao động, không khỏi có một dòng **, muốn nói cho cô biết câu nói vẫn còn thiếu kia của cô.

Văn Văn, anh thích em

Lúc trước, hiện tại.

"Tôi..." Trong phòng rửa tay truyền đến giọng nói của người thứ ba.

Văn Văn và Giang Diệc Hân cùng cứng đờ.

"Bánh bích quy...."

Tổng Ngữ Yên chậm rãi đi tới bên cạnh Giang Diệc Hân, cẩn thận từng li từng tí kéo kéo ống tay áo của anh, đưa tay của mình ra.

Trong tay của cô cầm bánh bích quy sô-đa anh muốn.

Giang Diệc Hân như mới tỉnh dậy từ trong mộng, có ma chường gì đó giữa hai bọn họ nhanh chóng tiêu tan, anh miễn cưỡng đặt lực chú ý của mình ở trên người Tổng Ngữ Yên.

Mấy ngày này, anh đã có chút hiểu ngôn ngữ của cô ta.

"Thư ký đã đưa bánh bích quy tới?"

Tổng Ngữ Yên gật đầu một cái, vẫn nhìn Văn Văn.

"Cô ấy đói..." Thúc giục anh, mau đi cho Văn Văn ăn bánh bích quy.

Giang Diệc Hân đỡ Văn Văn dậy: "Ăn mấy miếng bánh bích quy sô-đa đi, sẽ thoải mái hơn một chút."

Tổng Ngữ Yên đứng ở bên cạnh bọn họ, vẫn không nhúc nhích nhìn Văn Văn.

Giang Diệc Hân lập tức đọc hiểu ý của cô ta.

"Tôi giới thiệu hai người với nhau, cô ấy là Tống Ngữ Yên, bạn của tôi. Đây là Văn Văn, tôi.... tôi và anh của tôi...." Anh nghĩ một lúc lâu, mới khó khăn nói tiếp, "Bạn bè."

Anh dùng "Bạn bè" để hình dung hai người bạn họ.

Văn Văn cúi đầu, "Chào cô." Cô cố gắng mỉm cười.

Tống Ngữ Yên cũng cố gắng khẽ động khloe môi.

Hiện tại vẻ mặt dịu dàng trên mặt anh đã dọn dẹp sạch sẽ, trở lại nét mặt bình tĩnh không gợn sóng của cao thủ thương trường.

....

Phòng làm việc to lớn của đồng sự trường rất yên lặng.

Tống Ngữ Yên như chim nhỏ nép vào người, lẳng lặng rúc vào bên cạnh Giang Diệc Hân, hai người bạn họ đang nói gì đó.

Trên thực tế đều là Giang Diệc Hân một người đang giải thích, mà Tống Ngữ Yên đang nghe mà thôi.

Giang Diệc Hân dường như đang dạy cô ta một vài thứ.

Văn Văn ngồi ở trên ghế sa lon, cách bọn họ một chút khoảng cách, mơ hồ nghe được mấy chữ gì mà "lưu thông như thế nào" "hợp đồng kinh tế" vân vân.

Báo biểu tài vụ xưởng in ấn của bọn họ cũng bị dùng làm tài liệu để giảng bài....

Văn Văn yên lặng ăn mấy miếng bánh bích quy, dạ dày quả nhiên thoải mái hơn một chút. Cô ngồi dựa vào trên ghế sa lon, nhìn nắng ấm tràn đầy ngoài cửa sổ, ngẩn người.

Cho đến khi anh đi tới trước mặt cô: "Ăn cơm." Văn Văn mới giật mình tỉnh lại.

Không biết từ lúc nào, trên khay trà trước mặt cô đã bày bốn mận một canh.

"Các người đã ăn chưa?" Văn Văn bình tĩnh hỏi.

"Bây giờ đã hơn hai giờ, buổi trưa tôi và Ngữ Yên ăn xong cơm trưa ở bên ngoài rồi." Anh đưa đĩa cho cô, thành thật trả lời.

Quả nhiên.

Chúng thực suy đoán, dạ dày Văn Văn lại lướt qua một tia chua xót.

"Nhiều món ăn như vậy, tôi ăn không vô." Văn Văn cầm chiếc đĩa, kinh ngạc nói.

"Cô là phụ nữ có thai, tại sao có thể không ăn nhiều một chút?" Anh cười yếu ớt nói.

Lời nói anh thuận miệng nói ra khiến Văn Văn khiếp sợ, cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, phát ra âm thanh như hút khí.

"Anh...anh, anh...." Cô nhìn anh chằm chằm, giọng nói run rẩy, "Làm... làm sao anh biết?"

"Tôi và anh hai là anh em ruột, chuyện vui như vậy, anh ấy làm sao có thể không nói với tôi?!" Giang Diệc Hân giúp cô mở từng hộp tiện lợi ra, giọng trả lời rất nhẹ.

"...." Đầu óc Văn Văn trống rỗng.

Giang Thiệu Cảnh rốt cuộc nói cái gì? Anh ta không thể nào làm trái với hiệp ước!

"Có chút hâm mộ các người, tôi cũng phải nhanh tìm cô gái tốt để kết hôn sinh con thôi." Con mắt anh rất trầm, lại cố buông lỏng nói.

Kết hôn, bình thường không nhất định là người mình thích nhất.

Bây giờ anh dần dần có chút hiểu những lời đạo lý này.

Bởi vì giữa tình yêu luôn tồn tại rất nhiều vấn đề thực tế không cách nào sao lãng.

Ví dụ như, vượt mắt.

Ví dụ như, không thể yêu.

Khuôn mặt thanh lệ của Văn Văn thoát nhìn rất trắng bệch, cô cầm chặt đũa, nói không ra lời. Giờ phút này có một loại cảm giác hít thở không thông không thể hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 5

Sau khi cô ăn cơm trưa xong, Giang Diệc Hân thấy sắc mặt của cô vẫn không được tốt lắm liền dẫn cô vào phòng ngủ của mình nghỉ ngơi.

"Một tuần có bốn buổi tối anh đều ngủ lại trong phòng làm việc." Anh lấy khăn lông của mình đưa cho cô lau mặt: "Em cứ nghỉ ở đây chờ anh tan làm."

Văn Văn cầm khăn lông ướt ẩm áp của anh, không nhúc nhích.

Phòng ngủ của anh cũng giống như phòng làm việc, màu đen là chủ đạo, màu sắc tối tăm này khiến cho ngực của Văn Văn cảm thấy bị đè nén.

"Rửa mặt đi, sau đó ngủ trưa, sẽ thoải mái một chút." Giang Diệc Hân ôn hòa thúc giục.

Văn Văn sững sờ, vẫn chưa phục hồi từ tin tức mà anh mang tới.

Anh biết cô mang thai? Anh nói hâm mộ bọn họ, cũng muốn nhanh chóng tìm một cô gái tốt để kết hôn? Có ý tứ gì? Rốt cuộc Giang Thiệu Cảnh đã nói với anh như thế nào?

Thấy bộ dạng của cô có cái gì đó không đúng.

"Có phải lại không thoải mái hay không?" Giang Diệc Hân có chút lo lắng: "Thật sự không cần đi bệnh viện kiểm tra dạ dày sao?"

Văn Văn kinh ngạc nhìn anh, một phút đồng hồ sau mới phản ứng lại: "Không có việc gì, nôn nghén mà thôi..." Nhưng hình như bảo bảo của cô bắt đầu nhạy cảm rồi, gặp người khác đều không nôn nghén nhưng thấy anh lại bắt đầu giằng co.

Nghe được đáp án này, Giang Diệc Hân lập tức thở phào nhẹ nhõm, lại nhú mày một cái.

Phụ nữ mang thai khổ cực vậy sao? Mới vừa rồi nhìn thấy cô ói thành ra như vậy, thật lòng vẫn còn sợ hãi.

Thấy cô chậm chạp bất động, anh có chút mất kiên nhẫn cầm lấy khăn lông lau miệng giúp cô sau đó là mặt mày....

Động tác của anh rất nhẹ, càng làm càng thêm quen thuộc và tự nhiên, nhớ tới khoảng thời gian kia anh lại nhớ mình thành thạo chăm sóc cô bị bệnh như thế nào.

Văn Văn ngồi yên ở trên giường, ngẩng ngốc nhìn anh, hoàn toàn không có động tác nào.

Rất hoài niệm, rất hoài niệm loại cảm giác đó.

Cô nhìn thẳng anh khiến cho động tác của Giang Diệc Hân cũng dừng lại, anh không nhịn được đưa tay dịu dàng vuốt ve tóc của cô....

Hai người nhìn nhau.

Hồi lâu.

Anh gõ vào chóp mũi của cô, bờ môi lộ ra nụ cười: "Cô nhóc, vậy mà em lại sắp làm mẹ rồi, anh cũng không thể nào tin được!" Ở trong suy nghĩ của anh, cô vẫn luôn là đứa bé làm cho người khác thương yêu.

Lại là nét mặt này, hoàn toàn xem cô như là em gái của mình.

Văn Văn hít mũi một cái: "Có gì không thể tin được? Em vẫn rất ưa thích trẻ con mà!"

"Chờ sinh đứa bé, nó khóc em cũng khóc, cũng không biết còn mấy năm để hưởng thụ nữa, còn trẻ như vậy đã làm mẹ, thật sự không phải là một lựa chọn tốt!" Anh coi cô như bạn bè, cố tình nhạo báng: "Đến lúc đó hối hận cũng không nữa kịp rồi!"

"Em sẽ không hối hận." Chuyện gì đều có thể hối hận, duy nhất chuyện giữ lại đứa bé này, cô chắc chắn không hối hận.

Nụ cười của anh nhạt đi: "Làm sao em biết mình sẽ không hối hận? Anh Hai của anh cực kì quan tâm đến sự nghiệp của mình, đừng hy vọng anh ấy sẽ quá sẵn sàng, anh ấy sẽ chăm sóc mẹ con em về vật chất nhưng mà cái khác thì đừng hy vọng xa vời quá nhiều, anh ấy không có quá nhiều thời gian ở cùng với em, lúc nuôi dưỡng đứa bé có thể em cũng phải bỏ ra rất nhiều tinh lực, quá trình đó không phải bây giờ em có thể tưởng tượng ra được." Anh thật sự cảm thấy anh Hai không phải là người biết chăm sóc người khác.

Người viết tiểu thuyết thường là những người có một trái tim thủy tinh thì mới có thể viết ra những tâm tư tình cảm phức tạp tinh tế như vậy được.

Anh đọc tiểu thuyết "Hợp đồng tình yêu" mà cô viết thì mới hiểu bề ngoài Văn Văn có dịu ngoan ngu ngốc đến thế nào đi nữa thì thế giới nội tâm của cô vẫn rất phong phú và nhạy cảm.

Đáng tiếc, anh hiểu được quá muộn, anh vẫn luôn cho là cái gì mình thấy tốt cho cô thì sẽ tốt lại quên mất rằng cô có muốn, có thích hay không? Có lẽ ban đầu anh nên ích kỷ một chút nói hết mọi chuyện cho cô biết? Cho dù lòng cô sẽ lo lắng, cảm thấy không an toàn nhưng cũng tốt hơn hiện tại? Nhưng mà anh không làm được.

Đưa cô đến một chỗ an toàn là phương thức thăm lặng anh dùng để yêu một người.

Vì cô từ bỏ công việc nguy hiểm là lời cam kết thăm lặng khi anh yêu một người.

"Em sẽ không hối hận." Văn Văn nói rất nhẹ, lặp lại lần nữa.

Dù một thân một mình nuôi dưỡng đứa bé có gian khổ đến đâu đi nữa thì cô cũng sẽ không hối hận.

Anh cứng đờ.

Rõ ràng là anh.... Tự tìm đau lòng....

Đối với cô, thật ra thì anh không có cách nào đối mặt cả trong khi đoạn tình cảm kia cắt cũng không đứt, vẫn lưu luyến tình cũ.

Yên lặng mấy giây: "Tám tháng nữa bảo bảo mới ra đời, thời gian vẫn còn khá dài, nghỉ ngơi nhiều một chút, chăm sóc tốt cho thân thể của mình.... Ngủ đi, anh phải đi làm việc, Ngữ Yên còn đang chờ anh...."

Tám tháng nữa? Nhưng rõ ràng chỉ còn sáu tháng.

Anh vẫn chưa biết sự thật, Văn Văn cảm thấy rất thấp thỏm.

Văn Văn thuận theo gạt đầu một cái, cô đắp chăn lên.

Anh còn bận việc, anh.... Bên cạnh anh còn có những người khác.... Làm sao cô có thể chiếm cứ thời gian của anh?

Văn Văn đưa lưng về phía anh, khuôn mặt vùi vào trong gối, ruột rối như tơ vò, hô hấp đều là hơi thở đặc biệt của anh, bắt chước tư thế ôm nhau, cô co người lại, ôm thật chặt lấy bả vai của mình.

Một dòng nước mắt chảy ra, lòng cô rất bối rối.

Thật ra thì trước khi tới nơi này, cô đã từng nghe qua về chuyện của anh và Ngữ Yên.

Chỉ là chính mắt thấy được anh che chở cho Tống tiểu thư thì trái tim vẫn rướm máu.

Cuối cùng sau khi liếc nhìn bóng lưng của cô, Giang Diệc Hân đi ra khỏi phòng.

Nếu không rời đi sớm một chút, anh sợ, anh sợ....

Anh sợ mình sẽ nằm lên giường, từ phía sau lưng ôm cô vào trong ngực.

Anh vẫn luôn nhớ đến mùi thơm của cô, ấm áp cô, nhớ nhưng cảm giác mềm mại lúc hai người ôm nhau.

Anh là người đàn ông đầu tiên của Văn Văn nhưng không phải là người cuối cùng của cô.

Anh nhiều lần nhắc tới hai chữ "Hối hận" với cô là bởi vì... thật ra thì anh muốn hỏi cô....

Văn Văn, em có hối hận không?

Bởi vì đáp án của anh là anh hối hận.

Hối hận vì biết rõ kết hôn, sinh con là chuyện bình thường trong cuộc sống, là chuyện mà cô khát vọng nhất nhưng mà anh vẫn chậm chạp không cho cô một lời hứa hẹn.

Đến lúc phát hiện tâm của mình đã lạc ở trên người cô thì đã quá trễ, đối với hôn nhân của cô và anh Hai, anh nhắm một mắt mở một mắt cố ý không nhìn, nhưng mà cho dù làm như vậy thì như thế nào? Cũng không thay đổi được sự thật.

Cho nên dù cô nằm ở trên giường của anh thì anh cũng không thể lại gần cô được.

....

Nghỉ ngơi đến gần năm giờ.

Văn Văn thật sự nằm không được nữa rồi, cô mở cửa phòng nghỉ ra.

Giang Diệc Hân vẫn còn đang làm việc, dường như anh và phụ tá đang trò chuyện gì đó, rõ ràng ánh mắt anh đang cười dịu dàng thế nhưng khuôn mặt tuần tú, ưu nhã lại tản ra hơi thở nghiêm túc, cao cao tại thượng làm cho người ta không rét mà run.

"Phải đến Bắc Kinh họp để thông qua đề án? Trước đó bọn họ cũng không có thông báo cho tôi biết." Đối với việc Giang Thiệu Cảnh tiền trạm hậu tấu, Giang Diệc Hân cười lạnh.

Đây là anh Hai cố ý cho anh đẹp mặt?

Dường như bọn họ đang thảo luận rất nghiêm túc, Văn Văn không dám đến gần.

Ánh mắt của cô nhìn chăm chú vào ghế sa lon, Tống Ngữ Yên đang ngồi ở đó chơi game.

Văn Văn do dự một chút, cuối cùng lại gần cô ấy, Tống Ngữ Yên đang dùng ipad chơi game, hơn nữa trò chơi này nhìn rất quen mắt....

Cái trò chơi này, cô biết rất rõ.

"Muốn chơi không? Không biết thì tôi có thể dạy cho cô...." Nhìn thấy cô, bà vai Tống Ngữ Yên hơi co lại, khó khăn hỏi.

Nhìn hai mắt đơn thuần lương thiện của đối phương, Văn Văn không biết nên có phản ứng gì.

"Hân... anh ấy.... anh ấy nói, đối với người khác phải có lễ phép, phải biểu đạt...." Tống Ngữ Yên giải thích hành vi của mình, mới nói có mấy câu thôi mà cái trán của cô ấy đã rịn đầy mồ hôi.

Rõ ràng là đối phương đang cố hết sức để diễn đạt ý của mình, Văn Văn chậm chạp đưa tay ra, cô đang muốn nhận lấy ipad của cô ấy.

Nào biết Giang Diệc Hân đã đứng ở phía sau các cô từ lúc nào, cướp ipad trước một bước.

Anh giấu ipad ra sau lưng, dường như không muốn Văn Văn đụng vào.

"Em... Là phụ nữ có thai, không nên chạm vào đồ điện tử...."

"Ừ." Văn Văn ngoài ý muốn nhưng vẫn gật đầu.

Trên thực tế từ khi chia tay với anh đến bây giờ, cô đều không có chơi game.

Lúc đầu là bởi vì xương in ấn, mỗi ngày về nhà chỉ cần nằm xuống ngủ ngay, sau lại bởi vì sợ sóng điện từ sẽ ảnh hưởng đến bào bảo.

"Anh Hai còn đang bận họp, chắc em phải chờ một chút nữa." Anh nhanh chóng thoát game, tắt ipad.

"Em không đợi nữa." Văn Văn lắc đầu: "Em cảm thấy mệt chết đi được...." Trừ mệt mỏi còn có chút đói bụng, hệ tiêu hoá của phụ nữ có thai làm việc nhanh hơn so với người bình thường, mới ăn cơm trưa được hai giờ mà bây giờ đã cảm thấy đói rồi.

Giang Diệc Hân trầm ngâm chốc lát: "Nếu không thì em trở về biệt thự trước đi?"

Văn Văn suy nghĩ một chút, một khi Giang Thiệu Cảnh đã dẫn dò chuyện gì đó, nếu như cô không làm theo thì anh ta sẽ rất tức giận.

Hơn nữa trước hết cô nên hỏi rõ ràng tại sao Giang Thiệu Cảnh lại nói chuyện cô mang thai cho Diệc Hân biết?

"Được, anh ra ngoài nói giúp em một tiếng." Văn Văn gật đầu, giọng điệu trầm tĩnh.

"Có muốn anh cho người đưa em về hay không?" Giang Diệc Hân hỏi.

Anh không có thời gian, anh chuẩn bị phải vào phòng họp.

Nếu anh Hai muốn tuyên chiến với anh, anh cũng không việc gì phải lùi bước cả.

Đang muốn nói thêm gì đó nhưng Văn Văn đã mở miệng: "Không cần, em nhớ rõ địa chỉ của biệt thự, cũng nhớ mật mã cửa chính, tự em có thể về

được!" Địa chỉ và mật mã mà cô nói chỉ là diễn trò cho anh xem mà thôi.

Về mặt Giang Diệc Hân lạnh nhạt: "Ừ, vậy dọc đường đi phải cẩn thận."

"Ừ." Văn Văn đứng dậy tạm biệt.

"Phòng sát cầu thang trên lầu hai là phòng ngủ của anh Hai." Biết rõ là cô đã biết nhưng anh vẫn nói thêm một câu: "Bên cạnh căn phòng thứ ba đều là phòng khách...." Giang Diệc Hân, rốt cuộc mi đang nói cái gì vậy? Tại sao lại nói phòng khách ở nơi nào? !

"Được, em biết rồi." Văn Văn mỉm cười nói tạm biệt với anh.

....

Anh đứng ở trên cao nhìn xuống một chấm đen nho nhỏ ở dưới cửa công ty, suy nghĩ mất hồn.

"Giang đồng, tôi cảm thấy hiện tại anh nên lập tức đi phòng họp!" Phụ tá đề nghị.

Nhưng mà.

"Đường như trời sắp mưa." Thế nhưng anh lại lăm bằm.

"Đúng vậy, dự báo thời tiết nói gần tới hôm nay sẽ có mưa."

Anh lại nhìn chăm chăm thêm một lát.

"Hình như lúc này rất khó bắt xe taxi."

Phụ tá cảm thấy không hiểu, tại sao Giang đồng lại để ý đến thời tiết như vậy, lại còn nhắc tới xe taxi?

"Giang đồng, chúng ta đến phòng họp đi, bây giờ anh phải lập uy!" Phụ tá ở bên không ngừng thúc giục: "Mặc dù thời cơ vô cùng cấp bách, nhưng mà Giang tổng đã hành động, anh không cần phải khách khí nữa! Lại nói..., Giang đồng, anh đã chiêu binh mãi mã, nếu hiện tại có tuyên bố thay máu toàn bộ công ty thì cũng không cần phải sợ bọn họ!"

Giang Diệc Hân không phản ứng, dựa vào bên cửa sổ đốt điếu thuốc.

Anh không nghiện thuốc lá nhưng lúc tâm tình đặc biệt phiền não thì sẽ hút mấy điếu.

"Phụ tá Tổng, cậu nói nếu như một người không bị đạo đức gò bó thì có phải không khác gì súc sinh hay không?" Anh đột nhiên hỏi.

Phụ tá sững sốt.

"Giang đồng, tôi không hiểu ý của anh...." Phụ tá cẩn thận trả lời.

Hai việc mà bây giờ bọn họ đang thảo luận có liên quan đến nhau sao?

Phản ứng của anh là dụi tắt điếu thuốc: "Cậu không cần phải hiểu, chỉ cần đưa Tổng tiểu thư về nhà là được rồi!"

Nói xong, anh xoay người đuổi theo....

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đỉnh Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 6

"Thật ra thì, anh không phải cần phải tiễn em."

"Vốn là tạm thời có chút việc, nhưng bây giờ không có, vừa lúc tan việc thuận đường cùng nhau về nhà nghỉ ngơi." Lái xe, Giang Diệc Hân suy nghĩ lý do.

Văn Văn không nói, nhìn ngoài cửa sổ.

Rõ ràng là khí trời âm u, tại sao lại cảm thấy từ lúc anh lái xe ra ngoài, tâm tình của mình đã từ trời đầy mây biến thành trời cao chiếu ánh nắng rực rỡ?!

Đối với người yêu đã chia tay mà nói, cuộc sống sẽ có bao nhiêu lần thuận đường? May mắn lúc này đã coi là xa xỉ.

"Com tối giải quyết như thế nào?" Anh thuận miệng hỏi.

"Anh có đề nghị gì?"

"Em có đề nghị gì?"

Hai người trầm miệng một lời hỏi.

Văn Văn cười, anh cũng thế.

Dọc theo đường, phong cảnh vội vã lùi lại, giống như một màn tiếp một màn cuộc đời của một người, ngực có cảm giác đau đến tê liệt, đồng thời cũng mang bọn họ tiến vào một địa phương không biết tên.

"Nếu như không phải rất mệt, không vội về nhà thì không bằng đi theo anh đến nhà hàng Jade. On. 36 đi! Anh vẫn muốn đi, nhưng không tìm được người đi cùng." Anh từ từ ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt thâm tình chống lại ** ánh mắt của tôi.

"Được, tốt..." Ánh mắt Văn Văn chợt lóe.

Bởi vì quý trọng "Xa xỉ" khó có được này, cô đã sớm quên mất ước định với Giang Thiệu Cảnh.

Lấy được đồng ý của cô, anh quẹo xe về một phương hướng, tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Dọc theo đường đi, tâm tình đã âm thầm có chút vui mừng.

Hành trình xe đi đến một nửa, Văn Văn đột nhiên nhú mồm, "Em..." Cô có chút không cười nổi.

"Thế nào?" Giang Diệc Hân thả chậm tốc độ xe, thấy cô đột nhiên đổi sắc mặt, có hơi khản trương.

Anh rất sợ cô đột nhiên nhớ tới, anh nghe được nhưng cố ý coi thường không nhắc nhở cô cuộc hẹn bữa ăn tối với anh hai.

Văn Văn cắn môi, vừa dừng lại, cô nhanh nôn ọe ra tiếng.

Thật là không có tiền đồ, rõ ràng nghĩ nhin được, cô không hy vọng cuộc hẹn này bởi vì thân thể mình khó chịu mà phải dừng lại.

"Em...có thể... cần ăn một chút bánh ngọt nhỏ để dẫn bụng trước..." Dạ dày trống không, cảm giác nôn nghén càng rất rõ ràng.

"Anh đi mua." Giang Diệc Hân nhìn thấy ven đường đúng lúc có một cửa hàng bánh ngọt rất nổi danh, vội vàng dừng xe.

"Cám ơn." Văn Văn cảm thấy rất có lỗi, "Nếu như có thể, thuận tiện giúp em mua một chai sữa nóng."

"Được." Không thành vấn đề, bên cạnh tiệm bánh ngọt chính là cửa hàng tiện lợi.

Văn Văn đợi ở trên xe, anh xuống xe, đi cửa hàng tiện lợi mua sữa nóng trước.

Chỉ là, thời điểm nhân viên thu ngân kết toán hóa đơn, anh đột nhiên thay đổi chủ ý, "Làm phiền cô chờ một chút." Anh đi chọn một bánh bao rất bình thường ở trên giá.

Lúc đi ra, trong tay anh xách theo bánh bao và sữa nóng, cũng không có đi tiệm bánh ngọt nổi danh kia.

....

Hoàn cảnh Jade. On. 36 rất đẹp mắt, bên trong phòng khách trang hoàng lịch sự tao nhã, nhìn một cái liền không sót gì cảnh đêm phồn hoa bên ngoài cửa sổ sát đất.

"Không khí nơi này thật tốt." Văn Văn ngồi xuống ổn định, liền nhỏ giọng than nhẹ.

"Ừ, báo chí thường viết Jade. On. 36 là chỗ tốt để thổ lộ, cầu hôn hoặc là tổ chức ngày kỷ niệm tình yêu." Anh cười cười trả lời.

Cho nên, anh sẽ không mang Tống Ngữ Yên tới nơi này.

Chỉ là, những lời này vừa mới ra khỏi miệng, anh liền cảm thấy cứng ngắc, lúng túng, không thỏa đáng.

Văn Văn không có chú ý nhiều như vậy, bởi vì lực chú ý của cô bị các nam nữ bàn bên cạnh hấp dẫn. Người đàn ông giơ một bó hoa hồng to nở rộ, tiếng đàn vi-ô-lông lảnh mạn, một chân quỳ xuống, cầu hôn bạn gái.

Văn Văn hơi hưng phấn một chút.

Anh thấy thế, cúi cổ qua, Văn Văn quả nhiên ghé vào bên tai anh, "Thật sự có người cầu hôn, giống biểu diễn trên ti vi!" Chẳng lẽ anh hai chưa từng cầu hôn cô? Giang Diệc Hân vẫn cảm thấy, cầu hôn là một mắc xích rất lãng mạn lại rất quan trọng.

Hơi thở ngọt ngào ấm áp của cô thổi khuếch trương bên trong tai của anh, khiến buồng tim của anh căng thẳng, thâm sâu nhìn cô một cái.

Ánh mắt hơi lóe lên, cuối cùng anh vẫn không hỏi ra miệng, chỉ tiếp tục cúi xuống, kê tai cô nói nhỏ, "Bàn phía trước của em cũng sẽ cầu hôn."

Văn Văn dò xét, "Hả?" Bàn phía trước, rõ ràng là hai đấng mày râu mà.

Một người anh tuấn, một người xinh đẹp, cũng không có phụ nữ.

Giang Diệc Hân mím môi cười không nói.

Văn Văn bị vẻ mặt bí hiểm này của anh làm cho đầu óc mơ hồ, đột nhiên hít một hơi lạnh.

Bởi vì, người đàn ông anh tuấn đó lại có thể cầm tay, thâm tình khẩn thiết hôn hít mu bàn tay anh chàng xinh đẹp, Văn Văn bị sợ đến cả người run lên.

"Anh nhìn người tương đối chính xác." Thấy bộ dạng cô hoàn toàn bị sợ đến choáng váng, Giang Diệc Hân vui vẻ.

Nam phục vụ mặc trang phục nhà Đường, động tác êm ái đưa một chút món ăn và bánh ngọt đã bung lên.

"Hai vị, xin từ từ dùng." Nam phục vụ dịu dàng gật đầu chào.

"Khi nào thì nhà hàng của chúng ta mới có thể bồi dưỡng được nhân viên phục vụ đặc biệt như vậy đây?!" Giang Diệc Hân sờ sờ cằm anh tuấn của mình, "Hay là dứt khoát đoạt lấy thôi!"

"Làm gì hâm mộ người ta, em cảm thấy lúc nhân viên phục vụ của Yến Thiên Hạ phục vụ thì eo lưng đều rất thẳng tắp, cũng rất có phong cách." Cô đã từng đi nhà hàng Yến Thiên Hạ.

Đề tài rất thoải mái.

"Phục vụ nhà hàng quả nhiên hoàn toàn là đi theo yêu cầu và phẩm vị của lãnh đạo." Giang Diệc Hân cố ra vẻ cảm thán, "Hết cách rồi, công ty văn hóa, công ty văn hóa! Anh nha, đặc biệt thương thức chàng trai xinh đẹp...."

Văn Văn cười, "Anh là**?"

Anh liếc cô một cái, có phải ** hay không, hình như cô rất rõ ràng đi.

"Tiểu thư, là thương thức, không có nghĩa là ái mộ." Anh thận trọng thanh minh.

Văn Văn lại bị chọc cười.

Giang Diệc Hân luôn luôn là người rất hiểu cuộc sống, ở chung với anh luôn đặc biệt vui vẻ.

Văn Văn ăn một miếng bánh ngọt, vị ngọt tron thuật, hương thơm hơi đáng, mùi hoa nhàn nhạt và chocolate nguyên chất cùng nhau ôm trọn ở trong miệng lưỡi, ấm nóng ** **, tạo thành sự vui sướng tuyệt vời ở trong lòng, ngon miệng đến mức làm cho người ta nhắm mắt lại**.

"Ăn thật ngon." Không so sánh không biết, vừa so với bánh bao anh mới vừa mua ở cửa hàng tiện lợi, quả thật một là thiên đường, một là địa ngục.

Nhìn thấy nét mặt của cô, Giang Diệc Hân cũng giãn chân mày ra, "Ăn ngon, sau này anh sẽ thường dẫn em tới ăn." Anh không hy vọng sẽ lừa gạt cô.

"Được!" Không nghĩ nhiều, Văn Văn gật đầu.

"Vì Yến Thiên Hạ, chúng ta còn có rất nhiều thức ăn ngon, từ từ thưởng thức! Nhập gia tùy tục, hoàn cảnh tối nay không thích hợp ồn ào và bị quấy rầy." Giang Diệc Hân dẫn đầu tắt điện thoại, sau đó giờ điện thoại tối đen của mình về phía cô.

Anh thuận tiện cũng tắt điện thoại di động Văn Văn đặt ở trên bàn.

....

"Chào bạn, số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy." Giang Thiệu Cảnh chau mày lại, vô luận gọi điện thoại cho Văn Văn bao nhiêu lần, truyền đến đều là giọng nữ trả lời theo máy móc.

Nếu như không phải là lo lắng cho cô, anh sẽ không nhanh chóng kết thúc hội nghị vào sáu giờ rưỡi.

Rốt cuộc Hạ Vị Văn đi đâu? Không phải nói cô chờ anh sao? Giang Thiệu Cảnh phiền não không dứt.

Lầu dưới công ty, mấy chủ quản cũng rời rít đi ra khỏi thang máy, "A, không phải Giang đồng nói phải nghe báo cáo hội nghị sao? Sao lại không thấy

bóng dáng?!"

Về mặt Giang Thiệu Cảnh không thay đổi đổi gọi điện thoại cho Giang Diệc Hân.

"Chào bạn, số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy." Quả nhiên cũng là truyền đến giọng nữ máy móc.

Có hai luồng lửa giận vọt lên ở trong ánh mắt lạnh lùng của Giang Thiệu Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đứng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 7

Quả nhiên cảnh đêm ngoài cửa sổ cực kì đẹp.

Mùi vị nồng đậm của canh nấm hương được nấu bằng loại thịt cực kì non mềm cùng với tôm tươi và chanh, bánh ngọt làm bằng gan ngỗng, một ly kem nhỏ....

Văn Văn ăn rất nhiều, trên đường trở về, ở trong xe, trên mặt hai người đều là nụ cười vui vẻ.

"Em ăn rất nhiều, có phải anh cảm thấy rất ngạc nhiên không?" Sau khi ăn xong cô còn ăn thêm một bát mì sợi và uống một ly Coca Cola lớn, lúc đó ánh mắt của anh mở rất to.

"Trước đây em ăn rất nhiều chỉ là sau này vì giảm béo cho nên mới kìm chế lại." Văn Văn không biết xấu hổ nói: "Thật ra thì em rất sợ mập bởi vì khi mập nhìn rất khó coi...." Nhưng mà khi tâm tình của cô quá tốt hoặc quá xấu thì sẽ không kìm chế được sự hấp dẫn của đồ ăn đối với mình.

Theo cách nói của anh Hai thì chắc hẳn hiện tại Văn Văn mới mang thai khoảng được 6-7 tuần, vốn không nên lộ bụng bầu mới đúng, nhưng mà bụng của Văn Văn lại to lên rất nhiều.

Anh nghĩ quả thật cô đã mập lên không ít.

"Ăn trước rồi nói sau, bây giờ em là phụ nữ có thai, đừng có quan tâm tới vóc dáng nữa, muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn, như vậy lúc sinh bảo bảo ra thì mới có thể khỏe mạnh cường tráng được!" Anh cười cười trả lời.

Cô cũng nghĩ như vậy.

Trên mặt Văn Văn đều là ý cười.

"Món cá hồi ở Jade. On. 36 này rất tươi ngon nhưng em lại không thể ăn được, thật là đáng tiếc." Người nói đáng tiếc là anh, lúc nhân viên nhà hàng đặt thịt cá hồi sống trước mặt cô thì anh liền lấy đi.

"Chỉ là trời đất bao la nhưng cũng không có lớn bằng bảo bảo của em" Anh nhún vai một cái, buông lỏng nói.

Ừ, trời đất bao la nhưng cũng không có lớn bằng bảo bảo của chúng ta.

"Đúng rồi, ngày mai anh định đến nhà Chúc Tâm chơi, Tiểu Quát Tử đã lớn hơn rất nhiều, nó đã biết bò rồi. Chúc Tâm cũng mời em tới làm khách, em có muốn đi không?" Anh làm ra vẻ như là chỉ thuận miệng hỏi một chút.

Trên thực tế quả thật Chúc Tâm có mời cô, chỉ là sau khi biết bọn họ đã chia tay thì Chúc Tâm rất kinh ngạc.

Văn Văn do dự.

Cô cũng muốn đi thăm Tiểu Quát Tử, nhưng mà bây giờ cô lấy thân phận gì để đến nhà bạn của anh?

"Đi đi, coi như đi học hỏi kinh nghiệm làm mẹ." Anh cười nói với cô.

"Được, được rồi...." Rốt cuộc Văn Văn cũng gật đầu.

Khóe miệng anh nhếch lên, mắt mở to.

Anh lái xe vào trong ga-ra, đỡ cô xuống xe, quả thật tâm tình tối hôm nay của hai người bọn họ đều rất vui vẻ.

Nếu như không phải đã gần mười một giờ mà cô lại là phụ nữ có thai thì anh không muốn đưa cô về nhà sớm như vậy.

Cả biệt thự đều tối đen như mực, cực kì âm trầm.

Anh Hai vẫn còn đang tăng ca ở công ty sao?

"Anh dẫn em lên phòng khách ở lầu ba." Lầu hai là địa bàn của anh Hai mà lầu ba lại là không gian của anh.

Văn Văn đang muốn gạt đầu.

"Cô ấy nói muốn ở tại phòng khách lầu ba lúc nào?" Một người đàn ông từ trong bóng tối chậm rãi bước ra, đứng ở trước mặt hai người bọn họ, ánh trăng chiếu lên gương mặt của anh ta làm lộ ra tức giận và u ám.

"Một phụ nữ có thai mà lại ở bên ngoài chơi với bạn bè đến mười một giờ, còn ra thể thống gì không? Em có để người chồng là anh vào trong mắt không hả?" Giang Thiệu Cạnh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lạnh lùng.

Xương sống Văn Văn tê dại một hồi.

Cô theo bản năng rút tay lại, giấu hộp bánh ngọt nhỏ màu xanh lá cây mua ở Jade. On. 36 ra phía sau.

Hai chữ "bạn bè" của Giang Thiệu Cạnh kéo cô trở lại thực tế.

Hành vi ngốc nghếch này của cô đã sớm rơi vào trong mắt Giang Thiệu Cạnh.

Mới vừa rồi cảnh tượng cô và Giang Diệc Hân trò chuyện với nhau rất vui vẻ khiến Giang Thiệu Cạnh cảm thấy không thể chịu nổi.

Nụ cười trên khóe môi Giang Diệc Hân biến mất, vẻ mặt của anh trở nên cực kì hờ hững: "Em không có dẫn Văn Văn đến những chỗ không thích hợp cũng không có làm ra những cử chỉ không thích hợp, anh Hai không cần phải khản trương như thế."

Giang Diệc Hân hơi hốt nói nhưng lại khiến Giang Thiệu Cạnh cảm thấy giống như thêm dầu vào lửa.

"Anh đang dạy vợ của mình, không cần người khác chen miệng vào!" Ánh mắt Giang Thiệu Cạnh lạnh lẽo, không chớp mắt nhìn em trai mình.

Không khí ở đó đông cứng lại.

"Trở về phòng!" Giang Thiệu Cạnh kéo tay Văn Văn.

Hành động hơi thô lỗ của anh ta khiến Giang Diệc Hân bước nhanh về phía trước, muốn ngăn anh ta lại.

Giang Thiệu Cạnh đưa lưng về phía anh, ánh trăng chiếu vào gò má của anh ta làm hiện ra bóng dáng mờ mờ.

"Diệc Hân, cô ấy ở lầu hai, em hãy nhớ cho kĩ!" Anh ta nhấn mạnh những lời này, hàm răng nghiến chặt, điều này đại biểu cho việc ngực của anh ta đang bị lửa giận đốt cháy, đại biểu cho anh ta đang giận thật sự!

"Để cho cô ấy ở lầu ba!" Giang Diệc Hân nói ra yêu cầu.

Anh sợ bây giờ Giang Thiệu Cạnh tức giận sẽ làm cô bị thương.

"Diệc Hân, em biết hiện tại mình đang nói cái gì không?" Giang Thiệu Cạnh nhếch khóe miệng nhưng ý cười không lan tới mắt.

Giang Diệc Hân sững sờ một chút. Đứng vậy, anh biết mình đang nói cái gì, đang làm gì không? Bọn họ là vợ chồng thế nhưng anh lại yêu cầu cô ở phòng khách lầu ba.

"Yên tâm, mặc dù xuất thân của anh không có cao quý như em nhưng mà đời này anh chưa từng đánh phụ nữ!" Giang Thiệu Cạnh nói xong, hất cánh tay của Giang Diệc Hân đang còn sững sờ như muốn trút giận: "Cuộc sống của anh đã được sắp xếp từ trước, sẽ không bao giờ đi chệch quỹ đạo, nếu nhưng có chệch thì cũng sẽ trở về quỹ đạo vốn có của nó!"

Đời này anh ta chỉ đánh đàn ông!

Văn Văn có chút không hiểu tại sao Giang Thiệu Cạnh lại tức giận như vậy, là bởi vì cô không tuân thủ cam kết sao? Cái này chính là chiến trường không có khói thuốc súng, Văn Văn cảm thấy hơi sợ, cô hoảng hốt nhìn Giang Diệc Hân, anh cũng nhìn chăm chăm cô, ánh mắt thâm trầm.

Chỉ cần cô nói một câu hay là một ánh mắt kiên định thì anh sẽ thật sự mặc kệ.

Nhưng mà Văn Văn lại quay đầu đi, vội vàng bước theo Giang Thiệu Cạnh đi lên lầu hai.

Giờ phút này Giang Diệc Hân đột nhiên cảm thấy mình giống như người thứ ba.

Ý đồ phá hỏng hôn nhân của người khác, người thứ ba sẽ chết không được từ tế.

Người kia lại anh Hai của anh, chắc là anh đáng phải bị Thiên Lôi đánh chết? Mười phút trước thậm chí anh còn cảm thấy như mình đang sống ở vui vẻ trên thiên đường, hiện tại....

Rõ ràng là anh đang đứng ở đây nhưng cô lại làm như không biết!

Anh không có vào nhà, cả người đứng dựa vào tường, ánh mắt tối tăm, mơ màng.

Nhưng mà lại nhiều hơn mấy phần cứng rắn.

Bởi vì cho dù bị Thiên Lôi đánh chết thì anh cũng không muốn từ bỏ.

....

Văn Văn sợ tình huống xấu sẽ xảy ra, hai anh em bọn họ sẽ thật sự trở mặt.

"Hạ Vị Văn, hai người đã làm cái gì?" Vừa về tới phòng của mình, anh ta lạnh giọng gầm lên.

"Chỉ là đi ăn cơm..." Đối diện với ánh mắt bén nhọn của anh ta, Văn Văn nhẹ giọng giải thích.

"Đi ăn cơm? Đi ăn cơm mà điện thoại của hai người đều tắt máy? !" Việc này không khỏi khiến cho người khác suy nghĩ sâu xa!

Anh ta nắm chặt quả đấm, trong nháy mắt mỗi một tác bắp thịt ở dưới lớp áo sơ mi căng cứng lên, trên người tán phát ra lửa giận, ngay cả quỷ nhìn thấy cũng phải nhượng bộ lui binh.

Văn Văn gần như là choáng váng nhìn anh ta, Giang Thiệu Cảnh làm sao vậy? Cái người hoàn toàn coi bỏ lớp áo bình tĩnh thường ngày này là anh ta sao? Cô theo bản năng bảo vệ bụng, sợ con thịnh nộ của anh ta sẽ làm tổn thương đến bảo bảo.

Về mặt cô nhìn Giang Diệc Hân lúc đó thật sự là vui vẻ còn bây giờ khi đối mặt với anh ta thì thật sự giống như hoa ở trong tuyết, cả người hoảng sợ run rẩy lại càng kích thích anh ta hơn.

Chẳng lẽ ở trong mắt cô anh ta đáng sợ như vậy sao?

"Nếu em cảm thấy anh đáng sợ như vậy thì anh sẽ cho em thấy rốt cuộc đáng sợ là như thế nào!"

Giang Thiệu Cảnh giống như một khối đá lớn từ trên trời rớt xuống, phương thức trả thù của anh ta gần như làm cho người khác hít thở không thông. Anh ta đè lên cô ở trên giường mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 8

Văn Văn không kịp kêu lên một tiếng, đã bị Giang Thiệu Cảnh như đá lớn cúi xuống, hung hăng hôn lên. Nụ hôn này tràn đầy tức giận, đến mức cuồng dã, mãnh liệt, thậm chí cứng rắn cạy mồi của cô ra.

Văn Văn liều mạng lắc đầu giãy giụa, nhưng một mạnh một yếu, thể lực nam nữ rõ ràng có sự khác biệt. Hai chân, hai tay cô đã sớm bị vững vàng áp chế một cách dễ dàng, không chỉ có như thế, bàn tay Giang Thiệu Cảnh thậm chí cách áo lông, dùng lực vuốt ve . . . mềm mại của cô.

"Hu.... dừng, dừng tay!" Miệng lưỡi Văn Văn đều là khí dương cương nồng đậm của anh,

Trong giây dựa đàn xen bi phẫn, nước mắt Văn Văn không nhịn được rơi xuống.

Trừ Diệc Hân, cô chưa từng thân mật như vậy với người khác? Nhưng Giang Thiệu Cảnh anh mặc kệ, trong đầu của anh chỉ có một ý niệm duy nhất, muốn đem tất cả trở lại trong quỹ đạo nên có!

Mặc dù quỹ đạo này ở trong mắt cô là giả, nhưng anh lại cho là đến lúc nên thành sự thật rồi! Bởi vì từ vừa mới bắt đầu, anh đã chuẩn bị diễn giả thành thật.

Văn Văn là một cô gái bảo thủ, chỉ cần thân thể cô là của anh. Như vậy, cô chắc chắn sẽ không sẽ không dây dưa không rõ với Diệc Hân!

Cái ý niệm này giống một cỗ ma chú, luôn dẫn đường cho anh.

Anh rất dứt khoát vươn một tay ra, thâm nhập vào trong cổ áo cô, đè cô xuống. Tay chạm vào cảm giác mềm mại khiến toàn thân anh nhất thời cuộn cuộn một cổ tỉnh lực, một cổ dục vọng từ bụng dưới anh không ngừng kéo lên.

Anh nghĩ muốn cô.

Anh từng bảo đảm với cô, mình sẽ không đụng cô, ít nhất ở trong lúc cô mang thai, cô rất an toàn.

Nhưng nếu cái bảo đảm này tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của anh, thậm chí "Thương phẩm" của anh vì thế sẽ có thể không được bảo vệ. Như vậy, anh còn cần thiết duy trì quân tử sao? Anh không có ý định đợi, ra tay trước thì chiếm được lợi thế luôn luôn là tác phong làm việc của anh. Anh khát vọng cô, khát vọng cô có thể ấm áp mình. Hôm nay cô ấm như vậy, đang ở trong lòng của anh, anh tuyệt đối không thả cô ra!

Giang Thiệu Cảnh cong tay, dùng sức nắm chặt cả đoàn vô cùng mềm mại của cô ở trong lòng bàn tay của anh.

Thân thể của cô có chút mượt mà, mang theo hương thơm cực kỳ hấp dẫn, mê người, hồn nhiên, làm cho người ta rất có dục vọng nhúng chìm . . .

Văn Văn cố gắng thế nào cũng không cách nào ngăn cản anh ta, nhất thời bị phần liễu mạng đánh lũng ngực cứng rắng như sắt của anh.

"Đừng!" Giang Thiệu Cảnh đang cởi quần áo của cô thì Văn Văn càn giấy giữa không ngừng, tất cả da thịt đều đã rịn ra mồ hôi.

Giấy giữa toát mồ hôi nóng, còn cả mồ hôi lạnh.

Giang Thiệu Cảnh dùng sức đẩy chân của cô ra. Cách vật liệu may mặc, Văn Văn có thể cảm giác được rõ ràng, có một cổ lực lượng nóng muốn xâm nhập giữa hai chân của cô, sắc mặt của cô bởi vì sợ hãi mà trở nên tái nhợt.

"Giang, Giang Thiệu Cảnh, anh...anh còn dám đụng, đụng tôi. Tôi...tôi sẽ không cho anh cổ phần Hạ thị..." Văn Văn hốt hoảng nói ra.

Trong đầu của cô miễn cưỡng bắt được một chút suy nghĩ, hiện tại Yến Thiên Hạ vô cùng "Náo động", nếu như có thể có được cổ phần Hạ thị, Giang Thiệu Cảnh sẽ có một con đường lui cực tốt.

Đây không phải vốn là nguyên nhân anh ta "Hết lòng" với mình sao?!

Giang Thiệu Cảnh đã dạy cô, ở thời điểm loạn nhất, đầu tiên cần phải có năng lực tự bảo vệ.

Giang Thiệu Cảnh cứng lại, sắc mặt của anh từ từ trở nên không chút thay đổi, đáy mắt âm trầm lại có dấu vết bị thương.

Văn Văn không biết lấy hơi sức ở đâu ra, vội vàng đẩy anh ra, cô lao đảo bò xuống giường.

Mới không chạy được mấy bước, vì quá hốt hoảng, cô đã té xuống sàn nhà.

Cô liều mạng lau chùi môi, muốn lau hơi thở anh ta lưu lại trên môi mình, nhưng thật là khó.

Cô muốn kêu cứu, nhưng càng không phát ra được chút âm thanh.

Nếu như kêu người khác tới đây, cô phải giải thích như thế nào? Dù sao, Giang Thiệu Cảnh là chồng trên danh nghĩa của cô.

Văn Văn hoàn toàn co quắp ngã xuống đất, trên sàn nhà một giọt lại một giọt, là nước mắt của cô liên tục rơi xuống.

Hiện tại cô giống như đang ở trong cái chết.

"Tôi khiến em ghét như vậy sao?" Nước mắt của cô khiến khuôn mặt Giang Thiệu Cảnh có vẻ rất lạnh lùng.

Nước mắt của phụ nữ có thể sẽ làm cho đàn ông cảm thấy đau lòng, nhưng anh không cho phép cô rơi nước mắt.

"Mời ghi nhớ, chúng ta chỉ là đám cưới giả!" Văn Văn lau khô nước mắt, tự lui mình vào một góc trong phòng, co lại. . . . giữ vững một khoảng cách an toàn với anh ta.

Không khí, cứng ngắc một trận.

Trong mắt của anh còn . . . chưa kịp thu dọn sạch sẽ, mà sắc mặt cô rất khó coi, một bộ dáng hận không được khóc lớn, càng thêm bết bát.

Bọn họ là cộng sự tệ nhất thiên hạ.

"Làm sao mới có thể có được em?" Anh ta đứng thẳng bất động ở bên giường, đột nhiên trực tiếp hỏi.

Anh chưa từng theo đuổi người nào, anh không biết phải làm sao thì cô mới có thể thuộc về anh.

"Giang Thiệu Cảnh, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Văn Văn trợn to mắt.

"Chính tôi đang suy tính hủy bỏ thỏa thuận li hôn, đứa bé trong bụng em, mặc dù tôi không thích, nhưng cũng không ghét." Anh nói nghiêm túc, Văn Văn hít một ngụm lớn khí lạnh.

Vì anh lật lọng.

"Tôi muốn em yêu tôi. Trong mắt, trong lòng chỉ có tôi!" Anh tuyên bố.

Rốt cuộc phải làm sao thì cô mới có thể thương anh, yêu giống như Diệc Hân, yêu không giữ lại chút nào? Anh thừa nhận, anh hâm mộ, ghen tỵ Diệc Hân, trên thế giới chưa từng có một người có thể yêu anh như vậy.

Hành động của Giang Thiệu Cảnh thật sự giống như bá đạo, về mặt anh nghiêm túc, càng làm cho Văn Văn cứng họng.

Yên tĩnh, đồng thời lại tiết lộ ra một tia quý dị.

Anh đứng lên, đi về phía Văn Văn, Văn Văn bị sợ đến lui một đường về sau.

Anh, nếu anh lại, lại...

Vậy phải làm thế nào? Một phụ nữ thì làm sao có thể chống đỡ được sức mạnh của một người đàn ông?

Văn Văn hoảng sợ nghĩ tới biện pháp tự cứu, nhưng anh lại tiến lên giúp cô kéo tốt áo len, thay cô sửa sang lại dung nhan, vuốt tốt tóc, thô lỗ lau đi dấu vết nước mắt trên mặt cô.

"Bụng có không thoải mái không?" Anh lạnh lùng hỏi.

Mới vừa rồi, anh quá . . . rồi.

Văn Văn có thể cảm thấy nguy cơ đã giải trừ, cô cố nén khó chịu lắc đầu một cái.

Tuy rằng là bởi vì khẩn trương quá độ . . . có chút không thoải mái, nhưng thực chất cũng không có tạo thành tổn thương. Huống hồ, bây giờ cô đang trong thời kỳ mang thai tương đối ổn định.

"Anh ta có thể dẫn em đi hẹn hò, tôi cũng có thể!"

Nhưng một câu nói này của anh khiến Văn Văn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

"Em muốn ngắm những vì sao, hay là ngắm trăng sáng?" Anh mang theo một ít phiền não hỏi.

Còn chưa bắt đầu theo đuổi, anh đã cảm thấy quá trình theo đuổi khẳng định rất phiền.

Đầu Văn Văn trống rỗng.

"Đi thôi, chúng ta đi hẹn hò! Ngắm những vì sao hay ngắm trăng sáng, tùy em!" Nói xong, anh giống như kéo búp bê, nắm tay của cô kéo xuống dưới lầu.

Liên tục ngoài ý muốn khiến Văn Văn hoàn toàn không phản ứng kịp.

"Anh mang cô ấy đi đâu?" Muốn rồi đi lại không đi được, Giang Diệc Hân chỉ có thể hút thuốc lá ở cửa lớn, thấy Giang Thiệu Cảnh thô bạo dắt Văn Văn ra ngoài, anh dậm nát điều thuốc, lập tức ngăn ở phía trước.

"Hẹn hò!" Giang Thiệu Cảnh nói đơn giản lạnh lùng ra hai chữ, ý bảo anh nhường đường.

Giữa hai người đàn ông này, tràn ngập một cỗ ý vị so tài.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 9

Tình huống như thế....

"Em không muốn hẹn hò, em muốn ngủ." Văn Văn nhẹ giọng nói lên yêu cầu của mình.

Bây giờ là cuối tháng mười hai, hiện tại cũng sắp rạng sáng rồi, bên ngoài trời đông giá rét, ai lại có tâm tình đi hẹn hò? Hơn nữa ngoài trừ những điều

khoản ở trong hiệp ước thì cô cũng không muốn xuất hiện cùng với Giang Thiệu Cảnh ở bên ngoài .

"Bây giờ em muốn về phòng?" Chân mày Giang Thiệu Cảnh nhíu lại.

Đây là lần đầu tiên anh ta đề xuất hẹn hò với cô, chẳng lẽ cứ bị từ chối như vậy?

Văn Văn cúi đầu, chuyện mới xảy ra vừa rồi vẫn còn làm cho cô sợ hãi.

"Muốn ngủ thì có thể ngủ bù ở trong xe, anh muốn dẫn em đi hẹn hò, nếu em không muốn ra ngoài thì anh sẽ khiêng em vào xe!" Gương mặt tuấn tú của Giang Thiệu Cảnh vô cùng căng thẳng, ánh mắt cực kì nghiêm khắc.

Văn Văn tròn mắt há mồm cho đến khi cổ tay của cô bị nắm chặt kéo đi lần nữa, anh ta sai bước tiến vào trong gara.

"Để cho Văn Văn trở về phòng khách ngủ đi, cô ấy cần nghỉ ngơi!" Giang Diệc Hân ngăn xe Giang Thiệu Cảnh lại.

Nhưng Giang Thiệu Cảnh lại đạp mạnh chân ga chạy thẳng tới, giống như muốn tông thẳng vào anh, sau đó rất không khách khí mà vòng qua anh chạy mất.

Xe hơi lướt qua bên người tạo nên một trận gió có thể khiến người ta run rẩy.

Cái này giống hẹn hò sao? Ngược lại hình như càng giống với cưỡng ép hơn!

....

Giang Thiệu Cảnh lái xe đến một con đường lớn bên cạnh bến sông. Nơi này gần sát với thành phố Lâm Giang, hai bên cửa biển tàu thuyền qua lại rất tấp nập, cảnh tượng này giống như một dải ruy băng vắt ngang qua bờ sông Hoàng Phố, đây là địa điểm được rất nhiều người khen ngợi.

"Nơi này đủ đẹp rồi chứ?" Giang Thiệu Cảnh dừng xe lại.

Nơi này không chỉ có sao, có trăng sáng, còn có cảnh đẹp nữa!?

Văn Văn nắm chặt áo khoác, chịu đựng gió rét, cô bị ép buộc xuống xe, trong đêm yên tĩnh, hai người chậm rãi đi dạo ở trên đường lớn rộng rãi.

"Em sẽ không yêu anh." Có rất ít người đi ở trên đường, chỉ còn lại hai ba cặp đôi không muốn rời xa người yêu của mình.

Giang Thiệu Cảnh bước đi xa về phía trước, giống như không nghe được lời cô nói.

"Anh Hai, em không hiểu tại sao anh lại đột nhiên hi vọng em yêu anh, nhưng mà yêu một người là chuyện không thể quyết định trong nháy mắt được...." Cô tin tưởng trên thế giới này không tồn tại loại vừa gặp đã yêu, nhưng mà cái loại cảm giác giống như bị giật điện khi nhìn thấy người đó thì vẫn có.

Thế chất của phụ nữ có thai rất đặc biệt cho nên hiện tại cô rất buồn ngủ, cực kỳ buồn ngủ nhưng mà cô vẫn nguyện ý kiên nhẫn đi giải quyết phiền toái trước mắt.

"Cho nên em sẽ không yêu anh, cũng không thể cho anh ấm áp mà anh muốn."

Giang Thiệu Cảnh xoay người lại, lạnh lẽo nhìn cô, anh ta bước đến gần, nửa người trên khẽ chạm Văn Văn, khiến toàn thân Văn Văn cứng đờ, vì chưa kịp nín thở cho nên liên hít vào thật sâu mùi hương thuộc về anh ta.

Đó là một loại hơi thở cực kì dương cương, càng làm cho người ta cảm nhận một cách sâu sắc cảm giác bị áp bức do anh ta mang lại, điều này làm cho Văn Văn không dám thở mạnh, rất sợ hơi thở của bản thân phun lên trên thân thể anh ta.

"Em không sợ nếu như chọc giận anh thì...anh sẽ đối phó với Giang Diệc Hân, khiến nó chỉ còn hai bàn tay trắng sao?" Giang Thiệu Cảnh cười lạnh: "Em cũng đừng quên ngày đó mình đã nghe lén được cái gì."

Văn Văn cứng đờ, ngay sau đó cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhẹ: "Sẽ không. Nếu như anh muốn thì anh đã sớm làm như vậy rồi." Chính là bởi vì cô xác định Diệc Hân rất an toàn cho nên cô mới nguyện ý vì anh bảo vệ bí mật kia.

"Anh sẽ không làm?" Giang Thiệu Cảnh giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế giới.

Trong công ty từ trên xuống dưới của phái Nhị thiếu gia ai cũng đề phòng nghiêm ngặt, sợ người con riêng là anh ta hãm hại thái tử. Anh ta sẽ không làm? ! Ngay cả anh ta cũng không có lòng tin với chính mình, không dám chắc chắn bởi vì quá tham cái vị trí kia cho nên sẽ dùng hết biện pháp khiến Giang Diệc Hân hai bàn tay trắng hay không.

"Đã rất nhiều năm Diệc Hân không có nắm quyền, hiện tại về sự nghiệp lại càng tin tưởng anh không điều kiện, cho dù không nhất định là vì thêm muốn Yến Thiên Hạ, nhưng nếu như anh muốn hại anh ấy thì vẫn có rất nhiều cơ hội." Dù sao, Diệc Hân cũng là người phụ trách Yến Thiên Hạ trên luật pháp.

"Anh có thể cố ý làm ra vài chuyện hại anh ấy ngồi tù sau đó danh chánh ngôn thuận chiếm lấy Yến Thiên Hạ, em tin tưởng anh có năng lực này." Văn Văn phân tích.

Không phải cô thông minh mà là anh ta đã từng làm sư phụ của cô, trong hai tháng đi theo Giang Thiệu Cảnh học tập đó thì cô đã hiểu rõ về người đàn ông hung dữ này.

"Nhưng anh vẫn không làm như vậy, ngược lại anh quản lý “Yến Thiên Hạ” rất tốt. Anh tích cực tìm một người thích hợp với bản thân cho nên anh lựa chọn Phó Vịnh Bội, không chỉ muốn lợi dụng danh tiếng của cô ấy mà còn bởi vì nhìn trúng Công Ti Bách Hóa của nhà cô ấy, anh tính toán sau khi kết hôn sẽ lợi dụng thân phận con rể của ông chủ Công Ti Bách Hóa để thoát khỏi nguy cơ, sau đó từng bước tham gia vào các quyết sách của Công Ti Bách Hóa rồi dần dần danh chính ngôn thuận chiếm được Công Ti Bách Hóa."

Giang Thiệu Cảnh cười lạnh.

Cũng bị cô nói trúng rồi, anh ta chính là gian thương độc ác ngoan tuyệt, đã từng tính toán dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để đối phó với người nhà họ Phó, sau khi nắm được Công Ti Bách Hóa vào trong tay thì anh ta sẽ không chút lưu tình vứt bỏ Phó Vịnh Bội.

Anh ta lợi dụng các loại thủ đoạn để bò lên trên thì có gì không đúng? Chỉ cần có bất cứ cơ hội nào, anh ta đều sẽ không bỏ qua.

"Lúc trước mục đích anh muốn xem mắt với chị họ Hạ Hà cũng là như vậy." Mấy ngày này, Văn Văn đã có thể từ từ hiểu được mọi chuyện một cách rõ ràng.

Đối với tất cả các đối tượng kết hôn thì Giang Thiệu Cảnh đều cho rằng cảm giác không quan trọng, chữ lợi mới chính là mấu chốt.

"Tại sao anh lại chọn hy sinh hôn nhân của mình mà không phải toàn tâm toàn ý tính kế “Yến Thiên Hạ”? Anh Hai, bởi vì Diệc Hân chính là một chút tình cảm còn sót lại đối với thế giới này của anh, cũng chính là mặt thiện lương còn lại trong lòng anh." Văn Văn thẳng thắn nói ra cảm nhận của mình.

Giang Thiệu Cảnh nheo mắt.

Năm đó, ở trước cửa nhà họ Giang, người thiếu niên kia đã thề phải trở nên mạnh mẽ, anh ta muốn vượt qua những năm tháng kia, muốn tất cả mọi người đều biết đến mình. Giang Thiệu Cảnh sẽ không bị bất kỳ kẻ nào bắt nạt ức hiếp, không hề bị bất kỳ kẻ nào xem thường nữa! Cho dù mọi người bên cạnh có thể bởi vì việc anh ta leo lên mà biến thành xương khô thì cũng không sao cả, bao gồm cả người mẹ kia của anh ta.

Nhưng mà anh ta đúng là Giang Thiệu Cảnh sao? Anh ta là thật sao? Sự hoài nghi này luôn làm anh ta cảm thấy không yên.

Đặc biệt là lần đầu tiên ba nhìn thấy anh ta thì đã cãi và với mẹ.

"Nó thật sự đúng là con trai của tôi sao? Bộ dạng của nó hoàn toàn không giống tôi!" Mặc dù ngày sinh đã rõ ràng ở trên giấy nhưng ông ấy vẫn không tin.

Lúc ấy hỗn loạn tung bừng, ba người lớn đối địch với nhau, tranh cãi rất dữ dội, còn nói mấy lời làm người khác đau lòng, sắc bén hơn cả lưỡi dao.

Mà anh ta vẫn đứng yên tại chỗ, thái độ kiêu ngạo tôn quý giống như cả thế giới này đều thiếu nợ anh ta.

Thật ra vào thời điểm đó anh ta cảm thấy giống như có gai ở sau lưng.

"Có muốn chơi game hay không?" Đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói.

Anh ta lạnh lẽo nhìn thiếu niên nhỏ hơn mình 4 tuổi.

"Có muốn chơi Tiên Kiếm hay không?" Thiếu niên lại hỏi.

"Không biết." Anh ta trả lời rất dứt khoát.

Chơi trò chơi đối với một cô nhi cả ngày phải lo học phí, cơm áo gạo tiền là món đồ rất xa xỉ.

"Đồng cấp sinh?"

"Không biết!"

"Angles Thiên Địa sáng lập?"

"Không biết!"

Tại sao cái gì cũng không biết vậy?

Thiếu niên không ôm hy vọng: "Được rồi, chúng ta lên lầu chơi Street Fighter đi."

Anh ta đứng dậy.

Street Fighter? Anh ta biết, đó chính là trò chơi bạo lực đánh nhau!

Anh ta đón nhận khiêu chiến, đi theo thiếu niên lên lầu, thời điểm đứng ở trước cửa phòng: "Mặc dù khuôn mặt chúng ta không giống nhau nhưng mà hình dáng lỗ tai của anh lại rất giống tôi." Thiếu niên chỉ hơi hột nói một câu mà đã đánh bại được những bậc cha mẹ đang đứng ở dưới lầu trăm phương ngàn kể phủ nhận sự tồn tại của anh ta.

....

"Thời điểm ba và Lô phu nhân đi du lịch thì anh thật sự hi vọng bọn họ không cản trở về nữa." Giang Thiệu Cạnh lạnh lẽo nói.

Văn Văn sừng sốt.

"Trước khi vợ chồng bọn họ đi du lịch thì đã dẫn anh đi giám định DNA, nửa tháng sau sẽ có kết quả." Anh đi được tới hôm nay không chỉ là nhờ có thực lực mà còn nhờ cả vận số.

Văn Văn trầm mặc.

Thời gian kia nhất định là anh ta không dễ chịu chút nào.

"Diệc Hãn cùng chơi trò chơi điện tử với em sao?" Đột nhiên anh ta hỏi.

Văn Văn không hiểu tại sao lại đột ngột chuyển đề tài tới chuyện này, cô thành thật lắc đầu: "Anh ấy không chơi game."

Giang Thiệu Cạnh cười lạnh, khinh bỉ: "Nó thích chơi trò hải tặc, thế nào lại không chơi? Ngày ngày đều tìm anh chơi game, có đuổi cũng không đi, bộ dạng giống như cô đơn đến mấy đời không có bạn chơi cùng!"

"Còn nữa, nó giỏi nhất chính là việc nói láo ba mẹ mình chăm chỉ ôn bài, thật ra là đang trốn chơi game!" Giả bộ hoàn mỹ như vậy, thật ra thì chính là chó má. (nguyên văn)

"Lúc ba mẹ vừa mới mất nó cũng không khóc, chỉ biết vui ở trong phòng chơi game không ra ngoài, lúc đó rất nhiều người nói nó hoàn toàn không hiểu chuyện!" Vì vậy nên lúc anh ta 16 tuổi mới có thể thành công nắm giữ Yến Thiên Hạ.

"Anh ấy không thích chơi game." Văn Văn lắc đầu.

Giang Thiệu Cạnh trầm mặc.

Sau khi nhận chức, anh ta luôn bận bịu với Nhất Tương Công Thành Vạn Cốt Khô*, tự nhiên cũng không còn quan tâm đến sau này Giang Diệc Hãn có thích chơi game hay không.

*Câu cuối trong bài thơ Kỳ Hối tuế của Tào Tung đời Đường. Có thể tạm hiểu là khi một tướng quân muốn công phá được một thành trì phải hy sinh cả vạn tướng lĩnh. Trong truyện có thể hiểu là Giang Thiệu Cạnh muốn đạt được mục đích thì có thể hy sinh người khác

"Bề ngoài chú của em là một người lương thiện nhưng thật ra thì lại là người rất lợi hại, ngay lúc đầu dưới sự chứng kiến của luật sư thì ba đã bị chú buộc ký cam kết không bao giờ can thiệp vào kinh doanh nội bộ của Hạ thị." Ba là một người hiền lành, làm sao đâu hơn được người em giảo hoạt của mình.

"Cho nên cho dù em yêu anh thì cũng không có cách nào mang lại nhiều ích lợi cho anh được." Văn Văn hy vọng có thể hòa bình khuyên anh ta buông tha cho ý tưởng này.

"Không tệ, thì ra nói nhiều như vậy chính là muốn anh buông tha cho em! Hạ Vị Văn, càng ngày em càng có chủ kiến rồi!" Cặp mắt ung sắc bén chậm rãi nheo lại.

Văn Văn bị châm biếm, da đầu tê dại một hồi.

"Thật ra thì anh không có nói cho những người khác biết, trước đây không lâu lúc cổ đông lớn của Yến Thiên Hạ gặp phải một số vấn đề kinh tế thì anh đã len lén mua tất cả cổ phần của Yến Thiên Hạ trong tay ông ta, mặc dù chỉ có 5%, nhưng mà anh đã chính thức gia nhập vào hàng ngũ những người làm chủ Yến Thiên Hạ!" Trong mắt Giang Thiệu Cạnh lộ ra ánh sáng rực rỡ làm cho khuôn mặt anh tuấn của anh ta càng thêm kiêu hùng, ý vị.

"Hạ Vị Văn, anh không phải là hai bàn tay trắng như mấy người khác vẫn nghĩ! Cho dù không có nhà họ Giang thì anh vẫn có thể dựa vào năng lực của mình để chém giết, không có gì lớn cả!"

"Tại sao lại muốn đi tranh giành?" Văn Văn bình tĩnh hỏi.

Lần này đổi lại Giang Thiệu Cạnh cứng đờ.

"Là bởi vì Diệc Hãn trở lại Yến Thiên Hạ, anh ấy lại không hề “không có tiền đồ”, cho nên anh cảm thấy mình không được tôn trọng và bị uy hiếp?"

Là cái gì tạo thành cảm giác không được an toàn cùng với tính cách tùy hứng của anh ta? Chắc là do cuộc sống.

Giang Thiệu Cạnh hơi híp mắt, nhìn những tòa nhà hiện đại chọc trời bên cạnh cửa biển.

" Vì cái gì mà đột nhiên hai người lại Thủy Hỏa Bất Dung?" Văn Văn thật sự không nghĩ ra.

Trước kia mỗi một lần Diệc Hân nhắc tới anh Hai thì cô đều có thể cảm thấy được anh coi Giang Thiệu Cạnh như là người thân duy nhất.

Anh ta thu hồi tầm mắt, nhìn chăm chăm cô, dường như vô cùng hận về mặt vô tội này của cô.

"Em, đều là vì em!" Giang Thiệu Cạnh cắn răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 10

Đều là bởi vì em!

Những lời này nhắc lên một trận động đất trong lòng Văn Văn, có ý gì, có ý tứ gì?

Văn Văn kinh hoàng mở to mắt, giật mình ngược mặt lên nhìn anh.

Giang Thiệu Cạnh khóa chặt chân mày, không phải ra ngoài hẹn hò ư? Tại sao đột nhiên tự mình nói những lời này?

Anh lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, nhìn trên chóp mũi khéo léo thanh tú toát ra một tầng mờ hồ hởi, một bộ dáng không thể tiếp tục trấn định.

"Các anh là bởi vì tôi mới gây gỗ? Có ý tứ gì?" Văn Văn bắt ôn trong lòng.

Rốt cuộc giữa hai anh em bọn họ ẩn giấu bí mật gì?

Mặt Giang Thiệu Cạnh không thay đổi nhìn cô, không vui, "Không phải em vẫn còn thích nó chứ?"

Hỏi những câu này khiến Văn Văn cứng đờ.

Còn thích không? Đáp án rõ ràng như vậy, lại mờ mịt như vậy.

Sau khi chia tay, cô không chỉ thôi miên mình một lần, đã từng yêu một người, cảm giác khắc sâu như vậy, phải học từ từ quên lãng.

"Chúng tôi là bạn bè." Còn dư lại, chỉ có đáp án này.

Giang Thiệu Cạnh hải lòng.

"Em và nó từng quen nhau, tôi cưới em, Diệc Hân khó tránh khỏi sẽ cảm thấy không thoải mái. Có thể nó cảm thấy chỉ cần là đồ từng là của nó, tôi đều muốn cướp, em cũng giống Phó Vĩnh Bội vậy." Giang Thiệu Cạnh lạnh nhạt nói, "Có lẽ nó cảm thấy người anh như tôi đây rất không phúc hậu." Anh ta lao thẳng đến đáp án, không mong muốn nghĩ sâu.

Văn Văn có thể cho anh một loại cảm giác ầm áp lướt qua xương tay chân, cái loại ầm áp đó làm cho người ta rất muốn có. Một ngày nào đó, cô sẽ yêu thương anh, sử dụng phương thức anh khát vọng đó đối đãi với anh. Một ngày nào đó, người mà cô dùng giọng nói dịu dàng an ủi sẽ là anh!

Thật ra thì anh thích phụ nữ ngoan ngoãn, dịu dàng, điềm tĩnh, hiền huệ.

Ngực Văn Văn chợt lạnh.

Cô đang chờ mong cái gì chứ? Thất vọng khiến Văn Văn trầm mặc.

"Em có nghĩ tới hay không, đứa bé trong bụng em cần một người ba." Hai người đi từ từ lên trên dốc cao, Giang Thiệu Cạnh lạnh nhạt hỏi.

Văn Văn cứng lại, dừng mấy giây, rốt cuộc vẫn phải thành thật trả lời, "Nghĩ tới...."

Cô nghĩ tới, làm sao có thể chưa từng nghĩ? Cô không chỉ suy nghĩ vấn đề này một lần.

"Tôi hiểu rõ trên kinh tế, em nuôi dưỡng một đứa bé có thể không có vấn đề gì, nhưng trên tâm lý thì sao? Em có thể bảo đảm nó không có ba thì trong lòng sẽ khỏe mạnh lớn lên không?" Anh lạnh nhạt tiếp tục hỏi.

Từ nhỏ, Giang Thiệu Cạnh lớn lên ở cô nhi viện, anh biết được ở phương diện này, cô càng hiểu hơn anh.

Văn Văn đỡ đỡ, sau khi biết mình mang thai, cô xem rất nhiều sách về phương diện này. Đứa bé ở gia đình đơn thân thiếu hụt cảm giác an toàn, bé gái sẽ dễ tự bế, bé trai sẽ rất phản nghịch.

"Đứa bé lớn lên trong gia đình không hoàn thiện, thiếu hụt năng lực hỗ trợ giữa các thành viên gia đình, coi như sau này kết hôn, có thể cũng sẽ không biết làm sao chung đụng với một nửa kia." Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng nói.

Anh chính là ví dụ tốt nhất.

Rõ ràng muốn cô khá hơn một chút, nhưng luôn không biết nên lấy phương thức gì chung đụng với cô.

Cho nên có nhiều lúc, anh chỉ có thể giữ vững hiện trạng, đây cũng là một loại biểu hiện luống cuống.

Văn Văn kinh ngạc nhìn nhìn anh, cô từ từ có chút hiểu rõ tim của anh.

Thật ra thì Giang Thiệu Cạnh không đáng sợ, anh chỉ là quen dùng sức mạnh tột che giấu nội tâm của mình.

Bị cô nhìn chăm chú, nhịp tim Giang Thiệu Cạnh không chịu thua kém mà tăng tốc lên, may mà mặt nạ anh hay treo lên mặt có tác dụng che giấu.

"Chờ em sinh đứa bé xong, suy tính một chút tuyên bố quan hệ hôn nhân với bên ngoài, chúng ta cứ hành hôn lễ đi." Anh lạnh lùng nói.

Cứ hành hôn lễ? Vậy không phải là đại biểu...

Văn Văn tròn mắt to.

"Chúng ta chấp nhận sống chung, mặc dù không biết nên làm một người chồng tốt như thế nào? Nhưng là, tôi sẽ giúp em quản lý tốt xưởng in ấn, em chỉ cần an tâm ở nhà nuôi con, giáo dục đứa bé, về phần làm một người ba tốt như thế nào.... tôi có thể khẳng định mình sẽ không ngược đãi nó, càng sẽ không cho nó biết thân thế, tránh tạo thành tổn thương. Tôi nghĩ, cô không thể tìm được bảo đảm tốt như vậy ở bên ngoài". Anh nói ra ích lợi trao đổi.

Anh sẽ quản lý tốt xưởng in ấn mà cô rất quan tâm.

Anh sẽ không ngược đãi đứa bé của cô.

Cho nên, còn có người nào thích hợp với cô hơn anh?

Văn Văn trầm mặc, kinh ngạc đi về phía trước. Hai bên là cầu gỗ cao lớn và cây cối rậm rạp, làm cho người ta có một loại an tĩnh cách xa đại đô thị.

Đây là lần đầu tiên cô và Giang Thiệu Cạnh bình tâm nói chuyện với nhau như vậy, trò chuyện với nhau về tương lai.

Hai người "Chấp nhận" sống chung với nhau ư? Hai tháng trước, Diệc Hân gật đầu đồng ý chia tay, bắt đầu từ giây phút đó, cô liền hiểu rõ ràng cuộc đời của cô cự tuyệt một người chấp nhận mình, chỉ có thể đại biểu tương lai, cô sẽ chấp nhận một người khác.

Không yêu đừng quấy rầy.

Nhưng yêu nhau ở trong cuộc sống hiện thực, nói dễ vậy sao? Còn sót lại, chúng ta càng suy tính về cuộc sống nhiều hơn.

"Ly hôn quá phiền toái, sau này cũng tổn hại rất lớn đến đứa bé, em suy tính một chút, gả cho tôi...chúng ta làm vợ chồng thật." Anh hời hợt.

Đây vốn chính là kế hoạch của anh, ở trong mắt anh, cuộc hôn nhân này không tồn tại chữ "Giả", mà là "Lừa gạt". Chỉ là Diệc Hân đột nhiên trở lại, khiến kế hoạch tiến hành trước thời hạn.

Văn Văn càng trầm mặc, điều này cũng đại biểu cô thật sự đang suy nghĩ.

Hai người yên lặng đi một đoạn đường.

"Có phải chú đang cầu hôn không? Cầu hôn thì phải mua hoa! Mua đóa hoa cho di xinh đẹp này đi!" Đột nhiên, ống quần của Giang Thiệu Cạnh bị kéo lên.

Có một đứa bé khoảng mười tuổi, mặc quần áo rất đơn bạc, đang dùng ánh mắt khát vọng nhìn bọn họ.

Mới vừa rồi bọn họ cũng không có chú ý đứa bé kia đi theo sau lưng bọn họ một đoạn đường, nghe được chữ tương tự kết hôn liền vội vàng cơ trí tiến lên.

"Ai nói chú cầu hôn?!" Giang Thiệu Cạnh hung dữ trừng mắt nhìn bé trai một cái, bé trai bị sợ đến lui vài bước.

Chỉ là, Giang Thiệu Cạnh tiếp tục lạnh lùng trừng mắt nhìn giỏ hoa của đứa bé, sau đó nhìn lại Văn Văn.

"Có đàn ông từng tặng hoa cho em chưa?" Đôi mắt anh sắc bén như chim ưng.

Thật ra thì anh muốn hỏi Diệc Hân đã từng tặng hoa cho cô chưa?

Đôi mắt anh quá nghiêm túc, da đầu Văn Văn tê dại một trận, chỉ có thể đành hoảng lắc đầu.

Cô sợ một khi dám không thành thật gật đầu, anh sẽ tiếp tục đề ra nghi vấn, ví dụ như là vấn đề là ai, tặng mấy lần. Có lúc Giang Thiệu Cảnh hung hăng, thật sự làm cho người ta chông đỡ không được.

Đáp án này khiến Giang Thiệu Cảnh tương đối hài lòng.

Anh xoay người lại, một, hai, ba.... Trong giỏ hoa đưa bé trai đúng lúc còn dư lại chín đóa hoa hồng có chút ừ rữ cúi đầu.

"Bao nhiêu tiền một đóa?"

"Dạ là mười tệ một đóa!" Ánh mắt đưa bé sáng lên.

Anh móc tờ giấy 100 tệ lớn đặt trong cái rổ, lấy đi tất cả hoa hồng, "Không cần thôi."

"Cảm ơn chủ, chúc chủ và di trăm năm hạnh phúc!" Miệng bé trai rất ngọt, vui mừng hôn hờ chạy ra.

Khỏe môi Giang Thiệu Cảnh cong thành một hình cung thật là quý dị, đáng sợ là đã có chút giống nụ cười. Chỉ là lần nữa quay mặt sang thì anh lại khôi phục mặt cứng đờ, ném tất cả hoa hồng vào trong ngực cô, "Nhớ, tôi là người đàn ông đầu tiên tặng em hoa hồng!"

"Thật ra thì, thật không cần...." Văn Văn cứng ngắc nhẹ giọng nói.

Coi như thật kết hôn vì đưa bé, mọi người tương kính như tân là tốt rồi.

"Em có lòng đồng tình không?" Khỏe môi Giang Thiệu Cảnh không vui mím thành một đường.

Cái gì?

"Em không nhìn thấy đưa bé kia đông lạnh thành ra như vậy rồi sao?"

Hả?

"Nếu như không mua cho nó, nó còn phải đông lạnh đến mấy giờ?" Giang Thiệu Cảnh không khách khí nói, "Cho nên, em cho rằng tôi thật muốn mua hoa hồng tặng cho em sao? Tôi giống loại đàn ông biết làm chuyện buồn nôn như vậy ư?!"

Bị trách móc một trận, Văn Văn có chút lúng túng.

Dường như là cô quá tự mình đa tình.

"Chắc, người sắp làm mẹ mà vẫn không có đầu óc, không hiểu chuyện như vậy hả!" Giang Thiệu Cảnh lắc đầu, lạnh lùng lướt qua cô, sai bước về phía phòng ngủ phong cảnh hoàn toàn trong suốt kia.

Văn Văn nhìn chằm chằm tấm lưng to lớn của Giang Thiệu Cảnh, cảm thấy hoa hồng này thật sự có gai...

Còn nữa, nếu biết cô là người sắp làm mẹ...? Vậy người không hiểu chuyện phải là anh chứ? Cô thật rất mệt!

Ai biết rốt cuộc người đàn ông này cất giấu tâm tư gì? Chuyện đã xảy ra tới nay dường như hoàn toàn đã thoát khỏi quỹ đạo quy định, đầu tiên là cô suýt chút nữa bị cưỡng bạo, tiếp đó không hiểu tại sao hai người nhắc tới kết hôn thật.

Cô dường như hiểu, lại giống như không hiểu.

Văn Văn bước nhỏ tiến lên, nhanh đuổi theo anh thì bước chân cứng đờ.

Nếu như cô còn có chỗ không hiểu, hiện tại cô đã hiểu toàn bộ, bởi vì cô thấy được Giang Thiệu Cảnh đưa lưng về phía cô, tại anh ta đang ưỡn hông vì xấu hổ.

Giang Thiệu Cảnh thích cô.

Cái nhận thức này trực tiếp đánh cho Văn Văn một kích, cảm giác không phải quá vui mừng, mà là khủng hoảng một trận.

"Phong cảnh nơi này không tệ, chúng ta ở nơi này ngắm những vì sao đi!" Giang Thiệu Cảnh chiếm một vị trí tốt, chấp tay đưa lưng về phía cô, không quay đầu lại. Vì vậy anh ta không có phát hiện, Văn Văn đã lui từng bước về phía sau

Bây giờ anh vẫn không thể quay đầu lại, vừa quay đầu lại, thanh danh một đời của anh sẽ hủy trong hôm nay.

"Vinh hạnh đi, cảm động chứ? Tôi không tùy tiện theo phụ nữ ngấm sao đâu." Giang Thiệu Cảnh hừ lạnh.

Anh ta vẫn không quay đầu, cũng không phát hiện phía sau đã không có một bóng người.

....

Văn Văn chạy ra ngoài.

Tối nay, chuyện ngoài ý muốn thật sự quá nhiều, nhiều đến trái tim của cô không cách nào gánh vác.

Phía sau giống như có độc xà mãnh thú đuổi theo, cô bước nhỏ nhanh chóng vọt ra núi Thủy Bình thì một chiếc xe hơi vèo một tiếng, dừng ở trước mặt cô.

"Lên xe!" Giọng nói quen thuộc đó khiến cho cô sững sốt.

Người ngồi ở chỗ tài xế nhanh chóng kéo cô lên xe, khiến cho cô quá sững sốt.

"Anh vẫn luôn đi theo chúng tôi?" Văn Văn kinh ngạc.

"Ừ, tôi khó chịu, cũng không yên tâm." Anh gật đầu.

Anh lưu loát giúp cô cài tốt dây nịt an toàn.

"Chúng ta đi đâu?" Văn Văn hỏi.

Văn Văn cảm giác tim mình đập nhanh hơn.

Thay đổi tay lái, anh lưu loát đổi hướng, đạp chân ga.

Xoay người lại, ánh mắt anh nhìn hoa hồng trong ngực cô.

"Văn Văn, chúng ta bỏ trốn đi!" Diệc Hân nửa thật nửa giả nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 11

Nói xong, Giang Diệc Hân thắt dây an toàn thật chặt.

Xe vừa bắt đầu chạy đã giống như mọc cánh, chạy như bay trên con đường lớn.

Dọc theo đường đi, đài phun nước khổng lồ tỏa sáng rực rỡ ở trong màn đêm, đẹp không sao tả xiết.

Ở cùng với anh, cô luôn có thể cảm giác mình là thiếu nữ đang chìm đắm trong tình yêu tốt đẹp, Văn Văn dựa người vào ghế, không hỏi tới cùng cũng không có không vui.

Trong cuộc sống nhiều chuyện không cần phải biết chân tướng.

Bởi vì không có truy vấn tận gốc chân tướng thì có lẽ cuộc sống của chúng ta sẽ tốt đẹp hơn.

Mà cô thì luôn khát vọng cái tốt đẹp.

Đây là ba tháng sau chia tay, cô đã hiểu rõ rồi.

....

Anh thật sự muốn lừa gạt cô đến chân trời góc biển mặc kệ cô có phải là chị dâu của anh hay không

Cứ đè nén như vậy, anh sợ mình sẽ nổi điên.

Văn Văn khác với Phó Vịnh Bội...

Trên xe bật nhạc nhẹ, dựa thành ghế, da thịt của cô trắng như tuyết pha chút ửng đỏ nhàn nhạt.

"Đi đâu?" Cô nhẹ giọng hỏi.

"Chúng ta đi du lịch đi!"

"Đi du lịch ở đâu?"

Anh nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Chúng ta lái xe đến Thanh Đảo đi!" Lái xe không có kế hoạch trước thì sẽ không dễ dàng bị người người khác biết hành tung.

Thanh Đảo? Lái xe? Thiệt hay giả? Cái này quá điên cuồng rồi!

Cô nhìn anh.

Là bởi vì không cam lòng sao? Hay là muốn trả thù Giang Thiệu Cảnh?

"Ngày mai chính là kỳ nghỉ Nguyên Đán rồi mà cuối năm thì xưởng in ấn cũng không có chuyện gì." Anh lái xe về phía đường cao tốc.

"Mới vừa nhận hai đơn hàng mới..." Văn Văn có chút do dự.

"Hai đơn hàng này đều không phải là việc khẩn cấp, có thể dời qua sang năm!" Anh nhanh chóng cắt đứt cô.

Văn Văn trầm mặc: "Vậy Yến Thiên Hạ thì sao đây?"

"Có anh Hai anh ở đó, Yến Thiên Hạ sẽ không sụp đổ đâu." Anh cười cười.

"Mới ở Yến Thiên Hạ một tháng mà anh sắp hỏng mắt rồi!" Đạp mạnh chân ga không thả, một tay cầm tay lái, một tay một mũi vuốt ve gáy, bộ dạng rất một mũi.

"Do công việc vất vả hay là bọn họ gây khó dễ với anh?" Quả nhiên Văn Văn bị lừa, cô nhăn mày.

Thời điểm ăn tối cũng không có nghe anh nhắc tới.

"Đều có cho nên cực kỳ muốn đi ra ngoài du lịch để buông lỏng một chút, ha ha hải sản, bờ biển, đều muốn đi. Đi cùng với anh, được không?" Anh quay mặt sang, mỉm cười một mũi.

"Ai sẽ đi Thanh Đảo du lịch vào mùa này chứ?" Mùa đông ở Thanh Đảo rất lạnh.

Đi trốn thì làm sao có thể đến chỗ đông người? Nếu thật sự muốn đi du lịch ở nơi có biển như anh nói thì anh sẽ lựa chọn đi Hải Nam.

"Không biết, không có ai đi nên anh mới đi! Anh ghét cảnh người người chen lấn nhau."

"Lái xe rất mệt, tại sao không ngồi máy bay?" Văn Văn nhẹ giọng hỏi.

Nói giỡn, ngồi máy bay cái gì? ! Ngày mai anh Hai đến công ty hàng không điều tra, lập tức có thể tra được bọn họ chạy trốn tới nơi đâu rồi!

"Anh thích lái xe, tự do tự tại."

Văn Văn không nói thêm gì nữa, không có oán trách, không có phản đối, đi theo anh, chính là đi theo hạnh phúc.

Mà anh bắt đầu gọi điện thoại cho phụ tá của Tống Ngữ Yên.

"Hiện tại tôi phải đi công tác, lúc trở về sẽ điện thoại cho cô ấy, nếu như Ngữ Yên có bất kỳ vấn đề gì không hiểu thì có thể hỏi anh Hai tôi, tôi nghĩ... chắc chắn anh ấy sẽ vui lòng..." Nói xong không đợi phụ tá của Tống Ngữ Yên có bất kỳ kháng nghị gì thì anh đã trực tiếp cúp điện thoại đi động.

Cả hai đều tắt máy.

"Như vậy được không..." Văn Văn hơi nhíu mày hỏi.

Như vậy cô có thể trở thành bạn gái trước đáng sợ trong mắt của Tống Ngữ Yên hay không? Cô quyến luyến, đây có lẽ là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất "Một nhà ba người" bọn họ cùng đi du lịch với nhau, nhưng mà.... Đối với bạn gái của anh sẽ không công bằng.

Suy nghĩ một chút, Văn Văn khẽ cắn răng, đang chuẩn bị lên tiếng từ chối.

Còn chưa có muộn, tất cả vẫn còn kịp.

"Không có gì là không được, học sinh có thể trốn lớp thì thầy giáo cũng có thể giống vậy." Anh nhún vai một cái trả lời.

Học sinh? Thầy giáo?

Văn Văn sững sốt một chút.

"Em cho rằng giữa anh và Tổng Ngự Yên có bao nhiêu mập mờ?" Vừa lái xe anh vừa bật cười.

Phương thức anh dùng để nắm tay Tổng Ngự Yên cho tới bây giờ chỉ là nắm cổ tay mà thôi.

"Không phải hai người muốn kết hôn sao?" Văn Văn kinh ngạc hỏi.

Chỉ là học sinh và thầy giáo, vậy cái loại tâm tình ê ẩm ** rất muốn khóc kia của cô là cái gì?

"Đúng là Tổng gia có ý định này nhưng mà cũng phải xem thử anh có đồng ý hay không đã." Anh trả lời: "Trước đó anh đồng ý với chủ tịch Tổng không giải thích chuyện này với bên ngoài là vì muốn tạm thời ổn định "lòng quân" ở Tổng thị."

"Chẳng qua là rất nhứt đầu, Ngự Yên không có một chút tài năng buôn bán nào, để cho cô ấy tiếp quản Tổng thị thì quá mức gượng ép rồi cho nên chủ tịch Tổng sẽ tìm một CEO, mà anh sẽ tiếp tục đảm nhiệm chức cố vấn cho Tổng thị mấy năm cho đến khi Ngự Yên tìm được một người khác." Tình nghĩa thanh mai trúc mã, anh phải giúp việc này.

Văn Văn ngơ ngác nhìn anh, cho nên anh và Tổng Ngự Yên cũng không phải là một đôi?

"Nhưng mà cô ấy đối với anh..."

"Rất nhanh anh sẽ tìm được người con gái mình muốn kết hôn, lúc đó Ngự Yên sẽ không suy nghĩ quá nhiều đâu." Anh cắt đứt cô.

Anh nhìn ánh mắt của cô, khiến gương mặt Văn Văn nóng lên, trống ngực đập thình thình, không có biện pháp tiếp tục hỏi nữa chỉ có thể nói sang chuyện khác:

"Lái xe đến Thanh Đảo mất bao lâu?"

"8, 9 tiếng thôi." Cẩn thận tính toán, hừ, anh sẽ dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi Thượng Hải.

"Thật lâu..." Như vậy cô cũng không cần lo lắng là đường xá quá ngắn, sẽ phải lập tức xa cách? !

"Em mệt rồi thì ngủ một giấc đi, lúc đến anh sẽ gọi em."

Rốt cuộc cũng thuận lợi nhanh chóng thông qua kiểm quan, anh cảm hộ chiếu, bọn họ bắt đầu "Bỏ trốn" rồi !

"Được." Khóe môi Văn Văn khẽ cong lên, dựa vào thành ghế, không chống đỡ được con buồn ngủ nữa, mấy phút sau đã ngủ mất rồi.

Trên xe mở nhạc nhẹ.

Trên đường đi, rõ ràng phong cảnh dọc đường rất buồn tẻ, nhưng mà tim của anh lại muốn bay lên.

....

Buổi sáng, chưa tới bảy giờ bọn họ đã tới Thanh Đảo.

Anh thuê phòng ở một khách sạn cao cấp năm sao, dĩ nhiên là anh dùng tên "Giang Hân".

Ôm Văn Văn trở gian phòng, lúc đặt lên giường thì cô vẫn ngủ rất ngon như cũ, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, trong lúc ngủ mơ cô quay về phía anh cười vui vẻ.

Giang Diệc Hân cũng nằm xuống bên cạnh cô, dùng đầu ngón tay mon trón lông mày, mắt, mũi của cô....

Chuyện này xa xôi tưởng chừng như kiếp trước, anh còn tưởng rằng kiếp này sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Tâm tình khổ sở, linh hồn trống rỗng, trong chớp nhoáng này dường như tất cả đều được bồi thường.

Bởi vì bọn họ ở chung một chỗ, gối lên cùng một cái gối đầu, đang đắp cùng một cái chăn bông.

Mất không chế.

Cuộc đời của anh, đạo đức của anh, tình cảm của anh, toàn bộ đều mất không chế.

Đầu ngón tay của anh chạm đến bờ môi của cô thì dừng lại, bởi vì khoảng cách gần như thế làm anh phát hiện đôi môi của cô có hơi sưng.

Rõ ràng chính là bị người khác đối xử thô bạo....

Lòng ghen tỵ nổi lên, căng thẳng, ánh mắt tối sầm lại, bên trong phòng ánh sáng mờ mờ giấu đi gương mặt kiên nghị tuấn nhã của anh.

Anh nghiêng người, dứt khoát hôn lên môi cô.

Không để cho nơi đó lưu lại bất cứ hơi thở của người nào nữa!

Bốn phía tản ra một mùi hương mê người, hơi thở quen thuộc khiến Văn Văn thở dài một hơi, cô cho là mình đang ở trong mộng, vì vậy cô đưa tay ôm lấy anh.

Lưỡi của anh tiến vào dò xét **, trong ngượng ngùng, Văn Văn cảm giác lòng mình có một lỗ hổng bị xé ra, tất cả tình cảm bị đè nén đều phát tiết ra ngoài.

Lưỡi cùng lưỡi, ngọt ngào dây dưa.

Cho đến....

Ngực cảm thấy lạnh lẽo, nút áo bị mở ra, Văn Văn từ từ mở đôi mắt mơ hồ, ánh mắt vẫn ngơ ngác kinh ngạc, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế áo ngực của cô đã bị cởi ra, mà anh thì đang nghiêng người ghé vào trên người của cô, liếm hôn nơi mềm mại.

Thấy cô tỉnh, anh ghé vào bên tai của cô, nói rất khẽ:

"Văn Văn, anh muốn em, anh sẽ rất nhẹ nhàng, sẽ không làm bảo bảo bị thương...."

Anh thừa nhận anh rất xấu xa, trong quá trình bỏ trốn, anh nhất định phải làm thứ gì đó, không cho cô quay trở lại cuộc hôn nhân kia nữa.

Giọng nói khàn khàn vang lên ở bên tai cô, Văn Văn giống như sắp bị hòa tan, cả người mê mẩn mờ mịt, cô ngây ngốc nhìn anh cởi quần áo của mình, cũng ngây ngốc giơ tay lên mặc cho anh cởi quần áo của cô.

"Văn Văn, anh yêu em."

Vẫn còn đang nằm mơ sao? Trong mộng, anh chợt ảm chợt hiện **, liếm mát nơi đầy đà của cô, dùng một loại ánh mắt rất phức tạp gần giống như thâm tình nhìn cô, nói ra ba chữ mà cô luôn tha thiết ước mơ kia.

"Em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu." Mặc anh làm xằng làm bậy, môi Văn Văn khẽ nhếch, đột ngột thốt lên lời thổ lộ.

Giấc mộng này thật đẹp....

Trong mộng không cần khổ cực che giấu tim của mình.

Câu thổ lộ này khiến Giang Diệc Hân ngoài ý muốn cứng lại, không để ý đến kế hoạch xâm chiếm đang tiến hành dở của mình, anh nâng mặt lên nhìn cô thật sâu.

"Không thay đổi?"

"Ừ, chưa bao giờ."

Xác định lòng của cô, trong tròng mắt đen của anh mang theo vài phần tươi cười, chỗ sâu nhất con ngươi còn có một ngọn lửa, chậm chạp nhẹ nhẹ vỗ về tóc của cô.

"Vậy tại sao.... lại cùng anh Hai của anh ở chung một chỗ?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Đây là điều vẫn luôn làm cho ngực của anh không thoải mái.

Một giọt nước mắt của Văn Văn chảy xuống.

Nguyên nhân này cho dù là trong mộng thì cô cũng không dám nói cho anh biết: "Thật xin lỗi...."

Câu thật xin lỗi này thắt chặt tim của anh.

"Đừng khóc, không phải là lỗi của em! Không phải là uống rượu say không cẩn thận mang thai sao? Anh X con mẹ nó không thêm để ý!" Anh ôm chặt cô: "Đừng nói thật xin lỗi, là anh không nên đồng ý tạm thời chia tay! Chỉ cần em vẫn thích anh là đủ rồi, những thứ khác anh hoàn toàn không thêm để ý!"

Cô giống như đứa bé của anh, anh nguyện ý bao dung cô vô điều kiện, tha thứ cho sai lầm vô tâm của cô!

Quả nhiên là mộng.

Văn Văn cười, thiếu chút nữa lại rơi nước mắt.

Một lúc lâu cũng không thấy cô nhúc nhích nữa, anh hơi thả cô ra.

Vậy mà cô lại rơi vào mộng đẹp lần nữa! !

Vậy thì anh phải làm thế nào? Giang Diệc Hân cười khỏ, rũ mắt nhìn thứ cứng rắn của chính mình, thật là....

Anh hùng không đất dụng võ.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 12

Cô giống như thật lâu, thật lâu không có cảm giác ngủ ngon như vậy rồi.

Từ khi chia tay đến bây giờ, ở trong giấc mộng nửa đêm, cô thường thường sẽ nằm mơ, mơ thấy ôm anh, gối lên vai anh ngủ, mơ thấy lại nghe được tiếng tim đập quen thuộc kia, sau đó tỉnh dậy lần nữa, bên cạnh trống vắng lạnh lẽo khiến cô ngẩn ngơ đến trời sáng.

Em yêu anh, rất yêu, rất yêu.

Những lời này, đời này, cô cũng không có cơ hội nói cho anh biết nữa.

Cô nhẫn nhịn, vẫn kiềm chế không xen vào cuộc sống của anh. Cô tự nói với mình, Văn Văn không sợ, từ từ sẽ thích ứng cuộc sống không có anh, nhưng tại sao tim không yên, vẫn khó chịu chứ? Cô đang chờ, từ đó về sau sẽ không mơ tiếp giấc mộng ngày đó.

Bởi vì, mộng cảnh có đẹp bao nhiêu, trở lại thực tế sẽ đau bấy nhiêu.

Văn Văn chậm rãi mở mắt, tỉnh lại.

Người kia nằm sấp ở gối bên cạnh, làm cho cô ngẩn ngơ.

Anh nhắm hai mắt, giống như ngủ rất yên ổn.

Khoảng cách gần như thế, cô si ngốc nhìn chăm chú vào anh, mới mấy giây, một đôi tròng mắt đen xinh đẹp giống như sao chậm rãi mở ra, anh cũng không ngủ sâu, chậm rãi chống khuỷu tay lên, nhìn chăm chú lại cô. Đầu ngón tay khẽ chạm vào bên má cô, anh trầm thấp hỏi một câu: "Đã tỉnh rồi hả?"

"Ừ." Ngủ chung giường lại nhìn thấy được anh, chứng minh cô còn chưa có tỉnh.

"Có thể hôn em không?" Giọng nói của anh thấp hơn.

Văn Văn ngơ ngác trừng mắt nhìn, mắt to nhìn chăm chăm vào anh, một bộ dáng ngơ ngác mặc cho anh định đoạt.

Anh không hề xác định nhiều hơn một câu nào nữa, lôi cô vào trong ngực, hai tay của anh chống lên phía sau lưng của cô, dịu dàng nâng đỡ lấy cô, Văn Văn cảm giác cổ họng mình giống như là bị cái gì chặn lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Văn Văn phát hiện giờ phút này khoảng cách rất gần, chỉ cần cô vươn tay là có thể thật sự chạm vào được lồng ngực của anh.

Nhưng là, cô không dám, sợ vừa đụng, giấc mộng này liền vỡ nát.

Anh chạm mặt cô, hôn lên môi của cô, nụ hôn này rất nhẹ, chậm rãi mút gặm môi của cô, dán môi dày đặc, tỉ mỉ thương thức môi cô, mỗi một chỗ mềm mại trong khoang miệng cô, giải đất nhạy cảm.

Anh ... dây dưa quấn quýt ở trong miệng cô, cho đến ở chỗ sâu nhất, lưu luyến không đi, giống như cô so mật ong thì càng thuần khiết, mềm mại, say lòng người hơn.

Quả nhiên là nằm mơ....

Diệc Hân không có thói quen hôn môi với cô khi vừa tỉnh dậy, nếu như cô kiên trì muốn, anh cũng chỉ là chuồn chuồn lướt nước mà thôi. Làm sao có thể hôn lửa nóng và tập trung tinh thần giống như muốn liễu lĩnh hòa tan đối phương như bây giờ.

Nụ hôn từ từ sâu hơn, hô hấp của anh và Văn Văn cũng từ từ trở nên dồn dập, thân thể cứng rắn của anh nửa đè ở trên thân thể mềm mại của cô, bắt đầu hôn lên da thịt cô.

Ý loạn tình mê, nhịp tim Văn Văn đập rất nhanh, hô hấp càng trở nên rối loạn, da thịt của cô đã bắt đầu khẽ ửng hồng, bởi vì anh đã cúi đầu, ngậm lấy nụ hoa khẽ run của cô vào trong miệng, lửa nóng ướt át ... đang không ngừng liếm láp nụ hoa nhanh chóng trở nên cương cứng của cô.

Văn Văn không khỏi toàn thân chấn động, một cổ tê dại quen thuộc ... đánh úp về phía cô.

"Màu sắc thật là đậm..." Anh rất nhẹ, rất thấp nói ra quan sát của mình.

Là bởi vì ... hiện tượng đặc biệt đi?

Màu sắc thật là đậm? Làm sao có thể, trong mộng, bọn họ vẫn còn ở Ôn Thành mà.

Cả người Văn Văn đều cứng lại.

"Lái xe đến Thanh Đảo mất bao lâu?"

"Tám, chín tiếng thôi."

"Em mệt rồi thì ngủ một giấc trước đi, đến nơi anh gọi em."

Mấy câu đối thoại trước khi ngủ đột nhiên chui vào đầu cô.

Tay của anh đã bắt đầu dịu dàng hơn trớn bụng cô, dò vào trong quần lót của cô, nhẹ nhàng vuốt, cảm thụ thảo nguyên mềm mại kia.

"Văn Văn, mở chân ra." Anh nhẹ giọng dụ dỗ.

Cô nghe lời chậm rãi mở chân ra, anh chỉ thừa cơ hội này chậm chạp tiến vào chiếm lĩnh nơi ẩm ướt chặt chẽ của cô, muốn cho thân thể của cô thích ứng trước rồi mới kích thích sau.

Cảm giác người kia xâm nhập hơi đau đớn, khiến Văn Văn hoàn toàn tỉnh táo.

"A!" Văn Văn cuốn cái mền lên, nhanh chóng ngồi dậy, bởi vì động tác đột ngột này của cô, tay của anh cũng chỉ có thể trượt ra khỏi cơ thể cô.

"Anh...anh, anh, em...em, chúng ta đang ở đâu?" Nằm mơ hả? Nằm mơ sao?!

Văn Văn hoàn toàn lấp bắp.

"Thanh Đảo."

Cả người còn lâm vào trong vòng xoáy phân khối, anh không cách nào tự kiềm chế, cảm thấy mình nhẫn nại đã đạt tới cực hạn.

Trước chịu đựng dục vọng đau đớn không gọi cô dậy, anh đã rất vất vả. Hiện tại chỗ to lớn của anh đã trong sóng lớn cuộn cuộn, hoàn toàn không cách nào ổn định lại.

Đáp án rất xác định này khiến Văn Văn đột nhiên nín thở.

Ông trời ơi!

Vậy bọn họ đang làm gì? Rốt cuộc đâu là mộng, đâu là thực tế, Văn Văn đã choáng váng đến hoàn toàn không phân rõ. Cô ngơ ngác cúi đầu nhìn mình dưới mền, gần như là trần truồng, quần lót duy nhất trên người đã tuột đến giữa hai chân, quả là sắp có thể dùng không mảnh vải che thân để hình dung mình bây giờ rồi.

Mà Giang Diệc Hân cũng không khá hơn cô bao nhiêu.

Văn Văn hoàn toàn không dám nhìn chăm chú vào dục vọng vô cùng rõ ràng giữa đùi anh.

"Sao em... sao chúng ta, sao.... chúng...sao chúng ta.. sao lại ở đây, ở trong một gian phòng..." Hiện tại bọn họ chỉ là bạn bè, coi như cùng đi du lịch, không phải nên nghỉ ngơi trong hai gian phòng ư?

Hoặc là, anh thật ra là thuê hai gian phòng, nhưng cô vẫn ngủ quá sâu, anh sợ cô tỉnh lại không có một bóng người sẽ sợ hãi? Nhưng là, phải giải thích tình trạng bây giờ của bọn họ như thế nào?

Nếu như không phải vừa rồi mình đột nhiên "Thức tỉnh", anh đã sớm ở trong cơ thể cô rồi.

Văn Văn không có cơ hội mở miệng nữa, bởi vì anh đã ôm cô, bắt chấp tất cả cúi đầu, bắt lấy môi mềm mại của cô.

Toàn thân anh sắp đau chết!

Văn Văn cũng hít một hơi, mím môi, tầm mắt bay về phía con người đen ngòm của anh. Lúc này nơi đó càng lộ ra vẻ thâm thúy, nhiễm ánh sáng kích tình.

"Diệp Hân, đừng, chờ...." Chĩa vào bụng cô, sắp, rõ ràng như vậy.

Không được, thật không được.

Sẽ làm bị thương đến bé cưng.

Mặc dù thời kỳ mang thai của cô đã có xu hướng ổn định, nhưng cô sợ gãy vỡ như vậy sẽ làm bị thương đến bé cưng. Cô không thể vì vui vẻ nhất thời của hai người mà đặt bé cưng vào nguy hiểm.

Hướng chi....

"Văn Văn, em cho anh, có được hay không?" Hai người hiểu rõ nỗi lòng nhau, xác định tim của mình như vậy, tại sao không thể kết hợp?

Anh rất muốn cô, không cách nào nhẫn nại nữa.

"Chúng... chúng ta là bạn bè mà...." Anh nói mình sẽ mau chóng tìm được cô gái có thể nắm tay cả đời, vậy thì bây giờ anh đang làm cái gì? Anh nghĩ muốn cô, ở trong lúc này, để người bạn là cô cùng anh đi trước một đoạn đường? Ở trên người cô đòi hỏi vui sướng thân thể, thỏa mãn tính nhu cầu của anh?

Đừng như vậy, coi như rất thích rất thích, loại chuyện như vậy cũng sẽ làm cho cô muốn khóc

Hai chữ bạn bè khiến lòng của Diệp Hân trong nháy mắt liền lạnh đi mấy phần.

Cô không có tính toán tái hợp? Tại sao rõ ràng nói yêu anh, rõ ràng hôn đáp lại anh, nhưng lại không tính toán tái hợp? Hay bởi vì cô kết hôn, đáng chết bị xuống tay đoạt trước!

"Nếu như mà anh muốn em? Anh nói, anh nhất định muốn em thì sao? Hiện tại, giờ phút này, nhất định phải được?!" Giang Diệp Hân cố ý cời sơ mi, bởi vì buồng tim của anh cảm thấy đau đốn, rất đau.

Rõ ràng cô nói qua rất thích rất thích anh, tại sao không thể vì anh mà xông phá thể tục?

Tại sao bộ dáng cậy mạnh và cường thế lúc này của anh lại có thể giống như Giang Thiệu Cảnh vậy chứ? Cho nên hai người bọn họ thật sự là hai anh em ư?

Chỉ là, cô có thể không chút do dự cự tuyệt Giang Thiệu Cảnh. Đối với anh, cô có thể không? Không, anh đang ép buộc cô.

"Không được." Văn Văn vẫn lắc đầu với anh, bởi vì cô có người phải bảo vệ.

Anh có chút tức giận, đôi mắt từ từ trở thành lạnh nhạt, khiến đôi mắt cô cũng chậm chậm nổi lên hơi nước.

Nhìn bộ dáng bây giờ của cô, tim của anh rất chua xót.

Tại sao không được?!

Xong rồi! Trong cuộc hành trình này, ngày thứ nhất hai người liền huyền não không vui, giằng co với nhau...

Thật xong rồi, không đi chung đường được rồi.

Nhưng không ngờ, anh buộc chặt hai cánh tay, vững vàng bảo hộ cô ở trong ngực.

"Anh, đừng...." Văn Văn khẽ giãy giụa.

Nhưng làm thế nào? Dường như anh thật đang tức giận, đáng về lại khó chịu.

Nếu, nếu như

Nhưng là, trừ đêm đầu tiên của bọn họ ra, sau đó lần nào anh cũng làm đến rất kịch liệt, cô có thể tin tưởng anh sao?! Thành thạo lật xem sách phụ nữ có thai, cô từng lơ đãng nhìn thấy, trong lúc mang thai cũng có thể, nhưng đàn ông không thể đắm quá sâu, dù cho ... động tác chậm chạp, nếu như không đủ dịu dàng, sẽ khiến bụng đau đốn và trường đau.

Cô có thể tin tưởng anh sao? Cô thật không dám bởi vì tham lam mà mang bé cưng ra mạo hiểm.

"Anh không muốn làm cái gì, chỉ để cho anh ôm một chút, tự anh tìm biện pháp giải quyết." Anh hít sâu, để cho cô an tâm.

Văn Văn hơi sững sờ.

Ôm chặt cho đến khi lồng ngực cô không hề phập phồng nữa, cô mới dần dần hiểu, một tay anh đang ôm cô, một cái tay khác đang...

Văn Văn mặc anh ôm lấy, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở gấp nhiều thêm một tiếng.

"Tại, tại sao...." Cô sững sờ hỏi.

Đến cô cũng có thể nhận thấy được, bây giờ anh ản nhĩn đã rất khó sờ, nhưng... thế nhưng anh lại không có ép... ép buộc cô.

"Chỉ cần em đừng khóc, chuyện gì cũng được." Anh giải quyết "Khổ sở" của mình, gương mặt tuấn tú chôn ở trong tóc của cô, cả người đều đau đến hơi chần động.

Văn Văn đưa tay, ôm anh càng chặt hơn.

Tại sao, đối với cô tốt như vậy?

"Văn Văn, có phải em vẫn thích anh hay không? Phải hay không?" Cô cự tuyệt, lại khiến cho anh đột nhiên không có lòng tin.

Văn Văn sững sờ một chút, tại sao... anh biết lòng của cô?

"Buổi sáng hôm nay em từng nói, không cho chối cãi!" Cả người bị đau đón giày vò, khiến cho anh đổi thành chóng đờ trên trán của cô, cắn răng buộc cô thừa nhận.

Buổi sáng?

Trong đầu Văn Văn trống rỗng.

Buổi sáng rồi cuộc là mộng hay là....

Trong lúc thần trí mơ hồ, cô càng hồ đồ.

"Nói, nói em vẫn thích anh!" Anh liên tiếp ép hỏi, trán đều là mồ hôi, lại vẫn yêu cầu một câu xác nhận.

Lòng của Văn Văn mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

"Ừ, yêu, vẫn yêu." Cô gật đầu.

Vô luận bị tổn thương như thế nào, vẫn là yêu, không cách nào ngừng yêu.

Những lời này, giống một liều thuốc (xuân) hữu hiệu nhất, giảm nhẹ một tiếng, thân thể anh nặng nề chần động, co quắp ngã ở trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 13

Trong phòng hơi thở động tình ngọt ngào ngây ngất làm người ta mắc cỡ, lúng túng.

Anh ôm thật chặt lấy cô cho đến khi hô hấp của mình dần dần trở lại bình thường.

Văn Văn quần bách vui mặt vào ngực anh, lông mi dài khẽ run, cả người tràn ra hơi thở mềm mại đáng yêu, để tránh mình lại muốn phạm tội lần nữa, Giang Diệc Hân chỉ có thể dời đi sự chú ý, quyến luyến không thôi hôn môi của cô một cái sau đó buông ra.

Thành thật mà nói cảm giác sung sướng khi dùng đôi tay vạm vỡ thật là tột hết biết, đặc biệt là khi rõ ràng người mình thích đang ở trong ngực lại không thể đụng chạm.

Rõ ràng có thể ép buộc cô, nhưng mà anh thật sự rất sợ cô khóc.

"Tĩnh rồi? Khỏe chưa, anh dẫn em ra ngoài mua mấy thứ đồ dùng." Vừa nói anh vừa dọn dẹp mấy thứ đơn giản.

Anh cũng không định để chuyến du lịch này kết thúc một cách qua loa cho nên phải mang cô đi mua những vật dụng sinh hoạt nhất định phải có, bởi vì trong chuyến đi này, anh định dùng hết các phương pháp để quyến rũ cô, để cho cô cam tâm tình nguyện theo anh, buông tha tất cả.

Văn Văn ở trong phòng vệ sinh mặc quần áo tử tế rồi mới ra ngoài, vẫn cảm thấy có chút lúng túng, hai mắt cũng không dám nhìn anh, mặc dù vừa rồi bọn họ chẳng hề làm gì cả nhưng lại giống như cái gì cũng đã làm.

So với những chuyện thân mật trước kia thì chuyện xảy ra ngày hôm nay thật ra chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nhưng vấn đề trọng điểm là bây giờ quan hệ của bọn họ đã khác lúc trước!

"Đúng rồi, anh có nhìn thấy điện thoại di động của em không?" Văn Văn chỉ có thể tìm kiếm đồ ở khắp nơi để che giấu lúng túng.

"Không có ở trong bóp da sao?" Giang Diệc Hân giống như thuận miệng hỏi.

"Không có.... Hơn nữa, chứng minh thư của em cũng không thấy...." Văn Văn có chút gấp gáp và khổ não.

Không có chứng minh thư thì sẽ có rất nhiều chuyện không làm được, gần như là mắc kẹt ở nơi đất khách quê người.

Vốn là đang do dự có nên gọi điện thoại cho Giang Thiệu Cảnh hay không, hiện tại hình như vấn đề này không cần cô phải phiền não nữa.

Giang Thiệu Cảnh cực kỳ khó chịu với việc cô và Diệc Hân mập mờ không rõ, cô thật sự không dám nói cho anh ta biết mình đi đâu, cô sợ Giang Thiệu Cảnh nổi giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Có phải mới vừa rồi lúc đang đi dạo phố với anh Hai bị ăn trộm hay không?" Giang Diệc Hân nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Đúng rồi, thời điểm anh chờ em thì có bắt gặp một đứa bé trai chạy từ đường đó ra ngoài, có phải là nó lấy của em không?"

Thật sao? Không phải đứa bé kia chỉ bán hoa thôi sao?

"Có mất tiền hay không?" Anh lại hỏi.

"Có, tiền của em cũng không thấy." Văn Văn nhăn mày.

Văn Văn nghe nói là hiện tại có rất nhiều đứa bé tay chân không được sạch sẽ, nhưng không nghĩ đến....

"Trong khi em ở Thanh Đảo thì phải theo sát anh, không được gây gổ với anh, nếu không dưới con tróc giận thì anh sẽ bỏ em một mình ở lại nơi này, không phải là nói giỡn đâu." Anh trêu cô.

Văn Văn nhăn nó.

Đúng vậy, không phải đùa giỡn, ngay cả tiền mua vé tàu lửa về Thượng Hải cũng không có.

"Ai." Không có điện thoại di động thì đồng nghĩa với không có address book.

"Này, cầm lấy đi." Anh rất hào phóng đưa một tờ tiền màu xanh lá cây cho cô.

Văn Văn vội vàng nhận lấy, cô sờ sờ tờ tiền 50 đồng.

Đối với người hiện tại không có đồng nào mà nói thì cầm 50 đồng này cũng đã đủ để làm cho cô cảm thấy an toàn, chỉ là hình như anh không được "Hào phóng" cho lắm?

"Nếu em đi lạc thì 50 đồng đủ cho em thuê bất kỳ một khách sạn nào ở Thanh Đảo nhưng mà tuyệt đối không có biện pháp đưa em về nhà." Khóe môi anh nở nụ cười tươi rói.

Ặc....

Đây là anh đang thừa dịp cháy nhà hôi của sao?

"Anh là người cướp của nhà giàu giúp người nghèo khó." Anh vỗ vỗ mặt của cô: "Ừ, chớ lén lút oán trách anh hẹp hòi, em bị ăn trộm yêu thích rồi, để tránh cho chúng ta phải lưu lạc đầu đường xó chợ thì tiền để ở chỗ anh là an toàn nhất, khi nào xài hết 50 đồng thì báo anh cho tiền tiêu vặt." Haha, anh rất rộng rãi đó.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Văn Văn không nói thêm gì nữa, bỏ tờ 50 đồng quý báu vào trong ví da đã trống trơn.

....

Hiện tại bọn họ đang ở một khách sạn nằm ở vị trí trung tâm phần hoa nhất Thanh Đảo, giao thông tiện lợi, bách hóa thương mại, siêu thị lại càng thêm dễ

dàng.

Buổi trưa, anh dẫn cô đi đến một quán ăn được dân mạng đánh giá rất cao.

"Thanh Đảo quả thật không tệ, có thể uống được loại bia tươi như thế này!" Quán ăn nhỏ trang trí rất đơn sơ, thậm chí lớp dầu mỡ trên bàn còn chưa được lau khô, anh uống một hộp bia, tâm tình lại rất tốt.

Cùng người trong lòng ở chung một chỗ, quả nhiên là làm cái gì cũng vui vẻ.

Văn Văn không dám uống bia, ăn thử một miếng đồ ăn, quả nhiên là mùi vị cực kỳ tốt.

"Anh muốn đi Bào Đảo Từ Gia ăn hải sản, đi Tiểu Hồng Lâu ăn lẩu hấp, sau đó anh còn muốn ăn Hồi Hương* thập cẩm, bánh bao thịt hấp...." Anh lấy một tờ giấy A4 ra, bên trong ghi đầy đặc những nơi mà bọn họ phải đến: "Sau đó, anh sẽ dẫn em đến các chỗ để vui chơi, anh muốn đi thành phố Bia ở Thanh Đảo, còn em thì sao?"

*Một loại rau gì đó, lá nhỏ nhìn như mấy câu liễu rủ á. >.<

Văn Văn nhô đầu ra nhìn, chắc lưỡi hít hà, nhiều địa phương như vậy, bọn họ phải chơi bao lâu mới có thể trở về Thượng Hải?

"Nhưng mà Nguyên Đán chỉ có mấy ngày nghỉ thôi." Cô đưa ra nghi vấn.

Cô cho là tối đa chỉ chơi ba bốn ngày rồi trở về.

"Nguyên Đán chỉ có mấy ngày nghỉ nhưng tiếp theo đó là kỳ nghỉ xuân, thành phố này thoải mái như vậy, đương nhiên là hết kỳ nghỉ chúng ta sẽ trở về." Anh vừa nhai nuốt thức ăn ngon, vừa nói ra kế hoạch của bản thân.

Văn Văn sùng sốt.

Hết kỳ nghỉ, không phải là muốn ở lại Thanh Đảo ít nhất một tháng đấy chứ? !

Thấy bên cạnh không có lên tiếng, anh để đĩa xuống, nhìn quanh bốn phía một cái.

"Anh không muốn trở về Yên Thiên Hạ, đừng ép anh trở về." Anh kéo kéo ống tay áo của cô, ra vẻ đáng thương.

Cô, cô, cô đâu có buộc anh trở về....

"Chữ đậu tri tác canh,

Lộc thị dĩ vi trấp,

Cơ tại phủ há nhiên.

Đậu tại phủ trung khắp,

Bản tự đồng căn sinh,

Tương tiễn hà thái cấp." Anh thở dài.

*Đây là bài Thất bội thi (Thơ bảy bước) của Tào Thục.

Nghĩa: Đun đậu nấu làm canh,

Lộc đậu để lấy nước.

Cành đậu đốt ở dưới nồi,

Hạt đậu ở trong nồi khóc.

Vốn từ một gốc sinh ra,

Sao lại đốt nhau khóc liệt như vậy?

Văn Văn nghe mà thấy khó chịu.

"Nếu như sự tồn tại của anh khiến anh Hai cảm thấy chướng mắt như vậy thì anh lại biến mất một khoảng thời gian, có lẽ đối với tất cả mọi người đều tốt." Nói xong, anh xoay đầu đi, một tay che mặt, khổ sở nói: "Nếu em không muốn đi với anh thì anh đưa em đến nhà ga tàu lửa!"

Mặc dù Văn Văn không thấy rõ vẻ mặt của anh có phải là cô đơn, đau thương hay không nhưng mà nghe giọng nói trầm thấp của anh, dường như tâm

tình cũng không có tốt.

"Em đi với anh! Anh muốn ở Thanh Đảo một tháng vậy thì một tháng, anh muốn ở hai tháng thì ở hai tháng!" Văn Văn quyết định, kiên định cười cười, nói xong, cúi đầu chuyên tâm dùng cơm trưa.

Văn Văn cũng không có suy nghĩ nhiều, đối với người trên người chỉ có 50 đồng mà nói thì vấn đề này thật ra không cần phải lựa chọn đắn đo.

Nhưng mà anh lại rất vui vẻ.

"Cám ơn!" Anh xoa xoa mũi.

Tâm tình Văn Văn cũng theo gương mặt tươi cười của anh mà trở nên thoải mái hơn.

Thời điểm tính tiền.

"Tới Thanh Đảo hưởng tuần trăng mật hả? Bạn gái hay là vợ?" Người làm thuận miệng hỏi.

Sự chọn lựa này thật là làm cho người ta lúng túng và khó xử.

"Vẫn còn theo đuổi, trước mắt chỉ là bạn bè." Anh vừa trả tiền vừa thoải mái trả lời.

Lời nói của anh khiến Văn Văn ngạc nhiên, trái tim đập liên hồi.

"Đối với người ngoài không cần tốn miệng lưỡi giải thích quá nhiều." Sợ cô sẽ không vui, anh lặng lẽ nói bên tai cô.

Nhất thời lòng của Văn Văn bị anh làm cho bối rối.

Hai người chuẩn bị rời khỏi quán ăn nhỏ, nhưng mà gió lạnh bên ngoài xuyên qua cửa kiếng thổi vào làm cho lông tơ trên người dựng đứng cả lên: "Thanh Đảo thật lạnh."

"Ừ." Văn Văn bị lạnh, cả người co rút thành một cục.

Cô không giống anh, hình như đi đến đâu bộ dạng của anh đều là khoan thai tự đắc và thích thú, cô là người phương Nam, thật sự có chút không quen với thời tiết phương Bắc.

"Anh có bao tay." Anh lấy một đôi bao tay từ trong túi của mình ra.

Luôn luôn có thói quen được anh quan tâm chăm sóc, Văn Văn vươn tay ra chuẩn bị nhận lấy bao tay của anh.

Nào biết....

"Thật sự rất lạnh!"

Anh đeo bao tay vào tay trái của mình.

Quả nhiên là cô nghĩ quá nhiều! Văn Văn lùi về, đang chuẩn bị nhét tay của mình vào trong túi áo để chống lạnh.

Tay của cô bị giữ chặt, một cái bao tay khác đeo vào tay phải của cô.

"Đồng cam cộng khổ." Đôi con mắt của anh đen bóng giống như ngọc, ẩn chứa ánh sáng rực rỡ.

Văn Văn cúi đầu nhìn tay phải ấm áp và tay trái đang chịu rét, buồn cười, tim lại cảm thấy chua xót.

Đồng cam cộng khổ, ý tứ trên mặt chữ, bất luận là xảy ra bất cứ chuyện gì cũng ở chung một chỗ, cùng hưởng thụ sung sướng và hạnh phúc, cùng gánh chịu khổ sở và đau khổ.

Đừng như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ trở thành Văn Văn đáng sợ lúc trước, rất tham lam, một Văn Văn luôn đòi hỏi không ngừng.

Thật ra thì cô rất sợ cái tâm ma đó, một Văn Văn luôn muốn được một tác phẩm tiến thêm một thước.

"Cái bao tay này anh đeo đi, chỉ sưởi ấm một cái tay, một tay kia quá cực khổ rồi." Văn Văn muốn cởi bao tay ra.

Cô không quan trọng, toàn bộ sung sướng và hạnh phúc nhường lại cho anh là tốt rồi.

"Làm sao một tay kia sẽ khổ cực được?" Thế nhưng anh lại ngăn cản động tác của cô.

Nói xong anh không cho cô thời gian để hỏi lại hay phản ứng, đan tay mười ngón tay phải của mình vào tay trái của cô, sau đó nhét vào túi áo của mình.

"Như vậy nó cũng sẽ cảm thấy ấm áp rồi." Anh cười với cô một tiếng.

Văn Văn nhìn anh, cảm thấy toàn bộ thế giới trong nháy mắt đều sáng rực và ấm áp.

Cô cắn chặt môi, bởi vì hốc mắt nóng quá.

"Đi thôi!" Cũng không có buông tay cô ra, anh trực tiếp sử dụng bả vai đẩy cửa kiếng.

Nhưng Văn Văn lại cự tuyệt, rút tay của mình từ trong túi anh ra.

Lòng anh căng thẳng, đang muốn tóm cô trở lại, đột nhiên Văn Văn ôm thật chặt lấy anh.

"Em rất không đáng yêu." Văn Văn khóc thành tiếng.

Anh bị ôm đến sững sờ, càng bị tiếng khóc của cô làm cho không giải thích được.

"Lúc em yêu một người thì sẽ trở nên rất không đáng yêu, đúng không? Làm thế nào bây giờ, em thật sự sợ mình sửa không được!" Nước mắt Văn Văn chảy đầm đìa không ngừng.

Anh sững sờ thật lâu, thật lâu, mới từ từ hiểu được ý tứ mà cô muốn biểu đạt.

Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển nhưng nếu thật sự dùng yêu để giải thích, thật ra thì cũng không khó đến vậy.

"Sửa không được thì đừng sửa...." Cô đang khóc nhưng khóe môi anh lại giương cao như vậy, dường như có chút không đạo đức.

Nhưng bây giờ cô đang ở trong ngực anh thút tha thút thít, cặp mắt hồng hồng, trong mắt anh so con thỏ nhỏ thì cô còn đáng yêu hơn, làm sao anh có thể không vui sướng đây?

Dường như anh cảm thấy hạnh phúc lại bước đến gần mình một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 14

Văn Văn giống như biến mất khỏi thế gian!

Đêm hôm ấy, rốt cuộc cảm thấy lỗi tai không còn cảm giác nóng nữa, Giang Thiệu Cảnh quay đầu lại, nhưng lại phát hiện phía sau không có một bóng người.

Lần đầu tiên anh cầu hôn người khác, chờ đợi được là.... cô chạy? !

Lúc ấy, tâm tình của anh cực kỳ tức giận đến khó có thể hình dung.

Anh lập tức đi ô-tô về nhà, bên trong biệt thự lại là một màu đen như mực.

Giận, thật rất giận, thì ra là thờ cũng có lúc phản kháng? Giận dữ ngút trời, anh lập tức lại lái xe một tiếng đồng hồ đến nhà của cô.

Cũng là một màu tối đen, anh bắt đầu đập cửa.

"Hạ Vị Văn, cô đi ra cho tôi, đừng trốn tránh tôi nữa!" Anh giận dữ mắng mò.

Chẳng lẽ anh đáng sợ như vậy? Anh ghê tởm đến vậy sao!

Cửa bị anh đập đến không ngừng chấn động, hơn nữa anh không ngừng gào thét, làm những nhà gần đó khiếu nại. Nhân viên cao ốc đi lên ngăn cản, nói rất xác định, hoàn toàn không có nhìn thấy cô về nhà.

Rốt cuộc đây là thế nào! Giang Thiệu Cảnh cảm giác mình quả thật giống một đứa ngốc, trong ngực chèn ép một đóm lửa, muốn tìm người phát tiết cũng không được.

Đóm lửa này đốt tới Yên Thiên Hạ, đám cấp dưới của anh, người nào cũng cảm thấy lo lắng, chỉ sợ gió bão quét qua, cây non chết vô tội.

Đúng lúc này, Giang Thiệu Cảnh phát hiện lại có thể không thấy Giang Diệc Hân rành nhất về quan hệ giữa người với người, quả thật có thể sánh ngang

với chuyên gia xử lý nguy cơ!

Giang Diệc Hân biến mất vào thời gian này, quá khéo, khéo đến mức khiến Giang Thiệu Cảnh quả thật đứng ngồi không yên. Gọi điện thoại cho Văn Văn thì đều là trạng thái tắt máy, đổi thành gọi cho Giang Diệc Hân, lại có thể cũng là tắt máy. Trạng thái quý dị này, quá giống quá giống với tình cảnh đêm hôm trước!

Loại trùng hợp này khiến Giang Thiệu Cảnh càng trở nên nóng nảy và tức giận.

"Anh là loại phụ tá thối nát gì, lại có thể không biết cấp trên đi đâu?!" Ánh mắt anh rất lạnh, nổ sừng với phụ tá của Văn Văn, "Xưởng in ấn không cần phụ tá thất trách không trông coi được bà chủ, tôi muốn khai trừ anh!"

"Tổng giám đốc Giang, thật xin lỗi, lúc bà chủ không có ở đây, tôi đã làm tốt công việc của mình. Tôi cảm thấy mình thật sự là một phụ tá tốt." Đối phương không kiêu ngạo không tự ti, "Hơn nữa, ngài cũng không có quyền đuổi tôi."

Người phụ tá này cực kỳ trấn định, nhân tài như vậy sẽ không bằng lòng ở một xưởng in ấn nhỏ, nhất định là Giang Diệc Hân phái qua! Đây là trực giác đầu tiên của Giang Thiệu Cảnh.

Rốt cuộc Giang Diệc Hân muốn làm gì?

Anh nhất định phải bắt được Giang Diệc Hân, tuyệt đối không thể để cho bọn họ như hình với bóng, đang lúc ấy thì...

"Giang tổng, xin hỏi ngài biết chủ tịch Tổng vừa qua đời sáng nay không?" Đèn flash lóe lên không ngừng.

Làm bạn hợp tác mới, chủ tịch Tổng đột nhiên qua đời, đối với Yến Thiên Hạ mà nói là một chuyện cực kỳ bất lợi.

Sau khi sững sờ, anh lập tức thông báo bộ phận PR khẩn cấp an bài tất cả công việc, có rất nhiều ký giả nên hiện trường tương đối hỗn loạn, nhưng đối với Giang Thiệu Cảnh anh mà nói, áp chế trường hợp này khẳng định không có vấn đề.

Chỉ là, đột nhiên một đạo tin tức khác....

"Giang tổng, xin hỏi Yến Thiên Hạ còn có thân càng thêm thân với tập đoàn Tổng thị không?" Một ký giả hỏi.

Thân càng thêm thân? Rất tốt, anh cũng muốn biết, rốt cuộc thì lúc nào Giang Diệc Hân mới cưới Tổng Ngừ Yên!

"Giang tổng, trên thực tế, hôm nay chúng tôi nghe được một tin..." Ký giả khác hỏi, "Nghe nói đồng sự trưởng Giang bỏ trốn với người khác, sẽ không thành hôn với thiên kim của Tổng thị."

Bỏ trốn?

Giang Thiệu Cảnh nghe thế, mắt dùng sức liếc người ký giả kia, trong kẽ răng nhả ra một câu, tiếng nói thô ngạnh, "Ai, anh ta và ai?!"

Mây rậm của anh nhú thành một đường, mặt mũi lạnh lẽo, các ký giả bị sợ đến lui về phía sau mấy mét

Cho nên nói, Giang Diệc Hân quả nhiên là ở chung một chỗ với Văn Văn?! Anh muốn giết người

"Ký, Ký Oánh..." Tin tức này tới rất đột ngột, nhưng tin tức cũng rất đáng tin, bởi vì người trong cuộc cũng thừa nhận.

Ký Oánh? Ai vậy? Đối với cái tên xa lạ này, Giang Thiệu Cảnh có chút ngoài ý muốn.

"Ký Oánh là nữ minh tinh hạng hai, chỉ là danh tiếng bên ngoài của Ký Oánh cũng không tốt.... Nghe nói hoàn toàn là một cô nàng hám tiền!" Ký giả nhỏ giọng nói.

Giang Diệc Hân sẽ thích loại phụ nữ này?

"Bây giờ Ký Oánh đang quay phim ở Hoành Điểm, nghe mấy đồng nghiệp nói, chính mắt thấy được tối ngày hôm qua, Giang Diệc Hân đã xuất hiện ở Hoành Điểm, ra vào một đôi với Ký Oánh." Chuyện này nhanh chóng biến hóa, khiến cả người Giang Thiệu Cảnh đều sững sờ.

Ký Oánh? Giang Diệc Hân và nữ minh tinh hạng hai ở chung một chỗ?

....

"Bạn học Giang, rốt cuộc anh không hiền hậu hay là quá có năng lực? Tôi chỉ là để cho anh giúp người bạn Ký Oánh của tôi tuyên truyền một chút, không ngờ anh sẽ làm đến nỗi loạn như vậy." Chúc Tâm than thở ở trong điện thoại."Ký Oánh sẽ phối hợp với anh, chụp xong mấy tấm đùa giỡn đó, cô ấy lập tức trốn ở Hoành Điểm, ẩn núp một hồi, làm cho người ta có một loại cảm giác thật đến bên trong một hòn đảo nhỏ riêng tư bí mật nào đó để gặp anh...."

"Chiêu gương đồng kích tây này của anh thật là cao minh, tôi nghĩ Giang Thiệu Cảnh hết bận tang lễ của chủ tịch Tổng, lại đi tìm hành tung của Ký Oánh, có thể chân chính tìm được anh và Văn Văn, đoán chừng đã sớm qua hết nhiều năm liên tục rồi."

Một chiều này của Giang Diệc Hân cũng quá âm hiểm.

"Chuyện này coi như lãng xề đi, đối với Kỳ Oánh cũng không có chỗ xấu. Cô là người thông minh, chỉ cần phối hợp với tôi, trong một đêm mà có thể từ hạng hai biến thành minh tinh hạng một, sau trò đùa này nhất định có thể thành nữ chính!" Đây cũng là chuyện đôi bên cùng có lợi.

"Bạn học Giang, thật may là anh không có dã tâm, nếu không làm kẻ địch của anh thì sẽ rất đáng sợ." Cúp điện thoại trước, Chúc Tâm cảm khái.

Dùng ipad lên mạng bằng wifi ở quán rượu xong, nhìn tin tức thời sự, nhìn nhóm người trong đoạn tin tức, đó là hình ảnh của Giang Thiệu Cảnh - đại diện Yên Thiên Hạ làm bạn bên cạnh Tổng Ngự Yên.

Đối với hình ảnh này, nhìn ở trong mắt Giang Diệc Hân đặc biệt xứng đôi, như một đôi tính nhân xinh đẹp.

Mới vừa rồi, anh thông qua cuộc điện thoại với phụ tá của Tổng Ngự Yên, biết được rõ ràng cảm xúc không ổn định mấy ngày nay của Tổng Ngự Yên, Giang Thiệu Cảnh đại diện Yên Thiên Hạ đều thường tới nhà họ Tống.

Lúc này Tống Ngự Yên cần nhất một bờ vai, mà Giang Thiệu Cảnh rất cần vụ hợp tác này.

Thật hy vọng, bọn họ ở chung trong cuộc sống, có thể cọ xát ra tia lửa....

Về phần Văn Văn...

Anh hai có thể muốn bất kỳ thứ gì của anh, nhưng anh không thể nhường Văn Văn, tuyệt đối không thể!

Lần nữa gửi ipad ở quầy khách sạn, bên ngoài gần như đã lật trời, nhưng một phút tắt Internet kia, thế giới ồn ào bên ngoài đều không còn liên quan với anh.

Mà Văn Văn, anh để cô tạm thời sống ở bên trong tòa thành mạng nhện mỏng manh mà đầy đặc do chính anh xây dựng, không thể có một chút tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Aizz, cho nên, thiên thời địa lợi nhân hòa, anh cũng phải gia tăng cố gắng, nhanh giải quyết Văn Văn mới có thể an tâm!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 15

Đêm 30, gần mười hai giờ.

Bất tri bất giác, bọn họ đã ở Thanh Đảo được 23 ngày.

Ngành ăn uống ở Thanh Đảo, thành phố Ôn và Thượng Hải khác nhau, gần tới cuối năm thì các quán ăn nhỏ ở Thanh Đảo buôn bán không thịnh vượng, ngược lại đều đóng cửa nghỉ ngơi. Văn Văn và Giang Diệc Hân chỉ có thể vui mình ở trong khách sạn.

Văn Văn ngồi ở trên giường, Giang Diệc Hân ở phía sau giúp cô sấy khô tóc ướt.

Máy sấy rầm rầm, Văn Văn vừa nhìn TV vừa khẽ vuốt ve tóc của mình.

Giang Diệc Hân nhìn thấy bộ dạng này của cô, không nhịn được bật cười...

"Hôm nay thời điểm anh dẫn em đi công viên Hải Dương, đúng là không nên mua vé cho em." Anh cố tỏ vẻ keo kiệt than thở: "Thật là lãng phí 120 đồng một cách vô ích!"

Văn Văn ngược mắt: "Tại sao? Anh tìm được phương pháp trốn vé rồi hả?" Ở cùng với anh luôn có rất nhiều vui thú, ví dụ như hai người sẽ giống đứa bé búống bình tìm cách trốn vé.

Rốt cuộc Giang Diệc Hân cũng giúp cô sấy khô tóc, lật người cô lại.

"Tự em nói đi, gần đây em tăng bao nhiêu cân rồi?"

Anh nói những lời này khiến Văn Văn chột dạ một lúc lâu. Đi theo anh tâm tình cô luôn vui vẻ, ăn ngon, ngủ ngon, muốn không béo phì cũng rất khó khăn, chính cô cũng nhận thấy được số đo ba vòng của mình tăng rất nhanh, mà **_____

Đã bắt đầu lộ bụng bầu rồi.

"Dáng vẻ tròn trịa của em giống y như chim cánh chụt nhỏ nên lúc đi công viên Hải Dương không nên tốn tiền mua vé cho em bởi vì em cũng là một thành viên trong đó!" Anh lắc đầu, rất ác liệt giễu cợt cô.

Văn Văn vừa nghe đến đây, nhát thời mặt mày có chút thất sắc.

"Em...em, em...." Cô sắp khóc rồi.

Xong rồi, nhất định cô sẽ biến trở về thành Đại Mập Mập!

"Rất đẹp mắt." Đột nhiên anh nói.

Văn Văn sửng sốt một chút.

"Hiện tại cuối cùng anh cũng đã hiểu cái gì gọi là người tình trong mắt hóa Tây Thi, anh rất thích dáng vẻ tròn trịa của em, cảm thấy rất xinh đẹp." Anh dùng tay che mặt, mắt mặt thổ lộ.

Sau khi Văn Văn sửng sờ một hồi lâu thì có triệu chứng tương tự cảm mạo, cái mũi của cô từ từ ê ẩm, hốc mắt cũng giống vậy.

"Anh...anh thật sự cảm thấy bây giờ em không khó coi?" Mắt Văn Văn đỏ lên, không xác định hỏi.

Tình yêu đã làm cô trở nên cẩn thận, cho nên cô ghét Văn Văn như vậy.

"Được rồi, trong lòng anh em là thần tiên muội muội ở trên trời, tất cả đều cực kỳ xinh đẹp! Ai nha, rốt cuộc em còn muốn đã kích ánh mắt bị bóp méo của anh bao nhiêu lần nữa?" Anh làm bộ như phiền não thay đổi sắc mặt nhưng khuôn mặt dưới tay đều là tươi cười.

Anh đã biết vấn đề của bọn họ ở nơi nào, cho nên tương lai anh muốn để cho cô học được tự tin, quan trọng nhất là anh muốn để cho cô hiểu anh yêu cô.

Yêu, không phải nói ra ngoài mà là muốn cô cảm nhận được.

Cô tiện tay lấy một quyển tạp chí bên cạnh, đập lên đầu anh.

"Bại hoại!" Vừa nói cô xinh đẹp đã nói ngay ánh mắt của mình bị bóp méo, ý là hiện tại cô xấu xí đến mức không thể gặp người nên chỉ có thể gặp anh?

Anh bị "đập" một trận, ngược lại không tức giận mà bắt đầu cười, càng cười càng to..

Cô bị anh cười đến cũng bắt đầu cười, cười cười, hai người lăn đến trên giường.

"Hiện tại bảo bảo được mấy tuần rồi?" Giang Diệc Hân nằm ở trên gối, hỏi.

Nụ cười của Văn Văn từ từ thu lại, gần đây cô luôn do dự có nên nói cho anh biết hay không...

Lúc bắt đầu không nói nên hiện tại muốn mở miệng thật sự rất khó khăn. Hơn nữa cô không thể xác định là anh có thật tâm thích đứa bé này hay không, còn nữa dường như cô đã làm sai một chuyện...

Liên quan đến tương lai của bảo bảo, cô đều cực kỳ cẩn thận, cực kỳ do dự, cho nên cẩn thận dẫn đến phạm sai lầm.

"Nếu như mà anh nhớ không lầm thì hiện tại bảo bảo được 12 hoặc là 13 tuần tuổi rồi, đúng không?" Anh muốn sờ lên cái bụng hơi gồ của cô nhưng mà tay lại dừng lại ở không trung, từ đầu đến cuối không có rơi xuống.

Trong vòng ba tuần sống chung này, bọn họ rất ăn ý không nhắc tới bảo bảo để tránh lúng túng.

Không phải 12 hoặc 13 tuần, mà là 19 tuần.

Văn Văn yên lặng nói ở trong lòng.

Thấy cô cúi đầu không nói, Giang Diệc Hân có chút lúng túng.

"Chúng ta ngủ đi?" Anh lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

"Được." Văn Văn lúng túng gật đầu.

Ba tuần này, bọn họ đều ngủ chung với nhau, vừa mới bắt đầu Văn Văn còn cảm thấy rất không thỏa đáng, cô không chỉ một lần nói lên hi vọng hai người tách ra hai phòng.

Nhưng mà.

"Được." Thời điểm đó anh cũng không nói thêm cái gì, chỉ là lấy chân bông, trực tiếp ngủ thẳng trên ghế sa lon.

Cô ngáy ngân cả người.

Ghế sa lon ở khách sạn hơi nhỏ một chút, anh chỉ có thể nằm gác hai chân lên tay ghế.

"Anh...." Như vậy làm sao có thể ngủ được?

"Không ngủ nơi này chẳng lẽ ngủ bồn tắm?" Nhìn thấy bộ dạng không đành lòng của cô, anh còn cố ý nói thêm.

Ngủ ở bồn tắm...

"Hai người chúng ta chỉ có một chứng minh thư, anh thuê thêm phòng bằng cách nào?" Anh giao hoạt nói.

Tiếp theo, sau khi Văn Văn nằm ở trên giường trần trọc hai ba giờ thì anh rất vô tội, rất thuận lý thành chương nằm lại ở bên cạnh cô.

Tối thứ hai Văn Văn liền phát hiện mình sai lầm rồi bởi vì anh rất không quy củ...

"Không, không phải ngủ sao?" Văn Văn hô hấp không yên, hỏi.

Bởi vì cái tay linh hoạt kia đã sớm bò qua eo cô, lên ra phía sau cõm mót nội y của cô.

"Lại lớn lên..." Bàn tay to của anh nắm một bên trần đầy của cô, vuốt ve, hô hấp thay đổi.

Nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa còn chưa đủ, thậm chí anh còn tham lam chôn ở trước ngực của cô, dùng lửa nóng ướt át ** không ngừng liếm láp cô, còn dùng hàm răng dịu dàng cắn mút nơi mẫn cảm của cô, làm cho toàn thân cô run rẩy không ngừng.

Khi anh sờ soạng bữa bãi thì Văn Văn cảm giác cả người mình mềm yếu vô lực nằm ở trong ngực anh, cô nhạy cảm cảm thấy chỗ mềm mại nào đó của mình dưới sự trêu đùa của anh đã dần dần trở nên ướt.

"Diệp Hân, anh bỏ qua cho em có được hay không?" Giọng nói từ chối bị đè nén từ trong miệng cô bật thốt ra nghe càng giống **, làm cho lửa nóng trên thân thể anh càng thêm hưng phấn và căng thẳng.

Anh mặc kệ, cánh tay di chuyển lướt qua cái bụng hơi gồ lên của cô, không ngừng tà tứ trêu chọc cánh hoa nhạy cảm.

Hoàn toàn là anh đang sử dụng khổ hình với cô! Văn Văn cảm thấy rất khổ sở, ** giờ phút này thần kinh hoàn toàn bị kích thích, lửa nóng từ trong ánh mắt anh làm cho cô bắt đầu sợ hãi, lý trí cùng tình cảm ở nội tâm liều mạng giãy giụa.

Khi hô hấp càng trở nên khác thường thì Văn Văn vội vàng đẩy anh ra: "Đừng..."

Ba tuần này anh không chỉ thử một lần, rõ ràng thân thể cô đã bị đốt nóng, rõ ràng là cũng khát vọng giống anh nhưng lại cố tình không đi vào khuôn phép.

Chẳng lẽ sức quyến rũ của anh chỉ còn một chút xíu như vậy? Anh không cam lòng.

Xem ra, thực sự chỉ có thể ra một chiêu cuối cùng rồi...

Anh dứt khoát nâng đùi cô vòng qua thân thể mình, sau đó vùi đầu vào giữa hai chân đã tách ra của cô....

"A, đừng!" Thân thể Văn Văn mềm mại, vô lực đến độ có vẻ lão đảo muốn ngã.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 16

Anh không phải thánh nhân, hơn nữa còn là một người đàn ông yêu cô đã cảm dục nhiều tháng. Lúc này, trên người của cô giống như có một cỗ mùi thơm mê người, ép anh càng muốn nhanh sớm lấp đầy lửa nóng vào trong cơ thể cô.

Anh vùi đầu mình ở giữa hai chân của cô, động tác dịu dàng mà không chút kiêng kỵ.

Không phải anh đã từng ngại bẩn sao? Anh đang hôn xuống nơi mẫn cảm ướt át của cô, khiến lỗ mũi Văn Văn ê ẩm, không còn kịp suy nghĩ có quá tự

đa tình không, giống như có một ... dòng điện nhanh chóng truyền đến toàn thân Văn Văn, tê dại ... càng thêm lấp đầy cả người, hòa tan lý trí của cô.

"A...." Cô không khỏi ... ra tiếng, thân thể càng chấn động hơn.

Giang Diệc Hân có thể cảm nhận rất rõ ràng cô đang động tình, anh càng trở nên kích động, đang chuẩn bị tiếp tục dây dưa bừa bãi...

Đột nhiên Văn Văn ... vang lên bình bịch, Giang Diệc Hân chôn ở giữa đùi cô cũng đặc biệt phát hiện. Vào lúc thân mật cực hạn này, anh đã bắt đầu sắp mất khống chế, hiện tại dù chết cũng chỉ muốn lấy được nhiều hơn.

Lực chú ý của Văn Văn bị cái gì đó dời đi, nghiêm mật cẩn thận chú ý tới có thứ gì đó đang đâm bụng của cô, dài dài mềm mềm, lại nhảy lên giống như có nhịp đập. Bình bịch bình bịch, lúc này, cảm giác vọt lên, rõ ràng giống như cái đuôi tôm sông đang đung đưa trong bụng cô.

Văn Văn trừng to mắt to.

"Giang Diệc Hân!" Văn Văn lên tiếng thét chói tai.

Âm thanh gào thét này của cô quả thật tràn đầy sức lực, giống như uy lực mười quả bom, nổ đến đầu anh choáng váng.

Chẳng lẽ, hiện tại quý không đạo đức Băng Bàn kia lại muốn tới quấy phá? Giang Diệc Hân hung hăng thở ra một ngụm khí lớn, phản ứng kế tiếp, cô sẽ không cảm thấy bị khi dễ, lại muốn khóc đấy chứ? Có phải anh lại thất bại không? Ông trời, anh mới là người rất muốn khóc kia đấy!

"Bé cưng đang động, bé cưng đang động!" Văn Văn cực kì hưng phấn kêu lên.

Bé cưng đang động? Giang Diệc Hân sùng sốt một chút.

Có ý tứ gì? Anh há hốc mồm cứng lưỡi.

Văn Văn đã ngồi dậy, vội vàng kéo tay của anh, "Nó thật đang động!" Tâm tình của cô vô cùng kích động.

Mấy ngày gần đây, cô vẫn cảm thấy bụng thỉnh thoảng có loại cảm giác thối bong bóng, nhưng không có lần nào rõ ràng như bây giờ.

Giang Diệc Hân bị động đặt tay lên ... cô, đột nhiên bị cứng rắn đề lên, mắt dính chặt lên bụng cô, sau đó....

"Nó trốn rồi sao?" Giang Diệc Hân kinh ngạc nhìn hỏi.

"A, hình như là...." Không biết mới vừa rồi anh có cảm nhận được bé cưng động không? Văn Văn nóng lòng.

Bé cưng, người đó là ba con, con biết không?

Văn Văn lặng lẽ nói cho bảo bối ở trong bụng.

"A, nó lại động!" Văn Văn lại hưng phấn kêu to.

"Thật, thật, đâu đâu?" Giang Diệc Hân vội vàng sờ loạn một trận ở trên bụng cô.

Lúc này, sờ soạng một hồi, anh cũng không sờ được, vì vậy anh dứt khoát cúi người ở trên bụng cô, "Này, người bạn nhỏ, con nhanh chơi với chú nha!"

Nhưng là, anh lại không nghe được chút tiếng vang nào, anh nghiêng sang trái rồi sang phải trên bụng của cô, "Ah, người đâu?"

Văn Văn cười khúc khích một tiếng, tiếc nuối nói, "Nó không chơi với anh, bị hù chạy rồi."

"Giờ chứ, mới không phải anh dọa người, là mợ của em quá dày rồi. Sau này em chớ ăn nhiều như vậy, ăn nữa thì nó cũng không có biện pháp chơi đùa với anh!" Anh lớn tiếng oán trách.

"Anh...anh, anh...." Văn Văn nói không lại anh, bị khi dễ đến chỉ có thể tức giận, lần nữa cầm lấy tạp chí gõ lên đầu anh.

Ghét, ghét, ghét, lại có thể cười nhạo cô mập!

Anh bị đánh đến liên tiếp chống đỡ, sắp chống đỡ không được thì hô to, "Này, em cũng phải đối mặt thực tế có được không?!"

Văn Văn lại đánh anh, anh không thể đánh lại, chỉ có thể tức giận cười ra tiếng, tiếp đó là cô....

Hai người cười to một trận.

Nhưng là....

Giang Diệc Hân nhìn cô một cái, di chuyển nằm lại ở bên cạnh gối đầu, không có bất kỳ động tác nào, lại yên lặng mấy giây, càng thêm nhục chí rũ vai xuống.

Mới vừa rồi, người bạn nhỏ này đã phá hư không khí! Mới vừa rồi, ở trong lúc máu chột đó, anh đã thành công trên chộc kích tình, anh có thể cảm thấy Văn Văn cũng sắp không tỉnh táo được, anh sắp có thể vọt! Hiện tại, vừa bị làm liên tỉnh táo lại, không có không khí, lý trí quay về, anh muốn mang cô trở lại cảm xúc dâng cao như thế thì sẽ khó như lên trời.

Hơn nữa.... Lúc vừa nãy tên nhóc này giật giật dưới tay anh, anh cũng bị hù dọa đến mềm nhũn, có được hay không!

Hiện tại, tiếp tục thì giống như là lạ....

Anh thật là quá uất ức.

"Này, bây giờ nó có đá em không?" Anh nằm ở bên cạnh, hỏi cô.

"Không có." Văn Văn lắc đầu.

Một lát.

"Hiện tại thế nào?" Anh lại hỏi.

"Không có."

Anh buồn buồn lườm cô một cái, "Làm ơn, nói nó động một cái." Để cho anh hy sinh cũng có chút giá trị đi.

Văn Văn dờ khóc dờ cười.

Cô mới cần xin anh đừng cố tình gây sự như vậy, cái này có thể gặp chứ không thể cầu, có được hay không?!

Mặc dù nói như vậy, Văn Văn vẫn cố gắng gọi bé cưng.

Anh và cô đều chờ thật lâu, lúc này đổi thành Văn Văn nhục chí rũ vai xuống, "Nó không chịu động."

Người bạn nhỏ này quá lười hay là quá làm cao? Giang Diệc Hân nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Nếu không, anh dẫn em đi ăn cơm, ăn uống no đủ, tâm tình của nó tốt, dĩ nhiên là có tâm tình và hơi sức vận động!"

Nói đến ăn cơm, Văn Văn sờ bụng một cái.

"Em thật sự hơi đói rồi." Cô xin lỗi thừa nhận.

"Vậy chờ cái gì, anh dẫn em đi ra ngoài ăn!" Anh xuống giường mặc quần áo.

Hai người đều quên, mới vừa rồi một ghét bỏ đối phương mỡ quá dày, một âm thầm thề ở đáy lòng nhất định phải khống chế ăn uống rồi.

Pháo hoa bên ngoài rục rờ, tiếng pháo bùm bùm liên tiếp.

Năm mới, lại tới.

....

Đêm 30, Giang Thiệu Cảnh ở Hải Nam. Còn chưa tìm được tin tức của Văn Văn, dùng trăm phương nghìn kế, rốt cuộc cũng dò xét được Kỷ Oánh trốn ở trong biệt thự bên bờ biển.

"Rầm rầm rầm!" Âm thanh anh đập cửa có thể so với tiếng pháo bên ngoài.

Bên trong yên tĩnh.

"Giang Diệc Hân, Kỷ Oánh, chú đi ra cho tôi!" Anh đang rống to ngoài cửa.

Trước kia, anh từng gặp Kỷ Oánh một lần ở đài truyền hình, ăn mặc nóng bỏng, lời nói lỗ mãng, ánh mắt nhìn đàn ông...

Dù sao, ấn tượng của anh đối với Kỷ Oánh đã tệt hết biết rồi! Đáng chết, tại sao Diệc Hân có thể ở cùng loại phụ nữ không sạch sẽ này chứ? Coi như chỉ là vui đùa một chút, anh tuyệt đối cũng không cho phép!

"Đừng tưởng rằng trốn tránh là xong, nếu hai người không ra, tôi cho người tháo dỡ cửa chính!" Anh lấy ra uy nghiêm của anh trai.

Anh từng nói, anh là người lớn trong nhà, chọn em dâu phải trải qua cửa ải của anh trước!

Lại đợi một lát, khi anh lấy điện thoại di động ra, thật chuẩn bị kêu người đến động thủ, cửa chính rốt cuộc mở ra.

Đầu tiên đập vào mi mắt anh chính là đôi mắt mang theo giận dữ, đôi mắt nước giống có thể câu hồn, phóng điện khắp nơi, khiêu khích như có như không lòng của đàn ông.

"Xin hỏi, tìm người nào?" Cô tựa vào cạnh cửa, lộ ra làn da bả vai trắng như tuyết, ông ọ làm đáng hỏi.

Cô gái trước mắt ăn mặc vô cùng ..., áo lót nhỏ sexy, quần sọt ngắn đến gần như sắp không gói được mông, nóng bỏng đến gần như có thể làm đàn ông bình thường khó thở.

Dĩ nhiên, anh không thuộc về đàn ông bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 17

"Giang, Diệc, Hân!" Giang Thiệu Cạnh lạnh lẽo nói từng chữ cái một.

"Hả, Giang Diệc Hân, anh tìm anh ấy có chuyện gì không?" Nghe đến cái tên này, dường như Kỷ Oánh đã sớm có chuẩn bị, mềm mại nở nụ cười.

Giang Thiệu Cạnh không thể không thừa nhận người phụ nữ này trời sinh giống như ánh đèn, cười một tiếng quanh người giống như bùng sáng, cực kỳ chói mắt.

Quả nhiên là ăn cơm của giới giải trí mà lớn lên.

Đáng tiếc tình duyên của cô ta trắc trở cũng không phải là không có có đạo lý, bởi vì loại phụ nữ này trời sinh yêu khí trên trán quá nặng, tuyệt đối sẽ không có duyên lành.

"Tôi tìm em trai tôi mà cũng cần phải khai báo với cô sao?" Nhưng phong thái này của cô ta rơi vào trong mắt Giang Thiệu Cạnh thì không có một chút sức quyến rũ nào đáng nói.

"Ai da, cái người này, tại sao lại nghiêm túc như vậy? Nói chuyện thật lạnh, thật sự là không hiểu phong tình..." Bộ dạng của Kỷ Oánh dường như rất quen với anh, từng mắt nhìn, cách nói chuyện cũng giống như người tình đang làm nũng.

Vấn đề là anh và cô quen biết nhau sao? Coi như hôm nay không phải là lần đầu tiên gặp mặt nhưng cũng không nên đánh đồng là bọn họ thân quen với nhau chứ? Phụ nữ quả thực rất khó hiểu.

"Gọi em tôi ra đây!" Không hiểu phong tình thì không hiểu phong tình, mặt Giang Thiệu Cạnh vẫn như cũ, không chút thay đổi.

"Ai, làm thế nào bây giờ, anh ấy không có ở nhà." Kỷ Oánh mềm giọng thì thầm: "Này, hôm nay chỉ nói với anh ấy mấy câu vậy mà đã tức giận bỏ đi rồi..."

Tức giận bỏ đi?

Về mặt Giang Thiệu Cạnh như có điều suy nghĩ.

"Hừ, anh ấy nha, tính khí thiếu gia thật là lớn, không thể ngờ được lúc đầu muốn lừa tôi lên giường thì tính khí tốt đến bao nhiêu." Trên quầy bar có một chai rượu đỏ đã sớm mở ra, Kỷ Oánh chậm rãi rót một ly rượu đỏ, khuôn mặt xinh đẹp có chút cảm giận cùng ưu thương nhàn nhạt.

Mặc dù anh ta không thương thức Kỷ Oánh nhưng ngược lại ở Kỷ Oánh ở thật sự có chút thanh nhã.

"Không sao, bỏ đi thì cứ bỏ đi, phụ nữ giống tôi mà sợ thiếu đàn ông sao? Giang Thiệu Cạnh, anh nói có đúng không?" Xoay người lại, trên mặt của cô ta lộ ra sự quyến rũ cho là tất cả mọi đàn ông đều khó lòng chống đỡ.

Khi cô ta kêu tên của Giang Thiệu Cạnh thì trên mặt anh ta càng lạnh lẽo.

Đây không phải là lần đầu tiên anh ta gặp Kỷ Oánh, người phụ nữ này....

Đã từng quyến rũ anh ta, thời điểm anh quyết định kết hôn với Phó Vĩnh Bội.

Anh ta cực kì không thích người phụ nữ trước mắt, càng không thích cô ta tự xem mình như một cái máy phát điện, vọng tưởng có thể phóng điện với anh ta.

Loại phụ nữ này hoàn toàn là loại hám tiền, chỗ nào có bến đỗ tốt thì lập tức muốn dựa vào! Rốt cuộc cô ta tốt ở chỗ nào? Tại sao lại hấp dẫn được

Diệc Hân? Chẳng lẽ kỹ năng trên giường rất lợi hại cho nên Diệc Hân mới thích.

Về mặt anh ta rét lạnh.

"Nếu Diệc Hân không có ở đây thì tạm biệt!" Giang Thiệu Cạnh không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa.

Ở nơi này nói nhảm với cô ta còn không bằng tiết kiệm thời gian đi những địa phương khác tìm Diệc Hân!

"Yên tâm đi, anh ấy sẽ trở về." Nhưng mà Kỷ Oánh đang phía sau anh ta, chậm rãi nói.

Bước chân Giang Thiệu Cạnh dừng lại.

"Thay vì chạy ngược chạy xuôi không mục đích, không bằng anh bình tĩnh ở chỗ này ôm cây đợi thỏ." Kỷ Oánh ưu nhã đi về phía anh ta, đặt ly rượu đỏ vào trong lòng bàn tay của Giang Thiệu Cạnh.

"Mặc dù người đẹp hơn tôi rất nhiều, nhưng mà tôi lại rất hiểu đàn ông, chỉ cần hưởng qua mùi vị của tôi một lần thì những người đàn ông kia sẽ giống như con chó nhỏ, nghe mùi là tự động bò tới!" Kỷ Oánh trêu chọc.

Cô ta dám so sánh Diệc Hân với chó? Sắc mặt Giang Thiệu Cạnh trầm xuống.

Bình thường chỉ cần anh ta lộ ra loại sắc mặt mây đen dày đặc này thì những người xung quanh sẽ kinh hồn bạt vía, nhưng Kỷ Oánh này không biết có phải là không có não hay là hoàn toàn không sợ, chỉ thấy cô ta dường như không hiểu lạnh lẽo trong ánh mắt của Giang Thiệu Cạnh, lại mềm mại quyền rũ cười cười.

"Giang tổng, tại sao anh lại có loại vẻ mặt này? Là cảm thấy tôi rất tự luyến, hay là...." Kỷ Oánh rất lớn mật phong tình vạn chủng ôm lấy cánh tay của anh ta: "Giang tổng, anh không muốn nếm thử một chút mùi vị của tôi sao?"

Cô ta dùng lưỡi của mình như có như không liếm tay anh ta.

"Hay là anh sợ mình gánh không được, thưởng thức rồi thì sẽ bị nghiện?" Kỷ Oánh cười khanh khách: "Tôi thật sự muốn biết năng lực trên giường của Giang tổng có mạnh như năng lực làm việc của anh hay không!"

Muốn biết năng lực trên giường của anh ta có mạnh như năng lực làm việc? Rốt cuộc người phụ nữ này đang làm gì? Đang quyến rũ anh ta? Hay là đang đùa giỡn anh ta?

Anh ta lạnh lẽo nhìn chằm chằm đối phương, trông mắt đen không khách khí bắn ra ánh sáng lạnh, ánh mắt nghiêm nghị này giống như đang nói... dứt ngay!

"Tôi còn nghe Diệc Hân nói anh nha, thích nhất là giành vật của anh ấy, đặc biệt là phụ nữ, chỉ cần là người phụ nữ của anh ấy thì anh đều có dính vào...." Kỷ Oánh hoàn toàn không sợ ánh mắt lạnh lẽo của anh ta, cô ta vẫn cười như cũ, cười rực rỡ giống như một đóa hoa hồng đang nở rộ.

Diệc Hân nói với cô ta? Phó Vịnh Bội hoàn toàn là ngoài ý muốn! Về phần Văn Văn....

"Giang tổng, bây giờ anh có hứng thú cướp tôi hay không đây?" Cô ta nói xong, phong tình vạn chủng khẽ khom người, để cho anh ta mơ hồ nhìn thấy rãnh ngực mê người của mình.

Tức giận, anh ta uống sạch rượu đỏ trong ly, đặt ly không ở trên bàn bên ghế salon: "Tôi đề nghị cô dứt khoát coi hết đi!"

Vậy mới có thể khiến đàn ông dễ dàng khuynh đảo mất hồn vì má lúm đồng tiền quyến rũ, lạnh lẽo trong mắt anh ta cứng lại.

"Tôi không thích nhất là loại người như cô, yêu nữ khắp người tản ra mùi "hôi nách", cho nên tôi đề nghị cô dứt khoát coi hết, nhìn thử một chút tôi khinh thường muốn cô!" Anh ta không khách khí chút nào.

Yêu nữ khắp người tản ra mùi "hôi nách"? Kỷ Oánh híp con mắt.

Anh ta còn nói cô bị hôi nách? ! Kỷ Oánh muốn giết người! Đời này cô chưa từng gặp qua loại đàn ông không khách khí kèm không có phong độ giống như anh ta! Bán thân bị anh ta làm cho tiến cũng không được lui cũng không xong!

Nhưng hiện tại?

"Tốt, vậy thì tôi coi hết xem thử anh có phản ứng hay không!" Nói xong, Kỷ Oánh giơ tay lên dứt khoát cởi áo lót của mình, tiếp đó bắt đầu cởi quần.

Giang Thiệu Cạnh tròn to mắt, hoàn toàn ngạc nhiên.

....

Máy thai, máy thai....

Ngày đó thật là vui, cho nên cô cũng không có nghĩ tới vấn đề này.

Người đang đi ở trên đường, mừng một đầu năm không cần đi chúc tết, buồn chán cả ngày, Diệc Hân vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề.

Rốt cuộc là bao lâu nữa thì người bạn nhỏ sẽ bắt đầu động đậy đây? Có cái gì không đúng, thật sự là có cái gì không đúng.

"Thật ra thì đứa bé vẫn luôn động đậy trong bụng mẹ mà!" Thừa dịp Văn Văn không để ý, anh len lén gọi điện thoại cho Chức Tâm để hỏi.

Chức Tâm suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Lúc ấy thời điểm mình đi học khóa học dành cho bà mẹ, ngược lại có nghe nói có những người sẽ cảm thấy máy thai tương đối sớm nhưng hầu hết đều là những người đã sinh đẻ rồi."

"Minh? Khi đó khoảng 16 tuần là có thể cảm thấy được Tiểu Quất Từ đang động đậy, cậu cũng biết.... Trước kia mình đã sảy nhiều lần, Tiểu Quất Từ cũng không thể coi là thai đầu của mình."

Mà anh lại là người đàn ông đầu tiên của Văn Văn, dĩ nhiên có thể xác định đây nhất định là thai đầu của Văn Văn!

"Nhưng mà cậu nói khoảng 12 đến 13 tuần đã có thể cảm nhận được thai máy? Hơn nữa bảo bảo còn đá một cái? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhất định là cậu có nhầm lẫn về thời gian rồi!"

Anh cũng cảm thấy không thể nào!

Mặc dù anh là đàn ông nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến loại trình độ này, bên cạnh anh cũng có mấy người bạn đã làm ba, cái gì sờ bụng, thai máy đều là hơn năm tháng sau cả.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, chẳng lẽ....

Một ý tưởng khó tin chợt hiện ra làm cho toàn thân anh kích động run rẩy, anh ép buộc mình phải nhanh chóng tỉnh táo lại.

Anh từ từ đi về phía Văn Văn đang mặc đồ ngủ vui ở trên ghế sa lon xem ti vi, chậm rãi đứng ở trước mặt cô.

"Văn Văn, bảo bảo có động đậy không?" Anh vô cùng nhẹ nhàng, khẽ hỏi.

Văn Văn ngược mắt: "Không có." Anh lại muốn sờ bụng của cô sao? Nhưng mà bảo bảo không có động đậy.

"Cả ngày hôm nay đều không có?" Anh nghiêm túc hỏi.

"Hình như không có." Văn Văn lắc đầu một cái.

Máy thai vừa mới xuất hiện, vốn là thỉnh thoảng có thể cảm thấy nhưng có lúc lại hoàn toàn không thấy gì cả.

"Ngày hôm qua cho nó ăn no, nó cũng không nhúc nhích sao? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Cách một lớp áo, anh sờ sờ bụng của cô, lo âu hỏi.

Gặp chuyện không may? Văn Văn cứng người.

"Anh có một người bạn, chính là Chức Tâm, em cũng biết đó. Thời điểm anh của Tiểu Quất Từ ở trong bụng Chức Tâm hơn bốn tháng...." Anh nói đến một nửa, rất tiếc nuốt ngừng lại.

"Anh của Tiểu Quất Từ? Có phải là đứa trai rất thanh tú tên là Phi Phàm đó hay không?" Văn Văn nhận thấy trong lời của anh có cái gì đó không đúng, vội vàng hỏi.

Giang Diệc Hân lắc đầu một cái: "Phi Phàm là đứa bé được nhận nuôi ở cô nhi viện, không có quan hệ máu mủ với Tiểu Quất Từ."

"Vậy, thời điểm Chức Tâm mang thai hơn bốn tháng thì thế nào?" Sắc mặt Văn Văn từ từ tái nhợt.

Anh không muốn hù dọa cô, thật sự không muốn hù dọa cô....

"Chết trong bụng không giải thích được...." Người bạn nhỏ, con đã phá hỏng chuyện tốt của chú một lần rồi, lúc này ngàn vạn lần đừng có động đậy nha..

"Thai, bào thai, chết... trong bụng...." Văn Văn bị sợ đến mức điều khiển TV rớt trên sofa, há hốc mồm, cứng lưỡi.

Cầu nguyện của anh có hiệu lực, lúc này người bạn nhỏ thật biết điều, chưa hề gây ra chuyện.

"Văn Văn, chúng ta đến bệnh viện đi! Làm siêu âm, chính mắt nhìn thấy bảo bảo đang động thì mới yên tâm." Rốt cuộc anh cũng nói ra mục đích của mình.

"Ừ, được!" Văn Văn không nghi ngờ, lòng như lửa đốt, quả nhiên là bị lừa, vội vã đứng dậy đi thay quần áo.

Anh thở ra một hơi.

Giờ phút này tâm tình của anh cực kỳ khản trương, tương lai là địa ngục hay là thiên đường, anh mặc kệ, anh chỉ muốn biết chân tướng thôi.

Anh mở điện thoại di động lần nữa, thừa dịp cô thay quần áo nhanh chóng lên mạng tìm tiêu chuẩn chẩn đoán tuổi thai. Chân tướng của sự thật như thế nào, bất luận là như thế nào anh tuyệt đối không thể dễ dàng bị lừa gạt như vậy!

Đang lúc ấy thì điện thoại di động của anh vang lên tin nhắn.

"Kế hoạch thất bại. Cần thận, anh ta đuổi giết đến đây!" Một cái tin nhắn không rõ ràng.

Nhưng vừa nhìn hai chữ Kỷ Oánh dưới tin nhắn thì sắc mặt của Giang Diệc Hân đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 18

Sát thần tới? Sao lại thế này! Anh nói Kỷ Oánh tìm cách trì hoãn Giang Thiệu Cảnh, coi như kế hoạch thất bại, Giang Thiệu Cảnh cũng không thể nhanh như vậy liền đánh tới đây chứ.

Rốt cuộc khâu nào sai lầm? Kỷ Oánh và Chức Tâm là quan hệ bạn bè không tệ, biết anh đang ở Thanh Đảo cũng không bất ngờ, nhưng cô ta bị anh hai ép nói ra bằng cách nào?

"Em mặc quần áo xong rồi." Văn Văn gọi anh.

"Tốt." Giang Diệc Hân tắt điện thoại di động.

Trời đất bao la, bây giờ anh cũng không yêu cầu bắt buộc có được chân tướng.

Trong thang máy, con số từ từ rơi xuống.

Trong thang máy trừ bọn họ ra, còn có đám người giống như một nhà tới du lịch.

Tay anh từ từ "Bò" qua, nắm tay của cô, mười ngón tay nắm chặt.

"Anh rất hồi hộp?" Văn Văn kỳ quái hỏi.

Bởi vì lòng bàn tay của anh đều là mồ hôi lạnh.

"Ừ, cực kỳ khản trương." Anh nói thẳng.

Làm sao có thể không khản trương? Hiện tại gần như sắp quyết định sống chết của anh.

Vốn anh vẫn chưa từng nghĩ biện pháp gì, dù sao lúc đó anh hoàn toàn **, nhưng hiện tại một khi có cái giả thiết này, thật hưng phấn đến toàn thân bộ lông đều dựng lên hết rồi.

Không có ** phương pháp nào là 100%! Vậy mấy phần trăm còn dư lại nhất định sẽ xuất hiện kỳ tích!

"Yên tâm đi, bé cưng không có việc gì." Văn Văn ngược lại đi an ủi anh.

Mặc dù mới vừa rồi cô có bị lời của anh dọa cho phát sợ, nhưng lúc mặc quần áo, cô đã tỉnh táo lại.

Cô đã lâu không có khám thai rồi, đi bệnh viện coi như là kiểm tra khám thai theo thường lệ mà thôi, không cần có quá nhiều gánh nặng, cô có lòng tin với bé cưng, nó rất khỏe mạnh!

Mẹ con liền tâm, bé cưng nhất định là rất tốt!

Nhưng dường như cô "An ủi" không có bất kỳ hiệu quả gì.

"Văn Văn, em để cho anh dựa vào một chút, anh sợ." Anh cũng không quản có phải rất không có hình tượng hay không, lại càng không để ý tới mấy hành khách cùng thang máy bởi vì nghe anh lầm bầm mà mím môi cười trộm.

Anh giống như không có cốt khí tựa vào trên vai cô.

Văn Văn ngoan ngoãn để anh dựa vào, các hành khách cũng ghé mắt nhìn một màn kỳ lạ này, một chàng trai cao lớn anh tuấn dựa vào "quả bóng cao su" có chút tròn vo.

Dựa vào một lát.

"Ừ hừ, bây giờ em tăng lên rất nhiều, dựa vào có cảm giác an toàn hơn nhiều." Anh vẫn không quên cho câu lời bình.

Văn Văn dờ khóc dờ cười.

"Tĩnh." Cửa thang máy mở.

"Đứng dậy đi." Văn Văn nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Cô không hiểu tại sao anh khẩn trương như vậy, nhưng chỉ cần bất kỳ lúc nào anh cần cô, cô đều hi vọng mình giống như hôm nay, có thể được anh dựa vào một chút.

Có thể có được cảm giác ý lại khiến người ta cảm thấy mình rất quan trọng, rất hạnh phúc.

"À." Giang Diệc Hân lười biếng ngồi dậy, tiếp tục dắt Văn Văn, liền định cất bước ra thang máy.

Nhưng bước chân của anh và Văn Văn đều cứng lại.

Bởi vì người đang canh giữ ở cửa thang máy.

Giang Thiệu Cảnh lại có thể thật đánh tôi! Tốc độ nhanh như vậy khiến Giang Diệc Hân vô cùng ngoài ý muốn.

Xem ra, Kỳ Oánh thật sự là nói hết rồi, lại có thể nói hành tung của anh và Văn Văn.

Từ Hải Nam mua được vé máy bay đến Thanh Đảo nhanh nhất, ánh mắt của Giang Thiệu Cảnh ở ngoài cửa rất thâm trầm, nhìn chăm chú hai người bọn họ ở trong thang máy, đầy mắt bốc cháy, thấy mà kinh tâm táng đảm.

"Anh...." Văn Văn ngăn người.

"Không sai, chính là tôi!" Giọng nói Giang Thiệu Cảnh giống như che giấu sắt thép, trầm thấp mà tràn đầy uy hiếp.

Ánh mắt của anh không nhìn Giang Diệc Hân, anh chỉ là bước từng bước tới gần Văn Văn.

Giống như Văn Văn mới đứng là đầu sỏ gây nên cả sự kiện bỏ trốn này!

Văn Văn bị buộc đến buông lỏng tay Giang Diệc Hân ra, ở bên trong cảm giác áp bách mạnh mẽ đó, sợ đến lui từng bước về phía sau....

"Em biết mình bây giờ đang làm gì không?" Giang Thiệu Cảnh lãnh giậm chất vấn.

Bọn họ lại có thể ở trong khách sạn! Hơn nữa, còn là cùng một gian phòng! Rốt cuộc bọn họ đã làm cái gì?!

Văn Văn chột dạ một trận.

"Em đã từng bảo đảm gì với tôi? Chỉ có chúc phúc, sẽ không dây dưa!" Anh lớn tiếng nói.

Khí thế Giang Thiệu Cảnh rất cường đại, khiến hành khách trong cùng thang máy rối rít kinh hoàng chạy đi, sợ bị liên lụy.

Văn Văn nhìn thấy rõ thái độ Giang Thiệu Cảnh, cảm của anh đang kéo căng....

Cô không có không chúc phúc, cũng không có dây dưa....

Văn Văn há mồm muốn giải thích, nhưng làm thế nào cũng không mở miệng được.

"Chúng ta kết hôn rồi!" Anh lãnh giậm nhắc nhở cô.

Hai người bọn họ bỏ trốn, đây còn ra thể thống gì?

Ở trong tiếng rống to của anh, Văn Văn rụt một cái, lại có một loại cảm giác bị người bắt gian tại giường.

Nhưng là, đám cưới của bọn họ là giả mà....

Chờ sinh hạ bé cưng ra liền lập tức ly hôn.

Đoạn hôn nhân này ở trong mắt anh không phải nên chỉ giống như một chuyện làm ăn, một hiệp nghị thôi sao? Đứng rồi, hình như Giang Thiệu Cảnh từng cầu hôn cô.

"Tôi... Không muốn biến thành thật...." Đêm hôm đó, cô chạy trốn, thật ra thì đã cho anh đáp án.

Mỗi lần cô ở chung một chỗ với Giang Thiệu Cảnh, giống như sẽ biến thành một người không có sinh mạng, giống như một pho tượng không có nhiệt tình, cô không muốn không yêu còn phải tới quấy rầy.

Không muốn biến thành thật, mấy chữ này khiến Giang Thiệu Cảnh hít một hơi lạnh.

Anh bị cự tuyệt, từ hồi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên cầu hôn, lại bị vô tình cự tuyệt.

Vốn là sáng sớm hôm nay, cả người anh liền phiền não không dứt, rất muốn tìm chỗ phát tiết, hiện tại ngực càng thêm đốt một đóm lửa.

Ánh mắt của Giang Thiệu Cảnh từ từ trở nên hung dữ, còn có những khách ra khỏi thang máy kia cũng đang ở lại xem náo nhiệt cách đó không xa, vẫn luôn nhìn chăm chú. Văn Văn không khỏi nổi lên một tia sợ hãi, càng cảm thấy thật là khó chịu.

Sợ hãi và khó chịu càng khiến cô liều mạng kiềm nén nước mắt, vì thế nên giờ phút này mới có thể không bị hù đến yếu đuối.

"Từ lúc bắt đầu chúng ta đã nói rõ...." Nhưng cô vẫn nhắm mắt, không để cho sai lầm kéo dài tiếp.

Cô không hiểu tại sao đột nhiên Giang Thiệu Cảnh lại muốn biến đoạn hôn nhân này thành thật.

"Cổ... cổ phần Hạ thị..." Ông trời ơi, bây giờ cô nên làm gì?

Cô có lòng tham, cô vẫn không đổi được tật xấu luôn có lòng tham ở trong tình yêu, mới có thể vừa thấy Giang Diệc Hân vươn tay một cái, cô lập tức cảm ngược lại tay của anh. Cô biết như vậy không tốt, nhưng đối mặt với tình yêu, cô không nên ả núp.

Cô đã từ từ có thể cảm nhận được trái tim Giang Diệc Hân.

Hối hận không? Nhưng là, nếu như biết rõ khó chịu hôm nay có thể đổi tới ba ngày vui vẻ, cô vẫn không có chút hối hận nào.

"Văn Văn, đến sau lưng anh." Đang lúc cô có chút không biết làm sao, cổ nén nước mắt thì một giọng nói cứu cô kịp thời.

Đôi mắt Giang Thiệu Cảnh co rút nhanh, một ít đóm lửa nơi đáy mắt anh ta sắp bộc phát, anh ta không có chuyển mắt nhìn Giang Diệc Hân, vẫn chỉ là lạnh nhạt nhìn Văn Văn, khí thế tàn độc cường đại kia hiển thị rõ, giống như sẽ xé rách Văn Văn đang sống sờ sờ.

Một giây kế tiếp, đầu Văn Văn đã được đặt ở trong ngực ấm áp.

"Sợ thì núp ở trong lòng của anh, không cần phải để ý đến gì hết, anh sẽ giúp em giải quyết." Những lời này, anh nói cho Văn Văn nghe, cũng nói cho anh hai nghe.

Mới vừa rồi, dường như anh nghe được cái gì không đúng.

Bất luận như thế nào, anh nhất định muốn cô gái này, kết quả đi kiểm tra hôm nay là như thế nào đều không thể thay đổi.

Cô sợ anh hai, cô hoàn toàn không có tình yêu giữa nam và nữ với Giang Thiệu Cảnh, lòng của cô vẫn không có đổi, mới vừa rồi anh thấy rất rõ ràng, chỉ cần xác định một điểm này là đủ rồi.

"Em trở về phòng trước đi." Tay của anh nắm thật chặt tay của Văn Văn, cho cô sức lực bình tĩnh, không để cho cô phải sợ.

Sợ thì núp ở trong lòng của anh.

Đây không phải là một câu an ủi, mà là một câu cam kết, cam kết tràn đầy tình cảm.

Những thứ tình cảm này sẽ không chỉ là tình bạn bè, bởi vì bạn bè sẽ thay mình che gió che mưa, nhưng vị trí lồng ngực kia lại vĩnh viễn sẽ để lại cho người yêu.

Văn Văn bởi vì lời nói anh, đụng chạm của anh mà cảm thấy run sợ một hồi.

Bây giờ, ánh mắt anh rất kiên định, hơn nữa còn cất giọng một cỗ rất rõ ràng....

Không thể tự kèm chế.

Anh vỗ vỗ bả vai Văn Văn, tiếp đó lần nữa buông tay Văn Văn ra. Anh nhấn vào nút thang máy tầng lầu bọn họ đang ở, ý bảo tất cả để lại cho anh giải quyết, cô về phòng trước.

Buông ra, là vì để đoàn tụ tốt hơn.

Buông ra, là vì tình cảm có thể có cơ hội được cứu.

"Chúng tôi chỉ là tạm thời tách ra." Anh ngăn Giang Thiệu Cảnh ở cửa thang máy, cũng không quên kiên định nói cho cô biết.

Anh đã sai lầm một lần rồi, sẽ không sai lầm lần nữa.

Tạm thời, anh muốn cô rõ ràng hai chữ này!

"Anh, chúng ta nói chuyện một chút đi." Vào lúc Giang Thiệu Cảnh muốn nhấn nút thang máy, muốn bắt lấy Văn Văn thì Giang Diệc Hân ngăn lại, giọng nói vô cùng tỉnh táo.

"Có chuyện gì đáng nói hay sao?" Ánh mắt lạnh lùng của Giang Thiệu Cảnh quét tới đây.

Bây giờ bọn họ là kẻ địch.

Lúc này, cặp mắt đen nhánh của Giang Thiệu Cảnh bắn ra ánh sáng lạnh lùng, nhìn chằm chằm Giang Diệc Hân, giống như muốn đâm thủng anh.

"Anh, đừng dọa đến Văn Văn, hiện tại thể chất cô ấy rất đặc biệt." Giang Diệc Hân đứng ở trước thang máy đang đóng cửa, vững vàng bảo vệ cánh cửa đang chậm chạp đóng lại ở phía sau.

Giang Thiệu Cảnh mở miệng hít một ngụm khí lớn, anh không thể không cảm giác được Văn Văn sợ anh. Cho tới nay, anh chỉ theo bản năng trốn tránh nhận thức này.

Người mình thích sợ mình, đây là chuyện chưa cay đến cỡ nào.

Mới vừa rồi, anh có thể cảm nhận được ánh mắt sợ hãi của Văn Văn, càng làm cho anh cảm giác mình là một ác ma không việc ác nào không làm. Thật ra thì, tâm tình ác liệt, lửa giận mạnh mẽ của anh vẫn hoàn toàn chưa làm được gì.

Tại sao cô và những cấp dưới trong công ty kia lại sợ anh như vậy? Nhưng có phụ nữ nào không sợ Giang Thiệu Cảnh anh? Anh tự giấu hỏi trong lòng.

"Anh, tôi nhớ được, anh đã từng nói một câu với tôi, ‘anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo’." Giang Diệc Hân dùng giọng điệu tỉnh táo lạnh nhạt nói: "Tôi hi vọng, những lời này ở vẫn có hiệu lực ở trong lòng anh."

Cả người Giang Thiệu Cảnh đều cứng lại, bây giờ anh giống như bị em ruột của mình vung mạnh một bạt tai.

Anh đúng là đã nói những lời này.

Tâm tình ngay lúc đó, quả thật đều là sự thật.

Nhưng anh chưa bao giờ có** một người như vậy, anh rất muốn, rất muốn phản ứng lại kia!

"Anh, tình yêu phải là đôi bên tình nguyện, không phải ích lợi, không phải chiếm đoạt, không phải ép buộc, không phải tính toán." Anh hi vọng anh ấy có thể hiểu.

"Anh đã làm gì Văn Văn?" Mặc dù chỉ đơn giản mấy câu đối thoại không tìm được phương hướng, nhưng Giang Diệc Hân vô cùng thông minh, anh đã từ từ hiểu vài chỗ không hiểu.

Anh hoài nghi, anh hai từng dùng thủ đoạn ép buộc Văn Văn **

Cả người Giang Thiệu Cảnh đều căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 19

Bên trong quầy rượu của khách sạn.

Trước mặt hai người là hai ly bia.

Điểm khác nhau chính là Giang Diệc Hân như có điều suy nghĩ yên lặng uống bia, còn Giang Thiệu Cạnh thì một giọt cũng chưa động đến.

"Văn Văn không thích anh, buông tay đi." Giang Diệc Hân thờ dãi, anh cũng không ngờ tới có một ngày hai anh em bọn họ sẽ đến mức giương cung bạt kiếm như thế này.

Giang Thiệu Cạnh căng thẳng, cố chấp nói: "Không, anh và cô ấy có quan hệ hôn nhân, tương lai không lâu nữa, sớm muộn anh cũng sẽ có được lòng của cô ấy!"

Hiện tại, cái anh ta thiếu chỉ là thời gian mà thôi.

Thật sao? Thật sự chỉ là như vậy thôi sao? Giang Diệc Hân lại uống một hớp bia, nhìn anh mình.

"Anh Hai, sẽ không có cơ hội này, bởi vì em tin tưởng cô ấy cũng giống như em, sẽ không cho phép." Giang Diệc Hân lạnh nhạt nói.

Đôi mắt lạnh lẽo của Giang Thiệu Cạnh co rút lại.

"Em chuẩn bị cầu hôn với Văn Văn." Giang Diệc Hân trấn định ném ra một quả bom.

Giang Thiệu Cạnh lạnh lẽo hít một hơi: "Giang Diệc Hân, rốt cuộc em biết mình đang làm gì không? Có hiểu cách làm người hay không?" Văn Văn là chị dâu của anh!

"Hiếu, đề*, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ sao?" Giang Diệc Hân nói ra từng chữ một.

*Nhường nhịn.

"Em hiểu, làm sao có thể không hiểu, nhưng em cũng hiểu rằng nếu như bởi vì mấy chữ này mà buông tay như vậy thì em sẽ phải buông tha cho hạnh phúc cả đời của mình và cô ấy."

"Hạnh phúc cả đời? Hưởng qua người phụ nữ của anh mình mà em đã có thể cảm thấy hạnh phúc sao?" Tâm tình Giang Thiệu Cạnh rất ác liệt nói.

Coi như anh ta không chiếm được Văn Văn thì cũng không hi vọng Diệc Hân và Văn Văn ở chung một chỗ.

Giang Diệc Hân nở nụ cười: "Có gì không thể?"

Giang Thiệu Cạnh bị thái độ thờ ơ của anh làm cho cứng họng.

Đột nhiên Giang Diệc Hân hỏi: "Anh Hai, phía dưới rốn Văn Văn có một nốt ruồi đỏ rất mất hồn có đúng hay không?"

Giang Thiệu Cạnh sững sốt một chút, chân mày nhíu lại, anh ta không hiểu tại sao Giang Diệc Hân lại đột nhiên nói năng tùy tiện như vậy.

"Còn nữa, bên trong bắp đùi cô ấy...." Ánh mắt Giang Diệc Hân sâu thẳm, lại nhẹ giọng nói.

"Đủ rồi, anh không muốn nghe những chuyện này nữa!" Giang Thiệu Cạnh cắt đứt anh.

Giang Diệc Hân dừng một chút, anh đưa mắt nhìn sang Giang Thiệu Cạnh: "Anh Hai, thật ra thì anh hoàn toàn chưa chạm qua cô ấy, đúng không?"

Giang Thiệu Cạnh cứng đờ.

"Nếu như hai người từng có quan hệ thân mật, vậy anh Hai nói cho em biết thân thể cô ấy có gì đặc biệt không?." Ánh mắt Giang Diệc Hân trở nên vô cùng sắc bén.

Anh đang đánh cuộc, đánh cuộc cả vận mệnh của bản thân, đánh cuộc sự tin tưởng của mình với Văn Văn.

"Ngày đó anh uống say, đèn cũng không bật thì làm sao chú ý đến những thứ này?" Giang Thiệu Cạnh cười lạnh tàn khốc muốn đánh vỡ hy vọng xa vời của anh.

Giang Diệc Hân cũng không có bị đá kích: "Anh Hai, anh nói láo, thật ra thì em có thể đi tìm Văn Văn đối chất...."

"Đủ rồi, rốt cuộc là em muốn như thế nào?" Giang Thiệu Cạnh không vui nhìn người đang muốn gây sự, cắt đứt lời của anh.

"Hiện tại Văn Văn đã có máy thai, em đã dẫn cô ấy đến bệnh viện làm kiểm tra, thời gian cô ấy mang thai phải qua 18 tuần rồi, không thể nghi ngờ cô ấy đang mang đứa bé của em." Về mặt Giang Diệc Hân tinh táo, làm cho người ta hoàn toàn không thể hoài nghi rằng anh đang rất chắc chắn.

Giang Thiệu Cạnh híp con mắt, khóe miệng cứng ngắc giờ lên, một chân đã giẫm vào bẫy rập.

"Anh Hai, Văn Văn rất sợ anh, cho nên lúc đó anh đã làm cái gì để thuyết phục cô ấy đừng dây dưa với em, buộc cô ấy ký tên trên giấy hôn thú trở thành chị dâu của em?" Giang Diệc Hân lạnh lùng hỏi.

Anh che giấu cảm xúc của mình rất tốt, sau đó tỉ mỉ quan sát sắc mặt rất khó coi của Giang Thiệu Cảnh, đây gần như đã chứng minh được giả thiết của anh.

Cả quá trình nhịp tim của Giang Diệc Hân tăng rất nhanh, đồng thời càng ngày anh càng nắm chắc, tâm tình cũng từ từ buông lỏng xuống.

"Anh Hai, biết lúc còn nhỏ vì sao em lại giúp anh không? Bởi vì em không thích chịu trách nhiệm." Giang Diệc Hân chậm rãi nói: "Nhưng bây giờ Văn Văn mang thai đứa bé của em, em nhất định phải chịu trách nhiệm làm cha này."

"Trách nhiệm?" Giang Thiệu Cảnh coi thường phì cười nói đầy lòng, nghe thấy hai chữ này, xì mũi coi thường.

Quả nhiên là trách nhiệm, điều này làm anh ta thù thái rất nhiều, càng thêm cho rằng tất cả những gì mình làm đều không có sai.

Nhưng mà.

"Trách nhiệm và yêu cũng không có mâu thuẫn với nhau." Nhưng Giang Diệc Hân lại rất nghiêm túc thanh minh, đánh vỡ sự chê cười của anh ta.

Về mặt của Giang Thiệu Cảnh đông lại.

"Khi đó bởi vì ba quá yêu mẹ em nên mới không thể chấp nhận nỗi sợ tồn tại của anh, mới... Không muốn phụ trách..." Lời nói Giang Diệc Hân chạm tới nút thắt trong lòng anh ta, càng lúc càng chặt, chặt tới mức làm cho trái tim anh ta co quắp, tới mức làm cho mỗi tế bào thần kinh trên người anh ta cũng căng thẳng.

"Anh Hai, em rất tôn trọng anh, vẫn luôn hi vọng hai người chúng ta có thể chung sống vui vẻ với nhau..." Cho nên rất nhiều lần anh đều nhường bước, nhưng mà bây giờ anh đã thối lui đến ranh giới cuối cùng, không thể nào lui được nữa.

"Văn Văn không phải là món đồ chơi, em cũng không thể nào lui được nữa, cũng không thể để cho đứa bé của em gọi em là chú!" Bây giờ nhất định anh phải kiên trì, không thể bị cướp đoạt, anh nhất định không thể nào lui được nữa.

Giang Diệc Hân hi vọng có thể giải quyết vấn đề giữa ba người, anh thận trọng khẩn cầu: "Anh Hai, xin anh thành toàn cho em và Văn Văn đi, chúng em yêu nhau thật lòng."

Nghe được mục đích của anh, Giang Thiệu Cảnh đột nhiên cười lên, người quen biết anh ta đều cảm thấy tiếng cười của anh ta rất kinh khủng, bởi vì nụ cười của anh ta rất lạnh, không trộn lẫn bất kỳ nhiệt độ nào.

Anh ta gằn từng chữ: "Nếu như anh nói không thì sao?"

"Anh Hai, nếu anh nói 'không' thì cũng không còn cách nào nữa, bỏ đi, đàm phán hôm nay sẽ được tiếp tục trong vòng năm tháng nữa! Tiếp đó chuyện có lẽ sẽ càng náo càng lớn, anh em chúng ta sẽ trở thành trò cười cho người khác trong lúc trà dư tửu hậu, sau đó giá cổ phiếu của Yến Thiên Hạ ắt sẽ hạ xuống..." Giang Diệc Hân cười nhạt: "Em nghĩ anh cũng không muốn nhìn thấy cục diện rối rắm như thế chứ?"

Anh không sợ mất thể diện, nhưng mà Giang Thiệu Cảnh khác với anh, anh ta không thể vứt đi mặt mũi của mình.

Giang Diệc Hân lại dùng những thứ này để uy hiếp anh ta!

Trong nháy mắt, sắc mặt Giang Thiệu Cảnh tái xanh, miệng mím chặt: "Thành toàn? Em chắc chắn mình đang dùng là hai chữ thành toàn mà không phải là cưỡng ép?"

Thì ra anh ta vẫn luôn nghĩ sai về em trai của mình, Giang Diệc Hân hoàn toàn không phải A Đẩu*, mỗi một câu anh nói đều vô cùng mạch lạc rõ ràng, đánh vào điểm yếu, hoàn toàn là thương nhân vô cùng thông minh linh hoạt.

*A Đẩu: kẻ bắt tài vô dụng

Mà quả thật anh ta đã bị đánh bại.

Giang Diệc Hân dùng con mắt bình tĩnh nhìn anh ta.

"Không phải là em rất muốn biết anh dùng cái gì để lừa cô ấy kết hôn sao?"

"Văn Văn là một tiểu thư giàu có, cô ấy có cổ phần của Hạ thị làm cho anh rất ưa thích, anh là người làm ăn, như thế nào cũng phải cùng cô ấy duy trì cuộc hôn nhân này, không phải sao?" Giang Thiệu Cảnh cố ý đổi trắng thay đen.

Lòng tự ái kiêu ngạo của anh ta khiến anh ta tuyệt đối không thừa nhận là mình động lòng đối với Văn Văn.

"Nếu không thì em dùng Yến Thiên Hạ đổi Văn Văn, cuộc trao đổi này, anh có thể suy nghĩ lại." Giang Thiệu Cảnh cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 20

Sau đó, ba người bọn họ cùng trở lại Thượng Hải, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Mưa ngoài cửa sổ, tí tách dưới đất, thời tiết ẩm ướt như vậy đã kéo dài vài ngày.

Tâm tình Văn Văn cũng ẩm ướt như vậy.

Cô vẫn ở nhà, không muốn đi đâu, cũng không chịu đi.

Cô đang đợi điện thoại một người, nhưng đợi rồi lại đợi, luôn đợi đến thất vọng.

Không phải tự nói với mình, sau này sẽ không đợi thêm nữa sao? Cảm giác khó ngày đó vẫn còn ở trong trái tim cô.

Rất nhiều vấn đề, cô chỉ là cố ý lựa chọn quên đi, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại, ví dụ như....

Về mặt pháp luật, cô đúng là phụ nữ đã kết hôn, mặc dù đơn thỏa thuận hôn nhân đã sớm bị cô đề ở dưới gối, nhưng tất cả chuyện bây giờ, luôn có vẻ như càng không đề ý thì càng phát triển mạnh hơn.

Cho dù là đám cưới giả, cũng không thể thay đổi cô và Giang Diệc Hân đã từng là quan hệ chị dâu em chồng.

Trước khi quyết định sinh con ra, trong lòng đã sớm quyết định sẽ không có "chỗ" cho tình yêu. Chỉ là làm sao giữ được đứa bé, để cho nó có một thân phận hợp pháp, những thứ này đều là trọng điểm suy nghĩ của cô.

Nhưng tại sao quay đầu lại phát hiện, mình đã biến tất cả thành rất tệ.

Ở Thanh Đảo, cô thật cảm thấy mình dường như chạm tới tim của anh. Cho nên ở trước mặt tình yêu, cô lần nữa động lòng, khát vọng hạnh phúc như thế? Giang Thiệu Cảnh xuất hiện, lại như tưới tỉnh cô bằng một chậu nước lạnh.

Diệc Hân nói, sợ thì núp ở trong lòng của anh.

Nhưng cô có thể núp ở trong ngực của anh sao? Cô không xác định nổi.

Nếu một bao tay chỉ có thể ấm một tay, một cái tay khác thật sẽ rất khổ sở.

Nếu như hai người bọn họ ở chung một chỗ, đại biểu không phải vui vẻ, mà là mất đi, vậy phải làm thế nào? Chỉ cần một ngày anh còn là Giang Diệc Hân, sự tồn tại của cô đối với anh mà nói chính là một loại khó chịu thôi.

"Là tôi, tôi ở dưới lầu nhà em, mở cửa để cho tôi đi lên!" Hình ảnh truyền từ điện thoại trên cửa chính lầu dưới khiến cho cô ngẩn người.

Người đang chờ không đến, người không đợi hết lần này tới lần khác lại tìm tới cửa.

Văn Văn có chút hoảng hốt, có chút sợ hãi.

"Tôi...tôi chuẩn bị nghỉ ngơi...." Văn Văn theo bản năng muốn trốn tránh.

"Chỉ là muốn tán gẫu với em một chút mà thôi, em trước để cho tôi đi lên rồi nói." Giọng nói Giang Thiệu Cảnh nghe vô cùng tức nghiêm, dường như lại trở về đại ca Giang quen thuộc tỉnh táo đó.

Văn Văn có chút an lòng, thật ra thì bọn họ đúng là nên nói chuyện một chút.

Rất cuộc cô nhấn mở khóa.

Một phút đồng hồ sau, Giang Thiệu Cảnh xuất hiện ở trước mặt cô.

Hôm nay Giang Thiệu Cảnh đặc biệt khác bình thường, anh mặc rất chỉnh tề. Mặc dù bình thường anh cũng là giày tây, nhưng cảm giác hôm nay anh đặc biệt không giống bình thường.

"Có... chuyện gì sao?" Văn Văn đứng ở bên cửa, chủ động hỏi.

Hôm nay Giang Thiệu Cảnh cùng với Giang Thiệu Cảnh xuất hiện ở Thanh Đảo hoàn toàn khác nhau, ánh mắt của anh đã tỉnh táo đến khác thường.

"Ngày mai là ngày tám." Anh lạnh nhạt nói.

Anh đi lên chính là vì nói cho cô biết ngày mai là ngày tám ư?

"Tôi biết rõ, tôi sẽ đi làm lại." Văn Văn có chút ngây ngô, nhăm nhăm trả lời.

"9h sáng khách sạn XX, có một hội chiêu đãi ký giả. Em tới, hoặc là đến lúc đó cũng có thể xem tin tức." Giọng điệu của anh nghe rất tỉnh táo, tỉnh táo đến gần lạnh lùng, "Hôm nay tôi bàn thành một khoản buôn bán lớn, tôi đã làm một khoản buôn bán có lời, thật không thua thiệt, tuyệt không thua thiệt...."

Văn Văn nghe đến không hiểu ra sao.

Nếu buôn bán có lời, tại sao là giọng lại phiền muộn như vậy?

"Trong tay luật sư của Diệc Hân có một phần tài liệu, là báo cáo ba nó không kịp đọc khi còn sống, nhiều năm như vậy, Diệc Hân vẫn không có mở ra." Mặt anh không chút thay đổi tiếp tục nói, "Có thể, nó cũng sợ chính mình một khi mở ra, nội dung bên trong không phải điều mà nó và tôi có thể chịu đựng được."

"Chúng tôi là anh em mười mấy năm, mặc dù không thể nói tình cảm rất tốt, nhưng quả thật đã sống nương tựa vào nhau."

Văn Văn không hiểu tại sao anh ta nói những thứ này.

"Lúc còn rất nhỏ, chúng tôi từng nghe qua chuyện xưa Không Dung nhường lễ, nhiều năm như vậy, thật ra thì đáy lòng tôi vẫn cảm thấy Diệc Hân thiếu tôi rất nhiều, nó nên nhường cho tôi." Khóe môi anh lạnh phúng nâng lên, "Nhưng thật ra thì, có phải Giang Thiệu Cảnh tôi cũng chỉ là ân số hay không? Thì ra là nó vẫn biết, chỉ là không nói mà thôi." Rất nhiều thứ, hóa ra là Diệc Hân che giấu tốt như vậy.

Văn Văn dần dần nghe hiểu, phần tài liệu kia....

"Diệc Hân nói, tình cảm không phải một trò chơi, không thể giống như ở trên thương trường. Yên Thiên Hạ đối với nó mà nói, cũng không chỉ là một công ty gia đình mà thôi, mà tình cảm phải trân quý, phải giữ gìn."

Văn Văn gật đầu, cô hiểu loại cảm giác này.

Anh trầm mặc một hồi, sau đó hỏi, "Có phải em có lời gì muốn nói với tôi không?"

Nếu anh đã chủ động nói ra....

Văn Văn lấy dũng khí, "Tôi muốn ly hôn, cổ phần Hạ thị, tôi sẽ chuyển toàn bộ sang tên của anh."

Mặc dù lời của cô đã sớm trong dự liệu, nhưng sắc mặt của Giang Thiệu Cảnh có vẻ hết sức nặng nề.

"Thật ra đám cưới giả của chúng ta vừa bắt đầu chính là một trò khôi hài, mà bây giờ, tôi chỉ sợ trò khôi hài này sẽ không có cách nào có một ngày kết thúc." Văn Văn nói ra lo lắng của mình.

Cô nỗ lực, nhưng vẫn không có biện pháp khống chế tim của mình.

"Hôm nay tới, thật ra là tôi đã nghĩ đến nói cho em biết, nếu như mà tôi tạm thời không đồng ý ly hôn, thật ra thì phần giấy thỏa thuận ly hôn kia hoàn toàn không có hiệu quả pháp luật." Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng nói, "Mà bây giờ, cổ phần Hạ thị đối với tôi mà nói, đã không còn có lực hút."

Văn Văn hít một ngụm khí lạnh, bởi vì ban đầu cô hoàn toàn không cân nhắc qua vấn đề này.

"Anh...."

"Cuộc sông riêng của tôi rất sạch sẽ, cũng không có sử dụng bạo lực với em, chỉ cần tôi không đồng ý, hai người cũng rất khó làm gì tôi." Giang Thiệu Cảnh lạnh giọng tiếp tục nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, Văn Văn thật không có biện pháp tiếp nhận.

Chẳng lẽ, anh thật muốn sống cả đời với cô? Nhưng coi như cô và Diệc Hân không có ở cùng nhau, cô cũng không muốn chấp nhận như vậy.

Nét mặt cô khó có thể tiếp nhận, Giang Thiệu Cảnh nhìn thấy ở trong mắt, khiến gương mặt anh đầy âm trầm, khóe miệng mím chặt, cho dù che giấu rất tốt, vẫn hơi tiết lộ dấu vết bị thương.

"Để cho tôi ngủ ở đây một buổi tối, sáng sớm ngày mai, tôi cho em biết đáp án." Anh nói lên yêu cầu.

Nghe được yêu cầu của anh, nhớ lại chuyện không tốt nên khiến cả người Văn Văn trở nên căng thẳng trong nháy mắt.

"Tôi sẽ không làm loạn, tôi chỉ muốn ngủ ở đây một buổi tối, suy nghĩ thật kỹ rõ ràng một ít chuyện." Anh bình tĩnh nhìn cô, đáy mắt là một mảnh quá bình tĩnh, "Một chút chuyện đó đối với hai người mà nói, chính là chuyện rất quan trọng."

Văn Văn biết anh nhắc đến là chuyện gì. Một đêm này, đúng là bước ngoặt cuộc đời cô.

Cô có thể lắc đầu sao? Lặng lẽ, cô chỉ có thể lui thân ra, cho anh đi vào.

....

Chú thích:

(1) Không Dung nhường lê:

Không Dung là một học giả nổi tiếng đời Đông Hán. Trong gia đình, Không Dung ở hàng thứ sáu, ông có năm người anh và một đứa em. Năm người anh này đã làm điền cái đầu của cha Không Dung. Nếu trong nhà có thức ăn ngon, đồ chơi đẹp gì là họ bu lại, người thì cướp cái này, kẻ thì giật cái kia, không ai nhường nhịn cho ai cả, thậm chí có lúc còn ra chân múa tay đánh nhau túi bụi.

Tuy cha của họ là một viên quan nghiêm khắc, nhưng đối với năm đứa con cưng của mình thì ông lại không có cách gì dạy dỗ.

Vào năm Không Dung bốn tuổi, bạn bè của cha ông đem đến tặng cho gia đình một giỏ lê. Người khách vừa về, năm người anh của Không Dung cứ như bình thường, liền xúm lại tranh lấy lê ăn, người cha vội bảo: "Đừng có tươm tướp, những trái lê này phải rửa sạch mới ăn được." Nói xong, ông tự ra tay đi rửa mâm lê, chuẩn bị để lên bàn cho các con ăn.

Khi người cha bung mâm lê lên chưa đến bàn, thì năm người anh chạy ủa tới. Đầu tiên người anh cả thò tay vô mâm chop lấy một quả lê lớn, tức thì bỏ vô miệng cắn đầy họng. Người thứ hai, thứ ba, thứ tư và thứ năm, theo đó cũng không chịu lép, xúm nhau giành lấy trái ngon, trái lớn, cãi nhau inh ỏi, làm loạn cả lên.

Lúc này, chỉ có Không Dung làm thỉnh đứng một bên, ông chờ các anh lấy xong mới chậm rãi bước tới, từ từ chọn lấy một trái lê nhỏ nhất. Người cha thấy vậy bèn hỏi Không Dung: "Dung nhi, vì sao con lấy trái lê nhỏ nhất ấy?" Không Dung hồn nhiên đáp: "Vì tuổi con nhỏ nhất, cho nên phải lấy trái nhỏ nhất."

Người cha nghe xong liền hết sức vui mừng. Ông để mâm xuống, ôm lấy Không Dung, nói: "Đúng! Đúng! Ngay từ nhỏ mà con đã biết nhường nhịn, thật là một đứa bé tốt, sau này nhất định con sẽ lập nên sự nghiệp." Nói xong, ông quay đầu nhìn lại mấy đứa con khác, thì thấy chúng mặt đỏ bừng, gục đầu không nói gì.

Từ đó về sau, các anh của Không Dung đều trở nên khuôn phép đàng hoàng và biết nhường nhịn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 21

Giang Thiệu Cảnh ở trong phòng cô trải chăn đệm nằm dưới đất.

Văn Văn cảm giác mình hoàn toàn không hiểu Giang Thiệu Cảnh, lại càng không hiểu tại sao anh ta lại nói ra yêu cầu cổ quái như vậy, nhưng nếu đây là điều "Cần phải trải qua" trước đêm ly hôn thì cô sẽ kiên nhẫn tiếp nhận.

Chỉ là cả đêm thần kinh của Văn Văn luôn cực kì căng thẳng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Sự căng thẳng của cô rất rõ ràng, Giang Thiệu Cảnh muốn làm như không thấy cũng rất khó.

Nửa đêm, hai giờ.

"Em rất sợ anh." Trong bóng tối, Giang Thiệu Cảnh không hề buồn ngủ, mặt cũng không chút thay đổi nói ra quan sát của mình.

"À, không phải là sợ.... Nhưng rất không tự nhiên...." Vốn là cô không có quá nhiều cơ hội tiếp xúc với đàn ông, trừ Diệc Hân đối với những người khác cô đều không được tự nhiên, huống chi hiện tại ở chung với người khác dưới một mái nhà, trong cùng một phòng.

Không được tự nhiên? Giang Thiệu Cảnh hừ lạnh một tiếng.

Không ngủ được, anh ta chậm rãi ngồi dậy, một động tác đơn giản của anh ta cũng làm cô sợ đến hít thở không thông, không chỉ có như thế, thậm chí Văn Văn còn có thể cảm giác người bạn nhỏ trong bụng của cô cũng cực kỳ khẩn trương.

Cô khẩn trương, thái độ rõ ràng khiến Giang Thiệu Cảnh trợn to mắt, tức giận gầm nhẹ: "Anh có làm cái gì hả? Tại sao em lại sợ anh như vậy?" To gan lớn mật của Kỳ Oánh tại sao lại không thể chia cho cô một chút xúi? Nhớ tới Kỳ Oánh hồ ly đã làm ra chuyện tình to gan lớn mật đối với anh ta, anh ta

liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu.

Ban đầu anh ta đã hy sinh rất nhiều mới đổi lấy được tin tức của bọn họ. Nhưng mà kết quả thì như thế nào đây? Còn không bằng không hỏi, còn không bằng không biết!

Đột nhiên giọng nói của anh ta to lên làm Văn Văn sợ hết hồn.

"Anh hỏi em nếu như hiện tại anh muốn hôn em hoặc là nhất định em phải hôn anh thì em sẽ có cảm giác gì?" Giang Thiệu Cảnh lạnh nhạt hỏi.

Ngực Văn Văn chợt căng thẳng.

Anh ta, anh ta, không phải anh ta lại muốn nhào tới chứ? Trong bóng tối, tay Văn Văn run rẩy mò xuống dưới gối, cầm một vật cứng.

Đó là một vật giống đèn pin cầm tay như đũa, kì thực lại là một công cụ phòng vệ.

Mặc dù quản lý chung cư này vô cùng tốt, nhưng mà cô là cô gái độc thân, lại ở một mình, tất nhiên là phải chuẩn bị một chút cho an toàn của mình cho nên mỗi ngày cô đều sạc điện đèn pin rất đầy, bên trong nhà lại cài đặt thêm hệ thống báo cảnh sát, chỉ cần một khi không đúng...

Văn Văn nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm anh ta, phòng bị mọi cử động của anh ta.

Quả nhiên, anh ta đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía cô.

Trong nháy mắt Văn Văn liền thở gấp, khi anh ta đến gần cô, tay Văn Văn nắm "Đèn pin cầm tay" rất chặt.

"Câu trả lời của em là sao? Nếu như hiện tại anh yêu cầu một cái KISS, chỉ cần em chịu đồng ý, tất cả đều dễ nói chuyện, ừ, đáp án của em?" Hô hấp của anh ta lạnh như băng, thò ra trên mặt Văn Văn làm cô sợ đến mức rụt cổ lại.

Nhưng...

"Em không..." Sợ thì vẫn sợ nhưng Văn Văn cũng không thỏa hiệp.

"Em đã suy nghĩ kĩ chưa?" Không để cho cô né tránh, anh ta lại đến gần hơn.

Văn Văn tâm hoảng ý loạn, phần lưng gần như dán ở trên tường, vì vậy khoảng cách giữa bọn họ hình như chỉ cách nhau một hơi thở mà thôi.

Cũng không dám hít thở, nhưng câu trả lời của cô vẫn là kiên quyết lắc đầu.

"Tại sao, để cho anh chạm vào em khó khăn đến vậy sao?" Anh ta gần từng chữ hỏi, nắm chặt quyền của mình, trong hơi thở đều là hương thơm dịu dàng trên người cô, anh ta cực kì cố gắng hết sức đè nén, mới có thể khắc chế không đưa tay ra.

Rõ ràng anh ta có thể bá đạo hôn lên miệng nhỏ hồng nộn của cô, biến cô trở thành thức ăn của mình, nhưng anh ta không làm bởi vì bây giờ anh ta đã có kinh nghiệm, đã hiểu bị người khác ép buộc thì cảm giác cực kì hỏng bét.

Văn Văn có thể tưởng tượng được tiếng tim đập mạnh mà có lực của anh ta, trong nháy mắt khi hai người gần nhau, đột nhiên Văn Văn hiểu được vấn đề này đối với anh mà nói có lẽ rất quan trọng.

"Đúng vậy, em không có cách nào chịu được." Văn Văn nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nhắm mắt, dùng sức gạt đầu.

Cô không có biện pháp vì an toàn "Sinh mạng" của mình mà lừa anh ta.

Văn Văn trả lời khiến Giang Thiệu Cảnh hoàn toàn run lên.

Một cái KISS cũng không có cách nào chịu được, làm sao có thể tiếp tục ở lại bên cạnh anh ta? Rốt cuộc anh ta vẫn còn nực cười kiên trì cái gì nữa? Rốt cuộc anh ta vẫn còn mong đợi cái gì? Cho là thật sự thời gian có thể làm cho cô yêu anh ta? Anh ta vẫn luôn cảm thấy giữa bọn họ chỉ thiếu thời gian mà thôi, giờ phút này rốt cuộc đã hiểu rõ chỉ là lừa mình dối người.

Giang Thiệu Cảnh buông lỏng cô ra.

"Rất nhiều khi anh cũng không biết mình đang làm cái gì, dường như luôn luôn lặp đi lặp lại những chuyện phí sức mà không có kết quả tốt đẹp." Con mắt anh ta thoáng qua một chút tự châm biếm

Đoạn ái tình này, thứ duy nhất anh ta cảm nhận được chính là phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Từ đầu tới cuối, anh ta cũng không có được cái gì.

Không khí yên tĩnh.

Nguy cơ của Văn Văn đã không còn nữa.

Lại yên tĩnh.

"Năm đó bọn anh đã xem tài liệu giám định DNA, thì ra anh và Diệc Hân là anh em ruột thiên chân vạn xác." Anh ta bình tĩnh nói.

Thời điểm mở tập tài liệu đã bị phủ đầy bụi mười mấy năm, nhìn thấy kết quả giám định DNA, cả anh ta và Diệc Hân đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó tất cả những gì anh ta muốn có cũng trở nên thuận lợi, suôn sẻ nhưng không biết vì sao trong lúc nhất thời lòng của anh ta giống như bị đổ một chảo dầu đang sôi.

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Đặc biệt lúc Diệc Hân sáng khoáy kí tên mình trên tài liệu thì trong lòng anh ta lại giống như bị bỏng, cảm giác rất đau đớn.

Bởi vì một phút kia anh ta hiểu được mình có toàn bộ thế giới nhưng lại mất đi hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình.

Anh ta thật sự muốn đổi ý.

"Tại sao không thể yêu anh?"

Vừa định mừng thay cho bọn họ, Văn Văn bởi vì anh ta hỏi vấn đề này mà ngây ngẩn cả người, cho là mình nghe lầm.

Vấn đề rất sắc bén, nhưng mà anh ta lại nói quá nhẹ nhàng, trầm thấp gần như chỉ là nói cho mình nghe.

"Tại sao không thể yêu anh?" Anh ta hỏi lại một lần nữa.

Cô....

"Sau khi làm cho thế giới của anh long trời lở đất, tại sao không thể yêu anh? Tại sao không bao giờ em nói em sẽ bảo vệ anh?" Anh ta liên tục đưa ra những cái vì sao để chất vấn.

Văn Văn bối rối.

Bởi vì cô đột nhiên hiểu, hiểu được chỗ cô vẫn luôn cảm thấy không đúng rốt cuộc ở nơi nào.

Thì ra là....

Nhưng cô phải thế nào để yêu anh ta? Tình yêu không phải là một cộng một thì bằng hai.

Hiện tại cô phải trả lời thế nào?

Mà anh ta hiển nhiên cũng không cần câu trả lời của cô, bởi vì cái anh ta muốn chỉ là phát tiết mà thôi. Bây giờ còn có thể làm cái gì nữa? Chỉ là chờ cho phần động tâm ở đáy lòng từ từ tan rã mà thôi.

"Anh không cần tình yêu, thói quen rồi!" Anh ta ngạo nghễ xoay người, quay trở lại chỗ ngủ.

Không yêu anh ta thì anh ta cũng không yêu lại, có gì đặc biệt hơn người? Giang Thiệu Cạnh anh chưa bao giờ yêu, chẳng phải cũng sống rất tốt đó sao!

Nhắm mắt, tất cả phiền nhiễu, anh ta đều dứt khoát vứt đi.

Tâm đã từng cảm thấy ấm áp, lòng đã từng nhấp nhóm không yên, nhưng bây giờ trái tim anh ta hoàn toàn bị đưa xuống mồ.

Dù thế nào đi nữa anh ta cũng không phải là một người đàn ông có thể yêu, mà anh ta cũng quen rồi.

....

Ánh đèn đường mờ ảo chiếu xuyên qua cửa sổ, trong lúc mơ hồ Văn Văn giật mình nhìn bóng lưng của anh ta.

Văn Văn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, tại sao anh ta lại cố ý muốn ở lại đây một đêm? Anh ta đang mong đợi cái gì vậy? Giang Thiệu Cạnh là một người đàn ông kiên cường, cứng rắn như sắt thép, đã từng, cô đã từng cho là như vậy mà không nghi ngờ chút nào.

Nhưng mà chẳng lẽ sắt thép lại không thể có một mặt yếu ớt sao? Tại sao hôm nay cô luôn cảm thấy bóng lưng kia cô độc mà tịch mịch, thậm chí toát ra mấy phần yếu ớt kỳ lạ? Giống như đứa bé không được người lớn yêu thương.

....

Sáng sớm ngày hôm sau, vẫn là mưa dầm liên tục.

Mắt hai người đều có một quãng thâm, có thể nhìn ra được tối ngày hôm qua không ai ngủ ngon cả.

Sau khi anh ta rời giường vệ sinh xong, Văn Văn cẩn thận hỏi: "Anh Hai Muốn ăn điểm tâm không?" Có lẽ cô có thể thật lòng nấu cho anh ta một bữa điểm tâm, một lần cuối cùng vì anh ta mà chuẩn bị một bàn đồ ăn nóng hổi.

Anh ta nhìn cô, nhìn cực kỳ lâu, rồi cuộc lạnh lẽo trả lời: "Không cần, tuy em dậy sớm nấu com nhưng thật sự rất khó ăn!"

Trải qua cả đêm, cảm xúc của anh ta bây giờ đã bình tĩnh trở lại, cũng coi như đã trở lại lý tính, tất cả những gì với cô đều xem như một giấc mơ cho nên anh ta không muốn lại tra tấn dạ dày của bản thân.

Bị anh ta không khách khí, Văn Văn có chút khó xử, mà anh ta cũng không nói gì, mở cửa ra khỏi phòng, bước tới thang máy.

"Còn không đuổi theo?" Anh ta ngửa đầu nhìn con số thang máy báo tầng lầu đang thay đổi, lạnh nhạt nhắc nhở.

Đuổi theo? Đi đâu? Xưởng in ấn sao?

Văn Văn cũng không quan tâm tới điểm tâm còn chưa có ăn, đuổi theo sát bước chân của anh ta.

"Có mang theo chứng minh thư không?" Anh ta nhàn nhạt hỏi.

Chứng minh thư?

"Có." Văn Văn trả lời.

Sau khi từ Thanh Đảo trở lại, chứng minh thư của cô không giải thích được lại xuất hiện trong ví da của cô.

Thang máy tới, anh ta bước vào.

"Anh Hai, chúng ta đi đâu?" Văn Văn cũng bước vào thang máy, cảm thấy có cái gì đó rất không đúng, hỏi.

"Đi cục dân chính ly hôn." Khuôn mặt anh tuấn của Giang Thiệu Cảnh không lộ vẻ gì cả.

Nghe được đáp án này, Văn Văn có chút ngạc nhiên, lộ ra nụ cười.

Nụ cười không kìm chế được của cô làm đau ánh mắt anh ta. Anh ta liếc nhìn cô, ánh mắt rất lạnh: "Đừng có vui vẻ sớm như vậy, anh đồng ý ly hôn với em nhưng không đồng ý em trở thành em dâu của anh!"

Lời của anh ta khiến Văn Văn cứng đờ.

Thang máy đến lầu một.

"Nếu như hai người muốn ở cùng nhau, được! Cả đời này hai anh em anh sẽ không lui tới với nhau nữa!" Nói một câu tàn nhẫn, anh ta quay đầu đi ra khỏi thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 22

Vấn đề tài sản, món nợ, nuôi dưỡng con cái, Giang Thiệu Cảnh và Văn Văn không có tranh cãi toàn bộ mấy phương diện này, trừ một khoản trong ghi chép hôn nhân, cuộc ly hôn này vô cùng đơn giản, giống như đứa bé bày trò chơi gia đình, quyết định không chơi nữa mà thôi.

Xong thủ tục, bọn họ cùng nhau đi ra cục dân chính.

"Bây giờ chúng ta đã không có bất kỳ quan hệ gì, cũng không cần gặp mặt lại, tôi cũng không nói hai chữ gặp lại." Anh lãnh khốc vô tình, giọng nói càng thêm băng hàn như thời tiết tháng chạp.

Cuộc sống hai người từng có quá gần gũi, một hướng bên trái, một hướng bên phải.

Quả thật đã không cần gặp lại.

Văn Văn đi vài bước, phát hiện mưa rơi dần dần lớn lên, cô chưa có ăn bữa sáng, cảm thấy có chút đầu vầng mắt hoa, cô chống cây dù ở bên cạnh trạm xe buýt, chậm rãi ngồi xuống, tránh mưa ở trên ghế dài.

Cô ngửa đầu nhìn bầu trời âm u, đen kịt một chút, ngáy ngô vài phút.

Bụng của cô bị đá vài cái.

"Bé cưng, đói bụng sao?" Văn Văn khẽ vuốt bụng, dịu dàng lắm bảm hỏi.

Đáp lại cô, là một trận nhảy lên ở trong bụng.

Thời gian bữa sáng đã qua lâu, bé cưng khẳng định đói bụng lắm đi?! Văn Văn lấy lại bình tĩnh, đang muốn đứng dậy đi tìm nơi có thể ăn sáng.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

"Có phải Khảo Lạp không? Tôi là Tiểu Tần vẫn hợp tác với cô!"

"Tiểu Tần, chào anh." Chịu đựng khó chịu, cô lễ phép nói.

"Khảo Lạp, hôm nay tôi quấy rầy cô, là muốn nói cho cô biết, sách mới《 tình yêu mướn chung 》của cô gặp một chút ngoài ý muốn và trở ngại trong quá trình xuất bản."

Ngoài ý muốn và trở ngại? Văn Văn ngẩn ngơ, chần chờ hỏi, "Là. . . tiêu thụ không tốt sao?" Viết quyền sách này, là ghi chép xuống dấu vết quãng thời gian hắc ám và chua cay đã qua kia, cũng vì khát vọng ánh sáng nơi gửi gắm mong đợi, càng là vì lời thề son sắt đó, hôm nay lại viết xuống tình yêu Hải Giác Thiên Nhai(1) một phần kỷ niệm.

Thật ra thì, tiêu thụ tốt hay xấu thì cô cũng không quá để ý.

"Không phải, tiêu thụ rất tốt." Tiểu Tần cười cười nói, để cho cô an tâm.

"Vậy vấn đề là gì?"

"A, là như vậy, có một người đàn ông gọi điện thoại đến chỗ chúng tôi, trực tiếp vạch trần nói quyền 《 tình yêu mướn chung 》này của cô là lấy từ tài liệu thực tế!" Tiểu Tần hỏi tới, "Khảo Lạp, có phải như vậy hay không?"

Cái vấn đề này, khiến Văn Văn tê dại da đầu.

Muốn đem kỷ niệm ra ngoài, lại muốn phải có riêng tư, đây là mâu thuẫn của cô.

Hiện tại cô nên làm cái gì, thừa nhận không được, phủ nhận lại không đúng.

Người đàn ông xa lạ đó thật sự là cho cô một vấn đề khó khăn.

"Người đàn ông kia còn nói, nói cô đang chép lại rập khuôn chuyện xưa của anh ta và bạn gái. Nói không chỉ có cảnh tượng, đối thoại giống nhau, ngay cả tình tiết bên trong cũng giống vậy. Cho nên, 《 tình yêu mướn chung 》 bị làm náo loạn, hình như bên bản quyền có vấn đề."

Nghe được câu nói như thế khiến Văn Văn tròn tròn mắt, sáng tác rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên cô bị người chất vấn sao chép.

"Lúc trước anh ta có đăng tác phẩm rồi sao? Tiểu Tần anh có từng xem qua chưa, thật rất giống ư?" Văn Văn kinh ngạc hỏi.

"Có, tôi xem rồi. Câu chuyện tình yêu của anh ta và bạn gái viết có chút không có quy tắc gì, nhưng giọng nói khô hài sinh động, thu hút rất nhiều người, tương đối náo nhiệt! Tình tiết với chuyện xưa cô viết thật gần như là giống nhau như đúc! Khác chỉ là, tính chất góc độ của hai người mà thôi."

Gần như là giống nhau như đúc? Giống nhau đến như vậy sao? Văn Văn cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ.

"Nhưng thời gian đăng bài viết của anh ta là ba ngày trước!" Tiểu Tần buồn cười.

Ba ngày trước?! Vậy bản quyền hẳn không có vấn đề! Nhưng đây là đối phương cố ý chinh cô ư? Văn Văn không hiểu ra sao.

"Mục đích của anh ta là gì?" Văn Văn buồn buồn hỏi.

"Anh ta hả? Bây giờ nói mình cực kỳ khó chịu, vốn nghĩ cô là nhân vật cấp bậc đại thần, viết câu chuyện tình yêu của anh ta, nên anh ta nhịn. Nhưng cô viết chuyện xưa giữa anh ta và bạn gái thật sự là rất không có linh hồn, chép lại cũng không có một chút tiêu chuẩn. Hơn nữa, kết cục quá kiểu cách và hư cấu, lọt mắt hai chữ máu chốt nhất, dẫn đến kết cục vở kịch phát triển máy móc, hoàn toàn không phù hợp sự thật, quá ngược, hoài nghi lừa gạt nước mắt độc giả!"

Văn Văn bị chỉ trích và chất vấn đến vô lực một trận. Làm ơn, nói y như thật, giống như cô thật chép lại chuyện xưa của bọn họ.

Nhưng mà phát sinh chuyện làm người ta không vui như thế, sao lại có vẻ là lạ, lỗi nói chuyện rất quái dị, tuyệt không tức giận, càng giống như cố nén cười.

"Khảo Lạp, vị tiên sinh kia mãnh liệt yêu cầu thu hồi tất cả sách tồn kho ngay lúc đó và từ các nơi trên cả nước về. Nói cô đốt hủy hết, tiếp đó cô thay đổi kết cục quyền sách này lần nữa!" Vui vẻ nói.

Thay đổi kết cục lần nữa? Thu hồi hết tất cả sách tồn kho về? Văn Văn nghe như truyện trên trời.

"Anh ta có giải thích hay không, đây là chuyện không thể?" Đối với người đàn ông cổ tình gây sự này, Văn Văn dờ khóc dờ cười.

"Có, tôi nói với anh ta chuyện này liên qua đến rất nhiều phương diện, đặc biệt là tài chính, chúng tôi không thể nào làm mua bán lỗ vốn. Nhưng mà đối phương nói chỉ cần có thể sửa đổi tái bản lần thứ hai, dù là mấy triệu sách, anh ta cũng đều bao trả!"

Không trách được lại vui vẻ như vậy, thì ra là gặp phải một thần tài.

"Tôi bỏ sót hai chữ mấu chốt nào?" Văn Văn hỏi.

Cô ngược lại thật có chút tò mò, rốt cuộc cô bỏ sót hai chữ quan trọng kia, làm cho đối phương xúc động như vậy.

"Tạm thời." Tiểu Tần lập tức cho ra đáp án.

Văn Văn ngẩn ngơ.

Tạm thời...

Hai chữ này rất quen thuộc.

Văn Văn mê mẩn một trận.

"Khi đó Giang Diệc Hân nói là ‘được rồi, chúng ta tạm thời chia tay’, cũng không phải ‘được rồi, chúng ta chia tay!’ Tốt bụng nhắc nhở cô.

Lời nói của Tiểu Tần giống như tiếng chuông gõ mở trái tim Văn Văn.

Tạm thời...

"Đúng vậy, anh ta nói vai nam chính là ký giả, lao vào công việc viết báo nguy hiểm là chuyện hàng đầu. Lúc ấy có rất nhiều bất đắc dĩ, rất nhiều lo lắng, chỉ có thể lựa chọn tạm thời chia tay."

Văn Văn cảm giác mình từng sờ, đã có chút đánh không tới, đặc biệt là....

"Còn nữa, anh ta có lời muốn nói với Khảo Lạp!"

"Anh ta nói cô rẽ sang phải!"

Văn Văn mở to mắt, bởi vì cô đột nhiên có chút linh ngộ được có cái gì không đúng, người tiểu Tần nói không phải là....

Nhịp tim Văn Văn từ từ gia tốc.

Cô nhanh chóng quẹo phải.

Bên phải vắng ngắt, chỉ có một xe tải to lớn rầm rầm rầm, chậm rãi lái qua trước mặt cô.

"Chẳng có cái gì cả." Lời của Văn Văn vừa dứt, cả người đều cứng lại.

Chỉ thấy đuôi xe tải to lớn đó lướt qua, xuất hiện một dải "cầu vòng".

Văn Văn nhìn chăm chú, từ từ thấy rõ trong màn mưa cầu vòng kia không chỉ có xinh đẹp, còn lóe ra rất kỳ diệu, chùm ánh sáng LED bắn ra ba chữ:

Anh yêu em

Chú thích:

(1)Thiên Nhai Hải Giác (chữ Hán:天涯海角, bính âmTiānyá Hǎijiǎo), có nghĩa là "Chân trời, góc biển", là một khu du lịch nghỉ mát nổi tiếng ở phía nam của đảo Hải Nam tại thành phố Tam Á, tỉnh Hải Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nó nằm cách trung tâm Tam Á khoảng 24 km (15 dặm) về phía tây, gần cảng Du Lâm, trên bờ biển Đông phía nam tây nam của đảo Hải Nam. Đây là một điểm danh lam thắng cảnh tọa lạc bên bờ biển, được tạo nên từ một quần thể các tảng đá có hình thù kỳ thú được người Hoa thời nhà Thanh gia công tạo tác thành di tích. Khu vực này được coi là điểm cực nam của lãnh thổ Trung Quốc, mặc dù điểm cực nam thực sự là mũi Cẩm Mẫu (錦母岬), cực nam đảo Hải Nam, ít nhất cho đến hết đời nhà Thanh[1][2].

Cặp tảng đá Thiên Nhai và Hải Giác nằm đối diện nhau, tạo thành cái cổng tự nhiên mở ra hướng bờ biển (phía nam) giới thiệu một quần thể đá tảng khác (gồm hai khối) nằm dưới mép biển được đặt tên là đá Nhật Nguyệt (日月石, trời đất). Tảng đá lớn Thiên Nhai (nghĩa là chân trời), nằm ở phía chính đông, trên có di tích khắc chữ "天涯" của thái thú quận Châu Nhai thời nhà Thanh là Trình Triết khắc vào năm Ung Chính thứ nhất (1735). Tảng

đá lớn đối diện với đá Thiên Nhai, ở phía tây, là đá Hải Giác (nghĩa là góc bể), được một văn sĩ khuyết danh cuối thời Thanh khắc lên trên hai chữ "海角" (hải giác), để đối lại với thiên nhai. Phía đông cặp đá Thiên Nhai, Hải Giác là một tảng đá dạng trụ, được khắc chữ "南天一柱" gọi là đá "Nam Thiên Nhất Trụ", nằm gần cụm đá Nhật Nguyệt, trên có một bài thơ nổi tiếng của Phạm Vân Thê (范雲梯) khắc năm Tuyên Thống thứ nhất (1909).[3]

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 23

Anh yêu em

Ba chữ này nặng nề đánh vào trái tim Văn Văn, hoàn toàn phá vỡ sự bình tĩnh.

Cô ngỡ ngác, gần như không có cách nào nhúc nhích, đúng lúc ấy thì sau bắp chân của cô bị một thứ gì đó đụng vào, cô cúi đầu, nhìn thấy một máy bay đồ chơi điều khiển từ xa đang "đụng" vào chân của cô, giống như trăm phương ngàn kế muốn hấp dẫn chú ý của cô.

"Cô ơi, trên máy bay có tờ giấy." Bên cạnh cô không biết từ đâu xuất hiện một cô gái nhỏ đáng đáp khá ái.

Văn Văn định thần nhìn lại, khe hở ở cánh phải của máy bay thật sự có một tờ giấy được gấp lại.

Cô mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bốn chữ lớn: quảng cáo tìm bạn trăm năm. (Gốc là 4 chữ “chinh hôn quảng cáo”)

Giới tính bản thân: nam

Sở thích: giặt quần áo, nấu cơm.

Đặc biệt: không lấy về nhà để cầu xin bao nuôi.

Hiện tại muốn cưới vợ để sống vai dắt tay nhau ở trên đường. Yêu cầu số tuổi của đối phương là 25 tuổi, chiều cao 158 cm, hơi mập, tính tình đơn thuần, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, mang thai sáu tháng (để gần bốn tháng sau có thể thăng cấp làm cha), tốt nhất là hiện tại vừa khéo có một người phụ nữ mặc váy bầu màu xanh dương đậm, đi màu giày đen đế bằng, cầm một cái ô có in hình bông hoa.

Những người không hợp với tiêu chuẩn trên xin chớ làm phiền.

Nếu như may mắn phù hợp như vậy thì anh liền yêu em, sau này tất cả những gì của anh đều là của em, xin thận trọng suy nghĩ dẫn anh về nhà đi!

....

Văn Văn nhìn tới nhìn lui tờ giấy này ba lượt, bởi vì kiểu chữ này quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức cả người cô đều kích động không thôi.

"Ai da, mỹ nữ, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi." Một giọng nói cả lơ phát phơ trên chọc vang lên làm cô lui về phía sau.

Văn Văn không dám quay đầu lại, bởi vì sợ bị anh phát hiện cả người cô đều đang run rẩy.

Trái tim rất xúc động.

Ba chữ kia, anh yêu em, là nói với cô sao? Khẳng định chỉ là trùng hợp! Bởi vì cho tới bây giờ loại tình tiết thổ lộ này chỉ xảy ra ở trong mộng.

Cô thật sự sợ, sợ một khi mình quay đầu lại thì sẽ giật mình từ trong mộng tỉnh lại.

Thực tế rất tàn khốc.

"Mỹ nữ, trời mưa rất khó chịu, em lại có thai khẳng định không có phương tiện đi lại, nể mặt để anh chở em một đoạn đường đi." Anh khí định thần nhàn đứng ở sau lưng cô.

Hừ, anh không vội nha.

Một chiếc xe tải to lớn quay đầu chạy tới đây, trong mưa chữ trên ảnh quảng cáo màu hồng hiện ra rõ ràng...

Xin hãy gả cho anh!

Lúc này, hô hấp của Văn Văn hoàn toàn rối loạn.

Cô cảm giác chân mình đang nhũn ra, đã có chút đứng không vững thì thân thể của cô bị người khác từ phía sau ôm lấy, hơi thở quen thuộc kia thổi lất phất ở bên tai của cô.

"Đừng sợ, đây chỉ mới là bắt đầu!" Anh dùng giọng nói khàn khàn tuyên bố ở bên tai của cô.

Chỉ mới là bắt đầu?

Đột nhiên, rầm rầm rầm, từ trong xe tải xuất hiện một đám nhân vật hoạt hình.

Có công chúa Bạch Tuyết, Hoàng tử cùng với bảy chú lùn, tổng cộng chín nhân vật hoạt hình, trong giai điệu vui vẻ và mưa phùn lất phất, bọn họ sử dụng vũ đạo đơn giản đáng yêu để trình diễn lại vở kịch "Từ nay bọn họ sẽ hạnh phúc với nhau".

Anh khom người tựa vào vai Văn Văn, còn cô thì khẽ nhếch miệng, tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này.

Việc này làm cho mọi người tập trung vây xem náo nhiệt, thậm chí một số người còn rời rít lấy điện thoại di động ra quay lại một màn vô cùng thú vị này.

Lúc này dường như tất cả cũng đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.

Anh âm thầm lấy tay ra hiệu.

Mỗi nhân vật hoạt hình không biết từ đâu lấy ra các tấm poster lớn, mỗi người đều giơ một tấm poster, tổng cộng 9 chữ: Anh yêu em! Xin hãy gả cho anh, được không?

Văn Văn hoàn toàn quên mất cách hô hấp, không biết làm cách nào mới có thể thở được.

"Sợ sao? Nếu sợ thì trốn trong ngực anh là được rồi!" Giang Diệc Hân cười khẽ một tiếng, ngón tay ấm áp thon dài khẽ vuốt qua lỗ tai nóng bừng của cô, đáy mắt lóe ra ánh sáng hài hước.

Sợ sao? Trốn trong ngực của anh đi, dề vào miệng hổ, anh cho cô vào nhưng không cho cô ra!

Bây giờ anh hoàn toàn dựa sát vào người của cô, hơi thở của anh như mạng nhện mỏng manh mà dày đặc tấn công cô.

"Bây giờ em không cần làm cái gì cả, gật đầu là tốt rồi." Anh mở tay của mình ra, để cho cô nhìn thấy rõ ràng một chiếc nhẫn kim cương rất chói mắt trong lòng bàn tay anh.

Chiếc nhẫn kim cương này vô cùng đặc biệt, tám viên kim cương vây xung quanh một viên chính, giống như hoa hồng và những chiếc lá nhỏ vây quanh, tuy hoa lệ nhưng lại thanh lịch ý vị.

Từ trước đến giờ cô hoàn toàn chưa thấy cái này.

Trong lúc cô còn giật mình thì anh không nhanh không chậm đeo chiếc nhẫn kim cương lên ngón áp út của cô.

Rất vừa vặn.

Lúc ở Thanh đảo, anh luôn nắm lấy ngón tay cô, hiện tại rốt cuộc Văn Văn cũng biết thì ra là lúc đó anh đã mưu đồ một màn bí mật hôm nay.

Tất cả những chuyện này làm Văn Văn ứng phó không kịp, nhắm mắt lại, hình như có nước mắt chảy ra.

Trong bụng cô có cái gì đó đang chui tới chui lui, hình như là bão bão rất hưng phấn, khua tay múa chân hô hào: "Gật đầu, gật đầu, gả cho ba, gả cho ba đi!"

Anh thấy cô vẫn trầm mặc, cười: "Quả nhiên, cái kế hoạch này không được tốt lắm! Vốn định dẫn em đi cáp treo, Yun-night Speed, ngồi thuyền hải tặc, chỉ có những trò chơi tốc độ kia mới có thể kích thích tuyến thần kinh của em làm cho em lập tức gật đầu! Ai, đáng tiếc...."

Anh vươn tay, vuốt ve nơi hơi gồ lên của cô.

Vì "nó", anh không thể không thay đổi kế hoạch, mất đi rất nhiều niềm vui thú.

"Nhanh lên, đồng ý đi, anh có thể chờ nhưng "nó" thì không thể chờ được nha." Anh thúc giục.

Người bạn nhỏ này phá hỏng kế hoạch của anh nhưng cũng coi như làm được một chuyện tốt.

Văn Văn lại bối rối.

Anh thấy vẻ mặt của cô vẫn còn mê mang và do dự, anh buông cô ra, quay người, dứt khoát cầm lấy tay của cô, quỳ xuống tại chỗ: "Tất cả mọi người ở đây xin hãy làm chứng, tôi Giang Diệc Hân muốn lấy Hạ Vị Văn làm vợ, yêu cô một đời một kiếp, vĩnh viễn không chia lìa."

Văn Văn ngơ ngác nhìn anh, anh rất ít khi dùng vẻ mặt và giọng nói nghiêm túc này.

Hạnh phúc dường như đang ở ngay dưới chân bọn họ.

"Gật đầu, gật đầu, gật đầu nhanh lên một chút!" Mọi người vây xem rồi rít hưng phấn mở miệng lên tiếng ủng hộ.

"Chị, nếu chị không muốn gả thì để em gả cho!" Thậm chí có một nữ sinh trung học nói đùa.

Anh cười cười nhún mày.

"Nhanh gật đầu đi, nếu không anh sẽ thật sự vô cùng xấu hổ." Anh mở miệng thúc giục lần nữa.

Anh cười đến xán lạn như thế, tự tin như thế.

Mà Văn Văn thì lại từ từ cúi thấp đầu xuống, cô chậm chạp đưa tay tháo chiếc nhẫn ra, thả lại vào lòng bàn tay của anh.

Nụ cười của anh đông cứng.

"Thật xin lỗi." Sau một tiếng xin lỗi, thậm chí cô không có che dù, vội vã vọt ra màn mưa, cản xe taxi lại.

Một màn không ngờ này khiến mọi người ở đó, bao gồm cả anh đều đông lại.

Nữ nhân vật chính đột nhiên rời đi, khiến mọi người mang theo ánh mắt đồng tình, rồi rít tán đi.

Anh bị cự tuyệt? Đã kích ngoài ý muốn khiến anh ngã ngồi ở trên ghế dài xe buýt.

Dưới màn mưa, toàn bộ phồn hoa của thế giới giống như là kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 24

Tan việc, Văn Văn về đến nhà.

Một phòng yên tĩnh.

Tư vị cô độc, thật không dễ chịu, đặc biệt là hạnh phúc này có thể đọng tay đến. Bị cứng rắn cắt đứt, buông tìm đề ép giống như bọc quần áo nặng trĩu, thờ một hơi cũng cảm thấy rất khó chịu.

Văn Văn ngồi một mình ở trên ghế sofa một lúc lâu, ti vi để ở tiết mục giải trí khôi hài, nhưng trên mặt của cô lại không có nụ cười.

Thế giới bên ngoài náo nhiệt hơn nữa, ở trong mắt cô cũng giống như sau khi qua hết phần hoa chính là thê lương.

Đồng hồ báo thức chuyển tới bây giờ, bụng của cô có chút thành thịch, giống như bên trong có vật gì đó đang khó chịu lăn lộn.

"Bé cưng, có phải đói rồi không? Mẹ nấu mì cho con, được không?" Cô khẽ vuốt ve ** hơi gồ lên của mình, nói với bảo bối trong bụng.

Từ sáng sớm đến giờ, "Nó" cũng động vô cùng lợi hại, quyền đâm cước đá giống như đang kháng nghị chuyện gì.

"Thật xin lỗi bé cưng, con chịu uất ức." Hốc mắt khẽ ê ẩm.

Cô có lỗi với bảo bối của cô.

Lau mặt một cái, cô đứng dậy đến phòng bếp, lấy mì sợi từ trong tủ lạnh ra. Hơi nước sôi trong nồi hun mắt cô đến nóng lên, một mảnh mộng lòng.

Văn Văn vội vàng lau nước mắt lần nữa, nâng nồi nấu chín trước mặt lên.

Tài nấu nướng của cô thật rất kém cỏi, một chén mì thật tốt lại bị cô nấu đến dán thành đoàn. Cô nắm đũa, ăn từng chút một, mới ăn vài miếng, cô liền buồn nôn một trận nên để đũa xuống, không còn khẩu vị.

Lại ngồi một mình thật lâu, lâu đến mức chén nóng hơi hơi kia cũng trở nên lạnh lẽo.

Cô từ từ vô lực nằm sấp tựa vào trên bàn ăn.

Không biết từ lúc nào, trên bàn còn ném một cái vòng móc trên lon. Cô đưa tay trái ra, tay phải bắt chước động tác buổi sáng của anh, chậm rãi đeo vòng móc vào trên ngón giữa của mình.

Cô mở năm ngón tay ra, đeo chiếc nhẫn.

"Em nguyện ý." Cô vẫn nằm sấp không nhúc nhích, nước mắt lã lã chảy xuống.

Cô thật là muốn nắm chặt tình yêu tới lúc rục rờ....

Nhưng...

Hiện tại anh nhất định hận cô chết đi.

Cô không chịu nổi....

Đúng lúc ấy thì, trong phòng trống trải truyền đến âm thanh chìa khóa chuyển động. Văn Văn lắc lắc đầu, cho là ảo giác.

Nhưng là....

"A, ăn mì sao, anh cũng rất đói." Một giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Văn Văn kinh ngạc.

Không đợi cô quay đầu lại, đã có người nghênh ngang ngồi ở trước mặt cô, ném bọc lớn trên bả vai xuống, kéo mì lạnh một nửa khét cô đang ăn, ăn từng miếng từng miếng.

Anh trước mắt, tóc ẩm ướt, đáng vẻ mới vừa mưa. Bộ dáng lang thang hào sảng, túi đeo lưng gần như cao cỡ nửa người, dường như là công toàn bộ hành lý lên người.

"Ăn chậm một chút." Văn Văn vội vàng mang khăn lông tới cho anh, lại bung nước tới cho anh.

Anh ừng ực uống cạn sạch nước, lại ném khăn lông ở một bên.

Văn Văn chỉ có thể đứng dậy, bận trước bận sau, lấy máy sấy ra, cẩn thận giúp anh sấy khô tóc.

Rầm rầm rầm, tay của cô mon trón tóc anh thì không vui buổi sáng trong lòng anh dần dần tiêu đi.

Anh cúi đầu, tiếp tục mở lớn miệng ăn, giao toàn bộ tóc mình cho cô xử lý.

Giúp anh sấy khô tóc, cô ngồi ở trước mặt anh, vẫn nhìn anh chăm chăm, chỉ sợ lại là ảo giác, một phút sau anh sẽ biến mất.

Anh uống nước canh không còn dư lại chút nào.

"Anh...." sao lại xuất hiện? Cô cho là anh sẽ tức giận đến không bao giờ muốn gặp cô nữa.

"Không phải trời mưa sao? Anh không có chỗ trốn mưa, lại không ở nổi khách sạn, không thể làm gì khác hơn là tới nương nhờ vào em." Anh nhún vai một cái.

Anh cũng rất muốn có cốt khí, nhưng cốt khí không đảm đương nổi cơm ăn, cốt khí chỉ có thể khiến anh vĩnh viễn mất đi người quan trọng nhất.

Ở không nổi khách sạn? Đã xảy ra chuyện gì? Văn Văn ngạc nhiên.

"Aizz, một lời khó nói hết, dù sao cũng là đấu tranh thất bại, anh thua rất thảm, đến công ty cũng mất." Buông chén xuống, anh lau chùi miệng, lớn tiếng tuyên bố, "Anh không có nhà để về, anh muốn ở nơi này."

Về mặt của anh quá tự nhiên, giống như đây là chuyện đương nhiên, dường như một màn buổi sáng chưa bao giờ xảy ra, khiến Văn Văn cũng bắt đầu hoài nghi, có phải câu hôn chỉ là cô ảo tưởng ra thôi không? Nhưng là, giấy chứng nhận ly hôn vẫn còn ở trong ngăn kéo của cô.

"Sẽ không phản đối chứ?" Anh khề đến gần cô.

Văn Văn không có lập tức gật đầu.

Bởi vì, cô có khả năng phản đối sao? Nơi này là nhà của anh.

Giang Diệc Hân hạ thấp giọng, "Hiện tại anh nghèo đến muốn tìm phú bà bao nuôi, sẽ không tàn nhẫn muốn bỏ đá xuống giếng, đuổi anh ra cửa chứ?!"

Tầm mắt Văn Văn chuyển lên báo chiều hôm nay, bên trong đăng, theo tin tức gọi là đáng tin, trên dưới Yến Thiên Hạ phong vân biến sắc. Giang Diệc Hân xuống đài, tất cả cổ quyền thuộc về Giang Thiệu Cạnh, Giang Thiệu Cạnh chính thức trở thành chủ nhân mới của Yến Thiên Hạ.

Cái tin tức này tương đối có tính chất oanh tạc, đánh cho đầu cô trống rỗng.

"Có phải em làm anh...." Văn Văn không biết nên hỏi như thế nào, tâm hơi chua xót.

Là bởi vì cô sao? Cho nên Giang Thiệu Cạnh không tha cho anh?

"Làm anh cái gì?" Anh làm một vẻ mặt kỳ quái.

Văn Văn nhất thời nghèo từ, làm sao cũng không tìm được phương thức biểu đạt.

"Anh không thích em gặp vấn đề giải quyết không được thì liền trốn tránh." Giang Diệc Hân chỉ ra.

Tình cảm cô đối với anh rõ ràng như vậy, không thể nào không thích anh. Nhưng tại sao sáng sớm hôm nay lại ngoài ý muốn cự tuyệt anh như vậy? Giang Diệc Hân đi dạo một ngày, vẫn luôn nghĩ không ra. Giải thích duy nhất chính là có thể cô cho là anh vì trách nhiệm nên mới cưới cô thôi.

Anh không muốn giải thích.

Chỉ có thể dựa vào cô dùng thời gian để hiểu được tâm mình, trách nhiệm và yêu không có xung đột.

"Thế nào đột nhiên không đi làm ở Yến Thiên Hạ nữa?" Văn Văn vẫn hỏi ra miệng.

"Công việc không vui, anh lừa tôi gạt một chết đi, đồng nghiệp không hữu nghị, không muốn trở thành nhân vật tiêu điểm...." Rất nhanh, anh liền nghĩ ra một đồng lớn lý do.

Nhưng Văn Văn hiểu, thật ra thì nguyên nhân chân chính, là cô làm cho anh em bọn họ không hợp.

Đều là cô gây ra họa.

"Thật ra thì... anh nên chung sống thật tốt với anh của anh.... Dù sao, anh ta là anh trai của anh, là người thân duy nhất trên thế giới này của anh." Văn Văn suy nghĩ một chút, vẫn là khuyên nhủ.

Không có gì quan trọng hơn người thân, cho nên cô sẽ tới cửa thăm hỏi chú vào ngày lễ ngày tết.

"Ai nói, anh còn có ‘nó’." Anh nhìn lướt qua bụng của cô.

Văn Văn đầu tiên là sửng sốt, sau đó đỏ mặt.

Quả nhiên không đối gạt được, nếu anh thông minh, đều sẽ đoán được tất cả.

Giang Diệc Hân dẫn gần cột một cái, "Aizz, đi dạo một ngày, buồn ngủ quá, anh muốn đi ngủ, ngày mai phải bắt đầu tìm việc làm!" Mối hận cướp vợ, anh và Giang Thiệu Cạnh đã kết "mối thù không đội trời chung", không phải là chuyện có thể giải quyết trong một ngày hay hai ngày.

Hiện tại, cuộc đời của anh phải bắt đầu lại từ đầu.

"Đúng rồi, em không ngại để cho anh ở trong phòng sách, cùng anh tiếp tục làm bạn cùng phòng chứ?!"

Về mặt giống như đưa đám, bi thương lúc trước của Văn Văn đã dần dần biến mất, thay thế là khóe môi khẽ nâng lên.

"Được."

Nếu như chỉ là làm bạn cùng phòng, có phải có thể làm cho quan hệ giữa hai anh em bọn họ hơi hòa hoãn một chút không?

"Ừ, được. Vậy trước hết chúng ta bắt đầu nói yêu thương gần thắp nước đi!" Trước khi vào phòng sách, anh bỏ lại một lời nói có tính oanh tạc.

Hắc hắc, nếu cô đồng ý dẫn sói vào nhà, như vậy anh nhất định sẽ dựa vào cô!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 25

Văn Văn và Giang Diệc Hân lại trở thành bạn cùng phòng lần nữa, chỉ chớp mắt mà bốn tháng đã trôi qua rồi.

Văn Văn bước vào tuần thứ 38 của thời kì mang thai, trong phòng tắm cô nâng cao cái bụng rất lớn của mình, cho dù có cúi đầu thế nào đi nữa cũng không thể nhìn thấy được ngón chân, hơn nữa ngẩng đầu nhìn trong gương liền thấy được gương mặt có chút sưng vù, cảm thấy rất sợ hãi.

Bây giờ cô nặng 160 cân (80 kg), cả người tròn như một trái cầu da, thể thảm không nở nhìn.

Cô vừa nghĩ tới mình sắp đẻ, càng cảm thấy giống như tai vạ đến nơi.

Lúc này, rõ ràng bụng Văn Văn co lại một cái giống như gai đâm đau đớn: "Giang Diệc Hân, bụng em đau, có thể sắp sinh rồi!" Cô bị dọa sợ, chạy nhanh đến phòng bếp tìm anh.

Anh đang nấu ăn cũng bị dọa sợ, vội vàng tắt bếp.

"Có ra nước không?" Giọng nói và vẻ mặt của anh đều rất nghiêm túc.

Văn Văn suy nghĩ một chút, lắc đầu.

"Ra máu không?" Anh hỏi tiếp.

Văn Văn lại lắc đầu: "Không có ra nước cũng không có ra máu nhưng mới vừa rồi bụng thật sự rất đau."

"Hiện tại thế nào?" Anh cũng bắt đầu sốt ruột.

Văn Văn nhìn xuống, sờ bụng một cái, bảo bảo bướng bỉnh khề đập một cái, chần chờ đáp: "Hình như... Không đau nữa..."

Anh nặng nề thở phào nhẹ nhõm, dẫn cô trở về phòng khách: "Văn Văn, bác sĩ nói hiện tại nhất định sẽ có rất nhiều con co từ cung giả, em đừng sợ, chỉ cần không phải đau bụng có quy luật vậy thì đại biểu bảo bảo còn chưa muốn ra ngoài." Mỗi buổi học cho phụ nữ có thai anh đều đi theo cô, tự nhiên làm đủ bài tập.

Văn Văn có chút xấu hổ vì chuyện bé xé ra to.

Trên thực tế, càng gần ngày sinh thì cả người cô lại càng thấp thòm, chỉ sợ trong quá trình đẻ bảo bảo sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.

"Diệc Hân, anh nói em sinh bằng cách phẫu thuật (c-section) có được hay không?" Anh đang bên cạnh cô, thật tốt, rất nhiều chuyện có thể thương lượng với anh.

"Văn Văn, bác sĩ nói bảo bảo không lớn, vị trí rất tốt, em tuyệt đối có thể sinh con tự nhiên." Anh phản đối: "Sinh con tự nhiên có lợi cho việc hồi phục hậu sản, hơn nữa bác sĩ nói đứa bé sinh bằng cách phẫu thuật (c-section) bởi vì lúc ra đời không có trải qua sự đè ép của sản đạo cho nên thiếu hụt một chút kích thích cần thiết dẫn đến đứa bé dễ dàng bị nhạy cảm quá mức hoặc quá hiếu động, mất cân đối tay chân cũng cao hơn so với đứa bé bình thường."

Văn Văn nghe được thì sợ run lên.

"Văn Văn, có phải em sợ đau hay không, nếu vậy anh sẽ giúp em hẹn trước với bác sĩ có tay nghề giỏi." Mặc dù phản đối nhưng nếu như cô thật sự sợ đau thì anh sẽ tôn trọng ý kiến của cô.

Văn Văn lắc đầu: "Không phải em sợ đau..."

Cô chỉ sợ đến lúc đó nếu như sinh được một nửa mà không còn hơi sức thì bảo bảo sẽ bị mắc kẹt trong sản đạo, như vậy phải làm thế nào? Có thể bị ngạt hay không, hậu quả có nghiêm trọng không? Còn nữa, lúc ấy sau khi cô uống thuốc lại ngoài ý muốn mang thai, sinh ra bảo bảo sẽ khỏe mạnh sao? Càng gần ngày sinh, cô càng dễ suy nghĩ lung tung, mỗi lần đều tự dọa mình chết khiếp.

Sau khi ăn cơm tối, chân của cô lại bị chuột rút, tê đau đến mức ngã xuống, anh vội vàng đỡ cô, cẩn thận giúp cô xoa bóp chân.

Văn Văn đã từng cảm thấy bảo bảo là của riêng cô.

Lần đầu tiên đi khám, khi đó anh không có ở bên cạnh, những người phụ nữ có thai khác đều có chồng nhắm mắt theo đuôi làm bạn, trái tim cô ê ẩm, cũng tự nói với mình phải kiên cường lên.

Nhưng hiện tại anh lấy thân phận bạn bè trở lại bên người cô, nói cho cô biết cô không cần kiên cường nữa.

Thời điểm hơn năm tháng, lần đầu tiên cô làm siêu âm 3D.

Trên màn hình cô có thể thấy bảo bảo đang nháy mắt, thậm chí nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của bảo bảo, cả tay và chân, phản kích động này, phần vui

sướng khi thai nghén một sinh mạng này, cô đã có thể chia sẻ cùng anh.

Thời điểm sáu tháng, có một lần lúc đang đi làm thì trọng tâm của cô không vững, ngã xuống đất.

Ngay sau đó cô bụng truyền đến cơn đau đớn co rút rất rõ ràng, cô ôm bụng muốn dè xuống cảm giác hoảng hốt, cảm giác bất lực không cách nào hình dung đó.

Sau đó các đồng nghiệp đưa cô đến bệnh viện, thời điểm một mình nằm ở trên giường bệnh, nhìn nhân viên y tế ở trước mặt cô đi tới đi lui thì cô rất sợ, thật sự rất sợ.

Loại tâm tình sợ hãi này kéo dài cho đến khi Giang Diệc Hân chạy tới.

"Tôi là ba của đứa bé, tình huống như thế nào rồi?" Câu đầu tiên anh hỏi bác sĩ là như thế.

Cô ở bệnh viện hai tuần lễ, hai tuần lễ này vì an thai, mỗi ngày không biết tiêm chích uống bao nhiêu lần, những loại thuốc kia từ từ rót vào trong cơ thể cô làm cho cả người cô giống như bị thiêu đốt rất khó chịu.

Mà anh cực nhọc ngày đêm vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Đêm nào cô khó ngủ thì anh sẽ nói chuyện phiếm với cô, thậm chí còn kể chuyện cười cho cô nghe, để cho cô buông lỏng tâm tình.

Sau khi cô bình an xuất viện, anh không để cho cô tiếp tục đi làm nữa.

"Không được, xướng in ấn thì làm thế nào?" Mới đầu cô không đồng ý.

Coi như phụ tá có thể chống đỡ nhưng rất nhiều chuyện vẫn cần phải tự thân tự lực.

"Xướng in ấn giao cho anh." Anh rất dứt khoát quyết định.

"Nhưng..." Anh mới vừa tìm được việc làm mới ở tòa soạn báo mà!

"Mới làm một tháng mà anh đã cảm thấy không còn tí sức lực nào, thì ra là anh thật sự thích cảm giác làm lãnh đạo ở Yến Thiên Hạ hơn." Anh sờ sờ cái cằm bóng bóng của mình, cười hắc hắc: "Này, sẽ không hẹp hòi như vậy chứ, không cho anh cơ hội làm ông chủ sao?"

"Không, dĩ nhiên là không!" Cô trả lời ngay, cho dù cảm giác rất quái lạ.

Sau đó anh từ chức, cả xưởng in ấn được anh tiếp quản.

Mới hai ba tháng thôi mà xưởng in ấn đã càng ngày càng tốt.

Mà cô chỉ cần toàn tâm ở nhà dưỡng thai.

Loại cuộc sống này chính là đàn ông ở bên ngoài, đàn bà ở trong nhà, thật ra thì ngay cả cô cũng biết anh cứng rắn nói là bạn bè nhưng thật sự rất gượng ép.

Chỉ là tầng giấy này không có ai xuyên phá mà thôi.

Anh bỏ ra rất nhiều kiên nhẫn để chờ đợi cô.

Văn Văn dần dần hiểu được, cô không cần phải sợ mất đi, bởi vì anh luôn ở nơi này.

Anh vừa giúp cô xoa bóp chân vừa tám tặc kì lạ: "Chắc chắc, chân con heo, dùng tay ấn vào còn bị lõm xuống, chơi rất vui!" (Ấn lõm là do phù ở phụ nữ mang thai.)

Anh còn chơi! Văn Văn dờ khóc dờ cười.

Bắt đầu từ tháng thứ năm, hai chân Văn Văn bắt đầu sưng phù, hơn nữa phù càng ngày càng lợi hại, đến bây giờ cả da thịt đều đau, cảm giác da chân sắp rách ra, bất luận ăn bao nhiêu dưa hấu cũng không tiêu sưng được.

Bụng của cô rất to làm cho hoạt động khó khăn, mỗi lần nhìn cái chân voi của bản thân cô đều quần bách không chịu được, vậy mà anh lại cố tình tìm niềm vui trong đau khổ của người khác.

"Rất xấu sao?" Nếu anh đã nói chân cô là chân heo thì cô không để cho anh chơi nữa.

Anh đứng lên, bên cạnh ghé sa lon, nhìn thẳng vào mắt cô.

"Là rất xấu xí." Sau đó, anh nói ra ba chữ này.

Không có một người phụ nữ nào ở thời điểm mang thai mà không biến dạng có được hay không? ! Dù sao đáng về xấu xí hiện tại của cô cũng không phải là ngày một ngày hai.

Văn Văn cười cười.

Bây giờ cô đã không còn tự ti nữa.

Bởi vì không chỉ có chân sưng, thời điểm mang thai bảy tháng, trên mặt nơi xương gò má, dưới cổ còn xuất hiện ban hình cánh bướm giống như tấm không sạch sẽ, cảm giác rất dơ bẩn.

Bộ dáng bây giờ của cô rất tệ, so với lúc đi học còn hồng hét hơn gấp trăm lần, mà anh cũng thường thường cười nhạo cô, nhưng mà cô có thể phân biệt được loại cười nhạo này và châm chọc giữa bạn học chung lớp trong quá khứ là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Lúc anh nói cô xấu xí nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng thân mật.

Có nhiều lúc anh hoàn toàn không cảm thấy cô xấu xí, anh sẽ giúp cô vệ chân, anh sẽ giúp cô lau những ban ở cổ giống như bị cắn kia.

Thấy cô có chút lâm vào trầm mặc.

"Ồ trong mắt anh, cho dù em xấu xí hơn nữa cũng rất đáng yêu." Anh vội vàng làm điều thừa là thanh minh một câu.

Văn Văn vừa cười một tiếng: "Em muốn ngủ."

Bọn họ như vậy, làm thế nào có thể dùng hai từ bạn bè để che giấu tình ý với nhau được? Hướng chỉ bảo bảo của cô sắp ra đời.

Thời điểm đưa cô trở về phòng: "Ngày mai chúng ta đi khám thai buổi sáng hay là buổi chiều?"

"Không phải gần đây xương in ấn rất bận sao? Một mình em có thể...." Ngày mai phải đi kiểm tra thai, rất phí thời gian.

Đi cô lên giường, dùng hai gối kê dưới hai chân cô để giúp máu tuần hoàn.

"Cho dù bận rộn hơn nữa nhưng thời gian đi khám thai với em vẫn phải có." Giọng điệu của anh không phép hoài nghi.

Trong bốn tháng này anh luôn lặp lại những lời tương tự.

Lúc mới ở chung...

"Cho dù bận rộn hơn nữa nhưng thời gian tiễn em đi làm vẫn phải có."

Vì vậy, anh mỗi ngày đều đưa đón cô đi làm.

Tiếp đó....

"Cho dù bận rộn hơn nữa nhưng thời gian ăn cơm vẫn phải có."

Vì vậy mỗi ngày anh đều nấu cơm cho cô, lại bảo đảm cô không ngủi thấy được một chút khói dầu nào.

Tiếp theo là hiện tại, mỗi một lần đi khám thai cho dù bận rộn hơn nữa anh cũng sẽ không vắng mặt.

Tình ý của anh đối với cô giống như thiên la địa võng siết chặt cô lại.

Vén chăn lên, anh cũng bò lên giường.

Sau khi cô xuất viện bọn họ vẫn ngủ cùng nhau, bởi vì bác sĩ đã dặn là phải cực kì chú ý tình huống của cô, đặc biệt là ban đêm.

Tất đèn, anh và cô đều không ngủ được.

Càng gần ngày sinh, anh càng nóng nảy, bởi vì bảo đảm sắp ra đời thế nhưng vợ của anh vẫn không rõ ràng.

Rất muốn cầu hôn cô một lần nữa nhưng cảm giác kết cục khẳng định vẫn là bị cự tuyệt.

Còn có....

Anh giật giật, muốn vươn tay ôm cô, nhiệt độ ấm áp này làm cho cổ họng của anh cảm thấy khô khốc.

Nhưng tay vừa mới đưa đến một nửa lại phải cứng rắn ép trở về, tiếp tục duy trì khoảng cách an toàn với cô.

Bởi vì anh sợ mình sẽ không khống chế được, trong bốn tháng này hai tay vận năng của anh đã làm vô số lần, nhiều đến mức khát vọng tiếp xúc trực tiếp

càng ngày càng trở nên nồng đậm.

Nhưng bác sĩ có nói qua cô đã bị ngã một lần, trong thời gian mang thai còn lại không thể có bất kỳ cử động nào kích thích đến bào bảo.

Hiện tại không chỉ sắp có thể nhìn thấy bào bảo mà ngày anh có thể hành động cũng càng gần....

"Giang Diệc Hân." Văn Văn ngủ không được, lại gọi tên anh.

Không biết vì sao hôm nay tinh thần của cô đặc biệt thấp thỏm.

Bởi vì mặc dù số lần bụng đau đốn không có quy luật, nhưng hình như có chút càng ngày càng mãnh liệt.

Hơn nữa quần lót cũng có cảm giác ướt nóng.

"Hà?"

"Đưa em đến bệnh viện, hình như em thật sự sắp sinh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 26: Chương 26 (Đại Kết Cục)

Văn Văn đi vào nhà vệ sinh kiểm tra, quả nhiên trên quần lót của cô đã có một chút vết máu

Giang Diệc Hân nhìn thấy quần ngủ cô thay ra nhuốm máu, cả người liền sửng sốt.

"Đưa em đi bệnh viện, hình như em thật sự sắp sinh!" Có đau nhói một trận, càng ngày càng kịch liệt, kịch liệt đến mức cảm giác đau đốn đã truyền đến bắp đùi của cô.

Giang Diệc Hân vội vàng phục hồi lại tinh thần, "Được, được...."

Sau đó....

Anh bắt đầu xoay quanh.

"Anh đang tìm cái gì?" Đau nhức kéo dài chừng một phút, từ từ tiêu đi. Văn Văn có thể thở gấp một chút khí, kỳ quái hỏi anh hết chạy vào lại chạy ra.

"Cái chìa khóa, chìa khóa xe của anh!" Tờ báo trên bàn uống trà nhỏ trong phòng khách bị anh vứt trên mặt đất, gối ôm trên ghế sa lon cũng giống vậy.

"Không sao, không tìm được chìa khóa, anh lấy điện thoại gọi xe, chúng ta thuê xe đi."

"A.... Đúng!" Anh giống như mới tỉnh lại từ trong mộng, vội vàng chạy về phía điện thoại.

"Diệc Hân, không phải chìa khóa xe của anh đang đặt ở bên cạnh điện thoại sao?" Văn Văn che bụng, thở hổn hển hỏi.

Về mặt anh giống như vừa thức tỉnh từ trong mộng.

"Chúng ta đi thôi!" Nắm chặt chìa khóa xe, anh bước nhanh về phía trước đỡ cô.

Tay của anh có chút khê run.

Không phải hai tuần lễ nữa mới sinh sao? Anh không thể không thừa nhận, quần ngủ nhuốm nhau vừa thay ra kia thật dọa hòng anh.

Thì ra là cho dù nhiều lớp phụ nữ có thai hơn nữa cũng chỉ là uống phí. Khi cuộc sống thật gặp phải một phút quan trọng kia thì đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng, trong lớp nói qua cái gì mà thấy máu đỏ thì không nên quá nóng nảy, anh đều mất trí nhớ tạm thời hết.

"Em có nên tắm trước hay không?" Văn Văn khổ não.

Kế tiếp chính là ở cữ, theo tập tục của người ở thành phố Ôn là không thể tắm gội đầu 40 ngày, tương đối khổ sở.

"Còn tắm cái gì, chúng ta nhanh đi bệnh viện thôi!" Giang Diệc Hân phản đối.

Văn Văn đang muốn nói gì, nhưng một trận đau nhức mới lại đánh tới, khiến cô đau đến co rút thành một cục, "Được, chúng ta, chúng ta nhanh đi bệnh viện...." thật sự rất đau....

"Anh...anh bé em!" Thấy cô lại đau, anh luống cuống.

Ngồi xồm xuống, anh không nói lời gì, vội vàng bế ngang cô, nhưng mới đi chưa được mấy bước, hai người thiếu chút nữa ngã thành một đoàn.

"Anh đừng chạm vào em, em thật sự rất đau!" Ngay cả Văn Văn giỏi nhịn hơn nữa, bụng đau, ** càng ngày càng đau, thật sẽ chọc cho người hòng mắt.

"Vây, vậy làm sao bây giờ?" Anh tâm hoảng ý loạn hỏi.

Bây giờ anh nào còn có một chút trấn định.

Anh đang chuẩn bị gọi hàng xóm cách vách đến giúp đỡ thì Văn Văn kéo anh lại, cô nhẹ giọng, rất cố hết sức nói, "Hiện tại em lại khá hơn một chút... Anh đừng vội, chúng ta từ từ xuống lầu...." Hiện tại, ngược lại biến thành cô an ủi anh.

Anh đâu còn có thể từ từ đi, đỡ cô, vội vàng chạy về phía cửa chính.

"Diệp Hân, phiếu khám thai, chứng minh thư." Văn Văn kịp thời nhắc nhở anh.

Anh trở về nhà, vội vàng tìm kiếm phiếu khám thai và chứng minh thư, vì dùng sức quá độ nên cả ngăn kéo đều rơi xuống đất, mà anh trực tiếp ngồi chồm hóm tìm kiếm trên mặt đất.

Rõ ràng phiếu khám thai và chứng minh thư đang ở trong ngăn kéo, nhưng anh lại tìm mất mấy phút đồng hồ.

"Còn có đường đỏ, đừng quên quần áo của em và áo lót, quần áo của bé cưng, tã giấy, quan trọng nhất là bình sữa...." Văn Văn nhin đau nhắc nhở anh.

Cô cũng mua xong túi chò sinh rồi, chỉ là còn chưa sắp xếp đặt ở trong một cái túi.

Anh lại tốn gần mười phút mới tìm đủ mấy thứ này.

"Sửa bột, khăn lụa nhỏ...." Cô đau một trận, hòa hoãn một trận.

Giang Diệp Hân tìm đến xoay quanh, đến cuối cùng anh mới tỉnh táo lại, "Chúng ta đi bệnh viện trước!" Thực ngu ngốc, chỉ cần mang ví tiền thôi, có cái gì không giải quyết được? Giang Diệp Hân, trấn định một chút!

Anh hít thở sâu vài hơi mới có thể làm cho cảm xúc mình dịu đi một chút.

"Như thế này, em vào phòng sinh, anh đi quầy bán đồ lát vặt mua một số vật dụng cần thiết." Anh cố gắng để cho mình nhìn không quá kích động, dáng vẻ rất bình tĩnh, có thể là sức mạnh giúp cô an tâm.

"Được, không có thời gian rồi, đợi lát nữa nhớ dùng nước sôi trừ độc bình sữa giúp bé cưng, để cho nó vừa ra đời là có thể uống nước." Văn Văn vịn anh, từ từ đứng dậy.

Bây giờ cô đau đến không chỉ không thể nói chuyện, đến đi bộ đều có chút vô lực.

"Đừng sợ, có anh đây!" Anh là cây trụ của mẹ con bọn họ, không thể sợ không thể loạn!

Văn Văn gật đầu.

"Bây giờ mỗi khi đau bụng sinh em liền hít sâu, có thể đỡ đau hơn một chút." Anh rất miễn cưỡng mới nhớ lại một chút kiến thức từng được dạy qua.

Văn Văn lại gật đầu.

"Chúng ta đi bệnh viện, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm, hiện tại y học rất phát triển, sinh con gặp chuyện không may đều là chuyện lúc xưa." Anh cố gắng khẽ động khỏa môi mỉm cười, để cho cô đừng sợ.

Văn Văn lần nữa gật đầu.

Cô ngược lại thật chưa từng nghĩ chuyện nguy hiểm tánh mạng hay không? Bây giờ cô chỉ là khẩn trương, khẩn trương đến tâm tình không cách nào hình dung.

Thật may là anh đang bên cạnh cô.

Được anh đỡ, đóng cửa nhà lại, Văn Văn chợt chấn động: "Diệp Hân, anh định ăn mặc như vậy đi bệnh viện sao?"

Giang Diệp Hân mới chú ý tới mình còn mặc đồ ngủ.

....

Đọc đường, Giang Diệc Hân lái xe đưa Văn Văn đến bệnh viện, dù cố gắng như thế nào, hai tay cầm tay lái vẫn luôn khẽ run.

Đặc biệt là mỗi khi thấy con đau nhức lại ập tới, Văn Văn đau rên thành một đoàn thì cả khuôn mặt anh đều trở nên nghiêm nghị.

Hóa ra phụ nữ sinh con lại đau như thế.

Giao cô vào tay bác sĩ thì anh hỏi do dự, "Bác sĩ, làm phiền anh nhanh giúp cô ấy sinh mổ!" Cái gì mà sinh con tự nhiên có lợi cho khôi phục sau khi sinh, cái gì sinh mổ đưa bé dễ dàng mắc nhiều chứng bệnh hơn, bây giờ ở trong mắt của anh đều là nói nhảm.

Bác sĩ nói hiện tại cô chỉ là vừa bắt đầu, thậm chí còn chưa tới** lúc sinh thật sự, nhưng cô vẫn tiếp tục đau đớn như vậy, anh đều đã sắp không chịu nổi rồi.

Lần đầu tiên Giang Diệc Hân biết, thì ra năng lực chịu đựng trên tâm lý của anh có chút thấp.

Không phải hai người đã thương lượng xong, quyết định sinh con tự nhiên ư? Tại sao đến lúc này lại thay đổi chủ ý? Cô mới không cần đã bắt đầu đau đớn, còn chịu thêm một đao!

Văn Văn không quản, bắt đầu kiên trì, "Không, em muốn sinh con tự nhiên."

"Em mổ cho anh!"

"Em muốn tự nhiên."

"Mổ!"

"Tự nhiên."

Ý kiến hai người không hợp ở trong phòng chờ sinh.

"Siêu âm B biểu hiện đứa bé mới khoảng sáu ký, vị trí bào thai, toàn bộ xương chậu phụ nữ có thai đều phù hợp yêu cầu sinh con tự nhiên. Dưới tình huống này, bác sĩ chúng tôi chắc chắn sẽ không phẫu thuật." Bác sĩ sản khoa cắt đứt bọn họ.

Lúc Văn Văn mang thai, thể trọng ước chừng tăng hơn sáu mươi ký, mập đến giống như một con vật khổng lồ. Nhưng đứa bé cũng không lớn, hình như những thịt kia cũng chỉ sinh trưởng ở trên thân chính cô mà thôi.

Giang Diệc Hân còn muốn kiên trì.

"Phụ nữ có thai ăn xong cơm tối, hiện tại không nên làm giải phẫu, anh trước ký đơn cho phép giải phẫu, nếu như trong quá trình sinh con chúng tôi cảm thấy cần thiết, sẽ áp dụng sinh mổ". Bác sĩ quyết định quả quyết.

Nhưng lúc ký đơn cho phép giải phẫu thì anh bị dọa.

Trong khi và sau khi phẫu thuật có thể xuất hiện tình huống bệnh biến chứng nhanh: gây mê ngoài ý muốn, trẻ sơ sinh ngạt thở, tình huống ngoài ý muốn sẽ cắt bỏ (tử) cung, sau phẫu thuật bên trong màng (tử) cung có thể có vài di chứng, vân vân.

Mỗi một dạng đều đáng sợ như vậy, làm cho anh sợ đến hoàn toàn không dám kiên trì cái gì mổ hay không mổ.

Trời đã sáng, nhưng Văn Văn vẫn chưa ra khỏi phòng sinh.

Giang Diệc Hân ở cửa phòng sinh, đợi đến tay chân càng ngày càng lạnh lẽo.

"Y tá, Hạ Vị Văn sinh chưa?" Anh lo lắng kéo lấy một y tá ra vào phòng sinh.

"Chưa." Vĩnh viễn trả lời một chữ, lời ít mà ý nhiều.

Càng chờ, khiến cho anh càng cảm thấy sợ hãi, bàng hoàng bất lực.

"Chị họ, chị có thể đến Thượng Hải không? Văn Văn đang sinh con, cô ấy khó sinh!" Anh khủng hoảng đến thậm chí bắt đầu gọi cho chị họ ở thành phố Ôn của cô.

Hiện tại có một phụ nữ ở đây sẽ tốt hơn một chút.

Tổng Dư Văn cũng không hề biết hai chữ "Khó sinh" hoàn toàn là chính anh tưởng tượng, bị sợ đến lập tức nói sẽ ngồi chuyến máy bay sớm nhất tới.

Cúp điện thoại, anh tiếp tục đi qua đi lại thêm một tiếng.

Bảy giờ sáng.

"Y tá, Hạ Vĩ Văn sinh chưa?" Anh lại chạy tới ấn chuông cửa phòng sinh.

Liếc ánh mắt khinh thường nghiêm trọng tới, cùng với rớt cuộc bị phiền đến không chịu nổi, cận kề đáp lại, "Còn chưa, hiện tại cô ấy mới mở đến năm ngón tay! Còn lâu lắm!"

Năm ngón tay? Năm ngón tay gì chứ? Nhưng, mấy chữ còn lâu lắm này anh nghe không hiểu.

Anh gấp đến quá thật không làm chủ được tinh thần, bấm một dãy mã số muốn cầu cứu.

"Alo?" Nghe điện thoại lại là một giọng nữ lười biếng, mơ hồ còn mang theo chút hấp dẫn.

Giang Diệc Hân sững sốt một chút, cho là gọi nhầm rồi.

"Ai đó?!" Điện thoại di động lập tức đã bị đoạt qua, truyền đến giọng nói anh quen thuộc.

Người phụ nữ ngủ cùng Giang Thiệu Cảnh là ai? Lại nói bây giờ Giang Diệc Hân không có chút tâm tình nhiều chuyện.

"Anh, anh tới bệnh viện XX được không? Văn Văn đang sinh con!" Đột nhiên anh sốt ruột nói.

Nó có bệnh ư, có phải tới khoe khoang không? Giang Thiệu Cảnh muốn mắng nó, nhưng phát hiện âm điệu của nó có điểm không đúng, khàn khàn đến rất quý dị...

"Xảy ra chuyện gì?"

"Văn Văn khó sinh...."

"Anh tới ngay!"

Lại một người thành công bị dọa đến quăng điện thoại liền chạy tới.

....

Gần sáu giờ tối.

"Anh, anh nói nếu như bác sĩ ra ngoài này hỏi em, muốn bảo vệ người lớn hay là bảo vệ đứa trẻ thì phải làm thế nào?" Anh đã một ngày chưa ăn cơm, cũng chưa uống một giọt nước.

"Sẽ không có chuyện như vậy!" Giang Thiệu Cảnh nghe đến rất im lặng, lại càng cắn răng nghiêng lợi, "Bác sĩ có bảo chúng ta đưa com vào, liền đại biểu cô ấy còn chưa có chết!"

Sao anh lại thăm như vậy chứ? Vết thương chưa lành, bây giờ còn phải đến động viên cho tình địch mình.

Anh hận không được hiện tại trực tiếp ném Giang Diệc Hân đáng ghét vào trong phòng sinh để đổi lại sự yên tĩnh, nhưng đáng tiếc bệnh viện này không cho phép giúp đỡ sinh.

"Trước kia lúc Thụy Thụy sinh cũng là một ngày một đêm, thai đầu là khó sinh một chút, không có chuyện gì." Tống Dư Ván đã chạy tới Thượng Hải, cũng lên tiếng an ủi.

Nhưng là.

"Không được, tôi muốn đi nói cho bác sĩ, tôi muốn bảo vệ người lớn!" Giang Diệc Hân lại muốn ấn chuông cửa phòng sanh.

Giang Thiệu Cảnh thay đổi sắc mặt.

Có ai lỗi tên bệnh thần kinh này đi không, anh không biết nó!

Thật may là, đúng lúc ấy thì.

"Người thân của Hạ Vĩ Văn có ở đây không?" Cửa phòng sinh được mở ra, tay một y tá ôm một đứa bé.

"Là tôi, là tôi!" Giang Diệc Hân sớm một bước vọt lên trước Giang Thiệu Cảnh

"Chúc mừng anh, sinh một thiên kim. Anh trước nhìn đứa bé một lần, sau đó tôi mang cô bé đi tắm, cân thể trọng." Y tá xoay đứa bé tới cho anh liếc mắt nhìn.

Đó là một bé gái rất nhỏ đang nhắm mắt, bởi vì mới ra ngoài từ trong nước ối, sắc mặt thậm chí vẫn còn trắng bệch như tờ giấy, không nhìn ra ngũ quan

giống ai.

Thì ra là anh và Văn Văn đều đã đoán sai, không phải con trai, là con gái!

"Tôi có con gái!" Năng lực điều chỉnh của Giang Diệc Hân rất tốt, cả người mừng rỡ như điên.

"Chúc mừng hai người!" Tống Dư Vãn thờ phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười lập tức nói chúc mừng.

Giang Thiệu Cảnh đứng ở phía sau, lại kéo kiệt một câu chúc phúc. Ánh mắt lạnh lùng của anh quét tới, nhưng bị Giang Diệc Hân cản trở, không nhìn thấy bộ dạng của bé gái.

"Có gì đặc biệt hơn người, chỉ sinh một đứa con gái mà thôi!" Giang Thiệu Cảnh không có cảm giác nói.

Giang Diệc Hân mới mặc kệ vị chua rất đậm của anh ta, nhắm mắt theo đuôi phía sau y tá, cho đến khi nhìn thấy con gái của mình vào một gian phòng khác.

"Anh, anh giúp em trông coi cháu gái anh, em đi chờ Văn Văn!" Bây giờ rốt cuộc Giang Diệc Hân đã khôi phục tinh táo, anh bắt đầu chia việc.

Giang Thiệu Cảnh trừng mắt liếc anh một cái, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Câu cháu gái anh này là trả thù câu nói trước kia "Chú sắp làm chú" của anh rồi sao?

Tâm bất cam tình bất nguyện, anh vẫn canh giữ ở cửa phòng trẻ sơ sinh đối diện phòng sinh, chờ cháu gái ruột của anh.

Đột nhiên, Giang Thiệu Cảnh cảm thấy dường như một sinh mạng mới đến, đại biểu một loại cuộc sống mới bắt đầu, cùng với một đoạn gió bụi đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 27: Ngoại Truyện: Diệc Văn (Một)

Lúc Văn Văn ở cũ, Chức Tâm đến thăm cô và bé cưng, cùng đến còn có Hứa Ngan Sâm

Thời điểm chiều dài Chức Tâm và Hứa lão đại dùng bữa tối, Giang Diệc Hân bồng con gái ra khỏi phòng một lần lại một lần.

"Tiểu Bảo, đây là di Chức Tâm, chờ con lớn lên học giỏi tiếng phổ thông cùng đi làm MC với di nha" Giang Diệc Hân là một bộ dáng mong con trở thành phượng hoàng.

Hứa Ngan Sâm lạnh nhạt nhìn lướt qua tên thuộc hạ cũ của mình, làm MC rất cần thiên phú, cũng không phải là a heo a cầu đều được

Rất nhiều người đàn ông trên thương trường đều cảm thấy sinh con gái là tượng trưng "Không năng lực", gặp người xử sự đều là cực kỳ khiêm tốn, đâu giống như Giang Diệc Hân ngày ngày mang con gái khắp nơi, như hiền vật quý hận mong muốn người khác khen con gái của mình nhiều thêm mấy câu.

"Được, chỉ cần chú nguyện ý người làm cô giáo như tôi" Chức Tâm cười gật đầu

"Tiểu Bảo muốn bá sư bá sư" Giang Diệc Hân cầm tay nhỏ bé của con gái chụp gò má của Chức Tâm.

Chân mày Hứa Ngan Sâm lạnh lẽo nhíu lại

"Bộ dáng Tiểu Bảo thật đáng yêu, con mắt thật to miệng nhỏ xinh đẹp, rất giống Văn Văn đấy" Chức Tâm thuận tay nhận lấy con nhóc, yêu thích ca ngợi đến không buông tay.

Hứa Ngan Sâm ở bên cạnh không dám gật bừa

Cũng không phải không đồng ý bảo bảo không đáng yêu, nhưng nói mẹ bảo bảo xinh đẹp. Làm ơn, chiều rộng mặt giống cánh cửa thì xinh đẹp chỗ nào,

"Tiểu Bảo xinh đẹp hơn quả quýt nhỏ của vợ tôi lúc vừa sinh ra"

Hình như con bé biết đang nói nó nên tròn to mắt, con người không chuyển mà nhìn chăm chăm vào Chức Tâm

Chức Tâm càng phát ra yêu thích không dứt "Cây quýt nhỏ bởi vì sinh non, thời điểm mới vừa sinh ra gần như chỉ lớn bằng bàn tay. Da toàn thân đều nhẵn, mặt bằng phẳng, sống mũi không cao, miệng, hai mắt thật to càng thêm sung to. Đừng nói đẹp, nó hoàn toàn là một đứa nhỏ xấu xí" Đứa bé đủ khác biệt chính là da thịt đầy đặn, cả người mềm mại béo mập

Nghe được Chức Tâm "Ghét bỏ" quả quyết nhỏ, mi tâm Hứa Ngạn Sâm dữ tợn nhú thành một đoàn

"Nhưng không biết vì sao lúc Tiểu Bảo vừa mới sinh ra thật sự trắng bệch như tờ giấy, nhưng bị tôi nuôi biến thành đứa nhỏ màu vàng" Giang Diệc Hân có chút khổ não

Người mới làm ba của con gái, vừa có chút gió thổi cô lay anh liền cực kỳ khấn trương

"Đó là bệnh vàng da của trẻ sơ sinh, chưa tới mấy ngày tự nhiên sẽ từ từ biến mất" Chức Tâm đề cho anh - người ba mới này đừng lo lắng

Ăn cơm tối xong, Chức Tâm vào nhà bồi Văn Văn

Thời kỳ sau khi sinh, Văn Văn vẫn rất mập, đáng vẻ cũng không khác trước khi lâm bồn quá nhiều

"Chọn tên cho bảo bảo xong chưa" Chức Tâm ngồi ở mép giường của cô

Văn Văn lắc đầu "Chưa. Hai người chúng tôi suy nghĩ rất nhiều tên, mỗi một cái nếu không phải anh phủ quyết tôi thì chính là tôi phủ quyết anh. Đến bây giờ vẫn không quyết định được, chỉ có thể tạm thời gọi nó là Tiểu Bảo" Hai chữ Tiểu Bảo thường được rất nhiều ba mẹ gọi đứa bé.

"Nhìn ra được Giang Diệc Hân cực kỳ hưng phấn, cực kỳ khấn trương vì bé cưng"

"Ừ" Từ khi Tiểu Bảo ra đời đến bây giờ chỉ mới hai mươi ngày, Văn Văn rõ ràng cảm thấy được toàn bộ trọng tâm của anh đều dời chuyển tới trên người bé cưng.

"Đều nói con gái là người tình kiếp trước của ba, tôi đều dựa vào đó để lấy lại thăng bằng cho chính mình đây" Chức Tâm cười nói

Văn Văn cũng đáp lại một nụ cười

Cô không có không thăng bằng gì hết, bởi vì trong lòng trong mắt của cô cũng chỉ có con gái.

"Có sữa không?"

"Có rất nhiều, đủ để bé cưng ăn" Văn Văn tính dùng sữa mẹ tinh khiết nhất để nuôi con.

Điểm này ý kiến của cô và Giang Diệc Hân đều nhất trí

"Không sợ vóc người biến dạng" Chức Tâm cười hỏi

Văn Văn có chút hơi ưỡn oải

Hiện tại cô hoàn toàn không có vóc người đáng nói.

"Không sao, bây giờ chỉ là mập giả, rất nhanh sẽ gầy xuống thôi" Chức Tâm an ủi cô "Hai người định lúc nào thì bỏ sung tiệc rượu, cố gắng giảm cân, đến lúc đó là có thể mặc áo cưới rồi."

Văn Văn cứng đờ

Cô cứng đờ cũng không phải bởi vì Chức Tâm nói đến giảm cân, mà là...

Chức Tâm cũng lập tức nhận ra có cái gì không đúng, hình như vấn đề này của cô hơi khó Văn Văn rồi.

"Chúng tôi..."

Về mặt do dự của Văn Văn khiến Chức Tâm sững sờ, suy đoán "Đừng nói với tôi là hai người không thảo luận đến vấn đề này"

"Tôi... tôi có chút lo lắng..." Những lo lắng này khiến cho cô vẫn luôn không biện pháp thảo luận vấn đề trọng điểm với Giang Diệc Hân.

Từ khi xuất viện đến bây giờ, Giang Thiệu Cảnh cũng không muốn bước vào trong căn phòng này một bước

Trước khi sinh, một khi dính đến vấn đề này, cô luôn tìm lời nói để dời đi. Gần đây Giang Diệc Hân cũng không muốn nhắc lại, khiến cho cô thờ phào nhẹ nhõm

Thấy bộ dáng của cô giống như có lời khó nói, Chức Tâm thở dài

"Văn Văn, tôi thật sự thích cô, cho nên hi vọng cô sẽ không giống tôi, không quý trọng khiến hạnh phúc chạy đi từ trong lòng bàn tay"

Văn Văn sững sờ một chút "Cô và.... Hứa lão đại..." Không phải vô cùng tốt sao? Ít nhất trong mắt người ngoài, bọn họ đúng là rất đẹp đôi.

"Biết rõ có một số việc không thích hợp, nhưng vẫn không cách nào tự kiềm chế.... Thỉnh thoảng quan hệ thân mật trên giường ở trong miệng anh ta cũng biến thành chỉ là một loại thói quen làm với cô mà thôi. Cô hoàn toàn không phân rõ mình có phải là nhu cầu cảm đến bỏ khuyết chỗ trống lúc anh ta tịch mịch hay không? Sau này một khi anh ta gặp được người mình thích, cô vĩnh viễn chỉ là người không có quan hệ mà thôi, gặp lại cũng chỉ vì kết thúc quan hệ không đứng đắn...." Loại tâm tình bất an này không có trải qua sẽ không hiểu "Văn Văn, tôi không hy vọng cô giống như tôi"

Về mơ hồ mất mát trên mặt Chúc Tâm khiến Văn Văn ngẩn người một lúc.

Chúc Tâm vừa nói xong mới giật mình vì mình nói quá nhiều, cô chỉ có thể cười cười che giấu "Văn Văn, tôi chỉ muốn nói cho cô biết thật ra thì hạnh phúc và khổ sở chính là anh em sinh đôi, không có người nào trao cho người nào nghĩa vụ vẫn luôn chờ đợi"

Tìm Văn Văn khẽ xúc động, gật đầu với cô.

"Văn Văn, đừng bởi vì quá nhiều bận khoăn khiến kết quả hồi hận không kịp"

....

Sau khi Chúc Tâm đi, một lời cuối cùng của cô ấy giống như vẫn có tiết tấu lặp lại quanh quẩn ở trong đầu Văn Văn.

Trên thực tế, chị họ Dư Vấn cũng nói lời giống vậy,

"Hôm nay ăn bữa khuya món gì?" Giang Diệc Hân thò đầu vào hỏi

Văn Văn vội vàng kéo cao chăn che lại thân thể có chút mập của mình.

"Em không ăn...." Cô lắc đầu

Cô muốn giảm cân, hôm nay soi gương một chút, mặt của cô đã mập đến sắp biến hình, tiếp tục như vậy nữa liền không thể gặp người

Đến nay Văn Văn còn nhớ về mặt ngạc nhiên của Giang Thiệu Cảnh lúc nhìn thấy cô ở trên giường bệnh.

Sau đó Giang Thiệu Cảnh nói một câu.

"Diệc Hân nuôi béo em rồi." Cũng nuôi quá châu tròn ngọc sáng

Người biết thương thức đều biết nuôi béo đó là nuôi động vật gì đó, cho nên một tầng ý tứ mỉa mai trong lời nói của Giang Thiệu Cảnh khiến cho cô nhớ rất sâu.

"Không được, ở cử dưỡng tốt thân thể rất quan trọng, em phải ăn được ngủ được" Giang Diệc Hân đã tự tiện quyết định "Anh hầm cách thủy tim heo cho em rồi"

Không nghe bất kỳ âm thanh phản đối nào của cô, nhìn bóng lưng của anh nhanh chóng biến mất, một lát phòng bếp bay ra mùi rượu làm cho người ta rất động lòng người, khuôn mặt Văn Văn nhất thời sụp đỏ.

Anh đúng là hầm cách thủy tim heo, anh hầm cách thủy tim của cô....

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 28: Ngoại Truyện: Diệc Văn (Hai)

Văn Văn muốn giảm cân, đặc biệt là bây giờ cô đã sinh xong ba tháng rồi, nhưng thể trọng vẫn là bảy mươi mấy kg.

Dáng vẻ mập mạp, giống như có một thân thịt béo muốn bỏ cũng bỏ không được.

Văn Văn thử ăn uống điều độ, đầu tiên cô không ăn canh, sẽ từ từ giảm bớt bữa ăn và lượng thức ăn, phương thức như thế trôi qua nửa tháng, cô quả thật ít đi mấy kg, nhưng chuyện phiền phức theo đó cũng tới.

"Văn Văn, em có phát hiện Tiểu Bảo gầy đi rất nhiều không?" Giang Diệc Hân ôm con gái, vẻ mặt đau lòng và sốt ruột.

Bây giờ trong mắt trong lòng Giang Diệc Hân chỉ có Tiểu Bảo của anh.

Mà cô? Đoán chừng trong mắt anh, chính là --

"Văn Văn, có phải gần đây sữa của em thiếu rất nhiều hay không?" Hồi vấn đề lúng túng như vậy, Giang Diệc Hân lại có thể mặt không đỏ hơi thở không gấp. Aizz, quả nhiên --

Địa vị cô ở nơi này nghiêm nhiên chính là bò sữa mà.

"Em xem, em xem, lúc trước Tiểu Bảo nhà chúng ta đều là mập mập chắc nịch, người nào thấy đều nói con gái nhà này vừa trắng vừa mập thật đáng yêu, nhưng mấy ngày nay mặt của con bé không tròn nữa." Giang Diệc Hân đau lòng nói.

Tiểu Bảo trắng mập, chính là kiêu ngạo lớn nhất của người làm ba là anh!

Văn Văn nhú mày, cẩn thận quan sát con gái. Có không? Có gầy đi sao?

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tiểu Bảo nhìn chăm chăm mẹ, Văn Văn chú ý tới, cảm con gái vốn mượt mà, hình như thật bắt đầu biến thành nhon.

Cô lập tức lo lắng, nói như vậy, hình như gần đây sữa của cô có chút ít đi, cảm giác chất lượng cũng giảm xuống . . .

"Văn Văn, vì con gái, em ngàn vạn lần ngàn vạn lần không thể giảm cân!" Giang Diệc Hân cẩn thận nhờ cậy.

Vì vậy, con đường giảm cân ăn uống điều độ của Văn Văn mới vừa khởi động liền bị bóp chết từ trong trứng nước.

Con đường này không thể thực hiện được, Văn Văn liền đổi một loại phương thức khác, nghe nói tập yoga rất có hiệu quả giảm cân. Văn Văn liền đăng ký một khóa học, mới lên tiết thứ ba, Văn Văn rất hưng phấn vì cảm giác vóc người sung vũ của mình bắt đầu có thay đổi.

Nhưng là --

"Văn Văn, đều nói sau khi sinh không nên vận động quá sớm, ... các bộ phận sẽ yếu đi." Giang Diệc Hân vừa chơi đùa với Tiểu Bảo, vừa giống như rất vô ý thuận miệng nói một câu.

Cả người Văn Văn đều đông cứng rồi.

"Đi tập yoga gì đó, vận động phải tiến hành theo chất lượng thân thể thích hợp mới có lợi, ví dụ như làm một chút ... động tác gì đó là được rồi." Giang Diệc Hân đi tới, giao Tiểu Bảo cho cô, đến trên giường làm mẫu cho cô xem, "Ví dụ như vận động ngẩng đầu. . . Anh làm cho em xem, hít thật sâu, duỗi duỗi chân, hai cánh tay để thẳng, hít thở sâu. . ."

Thân thể anh... làm đến giống khuôn ra dáng, khiến Văn Văn dờ khóc dờ cười.

Bây giờ ở trước mặt cô, anh hoàn toàn không có hình tượng gì đáng nói, làm hại cô có lúc cũng thường thường không cẩn thận bị tê dại, cũng không cần duy trì hình tượng ở trước mặt anh.

Loại ý nghĩ này quá biến chất.

Lúc tối, Giang Diệc Hân không ngừng cọ xát ở bên mép giường của cô, nhưng không chịu rời đi.

"Phòng của anh ở sát vách." Văn Văn vén áo lên, vừa dứt sữa cho con gái, vừa tốt bụng nhắc nhở anh.

Hiện giờ Tiểu Bảo ngủ với cô, nửa đêm Tiểu Bảo đều sẽ đòi muốn uống sữa, con phải dậy 2-3 lần, mà anh còn phải đi làm, thật sự không thích hợp bị dậy vò.

Nhưng là.

"Không cần, anh muốn ngủ chung với Tiểu Bảo." Con gái ở đâu, anh liền nương nhờ ở đó.

Tuy rằng là như thế, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chú ... trắng nõn của Văn Văn, trong ánh mắt có hai ngọn lửa đang vụt cháy.

Văn Văn bị cháy sạch đến đỏ mặt tai nóng, sợ hết hồn hết vía.

"Nhìn, nhìn cái gì?" Tiểu Bảo rút cuộc dùng xong "Bữa ăn" rồi, vén áo xuống, Văn Văn rất không tự nhiên hỏi.

"Không có gì, anh chỉ đang nhìn Tiểu Bảo bú sữa mẹ." Tiểu Bảo cố gắng ... đáng vẻ đặc biệt đáng yêu.

Nói lời này thì vẻ mặt của anh quá tự nhiên, hại Văn Văn vì tư tưởng xấu của mình mà xấu hổ.

Bọn họ đang nói chuyện phiếm, Tiểu Bảo ăn uống no thỏa mãn, oa oa oa khóc rống mấy tiếng, liền nhịn không được nhắm mắt lại, yên lặng rơi vào trạng thái ngủ say.

Con gái nằm ở trên giường nhỏ, anh dựa vào trên giường lớn, anh lôi kéo tay của con gái, hai ba con mắt đối mặt.

Đột nhiên --

"Văn Văn, dứt khoát đừng giảm cân, chúng ta tiếp tục lần nữa, cho Tiểu Bảo thêm người em trai được không?" Đột nhiên anh chen ngang một câu, hù dọa Văn Văn đến tê rần.

Cho Tiểu Bảo thêm người em trai ư?

"Chúng ta dứt khoát một năm hai đứa, cùng nhau sinh đi, như vậy em có thể chỉ cần giảm cân một lần, chỉ cần ăn uống điều độ một lần, tất cả chỉ cần làm một lần, không cần lặp lại khổ cực, có nhiều lợi ích." Anh nháy mắt mấy cái, "Kế hoạch của anh không tệ, đúng không? !"

Hả?

Giảm cân một lần đương nhiên có thể có chút lợi ích, mặc dù ích lợi không tệ, nhưng là --

Sao cô nghe kỳ quái như vậy? Nhưng muốn chỉ ra kỳ quái chỗ nào, lại cảm thấy nói không ra.

"Mới không cần, em mang thai một mình Tiểu Bảo đã rất vất vả." Văn Văn lập tức phủ quyết.

Bây giờ cô, quả thật đã là nội trợ.

Công việc của cô vĩnh viễn là ở nhà nuôi Tiểu Bảo, ở nhà nuôi Tiểu Bảo, ở nhà nuôi Tiểu Bảo.

Cô muốn đi làm, nhưng lại không yên lòng. Dù sao cô và anh đều không có ba mẹ, coi như mời bảo mẫu, cũng phải có người già ở bên nhìn chăm chăm.

Dưới tình huống này, cô chỉ có thể trước tiên mang Tiểu Bảo đến vườn trẻ rồi mới trở về xưởng in ấn.

Nghe vậy, anh di chuyển tới, quán lấy ...eo rất đầy đặn, nằm sắp tựa vào trên bà vai đã trở nên lớn hơn rất nhiều, dùng giọng nói giống như làm nũng an ủi: "Bà xã cực khổ."

Hả?

Văn Văn lại sùng sốt.

Bà xã???

Hình như anh không có phát hiện cô cứng ngắc, thân mật tiếp tục đặt câu hỏi, "Đúng rồi, bà xã, cái đó của em có tới không?" Giọng điệu của anh rất tự nhiên, giống như gọi cô là bà xã là chuyện rất thiên kinh địa nghĩa.

Chỉ là, sao Văn Văn lại nghĩ không thông, bọn họ từ bạn bè bình thường đã thăng cấp đến quan hệ có thể gọi là bà xã từ lúc nào vậy?

"Còn chưa có." Văn Văn lắc đầu một cái.

Cô biết ý vừa rồi của anh là chỉ cái gì.

"A, sao còn chưa tới?" gương mặt anh tiếc nuối.

Thật sự là chuyện phiền toái. . . Cô còn chưa có kinh nguyệt, vậy thì đại biểu kế hoạch rất lớn của anh có thể phải tạm thời gặp trở ngại.

Hai người thảo luận vấn đề lúng túng như vậy, tính cô luôn rất hay xấu hổ, lúc này lại có thể không có quá nhiều cảm giác.

Kể từ lúc bắt đầu có Tiểu Bảo, hai người bọn họ còn chưa có tình yêu cuồng nhiệt liền giống như trực tiếp tiến cấp thành vợ chồng già, hai chữ tình yêu hoàn toàn còn chưa có xuất hiện trên người bọn họ liền trực tiếp thăng hoa.

Bọn họ cứ như vợ chồng bình thường, vẫn luôn dính chung một chỗ, tuy toàn bộ trọng tâm hai người đều chuyển tới trên người Tiểu Bảo, loại chuyển biến này vừa kỳ quái lại thuận lý thành chương.

"Nhưng mà, như vậy cũng tốt. . ." Một đôi tay của anh, bắt đầu hành động xấu .

Văn Văn bỗng nhiên cứng ngắc, bây giờ cô đã là phụ nữ trưởng thành, dĩ nhiên hiểu anh muốn làm gì tiếp. Vì vậy, Văn Văn bắt đầu tránh trái tránh phải.

Tay của anh dò vào từ dưới vạt áo của cô, liền muốn thăm dò "Nguồn thức ăn" thần bí của Tiểu Bảo, Văn Văn gấp đến độ vội vàng đẩy tay của anh ra.

Một kiên trì muốn đi vào, một kiên trì kháng cự.

Bây giờ điểm khác biệt của bọn họ với vợ chồng già duy nhất là -- cô không để cho anh đụng.

Tiểu Bảo mới vừa tròn 40 ngày, Giang Diệc Hân liền bắt đầu có chút đốt lửa mạnh. Bất đắc dĩ là... hình như Văn Văn vẫn không có đáng về hứng thú.

"Hiện tại không được." Văn Văn vội muốn chết.

"Tại sao không được?" Anh không phục.

Trước anh cho là cô cảm thấy quá sớm... sẽ không tốt với thân thể của mình, còn lâu mới để cho anh đụng. Được rồi, anh nhin.

Nhưng ngọn lửa này cũng nhin đến tháng thứ ba, tại sao vẫn là hai chữ không được? Khấp thiên hạ có người đàn ông nào thăm hại hơn anh không? Rõ ràng người mình yêu nằm ở trong ngực, nhìn được, lại không ăn được.

Anh không nói nhiều, trực tiếp kéo xuống hai tay liễu mạng kháng cự của cô, đặt ở nơi... của mình, để cho cô trực tiếp cảm nhận mình không cách nào khổng chế

Gương mặt Văn Văn mất tự nhiên.

Cô không phải cọc gỗ, dĩ nhiên có thể cảm thấy anh cấm dục đã đạt tới cực hạn, nhưng cô chính là không có tự tin bày ra thân thể mập mạp bây giờ của mình cho anh thấy.

"Chúng ta, sau này chúng ta, sau này hãy nói. . ." Văn Văn lúng túng ngượng ngừng nói.

Lại là sau này!

"Tại sao?" Là bởi vì anh hai của anh ư?

Ngày Tiểu Bảo đầy tháng, anh mời Giang Thiệu Cảnh tham gia tiệc rượu đầy tháng của Tiểu Bảo, đáng tiếc bị một lời cự tuyệt.

Ông trời ơi, lúc nào thì anh hai anh mới có thể không có chấp như vậy đây?! Nếu như Giang Thiệu Cảnh vẫn cố chấp nữa, sao anh và Văn Văn có thể hạnh phúc?

Nhưng tại sao hạnh phúc của anh lại phải dựa vào Giang Thiệu Cảnh không còn cố chấp để đổi lấy chứ? Một con ghen tuông lập tức phun trào.

Khi Văn Văn còn đang cố gắng nghĩ từ giải thích thì tốc độ của anh rất nhanh, đột nhiên liền nhấc áo cô lên, dùng sức rất mạnh há miệng ngậm lấy rất tròn mềm mại của cô, dùng sức Đây giống như hành động trả thù, quả thật ngây thơ lại tham lam như đứa trẻ.

Bởi vì động tác của anh, Văn Văn lớn tiếng hít một hơi lạnh.

Vội vã đưa tay đẩy anh ra, nhưng lại đổi lấy anh tiến một bước đưa ... ra, lượn vòng bốn phía ở (nhũ) của cô.

Một giọt chất lỏng màu trắng theo động tác của anh toát ra từ đầu (nhũ), anh lập tức liếm đi, nhưng mới một hai giây mà thôi, lại một giọt tuôn ra.

Anh nhanh chóng liếm lần nữa, còn không biết xấu hổ chắc chắn, "Không trách được Tiểu Bảo nhà chúng ta thích ăn như vậy, thì ra là thơm ngọt thế này."

Văn Văn bị anh trêu đùa, gương mặt ngẹn đỏ, anh lập tức nắm chặt cơ hội, giống như dã thú đói khát liễu mạng nắm con mồi, đè chặt thân thể mềm mại của cô xuống giường, khiến cô không thể động đậy, đôi tay càng không ngừng vuốt ... cô, cho đến khi trong bàn tay cảm giác một mảnh ẩm ướt .

Anh mang tới cho Văn Văn một loại ... không cách nào nói rõ.

Người cấm dục trong lúc mang thai Tiểu Bảo, cũng không chỉ có một mình anh.

Khi anh liếm láp qua lại ở cổ và vành tai của cô thì bàn tay ẩm ướt của anh cũng thuận lợi trượt xuống đụng chạm mỗi một tấc, làm cho Văn Văn giống bị điện giật.

Văn Văn cảm thấy thân thể tê dại từng trận, ... không ngừng dâng lên.

Nhưng khi bàn tay anh từ từ sờ đến bụng của cô thì Văn Văn hoàn toàn cứng đờ.

Cô liền "Tĩnh", dùng tốc độ thật nhanh đẩy anh ra.

"Không được, không được, không được!" Cô kinh hoàng luống cuống, liên tục lặp lại hai chữ không được.

"Tại sao không được?" Anh nhất thời ảo não thay đổi sắc mặt.

"Tiểu, Tiểu Bảo ở đây, ở bên cạnh mà . . ." Văn Văn moi ruột gan suy nghĩ một lý do.

Đúng, không thể hù dọa con gái! Vừa nghĩ như thế, Văn Văn liền bình tĩnh.

Giang Diệc Hân không thỏa mãn nghiêm trọng lại cảm thấy cực kỳ khó chịu, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên, mỗi lần anh vừa định phát triển chút gì, bản thân luôn bị cô đẩy ra.

Làm hại anh nghiêm trọng hoài nghi Văn Văn sinh xong có tính lạnh nhạt.

Bây giờ, anh cần phải phát công như thế nào mới có thể tấn công chỉ trong một lần?

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 29: Ngoại Truyện: Diệc Văn (Ba)

Giang Diệc Hân bắt đầu vận chuyển đại não, trăm phương ngàn kế muốn khơi lên tình thú của Văn Văn với mình.

Vì vậy, đầu tiên, anh nhin đau làm một quyết định trọng đại.

"Tại sao lại đột nhiên nghĩ đến mời bảo mẫu?" Tiểu Bảo rất ngoan, một mình cô giữ con gái mặc dù hơi cực khổ một chút, nhưng vẫn yên tâm hơn. Hơn nữa buổi tối anh vừa tan tâm sẽ về nhà, đều có giúp cô giữ con gái, khiến cho cô giảm bớt rất nhiều gánh nặng.

Anh cũng không nở, nhưng vì tương lai con gái phát triển khỏe mạnh tốt hơn về thể xác và tinh thần, anh chỉ có thể tạm thời nhin đau cắt thịt.

"Văn Văn, gần đây nghiệp vụ của xưởng in ấn có chút bận." Sự thật chứng minh, thật ra thì anh rất thích hợp buôn bán, dựa vào giao thiệp các ngành các nghề, xưởng in ấn đến trên tay anh chưa đầy một năm, kinh doanh đã càng ngày càng phát đạt.

Ý tứ của anh là anh không thể sẽ giúp cô giữ con? Nam nhi chí tại bốn phương, do dự một chút, Văn Văn mới vừa nói một mình cô cũng có thể.

"Hơn nữa, em quá cực khổ, em không có nhận thấy được gần đây mình già hơn rất nhiều sao?" Anh nói vô cùng nghiêm túc.

Một câu nói của anh khiến Văn Văn hoa dung thất sắc.

Già hơn rất nhiều? Dựa theo vóc người sau khi ăn giống như vỗ béo, cô còn nhiều thêm vài "Khuyết điểm"? Uy lực những lời này của anh còn mạnh mẽ hơn cả bom nguyên tử.

Một tuần lễ sau, Giang Diệc Hân thông qua người công ty mời giới mời một bảo mẫu, là một nữ giúp việc người nước ngoài.

Mặc dù bình thường giao tiếp với nữ giúp việc này có chút cố hết sức, nhưng sau khi chung đụng mấy ngày, Văn Văn liền phát hiện lòng trách nhiệm của người giúp việc nước ngoài này rất mạnh, là người làm hết phận sự, cũng vô cùng tỉ mỉ.

Thu hoạch này khiến Văn Văn từ từ yên tâm, thể xác và tinh thần buông lỏng rất nhiều.

Bởi vì sau khi mời người giúp giữ con gái một tay, không gian chung sống của cô và Giang Diệc Hân liền có rất nhiều. Hơn nữa rất kỳ quái, sau khi con gái không ngủ ở trong phòng cô, Giang Diệc Hân vẫn nương nhờ bên cạnh cô như thường.

Văn Văn thích loại cảm giác thân mật gần bó kề cận bên nhau này, cho nên cô cũng không có vạch trần. Hơn nữa, bây giờ đang dần dần vào thu rồi, có cả anh và chăn sẽ cảm thấy ấm hơn rất nhiều.

Chỉ là, mỗi ngày anh đều "Mè neho", khiến công việc phòng thủ của Văn Văn càng ngày càng trở nên khổ cực. . .

Sau lại bởi vì đủ chuyện sinh hoạt hàng ngày và ban đêm không tiện, sau khi cô và Giang Diệc Hân thương lượng, khi Tiểu Bảo sáu tháng sẽ dứt sữa.

Từ sau khi dứt sữa, Văn Văn cũng rất cần cù giảm cân, trong thời gian ngắn ngủi, càng ngày càng có hiệu quả.

Hôm giao thừa đó, khi Giang Diệc Hân lần nữa cố gắng nhiệt tình mời mọc, Giang Thiệu Cảnh rút cuộc gắng gượng xuất hiện.

"Chú nuôi hai con heo một lớn một nhỏ." Sau khi nhìn thấy Tiểu Bảo trắng trẻo mập mạp, Giang Thiệu Cảnh không khách khí lạnh lùng nói.

Giang Diệc Hân khó chịu đến thiếu chút nữa liều mạng với anh ta.

Nhưng đêm đó, khi Văn Văn xuất hiện ở trong tầm mắt Giang Thiệu Cảnh thì ánh mắt Giang Thiệu Cảnh trầm một chút, "Được rồi, anh miễn cưỡng thu hồi, chủ chỉ nuôi một con heo."

Số lượng heo ít đi, lại khiến cho cả người Giang Diệc Hân không thoải mái.

"Hắc hắc, anh hai, nghe nói khoảng thời gian trước anh bị người ta lừa gạt một trận, nhục nhã trước mặt mọi người?" Giang Diệc Hân cũng không yếu thế.

Sắc mặt Giang Thiệu Cảnh nhất thời đại biến, đứng dậy liền phát tay áo rời đi.

Không khí có chút lúng túng, chỉ còn lại hai người Giang Diệc Hân và Văn Văn.

Đột nhiên, có một suy nghĩ xông thẳng vào đầu Giang Diệc Hân.

"Văn Văn, hôm nay ăn tết, chúng ta đi ra ngoài tìm tiết mục đi!" Anh đề nghị.

Văn Văn đương nhiên là gật đầu tán thưởng.

"Mang đủ ví tiền." Anh nhắc nhở.

Anh bỏ thẻ tín dụng cao quý của cô vào trong túi xách thì Văn Văn vẫn sững sốt một chút, buổi tối bọn họ phải đi trường hợp sang trọng gì sao?

Đến hiện trường, Văn Văn mới phát hiện anh mang cô đi địa phương càng kỳ quái hơn. Vốn cho là chỉ là quán bar bình thường, nhưng lại cảm thấy không giống. Khách nam ở đây cực ít cực ít, căn bản đều là đám nữ trí thức và phú bà.

Anh vừa xuất hiện, ánh mắt rất nhiều khách nữ ở hiện trường đều nhìn chăm chú tới đây, những ánh mắt nhìn chăm chăm kia khiến Văn Văn có chút không thoải mái.

Muốn nói tình yêu bọn họ đã trở thành quá khứ, thật sự là quá gượng ép, đặc biệt là anh luôn gọi bà xã bà xã, sửa bao nhiêu lần, anh cũng làm như không nghe thấy.

Một ..., tiếng nhạc quán bar cũng sắp đánh nát lỗ tai, dù thần thái các phái nữ ở chỗ này trước đó là lười biếng hay là bình tĩnh, lúc này đều giống như uống thuốc kích thích sống lại, chiến đấu một chút.

Nơi này, thật là cực kỳ kỳ quái.

Theo tiếng nhạc vang lên, thời điểm từng người vũ công ra sân, con người Văn Văn đều sắp muốn rơi ra ngoài.

Này, này, này --

"Tối nay có mảnh nam thanh tú." Anh ở bên cạnh rất tốt bụng giải thích.

Văn Văn trừng to mắt.

"Em đã lâu không có hứng thú 'tính' với đàn ông, nếu anh không khơi dậy nỗi nhiệt tình của em, dĩ nhiên tìm đàn ông khác giúp một tay." Chân mày anh cau lại, đang cười rất xấu xa, ghé vào bên tai cô lặng lẽ nói.

Cô, cô, cô, không phải anh không khơi dậy nỗi sự nhiệt tình của cô. Chỉ là, trước khi chưa giảm cân thành công, cô thật sự là. . .

Chỉ là, loại phương pháp giải trí này cũng quá kích thích người đi? Văn Văn ngoan ngoãn bị sợ đến đứng ngồi không yên.

Tiếng nói của anh vừa dứt, chỉ nghe trong tiếng tiết tấu Rock and roll, mấy người đàn ông sai bước đi ra từ hình chữ T.

Đúng lúc cô ngồi ở hàng đầu tiên, tầm mắt cực tốt, cho nên khi đám đàn ông kéo mạnh, áo sơ mi trên người đều "kéo lên", lộ ra sáu múi trong truyền thuyết.

Thấy múi bụng thì Văn Văn cũng ngạc nhiên không nhúc nhích, hô hấp trở nên rất mỏng, mà chung quanh lại là tiếng thét chói tai liên tiếp.

Những đám mảnh nam kia, toàn thân cao thấp đều chỉ có một cái áo ngắn đến không thể ngắn hơn, quần chữ đinh nhỏ đến không thể nào nhỏ hơn, quần lót trước mặt này đã nhô ra tương đối hùng vĩ, thậm chí theo kỹ thuật nhảy, lòi này lại hùng vĩ nhảy đung đưa, làm người ta nóng mặt hoảng hốt.

Tất cả mọi người nhìn đến say sưa hứng thú, giờ phút này cả người Văn Văn không được tự nhiên.

Người nữ chủ trì bắt đầu chính thức tuyên bố biểu diễn mờ mẩn, màn biểu diễn đầu chính là vũ điệu trong mưa.

Hiện trường phun ra vô số băng khô, rơi xuống sân khấu như mưa, đám mảnh nam điên cuồng nhảy theo sự truyền nhiệt của DJ.

Cởi áo khoát ra! Cởi xuống! Cởi áo khoát ra!

Cởi áo xuống! Cởi xuống! Cởi áo xuống!

Cởi mặt nạ xuống! Cởi xuống! Phiền toái cởi xuống! Cởi xuống!

Cởi xuống toàn bộ! Cởi xuống!

Cởi! Cởi! Cởi! Cởi!

Đám phụ nữ, phú bà ở dưới đài cũng điên cuồng hát theo còi xuống còi xuống còi xuống.

nananananana.

nanananana. . . Còi xuống toàn bộ.

Có ... một chút cử động thì cái gì cũng lộ ra

Không thành vấn đề, chúng ta dứt khoát tới phân công hợp tác

Ai cần phải đốt lửa, ai muốn đổ thêm dầu vào lửa cháy.

Từng trận lửa nóng, ai cũng không cần tránh, dứt khoát đùa mà thành thật

Nhảy vào trộn lẫn cơ hội phóng túng mình

Xin mọi người đừng thua ở không có việc gì lại mặc quá nhiều

Một hai ba còi sạch trơn, có đột phá rèn luyện thân thể.

Giang Diệc Hân vỗ tay, lại có thể hát hăng say theo đám phụ nữ đó.

Văn Văn toát mồ hôi lạnh, thật sự cảm thấy mình già rồi, thật sự không thích hợp loại vận động của người trẻ tuổi này.

Đặc biệt là khi ánh đèn chiếu rọi lên khán đài tối đen, người chủ trì kia giờ trò ở trên người một vị mãnh nam, (yêu) xoa nhẹ dao động.

Thật là rất rất rất hư hỏng.

"Hiện tại, đám mãnh nam của chúng ta đã tới đoạn còi quần lót, sẽ ném cho người xem một phần thưởng cực lớn nha!" Người chủ trì mập mờ nói.

Không khí của hiện trường trực tiếp thăng đến cực hạn, trên đài dưới đài vẫn còn đang hát lớn một hai ba còi hết sạch. Văn Văn vội vàng cúi đến bên tai anh, nói với anh biết mình muốn về nhà.

Đột nhiên, có đồ vật gì đó từ đằng xa quăng phủ lên đầu cô, Văn Văn vội vàng lấy xuống từ trên đỉnh đầu.

"Đây là cái gì --" Theo ánh đèn mờ tối, vừa nhìn rõ ràng đó là vật gì thì Văn Văn nhất thời hít một hơi lạnh, trợn mắt há mồm.

Giang Diệc Hân cũng sửng sốt một chút, bàn tay cứng ngắc, không tiếp tục vỗ tay.

Đám mãnh nam trên đài tự nhiên phóng khoáng rồi rít còi quần lót, cùng vọt xuống dưới đài.

"Oa, thật thô thật to --" Cách bọn họ không xa, đã có người đang phát ra tiếng la kích thích.

"Chúng ta đi nhanh!" Giang Diệc Hân quả quyết quyết định.

Thật là kế hoạch biến hóa khó lường!

Anh đang muốn dắt tay của cô, chen ra từ trong đám người.

"Tiểu thư, ngài rất may mắn đó, có thể sờ được mãnh nam số ba có ‘sức quyến rũ’ của chúng ta. Hơn nữa, có thể hưởng dụng miễn phí phòng khách mà quán bar chúng tôi cung cấp." Người chủ trì chần trước mặt bọn họ, nói chúc mừng với cô.

Một người đàn ông cường tráng trần truồng, vóc người rất đẹp ngăn ở trước mặt bọn họ.

Người đàn ông cường tráng lộ ra nụ cười tự nhiên là rất có sức quyến rũ với cô, cổ vũ cô dũng cảm vươn tay ra, sờ sờ biểu tượng kiêu ngạo này.

Văn Văn bị dọa đến vội vàng che mặt, nhưng vật thể lúc ẩn lúc hiện kia, hoặc nhiều hoặc ít vẫn chiếu một chút vào tầm mắt của cô.

"Diệc, Diệc Hân." Văn Văn đến lời nói cũng nói không hoàn chỉnh.

"Anh đây, anh đây!" Anh vội vàng ứng tiếng.

Đây, đây thật không nằm trong phạm vi kế hoạch của anh, anh chỉ thiết kế một phần trong đó.

"Tiểu thư, nhận lấy ‘phần thưởng’ của ngài đi." Người chủ trì có chút buồn bực thúc giục.

Văn Văn vội vàng lắc đầu nguây nguây, bị dọa đến trái tim đều tê dại.

"Làm cái gì vậy, nếu không đến tìm thú vui thì tới chỗ này chơi làm gì?!" Bốn phía nhất thời đều là giọng nói bất mãn, tất cả mọi người oán trách cô phá hư không khí.

Cả mãnh nam kia cũng lộ ra vẻ mặt bi thương, ... giờ cánh tay cong người ra phía sau, liên tiếp để lộ bắp thịt kiêu ngạo của mình, muốn giành được lực chú ý của cô.

"Tiểu thư, mãnh nam của chúng tôi đang chờ ngài --" Người chủ trì tiến một bước tới gần.

Từ khi khai trương đến bây giờ, vẫn là lần đầu gặp đến khách hàng không thức thời như vậy.

Hiện tại thật là cỏi hồ khó xuống, Giang Diệc Hân cười gượng ha ha mấy tiếng, "Các vị, bà xã tôi đã quen ăn loại tôm hùm lớn châu Úc tôi đây, com rau dưa này của các người, sao cô ấy có thể nuốt xuống được chứ?!"

Cái gì? Ánh mắt tất cả mọi người rồi rít chuyển sang anh.

So với đám mãnh nam ở chỗ này, anh đúng là vẫn làm cho người ta cảm thấy vẻ đẹp kiêu ngạo.

Một vài khách quen lập tức liên tưởng đến cuối cùng sẽ có một vở kịch hay mãnh nam thanh tú bị đè ép, hay là đám khách nữ này có thể bầu bằng phiếu cho vị nam sĩ khiến người ta nổi lên ảo tưởng, mặc cho mọi người cạnh tranh đấu giá, người thắng thầu có thể tùy ý khinh nhờn tên nam sĩ kia, mà tên nam sĩ kia không chỉ có thể lấy được tất cả tiền thưởng, nếu như ở dưới tình huống tự nguyện, có thể... cả đêm với người thắng thầu.

"Người chủ trì, nếu không chúng ta để anh ta lên trình diễn tiếp đi!" Lập tức có người nóng lòng đề nghị, "Để cho con 'tôm hùm lớn Châu Úc này' lên đài!"

Âm thanh phụ họa ở bốn phía, mọi người ở đây đã sớm quên mất không vui vừa rồi.

Lúc này đổi thành Văn Văn nói anh chạy mau, chỉ là không ngờ Giang Diệc Hân ủy khuất rút tay của mình ra, "Bà xã, vì không để cho em bị người xúm đánh, anh không thể làm gì khác hơn là khẳng khái hy sinh rồi."

Phát sinh đột ngột này khiến Văn Văn cứng lưỡi.

"Bà xã, em phải cứu anh!" Anh ủy khuất liếc mắt nhìn cô mặc kệ giữa đồng vi da quý giá, bị đám phụ bà đẩy lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đứng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 30: Ngoại Truyện: Diệc Văn (Bốn)

Cởi áo khoát ra! Cởi xuống!

Cởi áo xuống! Cởi xuống!

Cởi mặt nạ xuống! Cởi xuống!

Phiền toái cởi xuống! Cởi xuống!

Cởi xuống toàn bộ! Cởi xuống!

Cởi! Cởi! Cởi! Cởi!

Thời điểm âm nhạc xuất hiện lần nữa, lúc này người xem cởi dưới đài biến thành người bị cởi trên đài.

Không khí quán bar rất điên cuồng, bởi vì tối nay vị khách quý bị chọn trúng này quả thật làm cho người ta rất có tính ảo tưởng

Gương mặt hứng thú của phụ nữ thành phần trí thức, đám phụ bà lớn cũng sớm đã xao động không dứt.

"Cởi xuống một cái áo khoác 5000!" Có người hô lên giá tiền đầu tiên.

Trên đài Giang Diệc Hân cau mày, số tiền này thật sự quá dễ kiếm, anh nhàn nhã cởi áo khoác của mình ra, tiêu sái ném ra sau lưng.

Ừ hừ, kiếm được sữa bột ba tháng cho Tiểu Bảo nhà anh rồi.

Nhưng tiếp đó liền không có đơn giản như vậy.

"Áo sơ mi, áo sơ mi! Quần ngoài, quần ngoài!" Dưới đài điên cuồng hô hào.

Khiến Văn Văn ngoài ý muốn là Giang Diệc Hân lại có thể tương đối sáng khoái, chỉ thấy cánh tay anh vừa nhấc, khẽ ném áo sơ mi, cởi quần jean.

Anh trên đài, chỉ còn lại một cái áo ba lỗ màu đen và một cái quần lót tứ giác, người chủ trì "Oa oa oa", dưới đài bị lây nhiễm, càng thêm sôi trào khắp chốn.

Dáng người cao to lộ ra hai chân có lực, cùng với bả vai rộng rãi, làm cho đám phụ nữ dưới đài không ngừng bàn tán. Vốn tất cả mọi người cho là thân hình Giang Diệc Hân giấu ở dưới quần áo thoải mái phải là dương liễu eo thon, yếu đuối, nhưng không nghĩ đến Giang Diệc Hân cởi xuống lại cường tráng như vậy, lại có thể vô cùng có điều kiện làm mạnh nam.

Anh rất phối hợp cởi một cái, làm cho cả không khí giống như củi khô đốt lửa, đám phụ nữ dưới đài ngưng mắt nhìn anh, quả thật đói khát giống như bạch cốt tinh, hận không được một hớp nuốt Đường Tam Tạng.

Lại nói một chút, Văn Văn cảm thấy Giang Diệc Hân thật sự quá nguy hiểm, nhất định sẽ bị những người phụ nữ kia hủy cốt nuốt vào bụng rồi.

Đáy mắt Văn Văn một mảnh sốt ruột, cô nhìn chằm chằm Giang Diệc Hân, sử dụng ánh mắt cầu khẩn anh nhanh xuống đi, hai người bọn họ nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi. Đáng tiếc, anh tương đối bướng bỉnh, anh chỉ là trước sau như một nhượng mảy về phía cô, sau đó không tiếng động dùng miệng đưa giong hôn gió với cô, giống như đang nói cho cô biết, thu được tiền sữa bột hai năm cho Tiểu Bảo nhà anh rồi, nói tóm lại anh đều muốn hy sinh.

Dưới đài, Văn Văn quả thật khóc không ra nước mắt.

"Thưa quý ông quý bà, tôi nay dâng đáp vị khách quý ngoài ý muốn này thật vô cùng ngon miệng, ngon miệng đến mức rất nhiều nữ sĩ đang ngồi của chúng ta đều muốn một hớp nuốt anh vào, có đúng hay không?" Người chủ trì ở trên đài, dùng tiếng nói ầm ỹ lớn tiếng hỏi.

"Đúng!" Không khí của hiện trường nhất định chính là mặt trời đựng trái đất.

"Vậy có muốn sờ trai đẹp không? Thậm chí ôm vào phòng tôi?" Người chủ trì tiến một bước hỏi.

"Muốn!" Đám phụ nữ mạnh mẽ trả lời.

Hồ hấp Văn Văn trở nên dòn dập, tình huống bây giờ mất không chế như vậy, phải làm sao bây giờ?

Tiết mục cuối cùng của quán bar có một chỗ đặc biệt, đó chính là sau khi "Ngon vật" bị chạm xong, có thể nhìn tâm tình mình để quyết định, nói điều kiện nguyện ý tiếp tục bị khinh nhờn, nếu như hai bên đạt thành nhận thức chung, một nguyện mua một nguyện bán, "Chủ nhân" có thể trực tiếp dẫn anh ta ra khỏi đây, tận tình hành hạ "nô lệ" này. Nếu như "Ngon vật" không thích "Chủ nhân" của mình thì có thể lựa chọn "Chạy ngon", dĩ nhiên hiện trường sẽ tiếp tục tiết mục bán đấu giá.

Dù sao một câu nói, nếu như tôi nay anh không nghe lệnh phụ nữ ở đây, sẽ rất khó bước ra khỏi nơi này.

Có đôi khi, phụ nữ điên cuồng lên tuyệt đối còn phóng đảng hơn cả đàn ông, quán bar này căn bản là Nữ Nhi quốc, thiên hạ của phụ nữ!

Văn Văn gấp đến nỗi khóe môi không thể kéo lên cười một cái.

"Tôi xuất ra hai vạn." Đã có người bắt đầu không kịp chờ đợi ra giá.

"Tôi ba vạn!"

"Năm vạn!"

Giá tiền lại có thể một đường tăng cao, lại có thể --

"30 vạn!"

Cái này quá điên cuồng, chỉ là đưa tay "Chạm vào" một chút mà thôi, lại có thể điên cuồng ra giá trên trời như thế.

Hiện trường cũng có rất nhiều người đành lui bước, chuẩn bị tìm phương pháp.

Nhưng, lúc có người đắc ý thì cũng sẽ có người thất ý.

"Ba trăm vạn." Một giọng nói yếu ớt truyền ra từ trong đám người.

Mọi người cho là nghe lầm.

Phu nhân ra giá ba mươi vạn di chuyển, đang muốn lên đài tiếp nhận ngon vật của mình.

"Ba trăm vạn, tôi xuất ra ba trăm vạn!" Lần này giọng nói mang một chút mềm yếu kia đột nhiên vang lên đầy bén nhọn.

Thật sự là ba trăm vạn, không có nghe lầm? Đám người ở đây hít một hơi khí lạnh.

Chỉ sợ có người sẽ đoạt trước một bước, hoặc lại sợ có người sẽ có cơ hội giờ trò với anh. Văn Văn không sợ xấu hổ, lập tức quả quyết chạy lên đài.

Trong nháy mắt khoe môi Giang Diệc Hân giương rất cao.

Anh biết, bà xã của anh sẽ không làm cho anh thất vọng, sẽ không vứt bỏ anh!

"Anh ấy, tôi mua rồi!" Văn Văn cướp lấy micro từ trong tay người chủ trì.

Cô, lần đầu tiên cô điên cuồng như vậy, tất cả đều là anh ép.

Nhất thời, dưới đài vang dội một trận.

Mặt người chủ trì lộ vẻ lúng túng, nhưng quy tắc trò chơi vốn là khách nữ chỗ này đều có thể tham gia, không hề có ý loại bỏ cô gái đạt hạng nhất.

"Vị tiểu thư này, chúng ta phải xác định trên thẻ của cô có số dư nhiều như vậy không?" Người chủ trì muốn ngăn cơn sóng dữ, không để cho nước phà sa của anh ta chỉ chảy vào ruộng mình.

"Tôi có rất nhiều tiền." Văn Văn thành thật trả lời.

Dưới đài lại ồn ào một trận.

Bởi vì Văn Văn ăn mặc quần áo rất mộc mạc, thật không giống người có tiền.

Quán bar quét thẻ chứng minh lời nói của Văn Văn không sai, cũng không phải là giao dịch dưới sân khấu. Cũng rất may là, Giang Diệc Hân nói cô mang đủ ví tiền, bây giờ cô đã đem hết toàn bộ tài sản của mình trên người.

Cô hùng hậu tiền bạc, hiện trường hẳn không có người có thể giành anh với cô.

Lúc ấy, Giang Thiệu Cảnh cũng không có vợ vết đi cô phần Hạ thị của cô, nên bây giờ cô vẫn còn có một con gà đẻ trứng vàng, xài tiền bao nhiêu, cô thật không so đo. Dù sao, tiền này là tiêu vào trên người anh.

Cô hào phóng khiến Giang Diệc Hân luôn nói đùa, cô là người giàu có, cuộc sống của anh là dựa vào cô. Mà Giang Diệc Hân bị bao dưỡng, gương mặt vĩnh viễn vui vẻ.

"Đi thôi." Nếu mua người rồi, Văn Văn tự nhiên muốn mang anh nhanh rời khỏi đây một chút.

Nhưng anh lại không nhúc nhích.

"Văn Văn, đoán chừng chúng ta còn không đi được." Anh cười bất đắc dĩ.

Quả nhiên.

"Sờ anh ta, sờ anh ta, sờ anh ta!" Đã không có khả năng cướp ngon, đám phụ nữ dưới đài bắt đầu yêu cầu một vòng kích thích giác quan mãnh liệt khác.

Văn Văn sững sờ, gương mặt nóng đến thiêu cháy.

Muốn cô giờ trò với anh ở trước mặt mọi người? Đây, đây, làm sao có thể --

"Vị tiểu thư này, nếu như ngài xấu hổ, có thể chọn một vị khách nữ dưới đài ‘đồng ý giúp đỡ’." Người chủ trì ‘tốt bụng’ nhắc nhở cô.

Đồng ý giúp đỡ? Đó không phải là --

Trên đài, Giang Diệc Hân vừa nhăn nhu chịu đựng cười cười bất đắc dĩ.

Mặt Văn Văn liền biến sắc, "Tự tôi sờ!" Microphone có chút tạp âm vù vù, bởi vì, cô thật sự nói quá lớn tiếng rồi.

"Hoan nghênh hưởng dụng." Cô ta thoải mái đưa tay ra.

"Sờ anh ta, sờ anh ta, sờ anh ta!" Không khí dưới đài rất high, chỉ số hưng phấn của đám phụ nữ đều sắp phá vỡ rồi.

Văn Văn nuốt cổ họng, dần lòng, nhắm mắt lại, Văn Văn ấn về phía anh.

Ông trời! Cô có thể cảm giác rõ ràng, giữa quần lót của anh ở dưới bàn tay ấm áp của cô rõ ràng nổi lên phản ứng, cả quần lót đều phồng lên, căng đến rất lợi hại.

Hồ hấp của Giang Diệc Hân cũng bắt đầu thay đổi, anh chậm rãi tựa vào đầu vai Văn Văn, che dấu biến hóa mất cỡ này của mình, càng kiềm chế muốn kéo cô tới trong góc điện cuồng cuồng chiếm.

Bọn họ biểu diễn thật sự đến giọt nước cũng không lọt, dù dưới đài cố gắng như thế nào cũng không nhìn thấy được "Ảo diệu" trong đó, đám phụ nữ bắt đầu kháng nghị bọn họ không hào phóng.

"Không phải sò như vậy, tay của tiểu thư ngài nên đưa vào trong quần lót." Chỉ có người chủ nhìn kỹ mới thấy mơ hồ, phát hiện được "Huyền diệu".

Hai người kia, thật sự quá hàm súc.

"Tiểu thư, ngài như vậy là không hợp quy củ, tay nhất định phải đưa vào trong quần lót của anh ta, cầm vật kia của anh ta, đại biểu ngài thành công có được anh ta!" Người chủ trì nhao nhao muốn thử, "Nếu không tôi tới làm mẫu cho cô xem?"

Bị một câu nói của người chủ trì "Hù dọa", khiến Giang Diệc Hân nắm Văn Văn càng chắc hơn.

"Văn Văn, nhanh, đừng để cho những người khác 'có được' anh...Anh ôm em, không người nào có thể nhìn thấy, duỗi tay vào đi." Anh nhẹ giọng nói bên tai cô.

Này, này, này --

Văn Văn gấp đến độ sắp khóc.

Hiện tại làm sao có thể làm? Ở trước mặt mọi người "Sờ" như vậy đã là cực hạn của cô, sao cô có dũng khí tiếp tục đưa tay vào đây? Nhưng nếu như cô không làm theo, người khác lại muốn chiếm tiện nghi của anh thì phải làm sao bây giờ?

Nhìn thấu lo lắng của cô, Giang Diệc Hân cúi đầu, ngăn cản khẩn trương của cô, xâm nhập miệng nhỏ của cô, tận tình cướp lấy tất cả ngọt ngào của cô.

Anh còn mang theo mùi rượu đỏ vừa mới uống qua, hương vị nồng đậm này khiến Văn Văn không tự giác hòa tan ở trong khuỷu tay của anh, cả người trở nên bồng bênh mà mềm nhũn.

Giống như, toàn bộ thế giới ồn ào đều biến mất, chỉ còn lại hai người anh và cô.

Anh dẫn dắt, nắm bàn tay của cô vào trong quần lót của mình.

Vật phái nam cứ vậy mà lộ ra, lòng bàn tay Văn Văn dừng lại ở trên đỉnh sĩ cao ngạo đột nhiên nhảy động.

Văn Văn theo hướng dẫn của anh, nắm (cực) to lớn hung hãn của anh, phối hợp của cô, giống như là (xuân) được hữu hiệu nhất trên thế giới, kích thích dòng máu chảy xiết trong cơ thể anh, khiến khát vọng trong lòng anh không ngừng quay cuồng, ... không tự chủ rục rịch ngóc đầu dậy.

Kích tình của màn trình diễn này bắn ra bốn phía.

Dưới đài vang lên tiếng kinh hô.

Văn Văn như mới tỉnh lại từ trong mộng, vội vàng lui người ra, đôi tay lấy được tự do đổi thành giữ lấy khuôn mặt nóng bỏng của mình.

Cô không thể tin được, mới vừa rồi mình lại có thể thật làm theo lời của người chủ trì, hơn nữa còn xuất thần như vậy.

Đi theo anh, cuộc sống thật sự tràn đầy kích thích, khiến cô học được rất nhiều thói xấu.

"Hiện, hiện tại, tôi có thể dẫn anh ấy rời đi chưa?" Cô cà lăm hỏi người chủ trì.

Sờ cũng đã sờ, cô có thể mang đàn ông của cô đi rồi chứ?

Người chủ trì theo lệ thường, đổi thành hỏi thăm anh, "Vị tiên sinh này, anh nguyện ý được vị tiểu thư này mua, cùng một đêm sao?"

Tất cả mọi người đều cho là anh sẽ lập tức gật đầu, bao gồm Văn Văn.

Nhưng là.

Giang Diệc Hân lại dùng nụ cười rất nhạt hỏi cô: "Em thật muốn anh? Thật nguyện ý mua anh?"

Nguyện ý, dĩ nhiên nguyện ý.

Văn Văn không nghĩ nhiều, vừa định gật đầu, nhưng sau khi chạm phải ánh mắt thâm trầm của anh, liền thoáng giật mình.

"Anh chỉ làm nô lệ của bà xã anh, em tốt nhất nên hiểu rõ ràng, rốt cuộc em có nguyện ý hay không." Thân thể cứng ngắc, nhưng ánh mắt của anh cũng không tình tảo.

Kế hoạch của anh muốn bắt đầu, ai cũng không ngăn cản được anh.

Văn Văn ngây người.

Bởi vì, cô hiểu ý tứ của anh.

Anh đang cầu hôn, ở trong không khí cực kỳ tốt, vô cùng mập mờ, dễ dàng làm cho người ta kích thích đến nổi điên, dùng một loại phương thức giống như ép buộc cầu hôn cô.

Vấn đề này rất nghiêm túc, cô không thể nghĩ cũng không cần nghĩ nên gật đầu ngay.

Thấy được sự do dự của cô, môi của anh kéo nhẹ, "Nói cho cùng, thật ra thì em không muốn anh, cho dù chúng ta đã có Tiểu Bảo."

"Không phải, bởi vì anh hai. . ." Văn Văn làm thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được, Giang Thiệu Cảnh là uy hiếp, cũng là cố kỵ của cô.

Cô không muốn phá hư tình cảm anh em bọn họ.

Nhưng bây giờ, anh dùng ánh mắt lạnh như vậy nhìn cô, giống như lần này cô lại lắc đầu, đối lấy có lẽ thật là nản lòng thoái chí sau này của anh.

Văn Văn, anh chỉ muốn nói cho em biết, thật ra thì hạnh phúc và khổ sở chính là anh em sinh đôi, không có người nào trao cho người nào nghĩa vụ vẫn luôn chờ đợi.

Đừng bởi vì bản khoản quá nhiều, khiến kết cục hối hận không kịp.

Lời nói của Chức Tâm, rơi vào trong đầu của cô.

Khiến giờ phút này, cô làm thế nào cũng không cách nào dứt khoát lắc đầu.

"Chuyện của anh hai, không thể nào lập tức liền rõ ràng, nhưng anh sẽ giải quyết." Anh không phải ngu ngốc, cho dù cô chưa bao giờ nói, nhưng anh cũng có thể từ từ cảm thấy điểm mâu chốt của hai người ở nơi nào.

Cô còn không hiểu rõ tính cách của anh ư? Anh muốn dây dưa với ai, sao người đó có thể thoát được được, Giang Thiệu Cảnh cũng giống vậy.

"Chúng ta trước bí mật đăng kí, không công bố với bên ngoài, về phần tiệc rượu có thể đợi đến sau khi anh hai kết hôn mới đãi." Đây là nhượng bộ của anh, cũng là biện pháp điều hòa anh có thể nghĩ ra.

Nhịp tim Văn Văn không ngừng, bởi vì đề nghị của anh thật sự quá hấp dẫn người.

Nhưng mà bí mật kết hôn thật có thể lừa gạt được Giang Thiệu Cảnh sao?

Thấy cô vẫn còn đang do dự, một con tức giận lại vọt lên trong đầu của Giang Diệc Hân.

"Người chủ trì, cô ấy chân ngon." Anh dứt khoát tuyên bố.

Văn Văn trừng to mắt.

"Tìm một vị đi, chỉ cần bất kỳ một vị nữ sĩ nào ở đây nguyện ý gả cho tôi...tôi có thể làm nô lệ cho cô ta cả đời." Anh nhìn quanh dưới đài, lạnh lùng tuyên bố ở trong Microphone.

Bởi vì ngoài ý muốn này, trên đài dưới đài đều một mảnh yên lặng như tờ.

Anh không phải đùa giỡn.

Văn Văn vô cùng rõ ràng tính cách của anh.

"Em nguyện ý, em nguyện ý!" Rốt cuộc, có người hô to.

Giang Diệc Hân mỉm môi, nâng lên từng chút từng chút.

Bởi vì, anh biết giọng nói kia.

"Em nguyện ý gả cho anh, xin anh làm nô lệ suốt đời của em." Văn Văn kích động nói.

Không thể do dự nữa!

Bởi vì, cô không thể mất đi anh!

Xoay người, lạnh lùng tản đi, nụ cười quay về, tâm tình của anh rất kích động, ôm lấy cô một phen, "Quyết định! Mời mang nô lệ của em về nhà!"

.....

(Ngoại truyện Diệc Văn hết)

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 31: Ngoại Truyện: Mùa Xuân (Một)

Thật ra anh biết Kỷ Oánh rất lâu rồi.

Nhưng anh không có chút cảm tình với người phụ nữ này.

Quần áo, lời nói lỗ mãng, tóm lại một câu, không phải là một phụ nữ quá nghiêm chỉnh.

Lần đầu tiên gặp cô ta, là anh nhận lời mời phỏng vấn tiết mục truyền hình của Phó Vịnh Bội.

Lúc đang đợi tiết mục bắt đầu, theo quy định của đài truyền hình, anh đến trước thời gian mười phút, bước vào phòng nghỉ ngơi vip của đài truyền hình chờ.

Sau đó anh nhìn thấy một đôi mắt tham lam thèm thuồng.

"Kỷ Oánh ơi Kỷ Oánh, thật ra thì kỹ thuật diễn của cô không tệ, tôi cũng là thật tâm thích cô, chỉ cần cô chịu ngủ cùng tôi, vai diễn nữ chính nhất định là của cô." Một người đàn ông đội mũ, đang dùng ánh mắt vô cùng thèm thuồng nhìn chằm chằm người phụ nữ có đôi mắt nước quýt rũ trước mặt.

Khi tay của đàn ông sắp phủ đến bên trong bắp đùi cô thì Kỷ Oánh không biến sắc nhanh nhẹn tránh ra, "Đạo diễn Lưu, ngài cũng khen kỹ thuật diễn của tôi không tệ, lại thật tâm thích tôi, tại sao có thể không cần tôi đây? Tôi à, cũng tự nhận có thực lực hơn Dương XX nhiều!" Giọng nói của cô nhẹ nhàng, giống như làm nũng giữa tình nhân.

Giang Thiệu Cảnh bị cảnh tượng liếc mắt đưa tình tùy tiện công khai trước mắt làm cho cảm thấy buồn nôn.

Đúng lúc, dẫn chương trình Phó tới.

"Giang tiên sinh, ngài rất đúng giờ." Mặt dẫn chương trình Phó mang theo hàm súc, cười lễ độ.

Đều là người trưởng thành, anh không thể nào không tiếp thu được loại ánh mắt đại biểu có cảm tình này. Trên thực tế, anh cũng ở đang suy tính cơ hội với dẫn chương trình Phó.

Nghe nói dẫn chương trình Phó là con gái một, trong nhà mở Công Ty Bách Hóa , điều này làm cho cô ta tăng phân lượng rất nhiều, anh mới sẽ rất có hứng thú với cô ta.

"Cô ta là ai?" Giang Thiệu Cảnh cau mày.

Dẫn chương trình Phó liếc mắt nhìn phía sau anh, lập tức thông minh rõ ràng điều gì chọc giận anh khó chịu rồi.

"Một nữ minh tinh hạng hai, từ khi xuất hiện đến bây giờ, vẫn nửa hồng không tím, hơn nữa không ngừng có xì căng đan, toàn bộ đều là tin tức xấu. Ha ha, đàn ông có dính dấp với cô ta, quả thật vô số, thật ra thì còn không ít đàn ông có vợ. Hôm nay, cô ta tới tham gia tiết mục giải trí của đài truyền hình chúng tôi, muốn nâng cao độ nổi tiếng." Về mặt dẫn chương trình Phó khinh thường.

Cho nên, người phụ nữ kia có tiếng xấu? Thì ra là Phan Kim Liên của kiếp này.

"Sao phòng nghỉ ngơi vip của đài truyền hình đến chó và mèo cũng có thể đi vào? Thật không có cấp bậc!" Anh không khách khí chấm điểm.

Âm lượng của anh không có bất kỳ sửa chữa, cũng không nguyện ý bị ô nhiễm một giây, không chút do dự bước ra khỏi phòng nghỉ ngơi vip. Bước chân lại càng chưa từng dừng lại, vì vậy anh cũng không có chú ý người phụ nữ phía sau ngược mắt nhủu mày với bóng lưng của anh.

...

Kể từ sau lần đó, anh không hiểu được số lần nhìn thấy Kỷ Oánh bắt đầu nhiều lên.

Hai người luôn không hẹn mà gặp.

Vì Yến Thiên Hạ, anh phải tham gia rất nhiều bữa tiệc của giới thương mại, hơn nữa phải mang đủ mặt nạ giả, không bao giờ thích, cũng phải lộ ra nụ cười giả tạo cứng ngắc ở trước mặt công chúng.

Mỗi lần, anh tự nhận có thể đánh giá cho biểu hiện của mình 100%, nhưng mỗi lần như vậy luôn có một ánh mắt mang theo quyền rũ vô tình hay cố ý theo bóng lưng của anh, dường như đang cười nhạo "kỹ thuật diễn" của anh.

Mỗi một lần cô tham dự, làm bạn ở bên người đàn ông khác nhau, thậm chí một vài bạn buôn bán trên thương trường của anh đang nói chuyện với anh thì có lúc cô lại đột nhiên tới một câu:

"Aizz, Giang tiên sinh, thật là trùng hợp, ngài lại gặp mặt với chó và mèo rồi." Mỗi lần gặp được anh, cô luôn miễn phí dâng tặng một nụ cười quyền rũ má lúm đồng tiền khuyh đảo mắt hôn dầy dồ đàn ông.

Vừa mới bắt đầu, một lúc lâu anh mới hiểu được nhỏ mọn của cô, nhiều lần sau, mỗi lần đều thật sự làm anh vọt lửa giận, nhưng ngại ở nơi cao cấp lại không phát tác được, nhưng anh càng như vậy, luôn khiến đáng về Kỳ Oánh trở nên kiêu căng.

Người phụ nữ này. . . thậm chí sẽ lớn mặt lên tiếng "Đùa giỡn" anh!

Sau một trận "Đùa giỡn", người khởi xướng là cô lại tác phong nhanh nhẹn nhảy ra, cọt nhả lại tiếp tục ông ẹo làm dáng đi vào cuộc mua vui của cô.

Trùng hợp như vậy cũng không phải một lần, khảo nghiệm cực lớn tính nhẫn nại trong lòng anh.

Thậm chí, có một lần gặp.

Anh giống như lúc trước, làm như không thấy, trực tiếp gấp thoảng qua với cô --

"Giang Thiệu Cảnh, càng nhìn anh, càng thấy anh thật đẹp trai! Có hứng thú làm người tình của tôi không?" Truyền đến một giọng nói không đứng đắn đùa giỡn anh từ sau lưng.

Anh giận dữ dừng bước chân một chút.

Đời này chưa từng có ai dùng từ "Đẹp trai" chán ghét như vậy để hình dung anh, phun ra từ trong miệng một minh tinh hạng hai tác phong bất chính, thật là một cảm giác không hình dung ra được, giống bị người khinh nhờn.

"Đừng gọi tên của tôi, loại người phụ nữ như cô không xứng!" Đây là câu nói đầu tiên anh nói với cô, cũng là một lần trả lời ngay mặt duy nhất.

Cả quá trình, thậm chí chưa từng xoay người lại.

Kỳ Oánh ngăn người, nụ cười từ từ đọng lại, nhìn bóng lưng đi xa của anh, môi xinh đẹp nhẹ cong lên, "Tính khí thật là rất hồng bét --"

. . .

Lần nữa gặp Kỳ Oánh là ở nhà hàng anh và dẫn chương trình Phó hện hò.

Lúc ấy, Phó Vịnh Bội tới trễ mấy phút, mà anh đã sắp mất đi kiên nhẫn.

Anh thường thức hình tượng Phó Vịnh Bội ở trước mặt truyền thông, nhưng không có nghĩa là thường thức tạt xấu luôn không đúng giờ của cô ta.

Phó Vịnh Bội là một người phụ nữ thông minh, mỗi lần hẹn hò luôn theo thói quen trễ mấy phút, vừa không chọc giận bạn trai, lại có thể lộ rõ tầm quan trọng của mình.

Anh đợi mười phút, khi anh quyết định không muốn đợi thêm, công nhà hàng hơi rối loạn một chút.

Anh cho là Phó Vịnh Bội tới, dù sao anh bắt đầu lui tới với bạn gái là một người nổi tiếng.

Nhưng là --

"Là Kỳ Oánh, anh đẹp trai bên cạnh cô ấy là ai? Bạn trai mới?" Mấy tên nhân viên phục vụ thầm lên tiếng bàn tán.

Chỉ thấy Kỳ Oánh kéo tay một chàng trai trẻ tuổi, mặc quần áo lộng lẫy, trang điểm đậm điểm lệ, một áo len cổ chữ V, rãnh (nhũ) mê người như ẩn như hiện.

"Tôi từng xem báo chí đều nói Kỳ Oánh bao nuôi một mặt trăng nhỏ, sẽ không phải là người đàn ông này chứ?"

Có thể lẫn xa một chút rồi thảo luận được không? Ôn ào ở sau lưng anh, thật làm cho người khác ghét!

Hôm nay Phó Vịnh Bội có chút quá mức, lại dám cho anh đợi khoảng 20 phút!

Anh lười phải nhìn người phụ nữ kia lâu thêm một cái, vì vậy sau khi Ký Oánh gặp được anh, cố ý lộ ra ánh mắt "Thật là đúng dịp", anh hoàn toàn không nguyên ý quan tâm.

Cố tình, cô lại có thể ngồi xuống vị trí ở sau lưng anh.

"Thân ái, thịt bò bít tết nơi này thật ngon, đợi lát nữa nhất định phải ném thử một chút nha." Giọng nói của cô không vang, vừa lúc có thể để cho anh nghe thấy. Nghe cô cố ý nũng nịu, làm hại lông măng của Giang Thiệu Cạnh dựng thẳng.

Sao bạn trai cô ta có thể chịu được? Anh ghét phụ nữ làm nũng nhất!

"Được, nghe lời em." Chàng trai trẻ tuổi kia rất ngoan ngoãn.

Quả nhiên là mặt trắng nhỏ.

Mặt Giang Thiệu Cạnh lộ vẻ khinh bỉ.

"Thật xin lỗi, em tới trễ." Phó Vịnh Bội vội vã chạy tới.

Giang Thiệu Cạnh miễn cưỡng kéo lực chú ý trở về.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 32: Ngoại Truyện: Mùa Xuân (Hai)

Trong bữa cơm, Phó Vịnh Bội liên tục ngắt người.

"Em còn muốn dùng nữa mức canh bao lâu nữa?" Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng hỏi.

Tối nay Phó Vịnh Bội khiến anh cực kì không vừa lòng, đầu tiên là đến trễ sau đó luôn ở trong trạng thái ngây ngốc, giống như tinh thần không ở đây.

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của anh khiến Phó Vịnh Bội chột dạ một lúc.

"Em...em đang suy nghĩ...Có lẽ chúng ta nên suy tính đến việc kết hôn." Phó Vịnh Bội lấy hết dũng khí.

Bộ dáng của cô ta giống như bắt buộc bản thân nhất định phải quyết tâm.

Cho nên anh đây là bị cầu hôn rồi hả? Không ngờ lời đề nghị này khiến Giang Thiệu Cạnh khẽ cau chân mày lại.

Thành thật mà nói trung bình hai tuần anh và Phó Vịnh Bội chỉ gặp nhau một lần, mỗi lần gặp mặt đều là ăn xong rồi tự tách ra, so với bạn bè bình thường còn xa lạ hơn nữa.

Nhưng mà những thứ này đều không nằm trong phạm vi suy tính của anh.

Thứ mà anh đề ý là cuộc hôn nhân này có thể mang đến cho anh bao nhiêu lợi ích về mặt kinh tế.

Trầm ngâm chốc lát: "Để anh suy nghĩ đã."

Anh đồng ý suy nghĩ là đại biểu cho việc chuyện này có hi vọng.

Đáp án này khiến Phó Vịnh Bội thở phào nhẹ nhõm, trong phút chốc liền lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Giang Thiệu Cạnh cũng không có phát hiện có người ở bàn phía sau từng giây từng phút đều chú ý đến nhất cử nhất động của bọn họ, lúc này động tác thân mật dứt khoát cho bạn trai của Ký Oánh lập tức cứng lại.

Lúc Giang Thiệu Cạnh từ trong phòng vệ sinh đi ra thì gặp Ký Oánh ở cửa ra vào.

Trích dẫn câu nói của cô thì.. khéo, thật đúng là khéo.

Vị tiểu thư này, toilet nữ ở bên kia mà, chẳng lẽ bạn trai tiểu bạch kiểm, mặt mũi chưa dứt sữa của cô đến việc đi vệ sinh cũng không dám đi một mình?

Không muốn tỏ ra quen biết hơn nữa cũng lười phải ứng phó với cô, Giang Thiệu Cạnh cũng không thèm lên tiếng, đi lướt qua bên người cô.

"Đừng cười cô ta, người phụ nữ đó chân đạp hai thuyền." Kỷ Oánh giống như rất lười biếng, thuận miệng nói ra.

Giang Thiệu Cạnh dừng chân lại một chút.

"Ngày hôm qua, tại khách sạn XX chính mắt tôi nhìn thấy có một người đàn ông dáng dấp rất đẹp mắt cũng rất ưu tú cầu hôn với cô ta." Khóe môi Kỷ Oánh nhếch lên: "Quả thật Phó chủ biên rất là thủ đoạn!"

Chân mày Giang Thiệu Cạnh nhíu lại.

Thành thật mà nói thì tình sử trong quá khứ của Phó Vịnh Bội có những gì, hiện tại lại có những lựa chọn gì thì anh cũng không quá để ý, chỉ cần về sau cô ta có thể giữ cho đầu óc của mình luôn tỉnh táo, nhìn rõ tình cảnh của bản thân là tốt rồi.

Giang Thiệu Cạnh tiếp tục đi về phía trước.

"Giang Thiệu Cạnh, anh rất tùy tiện, chẳng lẽ chỉ cần có người cầu hôn thì anh sẽ gật đầu sao?" Nhưng mà Kỷ Oánh lại cột nhả giờ chân ra, ngăn cản đường đi của anh.

Anh trừng mắt nhìn cái chân đang mang tất màu đen kia, cực kì khêu gợi.

"Vậy nếu như tôi cầu hôn anh thì có phải anh cũng sẽ tùy tiện đồng ý như vậy hay không?" Cô mĩa mai, như có như không châm biếm anh, không kiêng nể chút nào.

"Không!" Giang Thiệu Cạnh nói dứt khoát.

Kỷ Oánh vẫn tiếp tục cột nhả, chỉ là khóe môi có chút nhếch lên không dễ phát hiện, cô vẫn khề nhưóng mày như cũ: "Nếu không chúng ta đánh cuộc đi, nếu như anh..." Phó Vịnh Bội là người tranh cường hão thắng lại rất già đời, những thứ này anh đều không biết được.

Anh từ chối cho ý kiến.

Kỷ Oánh cười ha ha: "Nhưng mà anh lấy tôi thì sẽ khác, tôi bảo đảm ——"

Đến gần anh, cô hạ thấp giọng giống như là đang thầm thì: "Tôi bảo đảm, ngày nào anh cũng sẽ ‘vui vẻ’, vĩnh viễn không hối hận." Lúc nói lời này về mặt cô tràn đầy tươi cười.

Cho nên bây giờ cô đang bán mình? Giang Thiệu Cạnh cười lạnh: "Xin lỗi, thứ không cần thiết nhất trong cuộc sống của tôi chính là vui vẻ!"

Đáp án này của anh, Kỷ Oánh giống như đã sớm đoán được.

Cô đáp lại bằng một cái nhún vai, giống như là đang thảo luận với anh: "Suy nghĩ thêm một chút xem sao ——"

Anh và cô không quen, thật sự là không quen!

Bị người không quen giả bộ quen thuộc khiến Giang Thiệu Cạnh có chút tức giận: "Tôi cần gì phải suy nghĩ? Loại nữ mình tính bán mình làm tiểu tam như cô, đối với tôi mà nói thì có gì để lợi dụng?" Khinh bỉ liếc mắt một cái, nói xong, anh ta rẽ qua hành lang khác còn cô thì vẫn tươi cười đứng nguyên tại chỗ như cũ.

Nhưng sự thật là Kỷ Oánh đã cứng đờ.

Lần đầu tiên cô không thể cười nổi nữa.

Lần này mới thâm thù của bọn họ đã được định đoạt rồi!

...

Sự thật chứng minh quả thật Giang Thiệu Cạnh đã sai khi chọn Phó Vịnh Bội.

Nhưng may mắn là không tạo thành sai lầm lớn.

Chỉ là vận mệnh lại cố tình trêu đùa một vòng lớn.

Hải Nam

"Mặc dù phụ nữ đẹp hơn tôi rất nhiều, nhưng mà bất cứ đàn ông nào chỉ cần hưởng qua mùi vị của tôi thì đều giống như chó nhỏ, nghe mùi là tự động bò tới."

Mấy tháng không thấy, Kỷ Oánh lại càng thêm tự đắc.

Trên thực tế là Giang Diệc Hân tìm tới nhờ cô giúp một tay, chuyện này đối với cô mà nói quả thật là cơ hội tốt ngàn năm có một.

Cô đã nói rồi, cô và anh rất có duyên, anh lại không tin !

Đời này chuyện anh không thể nào tha thứ nhất đó chính là có người nói xấu em trai anh, cho dù hiện tại việc gì người em trai này cũng đối nghịch với anh, lại thêm...

"Tôi vẫn luôn muốn biết, năng lực trên giường của Giang đồng có mạnh mẽ như năng lực làm việc của anh hay không đây?" Kỳ Oánh cố ý dùng ngực cọ xát vào người anh, còn cố ý phong tình vạ chùng hơi gấp bội lần, làm cho anh có thể mơ hồ nhìn thấy vồn liếng khiến cô kiêu ngạo.

Người phụ này này...Quả thật là càng ngày càng điên!

Cho nên đây là cô đang muốn tăng thêm độ quyến rũ của mình? Giang Thiệu Cảnh cười lạnh.

Nếu như cô cố ý muốn lại gần như vậy thì anh sẽ để cho cô ném thử một chút mùi vị bị bầm dập mặt mũi!

"Tôi đề nghị cô dứt khoát coi hết một lần đi!" Uống sạch rượu đỏ trong ly, giọng điệu của anh tuyệt đối không khách khí.

Người bị chỉ trích là yêu nữ khắp người tản ra mùi "hôi nách" cũng chịu không yếu thế: "Tốt, vậy thì tôi sẽ coi hết xem thử anh có phản ứng hay không?."

Trong sự kinh ngạc của anh, vậy mà Kỳ Oánh lại "diễn giả thành thật", đầu tiên là cởi áo lót, tiếp theo là váy ngắn.

Anh không thể thua!

Giang Thiệu Cảnh nín thở để bình tĩnh lại.

Hừ, anh tuyệt đối không thể có phản ứng với loại phụ nữ này! Đối với năng lực tự kiểm chế của mình, Giang Thiệu Cảnh rất có lòng tin.

Chỉ là.

"Tạch" một tiếng, Giang Thiệu Cảnh vẫn là tắt đèn.

Anh không chịu nổi, anh không muốn mắt mình bị ô nhiễm!

Trong nháy mắt khi anh muốn tắt đèn thì đột nhiên đèn trong nhà thay đổi.

Ánh đèn bắt đầu trở nên mờ ảo mê ly.

"Lắc nào, lắc nào, cùng lắc với tôi đi!" Kỳ Oánh ném quần áo đã cởi xuống qua một bên, sau đó còn mở nhạc.

Quả nhiên là kẻ điên.

Giang Thiệu Cảnh khinh bỉ.

Nhưng mà đang có chuyện gì xảy ra vậy? Ánh đèn mờ ảo, âm nhạc du dương đột nhiên trở thành Rock and roll mạnh mẽ.

Chuyện gì đây?

Vậy mà anh lại nổi lên phản ứng.

Đầu của anh giống như không khống chế được lắc lư trái phải, không chỉ đầu mà ngay cả thân thể cũng không khống chế được nữa, bắt đầu đung đưa một cách điên cuồng...

"Tại sao lại như thế này?" Lời còn chưa nói ra thì cả người đã cảm thấy quay cuồng, chân giống như không còn ở trên mặt đất nữa.

Anh bị dọa không nhẹ bởi vì đầu óc đã bắt đầu rối loạn, thậm chí càng ngày càng không khống chế được tay chân của mình.

"Ha ha, tôi đã nói rồi, ở chung với tôi anh sẽ luôn luôn vui vẻ, hiện tại tôi đã coi rồi, tới đây khiêu vũ đi!" Ha ha, cô là người thù dai, ai đối với cô không tốt thì cô sẽ chinh chết người đó.

Lời của cô còn chưa dứt thì đầu của Giang Thiệu Cảnh đã đung đưa không ngừng giống như trống bỏi, anh vươn tay giữ lại muốn đầu không lắc lư nữa nhưng mới một giây thôi thì đầu của anh lại lắc lư không ngừng, hoàn toàn không khống chế được.

Hồng bét, anh bị người ta bỏ thuốc!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 33: Ngoại Truyện: Mùa Xuân (Ba)

Nhất định là do tác dụng của thuốc.

Khi cô chỉ còn mặc quần áo lót thì coi anh giống như cột thép, vận vẹo thân mình giống như rắn ma sát vào người anh, Giang Thiệu Cảnh cảm giác cả người mình đang say, nhiệt độ toàn thân tăng cao, hoàn toàn không kiểm chế được hành vi của mình.

Trong âm nhạc vang trời, anh kích động lắc lư theo cô cùng nhau nhảy múa.

Không, không, không, hình tượng của anh!

Rõ ràng là anh không muốn nhưng đầu lại lắc lư giống như trống bỏi đồng thời cũng giống như một con thú bị vây khốn điên cuồng la hét phẫn nộ, anh hoàn toàn không thể áp chế được tính của thuốc này, rõ ràng là không nguyện ý nhưng lại có một loại vui vẻ điên cuồng từ từ tràn ra trong người anh, nhẹ nhõm trước nay chưa từng có làm cho anh tiếp tục huơ tay múa chân không có tiết tấu.

Phá hủy đi! Thiêu cháy đi!

"Anh vui không? Còn tôi thì rất vui về!" Kỳ Oánh cười ha ha ôm đầu của anh xoay mặt về phía mình, cười kiêu ngạo: "Có phải anh chưa bao giờ buông lỏng như vậy đúng không?"

Có quý mới cần buông lỏng như vậy!

Anh muốn tự tay đánh cô nhưng mà âm nhạc rung động cộng thêm tiết tấu kịch liệt ở bên trong đó giống như biến thành một cánh tay vô hình điều khiển anh, tư thế và vũ điệu quái dị của anh thành công lấy lòng Kỳ Oánh, chỉ thấy cô ôm bụng cười liên tục.

Cô vịn vào bờ vai của anh, xoay một vòng tròn đẹp đẽ.

"Giang Thiệu Cảnh, anh nghĩ là tôi sẽ bỏ qua cho anh sao?" Cô nghịch ngợm trêu chọc, dung nhan kiêu diễm có chút không phù hợp với tính khí trẻ con.

Muốn, tất nhiên là muốn! Không người nào nguyện ý tiếp tục lắc lư giống như lá vàng trong gió thế này cả!

Giang Thiệu Cảnh rất muốn rống to lên nhưng anh biết chỉ cần mình lên tiếng thì đồng nghĩa với nhận thua.

Liều chết mím môi, Giang Thiệu Cảnh anh không bao giờ chịu thua.

"Ai da, thật ra thì anh nhảy rất tốt, kỹ thuật nhảy này vô cùng hài hước, hoàn toàn không giống với bộ dạng nghiêm túc thường ngày của anh!" Người phụ nữ này cố tình ăn nói mát mẻ làm cho anh tức muốn học máu.

Hài hước? Không giống bình thường? Đây hoàn toàn không phải là anh có được hay không!

Giang Thiệu Cảnh nóng nảy.

"Như vậy đi, nếu anh hôn tôi một cái...thì tôi sẽ cho anh thuốc giải." Cô nháy mắt mấy cái, cố ý mờ to đôi mắt, vừa quyến rũ vừa vô tội nói.

Nhưng mà anh lại run rẩy, run rẩy đến mức mí mắt đánh vào nhau loạn xạ.

"Đi.. .chết... đi!" Anh cắn răng nghiêng lợi.

Cho dù là như vậy thì cả người vẫn nhảy múa không ngừng giống như thân thể này hoàn toàn không phải là của anh.

"Vậy anh tiếp tục nhảy đi, đại khái nhảy khoảng bốn năm giờ thì có thể ngừng." Kỳ Oánh tiếc nuối nói.

Bốn năm giờ? Muốn chết sao, hiện tại anh chỉ mới nhảy hơn 10' mà đã chịu không nổi rồi!

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?" Anh không chịu được nữa, găm lên giận dữ.

Đôi mắt anh phát ra ánh sáng lạnh gần như có thể giết chết người.

"Giang Thiệu Cảnh, anh cũng có hôm nay?" Cô xấu xa giống như đang chơi mèo vờn chuột: "Mùi vị bị người ta lừa, bị người ta tính kế có dễ chịu không?"

Cô cười hi hi.

Anh giận dữ không thôi.

"Giang Thiệu Cảnh, anh thật sự không phải là người tốt, tại sao lại cố gắng chia rẽ những người có tình đây? Nếu tất cả mọi người đau khổ thì anh sẽ vui về sao?"

Giang Diệc Hân đã nói gì với cô? Nhưng mà những chuyện anh đã làm với Văn Văn, Giang Diệc Hân cũng không biết, anh biết chắc Văn Văn không có gan nói lung tung.

"Mắc mớ gì tới cô!" Anh rống to.

Đúng, nếu tất cả mọi người đau khổ thì anh sẽ vui vẻ, không được sao? Giống như anh ngây ngốc ở bờ sông cầu hôn, kết quả vừa quay đầu lại phát hiện người trong lòng của mình thế nhưng lại bị hù chạy, loại tâm tình này người ngoài hoàn toàn không cách nào hiểu được.

"Hi hi, đúng là không liên quan đến tôi nhưng tôi lại muốn anh ném thử cảm giác bị người khác áp bức, bị giẫm nát dưới lòng bàn chân là như thế nào." Cô cười đến rục rờ.

Cô đã len lén quan sát anh rất lâu, cô gái kia bị anh nhìn trúng thật đúng là xui xẻo.

Còn bây giờ anh đã bị cô giẫm nát dưới lòng bàn chân!

"Hôn tôi đi, hôn tôi rồi tôi sẽ cho anh thuốc giải." Cô tiếp tục nói.

Hôn? Cho cô một đám có được hay không? Nếu như không phải là anh không đánh phụ nữ thì lúc này anh thật sự muốn đánh chết cô.

"Yêu nữ!" Anh tức giận mắng to.

Lại dám uy hiếp anh!

"Đồ đàn ông biến thái!" Cô chửi.

Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng trừng mắt. Nhưng phương pháp này chỉ có thể duy trì tới đa trong vòng mấy giây, anh lại tiếp tục đau khổ lắc lư.

Nếu còn lắc lư nữa thì anh sẽ hỏng mắt!

"Khó chịu không, tôi chính là muốn dạy dỗ anh, xem thử anh còn kiêu ngạo cái rắm——" Kỳ Oánh hài lòng.

Đầu phải toàn thể giới chuyển động quanh anh!

Cô cười như không cười, tự ái phách mạnh của Giang Thiệu Cảnh bị đã kích trước nay chưa từng có.

Đột nhiên anh dùng một tay ôm chặt lấy cô, dứt khoát hôn lên môi cô.

Anh chỉ muốn vờ kịch lộn xộn này nhanh chóng kết thúc! ..., lần đầu tiên có người uy hiếp anh thành công!

Động tác của anh làm cho Kỳ Oánh giật mình hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng thì môi của cô đã bị đôi môi lạnh lẽo của anh che lại.

Nụ hôn này không mang theo một chút tình cảm, một chút nhiệt tình nào, nói là môi đụng chạm môi nhưng thật ra thì giống động vật đang gặm cắn nhau hơn.

Anh tùy tiện cắn mấy cái, qua loa cho xong.

Nhưng mà Kỳ Oánh vẫn cảm thấy mình sắp không thể hít thở được nữa, tay chân vô lực muốn đẩy anh ra nhưng toàn thân mềm yếu, cả người mê ly.

Đúng lúc cô không có cách nào tự chủ muốn tiến lên dựa sát vào lồng ngực của anh thì ——

Cô bị đẩy mạnh xuống sàn nhà.

"Thuốc giải!" Giang Thiệu Cảnh tức giận nói.

Cô muốn hôn, anh đã thực hiện, bây giờ thì cô có thể đưa đồ vật anh cần cho anh rồi chứ? !

Kỳ Oánh chợt ngẩn người, tồn nửa phút cô mới rõ ràng ý tứ của anh.

"Này, đây là một viên thuốc ngủ——" Kỳ Oánh ngoan ngoãn giao ra.

Giang Thiệu Cảnh lập tức cầm lấy, gấp đến mức không cần nước, trực tiếp nuốt xuống.

Anh chỉ mới uống thuốc vào được một phút mà một chân đã co quắp, nặng nề ngã nhào xuống mặt đất.

Kỷ Oánh nhìn bộ dáng xấu hổ của anh, dờ khóc dờ cười, cô giật mình nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi vừa mới bị gặm cắn qua, lẩm bẩm nhẹ giọng nói:

"Tôi...Chỉ là nói giỡn thôi mà..."

...

Sáng sớm lúc tỉnh dậy, Giang Thiệu Cạnh cảm thấy đầu cực kỳ đau.

Chuyện tối ngày hôm qua, rõ ràng, hỗn loạn, hồng huyết, nhưng có một điều may mắn là lí trí đã trở về với thân thể của anh.

"Đã tỉnh rồi hả?" Anh vừa mới xoay người qua thì một cái khăn lông ướt đã được đưa tới.

Anh nghi ngờ ngẩng đầu nhìn cô gái xa lạ trước mắt.

Cô gái trước mắt mặc T shirt màu trắng đơn giản, quần jean màu xanh dương, mặt mày không son phấn, làn da trắng sáng như tuyết, vô cùng mịn màng, là một khuôn mặt tương đối xinh đẹp

"Kỷ Oánh? !" Chân mày anh nhíu lại.

Đột nhiên cô ăn mặc như gái nhà lành thật sự làm cho người ta cảm thấy xa lạ.

"Ừ." Kỷ Oánh gạt đầu một cái.

Ánh mắt của cô không dám dời theo anh, lại có chút lưỡng lự không chắc chắn.

Rất giống —— không được tự nhiên và khó chịu.

Cô lại đang giờ trò gì vậy? Ánh mắt Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng nhìn lại.

"Diệc Hân đã trở lại?" Anh lạnh giọng suy đoán.

Đột nhiên ăn mặc bình thường như vậy, giả bộ thanh thuần như vậy chắc là đang chuẩn bị đi lừa kẻ ngốc đây!

Kỷ Oánh tiếp tục mất tự nhiên.

"Anh muốn ăn điểm tâm không?" Đột nhiên Kỷ Oánh hỏi.

Đến cuối cùng là có chuyện gì đang xảy ra, tại sao bộ dạng của cô lại ân cần như vậy? Giang Thiệu Cạnh hừ lạnh một tiếng, nghiêm trọng hoài nghi đối phương có thể lại bỏ thuốc trong cơm.

"Tôi...Thật ra thì tài nấu nướng của tôi không tệ..." Kỷ Oánh ngượng ngùng nói.

Giang Thiệu Cạnh nheo mắt.

Người trước mắt này chính là người phụ nữ buổi tối hôm qua không chỉ cho anh uống thuốc lắc mà còn uy hiếp anh sao? Lúc này cô đang giả bộ hay là biến thành một người khác?

"Tôi...Bình thường ở nhà...Thật ra thì tôi không có giống như vậy. . . ." Dung mạo của cô quá tươi đẹp, nếu như chỉ có dáng vẻ thanh thuần thì sẽ chỉ làm cho khán giả nôn mửa không thôi, cho nên cô chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Mà việc ở trước mặt anh giương nanh múa vuốt là bởi vì anh thật sự chọc giận cô.

Tối ngày hôm qua cô đã cho anh bài học cho nên bọn họ huề nhau...

"Diệc Hân đâu?" Anh không muốn ở nơi này ăn điểm tâm cũng không muốn nói nhảm.

Kỷ Oánh suy nghĩ một chút: "Cháo gà được không?"

Cô đang nói lảng sang chuyện khác! Đột nhiên được một ý niệm hiện ra trong đầu óc đã khiến anh tỉnh táo lại.

Có thể Giang Diệc Hân không ở nơi này! Giận dữ bỏ đi đều là giả, anh đã trúng kế diệu hồ ly son? !

Anh bị người ta chơi!

Giang Thiệu Cạnh giận dữ một lúc lâu, đẩy cô đến trên giường, áp đảo, sau đó gắt gao bóp chặt cổ của cô.

"Em trai tôi ở chỗ nào!" Lực bóp của anh rất không khách khí, giọng nói lại càng thêm không tốt: "Nói, có phải cô đang tung hỏa mù hay không, kỳ thật em trai tôi đang ở chung với Văn Văn?" Suy nghĩ một chút liền tức giận, anh vậy mà lại bị người khác tặng một quả đạn mù!

Kỷ Oánh bị công kích thiếu chút nữa không thở nổi.

Cô không thể để mình bị người này xoay vòng được! Ý tốt vừa mới biểu hiện ra trên mặt ngay lập tức bị cô thu lại sạch sẽ: "Anh có bản lĩnh thì tự mình tìm đi!" Cô bĩu môi, khôi phục lại nụ cười không đứng đắn.

Giang Thiệu Cạnh uy hiếp tăng thêm lực của cánh tay giống như chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể vặn gãy cổ của cô.

Trên thực tế, ngay cả hít thở Kỷ Oánh cũng đã cảm thấy rất khó khăn rồi.

Nhưng mà.

"Haha, anh giết tôi cũng vô dụng, tôi sẽ không để cho mình bị người khác xoay vòng vòng ——" Đối cứng với cô? Hừ, anh sẽ rất thất vọng!

Anh cúi đầu, cắn tức nhìn cô.

Lúc này anh đang đè ở trên người cô, hơi thở nóng bỏng phun lên trên mặt cô.

Không hiểu sao lúc này gò má của Kỷ Oánh lại tự nhiên ửng đỏ.

Bọn họ đang ở rất gần nhau, bên trong cô chỉ mặc áo lót mỏng, hiện tại ở khoảng cách gần như thế, sau một hồi giãy giụa, rãnh ngực của cô hiện rõ ràng ngay trước mặt anh.

Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng nhìn cô một cái.

Vậy mà núm vú của cô lại bất giác lồi lên, đứng thẳng, nổi lên phản ứng động tình.

Kỷ Oánh cảm giác mình sắp không thể hít thở được nữa ——

Không phải bởi vì anh đang bóp cổ cô mà bởi vì hơi thở phái nam mãnh liệt cương dương trên người anh.

Giang Thiệu Cạnh lạnh lùng nhìn cô, Kỷ Oánh lại càng trở nên không được tự nhiên.

Đột nhiên anh phát hiện ra một sự thật: Người phụ nữ này thích anh.

Đối phó với loại phụ nữ này, tuyệt đối không thể cứng đối cứng!

Đôi mắt của anh lạnh lẽo không độ ấm, một cái tay khác sờ xuống bên hông của cô.

Anh không có thời gian để lãng phí với cô! Anh quyết định hy sinh nho nhỏ, áp dụng ——

Mỹ Nam Kế!

Quả nhiên tay của anh mới vừa đụng vào eo thì ngay lập tức hô hấp của Kỷ Oánh đã trở nên rối loạn, khi tay của anh chui vào bên trong quần áo của cô thì cô không có bất kỳ phản kháng nào, chỉ có khăn trương ——

Tay của anh không ngừng thăm dò, vuốt ve mỗi tác da thịt trên cái bụng bằng phẳng, Kỷ Oánh cảm giác toàn thân mình giống như đang bị thiêu đốt.

"Không phải cô và Diệc Hân thật sự cho rằng chỉ cần là người phụ nữ của nó thì tôi đều yêu chứ?" Anh khàn khàn hỏi.

Gương mặt Kỷ Oánh ửng hồng, biểu hiện cô gái nhỏ thẹn thùng này chứng tỏ rõ ràng là bị anh đoán trúng.

"Nói cho tôi biết em trai tôi ở đâu, chỉ cần cô chịu nói thì tôi sẽ báo đáp cô." Anh tiếp tục dỗ dành.

Tay của anh đã không ngừng thăm dò dọc theo nội y của cô.

"Thanh... Thanh Đào ——" Kỷ Oánh khát vọng đến gần anh.

Nhưng mà ——

Đáp án vừa nói ra thì anh đã lạnh lùng rút tay.

"Cám ơn đáp án của cô!" Đẩy cô ra, anh vô tình xoay người rời đi.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Kỷ Oánh sững sờ một lúc lâu.

Thật vất vả cô mới hồi tưởng lại mình đã nói cái gì.

"Hồng bét!" Giang Thiệu Cảnh thật sự quá âm hiểm, cô vậy mà lại mắc bẫy của anh!

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 34: Ngoại Truyện: Mùa Xuân (Bốn)

Editor: Mèo coki

Anh và Kỳ Oánh lên giường.

Giang Thiệu Cảnh nhú chặt chân mày, không cách nào tưởng tượng ra được mọi chuyện lại có thể đi chệch đường ray thành ra như vậy.

Đến cuối cùng là sự tình xảy ra như thế nào? Khuya ngày hôm qua anh còn qua đêm ở nhà Văn Văn, muốn cho tình cảm của bản thân một cơ hội cuối cùng nhưng mà vẫn bị từ chối vô tình.

Ngay đến cả một cái KISS cũng không thể thì rốt cuộc anh đang kiên trì vì cái gì? Ngày hôm qua anh và Văn Văn đã ly hôn sau đó anh tham gia buổi họp báo tin tức.

Theo như ước định thì toàn bộ Yến Thiên Hạ đều đã là vật của trong túi của anh mà Giang Diệc Hân cũng dễ dàng buông tha cho nó.

"Anh Hai là anh của em, giao Yến Thiên Hạ cho anh thì không có gì gọi là không cam lòng cả."

Tại sao Giang Diệc Hân lại có thể nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, không có một chút không đành lòng nào? Làm cho anh cảm giác một chút thắng lợi cũng không có! Còn sót lại chỉ toàn là trống vắng.

Cho nên anh uống rất nhiều rượu, ở quán bar, đối với phụ nữ đến bắt chuyện thì anh vô tâm nhưng cũng không từ chối, thậm chí cuối cùng còn mang một người phụ nữ về nhà.

Anh chỉ muốn chứng minh rằng toàn bộ thế giới không phải chỉ còn lại một mình anh mà thôi.

Mặt Giang Thiệu Cảnh đỏ ửng không thay đổi, dưới chân anh đang không một mảnh vải che thân.

Bởi vì anh đột nhiên ngồi dậy làm cho Kỳ Oánh cũng theo đó mà tỉnh lại, con mắt xinh đẹp của cô mê mang trong mấy giây sau đó giống như sự nhớ ra điều gì đó, trong nháy mắt tỉnh táo lại, cô hoảng hốt kéo chăn che lên che lại thân thể trần truồng của mình.

"Cần gì phải giả bộ." Giang Thiệu Cảnh không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Tối ngày hôm qua là do cô chủ động ôm ấp yêu thương.

Nếu không thì người nằm ở đây bây giờ cũng không nhất định là cô.

Tối ngày hôm qua, việc lên giường cùng người nào đối với anh mà nói căn bản không có ý nghĩa.

Kỳ Oánh không nói tiếng nào, bọc cái mền, chân không đi xuống sàn tìm quần áo của mình.

Sự trầm mặc của cô khiến cho anh có chút ngoài ý muốn.

Cho nên bây giờ cô đang lấy lui làm tiến? Tối ngày hôm qua đánh bại nhiều người phụ nữ lom lom nhìn anh như vậy thì không thể nào không có một chút mục đích được, hơn nữa, còn có ——

Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo nhìn lướt qua ga giường.

Nơi đó có một vết màu hồng khá nghi.

Anh lục lại trí nhớ còn sót lại, tối ngày hôm qua anh không chút thương hương tiếc ngọc, mạnh mẽ vô tình xâm nhập vào trong cơ thể cô khiến cô đau đến mức hét lên từng tiếng.

Giang Thiệu Cảnh cười lạnh.

Vì người nào đó thật sự rất thích "Diễn".

"Ra giả đi." Anh thích tiền trao cháo múc.

Động tác mặc quần áo của Kỳ Oánh đột nhiên cứng đờ, xoay người lại, nhìn thẳng vào anh: "Có ý gì?"

"Tối ngày hôm qua tôi chỉ kêu ‘một con gà’ mà thôi, những thứ khác tôi đều không nhớ rõ lắm." Anh lạnh lùng nói, phôi sạch quan hệ giữa hai người.

Cô cho rằng chỉ cần làm giả một chút vết máu, làm bộ kêu đau mấy tiếng là có thể lừa gạt được anh? Nằm mơ!

Gương mặt Kỳ Oánh trắng xanh.

Người đàn ông này nói chuyện thật sự rất độc.

Suy nghĩ một chút, Kỳ Oánh giận quá hóa cười.

"Không cần cho tôi tiền, bởi vì tối ngày hôm qua tôi cũng đã gọi ‘một con vịt’ rồi." Kỳ Oánh cười cực kì rợn rở.

Giang Thiệu Cảnh xụ mặt xuống, thật sự có ý định muốn đấu khẩu với cô một lần nữa.

Nụ cười của Kỳ Oánh càng sâu hơn, nhanh hơn anh một bước, tặng thêm một câu: "Còn là một con vịt một giây đã bắn."

Sắc mặt Giang Thiệu Cảnh đại biến, khuôn mặt cực kỳ kinh khủng.

Bộ dạng kia của anh giống như chuẩn bị ăn tươi nuốt sống cô nhưng mà Kỳ Oánh chỉ nhún vai một cái, đáng về không sợ trời không sợ đất, tám tấc nói: "Vốn là tôi còn muốn trả cho anh một ít tiền, nhưng biểu hiện của anh thật sự quá kém, vừa mới tiến vào đã ‘pằng’, cả quá trình là mười giây hay là hai mươi giây nhỉ? Ai, làm hại tôi đến cơ hội giả bộ cũng không có."

Giang Thiệu Cảnh muốn giết người.

"Chết tiệt, rõ ràng tôi thiếu cũng là năm phút đồng hồ!" Anh rống to.

Không có một người đàn ông nào có thể chịu được loại vũ nhục này!

"Nhìn đi, chính anh cũng thừa nhận chỉ năm phút đồng hồ là no chết rồi, anh không thấy xấu hổ hả!" Kỳ Oánh dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh.

Hừ, những thứ khác đều không nhớ? Cái rắm!

Sắc mặt Giang Thiệu Cảnh xanh lét từ trên xuống dưới.

"Thôi, tôi cũng không muốn so đo quá nhiều với một lão xử nam*, tôi không lấy phí bồi thường tinh thần của anh cho nên anh cũng cắt tiền của mình vào đi." Đưa lưng về phía anh, Kỳ Oánh bắt đầu thoải mái mặc quần áo.

*lão xử nam: cái này mấy bạn biết rồi chứ. Là già mà còn là trai tân.

Đường cong phần lưng của cô rất đẹp... rất đẹp, tối ngày hôm qua anh chính là đè ép lên lưng của cô, từ phía sau mở một cuộc tiến công mãnh liệt.

Cô đau đến khom người, không ngừng cầu xin anh tha thứ, còn có ——

"Giang Thiệu Cảnh, em thích anh..." Thật ra thì đáng về nhu nhu nhược nhược ở trên giường của cô rất đẹp.

Giang Thiệu Cảnh siết chặt nắm đấm, không muốn nghĩ về đoạn si nhục kia nữa.

Cánh tay cầm ví tiền đặt ở tù đầu giường cứng ngắc, cho dù có làm thế nào cũng không hoạt động lại được.

Nếu hiện tại anh đưa tiền thì chẳng khác nào biến thành phí bồi thường tinh thần? Cách nói này lại khiến cho sắc mặt của anh xanh mét một lần nữa.

Sau lưng thật lâu không có bất kỳ tiếng vang nào.

Kỳ Oánh quay đầu lại, cười như không cười thuận miệng nói: "Làm gì không lên tiếng vậy, sẽ không thật sự bị tôi nói trúng đấy chứ, tối ngày hôm qua là lần đầu tiên của anh hả? !" Tối ngày hôm qua không biết có phải là do tác dụng của rượu còn hay không mà sức lực của anh rất lớn hơn nữa vừa đứng cô lại là lần đầu tiên, bị anh làm liên tục thật sự là...

Trên gương mặt xanh mét của anh hiện lên một vết hồng khả nghi.

"Đứng rồi? Không thể nào, cho nên liền bắn?" Kỳ Oánh trợn to mắt, quả thật không thể tin.

"Tôi... không... có... bắn... liền!" Anh thận trọng thanh minh. Đôi con mắt giống như muốn phun lửa.

Kỳ Oánh phì cười, đột nhiên cô nhanh trí nhận ra điều gì đó, gương mặt xinh đẹp thuần khiết chậm rãi lộ ra một loại nụ cười của ác ma: "Tôi muốn đi nói cho giới truyền thông biết Tổng giám đốc Yên Thiên Hạ Giang Thiệu Cảnh chỉ cần một giây là bắn!"

Anh cực kì giận dữ, lập tức kéo cô trở lại, vững vàng đè trên giường.

Người phụ nữ này luôn khiến anh có loại suy nghĩ muốn bóp chết cô.

"Kỷ Oánh, nếu cô dám nói lung tung với truyền thông thì tôi sẽ giết chết cô!" Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm đến đàn ông, sĩ khí sát bất khả nhục!

Kỷ Oánh bị siết đến mức hô hấp trở nên rất cạn, nụ cười có chút vặn vẹo, nhưng mà cô vẫn cố gắng khẽ động đậy khóe môi: "Tôi... Những điều tôi nói đều là sự thật ..."

Cô còn dám nói!

"Nói đi, tuyệt đối không đi nói lung tung với bên ngoài!" Anh thật sự là vội muốn chết! Gấp đến rất muốn hủy thi diệt vết.

"Miệng, ở... trên người... của tôi... Tôi, khụ, tôi muốn nói thế nào... Anh... anh không thể xen vào... được..."

Tay Giang Thiệu Cảnh tăng thêm lực, nhưng mà người phụ nữ này chính là không chịu cầu xin, đúng lúc cô sắp hít thở không thông thì Giang Thiệu Cảnh ảo não thu tay lại.

Thật sự là lần đầu tiên thấy được một người phụ nữ to gan lớn mật như vậy.

Kỷ Oánh vượt ngực, rất cố gắng mới tìm về hô hấp của mình, sau đó lập tức nở nụ cười: "Giang Thiệu Cảnh, bây giờ trên tay tôi đang nắm giữ bí mật không thể cho ai biết của anh!" Chuyện sai nhất mà anh làm tối ngày hôm qua chính là ở trong quán bar nói ai uống nhiều nhất thì sẽ mang người đó về nhà.

Cô vậy mà uống hết ba bình rượu đỏ, sau đó say lịh hại cướp anh vào tay mình.

"Cô... rốt cuộc cô muốn như thế nào!" Giang Thiệu Cảnh thất bại, tức giận rống.

Anh... anh thật sự là...

Thua bởi hàm câu rồi !

Kỷ Oánh không có hoan hô, ngược lại trầm mặc, sau một chốc lát cô tiến lên vòng tay qua eo anh.

"Tôi muốn làm người phụ nữ của anh." Cô nói lên yêu cầu của mình: "Tôi không muốn một đêm, cái tôi muốn là rất nhiều... rất nhiều đêm."

Giang Thiệu Cảnh lãnh lẽo hít một hơi.

Thật là một người phụ nữ tham lam vô si!

"Tôi không thể nào cưới cô." Anh không muốn cho cô ảo tưởng.

Hôn nhân của anh chỉ được xây dựng dựa trên lợi ích, về phần Văn Văn, anh ——

Nhất thời là bị ma quỷ mê hoặc tâm hồn.

Kỷ Oánh cứng lại, sau đó cười tươi như hoa nở: "Tôi cũng vậy, cũng chưa nói là muốn gả cho anh."

Cho nên ý của cô là?

"Làm tình nhân ấm giường." Cô cười rất tùy ý.

"Người tình?" Anh hơi nhíu mày.

Anh chưa từng nuôi người tình, cũng chưa bao giờ có ý tưởng này.

Nhưng mà tối ngày hôm qua, quả thật là anh có cảm giác rất sáng khoái.

Thành thật mà nói thì anh cũng muốn có lần thứ hai.

Suy nghĩ của cô, hừ, được lắm.

"Nằm mơ!" Nhưng anh lại không muốn cùng cô có quan hệ lâu dài.

"Tôi sẽ gọi điện thoại cho tòa soạn báo!" Kỷ Oánh nhảy xuống giường.

"Cô quay trở lại cho tôi!" Anh gấp gấp rống lên.

...

Sau đó Kỳ Oánh thật sự trở thành người phụ nữ của anh.

Hai người không có ở chung nhưng mà cho dù có chuyện gì bận rộn đi nữa thì mỗi tuần chắc chắn sẽ gặp nhau một hai lần. Mới đầu bọn họ rất ít nói chuyện, tất cả thời gian gần như đều ở trên giường.

Sau lại bởi vì Kỳ Oánh cứ nói đông nói tây bên tai anh, để cho lỗ tai của mình được thanh tịnh trong khi ngủ, thời gian anh mang cô về nhà từ mười giờ tối từ từ biến thành tám giờ, sáu giờ...

Tiếp đó hai người lại cùng nhau dùng cơm, để cho cô nói đủ như vậy thời điểm yêu cái miệng của cô mới nghỉ ngơi.

Tài nấu nướng của Kỳ Oánh quả thật rất tốt, so với Văn Văn thì tốt hơn không chỉ mấy trăm lần, thức ăn cô làm ra hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình của cô, rất ấm áp.

Khiến cho anh dần dần nguyện ý gặp nhau, ở chung với nhau nhiều hơn một chút.

...

Sáng sớm Văn Văn sinh đứa bé cũng là như thế.

Anh là đàn ông trưởng thành, hiện tại lại là một thương nhân thành công, nuôi một hai người tình là điều không thể tránh khỏi.

Tính tình của anh và Kỳ Oánh rất không hợp nhau, luôn luôn đối đầu, không ai nhường ai, nhưng mà ở trên phương diện khác thì lại rất phù hợp.

Anh rất thích loại vận động giống như chạy marathon này, không cần nghỉ gì cả, buông lỏng để cho giác quan phụ trách.

Như vậy tim cũng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

"Anh Hai, anh tới bệnh viện XX được không? Văn Văn gần sinh rồi!" Cho nên mới sáng sớm mà Giang Diệc Hân đã muốn khoe khoang rồi? ..., Anh thật sự muốn điên cuồng mắng nó dừng lại.

Nhưng mà.

"Xảy ra chuyện gì?" Giọng nói của Giang Diệc Hân không đứng.

"Văn Văn khó sinh ——" Giang Diệc Hân hơi nức nở.

Cả người anh rồi rầm lẫn kinh ngạc.

"Anh đi đâu vậy?" Thấy anh vội vàng xuống giường mặc quần áo, Kỳ Oánh đang nửa mê nửa tỉnh cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nội dung trong điện thoại mới vừa rồi cô cũng nghe được ít nhiều.

Mà cô cũng biết Văn Văn là ai.

Nhìn anh từ trên giường của cô vội vàng đi xuống chạy như bay đến bên cạnh người phụ nữ khác, cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Anh hoàn toàn không để ý đến cô.

"Cô ấy sinh con thì mắc mớ gì tới anh, anh cũng đâu phải là ba của đứa bé." Kỳ Oánh xuống giường, ngăn lại không để cho anh đi.

Cô quá phẫn rồi!

Giương mặt Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng, chỉ muốn nhanh chóng đi ra ngoài, vì vậy tất cả không kiên nhẫn đều hiện lên trên khuôn mặt: "Tôi sẽ đầu tư một bộ phim mới, để cho cô làm nữ chính, được chưa?"

Dù sao thì hiện tại anh có rất nhiều tiền, muốn xài như thế nào thì xài như thế ấy.

Kỳ Oánh cứng lại.

"Cho nên, ý của anh là ——" Giọng nói của cô cực kỳ lạnh lẽo.

Cô ở bên anh bốn tháng là để đổi lấy đáp án này?

"Nếu còn muốn làm nữ chính thì nhanh chóng tránh ra xa một chút!" Anh không chút khách khí.

Lập tức chạy tới bệnh viện.

Cả người Kỳ Oánh run lên, không nói thêm gì nữa, cô nhường đường.

Giang Thiệu Cảnh dùng tốc độ nhanh nhất đi ra khỏi phòng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 35: Ngoại Truyện: Mùa Xuân (Năm)

Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo nhìn chằm chằm điện thoại di động ước chừng khoảng ba phút, ánh mắt của anh cực kì nghiêm túc giống như chỉ cần tròng mắt như vậy thì điện thoại sẽ tự động vang lên.

Hôm nay là thứ sáu, theo thường lệ thì sẽ có một giọng nói vô cùng mềm mại, vô cùng quyến rũ là lời hỏi anh buổi tối có đến hay không, nếu như anh từ chối thì Kỳ Oánh sẽ bắt đầu quần quít dây dưa sau đó nói những lời buồn nôn, một câu nói tiếp một câu mãi cho đến khi anh không chịu nổi nữa, gật đầu đồng ý mới thôi.

Kể từ hôm Văn Văn sinh em bé thì Kỳ Oánh giống như biến mất vào hư không, từ đó anh cũng không nghe thấy giọng nói ngọt ngào mang theo chút tức giận đó nữa.

Anh lạnh lẽo liếc sang mấy tờ báo bên cạnh, trang bìa là một cặp nam nữ diễn chính của bộ phim mới ra mắt, gần đây tiếng tăm rất lớn, hơn nữa ——

Xi căng đan cũng rất nhiều.

Nghe nói cô và nam chính trong bộ phim rất thân nhau.

Khi nhìn thấy những tin tức này, phản ứng của Giang Thiệu Cảnh chỉ là nhướn lông mày, từ chối cho ý kiến.

Xi căng đan của cô rất nhiều, nhất định là có quan hệ mật thiết với tình tình khéo đưa đẩy cùng với bình thường nói năng không biết chừng mực của cô, trong vòng giải trí có bao nhiêu thật, bao nhiêu giả anh cũng có chút hiểu biết vì vậy hiện tại anh không cho chuyện này là thật.

Mặc dù danh tiếng “xinh đẹp” của cô lan xa nhưng mà trong khoảng thời gian bốn năm tháng ở chung với nhau này, anh đã dần dần phát hiện ra đối với những việc... cô cũng không có hiểu biết nhiều như lời đồn thổi. Cô rất lớn mật, rất chủ động, rất cợt nhả nhưng mà tất cả hành vi này cũng chỉ dừng lại ở đó, nếu như chính thức tiến hành trong thực tế thì thật ra cô có một chút ngây ngô.

Khiến cho anh cảm thấy đôi khi cô giả bộ quá gượng ép, dù sao thì cô cũng chưa từng cường điệu về... ở trước mặt anh.

Có lúc anh cảm thấy thật ra thì cô rất đơn giản, thật sự là một cô gái rất đơn giản, chỉ là theo thói quen dùng chữ “hư” để bao bọc, bảo vệ mình.

Sau đó anh chủ động tìm hiểu thì ra Kỳ Oánh mãi không nổi tiếng được có quan hệ rất lớn tới việc cô không chịu “hy sinh” và tuân theo quy tắc ngầm của thế giới giải trí đầy cạm bẫy này.

Cô rất thích anh.

Bất luận là miệng cô có cứng rắn đến thế nào thì anh vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng. Bởi vì chỉ cần mỗi lần hẹn xong thời gian, bất luận anh tới trễ như thế nào thì thức ăn vẫn luôn nóng hôi hổi, còn có chỉ cần nhìn thấy anh tới thì cô sẽ trưng ra một khuôn mặt cười ngây ngô.

Nhưng mà anh cũng không loại trừ đây chỉ là vấn đề đạo đức nghề nghiệp của cô.

Cho nên bây giờ rốt cuộc đạo đức nghề nghiệp của cô ở đâu rồi? Thân là người tình vậy mà gần hai tháng không chủ động liên lạc với kim chủ, cũng không chủ động sắp xếp thời gian làm ấm giường, có phải rất quá đáng hay không?

Hơn nữa tại sao anh cứ cảm giác nam chính trên tờ báo khá quen mắt? Ban đầu vào thời điểm tuyển vai, anh có bảo với công ty điện ảnh mà mình đã đầu tư là vai nam chính để cho Kỳ Oánh chọn lựa.

Ban đêm, rốt cuộc cũng có người gọi điện thoại tới quần quít anh, đáng tiếc lại là Giang Diệc Hân.

"Anh không đến nhà em!" Anh dứt khoát từ chối.

Không phải là anh không có phong độ mà là bây giờ nếu nhìn thấy Văn Văn thì vẫn sẽ có vẫn chút cảm giác đau lòng như cũ.

Đau lòng vì anh không cầu mong được phản ứng đáp trả.

Cho nên tại sao anh phải đến nhà bọn họ, phải nhìn thấy gia đình bọn họ hòa hòa thuận thuận ấm áp? Trừ khi là anh bị điên rồi hoặc có khuynh hướng tự ngược!

Bất luận là miệng lưỡi Giang Diệc Hân có lưu loát thể nào, khen cháu gái anh xinh đẹp cỡ nào, đáng yêu đến cỡ nào thì anh vẫn thờ ơ như cũ.

Có gì đặc biệt hơn người, không phải là sinh một con nhóc thôi sao, cũng không nổi dãi tông đường được! Anh thừa nhận, anh là một người đàn ông tương đối truyền thống và cổ hủ.

Chỉ là tại sao lúc thấy khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng nộn nộn trong phòng bệnh thì nội tâm lại có cảm giác rục rịch chộn rộn? Tại sao lúc nhìn thấy Giang Diệc Hân đi đến nơi nào cũng rêu rao là mình có con gái rồi thì nội tâm lại cực kì ước ao ghen tị?

Thời điểm anh quá lớn có gì đặc biệt hơn người thì cũng không rõ lòng mình có tư vị gì.

Chẳng lẽ đây là hiện tượng anh già đi? Từ khát vọng gia đình biến thành khát vọng có đứa bé mang trong người dòng máu của mình.

Nhưng anh tìm ai để sinh đây? Cho nên anh không thể thực hiện được những nguyện vọng này, đều là lỗi của Giang Diệc Hân và Văn Văn! Anh tuyệt đối sẽ không tha thứ bọn họ!

Cuối cùng không nhận được Giang Diệc Hân dây dưa quấn quít nên anh mới đồng ý gặp mặt ở khách sạn.

"Đây là 40% cổ phần Yến Thiên Hạ." Sắc mặt anh không chút thay đổi đưa giấy chuyển nhượng cổ phần đã sớm kí xong đến trước mặt em trai mình.

Giang Diệc Hân ngẩn người, có chút ngoài ý muốn.

Tại sao anh Hai lại đưa cho anh một nửa cổ phần của mình?

"Không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao? Em muốn Văn Văn, anh lấy Yến Thiên Hạ?" Giang Diệc Hân cẩn thận từng li từng tí hỏi, bộ dạng chỉ sợ anh đổi ý.

Anh mới không muốn đổi lại! Đánh chết cũng không muốn!

"Nếu không có những cổ phần này thì em và Văn Văn định sống thế nào?" Giọng điệu Giang Thiệu Cảnh rất không thân thiện.

"Không biết, em và Văn Văn tốn không nhiều, hiện tại Tiểu Bảo cũng tốn cũng không nhiều." Giang Diệc Hân cười khanh khách nói giống như chuyện đương nhiên: "Hơn nữa em cũng có một khoản để dành không hề nhỏ, ý định của em là để lại cho Tiểu Bảo, sau khi Tiểu Bảo lớn lên muốn du học hay đồ cưới đều không cần phải lo lắng."

Ngực Giang Thiệu Cảnh lại cảm thấy chua xót, luôn là Tiểu Bảo dài, Tiểu Bảo ngắn, đây là Giang Diệc Hân đang coi thường anh là người cô đơn, không có con cái để khoe khoang đúng không? ..., quá coi thường người khác rồi!

"Cái gì cũng nghĩ thay con gái, vậy còn em thì sao? Sau này dự định làm gì?" Giang Thiệu Cảnh cười lạnh hỏi.

"Bây giờ em đang làm Tổng giám đốc ở xưởng in ấn của Văn Văn, lương một năm khoảng mười mấy vạn, cuộc sống không thành vấn đề." Giang Diệc Hân cười hi hi.

Đó không phải là dựa vào phụ nữ để ăn cơm sao?

Trên thế giới này tại sao có người làm tiểu bạch kiểm mà còn vui vẻ như vậy? Giang Diệc Hân không có tiền đồ khiến cho Giang Thiệu Cảnh tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

"Em sẽ không có bất kỳ quyền gì trong Yến Thiên Hạ, cũng không có quyền tham dự những quyết định hành chính nhưng hàng năm em có thể nhận số tiền lãi tương đương với cổ phần của công ty." Anh lạnh lùng ném tài liệu tới trước mặt Giang Diệc Hân.

Anh sẽ kinh doanh Yến Thiên Hạ thật tốt cho nên tiền lãi hàng năm cũng đủ để Giang Diệc Hân ăn uống thỏa thích!

Giang Diệc Hân còn muốn nói điều gì đó nhưng đã bị anh giận dữ trừng mắt.

Anh cũng không muốn quản chết sống của nó nhưng mà anh cũng không muốn nhìn thấy tình cảnh "nghèo túng" của em mình, không được sao? Hơn nữa anh cũng không thật sự muốn độc chiếm Yến Thiên Hạ, thu quá nhiều tiền tài bất nghĩa sẽ giảm phúc. Kỳ Oánh luôn luôn căn nhắc những lời này trước mặt anh, tuy rằng anh không kiên nhẫn nhưng thật ra thì ít nhiều cũng có nghe lọt được một chút.

Anh chỉ là không cam lòng cho nên lúc ban đầu mới có ý gây khó dễ, mới có thể ác độc như vậy.

Giang Diệc Hân không thể làm gì khác hơn, tính tình Giang Thiệu Cảnh là loại nói gió thì có gió, nói mưa thì có mưa, nếu anh cứ tiếp tục thì chỉ sợ chọc anh Hai không vui.

Trong bữa cơm

"Gần đây anh và Tống Ngữ Yên phát triển như thế nào rồi?" Giang Diệc Hân hỏi một câu nói làm hại anh thiếu chút nữa bị sặc.

Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo trừng em trai.

"Em lại không nói sai, đối với việc thôn tính Tống thị khẳng định anh rất có hứng thú, cơ hội tốt như vậy làm sao anh chịu bỏ qua được? !" Giang Diệc Hân nhún vai một cái.

Hơn nữa còn có một nguyên nhân rất quan trọng đó chính là dung mạo Tống Ngữ Yên rất giống Văn Văn.

Đủ loại yếu tố khiến Giang Diệc Hân không tin là Giang Thiệu Cảnh không có hứng thú đối với Tống Ngữ Yên.

Giang Thiệu Cảnh ngăn ra.

Lúc vừa li hôn quả thật anh có ý tưởng như vậy, dù sao đều phải lấy vợ, trước mắt Tống Ngữ Yên quả là một lựa chọn rất tốt. Cô ta cần chồng mà anh thì cần ích lợi.

Nhưng mà ——

Là cái gì thay đổi anh? Đường như đã rất lâu rồi anh không có tiếp tục ra ngoài xem mắt, dù sao hiện tại anh cũng không thiếu thứ gì, sự nghiệp, phụ nữ, bây giờ anh rất thỏa mãn, đã rất lâu không xuất hiện cảm giác trống rỗng rồi.

"Để sau đi, bây giờ anh không có hứng thú đối với những thứ này." Anh lạnh lùng nói.

"Vậy anh có hứng thú với cái gì?" Giang Diệc Hân hỏi tới.

Giang Diệc Hân tính toán chỉ cần thuận lợi “đẩy nhanh tiêu thụ” Giang Thiệu Cảnh thì thời kì gian tình của anh và Văn Văn sắp đến rồi!

Có hứng thú với cái gì ư? Giang Thiệu Cảnh nhún mày, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Anh hả, bây giờ nói đến hứng thú thì có thể miễn cưỡng nghĩ đến một thứ duy nhất ——

"Anh muốn sinh con trai!" Giang Thiệu Cảnh lạnh lùng nói: "Hơn nữa còn muốn đặt tên cho con là Đại Bảo!"

Đúng! Anh muốn sinh con trai, lần sau Giang Diệc Hân còn dám khoe khoang Tiểu Bảo nhà nó như thế này... như thế kia... với anh thì anh sẽ khoe khoang lại, Đại Bảo nhà anh như thế kia... như thế này! Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ, chỉ một mình nó làm ba thôi sao?

Nghe vậy, mặt Giang Diệc Hân đen thui. "Anh muốn đặt tên con là Đại Bảo!" Lòng háo thắng của người này cũng quá mạnh rồi? Chuyện gì cũng muốn tranh với anh!

Giang Thiệu Cảnh không có bị chọc cười, chỉ lạnh lùng Giang Diệc Hân một cái.

Chuyện anh đã quyết định thì không người nào có thể thay đổi được, chỉ là lúc anh đang hạ quyết tâm gieo giống thì người tình của anh chết ở chỗ nào rồi? Hiện đã hình thành thói quen yêu với Kỳ Oánh, cũng không nghĩ muốn đổi người tình.

"Đúng rồi, anh có biết Phó Vịnh Bội sắp kết hôn không?" Đột nhiên Giang Diệc Hân nói một câu.

Giang Thiệu Cảnh gạt đầu, gần đây tin tức tình cảm của Phó Vịnh Bội vẫn được báo chí đăng tải thường xuyên, muốn không biết cũng khó.

"Cái người cô ta gả đó... Hứa thiếu, chúng ta đều biết một chút, nhân cách dường như không được tốt lắm..." Ở trong giới thượng lưu, danh tiếng của Hứa thiếu rất kém cỏi, nổi danh bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa.

Xem ra hiện tại Phó Vịnh Bội vì muốn duy trì cuộc sống hào môn mà thật sự làm đến độ “chó gáp nhảy tường”.

Hai người cũng ngầm hiểu lẫn nhau, dù sao Phó Vịnh Bội tốt hay xấu đã không còn một chút quan hệ nào với bọn họ nữa.

Đang lúc ấy thì đột nhiên trước cửa khách sạn ồn ào, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc tiến vào trong sự vây quanh của một đám người.

Chân mày Giang Thiệu Cảnh nhíu lại, bởi vì anh nhìn thấy Kỳ Oánh, hơn nữa cô còn đang kéo tay một người đàn ông.

Chính là cái tên môi hồng răng trắng mà anh đã từng thấy qua báo chí, hiện tại lại gặp nhau ở khoảng cách gần như vậy anh có thể khẳng định trước kia anh đã gặp qua người đàn ông này.

Chính là cái tên bạn trai tiểu bạch kiểm mà lúc trước Kỳ Oánh công khai đút đồ ăn cho.

Nhất thời Giang Thiệu Cảnh cảm thấy hơi khó chịu.

"Kỳ Oánh, có phải Tiểu Đức là bạn trai của cô không? Theo tin tức đáng tin thì nghe nói cô đã bao nuôi Tiểu Đức rất nhiều năm?" Giới truyền thông hỏi

tới tấp không ngừng.

Vấn đề của truyền thông khiến cậu thiếu niên Tiểu Đức kia rụt bả vai một cái còn Kỳ Oánh thì hào phóng đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn.

"Chúng tôi là chị em."

Truyền thông "Ồ ồ ồ" không ngừng, cười rất mập mờ.

Ba chữ chị em yêu nhau* này rất thích hợp bọn họ!

*chính xác là ba chữ: Tỷ đệ luyện

Sắc mặt Giang Thiệu Cạnh rất khó coi.

Kỳ Oánh xoay người, nhìn thấy anh thì lập tức nâng giọng cao vút gọi anh: "Ai da, thì ra là Giang đồng của chúng ta cũng ở đây!" Động tác của cô nhiệt tình đến mức khoa trương.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đùng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 36: Ngoại Truyện: Mùa Xuân (Sáu)

Cô uống quá nhiều.

Các ký giả, tổ diễn kịch và các diễn viên, chỉ cần có người mời cô thì cô sẽ không từ chối.

"Oánh." Cậu thiếu niên tên là Tiểu Đức kia đưa tay muốn cướp ly rượu của cô nhưng mà lại bị cô đè xuống.

"Turu lượng của em thấp hơn chị, vẫn là để chị uống đi." Cô cười cười, quay về phía các ký giả uống cạn thêm một ly nữa.

Hoàn toàn là khí phách của nữ trung hào kiệt.

Lông mày Giang Thiệu Cạnh nhú lại thành một đống.

Từ lúc được mời đến đây cho tới bây giờ, biểu cảm của anh vẫn luôn như vậy không có thay đổi.

Mọi người có chút lúng túng, bạn trai mới và bạn trai cũ.

Nhóm truyền thông cũng đã đánh hơi được mùi bất quá, rất nóng lòng muốn biết, ngược lại đương sự của "Cuộc tình tay ba" này lại rất trấn định.

Dĩ nhiên, bạn trai trước đây là chỉ Giang Diệc Hân.

Giang Diệc Hân không biến sắc liếc nhìn Giang Thiệu Cạnh một chút, lại nhìn Kỳ Oánh một chút, người khác có thể không có chú ý nhưng anh lại cảm thấy rất rõ ràng là không khí cực kỳ kỳ quái.

Mới vừa rồi có người rất hiểu chuyện muốn mời bọn họ dùng cơm chung, anh đang định lên tiếng từ chối thì không hiểu tại sao Giang Thiệu Cạnh lại gật đầu.

Không phải Giang Thiệu Cạnh ghét nhất việc tham gia các sự kiện náo nhiệt sao? Giang Diệc Hân nghi ngờ nhìn qua lại giữa hai người bọn họ, thật là cực kỳ quý dị, hơn nữa nghe nói Giang Thiệu Cạnh đầu tư đóng phim? Giang Diệc Hân thiếu chút nữa ngoác mồm kinh ngạc.

"Kỳ Oánh, cô thôi đi!" Đây là lần thứ N cái cậu Tiểu Đức kia đưa tay ra ngăn cản rượu, đến khi Kỳ Oánh say khướt tựa vào đầu vai của đối phương thì rốt cuộc Giang Thiệu Cạnh cũng không nhịn được nữa rồi.

Giọng điệu của anh rất không tốt, các ký giả đều có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà căn bản là anh lười phải che giấu không vui của mình, đứng dậy bước tới trước.

Rõ ràng cả người Kỳ Oánh cương cứng một chút, sau đó bước chân cô của loạn choạng đứng dậy cười khanh khách nói một tiếng: "Các vị, thật xin lỗi, ông chủ của chúng ta tìm tôi có việc."

Sau đó cô quay lưng đi ra khỏi phòng.

Ở khúc quanh chỗ cửa, Giang Thiệu Cạnh đang đứng chờ.

"Tại sao không tìm tôi?" Khi cô tới gần, Giang Thiệu Cạnh không khách khí chỉ trích.

Trên mặt Kỳ Oánh không có nụ cười.

"Không có nhận được tiền của tôi?" Chân mày Giang Thiệu Cạnh nhíu lại.

Cho dù cô "Bỏ bê công việc" hơn hai tháng, nhưng mà anh vẫn đúng hạn trả cho tiền công cho cô.

Mặc dù thật ra thì tiền công này không nhiều lắm, một tháng chỉ mười vạn mà thôi.

Nhưng đây chính là do cô nói, loại Tiểu Minh Tinh giống cô bị người ta bao nuôi thì nhiều lắm cũng chỉ có cái giá này.

"Hay là bây giờ cô nổi tiếng rồi, muốn tăng giá?" Giang Thiệu Cạnh lạnh lẽo trào phúng.

"Nơi này có rất nhiều ký giả, nói chuyện không tiện, tôi với anh lên xe nói đi." Cuối cùng cô cũng mở miệng nhưng lại là câu này.

Đáy mắt Giang Thiệu Cạnh run lên. Cho nên bây giờ cô nổi tiếng rồi, sợ bị người khác biết cô được anh bao nuôi sao? !

Khuôn mặt lạnh lùng, khóe môi mím chặt, anh bước đi không thèm quay đầu lại.

Cô một trước một sau đi theo bước chân anh.

Tại bãi đậu xe VIP, cô lên xe của anh.

"Lần sau đừng như vậy nữa, đừng tại chỗ công cộng công khai nói chuyện với tôi, miễn cho bị người ta biết chúng ta quen biết nhau." Vừa lên xe, cô liền nhàn nhạt mở miệng.

Quả nhiên.

Trái tim của Giang Thiệu Cạnh rất không thoải mái, anh đang muốn lên tiếng lạnh lùng châm biếm.

"Tôi thì không sao cả, dù sao thanh danh của tôi cũng đủ chói nát rồi nhưng mà anh thì không phải, nhất định anh không hy vọng Văn Văn nhìn thấy tiếng xấu của chúng ta hay biết chúng ta có quan hệ không hề bình thường chứ? !" Cô tiếp tục mở miệng: "Hơn nữa về sau anh còn phải cưới một thiên kim tiểu thư, loại phiên toái này, nhiều một cái không bằng ít một cái."

Giang Thiệu Cạnh sững sốt một chút, anh không ngờ cô lại nói chuyện cân nhắc như vậy.

"Tại sao hai tháng này không tìm tôi?" Lúc mở miệng lần nữa thì giọng điệu của anh đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

"Anh cũng không tìm tôi." Cô lạnh nhạt nói: "Tôi rất hiểu vị trí của mình, cảm ơn anh đã cho tôi vai nữ chính, quà chia tay của anh, tôi rất thích." Cô cố ý xuyên tạc ý tứ lúc đó của anh.

Nhưng thứ mà cô không có xuyên tạc chính là sự coi thường vào ngày đó của anh.

Hóa ra bất luận thân thể hai người thân mật như thế nào thì sâu trong nội tâm, cảm giác về những thứ này vẫn sẽ không thay đổi như cũ.

"Tôi không nói muốn chia tay với cô." Giang Thiệu Cạnh vừa lái xe vừa lạnh nhạt nói.

Coi như ban đầu cô là một món đồ chơi nhưng mà anh đối với cô vẫn có một chút tình cảm nhất định.

Môi Kỳ Oánh lạnh lùng nhếch lên: "Vậy thì thật xin lỗi, hiện tại giá trị con người của tôi là loại nước lên thì thuyền lên, tôi muốn quý trọng cánh chim của mình đồng thời cũng muốn rút lui khỏi mối quan hệ này." Cô nương theo sự hiểu lầm vừa rồi của anh.

Ngay cả khi anh bị mù đi nữa thì cũng có thể cảm thấy cô đang tức giận.

"Đi đến nhà của cô hay là nhà của tôi?" Rất kỳ quái, vậy mà anh lại không có trực tiếp đạp cô xuống xe, lập tức quyết định kết thúc mối quan hệ này.

"Cho tôi xuống chỗ ven đường là được rồi." Khuôn mặt Kỳ Oánh giống như bị đóng băng.

Về sau cũng không có chuyện nhà tôi hay nhà anh nữa.

Anh đạp mạnh chân ga, chạy thẳng về phía biệt thự của bản thân.

"Giang Thiệu Cạnh, tôi muốn xuống xe!" Kỳ Oánh đột nhiên kích động, bởi vì anh chưa bao giờ tôn trọng cô.

Cô cứ để cho anh xem thường mình như vậy sao? Trước kia, rõ ràng rất cầu thả, thậm chí còn cảm thấy chơi rất vui nhưng bây giờ tại sao lại khó chịu

như vậy?

"Nếu anh không dừng xe thì tôi sẽ nhảy xuống!" Cô cứng rắn vịn tay lái.

"Két". Anh dừng xe ngay lập tức.

Lúc xe vừa dừng lại thì Kỳ Oánh lập tức xuống xe.

Vị trí mà bọn họ dừng lại vừa lúc là một quán bar đang mở cửa, không có chút do dự, Kỳ Oánh đẩy cửa đi vào.

Giang Thiệu Cảnh vội vàng đuổi theo.

Vừa vào đến cửa quán bar thì Kỳ Oánh sững sốt một chút.

Trên sân khấu, mấy người đàn ông đều ăn mặc rất ít, gần như mọi người đều mặc quần lót chữ T.

Kỳ Oánh lập tức biết mình đi nhầm đến nơi nào, chỉ là có quan hệ gì đâu, đã tới rồi thì an tâm ở lại.

Giang Thiệu Cảnh cau mày, nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn ngồi ở bên cạnh cô: "Rốt cuộc cô đang giận dữ cái gì?"

Bọn họ đã ở bên nhau hơn mấy tháng, thỉnh thoảng cô cũng sẽ phát tính phát khí nhưng chưa bao giờ giống lần này, lâu như vậy cũng không liên lạc với anh, lúc gặp anh thì lạnh nhạt như vậy...

"Tôi không có tức giận gì cả, chỉ là trái tim băng giá."

Cô kêu một ly rượu, chung quanh rất ồn ào làm cho anh nóng nảy không dứt.

Tại sao mấy người phụ nữ kia cứ một mực hô to "Cời xuống một chút"?

Vì thể hiện mình không có tức giận, chỉ là "Trái tim băng giá" mà thôi nên Kỳ Oánh cũng chạy tới trước sân khấu.

"Cời xuống một chút... cời xuống một chút!" Cô dùng sức kêu to giống như là đang phát tiết.

Cô điên rồi! Sắc mặt Giang Thiệu Cảnh trầm xuống, bước nhanh về phía trước, dùng một tay kéo cô lại.

Đúng lúc ấy thì đột nhiên một cái quần lót kiểu nam từ trên trời giáng xuống, rớt thẳng lên trên tay anh.

Cô cảm thấy ngạc nhiên ngoài ý muốn.

"Của người nào?" Giang Thiệu Cảnh cứng đờ, nhanh chóng lấy quần lót xuống, trong nháy mắt rống to.

Ném loạn quần lót, rốt cuộc có vấn đề gì hay không hả? !

"Ôi, trời ơi, lại là đàn ông nhặt được!" Chung quanh kêu lên không dứt.

Kỳ Oánh ngược mắt, chỉ thấy một đám người xa lạ bao vây bọn họ.

Hơn nữa có một đám người khác cũng vây quanh một người đàn ông trần truồng.

Tuy rằng "Kiến thức rộng rãi" nhưng Kỳ Oánh cũng rất lúng túng.

"Mới vừa rồi là ai nhặt được quần lót của tôi." Một người đàn ông trần truồng, cơ bắp phát triển lên tiếng nói.

"Có chuyện gì?" Giang Thiệu Cảnh cực kì không vui chần ở trước mặt cô.

Thật là thói đòi bạc bẽo, chẳng lẽ đây lại là quán bar... sao?

"Sờ anh ta... sờ anh ta... sờ anh ta... sờ anh ta!" Bốn phía bắt đầu truyền đến tiếng kêu nóng nảy.

Một đám phụ nữ ồn ào nhào tới.

Cái gì, sờ cái gì? Giang Thiệu Cảnh không hiểu.

Kỳ Oánh lập tức hiểu rõ, cô chậm rãi che môi lại, bả vai rung động, bắt đầu cười to không ngừng.

"Giang... Giang Thiệu Cảnh, anh trúng giải rồi, bọn họ để cho anh sờ cái đó của mảnh nam kia kia!" Kỳ Oánh đẩy đẩy anh, rất tốt bụng giải thích.

Thật tốt quá! Rốt cuộc lại để cho cô bắt được cơ hội báo thù rồi !

Cô cố ý đi theo một đám người ồn ào: "Sờ anh ta... sờ anh ta... sờ anh ta... sờ anh ta!"

Dưới ánh đèn, một cái gì đó đang đung đưa kịch liệt còn Kỳ Oánh thì nhảy lên nhảy xuống, tích cực giống một đứa bé.

Mà Giang Thiệu Cảnh rốt cuộc cũng có chút hiểu ra, sắc mặt anh xanh mét giống bị nhục nhã vô cùng, rít ra từ trong kẽ răng: "Bệnh...Thần...Kinh!" Để cho anh sờ một đàn ông? Coi như anh bị bệnh thần kinh thì cũng không thể làm ra hành động như vậy được!

Trong đám người đã có giọng nói bất mãn, giống như đang oán trách anh phá hỏng quy tắc trò chơi.

Kỳ Oánh mất tỉnh, đã nhìn thấy mấy người có bộ dạng văm vờ đang nhìn về phía này.

Hồng бет! Có mấy nơi sẽ có hắc đạo chống lưng, thật sự không thể chọc vào được! Cô vội vàng ngăn trước mặt anh, sợ anh không thích làm lại bị người ta đập chết, cười cười nói: "Để tôi sờ thay anh đi." Không phải là sờ sờ một cây gậy và hai cái trứng thôi sao, chút gan dạ sáng suốt này thì cô vẫn có.

Nói xong, Kỳ Oánh nhắm mắt, nhanh chóng lấy tay sờ cái thứ tượng trưng cho phái nam của mảnh nam kia.

Nhưng mà tay của cô bị bắt được đúng lúc, mở mắt lần nữa, Giang Thiệu Cảnh xanh mặt, vẻ mặt có chút cuồng nộ.

"Loại đàn ông này mà cô cũng dám sờ, không sợ bị bệnh sao?" Anh nói lời ác độc, không chỉ có cô mà mấy người xung quanh cũng hít một hơi khí lạnh.

"Cô không thể thu liễm một chút cho tôi được sao, đừng lẳng lơ giống như mấy người phụ nữ này có được hay không hả?" Anh tức giận gầm nhẹ lần nữa.

Vừa nghĩ tới vừa rồi vậy mà cô thật sự dám đưa tay ra, anh cảm thấy cực kì tức giận.

Lần này âm thanh hít khí càng thêm dồn dập.

Kỳ Oánh vội vàng che lại môi anh lại, bởi vì cô thật sự rất lo lắng anh sẽ phơi thây ở đây.

Cô cười khan: "Ha ha, chúng ta đi thôi!"

Nhưng mấy người phụ nữ còn lại không nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 37: Kết Thúc

"Chúng tôi nhất trí chọn anh ta trở thành người đàn ông khiến cho mọi người nổi lên ảo tưởng tối nay!" Mọi người trầm niệm một lời.

Kỳ Oánh cứng lưỡi. Người đàn ông khiến cho mọi người nổi lên ảo tưởng? Phải là người đàn ông để cho mọi người đè bẹp dí mới đúng chứ?

Cô muốn kéo anh đi nhưng vài tên bảo vệ có hình thể cao to kia thật sự làm cho người ta rất có cảm giác bị áp bức, quả thật là cô không dám cứng đối cứng.

"Bầu phiếu gì vậy?" Cố tình Giang Thiệu Cảnh vẫn còn ở trạng thái mơ hồ.

Tiên sinh, anh đang bị người ta nhục nhã đó.

Mắt Kỳ Oánh tròn trắng, cam chịu nhận mệnh chỉ chỉ sân khấu: "Anh đi lên đi." Nếu anh không đi đoán chừng tối nay hai người bọn họ cũng đừng mong thoát được nơi này.

Trên sân khấu lại không có ai, bảo anh đi lên đó làm gì?

Chân mày Giang Thiệu Cảnh nhíu chặt lại: "Được!" Nghĩ đến việc tối nay muốn dụ dỗ cô, có lẽ anh nên nhẫn nhịn một chút.

Giang Thiệu Cảnh lên sân khấu, nào biết mấy người phụ nữ kia lại bắt đầu điên cuồng ra giá.

"5000." Có người sờ tay anh.

"8000." Có người sờ mặt anh.

"Một vạn." Có người vuốt tóc anh.

"1,5 vạn!" Có người còn muốn đưa tay sờ bắp đùi của anh nữa.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Ba vạn!" Tất cả mọi người đều muốn có được anh, muốn hung hăng giẫm nát anh ở dưới lòng bàn chân, tận tình lãng nhục.

Giang Thiệu Cảnh cảm thấy có cái gì không đúng.

"4 vạn mốt."

"4 vạn ba!"

Đây một tiếng, kia một tiếng giống như mấy người này đang mua bán thịt heo, Giang Thiệu Cảnh cảm thấy cực kì nhục nhã trước nay chưa có.

Anh muốn xuống sân khấu nhưng mà mới xuống được nửa chừng thì bị hai người bảo vệ giữ lại.

Giang Thiệu Cảnh lạnh lẽo nhìn chằm chằm cảnh này, không thể tin được trên thế giới lại có chỗ điên cuồng như vậy.

"Mười vạn." Thờ dài, Kỳ Oánh ra giá.

Tiếng ra giá ngừng lại.

"Mười vạn này dùng để mời mọi người uống rượu, người đàn ông của tôi tôi sẽ giữ lấy." Cho nên “chị em trong động bàn tơ” này cũng có thể dừng tay được rồi.

Đốt tiền xong, Kỳ Oánh thuận lợi lên sân khấu, nắm lấy tay của anh.

Cô muốn nhanh chóng dẫn anh rời đi.

"Tôi không cần dựa vào phụ nữ!" Anh thật sự muốn xông vào giết hết đám người vừa mới đùa giỡn anh lúc này!

"Nhớ khi còn bé, lúc tôi mới đến cô nhi viện thì bị một đám con nít bắt nạt, chính anh là người đã khuyên tôi tránh voi chẳng xấu mặt nào, quân tử báo thù mười năm chưa muộn." Kỳ Oánh than thở, khuyên anh đừng nên gây chuyện rắc rối nữa.

Giang Thiệu Cảnh cứng đờ.

Cô nhi viện?

"Mặc dù tôi chỉ ở trong cô nhi viện bảy ngày đã được cha mẹ của Tiểu Đức nhận nuôi nhưng anh đã để lại cho tôi ấn tượng rất là sâu sắc, là một Giang Thiệu Cảnh rất sợ cô độc." Kỳ Oánh khẽ mỉm cười, nói ra một bí mật lớn.

Anh kinh ngạc đến ngây cả người.

Buổi tối cô vẫn đi cùng anh về nhà.

Bởi vì cô thật sự rất lo lắng anh sẽ bị người ta “nửa đường mưu sát”.

Vừa vào nhà, cô đã bị kéo vào trong một lồng ngực rộng rãi.

Ngay sau đó môi của cô bị bịt lại.

Kỳ Oánh ngẩn người.

Giang Thiệu Cảnh rất ít khi hôn cô, mỗi lần đều là do cô uy hiếp và cưỡng bức thì anh mới miễn cưỡng làm qua quýt cho xong.

Khi lưỡi của anh xâm vào trong khoang miệng thì cả người Kỳ Oánh lập tức mềm nhũn, đôi tay không tiếng động vòng chắc cổ của anh.

Trong hai tháng này, cô chưa từng chủ động đi tìm anh, người bị hành hạ không chỉ có mình anh mà còn có cả chính cô.

Cô thuận theo giống như thói tình được tốt nhất, Giang Thiệu Cảnh hôn cô, tình tế, từ từ.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên hai người hôn môi nhưng mà lần này lại mang ý nghĩa nghiêm túc của nụ hôn đầu.

Tối nay rung động quá nhiều, những cảm giác rung động không khỏi làm cho tim anh nóng lên.

Mới vừa rồi cô nói với anh đừng để cho truyền thông biết được chuyện của hai người mà mỗi lý do cô đưa ra đều là vì anh.

Còn nữa, thì ra bọn họ là người quen cũ.

Giang Thiệu Cảnh rất sợ cô độc.

Một câu nói này gõ vào tim của anh.

Đột nhiên lần đầu tiên anh cảm nhận được hơi thở ấm áp trên người cô, điều này làm cho anh không cách nào kìm chế được.

Bàn tay to lớn của anh không ngừng vờn về nhào nặn ở nơi tròn trịa mềm mại của cô, đến cuối cùng, rốt cuộc anh thật sự không thể nhịn được nữa, thở hắt ra, đè ở trên người cô.

Hai tay của anh rất bận rộn, một cái tay thô bạo cõng nội y của cô, một cái tay khác luồn vào trong quần lót, dùng sức kéo quần của cô xuống.

"Anh...anh còn chưa có đeo bao..." Cô còn chưa dứt lời thì đã bị anh hung hăng chặn lại.

Toàn thân cô cảm thấy như có dòng điện chạy qua, bởi vì anh đã dùng sức đẩy... vào trong cơ thể mình.

Kỷ Oánh liều mạng cắn răng, cố gắng để cho mình không kêu thành tiếng nhưng mà cô không làm được, cô bị từng đợt từng đợt... đánh sâu vào khiến cho cơ thể lẫn tâm hồn, sắp sửa không thể chống đỡ được nữa.

Anh đoạt lấy, thương thức thân thể mê người của cô, cảm giác thỏa mãn khi chinh phục cô tràn ngập trong lồng ngực, lại suy nghĩ một chút, hình như trước đây anh chưa từng có cảm giác vui thích như thế này——

Đó là cảm giác mùa xuân sắp tới.

...

Anh không biết đây có được xem như là yêu đương hay không.

Dù sao có lúc anh đang làm việc thì đột nhiên rất muốn nghe giọng nói của cô, sau đó từ mỗi tuần một lần biến thành ngày ngày gặp gỡ.

Thời gian nghỉ trưa, Giang Thiệu Cảnh cầm điện thoại di động nhấn gọi cô nhiều lần, nhưng mà vẫn là trạng thái im lặng không có người nghe.

Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Điện thoại di động vang lên, anh vội vàng cầm máy nhưng khi nghe thấy giọng nói trong điện thoại thì cảm thấy rất thất vọng.

"Lại chuyện gì nữa?" Thật đáng ghét, là Giang Diệc Hân.

Giang Diệc Hân loanh quanh nửa ngày, ấp a ấp úng, Giang Thiệu Cảnh ở bên kia điện thoại cười lạnh không ngừng.

Hừ, lại là đến dò thăm tin tức, xem thử lúc nào thì anh và Kỷ Oánh sẽ tu thành chánh quả, anh sẽ dễ dàng để cho nó biết như vậy sao? ! Hừ, đừng tưởng rằng anh không biết một tháng trước nó và Văn Văn đã len lút đi lãnh giấy hôn thú!

Nếu muốn “cưới ản” thì cứ tự nhiên, anh chính là cố ý giả bộ mình không biết, thế phải hành hạ chết bọn họ!

Lãng phí mười phút cùng em trai vòng vèo loanh quanh, Giang Thiệu Cảnh đứng dậy, cầm lấy áo vest đi ra ngoài.

Studio quay phim

Liên tục NG, đạo diễn gần như sắp phát điên.

"Tiểu Đức, em đừng coi chị là chị của em nữa mà phải coi chị như là người tình, cảnh này em phải diễn mình đối với chị vừa yêu vừa hận, cho nên em phải diễn cuồng cuồng hôn chị, phải diễn tả đau đớn của mình nhưng nhất định cũng phải làm cho chị cảm thấy đau khổ rồi rã, vì vậy lúc diễn cảnh hôn phải diễn cuồng, mạnh mẽ!" Cô một lần lại một lần kiên nhẫn hướng dẫn Tiểu Đức nhập vai.

Cô chỉ có một đứa em trai, trước khi ba mẹ mất thì cô đã đồng ý với hai người cho dù có khổ sở mệt mỏi đến đâu đi chăng nữa thì cũng sẽ chăm sóc tốt cho em trai.

Trở thành minh tinh mơ ước của Tiểu Đức cho nên người làm chị như cô nhất định phải tác thành cho mơ ước của nó.

Về mặt Tiểu Đức lúng túng gật đầu, chỉ có thể ra lệnh cho mình tập trung, nếu không muốn chị phải khó xử còn mình lúng túng thì không thể NG nữa!

...

Giang Thiệu Cảnh vừa đến studio liền nhìn thấy được cảnh hôn nhau kịch liệt.

Điều này làm cho sắc mặt của anh đại biến.

Trong phòng nghỉ ngơi, anh lạnh lùng buồn bực không lên tiếng khiến Kỷ Oánh có chút chột dạ

"Đang tức giận?" Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Anh nặng nề đặt ly cà phê xuống: "Anh đi làm việc."

Ặc, vừa mới tới đã lập tức đi ngay?

Kỷ Oánh đuổi theo: "Này, cậu ấy là em trai của em, đừng nóng giận!" Cô nhẹ giọng cầu xin tha thứ.

Bây giờ quần áo cô mặc càng ngày càng theo xu hướng bảo thủ chỉ vì một lí do đơn giản là Giang Thiệu Cạnh không thích, hơn nữa ham muốn chiếm giữ cô càng ngày càng mạnh.

Giang Thiệu Cạnh chưa bao giờ nói thích cô nhưng mà cô có thể nhận thấy được tiếng bước chân của mùa xuân đang tới gần.

"Đúng là anh đang tức giận, tức giận bởi vì đã nửa năm trôi qua tại sao bụng của em một chút động tĩnh cũng không có?" Mặt anh không thay đổi, mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Cô đã đồng ý với anh một khi mang thai thì sẽ không đóng phim nữa! Mà chỉ cần cô không đóng phim thì loại chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra!

Đối với cô thì Tiểu Đức chỉ là công việc mà thôi, anh không tức giận, thật sự không tức giận!

"Nếu như em không sinh được thì nói sớm một chút, anh sẽ tính chuyện khác!" Anh gầm nhẹ.

Nghe vậy, Kỷ Oánh từ từ buông cánh tay của anh ra, lạnh lùng hỏi: "Tính chuyện khác gì?"

Cho nên ý của anh là cô đang lãng phí thời gian của anh?

Cô cảm thấy mình thật khờ, cô không phải là vợ của anh, thậm chí ngay cả bạn gái của anh cũng không phải, anh muốn cô sinh con trai cho anh cô liền không nói hai lời mà gạt đầu.

Thấy sắc mặt của cô nghiêm túc, giọng nói của Giang Thiệu Cạnh lập tức mềm xuống: "Anh... sẽ dẫn em đi chữa vô sinh."

Nghe anh nói xong, sắc mặt Kỷ Oánh lập tức thay đổi trở lại: "Đây chính là tính toán khác mà anh nói?" Trên mặt cô đầy tươi cười.

Anh cứng ngắc gật đầu.

Ông trời có thể làm chứng, thật ra thì tính toán khác mà anh vừa nói...

Anh cũng không muốn tưới thêm dầu vào lửa, bây giờ, anh đã thông minh hơn rất nhiều.

Kỷ Oánh ôm cổ của anh, hôn một cái thật kêu.

"Nói cho anh biết một tin tức tốt..." Ánh mắt của cô có thẹn thùng.

Hả?.

Nhịp tim Giang Thiệu Cạnh tăng nhanh.

"Nhưng trước khi nói thì anh phải đồng ý trước với em một chuyện." Về mặt cô có chút nghiêm túc.

Vì Tiểu Đức, cô đã dấu diếm tin tức tốt này gần hai tháng, mắt thấy phim cũng gần xong rồi, rốt cuộc cô đã có thể tìm thấy lối ra của hạnh phúc cho nên quyết định công khai tin tức tốt này với anh.

Đồng ý cái gì? Kết, kết hôn sao? Chuyện này anh phải suy nghĩ lại ——

Hôn nhân của anh dùng để trao đổi lợi ích mà cô thì lại không thể mang lại lợi ích gì cho anh.

Hơn nữa nếu như anh kết hôn thì đó không phải là quá lợi cho Giang Diệc Hân và Văn Văn hay sao?

Chuyện này anh càng phải suy nghĩ kĩ ——

Nhưng mà... nhưng mà nếu cô lấy bảo bảo ra uy hiếp thì anh phải làm sao đây? Anh cũng không thể để cho con trai mình làm con riêng được. Ngộ nhỡ cô giận dữ đưa con trai anh vào cô nhi viện thì làm thế nào bây giờ? Không được anh không thể để cho con trai mình trở thành Giang Thiệu Cạnh thứ hai được! Anh...anh... anh nhất định phải đồng ý!

Nếu không bọn họ dứt khoát “cười ản” luôn đi, như vậy vừa hành hạ Giang Diệc Hân vừa không chọc giận cô.

Chủ ý này quá tuyệt vời!

"Anh không được kêu nó là Đại Bảo!" Kỳ Oánh chỉ chỉ cái bụng bằng phẳng của chính mình, thận trọng thanh minh.

Anh đồng ý, ba chữ vừa ra đến giữa chừng thì bị Giang Thiệu Cạnh cứng rắn nuốt xuống.

(Hết)

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Đừng Quấy Rầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.